ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΛΙΘΟΓΡ. "Ο ΦΟΙΝΙΞ" Α.Ε.

ΟΙ ΙΔΕΩΔΕΙΣ συνθῆκες ἐργασίας

Θερμοκρασία, θόρυβος, μουσικὴ κτλ.

Τὸ ζήτημα τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἰδεωδῶν συνθηκῶν ἐργασίας ἔχει ἀπασχολήσει σὲ μεγάλο βαθμὸ κατὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς τεχνικοὺς τῆς ἐποχῆς μας.

Λέγοντας ἰδεώδεις συνθῆκες δὲν ἐννοοῦμε μόνο τὴν καθαριότητα, τὸ φωτισμό, τὸν ἀερισμὸ κτλ., ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους παράγοντες, οὐσιώδεις ἢ δευτερεύοντας, ποὺ δημιουργοῦν μιὰ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα γιὰ τὸν ἐργαζόμενο ἢ χρησιμεύουν ὡς κίνητρα, ποὺ τὸν κάνουν νὰ ἐκτελῇ μὲ ζῆλο τὴ δουλειά του καὶ νὰ ἔχῃ μεγαλύτερη ἀπόδοσι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παράγοντες ποὺ ἀπασχόλησαν περισσότερο τοὺς μελετητὰς εἶνε ἡ θερμοκρασία.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὴ Γαλλία ἀπὸ τὸν εἰδικὸ ἐμπειρογνώμονα Μισσενὰρ ἔδωσαν τ' ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

Ἡ ἰδεώδης θερμοκρασία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐκτελεῖ ἐργασία μᾶλλον καθιστική, εἴτε διανοητικὴ εἴτε χειρωνακτική, εἶνε τῶν 16 - 18 βαθμῶν.

Γιὰ μιὰ χειρωνακτικὴ ἐργασία ποὺ θέτει σὲ κίνησι τοὺς μῦς τοῦ σώματος 21 - 16 βαθμῶν.

Ἂν ἡ ἐργασία εἶνε πιὸ βαρειὰ καὶ κοπιαστικὴ (σήκωμα βαρέων ἀντικειμένων, σκάψιμο, ἀπασχόλησι σὲ μηχανὲς κτλ.) μιὰ θερμοκρασία 10 βαθμῶν ὑπαρκεῖ. Τυχὸν μεγαλύτερη θερμοκρασία κουράζει καὶ μειώνει τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας.

Τὰ πειράματα τοῦ Μισσενὰρ ἀπέδειξαν ὅτι μιὰ διακύμανσις τῆς θερμοκρασίας στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς ἐργοστασίου, ἑνὸς γραφείου κτλ. κατὰ 2 - 3 βαθμοὺς εἶνε προτιμώτερη ἀπὸ μιὰ σταθερὴ θερμοκρασία. Γιατὶ ἡ μικρὴ αὐτὴ διακύμανσις παίζει τὸ ρόλο διεγερτικοῦ.

Τὰ πειράματα, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἔγιναν στὰ ἀγγλικὰ μεταλλεῖα Μπέντφορντ καὶ Γουῶρνερ ἔδωσαν τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα:

Θερμοκρασία	Ἀπόδοσις
17°	100 (βάσις)
18°	94
24°	91
26°	81
28°	59

Οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ δείχνουν ὅτι ἡ αὔξησις τῆς θερμοκρασίας πέραν ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σημεῖο μειώνει τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας.

Στὰ ἴδια περίπου συμπεράσματα κατέληξαν καὶ οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν στὰ μεταλλεῖα Χὰς τῆς Γερμανίας.

Οἱ Ἄγγλοι Ὄσμπορν καὶ Βέρνον μελέτησαν, ἐξ ἄλλου, τὴ σχέσι μεταξὺ τῶν ἀποτόμων μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας καὶ τῶν ἀτυχημάτων στὰ ἐργοστάσια. Ἀπὸ τὶς μελέτες τους αὐτὲς προέκυψε τὸ ἑξῆς: Μιὰ ἀπότομη αὔξησις τῆς θερμοκρασίας ἀπὸ 19 σὲ 24° αὐξάνει καὶ τὴ συχνότητα τῶν ἀτυχημάτων κατὰ 40%. Ἡ ἴδια περίπου αὔξησις παρατηρεῖται καὶ ὅταν ἡ θερμοκρασία πέσῃ ἀπότομα ἀπὸ τοὺς 19 στοὺς 11 βαθμούς.

Προκειμένου γιὰ τὸ θόρυβο, τὰ πειράματα τῶν Γκρήσγουκλιτ, Ντέννις καὶ ἄλλων ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἐλάττωσίς του κατὰ 14, 5% ἐπιφέρει αὔξησι στὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας κατὰ 28% καὶ περιορίζει τὴν ἀφηρημάδα κατὰ 37, 5%.

Οἱ εἰδικοὶ διαφωνοῦν, ὡστόσο, ἂν ἡ «νεκρικὴ σιγὴ» εἶνε προτιμώτερη ἀπὸ ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο. Ὁ τελευταῖος φαίνεται πὼς παρέχει μιὰν ἐντύπωσι ζωντάνιας καὶ διεγείρει τὸ ζῆλο πρὸς ἐργασίαν. Ἡ ἔλλειψις παντὸς θορύβου, σὲ πολλὲς περιπτώσεις φέρνει, μιὰ τάσι ὑπνηλίας καὶ μειώνει τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας.

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ἐξ ἄλλου, σὲ πολλὰ ἀμερικανικὰ ἐργοστάσια ἐγκαινιάσθηκε τὸ σύστημα τῆς μουσικῆς. Οἱ εἰδικοί, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες κατέληξαν στὰ ἑξῆς συμπεράσματα:

1) Ἡ συνεχὴς μουσική, ὁσονδήποτε κι' ἂν προσαρμόζεται στὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, προκαλεῖ ἔντασι τῆς ἀφηρημάδας καὶ μείωσι ἀποδόσεως τῶν ἐργαζομένων.

2) Ἕνα κατάλληλο κομμάτι, ἀντίθετα, ποὺ παίζεται κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα καὶ ἰδίως κατὰ τὶς περιόδους ἐλαττώσεως τῆς ἀποδόσεως χρησιμεύει ὡς διεγερτικὸ καὶ ἐξαφανίζει τὸ αἴσθημα τῆς κοπώσεως.

Οἱ εἰδικοὶ κατακρίνουν, τέλος, τὰ καλούμενα «τυφλὰ ἐργοστάσια», ποὺ κατασκευάσθηκαν τελευταῖα στὴν Ἀμερικὴ καὶ ποὺ δὲν ἔχουν καθόλου παράθυρα. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα σ' αὐτὰ ἐπικρατοῦν ἰδεώδεις συνθῆκες ἀερισμοῦ, φωτισμοῦ κτλ., ἡ ἀπομόνωσις τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο τοὺς δημιουργεῖ ἕνα ἀγωνιῶδες συναίσθημα καὶ μειώνει τὴν ἀπόδοσί των.

Φυλακισμένος μὲ τὰ θηρία

Πρωτότυπο διήγημα

Ὅπως ἔμαθε ὁ Τζέϊμς Τζάκσον ἀπ' τοὺς συναδέλφους του, ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς Σούντα, ὅπου τὸν εἶχαν μεταθέσει, δὲν ἦταν πολὺ σημαντικός. Ἴσως μάλιστα θὰ τὸν καταργοῦσε ἡ ἑταιρεία τῶν Ἰνδικῶν Σιδηροδρόμων, ἂν δὲν ὑπῆρχε στὸ μακρυνὸ ἐκεῖνο χωριὸ μιὰ μικρὴ στρατιωτικὴ φρουρά, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀπομονωμένη.

Σὲ μερικὲς μέρες, ὁ νέος ἔφτασε στὴ Σούντα. Ὁ προκάτοχός του — ἕνας ἡλικιωμένος ὑπάλληλος — τὸν περίμενε γιὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ κανονικὰ τὸ ὑλικὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπηρεσία του. Μεταξὺ ἄλλων, τοῦ σύστησε νὰ προσέχῃ τὶς μπαταρίες ποὺ χρησίμευαν γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ σταθμοῦ καὶ γιὰ τὴ λειτουργία τῆς τηλεγραφικῆς συσκευῆς. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ γέρος ὑπάλληλος ἔφυγε μὲ τὸ τραῖνο.

Ὁ Τζέϊμς πέρασε ἥσυχα τὴ νύχτα ἐκείνη. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐπιθεώρησε λεπτομερῶς τὴν καινούργια κατοικία του. Εἶχε τέσσερα μικρὰ δωμάτια στὸ ἰσόγειο καὶ μιὰ κρεββατοκάμαρα στὸ ἀπάνω πάτωμα, μὲ ἐξωτερικὴ σκάλα. Τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου δὲν χωρίζονταν μὲ τοίχους, ἀλλὰ μὲ λεπτὰ δικτυωτά. Δὲν εἶχαν παράθυρα. Ἔπαιρναν ἀέρα καὶ φῶς ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα, ποὺ τὴ συγκρατοῦσε ἀνοιχτὴ μιὰ πέτρα κι' ἔκλεινε μ' ἕνα αὐτόματο μηχανισμό.

Ἀφοῦ πέρασε κατὰ τὶς 11 τὸ ἐξπρὲς τῆς Βομβάης, ὁ Τζέϊμς ἔμεινε ἐλεύθερος ὡς τὰ μεσάνυχτα. Σκέφθηκε τότε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας, γιὰ νὰ πάῃ ὡς τὸ χωριὸ καὶ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ μικροῦ ἀποσπάσματος.

Γύρισε τὸ βράδυ στὸ σταθμό. Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ βάλῃ σὲ κίνησι μιὰ βενζινομηχανή, γιὰ νὰ γεμίσῃ τοὺς συσσωρευτὰς ποὺ κόντευαν ν' ἀδειάσουν. Μόλις εἶχε τελειώσει, ἄκουσε πίσω του ἕνα ἄγριο μουγκρητό. Γύρισε ἀπότομα... κι' ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος ἀπ' τὸν τρόμο.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ ἐξωτερικό, βρίσκονταν δυὸ μεγάλοι πάνθηρες κι' ἕνας τρίτος, μικρότερος! Ὁ τελευταῖος ἔπαιζε μὲ τὴν πέτρα ποὺ κρατοῦσε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα. Κάποια στιγμή, τὴν ἔσπρωξε δίπλα κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ ὁρμή.

Ὁ Τζέϊμς κατάλαβε πὼς ἡ θέσι του ἦταν ἀπελπιστική. Βρισκόταν φυλακισμένος μέσα στὸ κτίριο, στὴ διάθεσι τῶν θηρίων, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὸν χώριζε μόνον ἕνα λεπτὸ συρματόπλεγμα. Δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ ὅπλο γιὰ ν' ἀμυνθῇ!

Ἦταν χαμένος!... Θἆταν τρέλλα, ἂν προσπαθοῦσε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ θηρία, τελείως ἄοπλος!... Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάμῃ;...

Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν, ἀτελείωτα σὰν αἰῶνες... Ἴσως τὰ θηρία ἦσαν χορτᾶτα, γιατὶ δὲν ἔδειχναν ἐπιθετικὲς διαθέσεις. Τριγύριζαν ἁπλῶς μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου βρίσκονταν οἱ ἠλεκτρικὲς μπαταρίες...

Τὸ ρολόϊ τοῦ σταθμοῦ χτύπησε μεσάνυχτα. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα πέρασε τὸ ἐξπρές. Ὁ πάταγος τρομοκράτησε τὰ θηρία. Ὥρμησαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ προσπάθησαν τοῦ κάκου νὰ τὴν ἀνοίξουν. Προπάντων ὁ μικρὸς πάνθηρ εἶχε ξετρελλαθῆ ἀπ' τὸ φόβο του. Πηδοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ οὐρλιάζοντας πνιχτά, μὲ τὶς τρίχες του ἀνασηκωμένες.

Μ' ἕνα του πήδημα, ἀναποδογύρισε τὴν κάσσα ποὺ περιεῖχε τὰ ἅλατα τοῦ χλωρίου γιὰ τὴ λειτουργία τῶν συσσωρευτῶν. Τὸ περιεχόμενό της χύθηκε χάμω. Ὕστερα ὁ τρομοκρατημένος πάνθηρ ἔσπασε μιὰ στάμνα μὲ νερό.

Μιὰ μυρωδιὰ βαρειά, πνιγηρή, χύθηκε ἀμέσως στὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ νερὸ ἑνωνόταν χημικῶς μὲ τὰ ἅλατα καὶ προκαλοῦσε ἔκλυσι χλωρίου. Σὲ λίγο, ἄνθρωποι καὶ θηρία θὰ πέθαιναν ἀπ' τὸ δηλητηριῶδες αὐτὸ ἀέριο!...

Ὁ Τζέϊμς ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα φρίκης. Τὰ λογικά του σάλευαν... Μὰ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὑπερίσχυσε μέσα του. Σκέφθηκε τότε ὅτι τὸ χλώριο, ποὺ εἶνε βαρύτερο ἀπ' τὸν ἀέρα, θ' ἀργοῦσε πολὺ νὰ φτάσῃ στὸ νταβάνι. Στὴν ἀρχή, θὰ συγκεντρωνόταν χαμηλά, στὸ πάτωμα.. κι' ἐπομένως θὰ σκότωνε πρῶτα τὰ θηρία!

Δίχως νὰ χάσῃ καιρό, ὁ Τζέϊμς ἀνέβηκε σ' ἕνα κιβώτιο, γιὰ νὰ βρίσκεται ὅσο τὸ δυνατὸν ψηλότερα.

Ἡ σκέψι ποὺ εἶχε κάμει, ἦταν σωστή. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὰ θηρία ἄρχισαν νὰ παρουσιάζουν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀσφυξίας! Καταλάβαιναν, μὲ τὸ φυσικό τους ἔνστικτο, ὅτι ἡ σωτηρία τους βρισκόταν ἔξω, στὸ ὕπαιθρο. Προσπαθοῦσαν λοιπὸν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα, μὰ δὲν τὸ κατώρθωναν.

Μούγκριζαν μὲ μανία. Οἱ δυνάμεις τους ἐξαντλοῦντο σιγὰ-σιγά. Τὸ χλώριον ἔφερνε τ' ἀποτελέσματά του...

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, τὰ θηρία εἶχαν ξεψυχήσει.

Μὰ τώρα τὸ ἀέριο εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐνεργῇ καὶ στὸ Τζέϊμς! Τὰ μάτια του κοκκίνισαν...

Ἔβλεπε τὰ θηρία ἀκίνητα στὸ πάτωμα. Πέρα ἀπ' αὐτά, ὑπῆρχε ὁ καθαρὸς ἀέρας, ἡ σωτηρία!...

Μὲ μιὰ προσπάθεια ὑπεράνθρωπη, συγκρατῶντας ὅσο μποροῦσε τὴν ἀναπνοή του, νομίζοντας πὼς θὰ ἐκραγῇ τὸ κεφάλι του κι' οἱ πνεύμονές του, ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξε μὲ κόπο καὶ πέρασε στὸ κατῶφλι.

Μόλις βρέθηκε ἔξω, σωριάστηκε λιπόθυμος, ἐνῷ τὸ στῆθος του φούσκωνε ἀπ' τὸ δροσερὸ νυκτερινὸ ἀέρα...

Ὅταν συνῆλθε τὸ πρωΐ, βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του. Καὶ τὸν περιποιόταν μὲ φιλικὴ ἀφοσίωσι ὁ διοικητὴς τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος.

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε φτάσει στὸ σταθμό, γιὰ νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα στὸ σύνταγμά του. Κι' εἶχε βρῆ τὸ Τζέϊμς λιπόθυμο καὶ τὰ θηρία νεκρά. Ὅταν συνῆλθε ὁ νέος, ἔμαθε ὁ ἀξιωματικὸς ἀπ' τὰ χείλη του τὴν τρομερὴ νυκτερινή του ὀδύσσεια καὶ τὸ θαῦμα ποὺ τὸν εἶχε σώσει.

Τ. ΡΕΫΝΟΛΝΤΣ

✪ ✪

Νέα βλήματα κατὰ τῶν τὰνκς

Στὸν τελευταῖο πόλεμο χρησιμοποιήθηκαν πολὺ τὰ «μπαζούκας», ποὺ τὰ βλήματά τους τρυποῦσαν τὸ χοντρὸ θώρακα τῶν τάνκς. Τώρα λοιπὸν ἐπινοήθηκε ἕνας νέος τύπος ἀντιαρματικῶν βλημάτων, μεγαλείτερων καὶ καλλίτερων, ποὺ ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ ὅπλα ποὺ δὲν «κλωτσᾶνε» καθόλου. Δὲν περιστρέφονται γύρω ἀπ' τὸν ἄξονά τους, σὰν τὶς ὀβίδες τοῦ πυροβολικοῦ, γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν κατεύθυνσί τους. Ἔχουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πτερύγια πίσω, σὰν ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν στὶς βόμβες τῶν ἀεροπλάνων.

Ἕνα ἄλλο ἀντιαρματικὸ βλῆμα δὲν τρυπάει τὸ θώρακα τῶν τάνκς, ἀλλὰ σκορπίζει ἀπάνω του μιὰ ποσότητα ἐκρηκτικῆς ὕλης. Ἡ ἰσχυρὴ ἔκρηξί της τραντάζει τόσο βίαια τὸ θώρακα, ὥστε ἀποσπῶνται ἀπ' τὸ ἐσωτερικό του κομμάτια μετάλλου, τινάζονται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ προκαλοῦν καταστροφές.

ΕΤΟΣ ΙΓ' ● ΑΘΗΝΑΙ, 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1950 ● ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 621

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27 - 135 — 29 - 967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μιὰ κάποια κουρτίνα...

Ἦταν παντρεμμένοι καὶ τρώγονταν σὰν τὰ σκυλιά. Χώρισαν καὶ εἶνε λαμπροὶ φίλοι. Ἀπὸ ἔρωτα ὁ γάμος τους. Ἔρωτας φλογερός. Ἂν τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ παντρευτοῦν θὰ τίναζαν τὰ μυαλά τους στὸν ἀέρα. Κάμφθηκαν ἐμπρὸς στὴν ἀπειλὴ τὰ ἐμπόδια ποὺ ἐπρόβαλαν τὰ σπίτια. Παντρεύτηκαν, ὅπως τὸ ἤθελαν. Δὲν πέρασαν ὅμως πολλοὶ μῆνες καὶ ἄρχισε ἡ γκρίνια. Γκρίνια χωρὶς λόγο οὐσιαστικό. Εἶνε ἡ χειρότερη μορφή της. Ὅταν ὑπάρχῃ κάποιος λόγος, ἔχετε τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ καλὴ θέλησι καὶ ἡ προσπάθεια θὰ καταπολεμήσουν τὴν ἀφορμὴ ποὺ προκαλεῖ τὴ διάστασι. Ὅταν ὅμως ἀσύλληπτος εἶνε ὁ ἐχθρός, πρὸς ποιὰ κατεύθυνσι νὰ στρέψετε τὴν προσπάθειά σας;

Στὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου πείσθηκαν ὅτι θὰ τοὺς ἦταν δύσκολο νὰ συνεχίσουν τὴ συμβίωσί τους. Κατέφυγαν στὸ διαζύγιο. Τὸ πῆραν χωρὶς κόπους. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔγιναν φίλοι ἀχώριστοι. Βαρειὰ τοὺς φαίνεται ἡ μέρα ποὺ δὲν πρόκειται νὰ συναντήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τσακίζονται στὰ τηλεφωνήματα. Ἕνας σύνδεσμος πιὸ στενὸς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶχαν πρὶν παντρευτοῦν. Τὸ εἰδύλλιο στὴ δεύτερη καὶ ζωηρότερη ἄνθησί του. Καὶ ὄχι, φυσικά, στὴν πλατωνική του μόνο μορφή. Μυστικὲς συναντήσεις τῶν χτεσινῶν συζύγων. Περίεργη ποὺ εἶνε ἡ ζωή! Εἶχαν ὅλη τους τὴν ἄνεσι κάτω ἀπὸ τὴ συζυγικὴ στέγη. Στὸν ἐλεύθερο ἔρωτα τώρα, κρύβουν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὶς ἐρωτικές τους σχέσεις, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦν σὲ κοινωνικὴ ἀταξία. Νέοι ἀκόμα καὶ οἱ δυό. Εὐκαιρίες ὅσες θέλετε. Ἀλλὰ μὴ τοὺς μιλήσετε γιὰ δεύτερο γάμο. Ἀγαποῦν τόσο ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Ἂν ξαναπαντρεύονταν θὰ ἀνανέωναν τὴ δική τους ἕνωσι. Τοῦ πρότεινε ἐκείνη:

— Δὲν εἶνε ἄδικο νὰ βλεπώμαστε σὰν κλέφτες; Σ' ἀγαπῶ· τὸ βλέπεις. Οὔτ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Ἤμαστε τρελλοὶ νὰ διαλύσουμε τὸ σπίτι μας. Μιὰ τρέλλα ὅμως ποὺ διορθώνεται. Τὶ μᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸ ξαναφτιάξουμε; Τώρα, μὲ τὴν πεῖρα ποὺ ἀποκτήσαμε, δὲν θὰ τρωγώμαστε σὰν πρῶτα...

— Μὴ μοῦ τὸ λές! ἀντιστάθηκε ἐκεῖνος.

— Ὥστε δὲν μ' ἀγαπᾷς;

— Ἀκριβῶς γιατὶ σ' ἀγαπῶ. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὲ χάσω τὴν ἐπομένη τοῦ νέου γάμου μας. Τρέμω τὴν ὑποτροπή. Τὴ γλυτώσαμε τὴν πρώτη φορά. Εἶσαι βέβαιη ὅτι θὰ τὴν γλυτώσουμε καὶ τὴ δεύτερη;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ κομπιάζει ἡ κυρία. Ἔτσι, τὸ καθεστὼς τῶν παράνομων σχέσεών τους παρατείνεται. Γιατὶ ἄραγε; — εἶνε ἡ ἀπορία της. Κοινωνικὴ καὶ μὲ πολλὲς γνωριμίες, καθὼς εἶνε, ἔχει ὑπ' ὄψι της καὶ ἄλλα ἀνάλογα παραδείγματα. Ἀναφέρω κάτι ποὺ θὰ σᾶς φανῇ ἀπίθανο: Ἕνα ἀντρόγυνο ποὺ χώρισε, καὶ σὲ λίγον καιρὸ ξαναπαντρεύτηκε. Δεύτερη γυναῖκα ὁ σύζυγος, δεύτερο ἄντρα ἡ σύζυγος. Συμβαίνει ὅμως τὸ παληὸ ζεῦγος ν' ἀπατᾷ τοὺς νέους συντρόφους του. Ὄχι δὲ μὲ τρίτα πρόσωπα. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ χώρισαν, γιατὶ δὲν μποροῦσαν νὰ συζήσουν, ἐρωτευμένοι μεταξύ τους τώρα ποὺ χώρισαν, καλλιεργοῦν μὲ ἀσυγκράτητο πάθος τὴν παρανομία.

Γιατί; Ποιὸ εἶνε τὸ ἀντιερωτικὸ στοιχεῖο τοῦ γάμου; Τοῦ λείπει τίποτα; Ἔχει κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχῃ; Τὸ ἀποδίδουμε στὸν κόρο. Ἀλλὰ τὶ θὰ πῇ κόρος; Ἐδῶ ἔχουμε ἐρωτικὰ ζεύγη ποὺ ζοῦνε ἐπὶ χρόνια ὁλοκληρωμένη τὴν ἐρωτικὴ ζωή τους καὶ δὲν κυριεύονται ἀπὸ κόρο. Πῶς συμβαίνει ὁ κόρος νὰ μὴ τοὺς ἐπισκέπτεται παρὰ τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου τους;

Θὰ σᾶς μιλήσουν ἀκόμα γιὰ τὸ θέλγητρο τῆς παρανομίας. Τὸ σταφύλι ποὺ κλέβετε ἀπὸ τὸ ξένο ἀμπέλι, εἶνε πιὸ νόστιμο ἀπὸ τὸ σταφύλι τοῦ μανάβη. Μὴν ὑπερβάλλουμε τὴ γλυκύτητα τοῦ ἀπαγορευμένου καρποῦ. Στοὺς εὔκολους αὐτοὺς καιροὺς ποὺ ζοῦμε, δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο αὐστηρὲς οἱ ἀπαγορεύσεις. Πέρασαν τὰ χρόνια ποὺ ὁ θάνατος ἦταν τὸ τίμημα τῆς παρανομίας. Στὶς μέρες μας, καὶ τὸ μαχαῖρι τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὸ δίκανο τοῦ πατέρα καὶ τὸ πιστόλι τοῦ συζύγου, ἔχουν περιορίσει πολὺ τὴ δραστηριότητά τους. Στὶς πόλεις μάλιστα δὲν ἀκούονται πιὰ ἐκπυρσοκροτήσεις. Ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ δὲν ἀντιμετωπίζει σήμερα τὰ συρματοπλέγματα ἐκεῖνα, ποὺ ὅσο πιὸ πυκνὰ εἶνε τόσο κάνουν πιὸ ζωηρὸ τὸν πόθο τῆς παρανομίας.

Ἐν τούτοις, ὁ γάμος ἐξακολουθεῖ νὰ προκαλῇ τὴν ὑπόστασι τοῦ ἔρωτα. Φταίει μήπως ὁ θεσμός; Δὲν τὸ νομίζω. Δὲν εἶνε ὁ γάμος ποὺ διαλύει τὸν ἔρωτα. Εἶνε — πόσες φορὲς τὸ ἐπαναλάβαμε — τὸ σύστημα ζωῆς ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ παντρεμμένοι.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ γάμο ὅλα σχεδὸν καταργοῦνται. Οἱ σύζυγοι καταθέτουν, πετοῦν τὰ ὅπλα τῆς γοητείας. Καμμιὰ ἐπιφύλαξις πλέον, καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ συνεχιστῇ ἡ γοητεία. Οἱ σύζυγοι λησμονοῦν τὴ στοιχειώδη συμβουλὴ ἑνὸς ρεμπέτη τῆς ζωῆς. ἀλλὰ σοφοῦ στὰ ζητήματα αὐτά: τοῦ Ζὰκ Ρουσσώ.

Λέει ὀρθὰ - κοφτὰ ὁ μέγας αὐτὸς μουρντάρης τοῦ ἔρωτος, ἀπευθυνόμενος στὶς συζύγους: «Εἶνε προτιμώτερο ν' ἀφήσῃς νὰ καῇ τὸ φαγητὸ παρὰ νὰ ἐμφανισθῇς στὸ σύζυγό σου τὸ μεσημέρι ἀτημέλητη, ἀπεριποίητη».

Μεγάλη ἀλήθεια. Κι' ὅμως οἱ σύζυγοι τὴν ἀγνοοῦν, δὲν θέλουν νὰ τὴν λάβουν ὑπ' ὄψιν τους.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία αὐτὴ ὁ γάμος δύσκολα στέκει στὰ πόδια του. Καταντάει μιὰ ζωὴ χωρὶς ὀμορφιά... Ζωὴ χωρὶς γλυκὸ μυστήριο... Ζωὴ χωρὶς πέπλους, χωρὶς τύπους, χωρὶς παραβάν, χωρὶς κοκετταρία, δίχως τὴν προσπάθεια ν' ἀρέσουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἕνας ἀπόλυτος ασανφασονισμός. Χωρὶς πόρτα τὰ καμαρίνια στὰ ὁποῖα ἑτοιμαζόμαστε, πρὶν βγοῦμε στὴ συζυγικὴ σκηνή. Πῶς νὰ χαρῆτε παράστασι, ὅταν ἔχετε παρακολουθήσει τὸν ἠθοποιὸ τὴν ὥρα τοῦ μακιγιαρίσματος καὶ τῆς μεταμφιέσεώς του; Ὑπερβολικὴ οἰκειότης. Λείπει τὸ παραβάν. Μιὰ κάποια κουρτίνα. Μεγάλη ἡ δοκιμασία γιὰ ἄνθος τόσο ντελικάτο ὅπως ὁ ἔρωτας...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

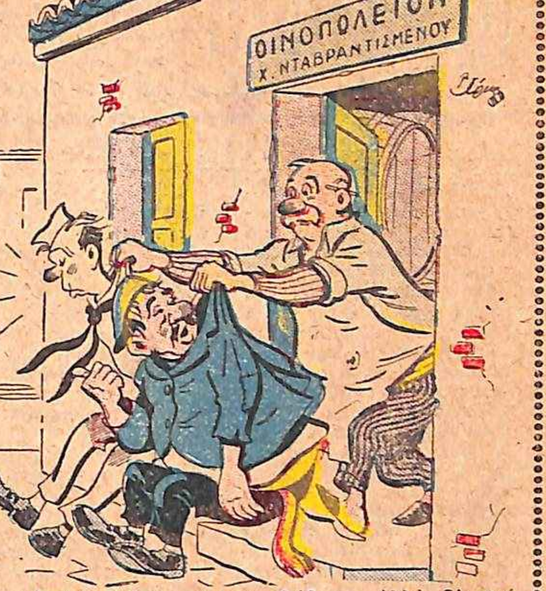

— Καλὰ ἐμένα, ρὲ κυρ - Θόδωρε, ἀλλὰ δὲ σκέβεσαι τὸ Τζώνη ποὺ θὰ πάῃ νὰ παραπονεθῇ καὶ θὰ μᾶς περικόψουνε ἀκόμα τὴ βοήθεια;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικὸ τραγούδι

Περιμένοντας...

Σὲ περίμενα νἄρθῃς καὶ ὅσο ἀργοῦσες
χίλιες σκέψεις μοῦ περνοῦσαν στὸ μυαλὸ
μήπως εἶχες βαρεθῆ καὶ προσπαθοῦσες
νὰ μοῦ δείξῃς μ' ἕναν τρόπο ἁπαλὸ
πὼς θὰ ἔπρεπε ἡ ἀγάπη μας νὰ λήξῃ
κι' ἀρκετὰ ἴσα με τώρα εἶχε τραβήξει...

Σὲ περίμενα... Περνούσανε ταξί,
τόσα τρὰμ καὶ τόσα, τόσα τροχοφόρα
ποὺ ὅλο τρέχανε... μὰ ἐν τῷ μεταξὺ
ἐπερνοῦσε, ἀγαπημένη μου, κι' ἡ ὥρα...
Καὶ περίμενα, λατρεία μου χρυσῆ,
ἀπ' τὶς δέκα... ὡς τὶς δέκα καὶ μισή!...

Πόσες σκέψεις τρομερὲς μὲ βασανίζανε:
— Θἄρθῃ ἄραγε; Δὲν θἄρθῃ; Τί νὰ κάνω;
Οἱ ματιὲς περαστικῶν μὲ δαιμονίζανε
κι' ὅμως μ' ἄρεσε τὴν ὥρα μου νὰ χάνω
περιμένοντας ἐσένα ποὺ ἀργοῦσες
καὶ ἂς πίστευα πὼς τόσο μ' ἀγαποῦσες...

Τὸ ρολόϊ μου κυττοῦσα κάθε λίγο.
— Παρὰ τέταρτο — Θεέ μου τί ἀγωνία!...
Μιὰ στιγμή, δὲν ξέρω, σκέφτηκα νὰ φύγω
καὶ περπάτησα ὡς τοῦ δρόμου τὴ γωνία...
Κι' ὅμως γύρισα στὴ θέσι μου καὶ πάλι
γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ὑπομονή μου, πιὸ μεγάλη...

Παρὰ δέκα... Ποῦ νὰ εἶναι; Πῶς ἀργεῖ;
Ἀπ' τὶς δέκα... καὶ οἱ ἕντεκα ζυγώνουν.
Καὶ περνοῦσε ἡ ὥρα κι' ἄνοιγε ἡ πληγὴ
στὴν καρδιά μου ποὺ οἱ ἔννοιες τὴν πληγώνουν
Παρὰ πέντε... Περιμένοντας μιὰ ὥρα,
εἶχα πῆ: Θὰ φύγω τώρα... ἀμέσως τώρα...

Καὶ ξεκίνησα νὰ φύγω... Πόσο ἀργοῦσες!...
Μήπως... μήπως ἦσουν ἄρρωστη; Ἢ τάχα
μὲ τὶς φίλες σου, ποιός ξέρει, φλυαροῦσες
κι' ὅταν τέλειωνε τὸ κέφι σου, μονάχα
θὰ θυμόσουνα πὼς κάποιος περιμένει
καὶ θἄρχόσουν βιαστικὴ κι' ἀλαφιασμένη;

Δὲν ἀντέχω... Φεύγω πιά... Καὶ ὅμως νά
τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα ἀλήθεια ξεκινήσει,
βιαστική, σὲ εἶδα μέσ' τὰ σκοτεινὰ
καὶ μοῦ εἶπες: — Ἄ, καλέ μου... ἔχω ἀργήσει,
μὲ μιὰ φίλη μου, κουβέντα εἶχα πιάσει
μὴ θυμώνῃς... — Κι' ὅλα πιὰ τάχα ξεχάσει!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

Οἱ οἰκογένειές μας ἱκανοποιήθηκαν πολὺ ἀπ' τὴν ἀπόφασί μας. Ἡ Λουΐζα ποὺ ἦταν τότε εἴκοσι χρονῶν κι' ἐγὼ τριάντα ἀγαπιόμαστε καὶ θὰ παντρευόμαστε. Μὰ οἱ καιροὶ ἦταν τότε δύσκολοι ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου κι' ἔτσι ἀναβάλαμε τὸ γάμο μας.

Ἡ Λουΐζα πῆγε νὰ δουλέψη ὡς δακτυλογράφος. Εἶχε χάσει τὸν πατέρα της κι' ἔπρεπε νὰ βοηθῆ τὴ μητέρα της. Ἐγὼ ἤμουνα ἕνας ἁπλὸς ἐργάτης κι' ἐξακολουθοῦσα, φυσικά, νὰ πηγαίνω στὸ ἐργοστάσιο. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ ἡ Λουΐζα πῆγε στὴν ἑταιρία ὡς δακτυλογράφος τὰ μυαλά της πῆραν ἀέρα καὶ μᾶς ἔβλεπε ὅλους, μ' ἄλλα μάτια. Κάθε τόσο μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν πολυτέλεια ποὺ εἶχαν τὰ γραφεῖα τῆς ἑταιρίας καὶ γιὰ τὸν τμηματάρχη της.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ μυαλό σου δὲν εἶνε στὴ θέσι του! τῆς εἶπα. Ἂν νομίζης πὼς θὰ ταπεινωθῆς μὲ τὸ νὰ παντρευτῆς ἕναν ἐργάτη σὰν κι' ἐμένα, μπορεῖς νὰ διακόψης κάθε σχέσι μαζί μου.

Ἡ Λουΐζα κοκκίνισε κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ξανασυζητήσαμε πιὰ γι' αὐτό, μὰ οὔτε καὶ γιὰ γάμο.

Ἕνα βράδυ, ἐντελῶς ἀπροσδόκητα, ἡ Λουΐζα μοῦ εἶπε:

— Ρενάτο, ἂς παντρευτοῦμε γρήγορα, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦμε.

Λέγοντας αὐτά, εἶχε ἀρχίσει νὰ κλαίη.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

—Ἔχω τὸ συναίσθημα πὼς κανένας δὲν μ' ἀγαπάει. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ δικά σου αἰσθήματα, εἶνε ὧρες ποὺ ἀμφιβάλλω. Ποτέ σου δὲν μοῦ μιλᾶς γιὰ ἔρωτα...

Ὅλες μου οἱ ὑπόνοιες εἶχαν διαλυθῆ. Ἡ Λουΐζα σκούπισε τὰ μάτια της. Γιὰ νὰ μὴν σᾶς τὰ πολυλογῶ, παντρευτήκαμε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες.

★

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ γαμήλιου ταξιδιοῦ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ Λουΐζα ζοῦσε σὰν ὀνειροπαρμένη. Ἐξακολουθοῦσε νὰ δουλεύη, λέγοντας πὼς αὐτὰ ποὺ κέρδιζα ἐγώ, δὲν θὰ μᾶς ἔφταναν.

Αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρεσε. Μὰ μὲ ὅσα κέρδιζε ἡ Λουΐζα μποροῦσε ν' ἀγοράζη τὶς μυρωδιές της καὶ τὰ φορέματά της. Δὲν ἤμουνα ἐγωϊστής. Καὶ ἤθελα ἀκόμη ἡ Λουΐζα νὰ βοηθῆ τὴ μητέρα της. Εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς, τραγουδοῦσε, γελοῦσε μὲ τὸ παραμικρό. Ὅταν μ' ἔβλεπε μάλιστα, μὲ περιποιόταν ὑπερβολικά.

★

Ἕνα βράδυ γυρίζοντας σπίτι μου, δὲν βρῆκα τὴ Λουΐζα. Ἔνοιωσα τότε ἕνα κακὸ προαίσθημα.

Ἡ γυναῖκα μου γύρισε κατὰ τὶς δύο τὸ πρωΐ. Ἦταν κάτωχρη, τὰ μάτια της πεταμένα ἀπ' τὴ φρίκη, τὸ πρόσωπό της ὅλο ἀγωνία.

— Τί ἔχεις; Τί ἔπαθες; τὴ ρώτησα οὐρλιάζοντας.

— Τί ἔχω ; ἀπάντησε ἔξαλλη. Προσπάθησα νὰ τὴν σκοτώσω, μὰ «ἐκεῖνος» τὴν προστάτεψε... Δὲν ξέρεις ποιὸς εἶνε «ἐκεῖνος»; Εἶνε ὁ «τμηματάρχης» μου, αὐτὸς ποὺ φοβόσουνα, αὐτὸς ποὺ μ' ἔσπρωξε νὰ σὲ παντρευτῶ γρήγορα, γιὰ νάχη ἥσυχη τὴ συνείδησί του. Αὐτὸς μοῦ γνώρισε τὴ ζωή, αὐτὸς μ' ἀγάπησε. Καὶ τὸν ἀγαποῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Ἐσὺ ἤσουνα ἕνα ὑποχρεωτικὸ «πέρασμα» γιὰ νὰ φτάσω στὸν Παράδεισο. Ἤμουνα εὐτυχισμένη, τὸ ἴδιο κι' «ἐκεῖνος», μὰ ἤσουνα κι' ἐσὺ ἥσυχος, ἐσὺ ποὺ δὲν ἤξερες τίποτα. Μὰ τὴν εὐτυχία καὶ τῶν τριῶν μας τὴν ἔκλεψε ἡ Βάντα. Δὲν ξέρεις ποιὰ εἶνε. Μιὰ γυναῖκα ὅπως τόσες ἄλλες. Μὰ «ἐκεῖνος» μόλις τὴν εἶδε, ὄμορφη, ξανθή, νέα, ἄρχισε νὰ χάνη τὸ μυαλό του. Ὅταν προσπάθησα νὰ τὸν ἐμποδίσω, μοῦ εἶπε ὠμὰ πὼς ἐγὼ ἤμουνα κάτι ἄλλο. Καταλαβαίνεις ; Μιὰ περαστικὴ περιπέτεια. Ἐνῶ τὴ Βάντα, θὰ τὴν παντρευόταν. Ἐμένα δὲν μὲ ἤθελε γιὰ γυναῖκα του καὶ μ' ἔρριξε στὴν ἀγκαλιά σου.

»Τὶ λάσπη, Θεέ μου, τὶ ἀηδία! Μοὖρθε σὰν τρέλλα. Παντρευόταν τώρα καὶ μὲ ἀπέφευγε, ἀφοῦ μὲ εἶχε καταστρέψει ἀπὸ πρίν. Ἐσὺ ποτέ σου δὲν τὸ κατάλαβες. Ἤσουνα πολὺ ἀφελής. Τοὺς παρακολουθοῦσα κι' ἐπὶ τέλους ἀπόψε τοὺς εἶδα μαζὶ στὸ πάρκο, στὸν πάγκο «μας». Πλησίασα. Ἔβγαλα τὸ περίστροφό μου καὶ πυροβόλησα τὴ Βάντα. Μὰ «ἐκεῖνος» πρόφτασε καὶ τὴ σκέπασε μὲ τὸ κορμί του γιὰ νὰ τὴ σώση... Καὶ ἡ σφαῖρα τὸν βρῆκε στὸ λαιμό. Ὅταν τὸν εἶδα νὰ σωριάζεται, ἄρχισα νὰ τρέχω... νὰ τρέχω... ὥσπου ἔφτασα ἐδῶ...

Ὅταν ἔπαψε νὰ μιλάη, εἶχε πιὰ ξημερώσει. Τὴν κύτταζα ἀποσβολωμένος. Κι' ἔνοιωσα ἀηδία φοβερὴ γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα καὶ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ εἶχα περάσει μαζί της τρία χρόνια.

Τὴν ἔφτυσα στὸ πρόσωπο καὶ ἤμουνα ἕτοιμος νὰ τὴν πνίξω ἀκόμα, ὅταν δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα μας. Ἡ Λουΐζα κραύγασε στὴν ἀπελπισία της:

—Σῶσε με!.. σῶσε με!.. Μὰ γιατί; Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἄνοιξα. Ἦταν ἡ ἀστυνομία. Τὴ συνέλαβαν, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε νὰ οὐρλιάζη:

—Σῶσε με!... σῶσε με!..

Ἔπειτα δὲν ἄκουσα τίποτ' ἄλλο. Μονάχα τοὺς λυγμοὺς τῆς μάνας της, ποὺ ζοῦσε μαζί μας, καὶ τώρα ἔκλαιγε στὴν κουζίνα...

«Ἐκεῖνος» ὁ φίλος της, ὁ τμηματάρχης ποὺ τὸν πυροβόλησε ἡ Λουΐζα στὸ πάρκο δὲν ζῆ πιά. Ἡ Βάντα, ἡ μικρὴ ξανθή, ἔφυγε ἀπὸ τούτη τὴν πολιτεία καὶ κλείστηκε, ὅπως ἔμαθα, σὲ κάποιο μοναστήρι. Ὅσο γιὰ μένα, παράτησα τὸ σπίτι «μας» καὶ ζῶ μονάχος.

Κι' ἡ Λουΐζα; Πληρώνει καὶ θὰ πληρώνη γιὰ εἴκοσι χρόνια τὸ ἁμαρτωλὸ πάθος της μέσα στοὺς ὑγροὺς καὶ σκοτεινοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς.

ΡΟΜΟΛΟ ΜΟ·Ι·ΖΟ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ὁ Καῖσαρ

Ὡς γόης καὶ Καζανοβεὺς φοιτήσας εὐδοκίμως
πρὸς δὲ τυγχάνων τῶν γυνῶν, συλλήβδην, πανδαμάτωρ,
ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν, σκεφθεὶς καλῶς κι' ὡρίμως
νὰ καταστῶ τοῦ ἔρωτος ὁ μέγας παντοκράτωρ.
Κατόπιν τούτου ἐξελθὼν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ρύμας
καὶ ἀτενίζων τῶν γυνῶν τὰς τορνευτώδεις κνήμας
ἀνῆλθον ἐπὶ καθεκλός, ἔμπλεος ἐξ ἐλπίδος,
ἐν μέσω πλήθους ἱκανοῦ καὶ σχετικῆς «μαρίδος».
Κι' ἀφοῦ τὸ βλέμμα ἔφερον τριγύρωθεν οἰκεῖον
κι' ὁ κόσμος οὖν ἐσείετο ἐκ τῶν παλαμακίων...
— Γυναί! ἐβροντοφώνησον ἐξαφνικῶς πρὸς πάσας,
ἔχων σερετηλίκιον τρελλόν, ὁ ἐμβαγάσας,
γυναί, γονυπετήσατε! συνέχισον ἀγρίως
καὶ προσκυνήσατε σαφῶς κι' εὐλαβικῶς κυρίως
καθ' ὃ εἰμὶ τοῦ ἔρωτος — τοῦθ' ὅπερ ξεύρει πᾶς τις —
ὁ Καῖσαρ ὁ περίλαμπρος κι' ὁ ὕπατος δυνάστης.
Καὶ ἀπαιτῶ ἀναφανδὸν ὡς γόης ἐκ τῶν
(πρώτων
κι' ὡς Τσάρος πάντων τῶν σφοδρῶν
(καὶ φλογερῶν ἐρώτων
νὰ μοὶ φορέσητε εὐθὺς μὲ σέβας καὶ μὲ
(πεῖραν
ἀνάλογον τῆς δόξης μου ἐρωτικὴν πορ-
(φύραν.
— Ζῆθι! ἐβόησεν σφοδρῶς τὸ ἄπειρον
(τὸ πλῆθος
κι' ἐνῶ ἐγὼ ἐκόμπαζον ἀγρίως, ὡς συ-
(νήθως,
ἐκεῖνοι μεγαλοπρεπῶς, μὲ πάλλουσαν
(καρδίαν
ἐν τάχει μοὶ ἐφόρεσον — θεοί! — ...
(ζουρλομανδύαν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ «βεντεττισμὸς» στοὺς ἑλληνικοὺς θιάσους, δηλαδὴ ἡ σειρὰ τῶν ὀνομάτων τῶν ἠθοποιῶν στὸ πρόγραμμα κατάντησε μεγάλη πληγὴ τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι τὶς τελευταῖες μέρες ἀντικαταστάθηκε, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, πολλὲς φορὲς τὸ πρόγραμμα ποὺ εἶχε ἀναρτηθῆ στὴν πρόσοψι τοῦ θεάτρου «Κυβέλης», ὅπου ἔπαιζε ὁ μουσικὸς θίασος τοῦ θερινοῦ θεάτρου Βέμπο. Τελικὰ δὲ ἀφαιρέθηκαν ὅλα τὰ ὀνόματα ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπόμεινε ὁ τίτλος τοῦ ἔργου!

Ὁ θίασος αὐτὸς τερμάτισε πιὰ τὶς παραστάσεις του στὸ θέατρο «Κυβέλης» καὶ φεύγει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη, ὅπου θὰ δώση δέκα παραστάσεις.

Θὰ ἐπιστρέψη στὶς 29 τοῦ μηνὸς καὶ τὴν ἐπομένη θὰ φύγη μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Μπαρλέττα» γιὰ τὴν Πόλι ὅπου καὶ θ' ἀρχίση παραστάσεις τὴν 1η Νοεμβρίου στὸ θέατρο «Σεράϊ».

—Ἡ Βασω Μανωλίδου θὰ πρωτοεμφανισθῆ στὸ «Βασιλικὸ Θέατρο» στὶς 25 τρέχοντος μηνὸς στὴν κωμωδία τοῦ Σαίξπηρ «Ὅπως ἀγαπᾶτε», ὅπου ἔχει τὸν πρῶτο ρόλο.

—Ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» ἑτοιμάζει γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἐθνικῆς Ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου μιὰ μεγαλειώδη παράστασι, μὲ συμμετοχὴ τῶν δεσποινίδων τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, ποὺ θὰ ἐμφανισθοῦν μὲ τὶς φανταχτερὲς ἐθνικὲς φορεσιές των. Ἀργότερα, ἡ «Λυρικὴ Σκηνὴ» θ' ἀνεβάση τὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Βέρντι, μ' ἔκτακτο ἐμφάνισι τοῦ Λάππα καὶ κατόπιν τὴν πασίγνωστη ὀπερέττα τοῦ Λέχαρ «Κόμης τοῦ Λουξεμβούργου», μὲ θεαματικώτατα μπαλέττα.

— Μὲ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται ἡ ἔναρξις τῶν παραστάσεων τοῦ νέου θεατρικοῦ ὀργανισμοῦ «Ἑλληνικὴ Σκηνὴ» τοῦ σκηνοθέτου κ. Ροντήρη, μὲ τὸν «Ἔγκεμοντ» τοῦ Γκαῖτε.

Τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἔργου θὰ συνοδεύη σὲ πολλὰ δραματικὰ μέρη συμφωνικὴ ὀρχήστρα ἀπὸ τριάντα ὄργανα ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ κ. Φ. Οἰκονομίδη.

—Ἡ μουσικὴ κωμωδία ποὺ ἔγραψε ὁ πρόεδρος τοῦ Σωματείου Ἠθοποιῶν κ. Μιχ. Κοφινιώτης φέρει τὸν τίτλο: «Ὅταν οἱ καρδιὲς χτυποῦν» καὶ θὰ παιχθῆ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴ χειμερινὴ σαιζόν, στὸ θέατρο «Παπαϊωάννου».

—Ἡ Σπανιόλα τραγουδίστρια Ἴσσα Περέϊρα, ἐφωνογράφησε σὲ δίσκους ἓξ ἀπὸ τὰ καλλίτερα τραγούδια της, ἕνα δὲ ἀπὸ αὐτὰ σὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ Περέϊρα δυσκολεύθηκε πάρα πολὺ γιὰ τὴν ἐκμάθησι τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ, κυρίως στὴν προφορὰ τοῦ «ξ» ποὺ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴ συνηθίση, ἐπὶ πολλὲς μέρες.

— Στὰς Ἀθήνας θὰ ντεμπουτάρη τὸ χειμῶνα ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια τῆς Θεσσαλονίκης Μαίρη Μόντ, ποὺ μὲ τὴν παθητικὴ κοντράλτα φωνή της ἐσημείωσε μεγάλες ἐπιτυχίες στὴ Μακεδονία.

—Ἕνας ἄλλος τραγουδιστής, ὁ Τώνης Βαβούτσικος, ἀπὸ τὸ Βόλο ἔφτασε καὶ αὐτὸς στὴν Ἀθήνα, καὶ θὰ ἐμφανισθῆ πολὺ σύντομα στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινό.

Ὁ Βαβούτσικος, ποὺ ἐπῆρε γιὰ καλλιτεχνικοὺς λόγους τὸ ψευδώνυμο Τώνης Βάκης, ἦτο ὑπάλληλος στὸ Βόλο κι' ἄφησε τὴ δουλειά του χάρις στὴν πρωτοβουλία ἑνὸς ἐργοστασιάρχου ποὺ προσεφέρθη νὰ τὸν στείλη μὲ ἔξοδά του στὴν πρωτεύουσα γιὰ νὰ εἰδικευθῆ στὸ τραγοῦδι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

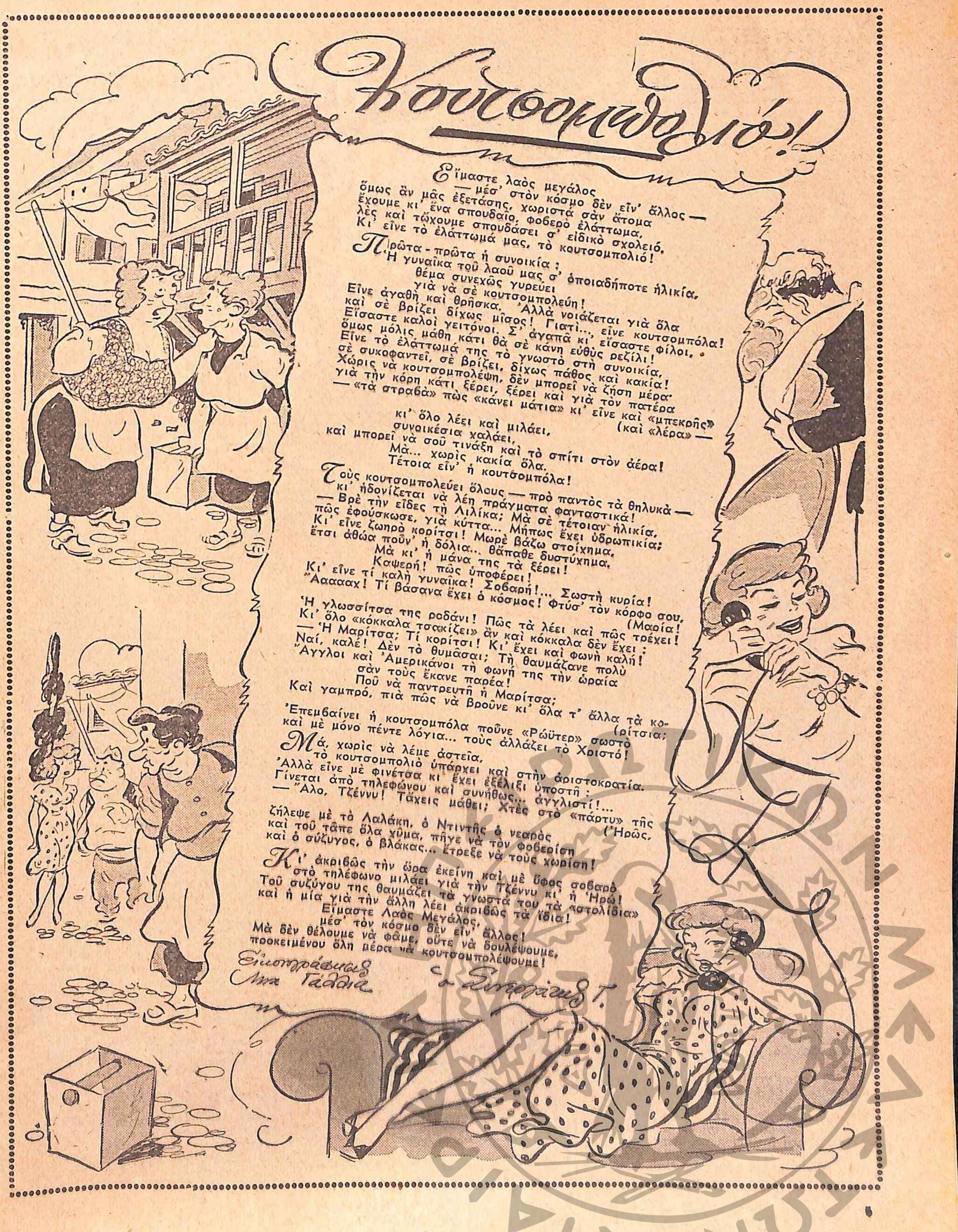

Κουτσομπολιό!

Εἴμαστε λαὸς μεγάλος
— μέσ' στὸν κόσμο δὲν εἶν' ἄλλος —
ὅμως ἂν μᾶς ἐξετάσης, χωριστὰ σὰν ἄτομα
ἔχουμε κι' ἕνα σπουδαῖο, φοβερὸ ἐλάττωμα,
λὲς καὶ τῶχουμε σπουδάσει σ' εἰδικὸ σχολειό.
Κι' εἶνε τὸ ἐλάττωμά μας, τὸ κουτσομπολιό!

Πρῶτα - πρῶτα ἡ συνοικία ;
Ἡ γυναῖκα τοῦ λαοῦ μας σ' ὁποιαδήποτε ἡλικία,
θέμα συνεχῶς γυρεύει
γιὰ νὰ σὲ κουτσομπολεύη!
Εἶνε ἀγαθὴ καὶ θρῆσκα. Ἀλλὰ νοιάζεται γιὰ ὅλα
καὶ σὲ βρίζει δίχως μῖσος! Γιατὶ.., εἶνε κουτσομπόλα!
Εἴσαστε καλοὶ γειτόνοι. Σ' ἀγαπᾶ κι' εἴσαστε φίλοι,
ὅμως μόλις μάθη κάτι θὰ σὲ κάνη εὐθὺς ρεζίλι!
Εἶνε τὸ ἐλάττωμά της τὸ γνωστὸ στὴ συνοικία,
σὲ συκοφαντεῖ, σὲ βρίζει, δίχως πάθος καὶ κακία!
Χωρὶς νὰ κουτσομπολέψη, δὲν μπορεῖ νὰ ζήση μέρα·
γιὰ τὴν κόρη κάτι ξέρει, ξέρει καὶ γιὰ τὸν πατέρα
— «τὰ στραβὰ» πῶς «κάνει μάτια» κι' εἶνε καὶ «μπεκρῆς»
(καὶ «λέρα» —

κι' ὅλο λέει καὶ μιλάει,
συνοικέσια χαλάει,
καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ τινάξη καὶ τὸ σπίτι στὸν ἀέρα!
Μὰ... χωρὶς κακία ὅλα.
Τέτοια εἶν' ἡ κουτσομπόλα!

Τοὺς κουτσομπολεύει ὅλους — πρὸ παντὸς τὰ θηλυκὰ —
κι' ἡδονίζεται νὰ λέη πράγματα φανταστικά!
— Βρὲ τὴν εἶδες τὴ Λιλίκα; Μὰ σὲ τέτοιαν ἡλικία,
πῶς ἐφούσκωσε, γιὰ κύττα... Μήπως ἔχει ὑδρωπικία;
Κι' εἶνε ζωηρὸ κορίτσι! Μωρὲ βάζω στοίχημα,
ἔτσι ἀθῶα ποὖν' ἡ δόλια.. θἄπαθε δυστύχημα.
Μὰ κι' ἡ μάνα της τὰ ξέρει!
Καψερή! πῶς ὑποφέρει!
Κι' εἶνε τί καλὴ γυναῖκα! Σοβαρή!... Σωστὴ κυρία!
Ἀααααχ! Τί βάσανα ἔχει ὁ κόσμος! Φτύσ' τὸν κόρφο σου,
(Μαρία!

Ἡ γλωσσίτσα της ροδάνι! Πῶς τὰ λέει καὶ πῶς τρέχει!
Κι' ὅλο «κόκκαλα τσακίζει» ἂν καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει :
— Ἡ Μαρίτσα; Τί κορίτσι! Κι' ἔχει καὶ φωνὴ καλή!
Ναί, καλέ! Δὲν τὸ θυμᾶσαι; Τὴ θαυμάζανε πολὺ
Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικάνοι τὴ φωνή της τὴν ὡραία
σὰν τοὺς ἔκανε παρέα!
Ποῦ νὰ παντρευτῆ ἡ Μαρίτσα;
Καὶ γαμπρό, πιὰ πῶς νὰ βροῦνε κι' ὅλα τ' ἄλλα τὰ κο-
(ρίτσια;

Ἐπεμβαίνει ἡ κουτσομπόλα ποὖνε «Ρώϋτερ» σωστὸ
καὶ μὲ μόνο πέντε λόγια... τοὺς ἀλλάζει τὸ Χριστό!

Μά, χωρὶς νὰ λέμε ἀστεῖα,
τὸ κουτσομπολιὸ ὑπάρχει καὶ στὴν ἀριστοκρατία.
Ἀλλὰ εἶνε μὲ φινέτσα κι' ἔχει ἐξέλιξι ὑποστῆ :
Γίνεται ἀπὸ τηλεφώνου καὶ συνήθως... ἀγγλιστί!...
— Ἄλο, Τζέννυ! Τἄχεις μάθει; Χτὲς στὸ «πάρτυ» τῆς
(Ἡρῶς,
ζήλεψε μὲ τὸ Λαλάκη, ὁ Ντιντῆς ὁ νεαρὸς
καὶ τοῦ τἄπε ὅλα χῦμα, πῆγε νὰ τὸν φοβερίση
καὶ ὁ σύζυγος, ὁ βλάκας... ἔτρεξε νὰ τοὺς χωρίση!

Κι' ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ μὲ ὕφος σοβαρὸ
στὸ τηλέφωνο μιλάει γιὰ τὴν Τζέννυ κι' ἡ Ἡρώ!
Τοῦ συζύγου της θαυμάζει τὰ γνωστά του τὰ «ατολίδια»
καὶ ἡ μία γιὰ τὴν ἄλλη λέει ἀκριβῶς τὰ ἴδια!
Εἴμαστε Λαὸς Μεγάλος,
μέσ' τὸν κόσμο δὲν εἶν' ἄλλος!
Μὰ δὲν θέλουμε νὰ φᾶμε, οὔτε νὰ δουλέψουμε,
προκειμένου ὅλη μέρα νὰ κουτσομπολέψουμε!

Ὁ μικρὸς ΓΚΑΡΥ ΓΚΡΕΫ

Ἕνα ἀκόμη «παιδὶ - θαῦμα»

ΜΙΑ μεγάλη καὶ διεθνὴς κινηματογραφούπολις, ὅπως εἶνε τὸ Χόλλυγουντ εἶνε φυσικὸ νὰ διαθέτη ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες καὶ στὶς γυναῖκες στὰρ καὶ παιδιὰ ἠθοποιούς, τὰ λεγόμενα «παιδιὰ - θαύματα». Τέτοια παιδιὰ ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν πάρα πολλά. Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτὰ τὴν πρώτη θέσι, μιὰ θέσι ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν πολλοὶ ἠθοποιοί, τὴν κατέχει σταθερὰ ὁ μικρὸς Γκάρυ Γκρέϋ. Ὁ νεαρὸς Γκρέϋ παίρνει μέρος σήμερα στὴν τεσσαρακοστὴ πέμπτη κατὰ σειρὰ ταινία του Κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταλάβη κανεὶς τὴν καλλιτεχνικὴ ἀξία του.

—Ὁ μικρὸς Γκάρυ Γκρέϋ, λένε σήμερα στὸ Χόλλυγουντ, εἶνε μόλις 14 ἐτῶν. Κι' ὅμως θεωρεῖται πιὰ σὰν ἕνας «παλαίμαχος» τοῦ ἐπαγγέλματος...

Ὁ Γκάρυ Γκρέϋ εἶνε ἕνα ψηλὸ ἀγοράκι, μὲ συμπαθέστατα χαρακτηριστικὰ καὶ γαλανὰ μάτια. Εἶνε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ γνήσιου Ἀμερικανόπουλου! Παίζει στὸ θέατρο ἀπὸ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν καὶ στὸν κινηματογράφο ἀπὸ ἡλικίας τεσσάρων, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 1940. Ἔχει πάρει μέρος σὲ 45 φίλμ, ὅπως εἴπαμε, καὶ κατὰ καιροὺς εἶχε τὴν τύχη νὰ παίξη στὸ πλευρὸ μεγάλων καὶ δημοφιλῶν καλλιτέχνιδων ἑρμηνεύοντας κατὰ τὸ πλεῖστον ρόλους «παιδιοῦ».

Τὴν κινηματογραφική του καρριέρα τὴν ἄρχισε παίζοντας στὸ πλευρὸ τῆς Τζόαν Κράουφορντ καὶ τοῦ μακαρίτη Κόνραντ Φάϊτ στὸ δραματικὸ φίλμ «Ἡ μορφὴ μιᾶς γυναίκας». Ἡ ἐπιτυχία του ἦταν τέτοια, ὥστε δὲν ἄργησε νὰ τραβήξη τὴ προσοχὴ τῶν πιὸ γνωστῶν σκηνοθετῶν τῆς κινηματογραφουπόλεως. Ἀμέσως μετὰ οἱ ταινίες του ἄρχισαν νὰ διαδέχωνται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρουμε τὶς «Θὰ σὲ ξαναδῶ», μὲ τὴν Τζέννιφερ Τζὼνς καὶ τὴν Κλωντὲτ Κολμπέρ, «Δός μου πίσω τὸ παιδί μου», μὲ τὴν Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, «Τρία κορίτσια στὰ γαλάζια», μὲ τὴν Τζέϊν Κρέϊν, «Ἡ Ραχὴλ καὶ ὁ ξένος», μὲ τὴν Λωρέττα Γιάγκ, «Τὸ κορίτσι τῆς πλάζ», μὲ τὴν Βιρτζίνια Μάγιο καὶ ἄλλες πολλές. Αὐτὰ μέχρι τὸ 1949. Τὸ 1950 ἔπαιξε σὲ δυὸ ἀκόμη φίλμ, τὸ «Ἡ ἄλλη φωνὴ ποὺ ἀκοῦτε» καὶ τὸ «Δυὸ ἑβδομάδες μὲ ἔρωτα» ποὺ τελειώνει τώρα τὸ «γύρισμά» του.

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια θριαμβευτικὴ καρριέρα, ὁ μικρὸς Γκάρυ γεμάτος αὐτοπεποίθησι καὶ ὑπερηφάνεια, συνηθίζει νὰ λέη σ' ὅσους τὸν ρωτοῦν:

—Ἐμεῖς... οἱ καλλιτέχνες τοῦ κινηματογράφου κάνουμε πάντα ὅ,τι μᾶς εἶνε δυνατὸν γιὰ μιὰ καλλιτεχνικὴ ταινία. Ἀλλὰ τὸ πᾶν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς! Μεσολαβοῦν οἱ σεναριογράφοι, οἱ παραγωγοὶ καὶ οἱ σκηνοθέτες. Γι' αὐτό, ὅταν παρακολουθῆτε μιὰ κακὴ ταινία, μὴν τὰ βάζετε μὲ μᾶς τοὺς ἀστέρας! Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι πιὸ ἁρμόδιοι καὶ πιὸ ὑπεύθυνοι.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ μόνο ἕνας μεγάλος καὶ φθασμένος ἠθοποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ πῆ, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ μικροῦ Γκάρυ. Εἶνε πραγματικὰ ἕνα «παιδὶ -θαῦμα»! Οἱ γονεῖς του εἰσπράττουν ἀπὸ 8 μέχρι 12.000 δολλάρια τὸ χρόνο ἀπὸ τὴ δουλειά του. Εἶνε δηλαδὴ σωστὸ χρυσωρυχεῖο!

Ὁ Γκάρυ γεννήθηκε στὸ Λὸς Ἄντζελες τῆς Καλιφόρνιας στὶς 16 Δεκεμβρίου τοῦ 1936. Ὁ πατέρας του ἦταν πλούσιος ἐπιχειρηματίας μὲ σοβαρὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα στὸ θέατρο, καὶ ἡ μητέρα του ἠθοποιὸς ἡ πασίγνωστη στὸ Μπροντγουαίη Τζέϊν Ντίκσον. Ἀπὸ τὶς συχνὲς ἐπισκέψεις του στὶς θεατρικὲς σκηνες, ὁ μικρὸς Γκάρυ, τετραπέρατος καθὼς ἦταν, δὲν ἄργησε νὰ ἀντιγράψη τοὺς τρόπους καὶ τὶς συνήθειες τῶν ἠθοποιῶν μὲ θαυμαστὸ τρόπο. Μιὰ μέρα μάλιστα ὁ μικρούλης αὐτὸς τῶν τριῶν χρόνων εἶχε τὸ κουράγιο νὰ ἀναπαραστήση στὸν πατέρα του ὅλα ὅσα ἔκανε τὸ προηγούμενο βράδυ πάνω στὴ σκηνὴ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου!

Ὁ πατέρας του ἔμεινε ἐκστατικὸς στὴν ἀρχή. Ποῦ τὰ εἶχε μάθει ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ γυιός του; Ἔπειτα ὅμως σὰν γνήσιος Ἀμερικάνος ποὺ ἦταν σκέφθηκε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ ἔμφυτο αὐτὸ ταλέντο τοῦ γυιοῦ του. Εἶπε τὴν ἰδέα του σ' ἕναν ἠθοποιό, στενὸ φίλο τῆς οἰκογένειας Γκρέϋ κι' αὐτός, ἀφοῦ εἶδε τὸν μικρὸ νὰ παίζη, ἔμεινε σύμφωνος.

—Ξέρεις ὅτι ἔχεις στὰ χέρια σου ἕνα χρυσωρυχεῖο; εἶπε στὸν πατέρα τοῦ Γκρέϋ. Μὴν κάθεσαι καθόλου! Τρέξε νὰ παρουσιάσης τὸ παιδὶ σ' ἕναν καλὸ θιασάρχη. Ἀργότερα θὰ μὲ εὐγνωμονῆς.

Διάσημος ἠθοποιὸς σήμερα ὁ νεαρὸς Γκρέϋ ζῆ μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν ἀδελφή του Ἄρλιν, σὲ μιὰ κομψὴ βίλλα στὰ περίχωρα τοῦ Χόλλυγουντ. Δείχνει μεγάλη ἐξυπνάδα, νοημοσύνη καὶ σοβαρότητα. Πολλὲς φορὲς παίρνει τόσο σοβαρὰ τὸ ρόλο του ὡς «μεγάλου» ἠθοποιοῦ, ὥστε ἀρνεῖται νὰ ἀκούση κάθε ὑπόδειξι τῶν μεγάλων. Παρ' ὅλα αὐτά, κατὰ βάθος μένει ἕνα ζωηρὸ καὶ ἀμέριμνο παιδὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ διαβάζη τὰ παιδικὰ περιοδικὰ τῶν κυριακάτικων ἐκδόσεων τῶν ἐφημερίδων Εἶνε ὅμως «σκληρὸ» παιδὶ ὁ Γκάρυ καὶ ἐννοεῖ νὰ ἐπιβάλλεται παντοῦ. Γι' αὐτό, οἱ καυγάδες καὶ οἱ ξυλοδαρμοὶ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ εἶνε πολὺ συχνοί. Κάποτε, ποὺ εἶχε τσακωθῆ γιὰ τρίτη φορὰ μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα, γύρισε στὸ σπίτι του μὲ τὸ μάτι μαυρισμένο καὶ τὰ δυὸ χέρια γεμάτα γρατζουνιές.

— Τί ἔπαθες, παιδί μου, γιατὶ ἔχεις αὐτὰ τὰ χάλια; ρώτησε ἀνήσυχος ὁ πατέρας του.

Καὶ ὁ μικρὸς Γκάρυ ἀτάραχος:

— Δὲν εἶνε τίποτα, πατέρα. Μάλλωσα μὲ τὸ φίλο μου τὸ Φρὲντ καὶ ἤρθαμε στὰ χέρια. Τοῦ ἔδωσα ἀρκετὲς γροθιές, ἀλλά, ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ μάτι μου κι' ἐγὼ δὲν ἔφαγα λιγώτερες!...

Αὐτὸς εἶνε ὁ Γκάρυ Γκρέϋ. Ἕνας ἠθοποιὸς «παιδὶ - θαῦμα». Ἀλλὰ κι' ἕνας γενναῖος καὶ τίμιος μαχητής.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τοῦ μικροῦ Γκάρυ Γκρέϋ.

✪ ✪

Κινηματογραφικὲς πεννιὲς

★ Ἀμερικάνοι κινηματογραφισταὶ διασχίζουν ἀπ' ἄκρου σὲ ἄκρο τὴν Ἰταλία ἀναζητῶντας ἕνα πιτσιρίκο 7 χρόνων ποὺ νὰ μπορῆ νὰ παίξη τὸν ρόλο τοῦ Καροῦζο σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, στὸ φίλμ «Ὁ μεγάλος Καροῦζο».

★ Τὸ «Νούβιτον Σίτυ» ἡ πόλις ποὺ ἔχει χτιστῆ ἀπὸ τὴ «Φὸξ» καὶ ὅπου βρίσκονται τὰ στούντιο τῆς ἑταιρίας, κοντεύει νὰ γίνη γαλλικὴ ἀποικία. Ἡ «Φὸξ» ἔχει κι' ὅλας ὑπογράψει συμβόλαιο μὲ τὶς ἑξῆς Γαλλίδες στάρ: Μισελὶν Πρέλ, Σεσὶλ Ὠμπρὺ καὶ Κορὶν Καλβέ. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἡ Σεσὶλ ζήτησε γιὰ παρτενάιρ της στὸ προσεχές της φίλμ τὸν Λουῒ Ζουρντάν. Ἀλληλεγγύη μεταξὺ συμπατριωτῶν βλέπετε. Ἔτσι δὲν ἀποκλείεται νὰ ξαναδοῦμε στὴν ὀθόνη τὸ ζευγάρι αὐτό.

Σουζὰν Χαίηγουαρτ
Ρόμπερτ Κάμμιγκς

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ ρομάντζο ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Λούζης ἀναγκάζεται νὰ φανερώση στὴ Ρίτα τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της. Ἡ μικροῦλα ἄρρωστη νοιώθει ἀπερίγραπτο πόνο κι' ἀπελπισία. Μάταια ὁ γιατρὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήση. Συγχρόνως οἱ ἄλλοι ἄρρωστοι ἀρχίζουν νὰ κουτσομπολεύουν τὸ Λούζη καὶ τὴ Ρίτα. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γιατροῦ γιὰ τὴν ἄρρωστη δείχνει τὸ αἴσθημά του γι' αὐτή. Κι' ἡ Ρίτα γίνεται ψυχρὴ μαζί του καὶ τέλος τοῦ λέει πὼς ἀγαπάει ἄλλον.

ΙΙον

— Δὲν ὑπάρχουνε λόγοι τόσο ἰσχυροὶ ποὺ νὰ ἀναγκάσουν ἕναν ἄντρα νὰ μείνη μακρυὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ὅταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει τόσο ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη του!...

— Κι' ἂν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπάω τὸν ἔδιωξα ἐγὼ ἡ ἴδια;

Ὁ Λούζης τὴν κύτταξε μὲ ἔκπληξι:

— Ἐσὺ ἡ ἴδια;... μουρμούρισε.

— Ναί...

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

— Γιὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τὴ φριχτὴ ζωὴ ποὺ καταδικαζότανε θεληματικὰ κι' ἀδιαμαρτύρητα νὰ περάση στὸ πλευρὸ μιᾶς φυματικῆς!...

— Ἀλτρουϊσμός!... Κι' αὐτὸς πῶς δέχτηκε νὰ φύγη;

— Ἀφοῦ τὸν βεβαίωσα ὅτι ἀγαπάω ἄλλον;...

Ὁ Λούζης τὴν κύτταξε μὲ ζήλεια:

— Πόσο πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς!... εἶπε σιγά.

— Ναί, γιατρέ!... τοῦ ἀποκρίθηκε. Τὸν ἀγαπῶ πιὸ πολύ... πιὸ πολὺ κι' ἀπ' τὴ ζωή μου...

Περπατήσανε γιὰ λίγη ὥρα, σιωπηλοί, βυθισμένοι καθένας στὶς σκέψεις τους... Ὕστερα, ὁ Λούζης ξανάπε:

— Τότε πρέπει νὰ τὸν βροῦμε, νὰ τοῦ ποῦμε πόσο τὸν ἀγαπᾶς... Νὰ τὸν γυρίσουμε πίσω σὲ σένα...

— Δὲν θὰ κάνετε τίποτα τέτοιο!... τοῦ φώναξε μὲ δύναμι, σχεδὸν ἄγρια. Σᾶς ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἔχετε ἱερό, στὴν τιμή σας, νὰ μὴ φροντίσετε νὰ τὸν βρῆτε, νὰ μὴν τοῦ πῆτε ποτὲ ὅτι τὸν ἀγαπάω πάντα!...

— Μὰ καλά, Ριτοῦλα... Ποῦ θὰ καταλήξη αὐτὴ ἡ ἱστορία;... Εἶσαι πιὸ μόνη σου στὴ ζωή, ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ καϋμένου τοῦ πατέρα σου... Πρέπει κάπου ν' ἀκουμπήσης, κάπου νὰ στηριχτῆς...

— Δὲν θέλω νὰ στηριχτῶ πουθενά... Δὲν θέλω κἂν νὰ ζήσω... Βλέπετε ὅτι ἔχω κάθε λόγο νὰ μὴ θέλω νὰ ζήσω...

— Ὄχι... Δὲν βλέπω τίποτα... Ἡ ζωὴ σοὔδωσε, βέβαια, μερικὲς πικρὲς ἀπογοητεύσεις, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀντιδράσης. Πρέπει νὰ κυττάξης μπροστά, νὰ ξεχάσης τὸ παρελθόν...

Κούνησε μελαγχολικὰ ἐκείνη τὸ κεφάλι της:

— Δὲν μπορῶ, γιατρέ!... Δὲν γίνεται... Ὅσο καὶ νὰ προσπαθῶ, ὅσο καὶ νὰ θέλω, μπροστά μου προβάλλουνε πάντα οἱ εἰκόνες τοῦ πατέρα μου, καὶ τοῦ Παύλου!

— Τοῦ Παύλου... ξανάπε ὁ Λούζης μὲ ζήλεια.

— Ἂν ξέρατε πόσο μ' ἀγαποῦσε!... μουρμούρισε ἐκείνη μισοκλείνοντας τὰ μάτια της.

— Σ' ἀγαπάει ὅμως καὶ τώρα;...

— Νομίζω, ναί...

— Τόσο βέβαιη εἶσαι γι' αὐτόν;...

— Ναί...

— Τότε, πῶς σ' ἀφίνει στὸ Σανατόριο, χωρὶς κἂν νὰ ρωτήση τί κάνεις, πῶς πᾶς;...

— Δὲν ξέρει πὼς εἶμαι στὸ Σανατόριο.

Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καινούργια σιωπή, ὁ Λούζης τῆς εἶπε σὰ νὰ τὸ πῆρε ἀπόφασι:

— Καλά, Ριτοῦλα... Δὲν πειράζει... Ἀφοῦ ἀγαπᾶς ἄλλον, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἐπιβάλω νὰ τὸν βγάλης ἀπὸ τὴν ψυχή σου. Οὔτε γίνεται, οὔτε καὶ τὸ θέλω... Πάντως, τὸ αἴσθημά σου αὐτό, ποὺ τώρα μόλις τὸ μαθαίνω, εἶνε, ὅπως ὡμολόγησες καὶ μόνη σου, ἕνα αἴσθημα χωρὶς ἐλπίδα... Δὲν πρόκειται νὰ ζήσης μὲ κεῖνον ποὺ ἀγαπᾶς...

— Λοιπόν;...

Χαμήλωσε λίγο τὴ φωνή του, καὶ τῆς ἀπάντησε σιγά:

— Λοιπόν, μπορεῖς νὰ δέχεσαι τὴ στοργὴ τὴ δική μου, τὴν ἀγάπη μου, Ριτοῦλα...

Τὸν κύτταξε συγκινημένη:

— Χωρὶς ἀντάλλαγμα;.... τὸν ρώτησε.

— Χωρὶς ἀντάλλαγμα... Σύχασε! Δὲν θέλω νὰ μ' ἀγαπήσης· θέλω νὰ μ' ἀφήσης νὰ σ' ἀγαπάω ἐγώ...

Τοὔπιασε τὰ χέρια, τρυφερά:

— Εἴσαστε περισσότερο ἀπὸ εὐγενικός!... τοῦ εἶπε. Εἴσαστε μεγάλος.

— Καί, δὲν θὰ μοῦ γυρίσης πίσω πιὰ ὅ,τι σοῦ δώσω;...

— Ὄχι... Ὄχι... Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ...

Σιγά, τῆς ἔδωσε τὸ πακέττο ποὺ κρατοῦσε. Ἐκείνη τὸ πῆρε, κι' ἔσπασε τὸ σπάγγο μηχανικά. Μέσα ἦταν ἔξη πάστες, ἕνα πακετάκι βούτυρο, λίγο διαλεχτὸ τυρί, δυὸ ἄσπρα ψωμάκια.

Ἐνσταντανέ

Ἐν τάξει!

Ὁ κ. Ρεβίθης πῆρε καινούργιον ὑπηρέτη τὸν Μανωλάκη κι' ἐννοεῖ, σώνει καὶ καλά, νὰ τὸν κάνη ξεφτέρι:

— Πρέπει νὰ κόβη τὸ μυαλό σου, παιδί μου. Νὰ μὴ περιμένης νὰ σοῦ τὰ λέω ὅλα ἐγώ. Ἂν π.χ. ξυπνήσω τὸ πρωῒ καὶ σοῦ πῶ: «ὡραία μέρα σήμερα!...» χωρὶς νὰ χάσης καιρό, πρέπει νὰ μοῦ ἑτοιμάσης τὸ λουτρό, τὰ ροῦχα μου, τὰ παπούτσια μου καὶ νὰ φωνάξης τὸν κουρέα νὰ μὲ ξυρίση γιὰ νὰ βγῶ ἔξω. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπαντᾶ ὁ ὑπηρέτης.

Σὲ λίγες μέρες ὁ κ. Ρεβίθης φώναξε ἕνα πρωῒ τὸν Μανωλάκη καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν θὰ βγῶ ἔξω σήμερα. Εἶμαι ἄρρωστος. Πετάξου στὸ φαρμακεῖο νὰ μοῦ πάρης μερικὲς ἀσπιρίνες.

Ὁ Μανωλάκης φεύγει τρεχᾶτος καὶ γυρίζει στὸ σπίτι στίς... τέσσερες τὸ ἀπόγευμα.

— Ποῦ ἤσουν ὅλη μέρα, βρὲ βλάκα; τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν ὁ κ. Ρεβίθης.

— Ἐν τάξει, κύριε. Ἔκαμα ἐκεῖνο ποὺ μοῦ λέτε τόσο καιρό. Μετὰ τὸ φαρμακεῖο, ἔτρεξα στὸ γιατρό, ὕστερα σ' ἕνα γραφεῖο κηδειῶν καὶ τὰ παράγγειλα ὅλα. Σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐδῶ κι' ἡ νεκροφόρα καὶ θὰ σᾶς κάνουν μιὰ κηδεία πρώτης τάξεως!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Θὰ τὰ φᾶς ὅλα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσης!... τῆς εἶπε.

Ἐκείνη τοῦ χαμογέλασε συγκινημένη, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια, καὶ τοὔδωσε τὸ μέτωπό της νὰ φιλήση...

Οἱ πρῶτες σκιὲς τοῦ δειλινοῦ εἶχαν ἀρχίσει νὰ πυκνώνουν ἀπάνω ἀπὸ τὰ πεῦκα. Ἔκανε ὑγρασία. Ἔπρεπε νὰ γυρίσουν...

Γ'.

Ἡ νύχτα αὐτή, ἦταν ἴσως ἡ πρώτη νύχτα ποὺ ἡ Ρίτα τὴν πέρασε κάπως ἥσυχα, χωρὶς ἀγωνίες κι' ἐφιάλτες στὸ Σανατόριο. Ὁ Λούζης, ἂν δὲν ἦτανε γι' αὐτὴν ὁ τέλειος ἄνθρωπος ποὺ ἐνσάρκωνε τὰ ἐρωτικά της ὄνειρα, ἦταν ὅμως παρηγοριά, ἀποκοῦμπι. Κυνηγημένη σκληρὰ ἀπὸ τὶς φουρτοῦνες τῆς ζωῆς, ἔνοιωθε ἡ μικρὴ ἄρρωστη ὅτι στὴν ἀγκαλιά του θάβρισκε ἀσφαλισμένο λιμάνι. Ὕστερα, ἡ ἐξήγησι ποὺ τοὔχε κάνει, περισσότερο ἀπὸ τίμια κι' εἰλικρινής, δὲν ἔδινε σ' ἐκεῖνον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κατηγορήση μιὰ μέρα ὅτι δέχτηκε τὸν ἔρωτά του ἀπὸ συμφέρον, ἀπὸ ὑπολογισμό, δίχως ἀνταπόδοσι... Ὁ Λούζης ἤξερε τώρα καλὰ ὅτι ἡ Ρίτα ἀνῆκε σ' ἕναν ἄλλον, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄλλος συγκέντρωνε τὸ ἀπελπισμένο ἐνδιαφέρον τῆς μικρῆς πονεμένης ψυχῆς της. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἀντὶ ν' ἀπομακρύνουνε τὸ γιατρὸ ἀπὸ τὴ μικρὴ ἄρρωστη τῆς δεκάτης τρίτης κλινικῆς τῶν γυναικῶν, τὸν δέσανε ἀκόμα πιὸ πολὺ μαζί της. Αὐτὸ τὸ κατάλαβε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ρίτα. Ὁ Λούζης ἦρθε στὸ θάλαμο γιὰ τὴν καθημερινή του ἐπίσκεψι πολὺ πιὸ νωρὶς ἀπὸ ὅ,τι ἐρχότανε συνήθως, καὶ διευθύνθηκε γραμμὴ γιὰ τὸ κρεββατάκι τῆς γωνιᾶς, κουβαλῶντας ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο πακέττο. Χωρὶς νὰ νοιαστῆ γιὰ τὶς ματιὲς ποὺ τοὔρριχνε ἀπὸ δίπλα ἡ Βάσω, γεμάτες ζηλιάρικη εἰρωνεία, ὁ Λούζης ξετύλιξε τὸ πακέττο μπροστὰ στὴ Ρίτα.

— Τ' εἶν' αὐτὰ πάλι;... ρώτησε ἐκείνη ἀρκετὰ στενοχωρημένη.

— Μερικὰ πραγματάκια ἀπαραίτητα γιὰ σένα... τῆς ἀπάντησε ὁ γιατρός.

Κι' ἔβγαλε δυὸ νυχτικά, ἕνα ζευγάρι πασούμια, μιὰ μάλλινη ρόμπα καὶ μερικὰ βιβλία. Κατακόκκινη ἡ Ρίτα, κύτταξε δίπλα της ἀνήσυχη, καὶ εἶδε τὴ Βάσω νὰ τὴν κυττάζη γεμάτη κακία...

— Γιατί νὰ ξοδευτῆτε, γιατρέ;... ἔκανε σχεδὸν θυμωμένη ἡ μικρὴ ἄρρωστη.

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ στὰ πάρη κάποιος αὐτά, μιὰ καὶ δὲν ἔχεις πιὰ κανένα.

Χαμήλωσε λίγο τὴ φωνή του καὶ πρόσθεσε:

— Ἅμα γυρίση κοντά σου ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶς, τότε θὰ στὰ κάνη αὐτός, κι' ἐσὺ θὰ τὰ δεχτῆς μὲ χαρά... Πρὸς τὸ παρόν, δέξου τα ἀπὸ μένα, χωρὶς καμμιὰ ὑποχρέωσί σου γι' ἀνταπόδοσι...

Ἦτανε τόσο εὐγενικὸς ὁ τόνος του, ποὺ ἡ Ρίτα κατάλαβε ὅτι θὰ τὸν πλήγωνε βαθειὰ ἂν δὲν δεχότανε τὴ δειλή του προσφορά... Ὕστερα, αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχε φέρει τῆς ἦτανε τόσο ἀπαραίτητα... Μέσ' στὴ μικρὴ τὴ ναρκωμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ψυχή της, ξύπνησε ἡ κοκετταρία, ξύπνησε ἡ γυναῖκα!... Χάϊδεψε μὲ τὰ χέρια της τὰ νυχτικά, ξεδίπλωσε τὴ ρόμπα:

— Τί ὄμορφα ποὺ εἶνε!... ψιθύρισε.

— Ποιὸς στὴ χάρι σου!... σφύριξε ἀπὸ δίπλα μὲ σφιγμένα τὰ χείλια της ἡ Βάσω.

Οὔτε ἡ Ρίτα, οὔτε ὁ Λούζης γυρίσανε νὰ τὴν κυττάξουνε.

— Καί, θὰ πετάξατε ἕνα σωρὸ λεφτά... πρόσθεσε πιὸ σιγὰ ἡ μικρὴ ἄρρωστη στὸ γιατρό.

— Ἡ χαρὰ ποὔνοιωσα δὲν πληρώνεται μὲ τίποτα!... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος συγκινημένα, ζεστά...

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, καὶ γιὰ ὅ,τι μοῦ πήρατε, καὶ γιὰ ὅ,τι μοῦ λέτε...

Πραγματικά, τὰ λόγια του, στοργικά, παρήγορα, γλυστροῦσαν ὡς βαθειὰ στὴν ψυχή της, γιὰ νὰ τὴ γεμίσουν εὐεργετικὴ γαλήνη... Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ξεκούραστη γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της καὶ κάπως ξένοιαστη, μὲ τὸ ἔξοχο συναίσθημα πὼς ἀκουμποῦσε κάπου!

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ πάρω κι' ἕνα φουστανάκι... ἄκουσε τὸ Λούζη νὰ τῆς ψιθυρίζη.

Καὶ φουστάνι τῆς ἦταν ἀπαραίτητο... Αὐτὸ ποὔχε — τὸ μοναδικό...— ἦταν ἕνα ἀξιοθρήνητο καλοκαιρινὸ κουρελάκι... Καὶ τώρα ἦτανε χειμῶνας...

Τῆς τὸ πῆρε ὁ Λούζης καὶ τὸ φόρεμα. Τῆς πῆρε καὶ παπούτσια, καὶ κάλτσες... Ἡ Ρίτα τὸν ἄφινε. Κάθε φορὰ ποὺ τὶς κουβαλοῦσε κάτι, φαινότανε τόσο εὐτυχισμένος, τόσο περήφανος!... Περισσότερα «εὐχαριστῶ» τῆς ἔλεγε αὐτὸς ἀπὸ ὅσα τοὔλεγε ἐκείνη...

— Μ' εὐχαριστεῖτε, σεῖς;... τὸν ρωτοῦσε, ἔκπληκτη, συγκινημένη.

— Ναί, ἐγώ, Ριτοῦλα... τῆς ἀπαντοῦσε. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ἐνδιαφέρουμαι γιὰ σένα, νὰ σοῦ χαρίζω κάτι. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ δίνεις τὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ στὴ ζωή!...

— Μά, καλά... τοῦ ἔλεγε. Ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστῶ, νὰ σᾶς εὐγνωμονῶ. Ἂν δὲν ἤσαστε σεῖς, ποιὸς θὰ ἐνδιαφερότανε γιὰ μένα;...

— Κι' ἂν δὲν ἤσουν ἐσύ, τῆς ἔλεγε σιγά, μὲ συγκίνησι, ποιὰν θ' ἀγαποῦσα;...

Τί νὰ πῆ κανεὶς σὲ τέτοια λόγια, σὲ τέτοια αἰσθήματα;... Πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τὸν καϋμένο τὸν πατέρα της, ἡ Ρίτα συναντοῦσε τέτοια φανατική, τέτοια ὁλοκληρωτικὴ ἀφοσίωσι... Καὶ τοῦ πατέρα της ἡ ἀφοσίωσι εἶχε κάτι τὸ ἀρρωστημένο, τὸ ἀνίσχυρο· ἐνῶ ἡ ἀφοσίωσι τοῦ Λούζη ἦταν ἰσχυρή, γεμάτη αἰσιοδοξία καὶ πίστι!

— Θὰ γίνης καλά!... τῆς ἔλεγε. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ σὲ κάνω καλά!...

Πραγματικά, γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἡ Ρίτα γνώριζε τὴν ἠρεμία, τὴν ξεκούρασι, τὸ καλὸ φαΐ. Καὶ μέσ' ἀπὸ ὅλ' αὐτά, γλυστροῦσε δειλὰ ἡ ἐλπίδα... Οἱ στρεπτομυκίνες ἐξακολουθούσανε ταχτικά. Τὸ ἴδιο κι' ὁ πνευμοθώραξ. Ἡ θερμοκρασία εἶχε σχεδὸν κατεβῆ στὰ φυσιολογικὰ ἐπίπεδα. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἔνοιωθε πώς, ἂν δὲν ἦταν εὐτυχισμένη, ἦταν ὅμως ἥσυχη!...

*

Ἕν' ἀπόγευμα ποὔχανε βγῆ νὰ περπατήσουν ὅπως πάντα μέσ' στὸν περίβολο τοῦ Σανατορίου, ἡ Ρίτα εἶπε στὸ Λούζη:

— Καὶ τώρα ποὺ εἶμαι ἀρκετὰ καλύτερα, θὰ πᾶμε μιὰ μέρα καὶ στὸν τάφο τοῦ μπαμπᾶ;...

Τὴν κύτταξε λοξά. Τὴν εἶδε συγκινημένη, μὰ ψύχραιμη.

— Θὰ πᾶμε... τῆς εἶπε.

— Πότε;

— Θὲς αὔριο;

— Ναί... Αὔριο...

Πολὺ νωρὶς τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ρίτα ντύθηκε — φόρεσε τὸ καινούργιο της μαῦρο φουστανάκι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ Λούζης — καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ Σανατόριο. Μὲ τὸ γιατρὸ εἶχε δώσει ραντεβοῦ ἔξω, στὰ κέντρα. Δὲν ἔκανε νὰ βγοῦνε μαζί. Θὰ δίνανε καινούργια ἀφορμὴ γιὰ κουτσομπολιό... Ὁ Λούζης τὴν περίμενε σ' ἕνα καφενεδάκι, κοντὰ στοὺς Ἀμπελοκήπους. Μόλις τὴν εἶδε νἄρχεται, σηκώθηκε νὰ τὴν ὑποδεχτῆ. Ἔτσι ὅπως ἦταν ἄβαφτη, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλάκια της τραβηγμένα πίσω, περιποιημένη, μὲ τὰ μάγουλά της ζωηρεμένα ἀπὸ κάποιο φυσιολογικὸ χρῶμα ὑγείας, τοῦ φάνηκε πιὸ ὄμορφη...

— Τὸ ξέρεις, Ριτοῦλα, τῆς εἶπε ἐνῶ τῆς ἔσφιγγε τὰ χέρια, ὅτι ἔχεις πολὺ ξεγυρίσει;...

— Νὰ τὰ λέμε;... Ἐξ αἰτίας σας... τοῦ ἀπάντησε.

— Θἆμαι πολὺ εὐτυχισμένος νἄχω συντελέσει κι' ἐγὼ λίγο στὴν καλλιτέρεψί σου.

— Μόνο λίγο;...

Αὐθόρμητα, εἶχε περάσει τὸ μπράτσο της στὸ δικό του. Περπατήσανε πλάϊ - πλάϊ, ἐκεῖνος σοβαρός, εὐτυχισμένος γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη της, ἐκείνη ξένοιαστη, ἥσυχη. Ἀνεβήκανε στὸ τράμ. Ὕστερα μὲ τὰ πόδια τραβήξανε γιὰ τὸ νεκροταφεῖο. Ἡ Ρίτα περπατοῦσε τώρα φανερὰ συγκινημένη. Στὴν εἴσοδο, ὁ Λούζης ἀγόρασε ἕνα μεγάλο μπουκέττο λουλούδια. Ἐκείνη τὸ πῆρε μηχανικὰ στὰ χέρια της. Διαβήκανε τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα ποὺ χωρίζει τὸ θάνατο ἀπὸ τὴ ζωή, καὶ πλανηθήκανε στὰ στενὰ δρομάκια μὲ τοὺς σταυρούς. Περάσανε τοὺς μαρμάρινους σταυρούς, τὰ κενοτάφια — ὅλ' αὐτὰ τὰ πολυτελῆ διαμερίσματα ὅπου κατοικοῦσε ὁ πλούσιος θάνατος, μὲ ὅλα τὰ κομφόρ... Φτάσανε στοὺς ἁπλοὺς ξύλινους σταυροὺς τῆς φτωχολογιᾶς... Τῆς Ρίτας τῆς φάνηκε πὼς εἶχε φτάσει τώρα στὴ γειτονιά της, μὲ τὰ χαμόσπιτα...

Κάπου ἐκεῖ, ἀριστερά, ὁ Λούζης σταμάτησε:

— Ἐδῶ εἶνε... τῆς εἶπε σιγά.

Σταμάτησε κι' ἡ Ρίτα, χλωμή, κι' ἔκανε τὸ σταυρό της, σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὰ λουλούδια. Μπροστά της, ἕνας ἀπέριττος σκοῦρος σταυρὸς ἅπλωνε τὰ σκελετωμένα του μπράτσα μὲ στοργὴ πρὸς τὸ μέρος της.

— Ἰάκωβος.... Πλουμίδης... Ἐτῶν 59.... συλλάβισε ἡ Ρίτα, σὰ νὰ μὴν ἤξερε ποιὸς ἦτανε θαμένος ἐκεῖ.

Γονάτισε κλαίγοντας, καὶ φίλησε εὐλαβικὰ τὸ χῶμα. Ὕστερα, ἀκούμπησε τὰ λουλούδια στὴ βάσι τοῦ σταυροῦ. Γιὰ ἀρκετὴν ὥρα, οἱ λυγμοὶ ταράζανε τὸ μικρὸ κορμάκι της, ποὔμοιαζε ἀκόμα πιὸ μικρὸ μέσα στὸ μαῦρο φόρεμα... Ὁ Λούζης, ἕνα βῆμα πιὸ πίσω, ὀρθός, δακρυσμένος κι' αὐτός, τὴν ἄφηνε στὴ βουβή της αὐτὴ συζήτησι μὲ τὸ νεκρό... Ὕστερα, σιγά, ἔσκυψε καὶ τῆς χτύπησε ἐλαφρὰ τὸν ὦμο:

— Ἔλα, Ριτοῦλα... τῆς εἶπε. Πᾶμε...

Ἀδιαμαρτύρητα, ἐκείνη σηκώθηκε.

— Πέφτει ὁ ἥλιος, καὶ κάνει ὑγρασία... συνέχισε ὁ γιατρός. Μπορεῖ νὰ πουντιάσης.

Δὲν μίλησε ἡ Ρίτα. Γύρισε μόνο μιὰ φορὰ ἀκόμα, φίλησε τὸ σταυρό, καὶ ψιθύρισε:

— Καληνύχτα, μπαμπᾶ... Θὰ ξανάρθω.

Ὁ Λούζης τὴν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν τραβοῦσε πρὸς τὴν ἔξοδο. Ἐκείνη τὸν ἀκολουθοῦσε ἀφηρημένα, μηχανικά. Γύριζε κάθε τόσο τὸ κεφάλι της, καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεχωρίση τὸ σταυρὸ ἀνάμεσα στοὺς τόσους ἄλλους ποὺ πληθαίνανε πίσω της. Στὸ τέλος, σ' ἕνα στρίψιμο, τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της. Τότε, βάρυνε ἀπάνω στὸ μπράτσο τοῦ Λούζη.

— Κουράστηκες;... τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Λιγάκι... τοῦ ἀπάντησε.

— Ἴσως νὰ μὴν ἔπρεπε νἄρθοῦμε σήμερα... ἔκανε ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

— Μπᾶ... Μὴν ἀνησυχῆτε... Δὲν εἶναι τίποτα...

Ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ἔνοιωσε ὁ γιατρὸς τὸ χέρι τῆς μικρῆς ἄρρωστης νὰ τρεμουλιάζη ἀπάνω στὸ δικό του.

— Ἐσὺ τρέμεις!... φώναξε γεμᾶτος ἀγωνία.

Δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ μιλήση. Ἡ συγκίνησι, ἡ λύπη, τῆς εἴχανε τσακίσει τὸ κορμί... Ὁ Λούζης σταμάτησε ἕνα ταξὶ καὶ τὴν ἔσπρωξε μέσα. Σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν μιλήσανε. Μόνο ποὺ ἐκείνη εἶχε σφιχτῆ κοντά του, πολὺ κοντά του, κι' ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ τῆς ζεστάνη τὰ χέρια μέσ' στὰ δικά του...

Φτάσανε στὴν εἴσοδο τοῦ Σανατορίου ἐνῶ πυκνῶναν οἱ πρῶτες σκιὲς τῆς νύχτας. Μπροστὰ στὴ μεγάλη καγκελόπορτα, ἡ Ρίτα ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ ρῖγος νὰ τῆς ἀγκαλιάζη παγερὰ τὸ κορμί: Ἐκεῖνα τὰ κάγκελα τοῦ Σανατόριου τῆς φέρνανε στὸ νοῦ τὰ ἄλλα κάγκελα, τοῦ νεκροταφείου... Καὶ στὶς δυὸ μεριές, ὁ θάνατος ἦτανε φυλακισμένος πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα... Μόνο ποὺ ἐδῶ, ὁ θάνατος ἦταν ὁ ἀργὸς θάνατος, ὁ βασανισμένος· ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὁ πραγματικός, ὁ τέλειος, ἦταν, ἐπὶ τέλους, ξεκούρασμα παντοτεινό...

Πολὺ ἀνήσυχος, ὁ Λούζης τὴν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δρομάκια, πρὸς τὴ δεκάτη τρίτη κλινικὴ τῶν γυναικῶν. Ὅσο περνοῦσε τὰ δρομάκια αὐτή, ἡ Ρίτα ἀποροῦσε πῶς δὲν ἔβλεπε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σταυρούς... Τὰ δόντια της χτυποῦσαν ὅσο ἀνέβαινε τὰ τσιμεντένια σκαλοπάτια τῆς κλινικῆς...

Ὁ Λούζης τὴν παράδωσε στὴ νοσοκόμα:

— Νὰ πέση ἀμέσως, πρόσταξε, καὶ νὰ συχάση...

— Μάλιστα, γιατρέ...

Τὴν πῆρε ἡ νοσοκόμα, καὶ μπῆκε μαζί της στὸ θάλαμο. Ὁ Λούζης δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀκολουθήση, ἀπὸ φόβο μήπως τὴν ἐκθέση ἀκόμα πιὸ πολὺ στὶς ἄλλες ἄρρωστες, στὴ Βάσω. Κατέβηκε, πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Σανατορίου, κάτι προσπάθησε νὰ γράψη, τίποτα ὅμως! Ὁ νοῦς του ἦταν ἐκεῖ — στὴ μικρὴ ἄρρωστη... Ἦτανε φανερὸ ὅτι ἡ ἐπίσκεψί της στὸ νεκροταφεῖο τὴν εἶχε βλάψει. Εἶχε κλονίσει τὰ ἀδύνατα νεῦρα της... Δὲν ἦταν ἀκόμα τόσο ἰσχυρὰ γιὰ ν' ἀντέχη σὲ τέτοιους κλονισμούς...

Γεμᾶτος ἀγωνία ὁ γιατρὸς ξαναπῆρε τὸ δρόμο τῆς δεκάτης τρίτης κλινικῆς. Ἀνέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια καὶ μπῆκε βιαστικός, ξαναμένος στὸ θάλαμο. Τὰ μάτια του καρφωθήκανε στὸ κρεββάτι τῆς γωνίας. Χλωμή, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἡ Ρίτα φαινότανε σὰν κοιμισμένη. Τὴ ζύγωσε ὁ Λούζης, πατῶντας σιγά, στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του. Ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὸν εἶδε καὶ τοῦ χαμογέλασε λυπημένα...

— Πῶς εἶσαι;... τὴ ρώτησε.

— Καλύτερα... τοῦ ἀπάντησε.

— Ζεστάθηκες;...

— Σχεδόν... Μόνο τὰ πόδια μου εἶναι ἀκόμα λιγάκι κρῦα...

— Δὲν πιστεύω νἄχης πυρετό;

— Τριανταεφτὰ καὶ μισό... Ἔτσι μοὔπε ἡ ἀδελφή...

— Θἆναι ἀπὸ τὴν ταραχή... Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνη αὐτὸ σήμερα... Ἂς εἶναι, ξεκουράσου, διῶξε κάθε σκέψι ἀπὸ τὸ κεφαλάκι σου, καὶ κοιμήσου...

— Ἂν μπορέσω...

— Ἔχεις πασσιφλορίνη; Λουμιναλέττες;

— Νομίζω ναί...

— Νὰ πάρης... Πρέπει νὰ κοιμηθῆς, νὰ ξεκουραστῆς... Αὔριο μὲ τὸ καλὸ θἄχης συνέλθει ἐντελῶς...

Μίλαγε, περισσότερο γιὰ νὰ πάρη θάρρος ὁ ἴδιος, παρὰ γιὰ νὰ δώση θάρρος σ' αὐτήν... Ἡ Ρίτα εἶχε ξανακλείσει τὰ μά-

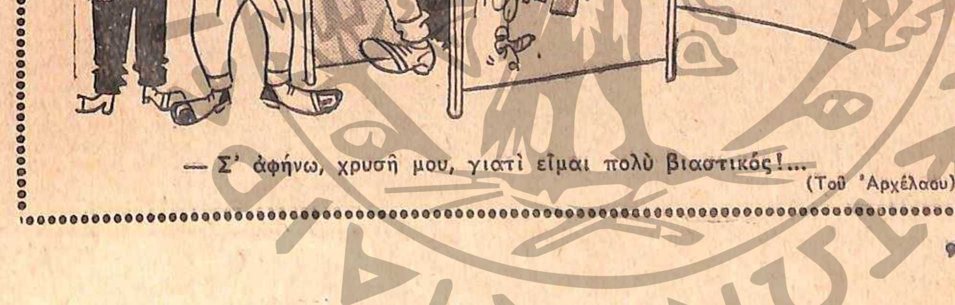

— Σ' ἀφήνω, χρυσή μου, γιατί εἶμαι πολὺ βιαστικός!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

τια της. Σιγά, προσέχοντας μὴν τὴν ἐνοχλήση, ὁ Λούζης σηκώθηκε κι' ἀπομακρύνθηκε. Πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ θάλαμο, ξαναγύρισε καὶ τὴν κύτταξε πάλι. Ἀκίνητη, χλωμή, ἡ Ρίτα φαινότανε σὰν κοιμισμένη...

Εἶχε πιὰ νυχτώσει ἐντελῶς.

Δ΄.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ - πρωΐ, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ἡ Ρίτα ἔνοιωσε ἀπάνω της νὰ βαραίνη τὸ βλέμμα τῆς Βάσως. Ἡ διπλανὴ ἄρρωστη μὲ τὰ πληθωρικὰ πάχη μασσοῦσε, ὅπως πάντα, μιὰ φέτα μὲ βούτυρο καὶ μέλι. Τὸ βλέμμα της εἶχε τὴν ἀποβλακωμένη ἔκφρασι τοῦ ζώου.

— Ραντεβουδάκι, λοιπόν, ἐχτές;... μουρμούρισε γελῶντας πονηρά.

Ἡ Ρίτα τὴν κύτταξε κουρασμένη, βαρυεστημένη, καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ποῦ πήγατε;... ξαναρώτησε ἡ Βάσω. Στὸν κινηματογράφο, ἢ σὲ κανένα ἐξοχικὸ κέντρο;...

Μὲ φωνὴ βαθειά, ἡ Ρίτα ἀποκρίθηκε:

— Κάνεις λάθος· πήγαμε στὸ νεκροταφεῖο!

— Στὸ νεκροταφεῖο;! Ὄχι δά!... Εἶναι τόπος γιὰ περίπατο ἑνὸς ἐρωτευμένου ζευγαριοῦ αὐτός;...

— Ποῦ τὸ βλέπεις τὸ ἐρωτευμένο ζευγάρι;...

— Ἐσὺ κι' ὁ γιατρός, δὲν εἴσαστε ἐρωτευμένοι;... Πιτσουνάκια τρυφερά... Νὰ σᾶς χαρῶ!...

Σοβαρά, ἡ Ρίτα τῆς εἶπε:

— Ξανακάνεις λάθος... Οὔτε ἐρωτευμένοι εἴμαστε μεῖς οἱ δυό, οὔτε ραντεβοῦ πήγαμε στὸ νεκροταφεῖο... Μόνο, ἐγώ, θέλησα νὰ προσκυνήσω στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ πάω λίγα λουλούδια...

Ἡ Βάσω ἔπαψε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ μασσάη.

— Ἄ!... ἔκανε μόνο.

Ὕστερα ὅμως ἄρχισε νὰ καταπίνη τὴ συγκίνησί της μαζὶ μὲ μιὰ δεύτερη φέτα ψωμί, βούτυρο καὶ μέλι.

— Πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ἀπὸ μέρους του... ξανᾶπε σὲ λίγο.

— Ποιό;

— Τὸ ὅτι σὲ πῆγε στὸν τάφο τοῦ πατέρα σου...

— Ἐγὼ τοῦ τὸ ζήτησα...

— Κι' ἐκεῖνος τὸ δέχτηκε... Πρέπει νὰ παραδεχτῆς ὅτι σοῦ κάνει ὅλα τὰ χατήρια, ὅλα τὰ κέφια... Τυχερὴ εἶσαι ποὺ σ' ἀγαπάει τόσο πολὺ ἕνας ἄντρας...

Ἡ ζήλεια ξεχείλιζε ὁλοφάνερη μέσ' ἀπὸ τὰ λόγια τῆς Βάσως. Ἡ Ρίτα σὰ νὰ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ:

— Μά, ὄχι σοῦ λέω... Δὲν εἶν' αὐτὸ ποὺ φαντάζεσαι...

— Γιατὶ τὸ ἀρνιέσαι;... Μήπως σὲ προσβάλλει κάτι τέτοιο;... Ἐγώ, νἄμουν στὴ θέσι σου, θὰ τὸ βροντοφωνοῦσα!...

Καϋμένη Βάσω... Πόσο θἄπρεπε νὰ διψάη γιὰ ἔρωτα!... Κι' αὐτὴ — ἀλλοίμονο!... — δὲν μποροῦσε νὰ τὸν γευτῆ, ὅπως τὸ ψωμὶ μὲ τὸ βούτυρο καὶ μὲ τὸ μέλι ποὺ τῆς ἔφερναν ἀπ' ἔξω...

Ἡ Ρίτα θέλησε νὰ γυρίση ἀλλοῦ τὴ συζήτησι:

— Γιατὶ δὲν σηκώνεσαι νὰ περπατήσουμε λιγάκι κάτω;... τὴ ρώτησε.

— Νὰ σηκωθῶ;

— Ναί... Εἶσαι καλύτερα, πυρετὸ δὲν ἔχεις, πάχυνες...

— Καὶ ἡ κοῦρα μου;...

— Καλέ, σοῦπε κανένας ὅτι πρέπει νὰ μένης στὸ κρεββάτι σου ἀκίνητη, νύχταμέρα;...

— Αὐτὸ εἶναι τὸ προτιμώτερο... Ἔτσι ἀποταμιεύονται ὅλες οἱ τροφές, δὲν γίνεται σπατάλη δυνάμεων... Ὄχι, εὐχαριστῶ· δὲν σηκώνουμαι...

— Ἐγὼ ὅμως θὰ κάνω ἕνα μικρὸν περίπατο... εἶπε ἡ Ρίτα, καὶ σηκώθηκε.

— Ἐσύ, μὲ γειά σου καὶ μὲ χαρά σου!.. Ἄλλωστε, σὲ περιμένει ὁ ἀγαπημένος σου κάτω... Ἐνῶ ἐμένα δὲν μὲ περιμένει κανένας...

Δὲν τῆς ἀπάντησε ἡ Ρίτα, φόρεσε τὸ παλτουδάκι της — δῶρο κι' αὐτό, ὅπως ὅλα, τοῦ Λούζη — καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο. Ἡ μέρα ἤτανε βροχερή, συννεφιασμένη. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ὑγρή, τὸ χῶμα νοτισμένο. Κατέβηκε τὰ σκαλιὰ τῆς κλινικῆς ἡ μικρὴ ἄρρωστη, καὶ περπάτησε μέσ' στὰ πεῦκα.

Ἡ συννεφιὰ ταίριαζε περίφημα στὴν κατάστασι τῆς ψυχῆς της. Ἡ βαρειὰ μελαγχολία τοῦ καιροῦ ἀδερφωνότανε μὲ τὴ δική της βαρειὰ μελαγχολία. Ἂν ἤτανε λιακάδα, μπορεῖ νὰ μισοῦσε τὸν ἥλιο, ποὺ θὰ τὸν θεωροῦσε σὰ σκληρὸ ἐπουράνιο σαρκασμό... Ἡ συννεφιὰ φαινότανε σὰ νὰ τὴ συμπονῆ, σὰ νὰ πάσχη μαζί της...

Καθὼς περπατοῦσε μέσ' στὰ πεῦκα, ἡ Ρίτα ἔστελνε τὴν καρδιά της εὐλαβικὴ προσκυνήτρια στὸν ταπεινὸ τάφο μὲ τὸ σκοῦρο σταυρὸ ποὖχε κλείσει τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποὺ τῆς εἶχε μείνει στὸν κόσμο... Τὰ λουλούδια ποὖχε ἐκείνη σκορπίσει θἄχανε δροσιστῆ τώρα μὲ τὶς στάλες τῆς βροχῆς. Καὶ τ' ὄνομα πάνω στὸ σταυρὸ θὰ πρόβαλλε τριγυρισμένο ἀπὸ τὰ διαμάντια τῶν δακρύων τοῦ χειμῶνα: Ἰάκωβος Πλουμίδης, ἐτῶν 59...

Πλανήθηκε ὧρες ὁλόκληρες μέσ' στὸ μελαγχολικὸ περίβολο τοῦ σανατορίου ἡ μικρὴ ἄρρωστη. Ὅταν γύρισε στὴν κλινική της, κόντευε πιὰ μεσημέρι. Μπῆκε στὸ θάλαμο, τρέμοντας ἀπὸ τὴν ὑγρασία, μὲ τὰ πόδια της παγωμένα...

Εἶδε τὴ νοσοκόμα πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Βάσως. Ζύγωσε, καὶ εἶδε τὴν πληθωρική της γειτόνισσα ἀναποδογυρισμένη στὸ μαξιλάρι της, μὲ τὰ μάτια κλειστά, μὲ τὰ χοντρά της μάγουλα πελιδνά. Δίπλα, τὰ σεντόνια, οἱ κουβέρτες, καὶ κάτω, τὸ πάτωμα, ἤτανε πλημμυρισμένα αἷμα...

Ἡ νοσοκόμα προσπαθοῦσε νὰ τῆς χώση μέσα στὰ σφιγμένα της δόντια λίγο πάγο...

— Τί ἔπαθε ἡ καϋμένη;... ρώτησε ἡ Ρίτα.

— Δὲν βλέπεις;.... Αἱμόπτυσι!.... Πρώτη φορά, ὅσα χρόνια εἶμαι ἐδῶ μέσα, εἶδα τόσο αἷμα νὰ βγαίνη μαζεμένο!...

— Βάσω... ψιθύρισε ἡ Ρίτα, σκύβοντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλο τῆς ἄρρωστης.

Ἐκείνη ἄνοιξε λίγο τὰ βαρειά της βλέφαρα καὶ τὴν κύτταξε μὲ τὰ γυαλένια μάτια της.

— Βάσω μου, δὲν εἶναι τίποτα. τῆς ξανᾶπε ἡ Ρίτα, τρυφερά, συγκινημένα. Θὰ περάση... Θὰ δῆς ποὺ θὰ περάση...

Τώρα δὲν κούνησε ἡ Βάσω. Τσακισμένο τὸ κορμί της ἀπὸ τὴ φοβερὴ αἱμορραγία, εἶχε βουλιάξει σ' ἕνα λήθαργο ποὔμοιαζε πολὺ μὲ θάνατο...

Ἡ Ρίτα γύρισε στὴ νοσοκόμα:

— Τὴν εἶδε ὁ γιατρός;...

— Ὅταν πέρασε γιὰ τὴν πρωϊνή του ἐπίσκεψι, ἐκείνη ἤτανε καλά... Ὕστερα, ξαφνικά, τῆς ἦρθε τὸ αἷμα...

— Δὲν πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσετε;...

— Τὸ γιατρό;... Ξέρω κι' ἐγώ;...

— Ναί, ναί... Πρέπει νἄρθη νὰ τὴ δῆ... Ἐδῶ ἔχασε πολὺ αἷμα ἡ κακομοῖρα...

Ἡ νοσοκόμα ἔρριξε μιὰ ματιὰ πελαγωμένη στὴν ἄρρωστη, ἄλλη μιὰ στὰ αἵματα, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο. Ἡ Ρίτα ἔκατσε κοντὰ στὴ Βάσω, κυττάζοντάς την μελαγχολικά... Δίπλα, στὸ κομμοδῖνο, ἀπάνω σ' ἕνα πιᾶτο, βρισκόταν ἕνα δαγκωμένο μῆλο. Ἀπάνω του διακρινόντουσαν ὁλοκάθαρα τὰ σημάδια τῶν δοντιῶν τῆς ἄρρωστης ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ ἀποτελειώση... Καὶ τὸ αἷμα!... Ἄ, τὸ αἷμα αὐτὸ ἤτανε κάτι φοβερό!... Μουντό, πηγμένο κιόλας, ἔμοιαζε μὲ ζωὴ σπαταλημένη στὰ σεντόνια, στὶς κουβέρτες, στὸ πάτωμα! Αἷμα, ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν φυματικῶν... Σὲ κάθε γαργαλητὸ ὕποπτο μέσ' στὸ στῆθος τους, σὲ κάθε βήξιμο, νομίζουνε πὼς θὰ τὸ δοῦνε νὰ ξεπετάγεται ἀπὸ τὰ σωθικά τους, ζεστό, ὁλοζώντανο, κατακόκκινο... Τὸ εἶχε δῆ τόσες φορὲς καὶ τὸ δικό της αἷμα ἡ Ρίτα... Ναί, μὰ τοῦτο, τὸ ἀποψινό, τῆς φαινότανε πιὸ φριχτό· γιατὶ ἡ Βάσω ἤθελε νὰ ζήση, κι' ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ ζήση!... Γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε τὴ ζωή, μὲ λατρεία, μὲ φανατισμό, μὲ πάθος...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπῆκε ὁ Λούζης μέσ' τὸ θάλαμο, καὶ πίσω του ἡ νοσοκόμα ποὺ τὸν εἶχε κουβαλήσει. Πῆγε στὸ κρεββάτι τῆς Βάσως, χαμογέλασε στὴ Ρίτα, κι' ἔσκυψε ὕστερα ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἄρρωστη.

— Αἷμα!... Πολὺ αἷμα!... μουρμούρισε.

— Εἴδατε, γιατρέ;... ἔκανε ἡ Ρίτα.

— Κι' ἔτσι; στὰ καλὰ — καθούμενα;...

— Ἐκεῖ ποὔτρωγε... εἶπε ἡ νοσοκόμα. Ἔβηξε λίγο, καὶ πετάχτηκε τὸ αἷμα!...

— Αἱμοστατικὴ ἔνεσι τῆς ἔκανες καμμιά;...

— Δυό... ἀποκρίθηκε ἡ νοσοκόμα.

— Δίνε της πάγο νὰ πίνη... Ὅλα παγωμένα... Κι' ἂν ξανακάνη αἱμόπτυσι, νὰ τῆς κάνουμε μετάγγισι...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰ νἄθελε νὰ τοῦ ἀπαντήση, ἡ Βάσω κλονίστηκε ὁλόκληρη ἀπὸ ἕνα φοβερὸ βῆχα. Στὸ τέλος τοῦ παροξυσμοῦ, τὸ αἷμα ξεπετάχτηκε πάλι ἀπὸ τὸ στόμα της, κι' ἔβαψε κόκκινη τὴ μπλοῦζα τοῦ γιατροῦ...

— Πεθαίνω!... μουρμούρισε ἡ φτωχιά. Καὶ λιγοθύμησε.

— Γρήγορα, στὸ χειρουργεῖο!... πρόσταξε ὁ Λούζης τὴ νοσοκόμα.

Πιάσανε τὴ Βάσω, ἐκεῖνος ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἡ νοσοκόμα ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ τὴ βγάλαν ἀπὸ τὸ θάλαμο... Πίσω ἀπὸ τὴν οἰκτρὴ συνοδεία, ἀκολούθησε ἡ Ρίτα.

Ὡς τὸ βράδυ, στὴ Βάσω γίνανε δυὸ μεταγγίσεις αἵματος. Ἀλλοίμονο, ὅμως! Διπλὸ αἷμα ἀπὸ ὅσο τῆς βάλανε βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της... Ὁ Λούζης ἔκανε συμβούλιο μ' ἄλλους δυὸ γιατροὺς τοῦ σανατορίου.

— Νομίζω ὅτι ἔσπασε κάποιο μεγάλο ἀγγεῖο, κι' ἔχουμε αὐτὴ τὴν τρομερὴ αἱμορραγία... τοὺς εἶπε.

Αὐτοὶ συμφώνησαν πὼς ἡ κατάστασι τῆς Βάσως ἤτανε κρίσιμη. Συμφώνησαν ἀκόμα γιὰ τὶς μεταγγίσεις, γιὰ τὰ καρδιοτονωτικά. Τὴ νύχτα μεταφέρανε τὴ Βάσω στὸ θάλαμο, στὸ κρεββάτι της. Ὀρθός, χλωμός, τὴν εἶδε ὁ ἀδερφός της, ποὺ περίμενε ἐκεῖ.

— Τί θὰ γίνη τώρα, ἀδερφή;... ρώτησε τὴ νοσοκόμα.

Ἐκείνη σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανό:

— Ξέρω κι' ἐγώ;... μουρμούρισε. Παρακαλέστε λιγάκι καὶ τὸ Θεό...

Δίπλα στὴ Βάσω, ἔμεινε νὰ ξενυχτήση κι' ἡ Ρίτα. Πρόθυμα, μὲ τὸν αὐθορμητισμὸ τῆς θυσίας ποὺ δὲν ὑπογραμμίζεται. Τῆς κρατοῦσε τὸ καυτό της χέρι, τῆς ἔβαζε ποῦ καὶ ποῦ κομματάκια πάγο στὸ στόμα... Συγκινημένος, ὁ ἀδερφὸς τῆς Βάσως τῆς εἶπε:

— Πόσο τὴν ἀγαπᾶτε τὴ φτωχιά μου ἀδερφοῦλα!...

Ἁπλᾶ, ἡ Ρίτα τοῦ ἀπάντησε:

— Εἴμαστε δίπλα - δίπλα... Ἔχω συνηθίσει νὰ τὴ νοιώθω κοντά μου... Ἡ παρουσία της εἶναι μιὰ παρηγοριὰ γιὰ μένα...

Δὲν πρόσθεσε, φυσικά, ὅτι ἡ Βάσω τὴν εἶχε τόσο συχνὰ πληγώσει μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη τῆς ζήλειας της... Δὲν ὑπῆρχε οὔτε τρόπος οὔτε λόγος νὰ θυμηθῆ κανεὶς τέτοια πράγματα σὲ τέτοια στιγμή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΝΕΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΜΑΣΣΑΖ

Στὸ Παρίσι ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ἕνα νέο μηχάνημα γιὰ ἠλεκτρικὸ μασσάζ, μὲ τρεῖς μηχανικοὺς «δονητάς», ἕναν γιὰ τὸ θώρακα, ἕναν γιὰ τὴν κοιλιὰ καὶ ἕναν γιὰ τὰ πόδια. Λέγεται ὅτι τ' ἀποτελέσματα τοῦ μασσὰζ αὐτοῦ εἶνε ἀξιοθαύμαστα.

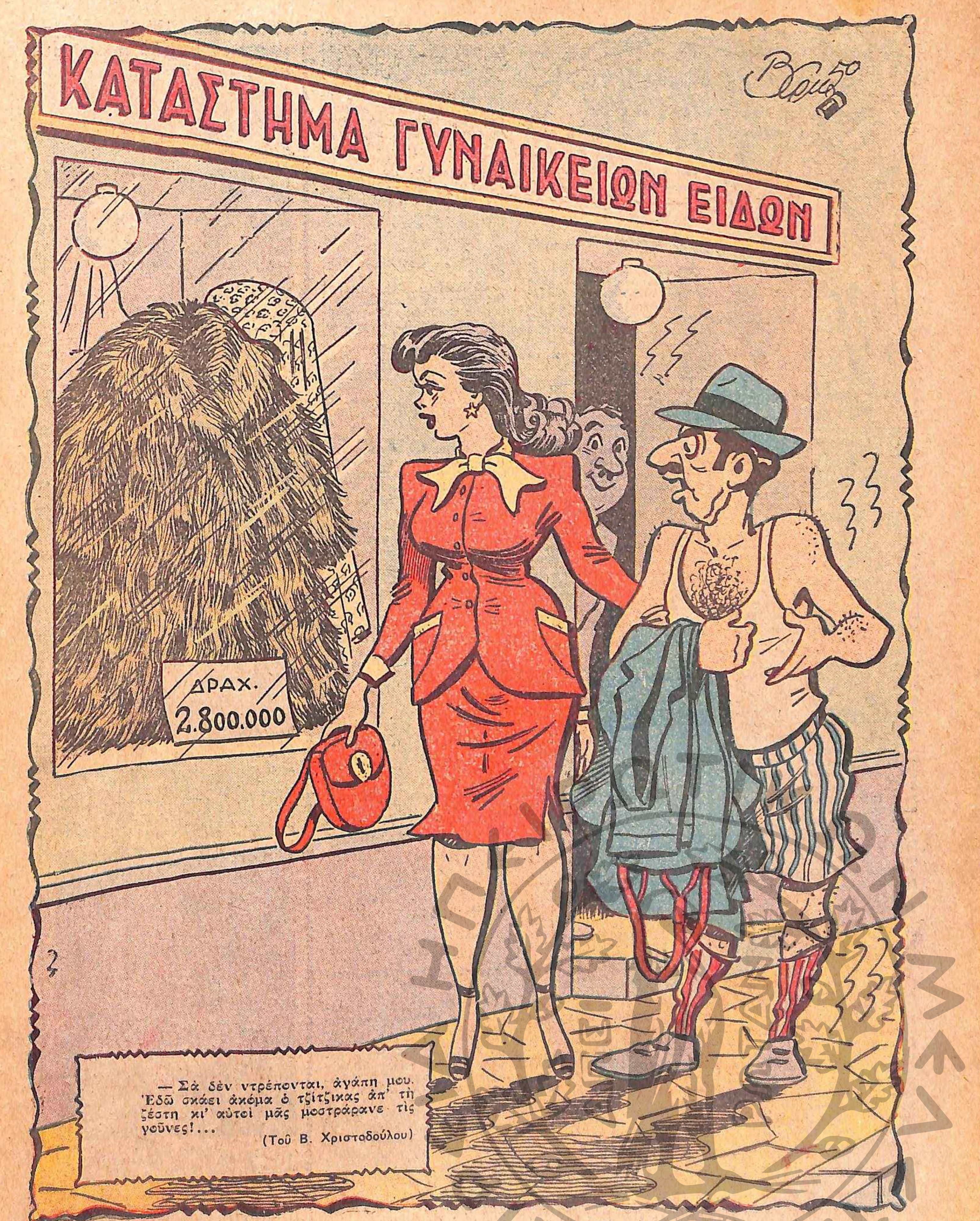

— Σὰ δὲν ντρέπονται, ἀγάπη μου. Ἐδῶ σκάει ἀκόμα ὁ τζίτζικας ἀπ' τὴ ζέστη κι' αὐτοὶ μᾶς μοστράρανε τὶς γοῦνες!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Τὸ ρεπερτόριο τῆς ζωῆς

Δυὸ παράλληλες ΡΟΥΤΙΝΕΣ

('Η σκηνὴ σ' ἕνα ἤρεμο, ἁπλὸ καὶ χωρὶς ἐντυπωσιακὴ κομψότητα διαμέρισμα ποὺ ποτὲ δὲ θὰ πίστευε κανεὶς ὅτι στεγάζει ἀνεπίσημο ζευγάρι. Φθινοπωρινὸ βράδυ. Ἔξω βρέχει.

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄχι ὤμορφη. Ἔχει τὴ γοητεία μιᾶς ἰδιόρρυθμης ἀσχήμιας, τοῦ τύπου τῆς Ἄνν Ντόν. Εἶνε λεπτή, ψηλή, περιποιημένη μὲ φανερὴ ἐπιμέλεια, σὰν ὑποχρεωμένη ν' ἀρέση, σὰν ἠθοποιὸς τῆς ζωῆς ποὺ τοιμάζεται μ' εὐσυνειδησία στὸ μπουντουὰρ τοῦ καμαρινιοῦ γιὰ νὰ βγῆ στὸ πάλκο τοῦ σαλονιοῦ καὶ νὰ παίξη τὸ ρόλο της. 35 χρονῶν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, νευρώδης τύπος, μὲ ζωηρὰ μάτια καὶ κουρασμένο πρόσωπο. Ἄνετο ὕφος καὶ βαθειά, γλυκειὰ φωνή. 45 χρονῶν.

Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας ἐκεῖνος μπαίνει κι' ἐκείνη ἀφήνει τὸ ρομάντζο ποὺ διαβάζει καὶ δέχεται τὸ φιλί του, ἕνα φιλὶ ποὺ φαίνεται «καθιερωμένο» ἄψυχο σὰν κοινότατη «καλησπέρα»).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κάθεται): Βρέχει καὶ δυσκολεύτηκα νὰ βρῶ ταξί. Πῶς εἶσαι σήμερα;

ΕΚΕΙΝΗ: Καλλίτερα. Δὲν ἔχω πάντως πονοκέφαλο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐτυχῶς. (Βγάζει τσιγάρο).

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ παιδί σου τί κάνει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔχει ἀκόμη πυρετό.

ΕΚΕΙΝΗ: Μεγάλο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὄχι. 'Αλλά... ἐμένα μ' ἀνησυχεῖ.

ΕΚΕΙΝΗ (ξαφνικά): Γιατί λὲς ψέμματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένα): Πῶς; (Μένει μὲ τὸ ἀναμμένο σπίρτο στὸν ἀέρα).

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὴν κάνη σταθερή): Γιατί μοῦ λὲς ψέμματα;... Κάθε βράδυ μένεις ἐδῶ πέντε μὲ δέκα λεπτὰ καὶ φεύγεις βιαστικὸς μὲ τὴν πρόφασι πὼς τὸ παιδί σου εἶν' ἄρρωστο. Εἶδα σήμερα τὸ πρωῒ στὸ δρόμο τὴ γυναῖκα σου μὲ τὸ παιδὶ κι' εἶνε πολὺ καλά. (Μικρὴ παῦσι). Γιατὶ τὸ εἶπες αὐτὸ τὸ ἄσχημο ψέμμα: Βαρέθηκες νὰ περνᾶς ἐδῶ τὶς ὧρες σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (καπνίζει μ' ἀργὲς κινήσεις σὰ νὰ θέλη νὰ βρῆ καιρὸ γιὰ νὰ διαλέξη τὰ λόγια): Δὲν ξέρω ἂν πρέπη νὰ σκεπάσω τὸ ἕνα ψέμμα μὲ ἄλλο. Ἴσως εἶνε προτιμώτερο νὰ σοῦ πῶ πὼς ἡ γυναῖκα μου πῆγε μὲ τὸ παιδὶ στὸ γιατρό. 'Αλλά.... τί θὰ ὠφελήση; Κάποια μέρα γρήγορα ἢ ἀργά, θ' ἀναγκαστῶ νὰ σοῦ μιλήσω μὲ τὴν εἰλικρίνεια ἐκείνη ποὺ σὲ κάποιες στιγμὲς μᾶς εἶνε τόσο ἀντιπαθητικὴ ὅσο κι' ἀπαραίτητη. (Σηκώνεται). Δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω, Ρένα. Τὸ ἀνέβαλλα ὅσο μοῦ ἦταν δυνατό... Πραγματικά, ἡ ζωή μας μὲ κούρασε. Ἔγινε μιὰ δεύτερη συζυγικὴ ρουτίνα! Μ' ὅλα της τὰ προτερήματα καὶ μ' ὅλη της τὴν ἀφόρητη πλῆξι. Ἔφευγ' ἀπ' τὴ μιὰ μονότονη κι' ἀνιαρὴ «εὐτυχία» γιὰ νάρθω ἐδῶ, στὴν ἄλλη τελματωμένη «γαλήνη», ποὺ οἱ «χαρές» της ἦταν προσδιορισμένες κι' αὐτὲς μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια: 'Εσὺ πάντα περιποιημένη, πάντα ἕτοιμη, μὲ τὸ ἀπαραίτητο χαμόγελο καὶ μὲ τὸ ζωηρό σου ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς δουλειές μου καὶ γιὰ τὴν ὑγεία μου. 'Εγὼ ὑποχρεωτικὰ εὐγενικός, ὑποχρεωτικά... «εὐτυχὴς» γιατὶ βρισκόμουν κοντά σου! Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε.... Κι' ἡ κατάστασι χειροτέρευε. 'Ερχόμουν ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ ν' ἀκούσω κι' ἐδῶ πὼς πονεῖ τὸ κεφάλι σου ἢ ἔχεις ἀρθριτικὰ καὶ πρέπει νὰ κάνης μπάνια... Γιὰ νὰ φᾶμε καὶ νὰ παίξουμε ὕστερα «τὲτ - ἀ - τὲτ» ἕν' ἀνιαρὸ «κοὺν - κάν». Ἦρθε στιγμὴ ποὺ διερωτήθηκα γιατὶ δὲν κάθομαι νὰ παίζω τὸ βράδυ «κοὺν - κὰν» μὲ τὴ γυναίκα μου ποὺ κι' αὐτὴ ἔχει ἐπίσης πονοκεφάλους κι' ἀρθριτικὰ καὶ μὲ συμβουλεύει μὲ τὸ ἴδιο στοργικὸ ἐνδιαφέρον νὰ μὴ πίνω δεύτερο οὐΐσκυ γιατὶ μὲ βλάπτει στὸ σηκότι. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὰ σοῦ φαίνονται ἀνόητα. 'Αλλὰ πῆγα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴν πλῆξι καὶ τὴ διπλασίασα! 'Ενοχλοῦμαι νὰ βρίσκω στὸ σπίτι μου δικαιολογίες ποὺ θὰ λείψω γιὰ νάρθω ἐδῶ.. .γιὰ νὰ βρῶ πάλι νέες δικαιολογίες ποὺ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν τουλάχιστον νὰ βγῶ στὸ δρόμο, νὰ μείνω μόνος μου, νὰ πάω σ' ἕνα μπὰρ ἢ στὴ Λέσχη.

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά, μ' ὠχρότητα κέρινη καὶ χείλη ποὺ τρέμουν): Μὴν κουράζεσαι περισσότερο... Δὲν πρόκειται νὰ σὲ κρατήσω μὲ τὸ σταυιό. Τὰ χρόνια ποὺ περάσαμε μαζὶ ἦταν βέβαια πολύτιμα γιὰ μένα καὶ στὰ πρόσφερα χωρὶς καμμιὰ ὑστεροβουλία, περιφρονώντας τὴν ἀξιοπρέπειά μου καὶ παίρνοντας μιὰ θέσι στὸ περιθώριο, μιὰ θέσι ταπεινὴ καὶ μειωμένη ποὺ δὲν μ' ἄξιζε... Πάντως δὲν μοὔκρυψες πὼς εἶσαι παντρεμμένος κι' οὔτε μοὔδωσες καμμιὰ ὑπόσχεσι. (Σιγά). Εἶσ' ἐλεύθερος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ σοῦ μιλήσω μ' ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Κι' αὐτή σου ἡ ἀνωτερότητα ποὺ δείχνεις, μ' ἐκνευρίζει φοβερά. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοὔκανες σκηνή, νὰ φώναζες, νὰ μοῦ μιλοῦσες σκληρά... ἀκόμα καὶ πρόστυχα.

ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω νὰ ἡσυχάσης τὶς τύψεις σου; Δὲν τὸ σκέφτηκα. 'Αλλοιῶς, θὰ τὤκανα κι' αὐτό.

(Μεγάλη παῦσι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν φταίω γώ... Φταῖς ἐσύ, Ρένα. 'Εγὼ ποτὲ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλήσω. Θὰ συνέχιζα τὸ δεσμό μας ἴσως γιὰ πάντα. 'Αλλὰ ἐσὺ μὲ προκάλεσες γιατὶ ἄρχισες νὰ ἐλέγχης τὶς δικαιολογίες μου, κάτι ποὺ ἡ γυναῖκα μου δὲν τὸ κάνει ποτέ.

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Τὤχει πάρει ἀπόφασι νὰ σὲ πιστεύη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὰ ναί!... Εἶνε κι' αὐτό... μιὰ λύσις.

ΕΚΕΙΝΗ: Βλέπεις ἐγώ... δὲν εἶμαι πρακτική!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει μὲ βαθειὰ συμπόνοια): Μὲ συγχωρεῖς! Μετάνοιωσα γιὰ ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα. Δὲν πρόκειται νὰ φύγω. Βάλ' ἕνα βραδυνὸ φόρεμα νὰ πᾶμε κάπου νὰ φᾶμε καὶ νὰ χορέψουμε λίγο. Κι' αὔριο θἄμ' ἐδῶ πάλι στὶς ἑφτάμισυ, γιὰ νὰ σὲ φιλήσω, νὰ μιλήσουμε γιὰ τὶς ἀνιαρὲς δουλειές μου καὶ γιὰ τοὺς πονοκεφάλους σου καὶ νὰ παίξουμε τὸ συνηθισμένο μας «κοὺν - κάν». (Τὴ ζυγώνει καὶ τὴ «χαϊδεύει» μ' ἕνα βλέμμα παιδικό, ἱκετευτικό). Κι' ἐπὶ τέλους... ἂς εἶνε καὶ κάποτε ἀδιάθετο τὸ παιδί μου... Κι' ἂς φεύγω λίγο πιὸ νωρίς!... Δὲν χάλασε ὁ κόσμος!... (Μεγάλη παῦσι).

ΕΚΕΙΝΗ (κρατώντας τεντωμένα τὰ βλέφαρα γιὰ νὰ μὴ στάξη τὸ δάκρυ): Ἔχεις δίκηο.... Πάω νὰ ντυθῶ...

(Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

✪✪

'Ενδιαφέρουσες στατιστικὲς

Οἱ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς στὴν 'Αγγλία καλύπτουν μιὰ ἔκτασι 19.131 μιλλίων καὶ χρησιμοποιοῦν προσωπικὸ 635.000 ἀνθρώπων. 'Υπάρχουν σὲ χρῆσι 20.000 ἀτμομηχανὲς μὲ 55.000 βαγόνια ἐπιβατικὰ καὶ 1.000.000 ἐμπορικά.

'Υπάρχουν ἀκόμη 6.686 σιδηροδρομικοὶ σταθμοί, 6.395 ἀποθῆκες ἐμπορευμάτων καὶ 275.000 σηματοδότες μὲ 14.000 αὐτόματα κουτιά.

Οἱ τηλεγραφικοὶ στύλοι ἀνέρχονται σὲ 600.000 καὶ βαστάζουν σύρματα μήκους 500.000 χιλιομέτρων.

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟ

Πολλὰ νέα ἀμερικανικὰ αὐτοκίνητα διαθέτουν ἕνα μικρὸ ξύλινο πίνακα ποὺ ἐφαρμόζει πάνω στὸ τιμόνι καὶ τὸ μετατρέπει ἔτσι σὲ πρόχειρο γραφεῖο. 'Ο νεωτερισμὸς αὐτὸς εἶναι χρήσιμος γιὰ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς σπουδαστάς.

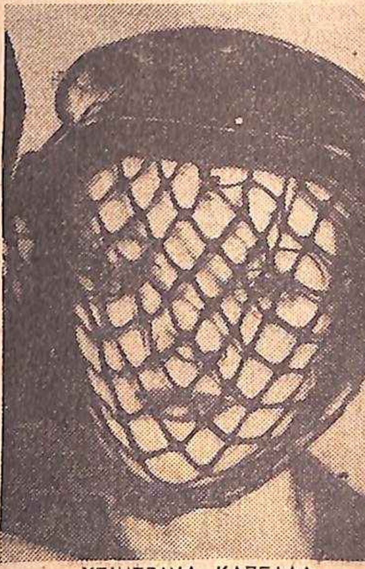

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Αὐτὸ εἶναι τὸ νέο χειμερινὸ καπέλλο τοῦ παρισινοῦ οἴκου μόδας Κριστιὰν Ντιόρ. Καθὼς βλέπετε σκεπάζει ὅλο τὸ πρόσωπο μ' ἕνα βέλο ἀπὸ πράσινο βελοῦδο ποὺ μοιάζει μὲ ψαράδικο δίχτυ. Λανσαρίσθηκε ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες στὸ Λονδῖνο καὶ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία.

ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ

Στὴν 'Ακαδημία τῶν χοροδιδασκάλων τοῦ Παρισιοῦ, ἔγινε ἐσχάτως ἡ ἐπίδειξις ἑνὸς καινούργιου χοροῦ, τοῦ «Νέου Τσάρλεστον». 'Ο νέος αὐτὸς χορὸς πρόκειται, ὅπως λένε, νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ «Μπούγκι — Βοῦγκι».

Ἐδῶ ΑΘΗΝΑΙ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

ΚΑΤΑΧΡΗΣΕΙΣ, καταχρήσεις, καταχρήσεις! Διαβάζει κανεὶς τὶς σχετικὲς ἀποκαλύψεις στὶς ἐφημερίδες καὶ πιάνει τὴ μύτη του. Καὶ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀγανάκτησι. Φαίνεται ὅτι τὸ ἠθικὸ συναίσθημα ἔχει ἀμβλυνθῆ σ' αὐτὸ τὸν τόπο, ἀφοῦ χωρὶς κανένα δισταγμό, οἱ «ἔξυπνοι» βάζουν χέρι στὸ χρῆμα του δημοσίου — τὸ χρῆμα τοῦ λαοῦ — καὶ κάνουν μπάζες δισεκατομμυρίων, ἐνῶ οἱ ἐπαγγελματίαι στενάζουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φόρων καὶ τὸ οἰκονομικὸ δρᾶμα τῶν συνταξιούχων ἔχει φθάσει στὰ ὅρια τῆς τραγωδίας.

Τὸ μόνο εὐοίωνο σημεῖο, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶνε ὅτι, παρὰ τὶς προσπάθειες τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ σκεπάσουν τὶς βρωμιές τους, ἡ δικαιοσύνη προχωρεῖ στὸ ἔργο της καὶ οἱ ἔνοχοι θὰ κληθοῦν γρήγορα νὰ δώσουν λόγο τῶν πράξεών τους. Καὶ ἡ τιμωρία πρέπει νὰ εἶνε παραδειγματική, ὥστε νὰ συγκρατήση καὶ ὅσους μποροῦν νὰ ὑποκύψουν στὸν πειρασμὸ νὰ βάλουν χέρι στὸ ξένο χρῆμα. Ὅταν καταδειχθῆ ὅτι στὸ βάθος κάθε καταχρήσεως ὑπάρχει τὸ σκοτεινὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς καὶ ὄχι ἡ ὑλικὴ ἐπιβράβευσις τῆς λαθροχειρίας, τότε πολλὰ ταμεῖα ποὺ τὰ ἀπειλεῖ ὁ κίνδυνος τῆς ρεμούλας, θὰ βρεθοῦν ἐν ἀπολύτω τάξει.

★

ΠΟΛΛΟΙ φτωχοὶ μικροεπαγγελματίαι, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνταρτόπληκτοι, βομβόπληκτοι καὶ θύματα πολέμου ἔκτισαν πάνω σὲ ἰδιόκτητα οἰκόπεδα στὴ θέσι Σχιστὸ τῆς Κοκκινιᾶς, μικρὰ ξύλινα σπιτάκια γιὰ τὴν πρόχειρη στέγασι τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν τους. Ἤδη τὸ Σχέδιον Πόλεως ἤρχισε μὲ συνεργεῖα του νὰ κατεδαφίζη τὰ ξύλινα αὐτὰ σπιτάκια. 'Η κρατικὴ ὑπηρεσία ἔχει κατ' ἀρχὴν δίκηο. 'Αλλὰ σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο κρίσιμη ὅπου ὑπάρχουν χιλιάδες ἀστέγων δὲν θὰ ἦταν νομίζουμε, ἔγκλημα ἂν ἐγίνετο προσωρινῶς μιὰ μικρὴ παρέκκλισις ἀπὸ τὶς ὑπάρχουσες διατάξεις. Δὲν εἶνε ἀπαραίτητη ἡ δημιουργία νέων ἀστέγων καὶ μάλιστα σὲ παραμονὲς χειμῶνος.

★

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη βουλευτὴς καὶ κατόπιν καθηρέθη γιὰ νὰ πάρη τὴ θέσι του ἕνας ἄλλος, ἔκανε ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δημοσίου καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ καταβάλη κανονικὰ τὴ βουλευτικὴ ἀποζημίωσι. Ἂν ἱκανοποιηθῆ ἡ ἀξίωσις τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθοῦς πολιτευομένου δὲν μένει παρὰ νὰ ξεσηκωθοῦν καὶ ὅλοι οἱ ἀποτυχόντες ὑποψήφιοι καὶ νὰ ζητήσουν... ψυχικὴ ὀδύνη ἀπὸ τὸ κράτος γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ἔπαθαν... ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος. Πάντως δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸ δοῦμε κι' αὐτὸ στὸν περιεργότατο τόπο μας.

★

ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ Καστανιὰ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ποὺ ἐδεινοπάθησε κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀνταρτοπολέμου ὅσον ὀλίγα χωριὰ τῆς 'Ελλάδος, πῆγαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐφέτος τὸ καλοκαῖρι ἀρκετοὶ παραθερισταί. Μόλις ὅμως ἔπιασε τὸ φθινόπωρο καὶ ἔφυγαν οἱ ξένοι ἔσπευσε ἡ 'Εφορία νὰ ἐνεργήση ἔλεγχο ἐπὶ τῶν ἐνοικίων ποὺ εἰσεπράχθησαν γιὰ νὰ καθορισθῆ ὁ καταβλητέος φόρος. Οἱ κάτοικοι Καστανιᾶς μόλις ἐφέτος ἐπανεπατρίσθησαν καὶ μὲ τὰ πενιχρὰ ἐνοίκια ποὺ εἰσέπραξαν, κατώρθωσαν νὰ ἐπισκευάσουν πρόχειρα τὰ ἐτοιμόρροπα σπίτια τους γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δεχθοῦν παραθεριστάς. Ἦταν ἀπαραίτητο νὰ σπεύση ἐπὶ τόπου ὁ ἔφορος γιὰ νὰ εἰσπράξη ἀπὸ τοὺς μὴ ἔχοντας τὴ... συνδρομήν τους;

★

ΚΑΜΜΙΑ δικαιολογία δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχύση προκειμένου γιὰ τὰ ἐπίπεδα στὰ ὁποῖα βρίσκονται σήμερα οἱ μισθοὶ τῶν δικαστικῶν. Οἱ λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀποτελοῦν τὸ μόνο σῶμα ποὺ ἔμεινε ἐντελῶς ἀδιάφθορον κατὰ τὰ τελευταῖα ταραχώδη χρόνια καὶ ἐκράτησε τὸ κρατικὸ γόητρο στὴν περιωπή του. Ἂν λοιπὸν ἡ πολιτεία θέλη νὰ διατηρηθῆ ἡ δικαιοσύνη στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίση χωρὶς πτωχοδρομικὸ πνεῦμα τὸ ζήτημα τῶν ἀποδοχῶν τῶν δικαστικῶν.

★

ΛΑΜΠΡΗ ἡ ἰδέα νὰ κηρυχθῆ τὸ 1951 ὡς «ἔτος τοῦ ἀποδήμου ἑλληνισμοῦ». Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι μὲ μιὰ καλὴ ὀργάνωσι θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ προσελκυσθοῦν δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες ὁμογενῶν ἀπὸ τοὺς διεσπαρμένους στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ κόσμου. Ποῦ θὰ στεγασθοῦν ὅμως αὐτὰ τὰ πλήθη, ὅταν σήμερα, χωρὶς περιηγητικὴ κίνησι, δὲ μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς εὔκολα οὔτε ἕνα δωμάτιο σὲ ξενοδοχεῖο; Γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῆ λοιπὸν ἡ λαμπρὴ ἰδέα πρέπει νὰ μελετηθοῦν ἀπὸ τώρα ὅλα τὰ συναφῆ τεχνικὰ προβλήματα καὶ νὰ ληφθοῦν ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα. 'Αλλοιῶς θὰ εἶνε προβληματικὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ὁμολογουμένως ἐξαιρέτου σχεδίου.

★

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ στὴ σχετικὴ εἰδησεογραφία ὅτι : «'Ο ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Κωστόπουλος ἀνεκοίνωσε ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ παραγγελία εἰδικῶν μηχανημάτων τὰ ὁποῖα πολὺ συντόμως θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μεγάλων τελωνείων πρὸς ἀκτινογράφησιν τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιβατῶν». Δηλαδὴ τὰ τελωνεῖα θὰ μεταβληθοῦν σὲ ἀκτινολογικὰ ἰνστιτοῦτα καὶ θὰ παύσουν νὰ εἶνε... χειρουργικὰ ἐργαστήρια ὅπως συμβαίνει τώρα; Πάντως, προτοῦ φθάσουμε στὶς... ἀκτινογραφίες, πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε κατάλληλα τελωνειακὰ κτίρια. 'Αλλοιῶς οἱ μηχανὲς τοῦ κ. Κωστοπούλου θὰ εἶνε ὅ,τι καὶ ὁ φερετζὲς τῆς Ζαφειρίτσας.

★

ΕΝΑΣ ΔΥΣΤΥΧΗΣ ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἔκριναν οἱ γιατροὶ κάποιου ἀπὸ τὰ κρατικὰ νοσοκομεῖα ὡς μὴ χρήζοντα νοσηλείας, βρέθηκε τὴν ἴδια νύχτα νεκρὸς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ νοσηλευτικοῦ ἱδρύματος. Μία συνάδελφος, δημοσιογράφος, ποὺ ὑπέστη ἐγκεφαλικὴ διάσεισι, συνεπεία πτώσεως, ἀπεπέμφθη ἐπίσης ἀπὸ ἕνα κρατικὸ νοσοκομεῖο ὅπου τὴν μετέφεραν ἀμέσως, γιατὶ ἐκρίθη κι' αὐτὴ ὅτι σχεδὸν «δὲν εἶχε τίποτα» καὶ μποροῦσε νὰ μείνη στὸ σπίτι της. 'Αναγκάσθηκαν κατόπιν αὐτοῦ νὰ τὴν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἰδιωτικὴ κλινική, ὅπου ἀπεδείχθη ὅτι ἡ κατάστασίς της ἦταν σοβαρωτάτη καὶ ὑπῆρχε ἄμεσος κίνδυνος ἐγκεφαλικῆς αἱμορραγίας. Τέτοια περιστατικὰ συμβαίνουν πολλὰ κι' ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας ἀρκετὲς διαμαρτυρίες πολιτῶν, ποὺ ἀποπέμπονται μὲ παρόμοια ἐλαφρὰ προσχήματα ἀπὸ τὰ κρατικὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα.

Βέβαια, δὲν θὰ λείψουν οἱ δικαιολογίες. Τὸ γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι κάτι νοσεῖ στὰ κρατικά μας νοσοκομεῖα, ποὺ εἶνε ἐφωδιασμένα μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα, ἀλλὰ ὄχι καὶ μὲ τὰ ἠθικὰ ἐφόδια ποὺ πρέπει νὰ διέπουν τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη : Τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο καὶ τὴ συναίσθησι τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ καθήκοντος ἀπέναντι αὐτοῦ. Ἂς κάνη μιὰ ἔρευνα ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς 'Υγιεινῆς καὶ ἂς θεραπεύση τὴν ἀξιοθρήνητη κατάστασι.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

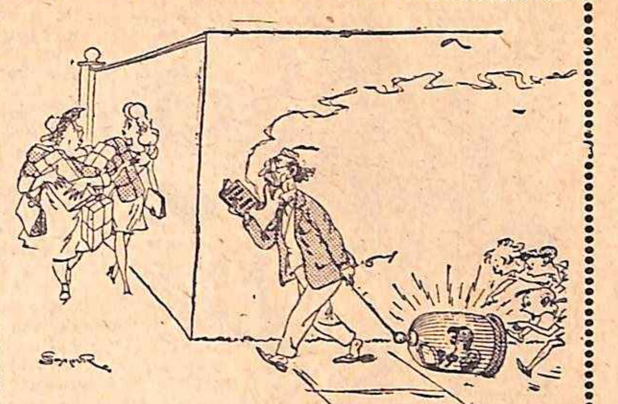

— Θὰ θυμήθηκε ἄραγε ὁ ἀφηρημένος ὁ πατέρας σου νὰ ταΐση τὸν παπαγάλο καὶ νὰ βάλη τὸν 'Αζὼρ περίπατο;...

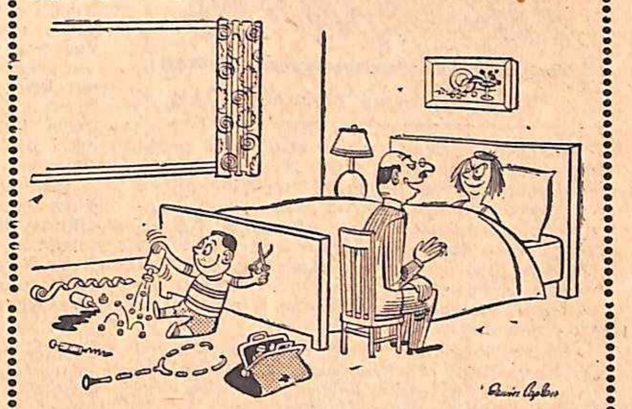

'Ο γιατρός: Μπά! Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέστε, ἐπειδὴ ὁ γυιός σας εἶνε λιγάκι ζωηρός!...

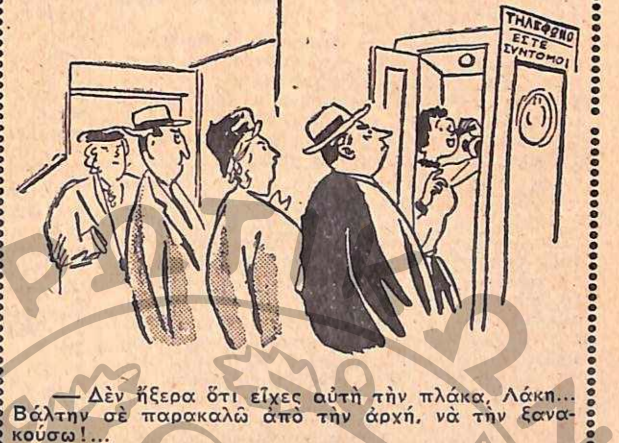

— Δὲν ἤξερα ὅτι εἶχες αὐτὴ τὴν πλάκα, Λάκη... Βάλτην σὲ παρακαλῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή, νὰ τὴν ξανακούσω!...

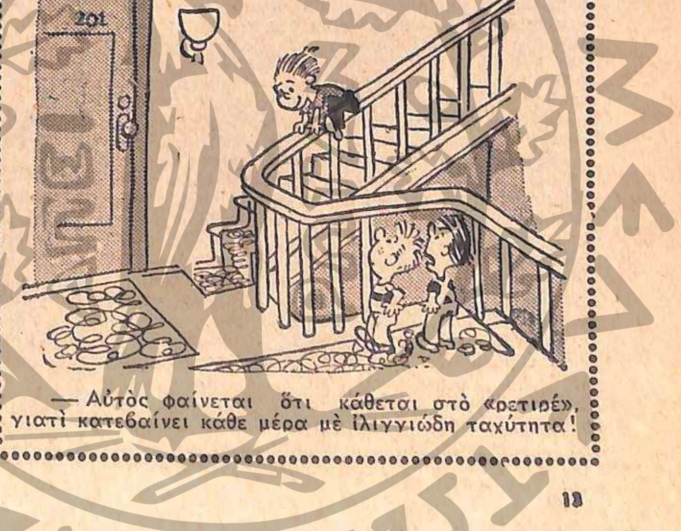

— Αὐτὸς φαίνεται ὅτι κάθεται στὸ «ρετιρέ», γιατὶ κατεβαίνει κάθε μέρα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα!

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μπουμπούκια τῆς ἀγάπης

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ Μπούλη

Βαρειὰ ἡ ἀτμόσφαιρα μέσ' στὸ μισοσκότεινο δωμάτιο. Καταθλιπτικὴ ἡ σιωπὴ ποὺ ἔσφιγγε τὸ μικρὸ κρεββατάκι μὲ τὸ ἄρρωστο παιδί. Ἀπάνω στὸ μικρὸ κομμοδῖνο, μπουκαλάκια μὲ φάρμακα. Κι' ἀπάνω στὴν καρέκλα, δίπλα στὸ κρεββάτι, ἀκίνητη μιὰ γυναῖκα. Βαθουλωμένα καὶ χλωμὰ τὰ μάγουλά της. Κοκκινισμένα τὰ μάτια της ἀπὸ τὶς ἀγρυπνίες. Τσακισμένα τὰ νεῦρα της.

Καθὼς στέκεται τώρα καὶ κυττάζει τὸ ἄρρωστο ἀγοράκι, ἕνα σωρὸ πικροὶ συλλογισμοὶ τὴν πνίγουνε καὶ πετάει στὸ παρελθόν, ἡ πυρετική της θύμησι...

... Νέα τότε, κοριτσάκι — πᾶνε δέκα χρόνια — εἶχε δοθῆ ἀνεπιφύλακτα στὸν ἔρωτα, ποὺ τὸν ἐκπροσωποῦσε ἕνας ὅμορφος μελαχροινὸς νέος.

Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Δημήτρη, ἡ Ρένα νόμισε πὼς εἶχε βρῆ τὴν παντοτεινὴ εὐτυχία... Κι' ὅταν, σὲ λίγους μῆνες, ἡ εὐτυχία της αὐτὴ ὁλοκληρώθηκε μ' ἕνα ὡραῖο μωρό, ἡ εὔπιστη κοπέλλα νόμισε πὼς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε δεθῆ μὲ τὴν πιὸ ἄθραυστη ἁλυσσίδα κοντά της...

Διαβήκανε λίγα χρόνια... Τὸ παιδάκι μεγάλωσε, μιλοῦσε πιὰ — «μαμᾶ...», «μπαμπᾶ...» — κι' ἅπλωνε τὰ δυὸ ρόδινα χεράκια του σὰν νάθελε νὰ τοὺς ἑνώση καὶ τοὺς δυὸ κοντά του... Κι' ἦταν ἀπαραίτητο αὐτό, γιατὶ ὁ Δημήτρης εἶχε ἀρχίσει νὰ γλυστράη σιγὰ - σιγά, ν' ἀπαρνιέται τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ τὰ εἶχε χαρίσει ὅλα, καί, βαρυεστημένος νὰ ζητάη καινούργιες περιπέτειες... Ἡ φτωχιὰ ἡ Ρένα πῶς νὰ τὸν κρατήση;... Δὲν εἶχε φροντίσει ν' ἀσφαλίση μὲ στεφάνι τὸν ἑαυτό της ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ ἄπιστου ἐραστῆ, κι' οὔτε ἦταν ἱκανὴ νὰ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον του μὲ τὴν πονηρὴ ἐπιτηδειότητα ποὺ διαθέτουν οἱ ἔξυπνες γυναῖκες... Ἡ Ρένα δὲν ἦταν «ἔξυπνη»... Δὲν ἤξερε νὰ προκαλῆ τὴ ζήλεια μὲ τεχνητὰ μέσα· ἦταν αὐθόρμητη καὶ εἰλικρινής. Δὲν καταδεχότανε νὰ μεταχειριστῆ πλάγιους τρόπους γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν εὐτυχία της, κι' οὔτε μποροῦσε νὰ ὑποκριθῆ... Κι' ἔτσι, σιγὰ - σιγά, κατάφερε νὰ ἀπομακρύνη ἀπὸ κοντά της τὸν ἄντρα ποὺ λάτρευε... Μιὰ νύχτα — ὁ μικρὸς Μπούλης, ἤτανε τότε τεσσάρων χρόνων — ὁ Δημήτρης προκάλεσε μιὰ δυσάρεστη ἐξήγησι μὲ τὴ Ρένα : Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι — τῆς εἶπε — ὁ ἔρωτας ἑνὸς ζευγαριοῦ δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῆ ἡ εὐτυχία, ἔπρεπε μοιραῖα κάποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ θυσιαστῆ... Ἡ Ρένα τὸν ἄκουγε νὰ μιλάη παγωμένη... Ὁ Μπούλης κοιμότανε δίπλα, στὴν κουνίτσα του, ἀνύποπτος γιὰ τὸ δρᾶμα ποὺ τοῦ ἑτοιμαζότανε... «Τί ἐννοεῖς ὅτι κάποιος πρέπει νὰ θυσιαστῆ;...» ρώτησε ἐκείνη μὲ φωνὴ ποὔτρεμε. Μὲ σκυμμένο κεφάλι, ἐκεῖνος ἐξήγησε : «Ἀνοίγεται μπροστά μου μιὰ τύχη ἐξαιρετική... Ἂν τὴ δεχτῶ, ἴσως μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω πιὸ θετικά, κι' ἐσένα καὶ τὸ Μπούλη...». Ἡ «τύχη» αὐτή, ἦταν ὁ γάμος του μὲ μιὰ γυναῖκα!... Πῶς νὰ τὸν ματαιώση ἡ Ρένα;... Μὲ τί δύναμι; Μὲ ποιὸ δικαίωμα;... Ἤρεμα φαινομενικά, ἀδάκρυτη, τὸν ἄφησε νὰ φύγη. Κι' ἄρχισε ἡ φτωχιὰ γυναῖκα νὰ ζῆ τὸ δρᾶμα τῆς μοναξιᾶς της... Ὁ Μπούλης μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ἦταν ἕνα παιδάκι μελαχροινό, μὲ κατάμαυρα βελουδένια μάτια, ἴδιος ὁ πατέρας του... Ἡ συντήρησί του ἦταν ἕν' ἀβάστακτο βάρος γιὰ τὴ φτωχιὰ γυναῖκα. Βέβαια, κι' ὁ Δημήτρης κάπου - κάπου ἔστελνε κάτι. Καὶ ἀκόμα πιὸ σπάνια ἔκλεβε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πεταχτῆ νὰ φιλήση βιαστικὰ τὸ παιδί του. Κι' ἐκεῖνο πιὰ τὸ καϋμένο ἔκανε σὰν τρελλό : Τοῦ γελοῦσε, τοῦ ἅπλωνε τὰ χεράκια του κι' ἔκλαιγε ὅταν ἐκεῖνος ἔφευγε!... Σπάραζε κι' ἡ καϋμένη ἡ Ρένα — μέσα της ὅμως, χωρὶς ἐξωτερικὲς διαμαρτυρίες. Δὲν ἤθελε, μὲ κανέναν τρόπο, νὰ φανῆ ὅτι μεταχειρίζεται τὸ παιδὶ γιὰ νὰ κρατήση τὸν ἄπιστο ἄντρα... Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Δημήτρης, παντρεμένος μὲ μιὰ πλούσια γυναῖκα, εἶχε ἀρχίσει νὰ ζῆ τὴ ζωὴ τῆς χρυσῆς ρουτίνας... Εἶχε ξανοιχτῆ σὲ δουλειὲς μεγάλες, ταξείδευε συχνὰ στὸ ἐξωτερικό, καὶ ξεχνοῦσε σιγὰ - σιγὰ καὶ πιὸ πολὺ τὸ μικρὸ σπιτάκι, ποὺ μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα ἀγοράκι, τὸν περιμένανε πάντα μὲ λαχτάρα...

... Καὶ τώρα, ὁ Μπούλης εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά. Ὁ γιατρὸς εἶχε κουνήσει σοβαρὰ τὸ κεφάλι του, κι' εἶχε γράψει ἕνα σωρὸ ἀκριβὲς συνταγές... Ἡ Ρένα πούλησε ὅ,τι εἶχε μέσ' στὸ σπιτάκι της, καὶ πῆρε τὰ φάρμακα.

Κάπου - κάπου, ὁ Μπούλης ἄνοιγε τὰ ξερὰ χειλάκια του γιὰ νὰ μουρμουρίση : «Μπαμπᾶ...». Χαμογελοῦσε μέσ' στὸ βύθισμά του, σ' ἐκεῖνον τὸν ὅμορφο ἄντρα ποὺ εἶχεε τόσον καιρὸ νὰ ξανάρθη. Ἔνοιωθε τὸν πόθο τοῦ Μπούλη ἡ Ρένα νὰ ξαναδῆ τὸν πατέρα του, καὶ μάτωνε ἡ καρδιά της...

★

Μιὰ νύχτα, ἡ κατάστασι τοῦ παιδιοῦ ἤτανε χειρότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ γιατρὸς εἶχε ἔρθει τρεῖς φορὲς τὴν ἴδια μέρα, εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ ἐνέσεις, εἶχε γράψει ἕνα σωρὸ καινούργιες συνταγές.

Περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ Μπούλης ἀνασαίνει βαρειά. Γονατιστή, μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ Ρένα, ξεχασμένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ἐλπίζει πιὰ παρὰ βοήθεια ἀπὸ ψηλά... Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται! Ἡ βοήθεια φτάνει ἀπρόοπτα, μ' ἕνα σιγανὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Ἡ γυναῖκα πάει ν' ἀνοίξη. Μέσ' στὸ μισοσκόταδο ξεχωρίζει μιὰ ἀντρικὴ σκιά. Τὸ δυνατὸ καρδιοχτῦπι της τὴν πληροφορεῖ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄντρας...

Σιωπηλός, σοβαρός, ὁ Δημήτρης μπαίνει στὸ χώλλ. Τῆς σφίγγει βιαστικὰ τὸ χέρι, κι' ὕστερα γλυστράει γεμᾶτος ἀγωνία στὴν καμαροῦλα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ Ρένα κλείνει τὰ μάτια της, ἀπότομα ἀνακουφισμένη, ξαλαφρωμένη : Ἐκεῖνος ἦρθε!...

— Σὲ ζητάει κάθε στιγμὴ... τοῦ ψιθυρίζει.

Ὁ ἄντρας γυρίζει. Τὰ ὁλόμαυρα βελούδινα μάτια του λάμπουνε στὸ μισοσκόταδο τοῦ καντηλιοῦ δακρυσμένα.

— Πῶς εἶνε;... ψιθυρίζει. Τί εἶπε ὁ γιατρός;... Ἔμαθα ὅτι εἶνε... κάπως... σοβαρά...

Ἡ Ρένα κυττάζει τὸ Δημήτρη μὲ συγκίνησι, μὲ πίστι. Τοῦ πιάνει τὸ χέρι, καὶ τὸ σφίγγει μέσ' στὸ δικό της :

— Τώρα ποὔρθες, λέει, θὰ γίνη καλά!

Ὁ Δημήτρης μένει ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα. Ἐκείνη περιμένει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τὸν δῆ νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ φύγη... Τί εὐτυχία ὅμως!... Τὸ ξημέρωμα τοὺς βρίσκει ἑνωμένους, ἄγρυπνους, καὶ τοὺς δυὸ δίπλα στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ...

Δειλά, μὲ φοβερὸ καρδιοχτῦπι, ἐκείνη τὸν ρωτάει :

— Πῶς ἔμεινες ὁλόκληρη νύχτα ἐδῶ;... Δὲν σὲ... περιμένουν;...

Σκοτεινός, ἐκεῖνος τῆς ἀπαντάει :

— Δὲν μὲ περιμένει κανείς!...

Δὲν τὸν περιμένει κανείς!... Ἡ Ρένα κλείνει τὰ μάτια της, σὰν θαμπωμένη ἀπὸ μιὰ ἀπότομη λάμψι εὐτυχίας!... Ὁ ἀγαπημένος της μένει κοντά της!... Ὁ Μπούλης, ὅταν ξαναφωνάξη «μπαμπᾶ...», θὰ τὸν βρῆ στὸ πλευρό του...

Καί, πραγματικά, τὸν φωνάζει. Ἀπ' τὰ χλωμὰ χειλάκια του βγαίνει τὸ δισύλλαβο παράπονο :

— Μπαμπᾶ!...

Ὁ Δημήτρης σκύβει πάνω ἀπὸ τὸ γυιό του, κι' ἀπαντάει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ τὴ συγκίνησι :

— Ἐδῶ εἶμαι, ἀγόρι μου!...

Τὸ ἄρρωστο παιδάκι, ἀνοίγει τὰ ματάκια του... Μέσα στὴν ὁμίχλη τοῦ πυρετοῦ, διακρίνει ἐκεῖνον ποὺ ἀναζητάει... Τοῦ ἁπλώνει τὰ χεράκια χαμογελῶντας μὲ ἀγαλλίασι... Ἡ φτωχιὰ μάνα, πιὸ πέρα, δαγκώνει τὰ χέρια της γιὰ νὰ πνίξη τοὺς λυγμοὺς τῆς εὐτυχίας της...

Πραγματικά, ὁ πυρετὸς νικημένος ἀπὸ τὴ δίδυμη ἀγάπη ποὺ τὸν πολεμάει, ὑποχωρεῖ... Ὁ γιατρὸς δηλώνει ὅτι τὸ παιδάκι βρίσκεται πιὰ «ἐκτὸς κινδύνου»... Δίπλα στὸ κρεββατάκι, ἀκούραστα ξενυχτᾶνε πάντα ἡ μητέρα κι' ὁ πατέρας... Καὶ τὸ παιδάκι, ἀνοίγοντας τὰ μάτια του, τοὺς βλέπει καὶ τοὺς δυὸ δίπλα του, τοὺς χαμογελάει, κι' ἁπλώνει τὰ χεράκια του γιὰ νὰ τοὺς ἑνώση καὶ τοὺς δυὸ στὴν ἀγκαλίτσα του...

Ὁ Δημήτρης δὲν φεύγει οὔτε στιγμή. Τόσες μέρες τώρα... Ἡ Ρένα δὲν πιστεύει στὴν εὐτυχία της... Μά, ἀφοῦ εἶνε παντρεμένος;... Ἕνα βράδυ τὸν ρωτάει :

— Μά, καλά· ἡ γυναῖκα σου τί θὰ λέη γιὰ τὴν ἀπουσία σου, ποὺ συνεχίζεται τόσο πολύ;...

— Δὲν ἔχω πιὰ γυναῖκα!... τῆς ἀπαντάει.

Καὶ τῆς διηγεῖται μέσες - ἄκρες, τὴν ἱστορία τοῦ γάμου του καὶ τὴν οἰκτρή του κατάληξι : Ἡ γυναῖκα του, πλούσια καὶ κακομαθημένη, δὲν εἶχε διστάσει, μὲ τὴν ἔπαρσι τῶν λεφτῶν της, νὰ γελοιοποιήση μιὰ μέρα τὸν ἄντρα της μὲ μιὰ ἀπάτη!... Καὶ γεμᾶτος ἀποτροπιασμό, εἶχε φύγει μακρυὰ ἀπὸ τὰ βρώμικα αὐτὰ πλούτη... Τὸ διαζύγιο ἤτανε πιὰ σίγουρη ὑπόθεσι...

Ἡ Ρένα τὸν ἄκουγε ἄπληστα, ρουφοῦσε τὰ λόγια του μὲ λαχτάρα. Ὁ Δημήτρης ἦταν ἐλεύθερος πιὰ νὰ διαθέση ὅπως ἤθελε τὸν ἑαυτό του, — ἀκόμα καὶ νὰ γυρίση στὴ γυναῖκα ποὺ τὸν περίμενε πάντα, στὸ ἀγοράκι ποὺ τὸν λάτρευε...

Τώρα, ὁ Μπούλης μπορεῖ νὰ κάθεται στὸ κρεββατάκι του. Ἄρχισε νὰ τρώη ἐλαφρά. Τοῦ μαγειρεύει ἡ μαμᾶ, τὸν ταΐζει ὁ μπαμπᾶς...

— Μπαμπᾶ... Μὴ μᾶς ξαναφύγης!... λέει ὁ μικρός.

Χαμογελάει γλυκὰ ὁ ἄντρας :

— Ὄχι, Μπούλη μου... μὴ φοβᾶσαι... θὰ μείνω γιὰ πάντα μαζί σας...

Γυρίζει συγχρόνως καὶ κυττάζει τὴ Ρένα, ποὺ γελάει καὶ κλαίει μαζὶ καὶ τῆς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Κι' ἐκείνη πέφτει σ' αὐτή, σὰν πληγωμένο πουλὶ ποὺ ξαναβρίσκει ἐπιτέλους τὴ φωλιά του.

— Ναί, μαζί σας, ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα! προσθέτει ὁ Δημήτρης.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος ὁ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ἀρχίζει μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες σειρὲς ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων, ποὺ γράφτηκαν μὲ ἀνεξάντλητο κέφι, σπινθηροβόλο πνεῦμα καὶ σπαρταριστὸ χιοῦμορ ἀπὸ τὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη μας.

κ. Δ. ΨΑΘΑ

μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΑΘΗΝΑ-Ν. ΥΟΡΚΗ

Πρόκειται γιὰ τὴ συναρπαστικὴ σὲ κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ σὲ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες Ὀδύσσεια τοῦ συνεργάτου μας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, συνεχίζεται στὸ ὑπερωκεάνειο καὶ ἀποκορυφώνεται στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὴ γεμάτη ἐκπλήξεις καὶ ἀπρόοπτα ἐκκεντρικὴ ζωή της.

Οἱ ἀλησμόνητες ἐντυπώσεις καὶ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ ἀποτελοῦν τὶς καλύτερες εὐθυμογραφικὲς σελίδες τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ.

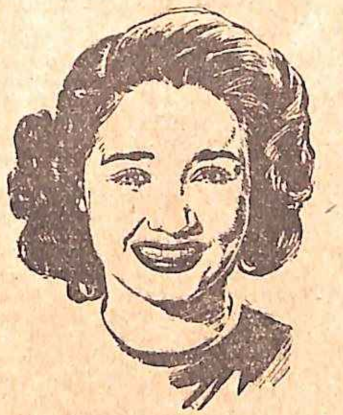

Ἡ Τζέϊν Πάουελ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ρίτας Χαίηγουωρθ στὸ Χολλυγουντ ἐδήλωσε πὼς ἡ Ρίτα θὰ μεταβῆ συντόμως ἐκεῖ γιὰ νὰ γυρίση ἕνα φιλμ. Ἡ ἴδια τοῦ ἔγραψε γιὰ νὰ τὸν πληροφορήση πὼς σκοπεύει νὰ «πιάση δουλειὰ» στὶς ἀρχὲς τοῦ 1951. Ἡ ἑταιρία της πάντως, ἡ «Κολούμπια» ποὺ μέχρι σήμερα φαινόταν αἰσιόδοξη γιὰ τὴν ἐπάνοδο τῆς Ρίτας στὰ στούντιό της σιωπᾶ, γιατὶ στὸ παρελθὸν ἀνήγγειλε πολλὲς φορὲς τὴν ἐπάνοδο αὐτή, ποὺ ὡς τώρα δὲν πραγματοποιήθηκε.

★Ἡ ἐφορία τῶν Παρισίων ἔκανε μήνυσι στὸ γνωστὸ ἠθοποιὸ Ζὺλ Μπερρὺ ἐπειδὴ ἀρνεῖται νὰ καταβάλη τοὺς φόρους ποὺ χρωστᾶ καὶ ποὺ ἀνέρχονται σὲ 3.300.000 φράγκα. Οἱ ἐφοριακοί, παρ' ὅλες τὶς προσπαθειές τους στάθηκε ἀδύνατον νὰ εἰσπράξουν ἔστω κι' ἕνα λεπτὸ ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά, γιατὶ βρίσκουν τὸν Ζὺλ διαρκῶς ἀδέκαρο. Τὸν κατηγόρησαν λοιπόν, πὼς σκοπίμως κατορθώνει, μὲ διάφορα μέσα νὰ τοὺς ἀποκρύπτη τὰ εἰσοδήματά του. Στοὺς δημοσιογράφους ποὺ τὸν ρώτησαν σχετικά, ὁ Ζὺλ Μπερρὺ δήλωσε: «Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τοὺς πληρώσω. Αὐτοὶ νομίζουν πὼς ἔχω πολλὰ λεφτὰ ἐνῶ δὲν ἔχω τσεντέζιμο. Γιὰ νὰ πληρώσω κάτι παληὰ χρέη μου στὸ δημόσιο πούλησα τοὺς σταύλους μου, τὰ ἔπιπλα μου, ἀκόμα καὶ τὸ μέγαρό μου. Τώρα δὲν ἔχω πιὰ τίποτα καὶ ζῶ σ' ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου. Ἀφ' ἑτέρου γέρασα πιὰ καὶ δὲν παίζω σχεδὸν καθόλου, οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε στὸν κινηματογράφο. Ἡ ἐφορία ἂς κάνη ὅ,τι καταλαβαίνει».

★Ἡ σύζυγος τοῦ Ζὺλ Μπερρύ, ἡ ἐπίσης ἠθοποιὸς Ζοζελὺν Γκὰλ ἐπρόκειτο πρὸ μηνὸς νὰ ἐπανεμφανισθῆ στὸ θέατρο καὶ κάποιος θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας διαφήμιζε πατανωδῶς τὴν ἐπάνοδό της στὴ σκηνή του. Ἡ Ζοζελὺν ὅμως δὲν ἔδειξε καθόλου καλὴ στάσι κατὰ τὴν κατοχὴ καὶ γι' αὐτὸ οἱ ὀργανώσεις γαλλικῆς ἀντιστάσεως μὲ μιὰ ἐπιστολή τους ὑπενθύμισαν στὸν ἐπιχειρηματία τὸ παρελθόν της καὶ τὸν ἀνάγκασαν ἔτσι νὰ ματαιώση τὰ σχέδιά του, βέβαιος ὅτι τὸ ἔργο θὰ σημείωνε πλήρη ἀποτυχία λόγω τοῦ συστηματικοῦ μποϋκοτὰζ ποὺ θὰ τοῦ γινόταν.

★Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος τῆς Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ εἶχε καὶ τὰ δυσάρεστα της. Τώρα ποὺ παντρεύτηκε τὴ δημοφιλέστερη σύγχρονη στὰρ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Νίκυ Χίλτον θέλει νὰ τὴν πείση νὰ ἐγκαταλείψη τὸν κινηματογράφο καὶ νὰ περιορισθῆ στὰ καθήκοντα μιᾶς καλῆς νοικοκυρᾶς. Ἡ Ἐλίζαμπετ ὅμως δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ τοῦ κάνη αὐτὸ τὸ χατῆρι κι' ἔτσι τὸ ζήτημα αὐτὸ γίνεται ἀφορμὴ καθημερινῶν λογομαχιῶν ποὺ παραλαμβάνονται ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους τοῦ Χόλλυγουντ καὶ παραφουσκώνονται, προτοῦ σερβιριστοῦν στὸ κοινό. Οἱ δημοσιεύσεις αὐτὲς κάνουν τὸ νεαρὸ ζευγάρι ἔξω φρενῶν καὶ αὐξάνουν τὴν ἔντασι τῶν καυγάδων τους. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τῆς Ἐλίζαμπετ ἔχει συγκινήσει βαθύτατα ὁλόκληρη τὴν Ἀμερική, γιατὶ ἡ Λὶζ εἶνε τὸ χαϊδεμένο παιδί της.

★Ἡ Ρίτα Χαίηγουωρθ πληροφόρησε τὴν «Κολούμπια» πὼς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ διανεμηθοῦν στοὺς πολεμιστὰς τῆς Κορέας παληὲς φωτογραφίες της ποὺ τὴν παρουσιάζουν ὡς «πὶν - ἄπ γκέρλ».

★ Ὁ Ρὸντ Κάμερον εἶνε καὶ πάλι διαθέσιμος. Οἱ ἀρραβῶνες του δὲν κράτησαν περισσότερο ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα.

★Ἡ Τζέϊν Πάουελ λιποθύμησε μπροστὰ στὸ φακὸ ἐνῶ γύριζε τὸ φίλμ «Βασιλικὸς Γάμος». Ὁ παραγωγὸς Ἄρθουρ Φρὲντ ποὺ παρακολουθοῦσε τὸ γύρισμα δὲν κρατήθηκε καὶ φώναξε: «Νὰ πάρη ἡ ὀργή!... Κι' αὐτή;» Γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἔννοια τῶν λόγων του αὐτῶν, πρέπει νὰ σᾶς ποῦμε πὼς οἱ δυὸ ἄλλες πρωταγωνίστριες τοῦ φίλμ Τζιοὺν Ἄλλυσον καὶ Ἔστερ Οὐΐλλιαμς πρόκειται ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες νὰ γίνουν μητέρες.

★ Τὸ «Ὄσκὰρ» εἶνε πραγματικὰ γρουσούζικο; Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ γύρισε τὴν «Κληρονόμο» ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ κέρδισε μὲν τὸ ζηλευτὸ βραβεῖο, ἀλλὰ παρὰ τὶς προσπάθειές της δὲν κατώρθωσε νὰ βρῆ ἕνα καλὸ καινούργιο ρόλο. Κάτι παρόμοιο εἶχε συμβῆ πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ στὴ Λουΐζα Ράϊνερ.

★ Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφτασε στὸ Χόλλυγουντ, ἡ Βίβιαν Λῆ, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ γυρίση ἐκεῖ ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα της Λῶρενς Ὀλιβιέ, εἶνε διαρκῶς κρυολογημένη. Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι ἐγκατέλειψε τὸ Λονδῖνο ποὺ ἔχει τὸ χειρότερο κλῖμα τοῦ κόσμου καὶ βρίσκεται τώρα στὴν Καλιφόρνια, ποὺ εἶνε ἡ χώρα τῆς διαρκοῦς ἀνοίξεως!...

★Ὁ Κὶρκ Ντάγκλας καὶ ἡ Αἰρὶν Ράϊτσμαν ὥρισαν τὸν μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖο θὰ τελέσουν τοὺς γάμους των: Φεβρουάριος 1951. Ἂς ἐλπίσωμε πὼς ὁ ἔρωτάς τους θὰ συνεχιστῆ ὡς τότε ἐξ ἴσου φλογερός.

★ Τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες κυκλοφοροῦν καὶ πάλι φῆμες συμφιλιώσεως τοῦ ζεύγους Φράνσοτ Τὸν καὶ Τζὶν Γουάλλας. Ἂν πραγματοποιηθῆ, θὰ εἶνε ἡ τετάρτη κατὰ σειράν. Ὑπενθυμίζομε πὼς ἡ Τζὶν Γουάλλας ἀπεπειράθη πρὸ καιροῦ ν' αὐτοκτονήση ἐπειδὴ ὁ Φράνσοτ εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾶ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πῶς ἔγινα ὀρειβάτης

Ἡ καλοκαιρινὴ σαιζὸν τελείωσε. Ἔχουμε μπῆ πιὰ στὴ μελαγχολικὴ ἐποχὴ ποὺ λέγεται φθινόπωρο. Κι' ἐγὼ λυπᾶμαι πολὺ γι' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ μορφὴ ποὺ παίρνει ὁ κόσμος μὲ τὶς συννεφιές, τὶς βροχές, τὰ χιόνια καὶ τοὺς ἄγριους βοριάδες, ὄχι γιατὶ εἶμαι μελαγχολικὸς τύπος — κάθε ἄλλο — οὔτε γιατὶ δὲν ἔχω παλτὸ — ἔχω δύο. Ἄλλο εἶνε ποὺ μὲ κάνει νὰ στενοχωριέμαι καὶ νὰ θλίβωμαι. Κι' αὐτὸ τὸ ἄλλο, εἶνε ποὺ σταματοῦν οἱ ἐκδρομές.

Στέκομαι τώρα μπροστὰ στὸ κλειστὸ παράθυρο, τραβῶ τὶς κουρτίνες ποὺ μυρίζουν ἀκόμα ναφθαλίνη καὶ ἀγναντεύω πέρα, κάτι ψηλὲς βουνοκορφές, ποὺ τινάζουν τὶς μύτες τους, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γκρίζα σύννεφα ποὺ τὶς κυκλώνουν. Ἀγναντεύω τὶς βουνοκορφὲς καὶ ἡ ψυχή μου πετάει σ' αὐτὲς καὶ στήνει περήφανα τὴ σημαία της. Ὑψόμετρο 1312. Φτηνοδουλειές. Ἔχω στήσει τὴ σημαία μου σὲ πολὺ ψηλότερες, ἔχω ἀφήσει τὰ ἴχνη τοῦ διάβα μου σ' ἐρημικοὺς βράχους, ὅπου δὲν τολμᾶτε ν' ἀνέβετε οὔτε μὲ τὴ φαντασία, ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀσφαλτοστρωμένων ἐκδρομῶν. Μάλιστα, κυρίες καὶ κύριοι, ἐσεῖς ποὺ νομίζετε ὅτι ἐκδρομὴ καὶ φυσιολατρεία πάει νὰ πῆ νὰ τσουλᾶτε μ' ἕνα λεωφορεῖο στοὺς καινούργιους μας δρόμους, νὰ κάνετε «ἄχ!» στὶς ἀπότομες στροφὲς κυττάζοντας τὶς βαθειὲς χαράδρες ποὺ περιμένουν λαίμαργα μιὰ στραβοτιμονιὰ καὶ νὰ φτάσετε κάπου μὲ τὰ κεφτεδάκια σας, γιὰ νὰ γυρίσετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Τὶς ἔκανα κι' ἐγὼ αὐτὲς τὶς ψευτοεκδρομὲς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀλλὰ δὲν σταμάτησα σ' αὐτές. Ἐγὼ προχώρησα ἀκόμα περισσότερο. Ὄχι σὲ μῆκος, οὔτε σὲ πλάτος. Ἐγὼ προχώρησα σὲ ὕψος! Ἔγινα ὀρειβάτης!

Κι' ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, ὁρίστε ἡ ὀρειβατική μου στολή. Ὁρίστε τὰ βαρειὰ παπούτσια μὲ τὶς μεγάλες πρόκες, νὰ οἱ χοντρές μου κάλτσες, ἰδοὺ ἡ ὀρειβατική μου ράβδος, οἱ ὑψομετρικοί μου χάρτες καὶ ὁρίστε καὶ σαράντα ἑφτὰ φωτογραφίες ποὺ ἔχω τραβήξει γιὰ ν' ἀποστομώνω τοὺς ὀλιγόπιστους ποὺ ἀμφιβάλλουν. Μυήθηκα στὶς χαρὲς καὶ τὶς ἀπολαύσεις τῆς ὀρειβασίας, τὰ στήθεια μου εἶνε φουσκωμένα ἀπὸ τὸν ἀλλοιώτικο ἀέρα τῶν ψηλῶν βουνῶν καὶ λέω «ἄχ! πότε θὰ ξανάρθη τὸ ἄλλο καλοκαῖρι, ν' ἀνέβω ἀκόμα πιὸ ψηλὰ κοντὰ στὰ μεσούρανα!»

Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ χοντρὰ ὀρειβατικὰ παπούτσια; Ἂν σᾶς πῶ πὼς ἔχουν ἀναρριχηθῆ σὲ ἑφτὰ βουνοκορφὲς ἀπὸ χίλια διακόσια ὡς δυὸ χιλιάδες μέτρα ὕψος, πιστέψτε με πὼς δὲν ὑπερβάλλω. Πῶς εἴπατε; Σᾶς κάνει ἐντύπωσι ποὺ εἶνε ἀκόμα καινούργια, σὰν νὰ τ' ἀγόρασα μόλις ἐχτὲς ἀπὸ τὰ μαγαζιά; Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς ὀρειβασίας. Ὅτι δὲν χαλάει παπούτσια! Μπορεῖτε νὰ ὀρειβατῆτε δέκα

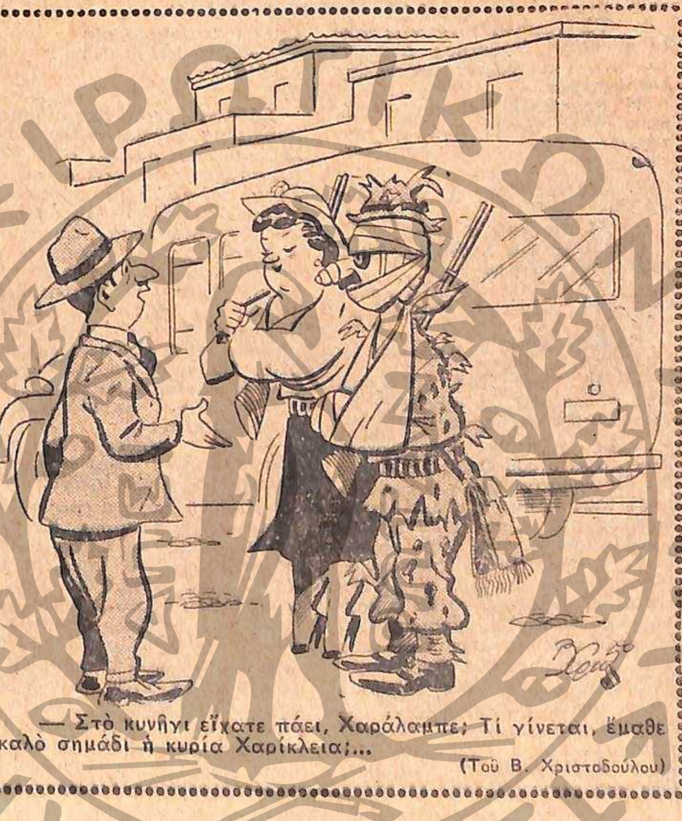

— Στὸ κυνήγι εἴχατε πάει, Χαράλαμπε; Τί γίνεται, ἔμαθε καλὸ σημάδι ἡ κυρία Χαρίκλεια;...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

χρόνια, νὰ ὀργώσετε τὶς πιὸ ἀπότομες βουνοκορφὲς τοῦ τόπου μας, νὰ κάνετε χιλιόμετρα καὶ χιλιόμετρα καὶ τὰ παπούτσια σας νὰ εἶνε πάντα καινούργια, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ τὰ πρωτοφορέσατε. Ἀπορεῖτε; Μὰ νά! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστικό, μόνο ποὺ σᾶς παρακαλῶ νὰ μείνη μεταξύ μας. Θὰ σᾶς πῶ πῶς ἔγινα ὀρειβάτης!

★

Ἂν μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ — καὶ δική σας εὐχαρίστησι—νὰ μὲ παρακολουθῆτε, θὰ ξέρετε πῶς τὸ ψώνιο τῶν ἐκδρομῶν μοῦ κόλλησε πέρσυ. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ ἔφαγα στὴν ἄσφαλτο τῆς Ἀθήνας, ἔτυχε νὰ μὲ τραβήξουν σὲ μιὰ ἐκδρομὴ κι' ἀνακάλυψα κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου τὶ ὄμορφο πρᾶμα εἶνε ἡ φύσις. Τὰ δέντρα καὶ τ' ἀκρογιάλια, τὰ ποτάμια καὶ τὰ κοπάδια, ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ τὰ ὑπόλοιπα. Γιὰ ὀρειβασία, ὅμως, δὲν εἶχα σκεφτῆ ποτέ. Συχνὰ βλέπαμε κάτι χοντροντυμένους τύπους, μὲ ραβδιὰ στὸ χέρι, ποὺ εἶχαν ἕνα ὕφος γεμᾶτο ὑπερηφάνεια καὶ ἀνωτερότητα καὶ τραγουδοῦσαν τὸ θούριό τους:

«Κι' ἀνεβαίνοντας ψηλά,
ὁλοένα πιὸ ψηλὰ
ἡ ψυχή μας παίρνει δύναμι κι' ἀέρα.
Κι' ἡ ψυχή μας λαχταρᾶ
νὰ πετάξη πιὸ ψηλὰ
πάνω στὰ ἑλληνικὰ τὰ βουνά».

Τοὺς βλέπαμε καὶ τοὺς θαυμάζαμε.

Ἔτυχε νὰ συνταξιδέψω μὲ τὸ ἴδιο λεωφορεῖο μὲ κάτι τέτοιους καὶ τοὺς ρώτησα:

— Τὶ εἶσαστε σεῖς, ρὲ παιδιά;

—Ὀρειβάτες! μοῦ ἀπάντησαν μὲ βροντερὴ φωνή, ποὺ ἔδειχνε τὴν ἀνωτερότητά τους ἀπέναντί μας.

— Δηλαδή, τὶ κάνετε;

— Ἀνεβαίνουμε στὰ βουνά!

— Γιὰ ποιὸ λόγο;

—Γιατὶ εἴμαστε ὀρειβάτες!

— Καὶ τὶ φτιάνετε ἐκεῖ πάνω;

— Κάνουμε σπόρ!

— Καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ σπὸρ πιὸ χαμηλά;

— Τὰ χαμηλὰ εἶνε γιὰ τὸν κοινὸ λαό! ἀπάντησε ὁ ἕνας καὶ ὅλοι μαζὶ χαμογέλασαν περιφρονητικά.

Ἡ προσβολὴ ἔπαιρνε κι' ἐμένα, ἀλλὰ ἔκανα πὼς δὲν κατάλαβα. Ὕστερα ἕνας ἀπὸ δαύτους εἶπε:

— Σήμερα θὰ κάνουμε τὸ 1812!

— Τὶ πρᾶμα εἶν' αὐτό;

Μοὔδειξε μιὰ βουνοκορφὴ νὰ χάνης τὸ νοῦ σου:

— Νὰ τί εἶνε. Αὐτὴ ἡ κορυφὴ ποὺ βλέπεις: Ὑψόμετρο 1812!

—Ἐκεῖ πάνω θ' ἀνεβῆτε;

— Ναί!

— Τσ! τσ! τσ!... Χαρὰ στὰ πόδια σας, ρὲ παιδιά! Ἄειντε, καλὸ ἀνέβασμα!

Τοὺς ἀφήσαμε σ' ἕνα χωριουδάκι, στὰ ριζοβούνια, ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινούσανε γιὰ τὴν ὀρειβατική τους πτῆσι. Κι' ἐμεῖς τραβήξαμε γιὰ κάτω, γιὰ τὴν ἀκροθαλασσιά, ὅπως ὁ κοινὸς λαός. Ἐκεῖ διανυκτερεύσαμε. Θὰ γυρίζαμε Δευτέρα πρωΐ. Ἀπὸ κεῖ, ἀγνάντευα τὸ ψηλὸ βουνό, ποὺ ὕψωνε τὸ γκριζογάλαζο μπόϊ του πέρα καὶ τραβοῦσε σὰν μαγνήτης τὴν ψυχή μου. Ἔβλεπα μὲ τὴ φαντασία μου τοὺς ἡρωϊκοὺς ὀρειβάτες νὰ σκαρφαλώνουν μονοπάτια καὶ βράχους, καὶ ν' ἀνεβαίνουν, ὅλο ν' ἀνεβαίνουν στὰ θεόρατα ὕψη καὶ τοὺς ζήλευα. Τὶ δίκηο ποὺ εἶχαν νὰ μιλοῦν μὲ περιφρόνησι γιὰ μᾶς, τὸν κοινὸ ἐκδρομικὸ λαό, καὶ νὰ μᾶς βλέπουν ὅπως οἱ ἐλέφαντες τὰ κουνούπια! Τέτοια ἀπόστασι μᾶς χώριζε! Ἄ! ναὶ καὶ πόσο ὄμορφα θὰ ἦταν ἐκεῖ πάνω!...

Ἔνοιωσα κάτι σὰν ντροπή, ἔνοιωσα ὅπως ὁ βοηθητικὸς φαντάρος μπροστὰ σ' ἕνα μπαρουτοκαπνισμένο στρατηγό.

Ὅταν, Δευτέρα πρωΐ, γυρίζαμε, κάναμε στάσι στὸ χωριό. Οἱ ὀρειβάτες μᾶς περίμεναν καὶ μπουκάρισαν ζωηροὶ καὶ ἀκατάδεχτοι στὸ λεωφορεῖο. Ἦταν ἕξη ὅλοι κι' ὅλοι κι' ἔκαναν φασαρία γιὰ ὀγδόντα. Τοὺς διπλάρωσα.

— Τὶ γίνεται, παιδιά; Κάνατε τὸ 1812;

— Ναί. Ἦταν ἔξοχα!

— Καὶ δὲν φαινόσαστε καθόλου κουρασμένοι!

Γέλασαν πλατειὰ καὶ βροντερά, ὅπως ξέρουν νὰ γελοῦν μονάχα οἱ ὀρειβάτες.

— Καλά, ρώτησα, καὶ πῶς περνᾶτε τὴ νύχτα; Ξαπλώνετε στὰ βράχια;

—Ἄ! Ὄχι! Στὰ βουνὰ ἔχουν ἱδρύσει καταφύγια γιὰ τοὺς ὀρειβάτες. Ἐκεῖ ὑπάρχουν στρώματα, κουβέρτες καὶ τζάκι, γιατὶ κάνει πολὺ κρῦο, δὲν εἶνε παῖξε - γέλασε, σὲ τέτοια ὕψη. Οἱ ὀρειβάτες παίρνουν τὸ κλειδὶ καὶ μπαίνουν ἐκεῖ μέσα σὰν νοικοκυραῖοι. Καὶ περνοῦν πολὺ - πολὺ ὡραῖα!

Γοητεύτηκα.

— Ποῦ θὰ πᾶτε τὴν ἄλλη Κυριακή; ρώτησα.

— Τὴν ἄλλη Κυριακὴ θὰ κάνουμε τὸ 1970!

Μοῦ ἀνάφεραν ἕνα βουνό. Κι' ἐγὼ εἶπα:

— Μὲ παίρνετε καὶ μένα; Θέλω νὰ γίνω ὀρειβάτης.

Μὲ δέχτηκαν μὲ πολλὴ κατανόησι καὶ τότε ἀρχίσαμε ὅλοι μαζὶ νὰ τραγουδᾶμε τὸ «πάνω στὰ ἑλληνικὰ βουνά, ποὺ ἡ ψυχή μας παίρνει δύναμι κι' ἀέρα!» Ὅταν φτάσαμε στὴν Ἀθήνα, εἴχαμε γίνει πιὰ φίλοι. Μοὔδωσαν κι' ἕναν κατάλογο γιὰ νὰ πάρω ἐκδρομικὴ στολή, παπούτσια, καὶ τ' ἄλλα σύνεργα — σάκκο, σουγιάδες, ραβδὶ καὶ τὰ ὑπόλοιπα — καὶ εἶπα στὴν συντροφιά μου:

— Διαγρᾶψτε με! Ἔγινα ὀρειβάτης!

★

Σάββατο μεσημέρι παρουσιάστηκα μὲ τὴν καινούργια στολή μου. Ξεκινήσαμε, οἱ ἕξη τῆς περασμένης Κυριακῆς κι' ἐγὼ ἑφτά! Μὲ τὸ ἴδιο λεωφορεῖο ταξίδευαν κι' ἄλλοι ἐκδρομεῖς, ἀπὸ τὸν κοινὸ λαό. Ἐμεῖς οὔτε ποὺ τοὺς δίναμε σημασία. Αὐτοὶ θὰ τραβοῦσαν γιὰ ἐπίπεδα μέρη, ἐμεῖς θὰ κάναμε τὸ 1970! Γι' αὐτὸ καὶ τραγουδούσαμε βροντερὰ τὸ θούριό μας καὶ κατακτήσαμε τὸ λεωφορεῖο. Πρὸς τὸ βράδυ φτάσαμε σ' ἕνα χωριό, πάλι σὲ ριζοβοῦνι, ὅπου καὶ κατεβήκαμε. Ὁ ἀρχηγὸς εἶπε:

— Θὰ κοιμηθοῦμε τὴ νύχτα ἐδῶ, στὸ χάνι. Πρωΐ στὶς πέντε ξεκίνημα γιὰ τὴν ἀνάβασι!

Ἤμουνα πολὺ συγκινημένος, ὅπως κάθε πρωτάρης. Κοιμήθηκα ὅμως βαθειά. Ἔπρεπε νᾆμαι ξεκούραστος τὸ πρωΐ, γιατὶ 1970 εἶνε αὐτό, δὲν εἶνε ἀστεῖο! Καὶ ὅλο ἀνηφοριά, απότομη καὶ δύσκολη. Ξυπνήσαμε ὅλοι στὴν ὥρα μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ ποὺ χρειάστηκε νὰ τοῦ ρίξουμε ἕναν κουβᾶ νερὸ στὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀνοίξη τὰ μάτια του. Σ' ἕνα τέταρτο ἤμαστε ἕτοιμοι. Ρώτησα τὸν ἀρχηγὸ ποὺ εἶνε τὸ «1970» καὶ μοὔδειξε μιὰ τοῦφα σύννεφα.

—Ἐκεῖ ἀπὸ μέσα, μοῦ εἶπε.

Ὥστε ἐκεῖ ἀπάνω θ' ἀνέβουμε, λοιπόν; Πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, κοντὰ στὸ Θεό!

— Καὶ πῶς θὰ βροῦμε τὸ δρόμο, μέσα στὴ συννεφιά; ρώτησα.

—Τὰ σύννεφα θὰ διαλυθοῦν! δήλωσε μὲ πεποίθησι ὁ ἀρχηγὸς καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του.

Τὸν εἶδα ποὺ ἀδημονοῦσε.

—Ἀκόμα δὲν φάνηκαν! εἶπε. Καὶ εἶνε πέντε καὶ τέταρτο.

— Περιμένουμε κι' ἄλλους; ρώτησα ἕναν συνάδελφο.

—Ὄχι.

— Καὶ ποιοὶ εἶνε νὰ φανοῦν;

— Τὰ μουλάρια!

— Τὶ νὰ τὰ κάνουμε;

— Γιὰ ν' ἀνέβουμε στὸ 1970!

—Μὲ μουλάρια θ' ἀνέβουμε;

—Ἄμ τί! Μὲ τὰ πόδια; Τρελλὸς εἶσαι;

Καὶ γέλασαν ὅλοι, ὀρειβατικά, μὲ τὴν ἀφέλειά μου. Ἀπάνω στὴν ὥρα φάνηκε ἕνας χωρικός.

— Τὰ μουλάρια, μὲ τὸ συμπάθειο, εἶνε στὴν πλατέα! εἶπε.

— Νὰ τὰ φέρης ἐδῶ! διάταξε ὁ ἀρχηγός. Γιατὶ νὰ κάνουμε τριακόσια μέτρα δρόμο, τζάμπα; Τὰ πληρώνουμε ἢ δὲν τὰ πληρώνουμε;

—Ὅπως διατάζεις! ὑποτάχθηκε ὁ χωρικός.

Σὲ λίγο ἦρθαν ἑφτὰ μουλάρια καὶ παρατάχθηκαν μπροστὰ στὸ χάνι. Πρῶτος καβάλλησε ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελευταῖος ἐγώ, ποὺ ἤμουν καὶ νεοσύλλεκτος. Καὶ ἔγινε τὸ θριαμβευτικὸ ξεκίνημα. Μπροστὰ πήγαιναν οἱ δυὸ μουλαράδες μὲ τὰ πόδια κι' ἀπὸ πίσω ἐμεῖς, καβαλλαρέοι.

—Ἐσεῖς γιατὶ δὲν ἀνεβαίνετε μὲ μουλάρι; ρώτησα ἕνα μουλαρᾶ.

—Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε ὀρειβάτες! ἀπάντησε.

Μόλις βγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ πήραμε τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι, ἀρχίσαμε πάλι τὸ τραγοῦδι «ἡ ψυχή μας παίρνει δύναμι κι' ἀέρα!» Κι' ἀνεβαίναμε, ὅλο ἀνεβαίναμε, δηλαδὴ ἀνέβαιναν τὰ μουλάρια κι' ἀπάνω τους ἐμεῖς οἱ ὀρειβάτες κι' οἱ ὁδηγοὶ μὲ τὰ πόδια.

Καὶ καθὼς ἀνεβαίναμε, βλέπαμε τὴ θέα τοῦ κάμπου κάτω καὶ ἦταν πολὺ - πολὺ ὄμορφη. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες, οἱ ὁδηγοὶ εἶπαν πὼς ἔπρεπε νὰ κάνουμε μισὴ ὥρα στάσι, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ ζῶα. Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωσε τὸ σύνθημα. Κατέβηκε πρῶτος καὶ ξαπλώθηκε στὰ θυμάρια.

— Νὰ ξεκουραστοῦμε κι' ἐμεῖς! διάταξε.

Ἔπειτα συνεχίσαμε τὴ μουλαροπορεία καί, σὲ μιάμισυ ὥρα φάνηκε ἕνα ἄσπρο σπιτάκι.

— Τὸ καταφύγιό μας! εἶπε ἕνας ὀρειβάτης μὲ χαρά.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ξεκαβαλλικέψαμε. Ὁ ἀρχηγὸς ἔβγαλε τὸ κλειδί, ἄνοιξε καὶ μπήκαμε. Ἀραδειάσαμε τὰ σακκίδιά μας.

— Νὰ πάη ἕνας γιὰ νερὸ καὶ δυὸ γιὰ ξῦλα, γιὰ τὸ τζάκι! διάταξε ὁ ἀρχηγὸς καὶ ξαπλώθηκε.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν πήγαινε. Ὅλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν κουρασμένοι ἀπὸ τὴν ὀρειβασία καὶ ποῦ νὰ πήγαιναν μισὸ χιλιόμετρο γιὰ νερὸ καὶ ξῦλα. Προθυμοποιήθηκα ἐγώ, φτάνει νὰ μοὔλεγαν ποῦ ἦταν τὰ κατάλληλα μέρη. Ἀλλὰ ὁ ἀρχηγὸς δὲν μ' ἄφησε.

—Ἐσὺ εἶσαι καινούργιος καὶ θᾆσαι πιὸ κουρασμένος, εἶπε.

Καὶ ἀνάθεσε τὴ δουλειὰ στοὺς μουλαράδες, μὲ πρόσθετη ἀμοιβή. Φάγαμε, κοιμηθήκαμε καὶ σηκωθήκαμε λίγο πρὶν βασιλέψη ὁ ἥλιος. Βγήκαμε ἔξω καὶ θαυμάζαμε τὸ μεγαλοπρεπέστατο θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας.

— Βλέπεις, λοιπόν, τὶ ἀπόλαυσις εἶνε ἡ ὀρειβασία; μοῦ εἶπε ἕνας συνάδελφος.

— Ναί, ἀπάντησα. Νὰ κάνουμε ὅμως καὶ κανέναν περίπατο γύρω, νὰ ἰδοῦμε τὰ πέριξ.

— Τὶ λὲς ἀδερφέ! πετάχτηκε ἕνας ἄλλος. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν τετράωρη πρωϊνὴ πορεία νὰ κάνουμε κι' ἄλλη; Τὸ πρωΐ ἔχουμε κατάβασι!

Νύχτωνε κι' ἔπιασε κρῦο. Χωθήκαμε στὸ καταφύγιο, ἀνάψαμε τὸ τζάκι, φάγαμε, ἤπιαμε, τραγουδήσαμε τὰ θούριά μας καὶ τὸ ρίξαμε στὸν ὕπνο. Ξημερώματα καβαλλικέψαμε πάλι τὰ μουλάρια. Καβάλλα ἐμεῖς, μὲ τὰ πόδια οἱ μουλαράδες, ἀρχίσαμε τὴν κατάβασι.

— Αἰσθάνεσαι κουρασμένος; μὲ ρώτησε ἕνας ὀρειβάτης, ἀπὸ τὸ σαμάρι του.

— Ναί, εἶπα. Ἀλλὰ ὄχι στὰ πόδια...

Καθὼς πλησιάζαμε στὸ χωριό, ὁ ἀρχηγὸς διάταξε νὰ ξεπεζέψουμε. Καὶ πήγαμε πεζῆ στὴν πλατεῖα, — τραγουδῶντας τὸ θούριό μας — ὅπου μᾶς περίμενε τὸ λεωφορεῖο. Ἦταν ἡ μόνη φορὰ ποὺ περπατήσαμε. Οἱ ἄλλοι ἐκδρομεῖς μᾶς κύτταζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ δέος. Ἔτυχε ἕνας νὰ εἶνε καὶ γνωστὸς τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε;

— Κάναμε τὸ «1970!» εἶπε ἐκεῖνος κι' ἔδειξε τὴν κορφή.

— Τσ! τσ! τσ! ἔκανε ὁ κοινὸς ἐκδρομέας καὶ μᾶς θαύμαζε περισσότερο.

Κι' ἐμεῖς, καθὼς ξεκινοῦσε τὸ λεωφορεῖο, τὸ ρίξαμε πάλι στὸ τραγοῦδι, γιὰ νὰ κάνουμε τὸ κομμάτι μας:

«Κι' ἡ ψυχή μας λαχταρᾶ
ν' ἀνεβοῦμε πιὸ ψηλὰ
πάνω στὰ ἑλληνικὰ τὰ βουνά!»

Ξεμπαρκάραμε στὴν Ἀθήνα τ' ἀπόγευμα. Ὁ ἀρχηγὸς κάλεσε ἀμέσως ἕνα ταξί. Μπῆκαν κι' ἄλλοι μέσα κι' οἱ λοιποὶ φώναξαν δεύτερο ταξί.

— Δὲν ἔρχεσαι κι' ἐσύ; μοῦ εἶπαν.

—Ὄχι, λέω. Ἐγὼ θὰ πάω μιὰ βόλτα ὡς τὸ Ζάππειο, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου! Ἀπὸ προχτὲς ποὺ ἀνεβήκαμε στὸ «1970» δὲν ἔχω κάνει βῆμα!

Γυρίζοντας σπίτι μου, εἶδα ἕναν ὀρειβάτη τῆς παρέας μου νὰ κάθεται στὸ πεζοῦλι μιᾶς πολυκατοικίας.

—Ἐδῶ μένω, μοῦ λέει. Στὸ τρίτο πάτωμα.

— Καὶ γιατὶ δὲν ἀνεβαίνεις;

—Ἔχει χαλάσει τὸ ἀσανσὲρ καὶ περιμένω νὰ τὸ φτιάξουν!

★

Κι' ἔτσι, ποὺ λέτε, ἔγινα ὀρειβάτης. Κι' ἔκανα καὶ τὸ «1715» καὶ τὸ «1612» καὶ τὸ «1822» καὶ τὸ «1904 καὶ μισό». Ὅλο αὐτοκίνητο καὶ σαμάρι. Νὰ γιατὶ σᾶς λέω πὼς μπορεῖς νὰ εἶσαι δέκα χρόνια συστηματικὸς ὀρειβάτης καὶ τὰ παπούτσια σου νᾆνε πάντα καινούργια. Ὥστε, θὰ μοῦ πῆτε, δὲν κουράζει ἡ ὀρειβασία; Μάλιστα, κυρίες καὶ κύριοι, κουράζει, τόσες ὧρες στὸ σαμάρι. Μόνο πού, ἀντὶ νὰ πονᾶν τὰ πόδια σου, σὲ πονάει κάποιο ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Κυνηγοί...

τοῦ Ἀρχέλαου

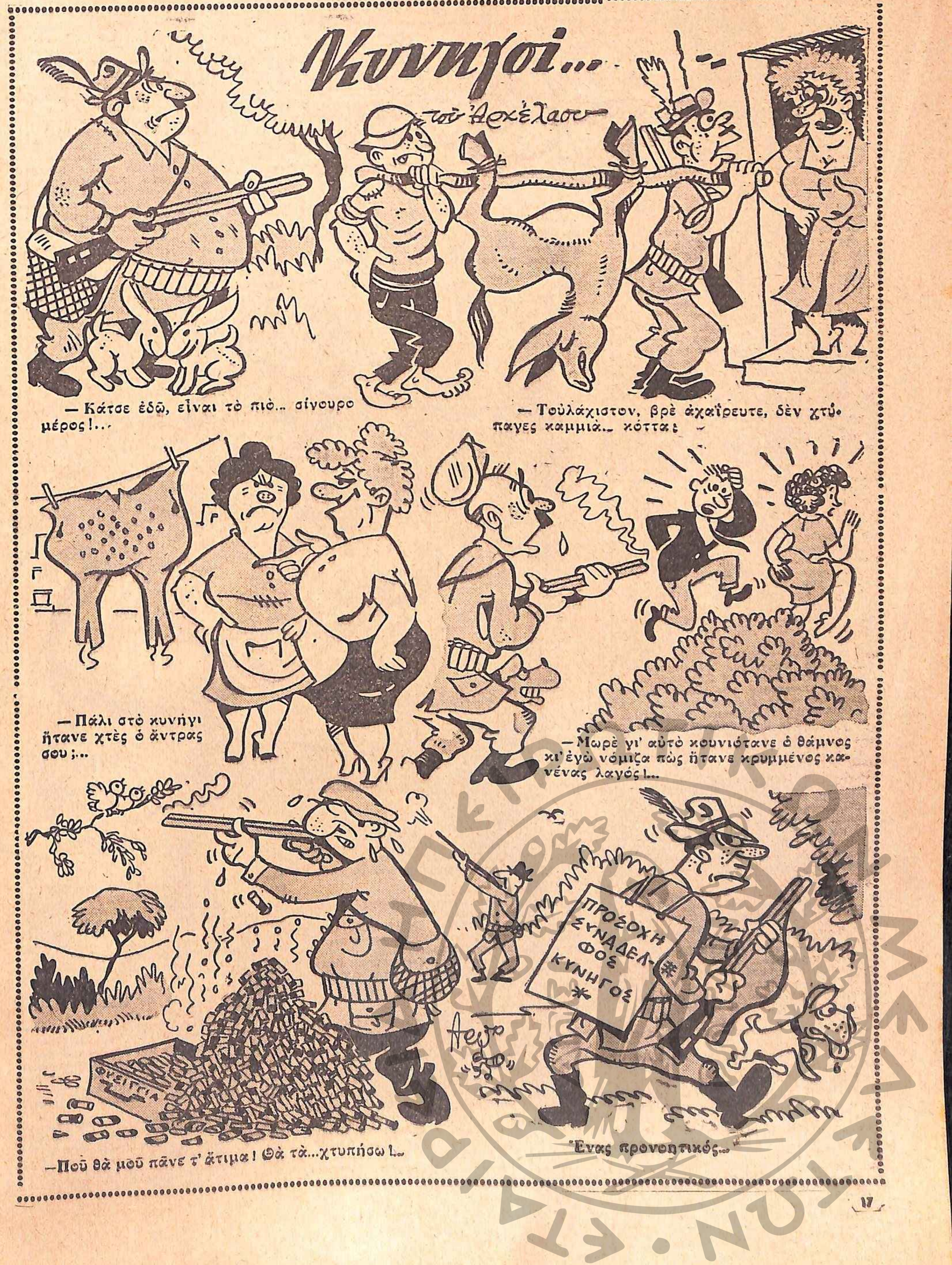

— Κάτσε ἐδῶ, εἶναι τὸ πιὸ... σίγουρο μέρος!...

— Τοὐλάχιστον, βρὲ ἀχαΐρευτε, δὲν χτύπαγες καμμιά... κόττα;

— Πάλι στὸ κυνήγι ἦτανε χτὲς ὁ ἄντρας σου;...

— Μωρὲ γι' αὐτὸ κουνιότανε ὁ θάμνος κι' ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦτανε κρυμμένος κανένας λαγός!...

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε τ' ἄτιμα! Θὰ τὰ... χτυπήσω!...

Ἕνας προνοητικός...

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἔρως!

Οἱ ρωμαντικώτερες ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Σε μια φτωχογειτονιὰ του Βόλου καθότανε τὸ 1890 ἕνα ζευγάρι: Ὁ Ἰωάννης Φιλίππου κι' ἡ γυναῖκα του Πολυξένη. Ἀγαπημένο αντρόγυνο. Κυρίως, ἐξ αἰτίας τῆς ὑπεράνθρωπης, τῆς εἰδωλολατρικῆς ἀγάπης τοῦ ἄντρα γιὰ τὴ γυναῖκα. Κάθε ἐπιθυμία δική της ἦτανε διαταγὴ γι' αὐτόν... Τὴν κύτταζε στὰ μάτια, προσπαθῶντας νὰ μαντέψη τὸ πιὸ παράξενο γοῦστο της, γιὰ νάχη τὴν εὐτυχία νὰ τὸ ἱκανοποιήση, πρὶν ἀκόμα ἐκείνη τοῦ τὸ ζητήση... Ἡ Πολυξένη πάλι τὰ δεχόταν ὅλ' αὐτὰ μὲ τὴν ἥσυχη κι' ἀδιάφορη διάθεσι τῆς ὄμορφης γυναῖκας, ποὺ νομίζει ὅτι ὅλα τῆς χρωστιοῦνται. Γιατί, πραγματικά, ἡ Πολυξένη Φιλίππου ἦτανε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ὄμορφες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.: ψηλή, ὁλόξανθη, μὲ μεγάλα μάτια γαλανά, μὲ γραμμὲς ἀγαλματένιες... Ὁ φτωχὸς ὁ ἄντρας της ἦτανε ἀντίθετα ἄσχημος: Κοντός, χοντρός, ἀδέξιος... Μά, ψυχὴ μάλαμα. Ἀλλοίμονο! Τὸ μάλαμα περιοριζότανε μόνο στὴν ψυχή του... Μετρητό, θετικό, χειροπιαστό, δὲν ὑπῆρχε... Τὸ ἐπάγγελμά του — ἦτανε γυρολόγος — μόλις καὶ μετὰ βίας ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ καλύπτη τὶς βασικὲς ἀνάγκες τοῦ νοικοκυριοῦ... Μέρα καὶ νύχτα μ' ἕνα μεγάλο μπόγο στὸν ὦμο του καὶ μιὰ πῆχυ στὸ χέρι του, ὁ Γιάννης Φιλίππου γύριζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, πουλῶντας περκάλια καὶ τσίτια... Κι' ἔτσι, πολλὲς φορὲς ἀναγκαζότανε νὰ χάνεται γιὰ μέρες, καμμιὰ φορὰ καὶ γιὰ βδομάδες ἀπὸ τὸ σπίτι του... Καί, σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ γυναῖκα του, ἡ ὄμορφη Πολυξένη ἔμενε μόνη της... Ἀπελπιστικὰ κι' ἐπικίνδυνα μόνη της...

Μόνη της;... Ὄχι ἐντελῶς... Γιατὶ εἶχε βρεθῆ νὰ τὴ συντροφεύη ἕνας λεβέντης γείτονάς της, ὄμορφος, ψηλός, — ὁ Σπῦρος Μάμαλης. Ἦτανε πλούσιος αὐτός, ἀπὸ ἀρχοντικὴ φαμέλια, μὲ στρέμματα ὁλόκληρα ἀπὸ μηλιὲς στὴν περιοχὴ τοῦ Πηλίου. Ὁ Μάμαλης εἶχε πιὰ ἀποκαταστήσει τὶς ἀδελφές του καὶ τώρα ζοῦσε στὸ μεγάλο ἀρχοντικό του, μόνος του, μὲ δυὸ κολλίγους. Εἶχε γνωριστῆ μὲ τὸ ζευγάρι Φιλίππου, κι' εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μαγευτῆ ἀπὸ τὴ σχεδὸν ὑπερφυσικὴ ὀμορφιὰ τῆς Πολυξένης. Κι' ἔτσι, ἕνα βράδυ ποὺ ὁ φτωχὸς γυρολόγος βολόδερνε στὰ χωριά, στὸ σπίτι του γλύστρησε ὁ ὄμορφος συχωριανός... Ἡ Πολυξένη τὸν δέχτηκε σὰ συντροφιά, τὸν κέρασε ἕνα τσίπουρο. Μὰ ὅταν ἐκεῖνος, γεμᾶτος πόθο καὶ θαυμασμό, τὴν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του, ἐκείνη δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τοῦ πῆ ὄχι... Καί, πῶς νὰ τοῦ πῆ ὄχι, μιὰ καὶ τὰ χείλια της εἴχανε κλειστῆ δυνατὰ ἀπὸ τὰ δικά του;...

... ...

Ἀπὸ τότε, κάθε νύχτα ὅποτε ἔλειπε ὁ Φιλίππου, ὁ Μάμαλης τρύπωνε στὸ σπίτι τῆς ὄμορφης παντρεμένης. Κι' ἡ ἄπιστη Πολυξένη τρυγοῦσε ἀχόρταγα τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὰ χείλια τοῦ γεροῦ παλληκαριοῦ, ποὔξερε νὰ φιλάη τόσο γλυκὰ καὶ νὰ παρηγορῆ τόσο πειστικὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ὑποφέρανε ἀπὸ τὸ ἀβάσταχτο μαρτύριο τῆς μοναξιᾶς...

Ὥσπου, μιὰ νύχτα, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ χάδια κι' ἕνα σωρὸ φιλιά, ἡ Πολυξένη ζήτησε νὰ ἐκβιάση τὴν κατάστασι μὲ κάποιο τρόπο πιὸ ἀποφασιστικό:

—Ἄκου, ἀγαπημένε μου... εἶπε στὸ φίλο της. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο... Σὲ λατρεύω, ἐσὺ λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς, καί, σὲ λίγο, θὰ γυρίση κοντά μου αὐτὸς ὁ κωμικὸς ἀνθρωπᾶκος μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νομίμου συζύγου, γιὰ νὰ μᾶς χωρίση!... Δὲν ἀντένω πιά!...

— Τί θὲς νὰ γίνη, Ξενοῦλα;...

Ἄστραψαν γεμᾶτα θυμὸ τὰ μάτια τῆς γυναῖκας:

— Τί θέλω νὰ γίνη;... Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ;...

Τὴ χάϊδεψε λιγάκι στενοχωρημένος:

— Μὴ θυμώνης, ἀγαπημένη μου... Μίλα μου, πές μου, κι' ἐγὼ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς.

Κουλουριάστηκε σὰ γάτα στὴν ἀγκαλιά του, καὶ τοῦ μουρμούρισε πολὺ σιγὰ στ' αὐτί:

— Θέλω νὰ μὲ κλέψης!... Θέλω νὰ φύγουμε μαζί... Ν' ἀνήκω μονάχα σὲ σένα...

Τὸ δρᾶμα μιᾶς ἄστατης γυναῖκας

Νὰ πάψη νἄχη δικαιώματα νόμιμα ἀπάνω μου ἕνας ἄντρας ποὺ τὸν συχαίνομαι...

Χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφτῆ, ὁ Μάμαλης

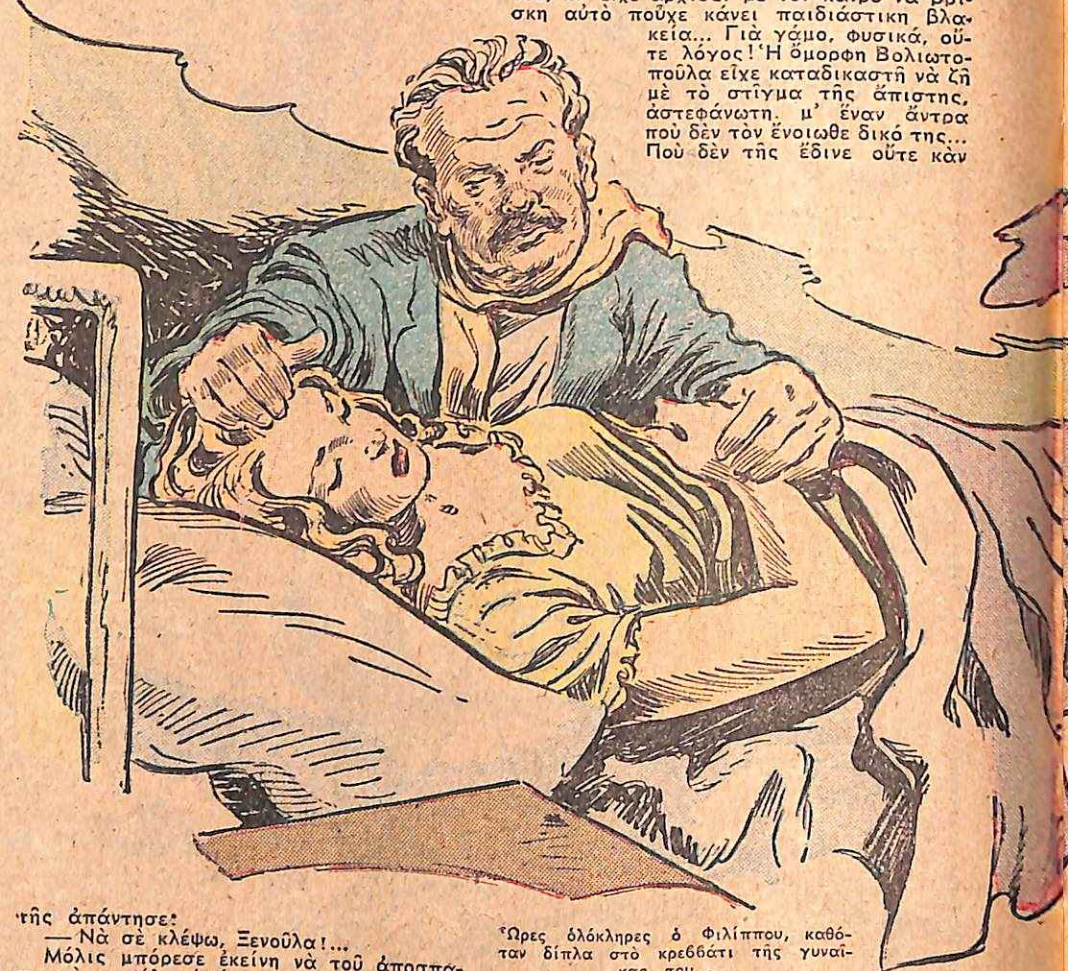

Ὥρες ὁλόκληρες ὁ Φιλίππου, καθόταν δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς γυναίκας του..

τῆς ἀπάντησε:

— Νὰ σὲ κλέψω, Ξενοῦλα!...

Μόλις μπόρεσε ἐκείνη νὰ τοῦ ἀποσπάση τὴ μεγάλη ὑπόσχεσι, θέλησε καὶ νὰ τὴν κάνη πιὸ συγκεκριμένη, πιὸ χειροπιαστή:

— Πότε;...

Προσπάθησε ὁ Μάμαλης νὰ κερδίση καιρὸ μὲ ἀοριστολογίες:

— Ἔ, καλά... Ἄσε νὰ τὸ συζητήσουμε... Ἀργότερα... Δὲν γίνουνται ἔτσι, ἄψε - σβῦσε, τέτοια πράματα...

Πιεστική, ἐπίμονη, πεισματάρα, ἐκείνη σφίχτηκε ἀκόμα πιὸ πολὺ στὴν ἀγκαλιά του:

— Τώρα... Τώρα θὰ μοῦ πῆς!... τοῦ μουρμούρισε.

Πνιγμένος μέσ' στὴ γοητεία τῆς σειρῆνας, ὁ Μάμαλης ἀναγκάστηκε νὰ δώση μιὰ ὡρισμένη ἡμερομηνία.

...Κι' ἔτσι, ἕνα βραδάκι, ὁ Γιάννης ὁ Φιλίππου, γυρίζοντας στὸ φτωχικό του σπιτάκι κουρασμένος, ὕστερ' ἀπὸ περιπλάνησι μιᾶς βδομάδες στὰ χωριά, δὲν βρῆκε τὴ γυναῖκα του!... Ἄφισε κάτω τὸ φορτίο του, ἔγειρε τὸ κεφάλι του μέσ' στὰ χέρια του, κι' ἔκλαψε, ἔκλαψε τὴ χαμένη του εὐτυχία...

★

Πέρασαν ἔξη χρόνια. Βαρειὰ γιὰ ὅλους: Γιὰ τὸ Φιλίππου, πρῶτα - πρῶτα, ποὺ ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ τοὖχε φύγει ἡ γυναῖκα του δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ χαμογελάση... Ποῦ καὶ ποῦ, τὸν ἔβλεπαν ἀκόμα νὰ σέρνη κουρασμένος τὰ βήματά του μὲ λιγοστὰ ἐμπορεύματα στὸν ὦμο του. Δὲν εἶχε πιὰ ἀνάγκη νὰ βγάζη παρὰ ὅσα λεφτὰ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ μὴ πεθάνη τῆς πείνας... Ἐκείνη ποὺ τὸν ἔκανε ἄλλοτε νὰ δουλεύη σὰ σκυλὶ γιὰ νὰ τῆς ἱκανοποιήση τὶς ἐπιθυμίες της, εἶχε πετάξει πιὰ γιὰ πάντα μακρυά του... Γιὰ ποιὸν νὰ σκοτωθῆ στὴ δουλειά; Γιὰ ποιὸν νὰ ματώση τὰ πόδια του στοὺς δρόμους;... Γιὰ τὴν ἄπιστη Πολυξένη πού, φεύγοντας μαζὶ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ποθούσανε δυνατὰ οἱ αἰσθήσεις της, δὲν εἶχε βρῆ τὴν εὐτυχία;...

Ὁ Μάμαλης δὲν ἤτανε Φιλίππου· ἦταν ἐγωϊστής, εἶχε τὴ συναίσθησι τῆς ἀξίας του, κι' εἶχε ἀρχίσει μὲ τὸν καιρὸ νὰ βρίσκη αὐτὸ ποὖχε κάνει παιδιάστικη βλακεία... Γιὰ γάμο, φυσικά, οὔτε λόγος! Ἡ ὄμορφη Βολιωτοποῦλα εἶχε καταδικαστῆ νὰ ζῆ μὲ τὸ στῖγμα τῆς ἄπιστης, ἀστεφάνωτη. μ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν τὸν ἔνοιωθε δικό της... Ποὺ δὲν τῆς ἔδινε οὔτε κὰν τὴν εὐμάρεια ποὖχε τουλάχιστον ἐκείνη ὀνειρευτῆ στὸ πλευρό του. Κι' ἔτσι, πολλὲς φορές, τὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς της, ἡ Πολυξένη Φιλίππου— πάντα Φιλίππου ἦτανε τ' ὄνομά της, μιὰ καὶ δὲν εἶχε πάρει διαζύγιο..— συλλογιζότανε πνιγμένη στὰ δάκρυά της ὅτι ἀπὸ ἕναν ἄντρα πλούσιο ποὺ δίνει στὴ γυναῖκα ποὔχει δίπλα του κάτι ἀπὸ τὰ πλούτη του κι' ἀπὸ τὴν ψυχή του, προτιμώτερος χίλιες φορὲς εἶν' ἕνας ἄντρας φτωχός, ποὺ τὰ δίνει ὅλα!

Γιὰ τὸ Σπῦρο Μάμαλη ἐπὶ τέλους, τὰ ἔξη αὐτὰ χρόνια — ἀπὸ τὸ 1890 ὡς τὸ 1896 — περάσανε πιὸ βαρειὰ ἀπ' ὅλους, γιατὶ ὁ πόθος του γιὰ τὴν ὄμορφη γυναῖκα εἶχε πιὰ ἐξατμιστῆ, καὶ καταδικαζότανε τώρα νὰ ζῆ ἀναγκαστικὰ στὸ πλευρό της, χωρὶς διάθεσι ἐσωτερική, γεμᾶτος πλῆξι...

Ὥσπου, μιὰ μέρα — βρισκόμαστε πιὰ στὸ 1896 — ἡ Πολυξένη ἔπεσε ἄρρωστη. Βαρειὰ ἄρρωστη... Οἱ πίκρες εἴχανε σκάψει τὸν ὀργανισμό της, κι' ἡ ἀρρώστεια τὴ βρῆκε ἐξαντλημένη. Βαρυεστημένος τώρα πιὸ πολὺ ὁ ἐραστής της, δὲν ἔκατσε, βέβαια, νὰ τὴν περιποιῆται στὸ σπίτι του. Τὴν πέταξε στὸ νοσοκομεῖο... Κι' ἐκεῖ, στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Βόλου, ἡ ὄμορφη ἄπιστη. μόνη, τὶς ὧρες τοῦ πυρετοῦ της, νοσταλγοῦσε λίγη στοργή, λίγη ἀγάπη, λίγη ἀφοσίωσι... Ποῦ νὰ τὴ βρῆ ὅμως; Μόνη της εἶχε σπάσει τὴν ἁλυσσίδα ποὺ τὴν ἔδενε μὲ τὸ μοναδικὸ ἄντρα ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ὁλοκληρωτικὰ στὴ ζωή...

Ὁ ἄντρας ὅμως αὐτὸς ζοῦσε... Καὶ μέσ' στὴν ψυχή του σιγόκαιγε πάντα ἡ ἴδια φωτιά, ἄναβε ὁ ἴδιος ἔρωτας γιὰ τὴν ἴδια ἄπιστη γυναῖκα... Ἔμαθε, λοιπόν, ὁ Φιλίππου ὅτι ἡ Πολυξένη ἦταν ἄρρωστη στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Βόλου, σχεδὸν ἀφισμένη ἀπὸ τὸ φίλο της. καὶ δὲν δίστασε: Ξέχασε τὴν ἐλεεινὴ συμπεριφορά της, καί, ἀνεξίκακος σὰν πραγματικὰ ἐρωτευμένος, ἔτρεξε κοντά της!...

Ἡ Πολυξένη τὸν δέχτηκε σὰν ἄγγελο σταλμένον ἀπὸ τὸν οὐρανό!... Ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι ὁ ἄντρας αὐτός, ποὺ τὸν εἶχε τόσο πρόστυχα πληγώσει, θὰ μποροῦσε νὰ νοιώθη πιὰ γι' αὐτὴν ἔστω καὶ οἶκτο!... Καί, νὰ ποὔνοιωθε ἔρωτα... Τὸν ἴδιο βαθὺ καὶ φλογερὸ ἔρωτα ποὖχε νοιώσει πάντα γι' αὐτήν...

Ὥρες ὁλόκληρες ὁ Φιλίππου καθότανε δίπλα στὸ κρεββάτι της, κρατῶντας της τὸ χέρι, δροσίζοντας τὸ φλογισμένο της μέτωπο μὲ κανένα μαντῆλι βρεμένο... Καί, κάθε μέρα, δὲν ἔπαυε νὰ πηγαίνη στοὺς γιατροὺς τοῦ νοσοκομείου, νὰ πέφτη στὰ γόνατα μπροστά τους, καὶ νὰ τοὺς παρακαλάη μὲ κλάματα:

— Σῶστε τὴ γυναῖκα μου!...

Ὥσπου, ὁ Θεὸς κι' ὁ ἔρωτας κάνανε τὸ θαῦμα τους: Ἡ Πολυξένη σώθηκε!... Ὁ πυρετός της ὑποχώρησε, ἡ ἀρρώστεια νικήθηκε...

Τότε, ὁ Φιλίππου τὴ ρώτησε:

— Καὶ τώρα;... Τί σκέφτεσαι νὰ κάνης, ἀγαπημένη μου;...

Ἂν τοὔλεγε ὅτι ἤθελε νὰ γυρίση στὸν ἄλλον, ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας της εἶχε δείξει τὴν πιὸ ἀλύγιστη ἀδιαφορία, ὁ φτωχὸς γυρολόγος θὰ τὸ δεχόταν ἀδιαμαρτύρητα, καὶ θὰ πήγαινε νὰ ξαναβουλιάξη στὴ δυστυχία του καὶ στὴ μοναξιά του, ὅπως εἶχε κάνει ἔξη ὁλόκληρα χρόνια... Ἡ Πολυξένη ὅμως ἔπιασε τὸ χέρι του ζεστὰ μέσ' στὸ δικό της, καὶ τοὖπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Τί σκέπτομαι;... Μά, θάρθω μαζί σου... ἂν μὲ θέλης φυσικά!...

Δακρυσμένος καὶ γελαστὸς μαζί, ὁ Φιλίππου τὴν ἔσφιξε μὲ ἀπόγνωσι στὴν ἀγκαλιά του, σὰν κάτι τὸ πολύτιμο:

— Ἂν σὲ θέλω;... Μά, μοῦ χαρίζεις σήμερα τὴν πιὸ μεγάλη εὐτυχία!...

Κι' ἔτσι, ἡ Πολυξένη ἐπανῆλθε στὸ σπίτι τοῦ ἄντρα της, μετανοιωμένη πραγματικά, ἀποφασισμένη νὰ ζήση πιὰ παντοτεινὰ μαζί του, πιστή, ἀφοσιωμένη.

★

Κι' ὁ Σπῦρος Μάμαλης; Γι' αὐτόν, τὸ ξανασμίξιμο τοῦ ἀντρόγυνου ἦτανε πραγματικὴ ἀπολύτρωσι. Μὰ κι ὁ Φιλίππου ἦταν εὐτυχισμένος κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ὥς ποὺ μιὰ νύχτα ποὺ ὁ Γιάννης ἔλειπε σὲ ταξίδι, ἡ Ξενούλα ἄκουσε νὰ τῆς χτυποῦν τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε δυνατά.

Μιὰ φωνὴ σιγανὴ ἔφτασε ἀπ' ἔξω.

— Ἐγώ, Ξενοῦλα... Ὁ Σπῦρος...

Μονολεχτικὰ τοῦ ἀπάντησε τότε ἐκείνη:

— Φῦγε!...

Ἔκανε λίγη ὥρα ν' ἀπαντήση ὁ Μάμαλης. Ὕστερα ὅμως, ἡ φωνή του ξανακούστηκε, γεμάτη ἔρωτα:

— Ξέρω, Ξενοῦλα, σοῦ φέρθηκα ἄσχημα... Μετάνοιωσα ὅμως γι' αὐτό... Σ' ὀρκίζομαι πὼς μετάνοιωσα...

Ξαφνικά, ἡ γυναῖκα θέλησε νὰ βρίση τὸν ἐλεεινὸ ἄνθρωπο, ποὺ τὴν εἶχε κυλήσει στὴ λάσπη, καὶ τώρα ἐρχότανε νὰ τὴν ξανακυλήση... Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της, κι' ἔτσι, ξυπόλητη μισόγυμνη, πῆγε ν' ἀνοίξη.

— Τί θές;... τοῦ φώναξε.

— Ξενοῦλα... τῆς μουρμούρισε μὲ δάκρυα στὴ φωνή του. Ἔσφαλα... Εἶμαι ἕνας μεγάλος ἔνοχος ἀπέναντί σου... Μὰ σ' ἀγαπῶ πάντα... Ἡ ἔλλειψί σου μ' ἔκανε νὰ νοιώσω βαθειὰ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα...

Τὸν κύτταξε περιφρονητικὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω:

— Ὄχι, τοῦ ἀπάντησε. Δὲν νοιώθεις καμμιὰ ἀγάπη. ὅπως ποτὲ σου δὲν ἔνοιωσες... Φῦγε!...

Γεμᾶτος φλόγα, ἐκεῖνος ἅρπαξε τὰ χέρια της.

— Κάνεις λάθος, Ξενοῦλα.. τῆς εἶπε. Σὲ θέλω γυναῖκα μου!... Σὲ παίρνω αὔριο τὸ πρωΐ!...

— Δὲν σὲ θέλω ὅμως ἐγὼ τώρα!... τοῦ εἶπε σκληρά.

— Γιατί;...

— Ἡ ἀδιαφορία σου στὴν ἀρρώστεια μου σκότωσε τὸν ἔρωτά μου γιὰ σένα...

— Ξενοῦλα...

— Φῦγε!...

Κι' ἔκανε ἡ γυναῖκα νὰ κλείση τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος ὅμως τὴν ἔσπρωξε καὶ μπῆκε μέσα. Τὴν ἀγκάλιασε δυνατά, καὶ γύρεψε τὰ χείλια της μανιασμένος. Ἐκείνη ἀντιστάθηκε μ' ὅλη της τὴ δύναμι, τὸν ἐχτύπησε, τὸν γραντζούνισε, ἐνῶ τοῦ φώναζε:

— Φῦγε!... Δὲν σὲ θέλω... Φῦγε!... Φῦγε!...

Βλέποντας ὅτι τὴν ἔχανε, μανιασμένος ἀπὸ τὸν πόθο, ὁ Μάμαλης τράβηξε τὸ μαχαίρι του. Ὄχι γιὰ νὰ τὴ σκοτώση μόνο γιὰ νὰ φοβερίση...

— Θὰ σὲ σκοτώσω ἂν δὲν ἔρθης μαζί μου!... τῆς εἶπε ἄγρια.

—Σκότωσέ με!... φώναξε ἀποφασιστικά, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της ψηλά, κι' ἀνοίγοντας τὸ στῆθος της γυμνὸ μπροστὰ στὸν παληὸ φίλο της. Σκότωσέ με, ἀλλὰ δὲν θὰ γίνω πιὰ δική σου...

Ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴ θέα αὐτοῦ τοῦ ὑπέροχου στήθους ποὺ εἶχε μπροστά του, — ἀλλοίμονο ὅμως, ἀπαγορευμένο στὰ φλογερά του χάδια... — ὁ Μάμαλης σήκωσε τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κατέβασε!... Μιά, δυό, τρεῖς φορές!... Τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι βυθίστηκε βαθειὰ μέσα στὴν τριανταφυλλένια σάρκα. Ἡ Πολυξένη ἔπεσε πνιγμένη μέσ' στὸ αἷμα... Γεμᾶτος φρίκη ὁ φονιάς, ἄφισε τὸ μαχαίρι νὰ πέση... Ἔκανε μιὰ προχώρησι, μὰ γλύστρησε στὸ χυμένο αἷμα, καὶ παραπάτησε... Πανικόβλητος, γύρισε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ τραγικὸ σπίτι τρέχοντας σὰν τρελλὸς καὶ φωνάζοντας:

— Πιάστε με!... Εἶμαι φονιάς!... Εἶμαι φονιάς!...

. . . .

Ὅταν θὰ γύριζε σὲ λίγο στὸ σπιτάκι του ὁ φτωχὸς γυρολόγος, θάβρισκε τὴ γυναῖκα του πιστὴ νὰ τοῦ ἀνοίγη — ἀλλοίμονο! — τὴ ματωμένη ἀγκαλιά της.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ἐρωτευμένος μπαρμπέρης.

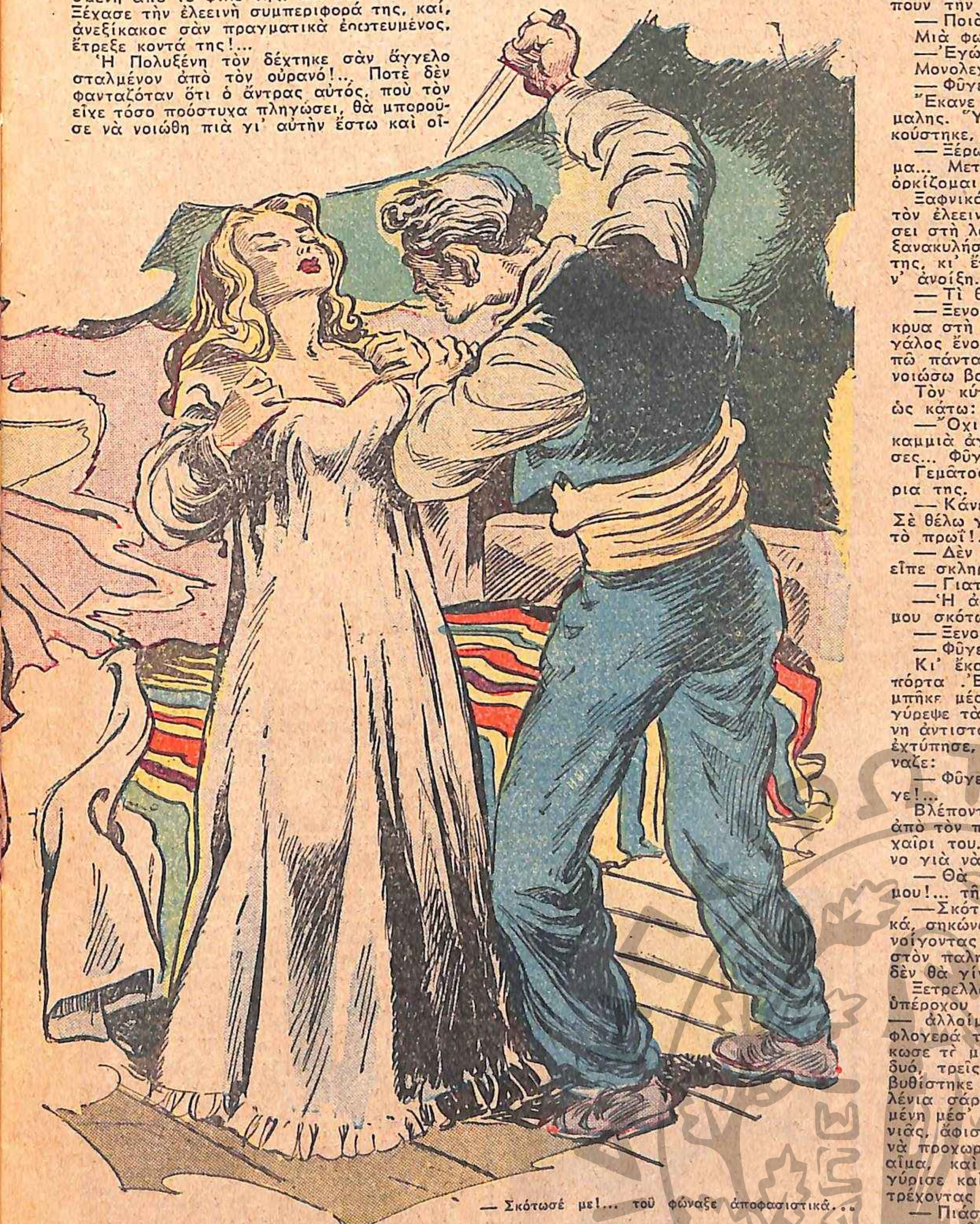

— Σκότωσέ με!... τοῦ φώναξε ἀποφασιστικά...

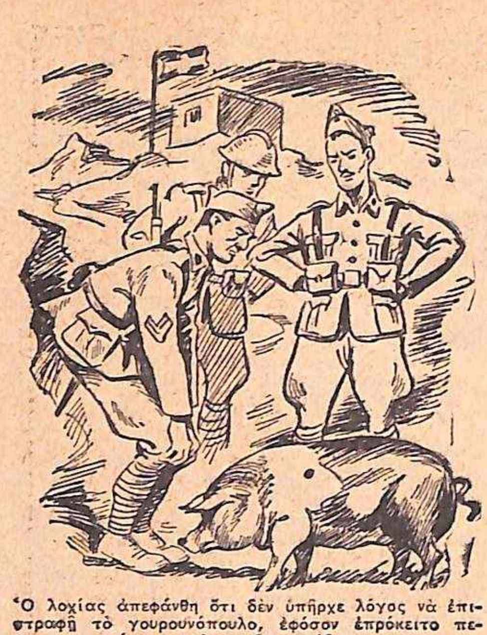

Ὁ λοχίας ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπιστραφῆ τὸ γουρουνόπουλο, ἐφόσον ἐπρόκειτο περί... πολιτικοῦ φυγάδος...

ΕΝΑ ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ δραπετεύει... ἀπὸ τὴ Βουλγαρία

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Ὁ Ὀκτώβριος τοῦ 1925 ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ταραχώδεις μῆνες τῆς πάντα ἀναστατωμένης Βαλκανικῆς. Οἱ Βούλγαροι κομιτατζῆδες, θέλοντες καλὰ καὶ σώνει νὰ αἱματοκυλίσουν γιὰ πολλοστὴ φορὰ τὴν Μακεδονία, δημιουργοῦσαν κάθε μέρα συνοριακὰ ἐπεισόδια, εἰδικὰ στὴν περιοχὴ τοῦ Μπέλες. Μιὰ μέρα σκότωσαν ἕνα Ἕλληνα ἀξιωματικό, τὸ λοχαγὸ Βασιλειάδη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιθεωροῦσε ἔφιππος τὰ φυλάκια. Ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα αὐτό, φυσικὸ ἦταν νὰ ἀνάψουν τὰ αἵματα τῆς μεθοριακῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία καὶ βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ξεκαθαρίση ἀποφασιστικὰ τὴν κατάστασι. Ὁ συνταγματάρχης Θ. Βουτσινᾶς, ποὺ ἦταν διοικητὴς τῆς περιοχῆς, πῆρε τὶς δυνάμεις του, ἔκανε μιὰ εἰσβολὴ στὸ βουλγαρικὸ ἔδαφος, καθάρισε τὸ Πετρίτσι ἀπὸ τὶς φωλιὲς τῶν κομιτατζήδων καὶ ἔδωσε ἕνα λαμπρὸ μάθημα στοὺς ταραξίες.

Τὰ γεγονότα ἐνεθουσίασαν τὸν ἑλληνικὸ λαό, ὄχι ὅμως καὶ τὴ βλοσυρὴ διεθνῆ διπλωματία. Ἡ τότε Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἀνησύχησε φοβερὰ γιὰ τὴν τύχη τῆς εἰρήνης τῆς Βαλκανικῆς καὶ διέταξε ἀνακρίσεις. Διάφοροι στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι τῶν Πρεσβειῶν Ἀθηνῶν πῆραν ἐντολὴ νὰ μεταβοῦν ἐπὶ τόπου, νὰ ἐξετάσουν τὰ διατρέξαντα καὶ νὰ ὑποβάλουν ἐπειγόντως τὶς ἐκθέσεις των. Ἐπὶ τόπου βρέθηκα κι' ἐγὼ εὐθὺς μετὰ τὰ γεγονότα, μαζὶ μὲ ἄλλους Ἀθηναίους καὶ Θεσσαλονικεῖς συναδέλφους.

Ἦταν, θυμοῦμαι, ἕνα κατσούφιασμένο φθινοπωρινὸ δειλινὸ ὅταν ξεκινήσαμε μ' ἕνα σαραβαλιασμένο αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸν παληὸ σταθμὸ τοῦ Σιδηροκάστρου γιὰ τὴν Κούλα. Προχωρούσαμε στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Στρυμῶνος, πηδῶντας διαρκῶς πελώριες λακοῦβες, ἀποφασισμένοι νὰ φθάσουμε ἐγκαίρως στὴν Κούλα ἢ νά... πέσουμε ἐνδόξως σὲ καμμιὰ χαράδρα. Τὸ εὐχάριστο ἦταν ὅτι ὁ σωφὲρ βιαζόταν περισσότερο ἀπὸ μᾶς νὰ δῆ τὴν πολεμικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς περιοχῆς.

Θυμοῦμαι τὴ συγκίνησι ποὺ αἰσθανόμουν ὅταν ἔβλεπα νὰ πυργώνωνται δεξιά μας οἱ ψηλὲς καὶ ἀπότομες κορυφὲς τοῦ Ροῦπελ, ἐνῶ ἀντίκρυ μας τὸ Μπέλες, πανύψηλο, ὁλόμαυρο, βλοσυρό, πυκνόφυτο ἔφρασσε τὶς πύλες τῆς Ἑλλάδος.

Εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζη ὅταν φθάσαμε στὴν ξύλινη γέφυρα ποὺ τὴν διέσχιζε στὸ μέσον ἡ ἑλληνοβουλγαρικὴ ὁροθετικὴ γραμμή. Ἀπ' ἐδῶ — ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος — ἡ ζωὴ κυλοῦσε κανονικά, ἤρεμα, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἄνθρωποι, κοπάδια καὶ κάρρα ἐπέστρεφαν στὰ χωριὰ ἀπὸ τὰ ἐντατικὰ καλλιεργημένα χωράφια καὶ τὰ λειβάδια. Ἀπ' ἐκεῖ — ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Βουλγαρίας — δὲν ὑπῆρχε κἂν ζωή. Οἱ Βούλγαροι στρατιῶτες καὶ κομιτατζῆδες, φεύγοντας πανικόβλητοι μπροστὰ στὴν ἐκδικητικὴ ἐπέλασι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, συμπαρέλαβαν διὰ τῆς βίας τοὺς χωρικούς. Ἐλάχιστοι ἔμειναν.

Σταματήσαμε λίγα λεπτὰ στὸ ἑλληνικὸ μέρος τοῦ γεφυριοῦ, ὅπου μιὰ σκηνὴ ἐστέγαζε τὸ ἀρχηγεῖο τῆς ἕκτης μεραρχίας, τὸ ἀρχηγεῖο δηλαδὴ τῶν δυνάμεων ποὺ ἐξαπέλυσαν τὴν ἐπίθεσι κατὰ τῶν Βουλγάρων. Παρακαλέσαμε τὸ μέραρχο Παπαϊωάννου νὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ βουλγαρικὸ ἔδαφος ποὺ εἶχε καταλάβει ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κι' ἀφοῦ πήραμε τὴν ἄδεια διασχίσαμε τὴ γέφυρα καὶ βρεθήκαμε στὴν βουλγαρικὴ περιοχή. Ὅλα ἦσαν ἐγκαταλελειμένα : Σπίτια, θημωνιές, καπνά, βαμβακοφυτεῖες, λαχανόκηποι, ὁλοκόκκινες πιπεριές. Ὁ στρατός μας δὲν πείραζε τίποτε καὶ αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν οἱ κομιτατζῆδες, πιστεύοντας ὅτι τὸ πλιάτσικο εἶναι κανὼν τοῦ... διεθνοῦς δικαίου.

Ὕστερα γυρίσαμε στὸ στρατηγεῖο, ὅπου καὶ δειπνήσαμε. Οἱ φαντάροι μας φρόντισαν νὰ μᾶς ἐξοικονομήσουν θαυμάσιο τυρί, ἐληές, φροῦτα, ἀφοῦ μᾶς ὑποσχέθηκαν ὅτι τὴν ἑπομένη θὰ ἑτοίμαζαν ἀρνὶ στὴ σούβλα καὶ γιὰ μᾶς βέβαια, ἀλλὰ κυρίως γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀκολούθους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φθάσουν γιὰ τὶς ἀνακρίσεις. Κοιμηθήκαμε ὄχι μὲ ἐξαιρετικὴ ἄνεσι σὲ μιὰ κωνικὴ σκηνὴ καὶ τὸ πρωῒ βρεθήκαμε πάλι μέσα στὸ βουλγαρικὸ ἔδαφος. Τὰ χωριὰ παρουσίαζαν ἕνα θλιβερὸ θέαμα μὲ τὶς μικροσκοπικὲς ἀχυροκαλύβες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὰ λεγόμενα σπίτια. Δυσφημιστικώτερο ἔκθεμα τοῦ πολιτισμοῦ τους δὲν μποροῦσαν νὰ παρουσιάσουν οἱ Βούλγαροι.

Στὴν Κούλα εἴδαμε καὶ ἕνα λιθόκτιστο σπίτι! Αὐτὸ ἦταν πραγματικὰ ἕνα φαινόμενο. Μάθαμε ὅμως πὼς ἀνῆκε σ' ἕναν Βούλγαρο ποὺ εἶχε ζήσει πολλὰ χρόνια στὴν Ἑλλάδα κι' ὅταν ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του βάσει τῆς συνθήκης μεταναστεύσεως μετέφερε καὶ ὀλίγο πολιτισμό. Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν παράξενη ἐντύπωσι ποὺ μοῦ ἔκανε τὸ ἑξῆς θέαμα: σ' ὅλα τὰ χωριὰ κυκλοφοροῦσαν ἀδέσποτα κοπάδια ἀρνιῶν, ποὺ μέσα στὸν τρόμο τους τὰ εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ ἰδιοκτῆται τους. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ γρύλλιζαν ἕνα σωρὸ γουρούνια, τὰ μόνα ποὺ ἀπελάμβαναν τὴν εὐτυχία τῆς ἐγκαταλείψεως. Ἀποθῆκες γεμᾶτες τρόφιμα ἦσαν ἀφημένες στὸ ἔλεος τοῦ Ὑψίστου. Κόττες κατὰ ἑκατοντάδες γυρνοῦσαν στοὺς δρόμους. Καὶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε στὴν Κούλα, οὔτε στὶς δυὸ Μαρινουπόλεις, οὔτε στὰ ἄλλα χωριὰ ποὺ εἶχε καταλάβει ὁ στρατός μας ψυχὴ ἀνθρώπου. Γιατὶ οἱ μὲν ἑλληνικὲς δυνάμεις εἶχαν ἀποσυρθῆ, οἱ δὲ Βούλγαροι δὲν ἀποφάσιζαν νὰ ξαναγυρίσουν στὰ σπίτια τους. Πολλὲς φορές, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιπλανήσεώς μου στὰ ἐγκαταλελειμένα βουλγαροχώρια μοῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία νά... ἀπαγαγω δυὸ - τρεῖς κόττες καὶ νὰ παρακαλέσω τοὺς φαντάρους μας τοῦ γειτονικοῦ φυλακίου νὰ τὶς ψήσουν στὴ σούβλα. Μοῦ ὑπεδείχθη ὅμως ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ δημιουργηθῆ ...διπλωματικὸ ζήτημα, ἐπειδὴ θὰ ἔφθαναν ἐκείνη τὴν ἡμέρα οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι καὶ ἔπρεπε νὰ διαπιστώσουν ὅτι δὲν πήραμε τίποτε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους — οὔτε ἕνα σπειρὶ σταριοῦ.

Συμμορφώθηκα πρὸς τὴν ὑπόδειξι, μολονότι εἶχα τὴ γνώμη ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ περιπλακοῦν τὰ ζητήματα τῆς Βαλκανικῆς εἰρήνης μὲ τὴν ἀπαγωγὴ μιᾶς κόττας. Τὸ μεσημέρι φάγαμε πρόχειρα: τυρί, ἐληὲς καὶ σιταρένιο ψωμί. Καὶ εἶχα μιὰ πεῖνα διαβολεμένη. Εἶχαν φθάσει ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἐκθέσω στοὺς ἁρμοδίους τοῦ ἑλληνικοῦ Στρατηγείου τὶς περὶ σουβλιστῆς κόττας ἀπόψεις μου.

Τὸ ἀπόγευμα, βολτάροντας πάλι μέσα σ' ἕνα ἔρημο βουλγαρικὸ χωριό, βρέθηκα συμπτωματικῶς ἀντιμέτωπος μ' ἕνα συμπαθέστατο γουρουνόπουλο τοῦ γάλακτος. Δὲν ἔδειξε ἐχθρικὲς διαθέσεις καὶ ἐγρύλλισε ἐλαφρά, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ χαιρετήση εὐγενικά. Ἐνῶ τὸ ἔβλεπα νὰ κυλιέται στὰ πόδια μου, τὸ φαντάσθηκα σιγοψηνόμενο μὲ πατατάκια στὸ φοῦρνο. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω — μάρτυς μου ὁ Θεὸς — τὸ κατηύθυνα πρὸς τὸ ἑλληνικὸ ἔδαφος, ἐντελῶς ἀσυναίσθητα, μὲ τὴ μηχανικὴ βοήθεια ἑνὸς κλαδιοῦ ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου.

Τὸ παρέδωσα σ' ἕνα λοχία, ὁ ὁποῖος μετὰ μακρὰ σύσκεψι μὲ δυὸ φαντάρους ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐπιστραφῆ τὸ γουρουνόπουλο ἐφόσον ἐπρόκειτο περί... πολιτικοῦ φυγάδος, προστατευομένου κατὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα. Καὶ τὸ μεσημέρι τῆς ἑπομένης ἐκάμαμε ἕνα περίφημο γεῦμα ποὺ μᾶς ἔπεισε ὅτι ὅσο δηλητηριώδεις εἶνε οἱ Βούλγαροι, τόσο γλυκύτατα εἶνε τὰ γουρουνόπουλά τους...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ Ἑλληνὶς τραγουδίστρια Καίτη Παρίτση, ποὺ φεύγει πάλι γιὰ μιὰ μεγάλη «τουρνέ» στὸ ἐξωτερικό.

Ἀλληλογραφία

Φοιτήτριαν Νομικῶν, Θεσσαλονίκην: Διάβασα μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὴν ἐπιστολήν σας. Εὐχαρίστως θὰ εἰσηγηθῶ εἰς μίαν τοπικὴν ἐφημερίδα, πιθανῶς τὴν «Μακεδονίαν», χωρὶς νὰ προεξοφλῶ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα.

✩ ✩ ✩

Ἀμερικανισμοὶ κλπ.

Οἱ Ἄγγλοι γελᾶνε ἀκόμη μὲ τὸν πλούσιο Ἀμερικανό, ποὺ ζήτησε ἀπ' τὴ βρετανικὴ Κυβέρνησι ν' ἀγοράση... τὴ Βόρειο Ἰρλανδία, γιὰ 6.000.000 λίρες! Φυσικά, οἱ ἁρμόδιοι ἀπάντησαν μὲ μιὰ εὐγενικὴ ἄρνησι.

Ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς δικάστηκε τελευταίως ὡς ἀπατεών, γιατὶ εἶχε ἱδρύσει μιὰ ἑταιρεία κι' εἶχε πουλήσει μετοχὲς σὲ πολλοὺς εὐπίστους, μὲ τὸ ἐξωφρενικὸ σχέδιο... νὰ διαλύση τὶς Πυραμίδες καὶ νὰ τὶς μεταφέρη στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες. Ὡστόσο, ὁ δικαστὴς ποὺ τὸν καταδίκασε, δὲν παρέλειψε νὰ σχολιάση τὴν «ἀπίστευτη εὐπιστία» τοῦ ἀμερικανικοῦ κοινοῦ, καὶ πρόσθεσε ὅτι «κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας γεννιῶνται τὸ λιγώτερο 10 βλάκες!»..

Ἀλλὰ κι' οἱ Ἄγγλοι φαίνεται πὼς δὲν ὑστεροῦν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως. Κάποιος Ἰταλὸς κατεργάρης ἔπεισε κάποτε ἕνα πλούσιο Ἄγγλο ὅτι θὰ τοῦ πουλοῦσε γιὰ μερικὲς χιλιάδες λίρες τὸν περίφημο γυρτὸ Πύργο τῆς Πίζας. Τοῦ πῆρε δὲ 500 λίρες, γιά... ν' ἀνασηκώση τὸν Πύργο σὲ ἴσια θέσι, πρὶν τὸν φορτώση στὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἀγγλία!

Ἄλλος Ἄγγλος πρότεινε σ' ἕνα Ἀμερικανὸ νὰ τοῦ πουλήση τὴν ἱστορικὴ Στήλη τοῦ Νέλσωνος γιὰ 6.000 λίρες. Φρόντισε μάλιστα νὰ τοῦ ἀποδείξη ὅτι εἶχε σχετικὴ ἐξουσιοδότησι ἀπ' τὴν ἀγγλικὴ Κυβέρνησι. Ὁ Ἀμερικανὸς παζάρεψε γιὰ τὴν τιμή, ὅταν ὅμως ὁ ἀπατεὼν τοῦ εἶπε ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶχε δεχθῆ μὲ πολλὴ δυσκολία νὰ τοῦ κάμη ἔκπτωσι 1.000 λίρες, ἔσπευσε νὰ ὑπογράψη τὸ τσέκ.

Μόνον ὅταν κατάρτισε ἕνα συνεργεῖο γιὰ τὸ γκρέμισμα καὶ τὴ μεταφορὰ τῆς Στήλης, κατάλαβε τὸ πάθημά του! Ἀλλὰ ὁ ἔξυπνος ἀπατεὼν εἶχε πιὰ ἐξαργυρώσει τὸ τσὲκ κι' εἶχε ἐξαφανισθῆ!

Ἀθηναϊκά ἐπίκαιρα

Ἡ περικοπὴ

Ὦ! φίλοι Ἀμερικανοί, δὲν εἶνε προκοπὴ
μ' αὐτὴ τὴν τελευταία σας τρανὴ περικοπή
Ἤμαστε μέχρι πρό τινος, εὔθυμοι χαρωποί.
Κι' ἐνῶ ἐπεριμέναμε ναρθοῦν κι' ἄλλοι καρποί,
τὰ πράγματα ἐπήρανε δυσάρεστη τροπή.
Ὁ Πόρτερ, μὲ ἐπιστολή, πολὺ ἀγριωπή,
εἶπε πὼς ἡ βοήθεια ἐφέτος θὰ κοπῆ,
πρᾶγμα ποὺ ἐν γένει ὅλους μας βαθύτατα λυπεῖ.
Δὲν ξέρω ἡ περικοπὴ εἰς τί ἀποσκοπεῖ.
Κάποιος, ὅμως, φαντάζομαι, ὀφείλει νὰ σᾶς πῆ,
χωρὶς νὰ σᾶς ντραπῆ
πὼς στὸν προϋπολογισμὸ μεγάλη ἀνοίγει ὀπή.
Κι' εἶνε σὰν βάρκα, δηλαδή, ποὺ ἔχει ἕνα... κουπί!
Κι' ὁ κύριος Κωστόπουλος, διὰ τὰ ἐλλιπῆ
πρὸς νέους φόρους ἀσφαλῶς καὶ πάλι θὰ τραπῆ.
Ἀλλὰ ἐμεῖς, τὸ ξέρετε, πὼς εἴμαστε ταπί!
Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ν' ἀνατραπῆ
ἄν, ὄντως ἡ Ἀμερικὴ πολὺ μᾶς... ἀγαπῆ!

Διπλωματικὸς ταραμᾶς

Σὲ σάκκον διπλωματικὸν
πλήρη ἐγγράφων μυστικῶν
καὶ λίαν «ἐμπιστευτικῶν»
ἀνεκαλύφθη κατ' αὐτὰς μὲ ὅλας τὰς τιμὰς
σὲ ἀρκετὴ ποσότητα λαθραῖος... ταραμᾶς!
Ὄχι ρολόγια, τοῦ λοιποῦ, λίρες καὶ συναλλάγματα.
Τώρα στοὺς σάκκους βάζουνε πολὺ πιὸ φίνα πράγ-
(ματα.

Κονσέρβες, ὀστρακοειδῆ, γαρίδες, ταραμάδες,
μαῦρο χαβιάρι, σολωμούς, καβούρια καὶ... χαλβάδες.
Κι' οἱ σάκκοι οἱ διπλωματικοὶ ἐτούτη τὴ φορά,
ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο γραμμὴ στὴν... ἀγορά!

Ἀκτινογραφήσεις

Ἀφοῦ τὸ λαθρεμπόριο ἀνθίζει τελευταῖα
καὶ δὲν προφθάνουν αἱ ἀρχαὶ νὰ βρίσκουν τὰ λα-
(θραῖα,

ψάχνοντες τὶς ἀποσκευὲς πολὺ λεπτομερῶς,
καὶ διὰ νὰ μὴ χάνεται πολύτιμος καιρός,
οἱ ἀποσκευὲς ἐπιβατῶν, ποὺ ἀπ' ἔξω ἀφικνοῦνται,
ἀπεφασίσθη στὸ ἑξῆς νὰ... ἀκτινογραφοῦνται!

★

Κι' ἔτσι ἀφίχθη πρὸ ἡμερῶν, μὴ οὔσης ἀντιρρήσεως
τὸ πρῶτον τὸ μηχάνημα τῆς ἀκτινογραφήσεως!
Λοιπόν, κύριοι λαθρέμποροι, τὸ νοῦ σας! Προσοχή!
Γιατὶ οἱ βαλίτσες σας περνοῦν ἀπ' τὶς ἀκτῖνες Χί!
ποὺ σὲ μπαοῦλα καὶ δέματα μὲ μεταξένιους φιόγ-
(κους,

θ' ἀνακαλύπτουν ἀσφαλῶς τούς... κακοήθεις
(ὄγκους!

Νοθεία αὐγῶν

Ἔξυπνο εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ περιστατικό.
Τρεῖς νέοι μὲ σοφὸ μυαλὸ καὶ πνεῦμα πρακτικό,
αὐγὰ Τουρκίας ἔπαιρναν σὲ χαμηλὴ τιμὴ
— ἀπὸ τὰς φθηνοτέρας —
καὶ τύπωναν γραμμὴ
μία σφραγίδα χτυπητὴ πὼς ἦταν «τῆς ἡμέρας»!

★

Κι' ἔτσι, λοιπόν, σὲ κάθε αὐγὸ ποὺ εἶχε τέτοια
(στάμπα,

ἕνα πεντακοσάρικο τὸ ἐκερδίζαν τζάμπα
καὶ φώναζαν «Καράμπα!».
Πολὺ σπουδαία μηχανὴ ποὺ μπόλικη ἔχει μᾶσα!
Καὶ οὔτε κούρασι ἀπαιτεῖ οὔτε πολλὴ προσπάθεια.
Μὰ κάποια νύχτα ξαφνικὰ τοὺς πιάσανε στὰ πράσα
κι' οἱ νεαροὶ ἐχάσανε τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλά-
(θια!

Ἀρχίζουν οἱ κοῦρσες

Στὰ γρήγορα, στὰ σβέλτα,
ἀρχίζουν λίαν προσεχῶς οἱ κοῦρσες εἰς τὸ Δέλτα
Ἀρχίσαν ἤδη τ' ἄλογα κι' ὁλοταχῶς γυμνάζονται
καὶ νὰ μᾶς φᾶνε τὸν παρᾶ μὲ κέφι ἑτοιμάζονται.

★

Κάθε Σαββατοκύριακο, λοιπόν, γραμμὴ στὸ Φάληρο
Γιὰ ν' ἀκουμπᾶμε στὸ Ντορῆ τὸ τελευταῖο τάλληρο
Θὰ τρῶνε τ' ἄλογα λεφτά, πολλὰ λεφτά, ἐνῶ
οἱ παῖκτες, ὅπως πάντοτε, θὰ τρῶνε τὸ... σανό!

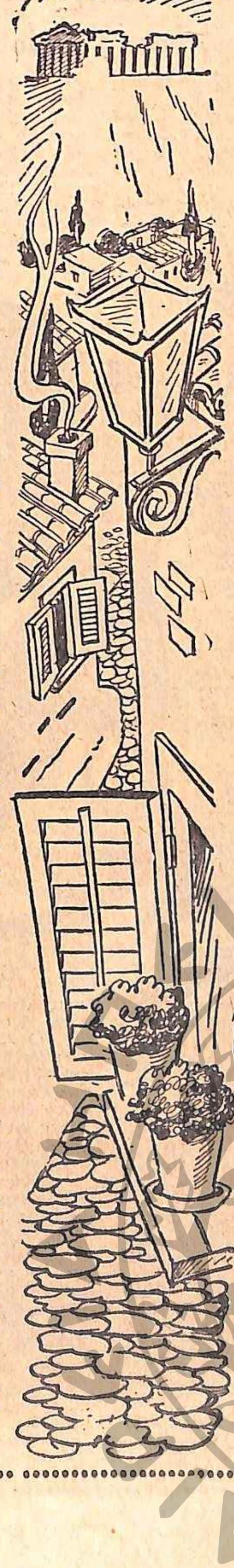

Αὐξήσεις

Κατόπιν ἀποφάσεως ὀλίγου ἀπαισίας
αὐξάνονται σημαντικῶς αἱ ὧραι ἐργασίας
σ' ὅλα τὰ ὑπουργεῖα,
καὶ καταργεῖται ὁριστικῶς κάθε ἡμιαργία.

★

Ἀκόμη κατηργήθησαν ὡς λίαν περιτταὶ
καὶ κάπου εἴκοσι ἑπτὰ ἐν ὅλῳ ἑορταί,
καθ' ἃς τὰ ὑπουργεῖα μας παρέμεναν κλεισμένα,
μὲ τὰ μπαλκόνια μοναχὰ σημαιοστολισμένα!

★

Αὐξάνεται λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸ μέτρον τὸ θαυμάσιον,
τὸ σχετικὸν ὡράριον σχεδὸν ὡς τὸ διπλάσιον!
Κι' ἔτσι πιὰ οἱ ὑπάλληλοι τώρα, πρὸς τὸ παρόν,
λαμβάνουν γενναιόδωρη αὔξησι τῶν...ὡρῶν!

Τὰ καπνὰ

Ὁ Παπανδρέου στὴ Γερμανία ἀλωνίζει καὶ κινεῖται
κι' ὁμιλεῖ καὶ συναντᾶται καὶ φροντίζει κι' ἀσχο-
(λεῖται

ἐπιτήδεια καὶ ξυπνὰ
γιὰ νὰ διαθέση ὅλα τὰ ἑλληνικὰ καπνά!
Ποῦ θὰ καταλήξουν τάχα τοῦτες οἱ συνεννοήσεις,
μὲ τοὺς Γερμανοὺς ποὺ ἔχουν, ὅπως φαίνεται, ἀντιρ-
(ρήσεις;

Ἴσως κάτι ν' ἀποδώση τὸ ταξεῖδι τοῦ Γιωργῆ
μὲ τὸ σύστημα τοῦ «κλῆριγκ» — δηλαδή, μ' ἀνταλ-
(λαγή.
Πρέπει οἱ Γερμανοὶ νὰ πάρουν τὰ καπνά μας. Ἔχουν
(χρέος.
Κι' ἂν τὸ λησμονοῦν ὑπάρχει κάτι ποὺ τοὺς τὸ θυ-
(μίζει.
Ἡ Ἑλλάς! Αὐτὸς ὁ τόπος ποὺ τὸν πάτησαν βιαίως
καὶ ἀκόμα ἀπ' τὰ ἐρείπια ποὺ ἀφήσανε καπνί-
(ζει!

Ὁ ΟΗΕ καὶ ἡ πολυγαμία

Πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἡ ἱστορία.
Στὸν ΟΗΕ, ὁ ἐκπρόσωπος ποὺ ἔχει ἡ Λιβερία,
ὡμίλησε μετὰ πολλῆς θέρμης καὶ προθυμίας
ὑπέρ, λέει, τοῦ χαρεμιοῦ καὶ τῆς πολυγαμίας!
Τοὺς δυτικοὺς κατηγορεῖ μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ τρέμει,
γιατὶ νὰ καταργήσουνε ζητᾶνε τὸ χαρέμι,
στὶς χῶρες ποὺ ὁ θεσμὸς αὐτὸς ἀκόμη διεσώθη
θεσμὸς ποὺ κρυφολαχταροῦν πάντων ἡμῶν οἱ πόθοι!
«— Ἐσεῖς, εἶπε, ὑποκριταὶ κρατᾶτε μόνο μία!
Ἐμεῖς καλὰ πηγαίνουμε μὲ τὴν πολυγαμία!»
Κι' οἱ ἄλλοι ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν ἐπιτροπὴ
τὸν ἄκουσαν καὶ σὲ βαθειὰ ἐπέσαν σιωπή.
Σκεπτόμενοι ἐνδόμυχα μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία,
πότε φεύγει τὸ ἀτμόπλοιο διὰ τή... Λιβερία!

Λόγια... σταράτα

Εἶναι θαῦμα κι' εἶναι τρέλλα τὰ «σιλό» μας τὰ
(καινούρια
ποὺ τὰ στήσαμε μὲ λόγους, μὲ χαρὲς καὶ νταβαν-
(τούρια!
Τὰ κυττάζεις, τὰ θαυμάζεις καὶ τὰ διπλοκαμαρώνεις,
μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μένεις καὶ πολλάκις μαρμα-
(ρώνεις!
«Εἶν' ἀπόκτημα μεγάλο», γράφει ὁ τύπος συνεχῶς
καί, κατὰ τοὺς ἁρμοδίους, τῆς Ἑλλάδος τὸ καμάρι,
κι' ἴσως καὶ νὰ φέρουν γοῦρι, λέει ὁ κόσμος ὁ φτω-
(χὸς
καὶ σιλὸ ἀφοῦ ὑπάρχουν νἄρθη ἄφθονο τὸ στάρι.

Ἡ Ντιάνα παντρεύεται

Ἡ Ντιάνα Ντάρμπιν, ὁ λαμπρὸς ἀστὴρ τοῦ σινεμά,
ποὺ εἶναι στὸ Χόλλυγουντ γνωστὴ καὶ ὡς «μικρὴ
(μαμὰ»
πάλι ξαναπαντρεύεται μὲ κάποιο σκηνοθέτη,
διὰ νὰ ζήση καὶ μ' αὐτὸν ἕνα ἢ δύο... ἔτη!
Καὶ εἶν' αὐτὸς ὁ γάμος της εἰς ἀριθμὸν ὁ τρίτος!
Καὶ θἄχη μέλλον ἀσφαλῶς καὶ ἀναμφισβητήτως.
Κι' ἄλλους θὰ πάρη ἀργότερα, δὲν ἔχει ἄλλη γνώμη,
γιατὶ ἡ Ντιάνα, ξέρετε, εἶναι μικρὴ ἀκόμη!
Κι' οἱ σύζυγοί της οἱ παληοὶ — ἔχω πληροφορία—
θὰ μαζευτοῦν ἀργότερα νὰ κάνουν... ἑταιρεία!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Ἕλληνες καὶ ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἐκτελέσεις προδοτῶν

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς ἦταν ἡ προδοσία. Ὄχι βέβαια ἡ «προδοσία» ἢ ἡ ὁμολογία μάλλον ποὺ ἐπακολουθοῦσε καμμιὰ φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια ποὺ ὑποβάλλοταν ὁ συλλαμβανόμενος γιὰ νὰ μαρτυρήση τοὺς συνεργάτες του, ἀλλὰ ἐκείνη ποὺ γινόταν συστηματικὰ ἀπὸ εἰδικοὺς χαφιέδες γιὰ μερικὲς λίρες ἢ πολλὲς φορὲς καὶ γιὰ τὸ τίποτε. Τέτοιοι πληρωμένοι προδότες ὑπῆρξαν πολλοὶ σὲ ὅλη τὴν τετραετία τῆς σκλαβιᾶς, κυρίως ὅμως μποροῦσε νὰ τοὺς βρῆ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς διερμηνεῖς ποὺ ἦσαν πιστὰ τσιράκια καὶ τυφλὰ ὄργανα τῶν αἱμοβόρων ἀφεντάδων τους. Οἱ πιὸ γνωστοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν οἱ Γεώργιος Γεωργιάδης, Μενέλαος Γιαντίσκος, Κώστας Τσίμπας, Ὀρέστης Χαραλάμπους, Διονύσιος Βανιζάκης, Ἀγησίλαος Παντελόγλου καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποὺ τὰ ὀνόματά τους καὶ σχετικὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν στὰ ἀρχεῖα μας γιὰ τὴ δεδομένη στιγμή.

Ὑπῆρξαν βέβαια καὶ διερμηνεῖς, ἀληθινοὶ πατριῶτες, ποὺ πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους, πάνω στὴν προσπάθειά τους νὰ σώσουν κάποιον κρατούμενο. Ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἦταν δυνατὸ γιὰ νὰ ἐλαφρώνουν τὴ δεινὴ θέσι τῶν ὑποδίκων. Τὸ 1943 ἕνας διερμηνέας, ὁ κ. Τάκης Κωνσταντινίδης νομίζω, μετέφραζε τὴν κατάθεσι ἑνὸς κατηγορουμένου κατὰ τρόπο ἐπωφελῆ γιὰ τὸν τελευταῖο. Ξαφνικὰ ἕνας Γερμανὸς στρατοδίκης πετάχτηκε πάνω καὶ χτύπησε τὸ χέρι του στὴν ἕδρα.

— Δὲ μεταφράζεις καλά, τοῦ φώναξε ἄγρια. Ἂν ξανασυμβῆ αὐτὸ θὰ σὲ στείλω ἐκεῖ ποὺ πρέπει...

Ὁ στρατοδίκης ἤξερε ἑλληνικά, μὰ ποτέ του δὲν τὸ εἶχε πῆ. Τὸ ἴδιο ἐπεισόδιο συνέβη κι' ἄλλη φορὰ μὲ ἄλλους διερμηνεῖς καὶ ἄλλους στρατοδίκες ποὺ ἦσαν γνῶστες τῆς ἑλληνικῆς. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πιάστηκε κι' ἐκτελέστηκε ὁ διερμηνέας τῆς Γκεστάπο Λίλος Σκηνίτης, στενὸς συνεργάτης τῶν «Βυρώνων» καὶ τῆς ὀργανώσεως «Μπουμπουλίνα». Ἐπίσης ὁ Τώνης Κυριαζῆς, ποὺ γιὰ νὰ ἐλαφρύνη τὴ θέσι δυὸ ὑποδίκων, ἄρχισε νὰ μεταφράζη καὶ νὰ λέη στὸ στρατοδικεῖο ἐντελῶς ἄλλα πράγματα ἀπ' ὅ,τι ἔλεγαν στὴν ἀπολογία τους. Ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ οἱ δυὸ πατριῶτες θὰ ἔσωζαν ἀσφαλῶς τὸ κεφάλι τους, ἂν τὴν τελευταία στιγμή, δὲν ἔμπαινε στὴ μέση ἕνας Γερμανὸς στρατοδίκης, ὁ ὑπολοχαγὸς Χέρμπερτ Κέϋσλερ.

— Τόση ὥρα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν μετέφραζε ἀλλὰ ἔλεγε δικά του ψέμματα! εἶπε γυρίζοντας στοὺς συναδέλφους του. Χαίρομαι εἰλικρινὰ γιὰ τὴν παλληκαριά του καὶ γιὰ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα. Σὰν Γερμανὸς ὅμως ἀξιωματικὸς ποὺ εἶμαι καὶ σὰν στρατοδίκης ζητῶ τὴν τιμωρία του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιείκειά σας!

Οἱ δυὸ κατηγορούμενοι δικάστηκαν ἀπὸ εἰκοσιοχτὼ χρόνια φυλακή, ὁ καθένας, μὰ ὁ Τώνης Κυριαζῆς καταδικάστηκε τὴν ἴδια μέρα σὲ θάνατο. Τουφεκίστηκε στὶς 15 Αὐγούστου 1943, στὸ Σκοπευτήριο τῆς Καισαριανῆς.

Εἶνε πολλὰ τὰ δράματα καὶ οἱ αὐτοθυσίες ὡρισμένων διερμηνέων ποὺ στὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἔργου τους δὲν ξέχασαν ποτὲ τὶς ἐπιταγὲς τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεώς τους. Ὅλοι αὐτοὶ ὅμως ἦσαν οἱ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, ἀνάμεσα στοὺς ἑκατοντάδες ἄλλους ποὺ κυκλοφοροῦσαν μὲ γερμανικὴ στολὴ ἢ μὲ μάσκα στὸ πρόσωπο, μπαίνοντας μέσα σὲ σπίτια, κλέβοντας, καταστρέφοντας, συλλαμβάνοντας καὶ σκοτώνοντας. Οἱ πατριωτικὲς ὀργανώσεις καὶ οἱ συμμαχικὲς ὑπηρεσίες ποὺ δροῦσαν τότε στὴν Ἑλλάδα, ἔκαναν πολλὲς ἀπόπειρες ἐναντίον τους, μὲ σκοπὸ νὰ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους. Δὲν πετύχαιναν ὅμως πάντα, γιατὶ οἱ προδότες αὐτοί, ἐκτὸς ποὺ εἶχαν τὰ μάτια τους τέσσερα, ἦσαν κι' ἐξαιρετικὰ ἔξυπνοι. Ἀρκετοὶ ὅμως τιμωρήθηκαν ὅπως τοὺς ἄξιζε.

Ἕνα βράδυ — Γενάρης τοῦ 1943 — ἡ πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ στὴν ὁδὸ Ναϊάδων 3 χτύπησε δυνατὰ καὶ ἀπότομα. Στὸ σπίτι αὐτὸ ἔμεναν τρεῖς ἄνθρωποι: Ὁ κ. Γιάννης Τοτόμης, ἡ κόρη του καὶ ὁ γυιός του. Ἔκρυβαν ὅμως ἐκεῖ κι' ἕνα Νεοζηλανδὸ ἐπιλοχία, τὸν Τζὰκ Γουέλλας, ποὺ ἀπὸ καλὴ τύχη ἔλειπε κεῖνο τὸ βράδυ. Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, γι' αὐτὸ ὅταν ὁ οἰκοδεσπότης ἄκουσε νὰ χτυπᾶ ἡ πόρτα μὲ τέτοιο τρόπο, διαισθάνθηκε πὼς κάτι πολὺ σοβαρὸ ἔπρεπε νὰ συμβαίνη ἢ πὼς εἶχε προδοθῆ γιὰ τὴν ἀπόκρυψι τοῦ Ἄγγλου. Ἀναγκάστηκε ὡστόσο ν' ἀνοίξη καὶ τότε ὥρμησε σὰ σίφουνας στὸ σπίτι μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ὁ περιβόητος καταδότης Ὀρέστης Χαραλάμπους. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν μαζί του.

— Ἔμαθα ὅτι κρύβεις Ἄγγλους, εἶπε στὸν κ. Τοτόμη ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἔρευνά του. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι... καλὸς Ἕλληνας γι' αὐτὸ δὲν εἰδοποίησα τοὺς Γερμανούς. Ἂν μοῦ δώσης διακόσιες λίρες θὰ σ' ἀφίσω ἥσυχο καὶ μάλιστα θὰ σὲ προστατέψω ἂν κινδυνέψης καμμιὰ φορά...

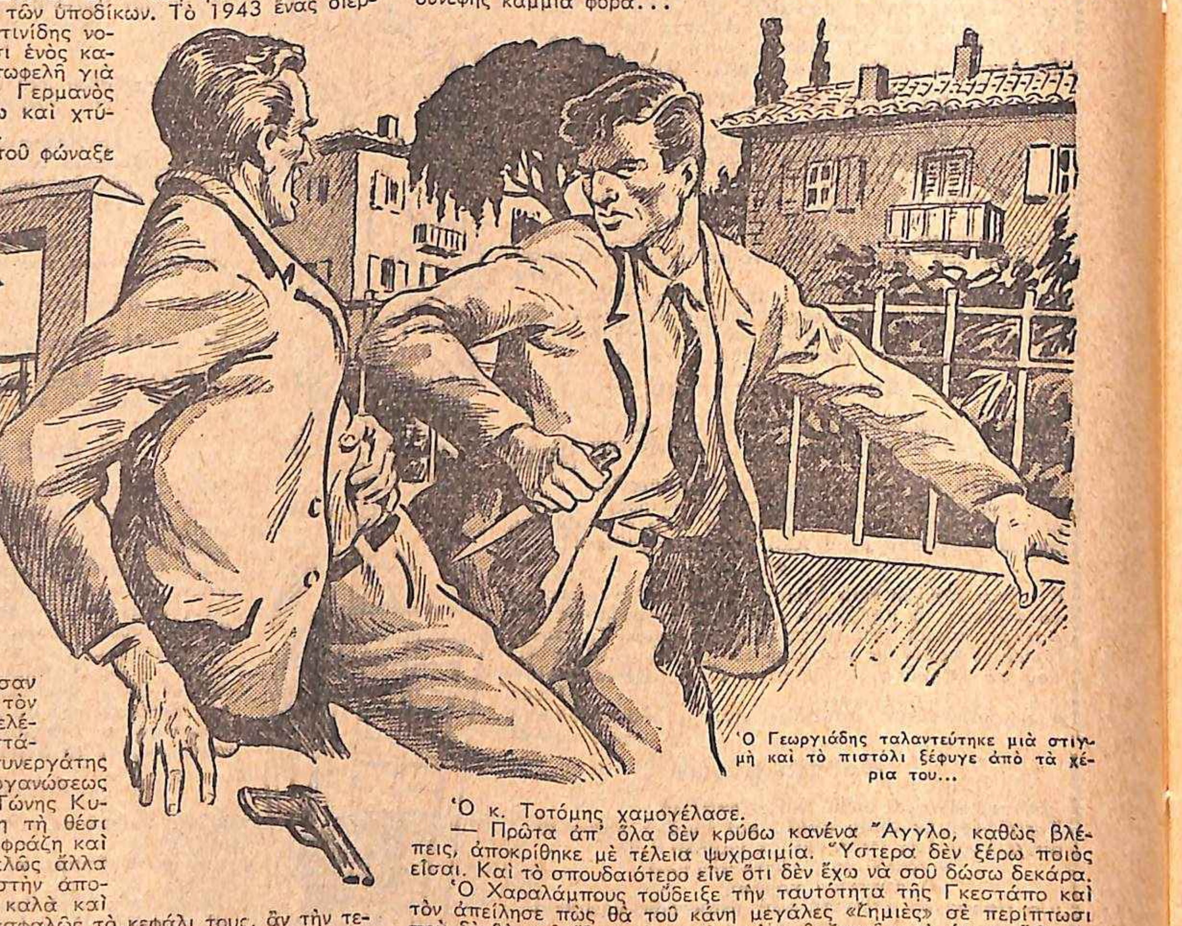

Ὁ Γεωργιάδης ταλαντεύτηκε μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του...

Ὁ κ. Τοτόμης χαμογέλασε.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα δὲν κρύβω κανένα Ἄγγλο, καθὼς βλέπεις, ἀποκρίθηκε μὲ τέλεια ψυχραιμία. Ὕστερα δὲν ξέρω ποιὸς εἶσαι. Καὶ τὸ σπουδαιότερο εἶνε ὅτι δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω δεκάρα.

Ὁ Χαραλάμπους τοὔδειξε τὴν ταυτότητα τῆς Γκεστάπο καὶ τὸν ἀπείλησε πὼς θὰ τοῦ κάνη μεγάλες «ζημιὲς» σὲ περίπτωσι ποὺ δὲ θὰ τοῦ ἔδινε τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ ζητοῦσε ἀμέσως. Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ κ. Τοτόμης φοβήθηκε γιὰ τὰ παιδιά του. Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώση δεκαεφτὰ λίρες ποὺ εἶχε κρυμμένες ὁ Γουέλλας μέσα σ' ἕνα συρτάρι. Ὁ Χαραλάμπους τὶς πῆρε μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ ξαναγύριζε τὴν ἐπομένη νὰ πάρη καὶ τὶς ὑπόλοιπες. Ἀλλὰ μόλις ὁ προδότης ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ πόδι του, ὁ κ. Τοτόμης δὲν ἔχασε καιρό. Πῆγε στὴ διπλανὴ πολυκατοικία ποὺ εἶχε τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ μιᾶς γερμανικῆς ὑπηρεσίας.

— Στὴ Γκεστάπο ὑπηρετεῖ ἕνας Ἕλληνας διερμηνέας μὲ τ' ὄνομα Ὀρέστης Χαραλάμπους, εἶπε στὸ Γερμανὸ ποὺ ἦρθε στ' ἀκουστικό. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σᾶς προδίδει. Ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ Βρεταννοὺς πράκτορες καὶ τοὺς δίνει διάφορα μυστικά σας.

— Ποιὸς εἶστε; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ὁ Γερμανὸς ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία γιὰ σᾶς. Εἶμαι Ἕλληνας ἀλλὰ ἀγαπῶ τὴ Γερμανία καὶ τὸ Χίτλερ.

— Σύμφωνοι. Ἂν δὲν μᾶς δώσετε ὅμως τ' ὄνομά σας καὶ τὴ διεύθυνσί σας, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν τιμωρήσουμε. Πῶς μποροῦμε νὰ στηρίξουμε ἐναντίον του μιὰ κατηγορία χωρὶς ἀποδείξεις;

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τοῦ κάνετε ἔρευνα ἀμέσως μόλις ἐπιστρέψη στὴν ὑπηρεσία του. Θὰ τοῦ βρῆτε δεκαεφτὰ λίρες Ἀγγλίας στὴν τσέπη. Μόλις τοῦ τὶς ἔδωσε ἕνας πράκτορας γιὰ μιὰ πληροφορία ποὺ τοῦ παρέδωσε...

Κανεὶς δὲν ξέρει τὶ ἀκριβῶς ἔγινε μετὰ ἀπ' αὐτό. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ Χαραλάμπους δὲν πῆγε τὴν ἐπομένη στὸ σπίτι τοῦ κ. Τοτόμη. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα περίπου μαθεύτηκε ὅτι οἱ Γερμανοὶ τὸν ἐξετέλεσαν. Πολὺς κόσμος ἀνάπνευσε ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἔλειψε ἀπὸ τὴ μέση τὸ αἱμοβόρο αὐτὸ θηρίο. Καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τοὺς λόγους ποὺ οἱ Γερμανοὶ τουφέκισαν ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους συνεργάτες τους. Τὸ ἔξυπνο, πράγματι, κόλπο τοῦ κ. Τοτόμη ἔσωσε πολλοὺς πατριῶτες ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ περιβόητου αὐτοῦ καταδότη. Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸς μονάχα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερωθῆ. Ἦταν καὶ ὁ Γεώργιος Γεωργιάδης ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, κάτοικος Νέας Φιλαδέλφειας, πράκτορας τῶν Ἰταλῶν στὴν ἀρχὴ καὶ λίγο ἀργότερα τῶν Γερμανῶν, περισσότερο ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὸν Χαραλάμπους. Ἐπισήμως εἶχε τὸν ἀριθμὸ 17 καταδότου τῆς 11ης ἰταλικῆς στρατιᾶς. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων προδοσιῶν του, εἶχε συνεννοηθῆ μὲ δυὸ ἀγγλομαθεῖς καραμπινιέρους καὶ παρουσιάζονταν στὶς διάφορες ἐθνικὲς ὀργανώσεις μὲ τὰ ὀνόματα Ντίξον καὶ Τζῶνσον, ὡς Ἄγγλοι δῆθεν ποὺ ἤθελαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὴ Μ. Ἀνατολή.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ πλησιάσουν ὡρισμένα στελέχη τῆς ὀργανώσεως Τσιγάντε «Μίδας 614» ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ τὸν πλοίαρχο τοῦ Π.Ν. κ. Ἀλέξ. Λεβίδη — ἀρχηγὸ κλιμακίου διαφυγῶν — καὶ παρ' ὀλίγο νὰ τὸν πείση ὁ προδότης ὅτι οἱ «φίλοι» του ἦσαν πραγματικοὶ Βρεταννοί. Μιὰ ἀποτυχημένη ὅμως ἐνέργεια τοῦ δῆθεν Ντίξον πρὸς τὸν κ. Λεβίδη καὶ οἱ πληροφορίες ποὺ τοὔδωσε ὁ συνταγματάρχης χωροφυλακῆς κ. Ἀγγελίδης γιὰ τὸ ἄτομο τοῦ Γεωργιάδη ξεσκέπασαν ἐγκαίρως τὸν προδοτικό του ρόλο. Ἔτσι οἱ Ἕλληνες πατριῶτες γλύτωσαν φτηνὰ ἀπὸ τὴν μοιραία καταστροφή. Τὴν ἱστορία αὐτὴ γιὰ τὸν κ. Λεβίδη τὴν ἀναφέραμε κι' ἄλλη φορά. Μὰ ἔπρεπε σήμερα νὰ τὴν ξαναγράψουμε γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ σημεῖο τῆς ἐκτελέσεως τοῦ προδότη ἀπὸ μερικοὺς δοκιμασμένους ἄντρες τῆς ὀργανώσεως Τσιγάντε.

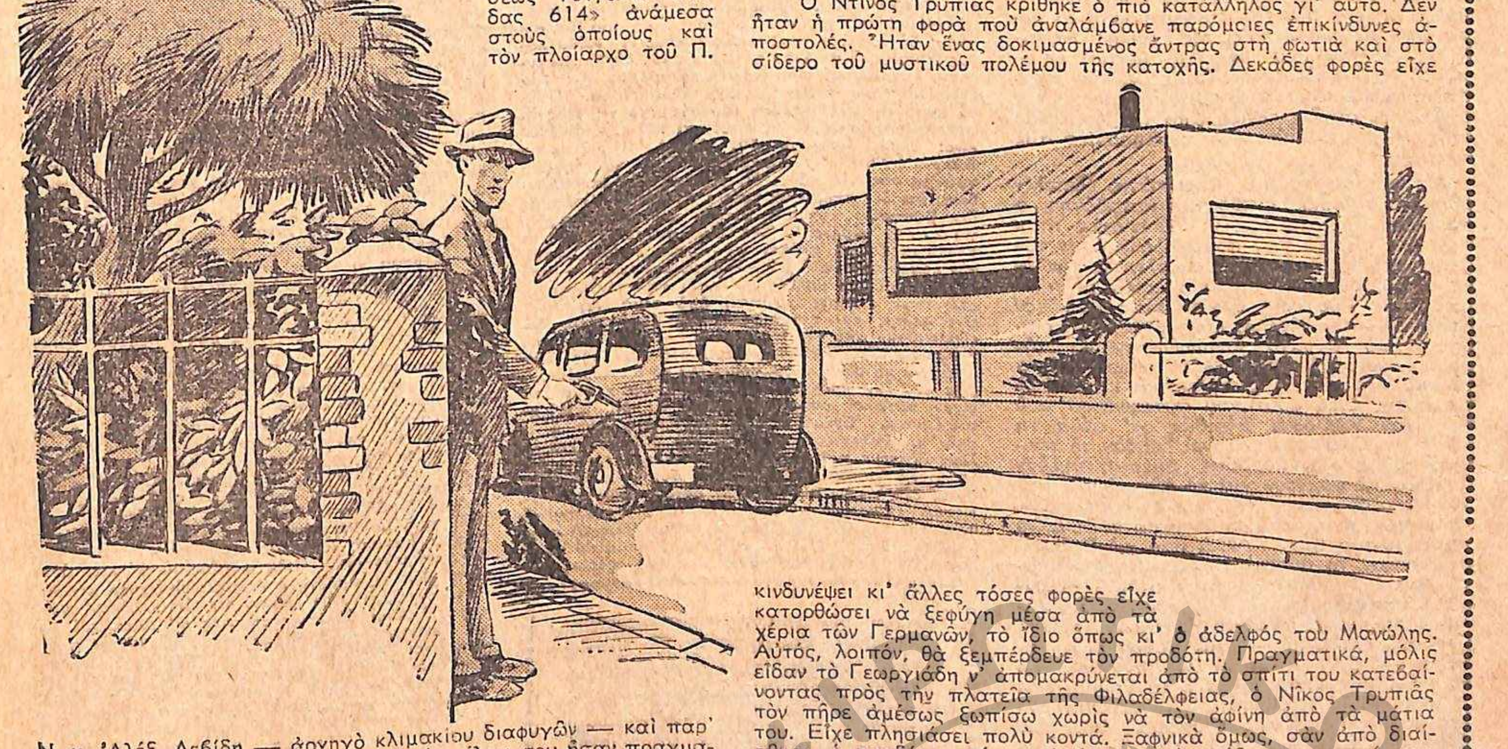

Πολλὲς ἀπόπειρες εἶχαν γίνει ὡς τότε ἐναντίον τοῦ Γεωργιάδη, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν εἶχε πετύχει. Ἦταν ὅμως ἀνάγκη ὁ Γεωργιάδης νὰ βγῆ μὲ κάθε τρόπο ἀπ' τὴ μέση. Ἔτσι καταστρώθηκε ἕνα θαυμάσιο σχέδιο γιὰ τὴν ἐξόντωσί του.

Ἕνα βράδυ, στὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου 1943, ὁ ἐνωμοτάρχης Π. Μπράβος ποὺ γνώριζε καλὰ τὸ Γεωργιάδη, συναντήθηκε «τυχαῖα» μαζί του. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς κουβέντες ποὺ ἀντάλλαξαν, ὁ Μπράβος, σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε καταστρωθῆ ἀπὸ πρὶν τοῦ εἶπε:

— Χαθήκαμε τώρα τελευταῖα, μωρὲ Γιῶργο. Ὅλο δουλειὰ καὶ δουλειά. Δὲν ἔρχεσαι νὰ γλεντήσουμε κανένα βραδάκι; Ἔχω κάτι «πιτσούνια» πρώτης γραμμῆς. Θὰ τὰ δῆς καὶ θὰ χάσης τὸ μυαλό σου.

Ὁ προδότης ἔκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι.

— Ἂν πρόκειται γι' αὐτό, εἶπε, ἔρχομαι εὐχαρίστως. Ξέρεις καλὰ πὼς ἔχω ἀδυναμία στὸ ὡραῖο φῦλο. Πότε θέλεις νὰ συναντηθοῦμε;

— Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ στὴ Φιλαδέλφεια. Θὰ σὲ περιμένω κατὰ τὶς ἔξη στὴ «Σπηλιά». Κύτταξε μὴν ἀργήσης, οἱ κοπέλλες πρέπει νὰ γυρίσουν νωρὶς στὰ σπίτια τους.

Μόλις χώρισαν, ὁ Μπράβος εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς συντρόφους του ποὺ μαζὶ εἶχαν ἀναλάβει τὴν ἐξουδετέρωσί του. Ἦσαν δὲ ὁ ὑπαστυνόμος κ. Σπῦρος Κώτσης — ποὺ εἶχε ἔρθει μαζὶ μὲ τὸν Τσιγάντε ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολὴ καὶ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τοῦ «Μίδα 614», μετὰ τὴ δολοφονία τοῦ τελευταίου — οἱ ἀδελφοὶ Νίκος καὶ Μανώλης Τρυπιᾶς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μπράβου. Ἔτσι τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, 19 Σεπτεμβρίου 1943 ποὺ εἶχε ὁριστῆ τὸ ραντεβοῦ μὲ τὸ Γεωργιάδη, ἡ τολμηρὴ συντροφιὰ εἶχε πιάσει τὰ κατάλληλα πόστα γύρω ἀπὸ τὸ κέντρο «Σπηλιὰ» περιμένοντας νὰ ἐμφανιστῆ ὁ προδότης. Ἐπειδὴ ὅμως ἀργοῦσε, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὴ γειτονιά του, νὰ περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ μόλις τὸν δοῦνε νὰ βγαίνη νὰ τὸν ἐκτελέσουν ἐπὶ τόπου. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ οἱ ἔξη πατριῶτες ἔπιασαν πάλι τὶς καινούργιες θέσεις ποὺ χρειάζονταν γιὰ τὸ σκοπό τους.

Σουρούπωνε. Τὸ φθινοπωρινὸ ἀπόβραδο κατέβαινε σιωπηλὸ πάνω ἀπὸ τ' ὡραῖο προάστειο τῆς Ν. Φιλαδελφείας. Τίποτε δὲν προμηνοῦσε τὸ δρᾶμα ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε σὲ λίγο. Ὅλα ἦσαν ἥσυχα κι' εἰρηνικά. Ξαφνικὰ ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γεωργιάδη. Ἀμέριμνος ὁ προδότης καὶ σιγανοσφυρίζοντας ἕνα εὔθυμο τραγουδάκι, πῆρε ἀντίθετο δρόμο ἀπὸ κεῖνον ποὺ πήγαινε στὴ «Σπηλιά». Αὐτὸ τοὺς δυσχέραινε κάπως τὸ ἔργο τους. Μιὰ ὅμως καὶ εἶχε ἀποφασισθῆ ἡ ἐκτέλεσι τοῦ ἐπικίνδυνου αὐτοῦ πράκτορα τῶν Γερμανῶν, ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Αὔριο ἴσως νὰ ἦταν ἀργά. Ὁ Γεωργιάδης μποροῦσε πάλι νὰ τοὺς διαφύγη γιὰ νὰ συνεχίση τὴν προδοτική του δρᾶσι. Ποιὸς ὅμως ἀπὸ τοὺς ἔξη ἄντρες θὰ ἔκανε τὴν ἐκτέλεσι;

Ὁ Ντῖνος Τρυπιᾶς κρίθηκε ὁ πιὸ κατάλληλος γι' αὐτό. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀναλάμβανε παρόμοιες ἐπικίνδυνες ἀποστολές. Ἦταν ἕνας δοκιμασμένος ἄντρας στὴ φωτιὰ καὶ στὸ σίδερο τοῦ μυστικοῦ πολέμου τῆς κατοχῆς. Δεκάδες φορὲς εἶχε κινδυνέψει κι' ἄλλες τόσες φορὲς εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Γερμανῶν, τὸ ἴδιο ὅπως κι' ὁ ἀδελφός του Μανώλης. Αὐτός, λοιπόν, θὰ ξεμπέρδευε τὸν προδότη. Πραγματικά, μόλις εἶδαν τὸ Γεωργιάδη ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ σπίτι του κατεβαίνοντας πρὸς τὴν πλατεῖα τῆς Φιλαδέλφειας, ὁ Νῖκος Τρυπιᾶς τὸν πῆρε ἀμέσως ξωπίσω χωρὶς νὰ τὸν ἀφίνη ἀπὸ τὰ μάτια του. Εἶχε πλησιάσει πολὺ κοντά. Ξαφνικὰ ὅμως, σὰν ἀπὸ διαίσθησι, ὁ προδότης γύρισε ἀπότομα καὶ στάθηκε μπροστά του.

— Τί συμβαίνει; Γιατί μὲ παρακολουθεῖς; τὸν ρώτησε ἄγρια ἐνῶ τὸ χέρι του κατέβαινε πρὸς τὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακακκιοῦ του ποὺ εἶχε τὸ περίστροφό του.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ τὸ μεταχειριστῆ. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ὁ Τρυπιᾶς τράβηξε ἕνα δίκοπο μαχαῖρι καὶ μ' ἕνα ἐξαιρετικὰ ὑπολογισμένο πήδημα βρέθηκε ἀκριβῶς στὸ πλάϊ του. Καὶ προτοῦ προλάβη ὁ ἄλλος νὰ προφυλαχτῆ τοῦ κάρφωσε ἀπανωτὲς φορὲς τὸ μαχαῖρι του στὴν κοιλιά.

— Πάρε προδότη! τοῦ ἔλεγε καθὼς τὸν χτυποῦσε. Αὐτὴ εἶνε δική μου, αὐτὴ γιὰ κείνους ποὺ ἔφαγες, κι' αὐτὴ γιὰ κείνους ποὺ ἤθελες νὰ φᾶς!

Ὁ Γεωργιάδης ταλαντεύτηκε μιὰ στιγμὴ ἕτοιμος νὰ σωριαστῆ στὸ ἔδαφος. Τὸ πιστόλι τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια, μὰ ὡστόσο καὶ πληγωμένος κατώρθωσε νὰ τὸ βάλη στὰ πόδια. Τὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε ἀπὸ τὶς πληγές του, ἄφινε ἕνα μαῦρο αὐλάκι πάνω στὴ γῆ. Τὸ σκυλὶ δὲν ἤθελε νὰ ψοφήση ἀκόμη! Ἔτρεχε, ἔτρεχε μὲ ὅσες δυνάμεις τοῦ ἔμεναν, τρελλὸς ἀπὸ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ χανόταν στὸ σούρουπο. Ὁ κ. Κώτσης ὅμως ποὺ παρακολουθοῦσε ἀθέατος ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τὴ δραματικὴ σκηνή, δὲν ἔχασε καιρό. Καθὼς περνοῦσε τρέχοντας μπροστά του ὁ προδότης, τὸν ἄφισε νὰ προσπεράση λίγα μέτρα. Καὶ τότε τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τὸν πυροβόλησε δυὸ φορές. Οἱ δυὸ σφαῖρες σφηνώθηκαν στὴ ράχη τοῦ προδότη. Ὁ Γεωργιάδης ἔβγαλε ἕνα μουγκρητὸ σὰν βῶδι ποὺ τὸ σφάζουν, κι' ἔπεσε μπρούμυτα πάνω στὴ γῆ. Τὴν ἑλληνικὴ γῆ ὅπου ἔθαψε ἑκατοντάδες θύματά του. Ἀπὸ τὶς σφαῖρες ὅμως ποὺ πέσανε, εἰδοποιήθηκε ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς τῆς Ν. Φιλαδελφείας. Ἀμέ-

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

σως σχεδὸν ἀρκετοὶ χωροφύλακες, ὑπὸ τὸν ὑπομοίραρχο κ. Ματαράγκα, ἔτρεξαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως καὶ κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸν κ. Κώτση καὶ τὸν Τρυπιά. Καθὼς τοὺς πήγαιναν ὅμως γιὰ τὸ τμῆμα, ὁ πρῶτος, ἀποκάλυψε στὸν ὑπομοίραρχο τὴν πραγματική του ἰδιότητα καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Γεωργιάδη.

— Εἴχαμε ἐντολὴ νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὴ μέση, τοῦ εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει πάρει στὸ λαιμό του κόσμο καὶ κοσμάκη. Ἀπὸ σένα τώρα ἐξαρτᾶται νὰ μὴ πέσουμε στὴ φάκα τῶν Γερμανῶν.

Ὁ κ. Ματαράγκας τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Μὴν ἀνησυχῆς, τὸν διαβεβαίωσε. Ἀπὸ τὴ μιὰ πόρτα θὰ μπῆς κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ φύγης...

Πραγματικὰ ὁ κ. Κώτσης δὲν ἔμεινε στὸ τμῆμα οὔτε δέκα λεπτά. Τὸ συνεργάτη του Τρυπιᾶ, ποὺ τὸν εἶχαν κρατήσει ἐκεῖ, κατώρθωσε ὁ ἐκπληκτικὸς αὐτὸς Ἕλληνας, νὰ τὸν ἀποφυλακίση ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, μ' ἕνα πλαστὸ ἀποφυλακιστήριο μέσα ἀπὸ τὰ κρατητήρια τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ποὺ τὸν εἶχαν μεταφέρει ἀπὸ τὴ Ν. Φιλαδέλφεια. Χάρις, λοιπόν, στὴν παλληκαριὰ καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἔλειψε ἀπὸ τὴ μέση ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐγκληματίες τῆς κατοχῆς.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, πάνω κάτω, ἐξετελέσθη κι' ὁ ἄλλος διαβόητος καταδότης, ὁ Μενέλαος Γιαντίσκος. Ὁ Γιαντίσκος ἦταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸν ἀείμνηστο Θεμιστοκλῆ Σοφούλη ὡς τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεώς του. Μερικὰ μέλη ὅμως μιᾶς μυστικῆς ὀργανώσεως ὑπὸ τὸν Πολωνὸ Τζόζεφ Κρέλλ, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ βρεταννικὸ στρατὸ κατώρθωσαν νὰ τὸν στριμώξουν στὴ γωνιὰ ἑνὸς δρόμου καὶ νὰ τὸν πολτοποιήσουν κυριολεκτικὰ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες ἑνὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τὸ εἶχαν νοικιάσει ἀκριβῶς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Ὅταν οἱ Γερμανοὶ ἔμαθαν τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ προδότη, ἀμέσως σχεδὸν ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὸν εἶχε σκοτώσει. Εἶχαν καταλάβει πολὺ καλὰ πὼς τὸ «δυστύχημα» αὐτὸ κάθε ἄλλο παρὰ τυχαῖο ἦταν. Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν προσπάθησαν, τὸ αὐτοκίνητο δὲν βρέθηκε ποτέ, γιατὶ ἁπλούστατα ἦταν μιᾶς γερμανικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Π. Φαλήρου καὶ οἱ Ἕλληνες πατριῶτες τὸ εἶχαν νοικιάσει ἀπὸ ἕνα Γερμανὸ ἐπιλοχία — γιὰ μαύρη δῆθεν ἀγορὰ — ἀντὶ τριῶν λιρῶν Ἀγγλίας. Τὸ χρυσάφι εἶχε κάνει κι' ἐδῶ τὸ θαῦμα του.

Ἀπὸ τὸ 1943 ὣς τὸ 1944 ἔγιναν κι' ἄλλες πολλὲς ἐκτελέσεις προδοτῶν, ὅπως τοῦ Διονυσίου Βανιζάκη, τοῦ Ἀγησίλαου Παντελόγλου, τοῦ Πέτρου Γκίσκα καὶ διαφόρων ἄλλων. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς θὰ μιλήσουμε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐρχόμενα τεύχη μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀριστ. Καρατζαφέρην, Ἐνταῦθα: Περᾶστε ἀπ' τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα, Τετάρτη, Σάββατο 12 — 2 νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Μ' ὅλη μου τὴν καλὴ θέλησι νὰ σᾶς βοηθήσω ἂν καὶ δὲν κατάλαβα ἀκόμη τί ζητᾶτε ἀπὸ μένα. Τὰ γραμματόσημα ποὺ μοῦ στείλατε τὰ κρατῶ στὴ διάθεσί σας. Ἄλλωστε δὲν μοῦ γράψατε τὴ διεύθυνσί σας γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ταχυδρομικῶς. **Ἰουλία Ψάλτη**, Κηφισιά: Ὅπως θέλετε. Μὴν ἀλλάξετε ὅμως ἀργότερα γνώμη γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχη καιρὸς γιὰ «συμβιβασμούς». Πάντως θὰ τοῦ γράψω στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε. Τρία χρόνια φιλοξενείας δὲν εἶνε καὶ λίγο. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστῶ. **Γιάννην Ἰωαννίδην**, Θεσσαλονίκην: Χαίρομαι ἰδιαιτέρως γιὰ τὴ γνωριμία σας, ἀγαπητὲ ξάδελφε! Μήπως εἴσαστε ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τοῦ «Κοχλία»; Περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε. **Χρῆστον Βαλσαμῆν**, Βόλον: Γιὰ τοὺς «Λεγεωνάριους» ἔλαβα πάρα πολλὰ γράμματα. Ἄλλοι μοῦ ζητοῦν πληροφορίες κι' ἄλλοι μὲ συμπληρώνουν. Πάντως, ὅταν θὰ ξαναγράψω γι' αὐτοὺς θὰ χρησιμοποιήσω τὰ στοιχεῖα σας, ποὺ εἶνε πράγματι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα. Στεῖλτε μου καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ... πρίγκηπα Διαμάντη καὶ θὰ σᾶς πῶ ἂν εἶνε αὐτός. Ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ «γνήσια». Ὁ καλλιτέχνης ποὺ εἰκονογραφεῖ τοὺς «Κατασκόπους» εἶνε ὁ κ. Ν. Νομικός. Θὰ τοῦ διαβιβάσω τοὺς χαιρετισμούς σας. **Ἀπόστολον Κυριακόπουλον**, Ἐνταῦθα: Ἀφοῦ μένετε στὴν Ἀθήνα περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας τὶς μέρες καὶ τὶς ὧρες ποὺ γράφω παραπάνω. Δὲν χρειάζεται ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος ἀφοῦ ὑπάρχει τὸ σύστημα τῆς στενογραφίας. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια χίλια εὐχαριστῶ. **Μανώλην Πρέκαν**, Ἀττική: Δὲν ἔχω καμμιὰ προκατάληψι κι' αὐτὸ τὸ ἔχω γράψει πολλὲς φορές. Δυστυχῶς δὲν μεταχειρίζομαι ἀνεύθυνα στοιχεῖα, ὅπως τὰ δικά σας. Ἂν μπορῆτε νὰ μοῦ ἀποδείξετε τὴν ἀλήθειά τους, εἶμαι πρόθυμος νὰ γράψω ὅ,τι θέλετε. Ὅπως καταλαβαίνετε ὁ «Θησαυρὸς» ἔχει κάποια εὐθύνη ἀπέναντι στοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνῶστες του. Ἑπομένως τὸ ἴδιο κι' οἱ συντάκτες του. Λυποῦμαι. **Σούλαν Ἀμαράντη**, Ἐνταῦθα: Γιὰ τὴν αὐθόρμητη καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπη σας, εὐχαριστῶ. **Θᾶνον Πολυγυριώτην**, ΚΕΠΝ, Σ. Τ. Γ. 907: Ἡ «Ὑπηρεσία Πλοίων» ἔδρασε κυρίως στὰ Δωδεκάνησα ἀλλὰ καὶ σ' ὅλο τὸ Αἰγαῖο, ὡς τὴν Κρήτη. Ὁ Ἄντερς Λάσσεν ἦταν μόλις 24 χρονῶν, ἀπὸ τὴ Δανία. Ἔχει πάρει δυὸ πολεμικοὺς σταυροὺς καὶ τὸ Σταυρὸ τῆς Βικτωρίας (V. C'), τιμὴ ποὺ δὲν ἔγινε σὲ κανέναν ἄλλο στὸ διάστημα τοῦ δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Πέθανε μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη κι' ὁ θάνατός του ὑπῆρξε τραγικὸς καὶ μεγαλειώδης. Θὰ τὸν διαβάσετε πολὺ σύντομα στὸ «Θησαυρό». **Α. Καργᾶκον**, Γύθειον: Ὁ κ. Λ. Λιναρᾶς εἶνε ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν καὶ μπορεῖτε να τοῦ γράψετε ἐκεῖ. Πάντως θὰ τοῦ διαβιβάσω τοὺς χαιρετισμούς σας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ. **Δ. Γάτου**, Ἐνταῦθα: Νομίζω πὼς ἔχετε ἄδικο. Τουλάχιστον ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, καταλαβαίνω πὼς ξέρετε πολλά, ἀλλὰ δὲν θέλετε νὰ τὰ ὁμολογήσετε. Δικαίωμά σας βέβαια, ἀλλὰ μιὰ ὑπεράσπισι δὲν γίνεται ποτὲ χωρὶς μαρτυρίες. Κάνω λάθος μήπως; **Κυριᾶκον Ἀμπατζῆν**, Κυνουρίαν: Ἐξαιρετικὰ συγκινητικὸ τὸ γράμμα σας. Δὲν ξέρω μὲ ποιὸν τρόπο νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὅταν θὰ κατεβῆτε στὴν Ἀθήνα περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ γνωριστοῦμε. Ἡ διεύθυνσι τοῦ κ. Γιαννάτου εἶνε: Ἐμμ. Μπενάκη 40, Ἀθήνα. **Χρῆστον Δαρπεγόλαν**, Λευκάδα: Εἶνε τὸ δεύτερο γράμμα σας γιὰ τὸ Ι. Ν. Πάντως σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν μπορῶ νὰ γράψω ἀπολύτως τίποτε ἂν δὲν βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ὕπαρξί του. **Δ. Καραγιάννη**, Κρήτην: Ἂν εἶνε συγγενής σας ἡ «Μπουμπουλίνα» πρέπει νὰ τὄχετε καμάρι, ὅπως τὴν καμαρώνομε καὶ μεῖς — ἔστω καὶ νεκρὴ — ποὺ συνεργαστήκαμε μαζί της. Αὐτοὶ ποὺ τὴν κατηγοροῦν πὼς ἔπαιρνε χρήματα ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, εἶνε ψεῦτες καὶ συκοφάντες. Ἡ Καραγιάννη δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὶς λίρες μὲ τὴν «οὐρὰ» ὅπως μοῦ γράφετε. Εἶχε δική της περιουσία ποὺ τὴν πούλησε γιὰ νὰ σώζη ἀνθρώπους. Μὰ τὸ σπουδαιότερο, εἶχε «ψυχή», πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἔχουν οὔτε τὸ εἶχαν ποτὲ οἱ συκοφάντες της. **Κ. Ν. Καλησπέρην**, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀπάντησις ποὺ δίνω στὸν κ. Καραγιάννη εἶνε καὶ γιὰ σᾶς καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ τολμοῦν νὰ κατηγορήσουν τὴ μεγαλύτερη ἡρωΐδα τῆς Εὐρώπης. Δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες δὲν ξέρουν νὰ τιμήσουν αὐτοὺς ποὺ τοὺς τίμησαν. Ἡ μέλλουσα ὅμως ἱστορία θὰ τῆς δώση τὴ θέσι ποὺ τῆς ἀξίζει. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως ζῆ στὴν καρδιά μας. **Ὄλγα Κυριακοπούλου**, Ἐνταῦθα: Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὶς πληροφορίες αὐτές; Οἱ «Κατάσκοποι» δὲν πρόκειται νὰ διακοποῦν πρὸς τὸ παρόν, γιατὶ ὑπάρχει ἄφθονο ὑλικὸ ἀκόμη. Ὡστόσο τὸ ἐνδιαφέρον σας μὲ συγκινεῖ βαθύτατα. Εὐχαριστῶ. **Χ. Μαχμουρλῆν**, Ξάνθη: Τὴν ἀπάντησι ποὺ εἴδατε στὸν Π. Ρ. γιὰ τὸν Κ. Μ. τὴν ἔγραψα γιὰ λόγους σκοπιμότητος. Μὴ σᾶς φαίνεται περίεργο. Ὅταν θἄρθῆτε στὴν Ἀθήνα θὰ σᾶς ἐξηγήσω τί συμβαίνει καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσετε. Χίλια εὐχαριστῶ. **Ν. Δ.**, ἀστυφύλακα Τροχαίας: Σᾶς ἔχω ἀπαντήσει γιὰ τὸ ζήτημά σας στὰ ὑπ' ἀριθ. 582 καὶ 603 τεύχη τοῦ «Θησαυροῦ». Φαίνεται πὼς δὲν παρακολουθεῖτε τὰ «Κατασκοπευτικά». Ἑπομένως δὲν φταίω ἐγὼ καὶ μὴν ἔχετε παράπονα μαζί μου. Καλλίτερα ὅμως νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Ἔχω γράψει γιὰ πολλοὺς συναδέλφους σας. Γιατὶ νὰ μὴ γράψω καὶ γιὰ σᾶς: **Βίκυ-Βίκυ**, Ἐνταῦθα: Εἴσαστε πολὺ «μωρὸ» ἀκόμη γιὰ νὰ μὲ τρομάξετε. Τ' ἀνώνυμα γράμματά σας καὶ τ' ἀνώνυμα τηλεφωνήματά σας, τ' ἀκούω καὶ τὰ διαβάζω εὐχαρίστως γιὰ νὰ σπάζω «πλάκα» μὲ τὶς ἀνοησίες σας. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὁπλοφορήσω, γιατὶ δὲ μὲ πιάνει τίποτε, δόξα τὸ Θεό. Εἶμαι Σαββατογεννημένος! **Ἑλένη Καμαρινοῦ**, Κεφαλληνίαν: Ποτὲ δὲν ξεχνῶ τὶς ὑποχρεώσεις μου, προπαντὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μ' ἀγαποῦν. Ἀλλὰ τί μποροῦσα νὰ γράψω περισσότερο ἀπὸ ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ»; Δυστυχῶς γιὰ ἰδιαίτερη ἀλληλογραφία, παρ' ὅλη τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνετε, δὲ βρίσκω καιρό. Λυποῦμαι. **Ἠλίαν Πανουσόπουλον**, Σ. Τ. Γ. 914: Τὸ Τσὴ-Ἔσσε ποὺ ἀναφέρω συχνὰ στοὺς «Κατασκόπους» εἶνε ἀπὸ τ' ἀρχικὰ C. S., ποὺ σημαίνουν Contro-Spionaggio, δηλαδὴ Ἀντικατασκοπεία. Αὐτὸ γίνεται γιὰ συντομία κι' οἱ Ἕλληνες — ὅσοι πέρασαν δηλαδὴ ἀπὸ τὰ χέρια της — τὴν ξέρουν μ' αὐτὴ τὴν ὀνομασία. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα νὰ μοῦ γράψετε ὁπότε θέλετε. Ἔχω κι' ἐγὼ ἀρκετὰ στοιχεῖα κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ τὰ συμπληρώσω μ' αὐτὰ ποὺ θὰ μοῦ στείλετε σεῖς. Γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστῶ. **Εὐάγγελον Φωτόπουλον**, Περισσόν: Γιατί ὄχι; Ἂν εἶνε ὅπως μοῦ τὰ γράφετε δικαιοῦσθε ἀποζημιώσεως. Δὲν ξέρω τί σᾶς εἶπαν οἱ Ἄγγλοι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, μὰ καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν πρόκειται ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν περίπτωσί σας. Καλὰ θὰ κάνετε ὡστόσο νὰ βάλετε ἕνα δικηγόρο. Ἔτσι θὰ τελειώσετε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. **Νίκην Σφηκάκη**, Χανιά: Νὰ μοῦ στείλετε. Θὰ τὰ διαβάσω καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Γιὰ τὴ φίλη σας ἔγραψα κι' ἴσως θὰ ξαναγράψω. Ἡ ἱστορία της εἶνε πολύπλευρη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ χωρέση μέσα σὲ μιὰ σελίδα. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ κυκλοφορήσουν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσίς τους στὸ «Θησαυρό». Γιὰ τὰ εὐγενικά σας αἰσθήματα χίλια εὐχαριστῶ. **Μανώλη Κασιδάκην**, Χανιά: Ἡ ἀπάντησις τῆς δ. Σφηκάκη εἶνε καὶ γιὰ σᾶς. Οἱ «διαφυγὲς» ἀπὸ τὴν Κρήτη μ' ἐνδιαφέρουν πάρα πολύ. Γιὰ τὸ ὑποβρύχιο ποὺ μοῦ γράφετε θέλω μιὰ ἐξήγησι: Ἦταν γερμανικὸ ἢ ἀγγλικό; Γράφτε μου καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ ἀκρίβεια. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας εὐχαριστῶ. **Γιῶργον Ξανθόπουλον**, Πειραιᾶ: Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; Καταλαβαίνετε πὼς ἔχω κάποια εὐθύνη σ' αὐτοὺς ποὺ μὲ διαβάζουν. Ὡστόσο περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ συζητήσουμε τὸ ζήτημά σας. Ἴσως βροῦμε κάποια λύσι. **Μιχαλάκη Παΐζην**, Ἀλεξανδρούπολιν: Πολὺ εὔκολα τὰ χάνετε, ἀγαπητέ μου. Τὸ ἁμάρτημά σας δὲν εἶνε τόσο μεγάλο, ὅσο φαντάζεστε. Ἢ μᾶλλον δὲν εἶνε καθόλου ἁμάρτημα. Πολλοὶ Ἕλληνες ἐργάτες — ἀλλὰ καὶ μόνον ἐργάτες; — δούλεψαν στοὺς Γερμανοὺς γιατὶ πεινοῦσαν. Αὐτὸ δὲν σημαίνει «προδοσιά». Πάντως δὲν πρόκειται νὰ γράψω τίποτε εἰς βάρος τους. Ἀντίθετα, ἂν γράψω καμμιὰ φορά, θὰ πῶ γιὰ τὴν παλληκαριά τους καὶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσί τους στὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα. Γειὰ χαρά, λοιπόν. **Ξυλοθραύστην**, Ἐνταῦθα: Μπορούσατε νὰ πάρετε ἕνα ἄλλο ψευδώνυμο, ὅταν θέλετε ν' ἀπειλήσετε, ἀξιότιμε κύριε! Φαίνεται πὼς σᾶς λείπει τὸ...μυαλό. Πάντως πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲ σᾶς φοβᾶμαι καὶ σᾶς προκαλῶ νὰ μοῦ κάνετε τ' «ἀντίποινα». Ἀσφαλῶς στὴν Κατοχὴ οἱ Γερμανοὶ θὰ σᾶς εἶχαν γιὰ δήμιο. Ἢ μήπως εἴσαστε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φοροῦσαν μάσκα στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ὑποδεικνύουν τοὺς πατριῶτες; **Σπῦρο Βαμβακίτην**, Λάρισα: Θὰ σᾶς ἔγραφα ἂν μοῦ στέλνατε τὴ διεύθυνσί σας. Πάντως ἡ στήλη αὐτὴ δὲν εἶνε προωρισμένη γι' αὐτὲς τὶς δουλειές. Καλύτερα νὰ γράψετε στὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο» στὴ διεύθυνσι τοῦ «Θησαυροῦ» ἂν καὶ τὸ γράμμα σας τὸ ἔχω παραδώσει στὴν κ. Ἔρη γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήση. Παρακολουθῆτε λοιπὸν τὴ στήλη της. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσί τους. **Ρένο Κάρντιφ**, Ἐνταῦθα: Γιατί τόση ἀπαισιοδοξία; Ἐσεῖς ἕνας «πρώην» πράκτορας τῶν Ἄγγλων, ἔπρεπε νὰ ξέρετε πὼς οἱ παρεξηγήσεις αὐτὲς εἶνε πολὺ φυσικὲς μετὰ τὸν πόλεμο. Τέτοιου εἴδους σχολὲς δὲν ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ σὲ τί θὰ σᾶς ὠφελήσουν τώρα πιὰ τὰ μαθήματα; Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ μείνετε στὴν Τράπεζά σας, ἔστω καὶ μ' αὐτὸ τὸν ψευτομισθό, ὅπως μοῦ γράφετε; **Βελ. Κουρκουλᾶκον**, Π. Π. 13: Δὲν ὑπάρχει πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα. Ἀργήσατε, φίλε μου, νὰ ὑποβάλετε τὰ χαρτιά σας καὶ μείνατε ἔξω τοῦ νυμφῶνος. Πάντως, ἂν θέλετε, ἀπευθυνθῆτε στὸ Γ.Ε.Σ. κι' ἴσως κάτι νὰ γίνη. Ἀλλὰ δὲν τὸ πολυφαντάζομαι. **Μαρίαν Σικελιώτου**, Ἐνταῦθα: Συμφωνῶ ἀπολύτως. Ὅταν κανεὶς εἶνε προδότης δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξη χαρακτῆρα. Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ θὰ σᾶς συμβούλευα εἶνε νὰ μὴ φυτρώνετε ἐκεῖ ποὺ δὲ σᾶς σπέρνουν...

Ι. Β. Ι.

Η ΗΛΕΚΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ—ΓΡΑΦΕΙΟ

Ἡ ἑταιρία Γουέστινχάουζ τῆς Ἀμερικῆς ἔφτιαξε ἕνα νέο μοντέλο ἠλεκτρικῆς κουζίνας ποὺ μοιάζει μὲ μικρὸ γραφεῖο! Ἔτσι ἡ νοικοκυρὰ ποὺ ἑτοιμάζει τὸ φαγητό, μπορεῖ νὰ ξεκουράζεται συγχρόνως στὸ εἰδικὸ κάθισμα ποὺ διαθέτει ἡ νέα αὐτὴ ἠλεκτρικὴ κουζίνα.

Πολιτικὰ ΤΑΞΙΔΙΑ...

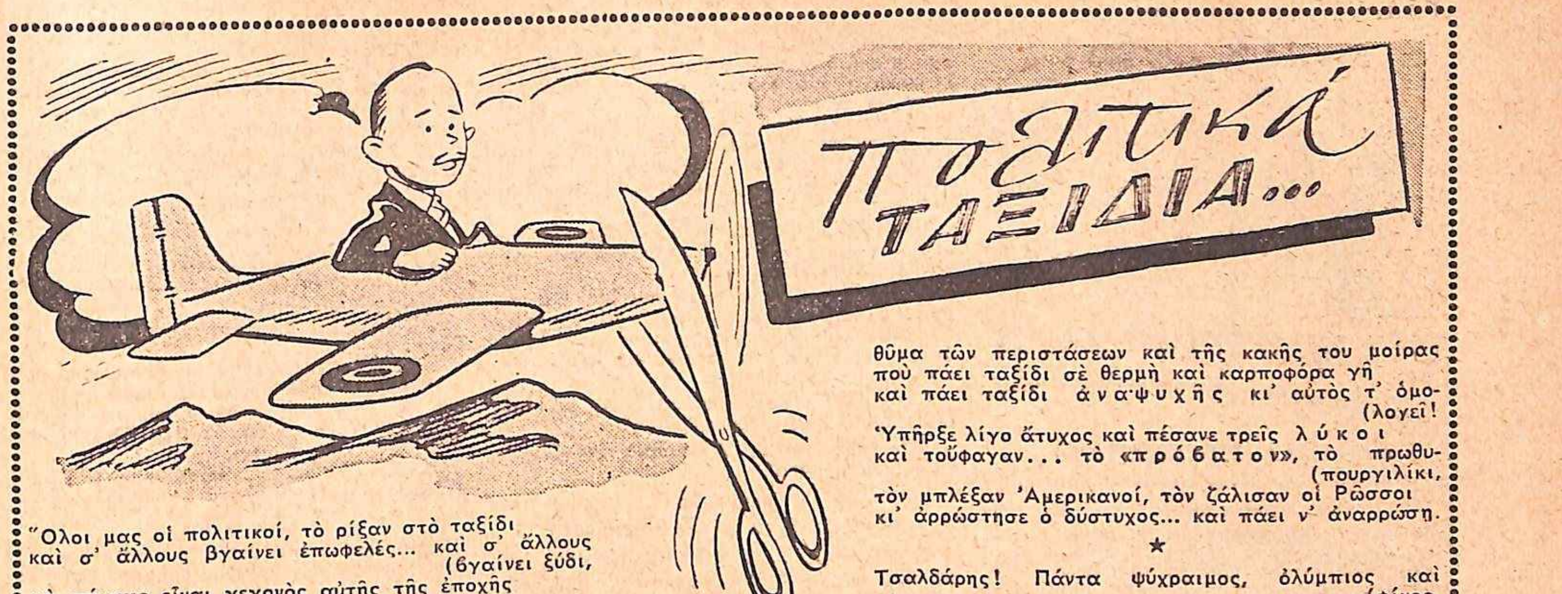

Ὅλοι μας οἱ πολιτικοί, τὸ ρίξαν στὸ ταξίδι
καὶ σ' ἄλλους βγαίνει ἐπωφελές... καὶ σ' ἄλλους
(βγαίνει ξύδι,

μὰ πάντως εἶναι γεγονὸς αὐτῆς τῆς ἐποχῆς
πὼς κάνει ὁ καθένας τους... ταξίδι ἀναψυχῆς.
Σὲ δεξιώσεις, γεύματα, γλεντάει ὁπωσδήποτε
καὶ τὸ ταξίδι, φυσικά, πάντα καλὸ τοῦ κάνει
κι' ἂν γιὰ τὸν κύριο σκοπὸ δὲν ἐπιτύχῃ τίποτε,
γυρίζει καὶ μᾶς λέει ἐδῶ:
—Φταῖν' οἱ Ἀμερικάνοι!

Ἀλλ' ἂν πετύχῃ, βέβαια, καὶ μέρος τῶν σκοπῶν
φωνάζει:
— Ἐπετύχαμεν! Ζήτω... ἐγώ, λοιπόν!

★

Συγγνώμην, ἐὰν εἴμαστε ὀλίγον αὐστηροί,
ἡ Σάτυρα, πολιτικούς, κανόνες δὲν τηρεῖ!
Τὸ χιοῦμορ καὶ τὰ σκώμματα
πηδᾶνε τὰ προσκόμματα
κι' ἴσως πολλοὶ τὴ σάτυρα, τὴ θέλουν ζωηρότερη,
μὰ τώρα ὅμως, βρὲ παιδιά, θὰ μποῦμε σὲ ὀνό-
(ματα

καὶ πρέπει, ὁπωσδήποτε, νὰ εἴμαστε ἁβρότεροι!

★

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός, τὴν ἔχει τὴ συνήθεια
νὰ ταξιδεύῃ συνεχῶς, ἐπὶ τριάντα χρόνια,
μὰ τώρα στὴν Ἀμερική, πάει γιὰ τὴ «Βοήθεια»
καὶ σκίζει ἀέρα, θάλασσα καὶ δὲν φοβᾶται χιόνια.
Μᾶς κόψαν τὰ δολλάρια κι' αὐτὸ μᾶς συγκινεῖ
κι' οἱ πόθοι τοῦ κύρ Σοφοκλῆ θὰ πρέπῃ νὰ προκό-
(ψουν

μὰ μὲ τὴ φόρα ποὔχουνε οἱ Ἀμερικανοὶ
τρέμω καὶ τὸ ταξίδι του... μὴν τοῦ τὸ περικό-
(ψουν!

Γιὰ φαντασθῆτε, φίλοι μου, ὁ Τροῦμαν νὰ τοῦ πῇ:
— Πάλι ζητᾶς δολλάρια; Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια;
Κι' ἐνῶ ἡ χώρα σου πεινᾶ, δὲν εἶναι πιὰ ντροπὴ
νὰ σπαταλᾶς ἐσὺ λεπτὰ σὲ μακρυνὰ ταξίδια;
Τότε θὰ πῇ κι' ὁ Σοφοκλῆς, μὲ ὕφος καθὼς πρέ-
(πει:

—Τὰ σπαταλάω τὰ λεπτά... μ' ἀπ' τὴ δική μου
(τσέπη!

Ἴσως στὴ χώρα μας αὐτή, νὰ λείπῃ ὁ ἐπιούσιος,
μὰ πάντως ὁ Πρωθυπουργός, εἶν' ἀπὸ κούνια πλού-
(σιος

καὶ ἂν τὸ Μάρσαλ δὲν μπορεῖ πολὺ νὰ συγκινήσῃ
τουλάχιστον προσωπικῶς... μπορεῖ νὰ τὸν δανείσῃ!
(Μὰ μὲ τοὺς φόρους ποὔβαλε... δὲν θὰ τοῦ μείνῃ
(τάλληρο

καὶ προσεχῶς θὰ σκέπτεται... νὰ πάῃ κι' ὡς τὸ
(Φάληρο!)

★

Γυρίζει ἀπ' τὸ ταξίδι του ὁ κύριος Παπανδρέου
κι' εἶναι, νομίζω, κομιστής, δώρου λαμπροῦ κι' ὡ-
(ραίου,

γιατὶ σ' αὐτὸ τὸ «Καπνικὸν» βοήθησε κι' ἡ τύχη,
κι' ἐνῶ τὸ πᾶν εἶχε χαθῆ, ἔχει πολλὰ πετύχει.
Ἀπ' τὴ Φραγκφούρτη δήλωσε:
—Παιδιά μου, ἀγρυπνῶ!
»Μηχανικῶς, σᾶς βεβαιῶ, κοιμᾶμαι καὶ ξυπνῶ,
»μηχανικῶς ἐνδύομαι, μηχανικῶς δειπνῶ
»καὶ σκέπτομαι... Καπνό!
»Ἐπέτυχα! Γυρίζω δέ, γοργῶς καὶ μάνι - μάνι!
»Μᾶς εἶπαν πὼς «πιστεύομεν»... ὀλίγον στὸ
(χωμάνι

»ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, νομίζω πὼς ἐλύθη
»κι' ἔτσι... ἡ φήμη «καπνὸς ἦν» καὶ τώρα
(«διελύθη».

★

Τρίτος, μοιραίως, ἔρχεται ὁ κύριος Πλαστήρας

θῦμα τῶν περιστάσεων καὶ τῆς κακῆς του μοίρας
ποὺ πάει ταξίδι σὲ θερμὴ καὶ καρποφόρα γῆ
καὶ πάει ταξίδι ἀναψυχῆς κι' αὐτὸς τ' ὁμο-
(λογεῖ!

Ὑπῆρξε λίγο ἄτυχος καὶ πέσανε τρεῖς λύκοι
καὶ τοὔφαγαν... τὸ «πρόβατον», τὸ πρωθυ-
(πουργιλίκι,

τὸν μπλέξαν Ἀμερικανοί, τὸν ζάλισαν οἱ Ρῶσσοι
κι' ἀρρώστησε ὁ δύστυχος... καὶ πάει ν' ἀναρρώσῃ.

★

Τσαλδάρης! Πάντα ψύχραιμος, ὀλύμπιος καὶ
(φίνος,

συγκυβερνήτης μόνιμος καὶ ἤρεμος ὁ Ντῖνος
ἔχει πικρὸ παράπονο καὶ θλῖψι ἔχει μεγάλη:
—Ἐμπῆκα στὴν Κυβέρνησι καί... ταξιδεύουν
(ἄλλοι!

Στὸ μέλλον πιά, σᾶς βεβαιῶ, ὅ,τι μπορῶ θὰ κάνω
νὰ εἶν' αὐτοὶ πρωθυπουργοὶ κι' ἐγώ... στ' ἀερο-
(πλᾶνο!

Δὲν θέλω θέσεις, βρὲ παιδιά, καὶ θώκους δὲν γυ-
(ρεύω,

ἂς κυβερνοῦν οἱ ἄλλοι δυὸ κι' ἐγώ... νὰ ταξι-
(δεύω!

★

Ὁ κύριος Κανελλόπουλος εἰς τὴν Ἀμερική,
ὁμολογῶ εἰλικρινῶς, τἄπε καλὰ κι' ἐκεῖ,
ἀλλὰ τοὺς τὰ «κοπάνισε» καὶ γκρίνιασαν στὸ τέλος
ὡς ὅτου ἀναγκάστηκε νὰ πάῃ κι' ὁ Βενιζέλος.
Κι' ἂν ἔτσι πᾶμε, βρὲ παιδιά, θὰ τοιμαστοῦνε στό-
(λοι,

νὰ φύγουν στὴν Οὐάσιγκτων... οἱ Ἀρχηγοί μας ὅλοι!

★

Ὁ κύριος Σοφιανόπουλος δὲν ταξιδεύει τώρα
καὶ δὲν φοβᾶται, φυσικά, καμμία... νέα «μπόρα»,
ἁπλῶς στὴ Μόσχα θἄθελε, νὰ πάῃ ὡρισμένως
γιὰ λόγους διπλωματικούς... ὡς Μοσχα - να-
(θρεμένος.

Τὴν πόλι αὐτὴ τὴν ἀγαπᾶ. Τὴν ἔχει καὶ γνω-
(ρίσει

μ' ἂν πάῃ τώρα, σκέπτεται... κι' αὐτὸς πῶς θὰ γυ-
(ρίσῃ!

★

Ἂν ταξιδεύῃ ρώτησαν τὸν κύριο Μανιαδάκη
κι' εἶπε:
— Καλὸς εἶν' ὁ καιρός. Κι' ἡ θάλασσα... λα-
(δάκι!

Καὶ θἄθελα τοὺς «φίλους» μου... νὰ στείλω τα-
(ξιδάκι!

(Μά... δυστυχῶς δὲν τὸ μπορεῖ. Μένει στὴν κάμαρά
(του

καὶ τὸ πρωῒ πίνει καφέ... πικρὸ στοῦ Ζαχα-
(ράτου).

★

Ὁ κόσμος ὁ πολιτικὸς πάει ταξίδι ὅλος
μὰ ὁ Τσιριμῶκος μένει ἐδῶ κι' ὁ φίλος του ὁ Σβῶ-
(λος,

ποὺ τοὺς χτυπᾶνε,—φοβεροί!—
καὶ Δεξιοὶ κι' Ἀριστεροί,
μ' αὐτοὶ νὰ κυβερνήσουνε μ' ἐπιμονὴ γυρεύουν
κι' ἔτσι κι' οἱ δυό... στὰ σύννεφα νομίζω
(ταξιδεύουν!

★

Μᾶς μένει τώρα ὁ Λαὸς ποὔχει τὴν εὐκαιρία
νὰ ταξιδεύῃ μοναχὰ μὲ τὰ λεωφορεῖα...
Τὶς στάσεις τοῦ ἀλλάξανε καὶ μένει ἐν ἐκτάσει
καὶ κάθε μέρα τοὔρχεται στ' ἀλήθεια μεμψιμοιρία
γιατὶ γιὰ στάσι ἐρωτᾶ: Ποῦ πήγανε τὴ στάσι;
Καὶ πάει στὸ τέρμα κι' ἐρωτᾶ: Ποῦν' ἡ ἀφετη-
(ρία;

Καὶ τέλος ὁ ὑπάλληλος ὁ δόλιος ποὔχει ρέψει
...στὰς «αἰωνίους» τὰς «μονὰς» θαρρῶ θὰ ταξι-
(δέψῃ!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ἡ κωμῳδιοῦλα μας

«ΕΝΤΙΜΑ ΠΡΟΣΩΠΑ»!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΑ: Νεαρή, χαριτωμένη, μικροσκοπικὴ καὶ μικροπαντρεμένη. Στόχος ἐρωτικῶν βλεμμάτων καὶ διπλωματοῦχος τοῦ «Κολλεγίου τῆς Κοκετταρίας» ποὺ κάπου λειτουργεῖ μυστικά. Γοητευτικά... ἀνόητη! ΠΙΠΗΣ: Ἄντρας της. Ἐμφάνισι σοβαρή, χωρὶς καμμιὰ ἰδιαίτερη σημασία. ΣΩΤΟΣ: Σαρανταπεντάρης «ἀποτυχημένος τοῦ ἔρωτος». Ἄτολμος, ἀδέξιος, ντυμένος ἄχαρα καὶ σχεδὸν κωμικά. Παραλῆς καὶ «κορόϊδο». Πονηρὸς καὶ κουτός. ΛΑΚΗΣ: Ἀτσίδα πολυτελείας. Κομψός, πνευματώδης καὶ φαρσέρ. Ὀλίγον «ὕποπτος» καὶ πολὺ ἀσυνείδητος. ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἴδιος τύπος μὲ τὸ Λάκη. Ο ΜΙΚΡΟΣ: Ἀσήμαντος.

Σκηνὴ 1η

(Στὸ ξενοδοχεῖο κάποιας κοσμικῆς λουτροπόλεως).

ΛΑΚΗΣ: Ἄκου νὰ δῆς τί θὰ σκαρώσουμε τοῦ Σώτου! Θὰ πλαστογραφήσουμ' ἕνα γράμμα τῆς Ρένας ποὺ θὰ τοῦ δίνη σαφεῖς ὑποσχέσεις καὶ θὰ τοῦ ζητάη ἕνα δάνειο πενῆντα λιρῶν!... Ἐμεῖς θὰ πάρουμε τὶς λίρες καὶ θὰ τὶς φᾶμε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τολμηρὸ τὸ βρίσκω. Ἀλλὰ ὅταν ἀποκαλυφθῆ δὲν θὰ μᾶς ζητάη τὰ λεφτὰ πίσω;

ΛΑΚΗΣ: Μὴ σὲ νοιάζη. (Παίρνει ἀπ' τὸ γραφεῖο μιὰ κόλλα χαρτί). Ἔχω πλῆρες τὸ σχέδιό μου. Καὶ τὸ γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς Ρένας τὸν ξέρω πολὺ καλά. (Ἀρχίζει νὰ γράφη). «...Ἀγαπητέ μου κύριε Σῶτο. Ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς γιατὶ σᾶς ἔχω ἐμπιστοσύνη. Μοῦ συμβαίνει μιὰ οἰκογενειακὴ ἀνάγκη ποὺ δὲν θέλω νὰ τὴ μάθη ὁ ἄντρας μου καὶ χρειάζομαι ἀπαραιτήτως πενῆντα λίρες ποὺ θὰ σᾶς ἐπιστρέψω σὲ ἕνα μῆνα. Ἔχω καταλάβει τὰ κρυφά σας αἰσθήματα γιὰ μένα καὶ σᾶς θεωρῶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ συνδεθῆ μαζί μου ψυχικὰ κι' αἰώνια. Δῶστε τὰ χρήματα στὸ μικρὸ ποὺ σᾶς φέρνει τὸ γράμμα τυλιγμένα σ' ἕνα χαρτὶ καὶ γρᾶψτε μου ποῦ εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς δῶ ἰδιαιτέρως ὅταν πᾶμε στὴν Ἀθήνα τὴν ἄλλη βδομάδα. Ἐδῶ, μέσα στὸ ξενοδοχεῖο μὴ μοῦ μιλήσετε. Περιορισθῆτε μόνο στὸν τυπικὸ χαιρετισμό. Εὐχαριστῶ. Δική σας: Ρένα...». Ὡραῖο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ὡραιότατο. Ἀλλὰ τὶς λίρες μιὰ φορὰ θὰ τὶς δώσουμε πίσω. Ὅταν ἀποκαλυφθῆ ἡ φάρσα...

ΛΑΚΗΣ: ...Μὴν εἶσαι κουτός! Θἄχουμε στὰ χέρια μας τὸ σημείωμά του ποὺ θὰ τῆς ὁρίζη ραντεβοῦ καὶ θὰ τὸν ἀπειλοῦμε πὼς θὰ τὸ στείλουμε στὸν ἄντρα της!

ΓΙΩΡΓΟΣ (θαυμαστικά): Ἄ, μὰ ἐσὺ παιδί μου, εἶσαι καταχθόνιος!

ΛΑΚΗΣ: Ἀλλά; Ἀδικοῦμαι ποὺ δὲν ἔγινα γκάνγκστερ!

Σκηνὴ 2η

(Στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου).

Ο ΜΙΚΡΟΣ: ... Μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ μασοῦρι κι' αὐτὸ τὸ σημείωμα. Καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὰ δώσω στὰ χέρια τῆς κυρίας Ρένας.

ΛΑΚΗΣ: Θὰ τὰ δώσουμ' ἐμεῖς. Ἐσένα μὴ σὲ νοιάζη. Πᾶρε τώρα τὴ λίρα ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ: Εὐχαριστῶ πολύ! (Φεύγει τρεχάλα).

ΛΑΚΗΣ (διαβάζει τὸ σημείωμα): «...Ἀξιολάτρευτος Ὕπαρξις! Πετῶ εἰς τὸν ἕβδομον οὐρανόν, δυνάμενος νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Τὴν προσεχῆ Πέμπτην ποὺ θὰ εὑρίσκεσθε εἰς Ἀθήνας θὰ ἀναμένω ποθητόν σας τηλεφώνημα εἰς τὸν ἀριθμὸν 424-225. Γονυπετῶ καὶ σᾶς φιλῶ τὸ χέρι. Σῶτος».... Τὸν ἠλίθιο!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Τὸ βλάκα!

ΛΑΚΗΣ: Αὔριο θὰ τοῦ φᾶμε ἄλλες πενῆντα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μὰ τί; Σύστημα θὰ τὸ κάνουμε;

ΛΑΚΗΣ: Ἀλλά; Ἐδῶ βρήκαμε «ψητὸ» σπουδαῖο. Δὲν τὸ πῆρες χαμπάρι;...Πάω στὴ σάλλα νὰ τοιμάσω τὸ γράμμα!...Τούτη τὴ φορὰ θὰ τὸν λέη «ἀγαπημένε μου φίλε» καὶ «σωτῆρα μου»!... Θὰ ἐσωκλείσω κι' ἕνα μπουκετάκι γιασεμιὰ ποὺ θὰ βάλω νὰ τὰ φιλήση ἡ καμαριέρα!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί νὰ τὰ φιλήση ἡ καμαριέρα;

ΛΑΚΗΣ: Γιὰ νὰ φαίνωνται «κραγιονισμένα» καὶ φιλημένα ἀπὸ τὴ Ρένα, κύριε ἀνόητε!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καὶ τί θὰ πῆς στὴν καμαριέρα γι' αὐτὸ τὸ παράδοξο φιλὶ σ' ἕνα μπουκετάκι γιασεμιά;

ΛΑΚΗΣ: ... Πὼς τὸ χρειάζομαι γιὰ λογαριασμό μου. Θὰ τὸ πάρη γιὰ ρωμαντικὴ ντεκλαρασιὸν καὶ θὰ εἶναι κατενθουσιασμένη!... Οἱ καμαριέρες ἔχουν συνήθως στὶς ἀναμνήσεις τους πολύ... ρεαλιστικὲς «αἰσθηματικὲς ἐκδηλώσεις»!...

Σκηνὴ 3η

Τὴν ἄλλη μέρα).

ΛΑΚΗΣ (θριαμβευτικά): Ἔλαβα καὶ τὶς ἄλλες πενῆντα λίρες! Σὲ πέντε μέρες θἄμαστε πλούσιοι!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ μᾶς δέσουνε!

ΛΑΚΗΣ: Τὸ σχέδιό μου ἀποκλείει τοὺς κινδύνους! Ὁ Ἀλ Καπόνε καὶ ὁ Ντίλλιγκερ θὰ μπαίνανε στὴν ὑπηρεσία μου ἂν εἶχα τὴν τύχη νὰ βρεθῶ στὸ Σσσχικᾶγο!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Σσσχικᾶγο;

ΛΑΚΗΣ: Ἔτσι προφέρεται! Παχύ! (Παραγγέλνει). Γκαρσόν! Οὐΐσκυ σόδα!

Σκηνὴ 4η

(Τρεῖς καὶ μισὴ μετὰ τὸ μεσημέρι. Ἡ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου ἔρημη. Ἕνας νυσταγμένος γκρούμ, τὴ διασχίζει).

ΣΩΤΟΣ: ... Ὦ! Ρένα! Εἴσαστε ἡ Θεὰ τῶν ὀνείρων μου! Δὲν ἀντέχω νὰ σᾶς βλέπω στενοχωρημένη.... Τί ἔχετε;

ΡΕΝΑ: Εἶνε τρομερὸ νὰ ζητῆ μιὰ ἀξιοπρεπὴς γυναῖκα χρήματα! Ἰδίως ἀπὸ κεῖνον πού...ἀγαπᾶ!... Δυστυχῶς, μόνο σὲ σᾶς μπορῶ νὰ καταφύγω.

ΣΩΤΟΣ: Ὤ! Μὰ τί λέτε; Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

ΡΕΝΑ: Μοῦ συμβαίνει κάτι τραγικό! Οἰκογενειακό!... Χρειάζομαι... ἑκατὸ λίρες.

ΣΩΤΟΣ: (Ἐλαφρὰ ἱδρωμένος). Εὐχαρίστως! Ν' ἀνέβω στὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ σᾶς τὶς στείλω πάλι μὲ τὸ μικρό.

ΡΕΝΑ: Μὲ ποιὸ μικρό;

ΣΩΤΟΣ: Μὲ τὸ μικρὸ ποὺ σᾶς ἔστειλα καὶ τὶς ἄλλες διακόσες!

ΡΕΝΑ: Ποιὲς διακόσες;

ΣΩΤΟΣ: Ποὺ μοῦ ζητήσατε μὲ τὰ γράμματα.

ΡΕΝΑ: Ποιὰ γράμματα;

ΣΩΤΟΣ (ἀπολιθωμένος): Ἔε;;;....

Σκηνὴ 5η

(Στὸ δωμάτιο ποὺ μένουν ὁ Γιῶργος κι' ὁ Λάκης)

ΡΕΝΑ (μπαίνοντας): Κατεβαίνετε τὶς λίρες!

ΣΩΤΟΣ (πίσω της): Ἀπατεῶνες!... Πλαστογράφοι!

ΛΑΚΗΣ (ἤρεμα): Παρντόν, μαντάμ, ποὺ σᾶς δέχομαι μὲ τὶς πυτζάμες!

ΡΕΝΑ: Τὰ λεφτά! Κι' ἄς' τὰ «παρντόν»!

ΛΑΚΗΣ: Σύμφωνοι! (Σατανικὰ καὶ θριαμβευτικά). Παραδέχομαι πὼς τὰ γράμματα τῆς κ. Ρένας ἦταν πλαστογραφημένα. Ἀλλὰ τὰ σημειώματα τοῦ κ. Σώτου εἶνε γνήσια! Καὶ θὰ λάβουν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν σύζυγον τῆς κυρίας!...

ΡΕΝΑ: Δὲν μοῦ καίγεται καρφί! Κάνω τὴν ἀνόητη ἀλλὰ δὲν εἶμαι! Τὸ κάνω γιὰ «στύλ»!... Τἄφτιαξα μὲ τὸ Σῶτο καὶ θέλω ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' τὸν πτωχοπρόδρομο τὸν ἄντρα μου!... Μπρός! Κατεβαίνετε τὶς λίρες ἢ τηλεφωνῶ στὴν Ἀστυνομία!...

ΛΑΚΗΣ (βγάζοντας ἀπὸ κάποιο συρτάρι τὶς λίρες): Τί νὰ σοῦ κάνω καϋμένη; Σὲ νόμιζα...γιὰ τίμια γυναῖκα!

ΓΙΩΡΓΟΣ (ψιθυριστά): Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἄλ Καπόνε θὰ σὲ εἶχε ἀπολύσει ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του!

Σκηνὴ 6η

(Στὸ δωμάτιο τῆς Ρένας καὶ τοῦ Πίπη)

ΡΕΝΑ (συνεχίζει τὴν ἀφήγησι): Καὶ φαντάσου! Πίστευαν κι' οἱ δυὸ πὼς εἶσαι ἄντρας μου κι' ἐγώ... ἀξιοπρεπὴς κυρία! Ποῦ νὰ ξέρανε πὼς ἤρθαμ' ἐδῶ μὲ τὸ σχέδιο νὰ «κόψουμε» τὸν κόσμο!...

ΠΙΠΗΣ (ἤρεμα): Ποῦ πέσανε!

(Αὐλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

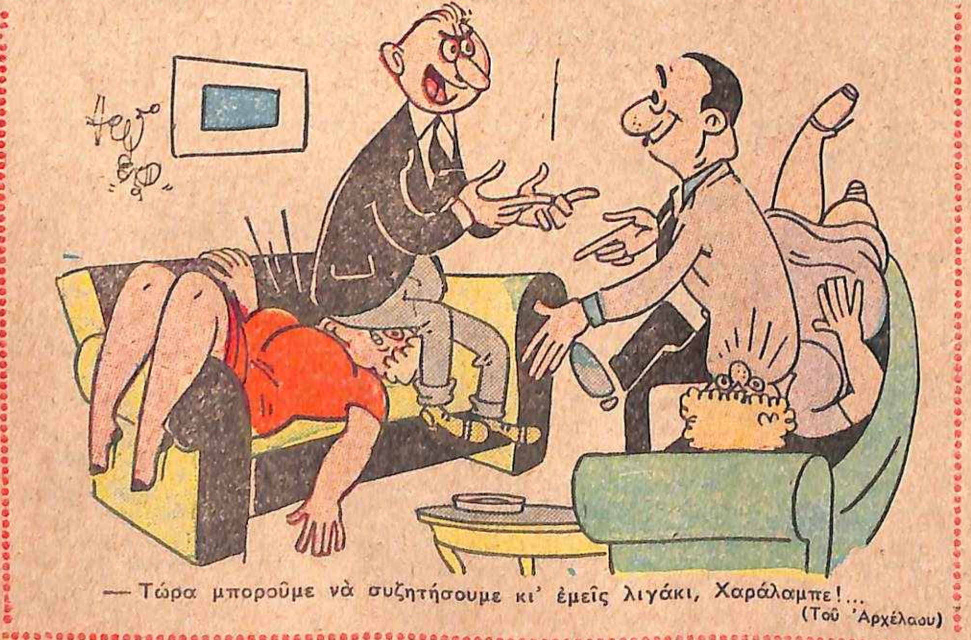

— Τώρα μπορούμε νὰ συζητήσουμε κι' ἐμεῖς λιγάκι, Χαράλαμπε!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Τὸ χρῶμα τῆς τουαλέττας ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΑΣ

Οἱ περίεργες ἐπιδράσεις τῶν χρωμάτων

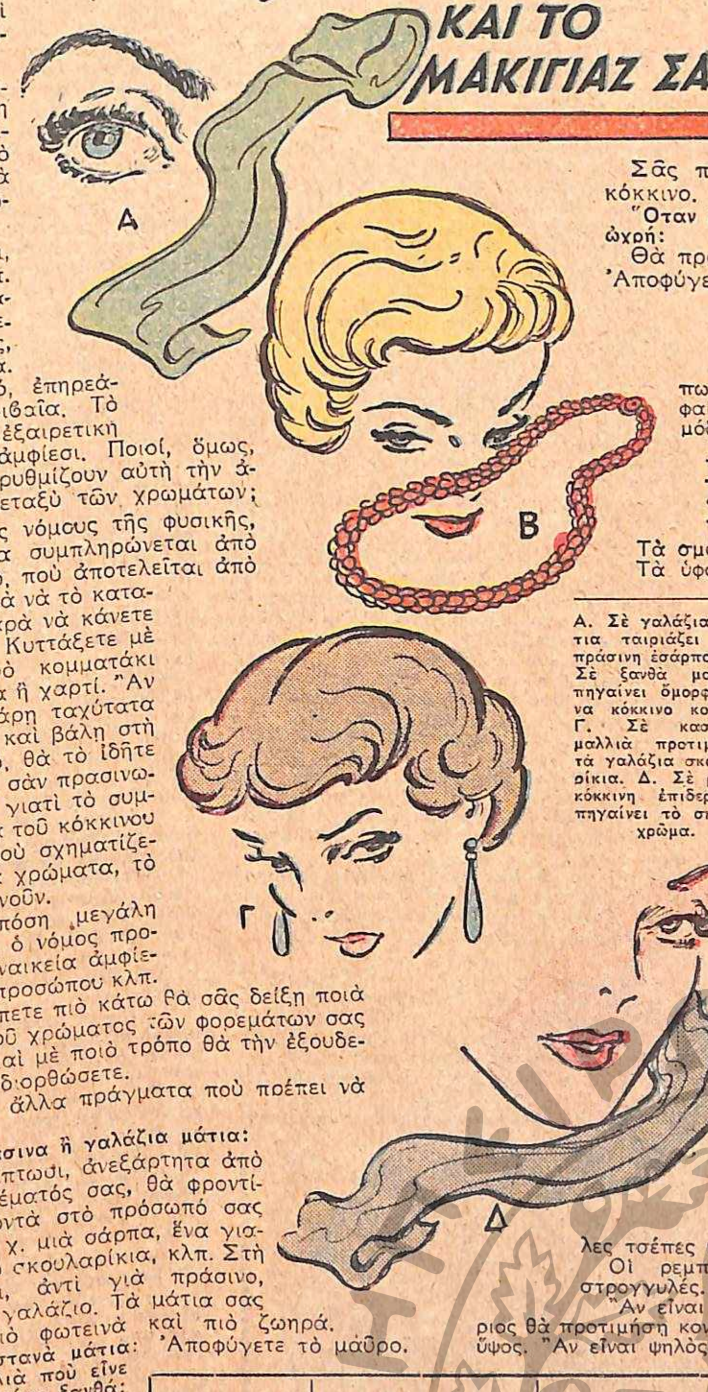

Α. Σὲ γαλάζια μάτια ταιριάζει μιὰ πράσινη ἐσάρπα. Β. Σὲ ξανθὰ μαλλιὰ πηγαίνει ὄμορφα ἕνα κόκκινο κολλιέ. Γ. Σὲ καστανὰ μαλλιὰ προτιμᾶτε τὰ γαλάζια σκουλαρίκια. Δ. Σὲ ροδοκόκκινη ἐπιδερμίδα πηγαίνει τὸ σκοῦρο χρῶμα.

Οἱ ἀλληλεπιδράσεις μεταξὺ τῶν χρωμάτων ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς φυσικῆς, πού, ὅπως εἶναι ἑπόμενο, ἀντανακλᾶ καὶ στὸ κεφάλαιο τῆς αἰσθητικῆς.

Ὑπάρχουν, ὡς γνωστόν, τρία θεμελιώδη χρώματα: τὸ κόκκινο, τὸ κίτρινο καὶ τὸ κυανοῦν. Ἀπ' αὐτὰ μποροῦμε νὰ φτιάξωμε ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἀλλὰ στὴ φύσι, στὴν ἐνδυμασία, κλπ. τὰ χρώματα δὲν παρουσιάζονται αὐτοτελῆ στὰ μάτια μας, ἀλλὰ πλάϊ σὲ ἄλλα. Ὅπως εἶναι φυσικό, ἐπηρεάζονται, λοιπόν, ἀμοιβαῖα. Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει ἐξαιρετική σημασία γιὰ τὴν ἀμφίεσι. Ποιοί, ὅμως, εἶναι οἱ νόμοι ποὺ ρυθμίζουν αὐτὴ τὴν ἀμοιβαία ἐπίδρασι μεταξὺ τῶν χρωμάτων;

Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς, κάθε βασικὸ χρῶμα συμπληρώνεται ἀπὸ ἕνα ἄλλο μὴ βασικό, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ ἄλλα βασικά. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ πείραμα. Κυττάξετε μὲ προσοχὴ ἕνα μικρὸ κομματάκι ἀπὸ κόκκινο ὕφασμα ἢ χαρτί. Ἂν κάποια φίλη σας πάρη ταχύτατα αὐτὸ τὸ κομματάκι καὶ βάλη στὴ θέσι του, ἕνα λευκό, θὰ τὸ ἰδῆτε γιὰ μερικὲς στιγμὲς σὰν πρασινωπό. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ τὸ συμπληρωματικὸ χρῶμα τοῦ κόκκινου εἶναι τὸ πράσινο, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ δυὸ βασικὰ χρώματα, τὸ κίτρινο καὶ τὸ κυανοῦν.

Καταλαβαίνετε πόση μεγάλη σημασία ἔχει αὐτὸς ὁ νόμος προκειμένου γιὰ τὴ γυναικεία ἀμφίεσι, τὸ μακιγιὰζ τοῦ προσώπου κλπ.

Ὁ πίναξ ποὺ βλέπετε πιὸ κάτω θὰ σᾶς δείξη ποιὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τοῦ χρώματος τῶν φορεμάτων σας στὸ πρόσωπό σας καὶ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὴν ἐξουδετερώσετε ἢ θὰ τὴν διορθώσετε.

Νὰ τώρα μερικὰ ἄλλα πράγματα ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε.

Ὅταν ἔχετε πράσινα ἢ γαλάζια μάτια:

Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματός σας, θὰ φροντίσετε νὰ βάλετε κοντὰ στὸ πρόσωπό σας κάτι τὸ πράσινο π. χ. μιὰ σάρπα, ἕνα γιακᾶ, ἕνα κολλιέ, δυὸ σκουλαρίκια, κλπ. Στὴ δεύτερη περίπτωσι, ἀντὶ γιὰ πράσινο, θὰ βάλετε κάτι τὸ γαλάζιο. Τὰ μάτια σας θὰ γίνουν ἔτσι πιὸ φωτεινὰ καὶ πιὸ ζωηρά.

Ὅταν ἔχετε καστανὰ μάτια: Ἀποφύγετε τὸ μαῦρο.

Ὅταν ἔχετε μαλλιὰ ποὺ εἶνε τελείως μαῦρα ἢ τελείως ξανθά:

Καὶ στὶς δυὸ περιπτώσεις τὸ μαῦρο θὰ δώση λάμψι καὶ ζωηρότητα στὸ πρόσωπό σας. Σᾶς ταιριάζουν ἐπίσης τὸ ζωηρὸ πράσινο καὶ τὸ πολὺ κόκκινο. Ἀποφύγετε τὸ μαρόν.

Ὅταν ἔχετε καστανὰ μαλλιά:

Προτιμῆστε τὸ γαλάζιο, τὸ τουρκουάζ, τὸ μαρρόν.

Ὅταν ἔχετε κόκκινα μαλλιά:

Τὸ πράσινο, τὸ μαρρόν, τὸ γαλάζιο (ὄχι τὸ ἀνοιχτὸ) σᾶς πηγαίνουν πολὺ καλά. Ἀποφύγετε τὸ κόκκινο καὶ τὸ κίτρινο.

Ὅταν ἔχετε ροδοκόκκινη ἐπιδερμίδα:

Τὸ μαῦρο καὶ τὸ σκοῦρο γαλάζιο σᾶς πηγαίνουν. Ἀποφύγετε τὸ ρὸζ καὶ τὸ μαρρόν.

Ὅταν ἔχετε ἀνοιχτόχρωμη ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ μὲ φόντο χρώματος ὤχρας:

Προτιμῆστε τὸ κόκκινο καὶ τὸ μαῦρο. Θὰ ἀποφύγετε τὸ πράσινο.

Ὅταν ἔχετε ἐπιδερμίδα σκοῦρα καὶ γυαλιστερή:

Σᾶς πηγαίνουν τὸ κίτρινο καὶ τὸ ζωηρὸ κόκκινο.

Ὅταν ἔχετε ἐπιδερμίδα σκοῦρα, ἀλλὰ κάπως ὠχρή:

Θὰ προτιμήσετε τὸ τουρκουὰζ καὶ τὸ ρόζ Ἀποφύγετε τὸ μαρρόν.

* * *

Ἡ ἀνδρικὴ μόδα

ιὰ ξένα φιγουρίνια ἔχουν πολλὰ φθινοπωρινὰ ἀνδρικὰ κοστούμια ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνονται καθαρὰ οἱ τελευταῖες τάσεις τῆς μόδας.

Στὶς γενικὲς γραμμές:

Τὰ σακκάκια θὰ εἶναι ἀρκετὰ κοντήτερα.

Τὰ ρεβὲρ πιὸ πλατυά.

Ἡ μέση πλέον σφιχτή.

Τὰ πανταλόνια φαρδύτερα.

Τὰ σμόκιν σταυρωτά.

Τὰ ὑφάσματα μαλακὰ καὶ λεπτά: κασμήρια, τουΐντ, ζέρσεϋ, σὲ χρώματα μπλέ, μαρόν, γκρί.

Τὰ λευκὰ καλοκαιρινὰ σμόκιν ἀντικαθίστανται μὲ μπλὲ φονσὲ ἢ μαρὸν ἢ μαῦρα μὲ μεταξωτὰ ρεβέρ.

Τὰ ὑποδήματα εἶναι πολὺ σπορτίφ, δίσολα, σὲ χρώματα ἀβάνας, γκρὶ καὶ μαρόν.

Οἱ γραβάτες ἔχουν τὸ μοτὶφ στὴ μέση καὶ διάφορα χρώματα: μπλέ, μαρὸν μὲ κίτρινο, γκρὶ μὲ σερίζ, μαῦρο μὲ πράσινο.

Τὰ γιλέκα εἶναι δερμάτινα, μὲ σπανιόλικη ζώνη.

Τὰ γάντια εἶναι σουέντ, πολὺ σούπλ, σὲ χρώματα μαρὸν ἢ γκρὶ νουάρ.

Θὰ φορεθοῦν πολὺ οἱ βέστες ἀπὸ ζέρσεϋ ποὺ στὴ μέση, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ δυὸ πλάγια καὶ φθάνοντας πίσω, ἔχουν δυὸ σειρὲς σοῦρες.

Τὰ πουκάμισα θὰ εἶναι χρωματιστὰ καρεδάτα ἢ ριγὲ καὶ ἄσπρα γιὰ πιὸ ἐπίσημο ντύσιμο.

Τὰ ἐσώρρουχα θὰ εἶναι πάντοτε σὸρτ ἀπὸ λεπτὸ λινὸ ἢ ἡμίλινο.

Θὰ φορεθοῦν πολύ, ὡς «πρόχειρα», σακκάκια μᾶλλον ριχτά, μὲ ψηλὸ γυριστὸ γιακά, μεγάλες τσέπες καὶ μανίκια ρεγκλάν.

Οἱ ρεμπούπλικες εἶναι μαλακὲς καὶ μᾶλλον στρογγυλές.

Ἂν εἶναι κοντὸς ἢ μετρίου ἀναστήματος ἕνας κύριος θὰ προτιμήση κοντήτερο σακκάκι, ποὺ θὰ τοῦ δώση λιγάκι ὕψος. Ἂν εἶναι ψηλὸς περισσότερο τοῦ δέοντος, τὸ πιὸ μακρὺ σακκάκι θὰ τοῦ ἀφαιρέση λίγο ὕψος.

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ κουμπιά. Οἱ κοντήτεροι θὰ ἔχουν 3 κουμπιὰ στὸ σακκάκι τους, οἱ πιὸ ψηλοὶ 4.

Τὰ χρώματα ἐπίσης θέλουν προσοχὴ στὴν ἐκλογή. Οἱ ψηλοὶ ἄντρες ἂς προτιμοῦν τὰ φανταιζὶ ὑφάσματα στὸ χρῶμα τοῦ «χαβιαριοῦ». Εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Οἱ χοντροὶ ὅμως καὶ κοντοὶ ἂς διαλέγουν μουντὰ χρώματα καὶ μὲ λεπτὲς ρίγες ποὺ θὰ ἐλαττώνουν λίγο τὸ πάχος τους καὶ θὰ τοὺς δίνουν ἀνάστημα.

Τὸ φάρδος τοῦ πανταλονιοῦ εἶναι μέτριο καὶ τὸ ἐπανωφόρι ἐλαφρῶς ἐφαρμοστὸ στὴν τάλλια.

Χρῶμα τοῦ ὑφάσματος	Χροιὰ ποὺ δίνει στὸ πρόσωπό σας	Μακιγιὰζ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσετε ἢ νὰ διορθώσετε αὐτὴ τὴν ἀνταύγεια
Πράσινο	Ρὸζ συκλαμὲν	Φὸν-ντὲ-τὲν χρώματος ὤχρας πολὺ ἀνοιχτό.
Γαλάζιο	Ὠχροκόκκινη	Φὸν-ντὲ-τὲν ὠχρὸ ρόζ
Μπλὲ	Κίτρινη (ὅπως τὸ ἄχυρο)	Μακιγιὰζ ρὸζ ἀνοιχτό.
Βιολεττὶ	Κίτρινη πρὸς τὸ λεμονὶ	Ζωηρὸ κόκκινο στὰ χείλη καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν.
Μαρρὸν	Ρὸζ πολὺ ἀδύνατη	Ρὸζ πολὺ ἔντονο.
Κόκκινο	Ὠχροπράσινη	Ρὸζ πολὺ ἔντονο.
Γκρίζο	Ρὸζ ζωηρὴ	Ἀδύνατο ρόζ.
Μαῦρο	Ρὸζ ὠχρὴ	Ρὸζ ζωηρό.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

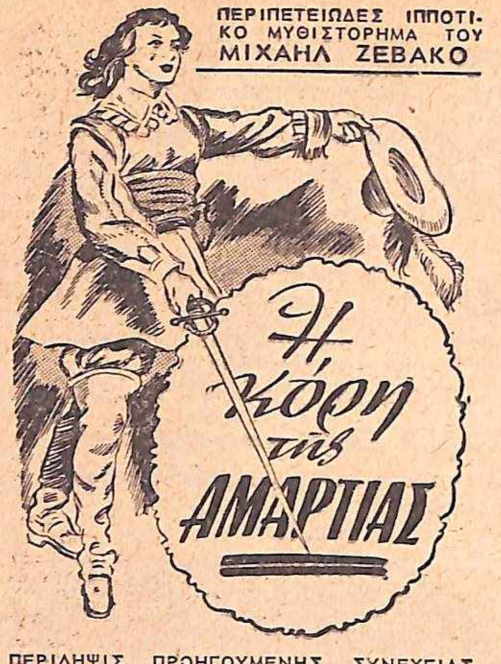

Ἡ κόρη τῆς ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μαριέττα γράφει στὴ δούκισσα ὅτι ὁ Σαλαὶ εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ Λουβινύ. Ὁ Κοριniàν ἀναλαμβάνει νὰ πάη τὸ γράμμα καὶ συναντᾶ τὸ Ρασκάς. Τοὺς πιάνει ὅμως ἐγκαίρως καὶ τοὺς δυὸ ὁ Τραγκαβέλ. Ἡ Ἀνναΐδα προσπαθεῖ στὸ μεταξὺ νὰ παρασύρη τὸ Ρισελιὲ σὲ παγίδα. Ἀλλὰ τὴν προδίδουν καὶ τὴν αἰχμαλωτίζει ὁ Σαιμπριάκ. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὅμως ἐμφανίζεται ξαφνικὰ ὁ Τραγκαβέλ, καὶ σκοτώνει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ βαρώνου. Ἡ Ἀνναΐδα ἀναγκάζει τὸν Σαιμπριὰκ νὰ μονομαχήση μαζί της καὶ τὸν σκοτώνει.

29ον

Ἡ Ἀνναΐδα ἔτρεξε καὶ πῆρε ἀπὸ μιὰ θήκη τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου της τ' ἀπαραίτητα ἐφόδια καὶ κρατῶντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ξιφομάχο τὸν ἔφερε σ' ἕνα κοντινὸ ρυάκι, ὅπου τοῦ ἔπλυνε καὶ τοῦ ἔδεσε τὶς πληγές.

— Αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ τὰ ἔμαθε ἡ μητέρα μου, εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος ἡ Ἀνναΐδα.

— Τί θὰ πῆ ὁ Μωλουῦ, ὅταν τὸ μάθη; Θὰ ξαφνιστῆ πολύ! ἔλεγε ὁ Τραγκαβὲλ καθὼς ἡ Ἀνναΐδα ἔδενε τὴν τελευταία πληγή του.

— Ὁ Μωλουῦ; ρώτησε ἡ Ἀνναΐδα.

— Ναί, ὁ φίλος μου... Αὐτὸς μὲ παρακίνησε νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου Σαιμπριάκ... τοῦ μακαρίτη Σαιμπριάκ.

★

Οἱ δυὸ νέοι κάθισαν κατόπιν ἀρκετὴ ὥρα πλάϊ-πλάϊ. Ὁ Τραγκαβὲλ διηγόταν στὴν Ἀνναΐδα διάφορες λεπτομέρειες τῆς περιπετειώδους ζωῆς του.

Κατόπιν καβάλλησαν τ' ἄλογά τους καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ χωριὸ Μαντελέν....

Ἡ Ἀνναΐδα ἤθελε τώρα νὰ κρατοῦσε πολὺ τὸ ταξεῖδι αὐτό...

Μόλις ἔφτασαν στὰ πρῶτα σπίτια, ὁ Τραγκαβὲλ εἶχε γίνει κατακίτρινος. Ἡ Ἀνναΐδα, βλέποντάς τον ἔτσι, τοῦ σύστησε νὰ σταθῆ...

— Καὶ ὁ Μωλουῦ; ρώτησε ὁ Τραγκαβέλ.

— Θὰ τὸν βροῦμε.

Ὁ ξιφομάχος ἔδωσε στὴν Ἀνναΐδα κάθε πληροφορία γιὰ νὰ βρῆ τὸ φίλο του. Ὕστερα συνέχισαν τὸ δρόμο τους κι' ἔφτασαν στὸ ξενοδοχεῖο, τοῦ Τιμπῶ, τὸν ὁποῖο, ὅπως ξέρετε, εἶχε περιπλέξει ὁ Ρασκάς.

Ὁ Τιμπῶ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχτῆ.

Ἡ Ἀνναΐδα, σύστησε στὸν ξενοδόχο νὰ περιποιηθῆ, ὅσο περισσότερο μποροῦσε τὸν Τραγκαβὲλ κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Στὸ δρόμο εἶδε σὲ λίγο νὰ πλησιάζουν δυὸ ἱππεῖς, ὁ ἕνας σὲ κάμποση ἀπόστασι ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἡ Ἀνναΐδα φοβήθηκε καμμιὰ ἐνέδρα. Καί, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τραβήχτηκε στοὺς ἀγρούς, κρύφτηκε καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο, πέρασε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἱππεῖς. Δὲν ἄργησε νὰ πλησιάση κι' ὁ δεύτερος. Ἡ Ἀνναΐδα τὸν ἀναγνώρισε. Ἦταν ὁ φίλος τοῦ Τραγκαβέλ. Προχώρησε λοιπὸν πρὸς τὸ δρόμο καὶ τοῦ φώναξε:

— Κύριε Μωλουῦ! Κύριε Μωλουῦ!...

Ὁ κόμης σταμάτησε. Μόλις ἀντίκρυσε τὴν Ἀνναΐδα τὴ χαιρέτησε σοβαρά.

— Σεῖς, δεσποινὶς ντὲ Λεσπάρ!... φώναξε.

— Μάλιστα, κ. Μωλουῦ, ἀπάντησε ἡ Ἀνναΐδα, ἐγὼ εἶμαι.

— Καὶ τί ζητᾶτε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ ποὺ οἱ κίνδυνοι δὲν εἶνε λίγοι;

— Ἔψαχνα νὰ σᾶς βρῶ, κ. Μωλουῦ.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, δεσποινίς.

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας...

— Τοῦ Τραγκαβέλ;... φώναξε μ' ἀπορία ὁ κόμης.

— Μάλιστα, κ. Μωλουῦ. Ὁ Τραγκαβὲλ μὲ παρακάλεσε νὰ σᾶς βρῶ καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω κοντά του.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; Ποῦ εἶνε ὁ γενναῖος φίλος μου;

— Θὰ σᾶς τὸ πῶ σὲ λίγο, εἶπε ἡ Ἀνναΐδα. Ἂς μὴ χάνουμε καιρό...

Ὁ κόμης γύρισε καὶ κύτταξε τὸν πρῶτο ἱππέα ποὺ ἀπομακρύνοταν σιγὰ σιγά. Τὸν παρακολούθησε λίγο μὲ τὸ βλέμμα του κι' ἀναστέναξε.

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ἡ Ἀνναΐδα. Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ προχωρεῖ μπροστά.

— Ὁ Κοριniάν.

— Ὁ κατάσκοπος τοῦ Ρισελιέ;

— Ἀκριβῶς, δεσποινίς. Μὰ θὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸν ἄθλιο ποὺ παρακολουθῶ ἀπὸ τὸ Μπλουά, καὶ θὰ σᾶς συνοδέψω ὡς τὸ χωριὸ ὅπου βρίσκεται ὁ φίλος μου Τραγκαβέλ...

— Τί ζητάει ἐδῶ ὁ Κοριniὰν ἆραγε; ρώτησε ἡ Ἀνναΐδα.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπορῆτε γιὰ τὸν ἀχρεῖο αὐτὸ κατάσκοπο τοῦ Ρισελιέ. Εἶνε μεταμφιεσμένος. Καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὸ δάσος μὲ πλησίασε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δείξω τὸ δρόμο τοῦ Μὰρσ-Νουάρ. Χωρὶς ἄλλο πάει ἐκεῖ νὰ ἐκτελέση κάποια ἐντολὴ τοῦ κυρίου του.

— Κύριε κόμη, εἶπε τότε ἡ Ἀνναΐδα, ἀφοῦ πάει στὸ Μὰρσ-Νουάρ, ἂς πᾶμε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, δεσποινίς...

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν, ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, φροντίζοντας νὰ μὴ χάσουν τὸν Κοριniὰν ἀπ' τὰ μάτια τους. Ὁ διαβολοκαλόγερος τραβοῦσε ἀμέριμνα μπροστά.

Σὲ λίγο, ὁ Κοριniὰν κατέβηκε ἀπὸ τ' ἄλογό του καὶ μπῆκε σ' ἕνα σπίτι.

Ἡ Ἀνναΐδα κι' ὁ κόμης στάθηκαν πίσω ἀπὸ μερικὰ δέντρα.

Τότε ὁ κόμης ρώτησε τὴ νέα:

— Λοιπόν, τί γίνεται ὁ Τραγκαβέλ;

— Ὁ φίλος σας, ἀπάντησε ἡ νέα, βρίσκεται στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Τιμπῶ.

— Δὲν καταλαβαίνω, μὰ τὴν πίστι μου. Τί κάνει ἐκεῖ ὁ ξιφομάχος μας;

— Εἶνε πληγωμένος! ἀπάντησε ἡ Ἀνναΐδα.

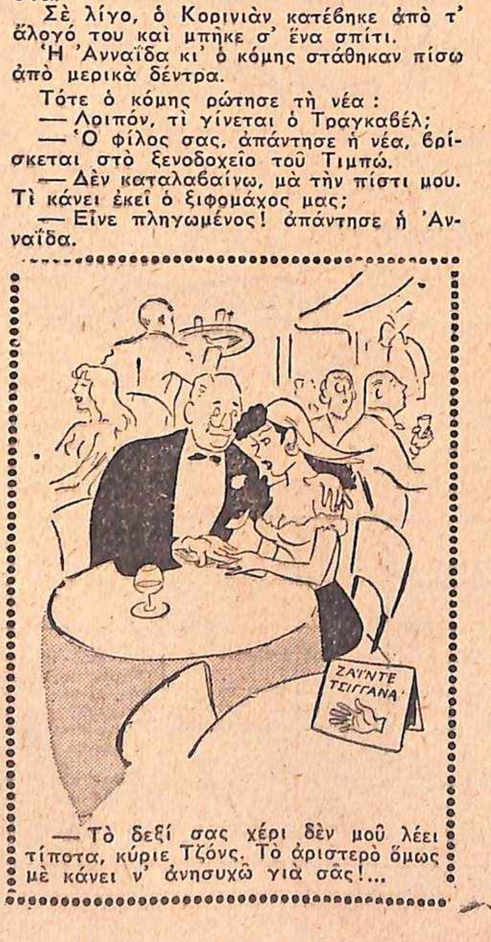

— Τὸ δεξί σας χέρι δὲν μοῦ λέει τίποτα, κύριε Τζόνς. Τὸ ἀριστερὸ ὅμως μὲ κάνει ν' ἀνησυχῶ γιὰ σᾶς!...

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὑπέστη κάποια ἐπίθεσι! εἶπε ὁ Μωλουῦ ἀτάραχος.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀνναΐδα. Ἢ μᾶλλον δὲν ὑπέστη, ἀλλὰ ὑπέστημεν ἐπίθεσι καὶ οἱ δυό. Ὁ Σαιμπριὰκ μοῦ ἐπετέθη μὲ τοὺς μπράβους του, τοὺς ὁποίους σκότωσε ὁ φίλος σας. Ἐγὼ μονομάχησα μὲ τὸν ἴδιο τὸ Σαιμπριάκ, καὶ τὸν ξάπλωσα κάτω νεκρό!...

— Τότε ἂς ἀφήσουμε τὸν Κοριniὰν κι' ἂς τρέξουμε κοντὰ στὸ φίλο μας, εἶπε ὁ κόμης.

Ὅταν ἡ Ἀνναΐδα κι' ὁ Μωλουῦ ἔφτασαν στὸ πανδοχεῖο τοῦ Τιμπῶ βρῆκαν τὸν Τραγκαβὲλ ὄρθιο, παρ' ὅλους τοὺς πόνους του. Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε νὰ ξαναγυρίζη ἡ Ἀνναΐδα.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἡ νέα, θὰ μείνω ἐδῶ γιατὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου πολὺ κουρασμένον. Ἐλπίζω νὰ μὲ προστατεύσετε γιὰ νὰ περάσω ἥσυχη τὴ νύχτα μου!

— Ὅσο γι' αὐτὸ νὰ εἶσαστε ἀπόλυτα ἥσυχη, δεσποινίς.

Ἡ νέα, ἀφοῦ χαιρέτησε τοὺς δυὸ φίλους ἀκολούθησε τὸ γερο-Τιμπῶ, ποὺ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα πολυτελέστατο δωμάτιο λέγοντάς της:

— Δεσποινίς, θὰ σᾶς δώσω τὸ δωμάτιο τῆς δουκίσσης... Δὲν μπαίνει κανένας ἄλλος ἐδῶ μέσα. Τὸ ἔχει ἐπιπλώσει ἡ ἴδια, γιατὶ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ κι' ἀναπαύεται.

— Ἡ δούκισσα; ἔκανε ἀφηρημένη ἡ Ἀνναΐδα.

— Ναί. Ἐκείνη ποὺ μὲ ὑποστήριξε κι' ἔγινα ὁ καλύτερος τοῦ χωριοῦ. Τὸ κακὸ ὅμως εἶνε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τῆς φανῶ κι' ἐγὼ χρήσιμος, στὴ δύσκολη θέσι ποὺ βρίσκεται τώρα.

— Τί τῆς συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ἀνναΐδα.

— Εἶνε αἰχμάλωτος ἑνὸς ἀχρείου ποὺ θέλει νὰ τὴν παραδώση στὸν καρδινάλιο.

— Θὰ τολμήση νὰ τῆς κάνη κακὸ ὁ καρδινάλιος;...

— Εἶνε ἐχθρός της θανάσιμος!... Ἂν μπορούσατε σεῖς μὲ τοὺς δυὸ φίλους σας νὰ σώζατε τὴ δούκισσα...

Κι' ὁ Τιμπῶ τῆς διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς αἰχμαλωσίας τῆς δουκίσσης. Ὅταν ἐτελείωσε ἡ Ἀνναΐδα ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τοῦ Τραγκαβὲλ καὶ τοῦ Μωλουῦ.

— Κύριοι, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρὲζ κινδυνεύει! φώναξε. Θέλω νὰ τὴν ἐλευθερώσω. Μπορῶ νὰ βασίζομαι σ' ἐσᾶς;

— Ἡ δούκισσα ντὲ Σεβρέζ! εἶπε ὁ Μωλουῦ. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ ὁ Κοριniὰν ἦρθε στὸ Μὰρσ-Νουάρ! Ἔχει διαταγὲς τοῦ Ρισελιέ.

— Λοιπόν, κύριοι, ξαναρώτησε ἡ Ἀνναΐδα, δέχεστε νὰ μὲ βοηθήσετε στὴν ὑπόθεσι αὐτή;

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μωλουῦ, ὁ Τραγκαβὲλ κι' ἐγὼ εἴμαστε στὶς διαταγές σας.

Ἡ Ἀνναΐδα τοὺς εὐχαρίστησε μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ὁ Τραγκαβὲλ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν ἔνοιωθε οὔτε πόνους, οὔτε τίποτε. Ἦταν ἱκανός, χάριν τῆς Ἀνναΐδας νὰ τὰ βάλη μὲ ὁλόκληρο στράτευμα.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν καὶ οἱ τρεῖς, ὁ Μωλουῦ ξεκίνησε πρῶτος γιὰ νὰ πάη νὰ δῆ μὲ ποιοὺς εἶχαν νὰ κάνουν. Σὲ λίγο ξαναγύρισε καὶ εἶπε:

— Ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶπε, μονάχα μὲ τὸ Ρασκὰς καὶ τὸν Κοριniάν.

— Ἔ, τότε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ συνοδεύσετε, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ. Θὰ πάω μόνος μου καὶ σὲ λίγο ἡ δούκισσα θὰ εἶνε ἐλεύθερη ἐδῶ.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Μωλουῦ καὶ ἡ Ἀνναΐδα δὲν ἄφησαν μόνο τὸν Τραγκαβέλ. Ἔτσι ἔφυγαν κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως.

Ἦταν ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ Κοριniὰν διηγόταν στὸ Ρασκὰς γιατὶ βρισκόταν στὸ Μὰρσ-Νουάρ. Οἱ τρεῖς φίλοι εἶχαν μπῆ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, παρακολούθησαν τὴ συνομιλία τους, κι' ἀμέσως κατόπιν ὁ Τραγκαβὲλ χύμηξε — ὅπως ξέρουμε — κι' ἅρπαξε τὸ Ρασκὰς ἀπὸ τ' αὐτιά. Ὁ Κοριniὰν προσπάθησε νὰ τὸ σκάση. Μὰ βρέθηκε μπροστὰ στὴν Ἀνναΐδα καὶ τὸ Μωλουῦ, ποὺ μπῆκαν μέσα κι' ἔκλεισαν τὴν πόρτα πίσω τους.

Ὁ Κοριniὰν τότε πῆγε καὶ ζάρωσε σὲ μιὰ γωνιά.

— Καλημέρα, κύριε Ρασκάς, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ. Τί κάνετε ἐδῶ, τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Παίρνει τὸν ἀέρα του! ἀπάντησε ἀντὶ τοῦ Ρασκὰς ὁ Κοριniάν.

— Σκασμός, ρασοφόρε! οὔρλιαξε ὁ Ρασκάς.

— Δὲν εἶμαι πιὰ ρασοφόρος. Ἔχω, ἄλλωστε, τὸ δικαίωμα νὰ μιλάω, γιατί...

— Μωλουῦ, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, δῶσε μου τὸ βούρδουλα...

Ὁ Κοριniὰν μόλις ἄκουσε «βούρδουλα» ξαναζάρωσε στὴ γωνιά του.

— Κύριε Ρασκάς, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ εἰδοποιήσετε τὴν κυρία δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, τῆς ὁποίας εἶσθε δεσμοφύλακας ὅτι εἴμαστε ἐδῶ.

— Ὄχι! τὸν διέκοψε ἡ Ἀνναΐδα χαρούμενη. Θὰ πάω μόνη μου νὰ βρῶ τὴ δούκισσα. Ποῦ βρίσκεται;

Ὁ Ρασκὰς ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸ ἀπάνω πάτωμα.

Ἀμέσως ἡ Ἀνναΐδα βγῆκε ἔξω κι' ἀνέβηκε τὶς σκάλες.

Δὲν πέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ἡ Ἀνναΐδα κατάχλωμη κατέβηκε κρατῶντας μιὰ ἐπιστολή. Ἀμέσως ὁ Τραγκαβὲλ κατάλαβε ὅτι κάτι τρομερὸ εἶχε νὰ τοὺς ἀναγγείλη.

— Ἰδού, εἶπε ἡ Ἀνναΐδα, μιὰ ἐπιστολὴ τῆς δουκίσσης ντὲ Σεβρέζ. Πρέπει νὰ σταλῆ στὸν καρδινάλιο, ἀπόψε γιατὶ αὔριο ἡ βασιλικὴ συνοδεία θὰ φύγη.

— Τί λέει ἡ ἐπιστολὴ αὐτή, δεσποινίς; ρώτησε ὁ Μωλουῦ μὲ εὐγένεια.

— Νὰ σᾶς τὴν διαβάσω εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Ἀνναΐδα.

Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη:

«Ἐξοχώτατε,

»Βρίσκομαι στὸ χωριὸ Μὰρσ-Νουὰρ μέσα στὸ σπίτι ποὺ θὰ σᾶς ὑποδείξη αὐτὸς ποὺ θὰ σᾶς φέρη τὸ γράμμα. Θέλω νὰ μιλήσω μαζί σας, κύριε καρδινάλιε, γιὰ κάποιες ὑποθέσεις, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦν ἐμένα καὶ μερικοὺς φίλους μου. Ἂν μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νάρθετε νὰ μὲ συναντήσετε θὰ μὲ βρῆτε μόνη. Θὰ σᾶς περιμένω ὡς τὰ μεσάνυχτα».

— Ὥστε ἡ κυρία δούκισσα εἶναι ἀποφασισμένη νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν καρδινάλιο; ρώτησε ὁ Μωλουῦ.

— Ἡ κυρία δούκισσα ἔφυγε κιόλας ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ἀνναΐδα. Σὲ λίγες ὧρες ἕνα ἀμάξι θὰ τὴν ὁδηγήση κοντὰ στὸ Παρίσι, σ' ἕνα μέρος σίγουρο. Ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ εἶμαι ἐκείνη ποὺ θὰ περιμένη στὸ σπίτι τὸν καρδινάλιο. Κύριε Τραγκαβέλ, πρόσθεσε ἡ νέα, ξέρετε ποιὸ ἔγκλημα ἔχει κάνει ὁ καρδινάλιος, ἀπέναντι τῆς μητέρας μου. Ξέρετε ἐπίσης ὅτι ἔχω ὁρκιστῆ νὰ σκοτώσω τὸν καρδινάλιο ἢ νὰ σκοτωθῶ. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε ἢ ὄχι;...

Ὁ κόμης Μωλουῦ κι' ὁ Τραγκαβὲλ σιωποῦσαν. Ἔβλεπαν στὰ μάτια τῆς Ἀνναΐδας νὰ λάμπη τὸ μῖσος ποὺ ἔτρεφε ἐναντίον τοῦ Ρισελιέ.

— Εἶμαι κόρη μιᾶς τραγικῆς γυναῖκας, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνναΐδα, μιᾶς ἄτυχης νεκρῆς ποὺ σύντριψαν τὴν καρδιά της. Ὁ βασιλοκτόνος Ραβαγιὰκ τιμώρησε τὸν βασιλέα Ἐρρῖκο. Κι' ἐγὼ τιμώρησα πρὸ ὀλίγου τὸ Σαιμπριάκ. Ἀλλ' ὁ Ραβαγιὰκ ἦταν ἁπλὸ ὄργανο τῆς μοίρας. Ὁ Σαιμπριάκ, ποὺ δηλητηρίασε τὴν μητέρα μου, ἦταν ἀπεσταλμένος τοῦ Ρισελιέ. Μοῦ μένει λοιπὸν νὰ σκοτώσω τὸν Ρισελιέ!... Καὶ θὰ τὸν σκοτώσω!...

— Κυρία, εἶπε ὁ Τραγκαβέλ, στὸ Σαὶν-Λαζὰρ μοῦ εἴπατε, ὅτι ἂν σκοτωθῆτε, ἔπρεπε νὰ πάρω τὸ ξίφος σας καὶ νὰ συνεχίσω τὸ ἔργο σας, μέχρις ὅτου τὸ τελειώσω. Ἰσχύει πάντοτε ἡ διαταγή σας αὐτὴ σὲ μένα;

Ἡ Ἀνναΐδα ἔγειρε τὸ κεφάλι της.

— Κύριε Τραγκαβέλ, ἀπάντησε, τότε σᾶς ὑποψιαζόμουν. Διατάζοντάς σας νὰ σκοτώσετε τὸν καρδινάλιο, ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ, ἂν οἱ ὑποψίες μου αὐτὲς ἦσαν ἀληθινές.

— Φτωχὰ παιδιά! ψιθύρισε ὁ Μωλουῦ.

— Καὶ τώρα; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Τραγκαβέλ.

Ἡ Ἀνναΐδα σώπαινε.. Φαινόταν ὡστόσο ἡ ἀγωνία καὶ τὸ χτυποκάρδι της. Σκεφτότανε κάτι καὶ δίσταζε νὰ τὸ ἀποφασίση. Δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήση ὅτι αὐτή, μιὰ νέα εὐγενοῦς καταγωγῆς, ἀγαποῦσε ἕναν κοινὸν ἱππότη.

Σὲ λίγο σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν πάνω στὸν Τραγκαβέλ. Αὐτὸ ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ ξιφομάχου ν' ἀρχίση νὰ χτυπάη δυνατά. Συγχρόνως συλλογίζοταν: «Μ' ἀγαπᾷ!».

— Ναί, εἶπε τέλος ἡ Ἀνναΐδα, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδικηθῆτε τὴν κυρία ντὲ Λεσπὰρ καὶ τὴν κόρη της, ἂν σκοτωθῶ... Μόνο ἐσεῖς ἔχετε τὸ δικαίωμα αὐτό!...

Ὁ Τραγκαβὲλ συγκέντρωσε ὅλη τὴ δύναμί του γιὰ νὰ μὴ κραυγάση ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ νὰ μὴν πέση γονατιστὸς μπροστά της.

Ὁ Μωλουῦ σκεφτόταν:

«Γιατί ἡ κοινωνία νὰ δημιουργῆ ἐμπόδια σὲ δυὸ τόσο ἐκλεκτὲς ψυχὲς καὶ νὰ καταστρέφη τὴν εὐτυχία τους μὲ τὶς προλήψεις της;».

Ὁ Κοριniὰν πάλι παρακολουθοῦσε μὲ ἔκπληξι τὴ σκηνὴ αὐτή.

Ὁ Ρασκὰς ἔτρεμε κι' ἡ φυσιογνωμία του πρόδιδε μιὰ μεγάλη ψυχικὴ πάλη.

— Κύριοι, συνέχισε ἡ Ἀνναΐδα, μὲ φωνὴ γαλήνια, ἀναγκάστηκα νὰ καταφύγω σ' ἕνα τέχνασμα ποὺ εἶναι ἴσως λίγο δόλιο. Ζήτησα ἀπὸ τὴν κυρία δούκισσα ντὲ Σεβρέζ, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀπελευθερώσεώς της, νὰ γράψη καὶ νὰ ὑπογράψη αὐτὴ τὴν ἐπιστολή. Ὁ καρδινάλιος θἄρθη ἀπόψε νὰ μὲ συναντήση ἂν τὴν λάβη... Καὶ τώρα πρόκειται γιὰ τὸ ἑξῆς: Μὲ ποιὸν τρόπο ὁ καρδινάλιος θὰ λάβη αὐτὴ τὴν ἐπιστολή; Ποιὸς θὰ τὴν πάη;

— Ἐγώ! εἶπε ὁ Ρασκάς.

Ἡ Ἀνναΐδα τὸν κύτταξε αὐστηρά. Ὁ Τραγκαβὲλ κούνησε τὸ κεφάλι του μ' ἀμφιβολία. Καὶ μόνο ὁ Μωλουῦ, ποὺ εἶχε προσέξει τὴν ψυχικὴ πάλη τοῦ Ρασκὰς στὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του, φώναξε:

— Μπράβο, Ρασκάς!

Τότε ὁ Κοριniὰν προχώρησε καὶ εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια:

— Γιατί νὰ μὴν τὴν πάω ἐγώ, τὴν ἐπιστολή, κύριοι;

— Σκασμός, ρασοφόρε! φώναξε ὁ Ρασκάς.

— Σοῦ εἶπα, δὲν εἶμαι πειὰ ὁ ρασοφόρος! ἀπάντησε ὁ Κοριniάν. Θὰ μοῦ τὸ πληρ....

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του... Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε φαρδὺς-πλατὺς κάτω στὸ πάτωμα, κρατῶντας τὴ κοιλιά του! Τοῦ εἶχε δώσει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ ὁ Ρασκάς, ἀπὸ κεῖνες ποὺ φύλαγε ἰδιαιτέρως γιὰ τὸ διαβολοκαλόγηρο. Γυρίζοντας ὕστερα στὴν Ἀνναΐδα τῆς εἶπε μὲ σεβασμό:

— Δεσποινίς, ἐμένα εἶχε στείλει ὁ καρδινάλιος στὸ Ἀνζοὺ γιὰ νὰ κατασκοπεύσω τὴ μητέρα σας κι' ἐγὼ τοῦ ἀνάγγειλα τὸ θάνατό της, ὅταν τὴ δηλητηρίασε ὁ Σαιμπριάκ. Ἐγὼ ἐπεχείρησα νὰ σᾶς συλλάβω νεκρὴ ἢ ζωντανὴ στὸ Σαὶν-Λαζάρ. Ἐγὼ αἰχμαλώτισσα τὴ δούκισσα ντὲ Σεβρες. Τώρα ὅμως γιὰ ν' ἀπαλλάξω τὴν ψυχή μου ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο ὅλων αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων σᾶς λέω ρητὰ καὶ κατηγορηματικά: Ἐγὼ θὰ παραδώσω τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ στὸν καρδινάλιο... Μὲ καταλαβαίνετε, κύριοι; Εἶμαι ἕνας τυχοδιώκτης, ἀλλὰ δὲν θὰ προδώσω ποτὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ πλήρωνε ὡς τώρα, δηλαδὴ τὸν καρδινάλιο. Καὶ ἐξηγοῦμαι: Εἴπατε, δεσποινίς, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἐνέδρας καὶ ὅτι οἱ κύριοι δὲν θὰ κινηθοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μονομαχίας σας μὲ τὸν καρδινάλιο... Ἂν εἶν' ἔτσι ἐγὼ θὰ διευκολύνω τὴ μονομαχία καὶ θὰ παρασταθῶ καὶ μάρτυς της, ἀλλὰ νὰ τὸ ξέρετε: Ἂν οἱ κύριοι, ἀπὸ φόβο μήπως σᾶς σκοτώση ὁ καρδινάλιος, ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του, θὰ τραβήξω κι' ἐγὼ τὸ σπαθί μου καὶ θὰ ἐπέμβω... Τότε πρέπει νὰ σκοτώσουν πρῶτα τὸν καρδινάλιο κι' ἔπειτα ἐμένα... Ἂν δέχεστε τὸν ὅρο αὐτόν, δῶστε μου τὴν ἐπιστολή...

— Μπράβο, κύριε Ρασκάς!... τοῦ φώναξε ὁ Μωλουῦ. Ἔχεις ἱπποτικὴ καρδιά!..

Συγχρόνως ἡ Ἀνναΐδα ἔδωσε στὸ Ρασκὰς σιωπηλὰ τὴν ἐπιστολή. Ὁ κατάσκοπος τοῦ Ρισελιὲ δὲν ἔχασε καιρό.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο κάλπαζε πρὸς τὸ βασιλικὸ στρατόπεδο, ὅπου ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφτασε ἐκεῖ κι' ἕνας καβαλλάρης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δυὸ ὑπηρέτες καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς φρουρᾶς νὰ τὸν παρουσιάση στὸν καρδινάλιο.

Ὁ ἀξιωματικὸς στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ διώξη τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν ἐπισκέπτη. Μὰ μόλις τὸν κύτταξε καλύτερα, ὑποκλίθηκε μπροστά του μὲ σεβασμὸ καὶ ἀπάντησε:

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, σεβασμιώτατε...

Μὰ στὸ μεταξύ, ὁ Ρασκὰς εἶχε προηγηθῆ.

Ὅταν εἰδοποίησαν τὸν καρδινάλιο ὅτι ὁ Ρασκὰς περίμενε στὸν ἀντιθάλαμο, ὁ Ρισελιὲ ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος χαρᾶς καὶ διάταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως.

— Ἦρθες λοιπόν; τοῦ φώναξε, ὅταν ὁ Ρασκὰς μπῆκε μέσα. Ἔγινες κι' ἐσὺ ἀντάρτης, καθὼς βλέπω, κύριε Ρασκάς!...

— Κάθε ἄλλο, ἐξοχώτατε... Ἀπεναντίας μάλιστα ἐργάστηκα πολὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ γιὰ σᾶς... Ἀπόδειξις ὅτι συνέλαβα τὴν δούκισσα ντὲ Σεβρέζ... Σᾶς

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΥΠΝΙΑΣ

Οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνία καὶ ποὺ καταφεύγουν σὲ διάφορα σύγχρονα ἐπιστημονικὰ μέσα γιὰ νὰ τὴν καταπολεμήσουν, κινδυνεύουν νὰ τρελλαθοῦν! Στὴ φωτογραφία μας βλέπετε δυὸ συζύγους ποὺ χρησιμοποιοῦν ἠλεκτρικὲς παντόφλες, μηχανήματα γιὰ μασσὰζ καὶ γιὰ τὴν καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, λάμπες μὲ ὑπέρυθρες ἀκτῖνες, μάσκες γιὰ τὰ μάτια δίσκους γραμμοφώνου μὲ νανουρίσματα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα μοντέρνα μέσα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀλλὰ τὸ μόνο ποὺ καταφέρνουν εἶνε νὰ ἐκνευρίζωνται καὶ νὰ παρατείνουν τὴν ἀϋπνία τους!

τὸ ἔγραψα μάλιστα, ἀλλὰ χάθηκε ἴσως τὸ γράμμα...

—Ἀλήθεια, Ρασκάς; ξεφώνισε ὁ Ρισελιέ. Θὰ σοῦ δώσω χίλια εἰκοσόφραγκα... Μίλα μου...

Ὁ Ρασκὰς τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῆς αἰχμαλωσίας τῆς δουκίσσης. Ἀμέσως ὁ καρδινάλιος σηκώθηκε γιὰ νὰ δώση διαταγές, ἀλλ' ὁ Ρασκὰς τὸν ἐμπόδισε λέγοντας:

— Περιμένετε, ἐξοχώτατε, νὰ ἀκούσετε τὸ τέλος. Σήμερα ἡ δούκισσα πληροφορήθηκε ἀπὸ κάποιον χωρικὸ ὅτι δὲν φρουροῦσε κανεὶς τὸ σπίτι καί...

— Καὶ ἔφυγε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ρισελιέ.

—Ὄχι... Δὲν ἔφυγε, γιατὶ μόλις ἔμαθε ὅτι ἡ ἐξοχότης σας βρίσκεται ἐδῶ, ἄλλαξε γνώμη. Σᾶς ἀναγγέλλω λοιπόν, ἐξοχώτατε ὅτι ἡ δούκισσα εἶναι πρόθυμη νὰ συνθηκολογήση μαζί σας ὑπὸ ὅρους, ποὺ θὰ προτείνετε σεῖς...

Ὁ Ρισελιὲ χλώμιασε. Σκέφθηκε ὅτι ἂν κατώρθωνε νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς δουκίσσης, ἐκείνη θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ θριαμβεύση ἐναντίον τῆς Ἄννας τῆς Αὐστριακῆς.

Καθὼς ἔκανε τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Ρασκὰς ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γράμμα.

Ὁ καρδινάλιος τὸ διάβασε γρήγορα - γρήγορα κι' ὕστερα φώναξε τὸν ὑπασπιστή του.

— Νὰ ἑτοιμαστοῦν ἀμέσως δώδεκα ἄντρες τῆς σωματοφυλακῆς μου, διάταξε. Ἐσύ, Ρασκάς, θὰ μᾶς ὁδηγήσης.

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.

*

Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ Ρασκὰς μὲ τὸν καρδινάλιο καὶ τοὺς σωματοφύλακες προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἔπαυλι.

Ἦταν ὅλοι τους σιωπηλοί. Ὁ Ρισελιὲ βυθισμένος σὲ καταχθόνιες σκέψεις. Ὁ Ρασκὰς ἐπίσης συλλογισμένος.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἔπαυλι ὁ Ρασκὰς εἶπε:

—Ἐδῶ εἶναι, Ἐξοχώτατε!

Μπροστὰ στὴ πόρτα βρισκόταν ἕνα σελλωμένο ἄλογο...

—Ἐξοχώτατε, εἶπε πάλι ὁ Ρασκάς, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ κάτι ἀκόμα.

— Λέγε, Ρασκάς.

—Ἂν ἡ δούκισσα σᾶς δῆ, νὰ μὴ τὴν τρομάξουμε.

—Ἔχεις δίκηο, Ρασκάς.

Κι' ὁ καρδινάλιος φώναξε τὸν ἀρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του.

Ἐκεῖνος πλησίασε καὶ χαιρέτησε.

— Θὰ μπῶ μέσα στὸ σπίτι αὐτό, τοῦ εἶπε ὁ Ρισελιέ. Ἐσεῖς θὰ περιμένετε ἐδῶ. Ἂν σφυρίξω μὲ τὴ σφυρίχτρα μου, θὰ τρέξετε καὶ θὰ σκοτώσετε ὅλους ὅσους βρῆτε μέσα στὸ σπίτι, γυναῖκες καὶ ἄντρες!...

— Πολὺ καλά, Ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός.

Οἱ σωματοφύλακες ἔπιασαν κατόπιν τὰ πόστα τους.

Ὁ Ρισελιὲ κι' ὁ Ρασκὰς ἀφίππευσαν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ Ρισελιὲ μπῆκε πρῶτος. Μόλις ὅμως προχώρησε στὴ σκοτεινὴ εἴσοδο, ἄκουσε τὴν ἐξώπορτα νὰ κλείνη πίσω του. Συγχρόνως μιὰ ἄλλη πόρτα ἄνοιξε. Καὶ — τί θαῦμα! — παρουσιάστηκε πάλι ὁ Ρασκάς.

— Περᾶστε, Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε ὑποκλινόμενος.

Ὁ καρδινάλιος ἄρχισε νὰ ὑποψιάζεται.

Μὰ ἀμέσως ὁ Ρασκὰς πρόσθεσε ἀπότομα:

—Ἐξοχώτατε, συγγνώμην γιατὶ τολμάω νὰ βάλω χέρι ἐπάνω σας!

Καὶ πρὶν ὁ Ρισελιὲ προφτάση νὰ κινηθῆ τοῦ ἅρπαξε τὴν σφυρίχτρα ποὺ τὴν εἶχε κρεμασμένη στὸ λαιμό, μὲ μιὰ ἁλυσσίδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Ἐκυκλοφόρησε τὸ γνωστὸ περιοδικὸ «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ», τοῦ συγγραφέως Κώστα Μάνεση μὲ τὰ δημοφιλέστερα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ τραγούδια καὶ ἄλλην καλλιτεχνικὴν πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕλην. Ἐπίσης δημοσιεύεται μιὰ ἀνέκδοτη σύνθεσις τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου (πιάνο — τραγοῦδι) μὲ τίτλο: «ΓΕΛΑ ΠΑΛΙΑΤΣΟ».

Τὸ μουσεῖο ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιὰ

Θὰ σκοτώνατε τὴν ἀδελφή σας... γιατὶ ἄργησε νὰ γυρίση ἀπὸ ἕνα γάμο; Ὄχι βέβαι. Καὶ ὅμως συνέβη κι' αὐτὸ στὴν πρωτεύουσα. Καὶ ἡ σφαῖρα ποὺ ἔκοψε τὴ ζωὴ μιᾶς πεντάμορφης νέας τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Αἰμιλίας Στάθη, βρίσκεται σήμερα στὸ Μουσεῖο τοῦ Αἵματος.

Νὰ πῶς συνέβη τὸ δρᾶμα αὐτό:

Στὸν ἀριθμὸ 7 τῆς ὁδοῦ Φιλίππου ἔμενε ἀπὸ καιρὸ ἡ οἰκογένεια τοῦ Στάθη, ἑνὸς ἁπλοϊκοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ὁ γυιός του, ὁ Γιάννης Στάθης, ὑπηρετοῦσε ὡς κελευστὴς στὸ Π. Ναυτικό. Ἡ κόρη του, ἡ Αἰμιλία ποὺ ἦταν πράγματι πεντάμορφη εἶχε γίνει μιὰ καλὴ μοδίστα κι' ἦταν περιζήτητη. Δὲν πρόφθαινε νὰ ἐξυπηρετῆ ὅλες τὶς πελάτισσές της καὶ γιὰ νὰ προφταίνη τὴ δουλειά της πολλὲς φορὲς ξενυχτοῦσε. Ἔτσι ἡ οἰκογένειά της εἶχε κάποια οἰκονομικὴ ἄνεσι. Βοηθοῦσε σ' αὐτὸ κι' ὁ Γιάννης. Ὁ Γιάννης εἶχε μιὰ παθολογικὴ ἀγάπη στὴν ἀδελφή του. Δὲν τὴν ἄφηνε νὰ κυττάξη ἄνθρωπο, οὔτε νὰ πάη πουθενὰ νὰ διασκεδάση. Γιὰ κάθε κίνησί της ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἔπρεπε νὰ πάρη πρῶτα τὴν ἄδεια του.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν μιὰ μέρα φώναξαν τὴν Αἰμιλία στὸ σπίτι τοῦ μηχανολόγου Γαβαλᾶ:

— Θὰ ράψης, τῆς εἶπαν τὸ φόρεμα τῆς κόρης μας τῆς Κάκιας, ποὺ παντρεύεται αὔριο. Πάρε τὴ σχετικὴ ἄδεια ἀπὸ τὸ σπίτι σου μήπως ἀργήσης...

Ἡ Αἰμιλία, γιὰ νὰ μὴ χάση μιὰ καλὴ ἀμοιβὴ πῆγε καὶ δούλεψε μὲ ὄρεξι. Κουράστηκε, ἀλλὰ ἔρραψε ἕνα θαυμάσιο φόρεμα τῆς Κάκιας Γαβαλᾶ. Οἱ γονεῖς τῆς νύφης, κι' αὐτὴ ἡ ἰδία εὐχαριστήθηκαν τόσο ἀπ' τὴ δουλειά της ὥστε τὴν παρακάλεσαν νὰ μείνη στὸ γάμο καὶ στὸ γλέντι ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσε γιὰ νὰ διασκεδάση λίγο καὶ νὰ ξεσκάση.

Ἡ Αἰμιλία ἔτρεξε στὸ σπίτι της, τὸ εἶπε στὴ μητέρα της, γιατὶ ἀπουσίαζε ὁ ἀδελφός της κι' ἐπῆρε τὴν ἄδειά της. Ἔπειτα φόρεσε τὸ πιὸ ὤμορφο φόρεμά της κι' ἔτρεξε στὸ γάμο τῆς Κάκιας Γαβαλᾶ ποὺ γινόταν στὸ σπίτι της, σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἀλκαμένους.

Ἡ Αἰμιλία Στάθη βοήθησε τὴ νύφη νὰ φορέση τὸ νυφικό, τὴ στόλισε καὶ ὕστερα ἀπ' τὸ μυστήριο κάθησε στὸ γαμήλιο γεῦμα.

Τὸ γλέντι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν πραγματικὰ τρικούβερτο. Χόρευαν, ἔπιναν, τραγουδοῦσαν... Ἔτσι ἡ Αἰμιλία δὲν κατάλαβε τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε. Κι' ἐνῶ στὸ σπίτι τοῦ Γαβαλᾶ χαλοῦσε ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ γλέντι, στὸ σπίτι τοῦ Στάθη ἄρχισε νὰ παίζεται ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Ὁ κελευστὴς Ἰωάννης Στάθης γύρισε στὸ σπίτι του στὶς 10 τὴ νύχτα. Πρὶν καθίση στὸ τραπέζι κύτταξε γύρω καὶ ρώτησε ἀνήσυχος:

— Ποῦ εἶνε ἡ Αἰμιλία;

— Δὲν ἔχει ἔρθη ἀκόμη, τοῦ εἶπαν.

Καὶ ἀμέσως τοῦ ἐξήγησαν: Ἔρραψε ἕνα νυφικὸ καὶ φαίνεται ὅτι τὴν κράτησαν καὶ στὸ γάμο.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὶ γάμος εἶνε αὐτὸς δέκα ἡ ὥρα τὴ νύχτα!... μουρμούρισε ὁ Στάθης κι' ἄρχισε νὰ τρώη γκρινιάζοντας.

Ἔπειτα, γιὰ νὰ καλμάρη λίγο τὰ νεῦρα του, βγῆκε ἔξω νὰ κάνη μιὰ βόλτα. Γύρισε πάλι σπίτι ἀργά, περασμένα μεσάνυχτα, καὶ τράβηξε γιὰ τὸ δωμάτιο στὸ ὁποῖο κοιμόταν αὐτὸς κι' ἡ ἀδελφή του. Μόλις ὅμως ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἄναψε τὸ φῶς εἶδε ἄδειο τὸ κρεββάτι τῆς Αἰμιλίας. Ἡ ἀδελφή του δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὴ διασκέδασι!...

Τότε ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἀναστάτωσε τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές του. Ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάση τοῦ ἔδωσε λεπτὰ νὰ πάρη ἕνα ταξὶ καὶ μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴν πιὸ μικρὴ ἀδελφή του νὰ πᾶνε στὸ σπίτι τοῦ Γαβαλᾶ νὰ ἰδοῦν τὶ συμβαίνει.

Μπῆκαν πράγματι σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ Γαβαλᾶ στὶς 2 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Τὸ γλέντι στὸ σπίτι τοῦ Γαβαλα εἶχε ἀνάψει. Ἀκούγονταν τραγούδια, μουσική, γέλια .

Ὁ Στάθης χτύπησε τὴν πόρτα. ἔτρεξαν, τοὺς ἄνοιξαν καὶ ὅταν ἔμαθαν ποιοὶ εἶνε τοὺς προσκάλεσαν νὰ μποῦν μέσα καὶ νὰ πάρουν κάτι.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Γιάννης, εἰδοποιῆστε τὴν Αἰμιλία, τὴ θέλουμε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐμφανίσθηκε ἡ Αἰμιλία, λάμποντας ἀπὸ τὸ κέφι, ξαναμένη ἀπ' τὸ χορὸ καὶ τὴν σαμπάνια... Φοροῦσε μιὰ τουαλέττα χοροῦ ἔξωμη ποὺ ἔκανε τὴν ὠμορφιά της ν' ἀστράφτη.

—Ἐλᾶτε νὰ σᾶς γνωρίσω σ' αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους ἀνθρώπους, πρότεινε στὴ μητέρα της. Ἔλα Γιάννη νὰ τοὺς γνωρίσης κι' ἐσύ...

Μὰ ὁ Γιάννης βλέποντας τὴν ἀδελφή του στὸ κέφι ἔγινε κατάχλωμος.

—Ἔτσι γυμνὴ χορεύεις; τῆς φώναξε.

—Ἄφησέ με, σὲ παρακαλῶ! τοῦ φώναξε ἐκείνη ζαλισμένη ὅπως ἦταν. Εἶμαι πειὰ 20 χρονῶν!...

Κι' ἔκανε νὰ τραβηχθῆ ἀπὸ τὸ διάδρομο καὶ νὰ ξαναμπῆ στὸ σπίτι. Μὰ ὁ Γιάννης Στάθης εἶχε βγάλει κι' ὅλας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περίστροφο του καὶ πρὶν προλάβη νὰ τὸν ἐμποδίση ἡ μητέρα του κι' ἡ μικρότερη ἀδελφή του, κυνήγησε τὴν Αἰμιλία κι' ἄρχισε νὰ τὴν πυροβολῆ. Μιὰ ἀπὸ τὶς σφαῖρες τὴ βρῆκε στὴν καρδιά. Ἔπεσε κατὰ γῆς ἡ ἄμοιρη κόρη αἱμόφυρτη ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους τοῦ γάμου, στὴν κατάφωτη αἴθουσα. Τὸ γλέντι σταμάτησε. Σταμάτησε ἡ μουσική. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν τρομοκρατηθῆ. Οἱ νεόνυμφοι τὰ εἶχαν χαμένα. Σήκωσαν ἀμέσως τὴν Αἰμιλία, τὴν μετέφεραν σ' ἕνα δωμάτιο καὶ κάλεσαν ἕνα γιατρό. Μὰ ἡ Αἰμιλία ξεψύχησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο. Ἡ ἰατροδικαστικὴ ἔκθεσις ἀπέδειξε ὅτι ἡ Αἰμιλία Στάθη ἦταν «ἄσπιλη». Εἶχε ἄδικο συνεπῶς ὁ ἀδελφός της νὰ τῆς κόψη τὴ ζωὴ πάνω στὴν ἄνθησι τῆς νειότης καὶ τῆς ὠμορφιᾶς της.

Τώρα ἡ μοιραία σφαῖρα ποὺ τὴν ἔστειλε στὸν τάφο βρίσκεται στὸ ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο μὲ τ' ὄνομά της καὶ τὴν ἡμερομηνία τοῦ θανάτου της. Τίποτε ἄλλο. Τὰ λουλουδιαστὰ νειᾶτα τὰ χάρηκε ὁ τάφος!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

✪ ✪ ✪

Τὴ διάλεξε!

Στὴν Κοννεκτικούτη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἕνας νεαρὸς μαθητής, ὁ Ἄρθουρ Οὐΐλλιαμς, ἡλικίας 18 χρόνων, ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴ δασκάλα του τῶν γαλλικῶν, μιὰ διεζευγμένη κυρία 38 χρόνων καὶ μητέρα ἑνὸς παιδιοῦ 5 χρόνων.

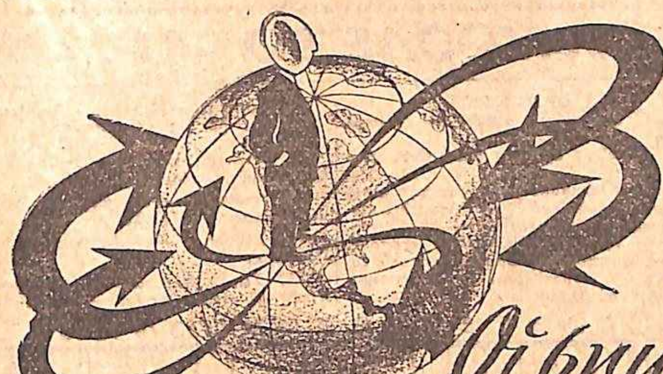

Οἱ σημερινοί ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝΤΕΣ!

Χάρις στὶς ἐφημερίδες, τὸ ροδιόφωνα καὶ τὸν κινηματογράφο

Ἡ ἐποχὴ ποὺ οἱ κάτοικοι τῆς μιᾶς πόλεως δὲν ἤξεραν τὶ γινόταν στὴ γειτονικὴ πέρασε ἀνεπιστρεπτεί. Σήμερα ὄχι μόνο τὰ μαθαίνουμε στὴ στιγμή, ἀλλ' εἴμαστε σὲ θέσι, χάρις στὸ ραδιόφωνο καὶ τὸν κινηματογράφο, νὰ παρακολουθοῦμε τὰ γεγονότα σὰν νὰ ἤμαστε παρόντες.

Οἱ ἐφημερίδες μὲ τὰ σύγχρονα μέσα τηλεπικοινωνίας ποὺ διαθέτουν, τὸ ραδιόφωνο καὶ ὁ κινηματογράφος φέρνουν σὲ ἀδιάκοπη ἐπικοινωνία τοὺς κατοίκους τοῦ πλανήτου μας μεταξύ των κι' ἐξαφανίζουν τὰ βουνά, τὶς ἐρήμους ἢ τοὺς ὠκεανοὺς ποὺ χωρίζουν τὴ μιὰ χώρα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιὰ εἶνε ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ τῶν τριῶν μέσων ποὺ ἀποτελοῦν τὶς τρεῖς θεμελιώδεις βάσεις, ποὺ στηρίζεται ἡ σύγχρονη ζωή, στὴν ἐποχή μας :

Ἐφημερίδες

Σ' ὅλο τὸν κόσμο κυκλοφοροῦν κάθε μέρα ποὺ περνάει 218.764. 700 ἀντίτυπα ἐφημερίδων. Ἂν συγκεντρώσουμε ὅλα τὰ ἀντίτυπα ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα σ' ἕνα χρόνο, θὰ φτιάναμε ἕνα χάρτινο βουνό, ποὺ θὰ εἶχε βάρος 7 ἑκατομμυρίων τόννων!

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐφημερίδες, ὅπως εἶνε εὐνόητο, οἱ περισσότερες τυπώνονται στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἡμερησία κυκλοφορία των ἀνέρχεται σὲ 119.776.000 φύλλα. Ἀκολουθοῦν ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ μὲ 58.155.750, ἡ Ἀσία μὲ 27.423.400, ἡ Νότιος Ἀμερικὴ μὲ 7.302.500, ἡ Ὠκεανία μὲ 4.186.000 καὶ ἡ Ἀφρικὴ μὲ 1.920.650.

Ὁ πιὸ ἐφημεριδοφάγος λαὸς εἶνε οἱ Ἄγγλοι. Στοὺς 1000 κατοίκους ἀντιστοιχοῦν 570 ἐφημερίδες. Γιὰ τὶς ἄλλες χώρες οἱ ἀναλογίες εἶνε : Νορβηγία 472 ἐφημερίδες στοὺς 1000 κατοίκους, Λουξεμβοῦργο 445, Αὐστραλία 438, Δανία 403, Σουηδία 382, Νέα Ζηλανδία 374, Βόρειος Ἀμερικὴ 357, Ἑλβετία 355, Ἰταλία 98, Ἑλλὰς 75, Γιουγκοσλαυΐα 73, Ἀλβανία 71, Πορτογαλία 60, Ἰσπανία 56.

Οἱ ἐφημερίδες ποὺ κυκλοφοροῦν σὲ ὡρισμένες χῶρες ἀνέρχονται σὲ δεκάδες χιλιάδων. Ἐπὶ κεφαλῆς ἔρχονται οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ 1887 ἡμερήσιες ἐφημερίδες καὶ ἡμερησία κυκλοφορία 52 ἑκατομμυρίων ἀντιτύπων. Ἀκολουθοῦν οἱ Ἰνδίες μὲ 300 ἐφημερίδες, ποὺ κυκλοφοροῦν, ὅμως, μόνο σὲ 1.400.000 ἀντίτυπα, ἡ Γαλλία μὲ 180 ἐφημερίδες καὶ ἡμερήσια κυκλοφορία 11.790.000 ἀντιτύπων, ἡ Γερμανία μὲ 162 ἐφημερίδες καὶ κυκλοφορία 16.500.000, ἡ Ἀγγλία μὲ 112 ἐφημερίδες καὶ κυκλοφορία 28.503.000 καὶ ἡ Ἰταλία μὲ 92 ἐφημερίδες καὶ κυκλοφορία 4.500.000

Τὸ ρεκὸρ τῆς μικρότερης κυκλοφορίας διεκδικοῦν ἡ Ὀντούρας μὲ 1 ἐφημερίδα ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ 1200 φύλλα, ἡ Νῆσος τῆς Παρθένου μὲ 2 ἐφημερίδες, ποὺ ἔχουν συνολικὴ κυκλοφορία [illegible] φύλλων κι' ἡ νῆσος Λῆβαοντ μὲ 4 ἐφημερίδες καὶ συνολικὴ κυκλοφορία 1750 φύλλων.

Ἡ Ρωσία ἔχει συνολικὰ 7163 ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ποὺ συντάσσονται σὲ 70 γλῶσσες καὶ κυκλοφοροῦν σὲ 31 ἑκατομμύρια φύλλων καὶ ἡ Κίνα 3.000 ἐφημερίδες, μὲ κυκλοφορία 4 ἑκατομμυρίων φύλλων τὴν ἡμέρα.

Στὸν Καναδᾶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς 98 ἡμερήσιες ἐφημερίδες, κυκλοφοροῦν ἐπίσης 880 περιοδικά. Στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑβδομαδιαίων περιοδικῶν ἀνέρχεται σὲ 9974 καὶ τῶν δεκαπενθημέρων καὶ μηνιαίων σὲ 6893. Στὴν Ἀργεντινὴ ἐκδίδονται 700 περιοδικά. Στὴν Ἰταλία 710 ἑβδομαδιαῖα καὶ 500 δεκαπενθήμερα ἢ μηνιαῖα. Στὴν Ἀγγλία 1162 ἑβδομαδιαῖα περιοδικὰ καὶ στὶς Ἰνδίες 3000 ἑβδομαδιαῖα καὶ 1500 δεκαπενθήμερα, μηνιαῖα κτλ.

Ἡ συνολικὴ κατανάλωσις χαρτιοῦ γιὰ τὴν ἔκδοσι ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπολογίζεται σὲ 5 ἑκατομμύρια τόννων τὸ χρόνο. Στὴν Ἀγγλία ἡ ἐτησία κατανάλωσις ἀνέρχεται μόνον σὲ 412.500 καὶ στὸν Καναδᾶ σὲ 270.000 τόννους.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ὑπεροχὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἔχουν μεγάλο ἀριθμὸ σελίδων.

Ραδιόφωνο

Ἂν ὅλα τὰ ραδιόφωνα ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἄρχιζαν νὰ παίζουν μαζί, θἄκαναν τέτοιο θόρυβο, ποὺ τὰ τύμπανα τῶν αὐτιῶν ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου μας θἄσπαζαν. Ὁ συνολικὸς ἀριθμός τους ἀνέρχεται σὲ 160.686.211. Ἀπ' αὐτά, τὰ 87.197.534 βρίσκονται στὴ Βόρειο Ἀμερική, 54.202.111 στὴν Εὐρώπη, 10.412.643 στὴν Ἀσία, 5.698.600 στὴ Νότιο Ἀμερική, 2.248.057 στὴν Ὠκεανία καὶ μόνον 927.228 στὴν Ἀφρική. Στὴν Ἀμερικὴ ἀντιστοιχοῦν 566 ραδιόφωνα σὲ 1000 κατοίκους, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι πολλὰ σπίτια ἔχουν 2, 3 καὶ περισσότερα. Μετὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔρχονται οἱ νῆσοι Φάλκλαντ. Οἱ δυὸ χιλιάδες κάτοικοί των ἔχουν περισσότερα ἀπὸ 700 ραδιόφωνα (1 σὲ κάθε 3 κατοίκους).

Στὴν Εὐρώπη τὰ περισσότερα ραδιόφωνα βρίσκονται στὶς βόρειες χῶρες. Καὶ νὰ ἡ ἀναλογία τους ἐπὶ 1000 κατοίκων: Σουηδία 298 ραδιόφωνα, Ἰσλανδία 253, Νορβηγία 251, Ἀγγλία 227. Στὶς μεσημβρινὲς χῶρες, λόγω τοῦ ἠπίου κλίματος, οἱ ἄνθρωποι δὲν κλείνονται στὰ σπίτια τους γιὰ ν' ἀκοῦνε τὸ ραδιόφωνο καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀριθμὸς τῶν ραδιοφωνικῶν συσκευῶν εἶνε πολὺ μικρότερος. Ἔτσι, στὴν Ἰταλία ἀναλογοῦν μόνο 56 ραδιόφωνα σὲ κάθε 1000 κατοίκους καὶ στὴν Ἑλλάδα μόνον 6.

Τὸ ρεκὸρ ἀπό... τὴν ἀνάποδη τὸ κατέχουν ἡ Οὐγκάντα, ὅπου ἀναλογεῖ 1 ραδιόφωνο σὲ κάθε 20000 κατοίκους, ἡ Ἀβησσυνία μὲ 1 ραδιόφωνο σὲ κάθε 2000 κατοίκους, ἡ Βιρμανία, τὸ Ἀφγανιστάν, ἡ Ἰνδοκίνα, ἡ Ροδεσία κτλ.

Κινηματονράφος

Οἱ αἴθουσες κινηματογράφου σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀνέρχονται σὲ 94.744 καὶ διαθέτουν 44.375.200 θέσεις, ἀπ' τὶς ὁποῖες περνοῦν κάθε χρόνο 10.276.016.000 θεατές, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι συχνάζονται ἀπὸ πολὺ μικρὸ μέρος τοῦ πληθυσμοῦ κάθε χώρας.

Οἱ εὐρωπαϊκοὶ κινηματογράφοι ἔχουν συνολικὰ 19.036.000 θέσεις καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν 15.107.000. Οἱ κινηματογράφοι τῆς Ἀσίας διαθέτουν ὑπὲρ τὰ 4 ἑκατομμύρια θέσεων, ἡ Νότιος Ἀμερικὴ 3½ ἑκατομμύρια, ἡ Ὠκεανία 1½ ἑκατομμύριο καὶ ἡ Ἀφρικὴ 877.650.

Τὸ ρεκὸρ τῶν θέσεων κατέχεται ἀπὸ τὸ πριγκηπᾶτο τοῦ Μονακό, ὅπου ἀναλογεῖ 1 θέσις σὲ κάθε 5 κατοίκους. Ἀκολουθοῦν, ἀλλὰ σὲ μεγάλη ἀπόστασι, ἡ Αὐστραλία μὲ 182 θέσεις σὲ κάθε 1000 κατοίκους, ἡ Νέα Ζηλανδία μὲ 140, οἱ Βερμοῦδες μὲ 121, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες μὲ 83, ἡ Ἰταλία μὲ 82. Στὴν ἄλλη ἄκρη βρίσκονται ἡ Ἀβησσυνία καὶ τὸ Πακιστὰν μὲ 1 θέσι σὲ κάθε 1000 κατοίκους καὶ ἡ Κορέα ὅπου πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ἀναλογοῦσαν 3 θέσεις σὲ 1000 κατοίκους.

	ΑΦΡΙΚΗ	Β. ΑΜΕΡΙΚΗ	Ν. ΑΜΕΡΙΚΗ	ΑΣΙΑ	ΕΥΡΩΠΗ	ΩΚΕΑΝΙΑ
ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ Σύνολον 2.351.113.000	193.359.000	210.908.000	105.295.000	1.247.731.000	581.642.000	12.188.000
ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ Κυκλοφορία 218.764.700	1.920.650	58.155.750	7.302.500	27.423.400	119.776.000	4.186.000
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ Ἀκροατές 160.686.211	927.266	87.197.534	5.698.600	10.412.643	54.202.111	2.248.057
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ Θεατές 44.375.200	877.650	15.107.000	3.519.000	4.146.000	19.036.000	1.689.000

Συγκριτικὸς πίναξ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐφημερίδων, τῶν κατόχων ραδιοφώνων καὶ τῶν θεατῶν τοῦ κινηματογράφου στὶς πέντε ἠπείρους τῆς Γῆς.

Μαριώ, ἡ βαφτισμένη ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ

Τί μπορεῖ νὰ καταφέρη ἡ γυναικεία ἀγάπη

Στὴ σύντομη, μὰ τραγικὴ διαθήκη του, ποὺ ὑπαγόρευσε ὁ Καραϊσκάκης πρὶν πεθάνη, κοντὰ στὶς ἄλλες στερνὲς παραγγελίες του — ποὺ ἡ μετρημένη κι' αὐστηρή τους φράσι, δείχνει τὸν ἀσύγκριτο ἥρωα, ποὺ βλέπει ἀτρόμητα τὸ τέλος του νὰ ζυγώνη — ἀφοῦ γίνεται λόγος πρῶτα γιὰ τὰ ὀρφανὰ κορίτσια του, γιὰ τοὺς ὑπασπιστὲς καὶ τὸ γραμματικό του ποὺ τοὺς μοιράζει τὸ φτωχικό κεμέρι του ὁ ἑτοιμοθάνατος, χωρὶς νὰ λησμονήση καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς του, ἀκολουθοῦν αὐτὰ τὰ λόγια:

«Τέσσερες χιλιάδες γρόσια τῆς Μαριῶς».

Ἦταν ἡ Μαριὼ Τουρκοποῦλα βαφτισμένη καὶ τὴν εἶχε μαζί του στοὺς πολέμους ὁ Καραϊσκάκης. Δὲν τὸν ἄφινε ἀπὸ κοντά. Ἄρρωστος καθὼς ἦταν συχνὰ καὶ ζοῦσε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τῆς γυναῖκας του τὴ φροντίδα, εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἔγνοια μιᾶς γυναῖκας.

Μὰ ἡ Μαριὼ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ δούλα ἢ ψυχοκόρη τοῦ Καραϊσκάκη.

Ἦταν ντυμένη ἀντρικά, φοροῦσε φουστανέλες, κι' ὅσο βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ τσαντίρι τοῦ ἀρχηγοῦ ἦταν πάντα ἁρματωμένη. Μὰ μέσα στὴ σκηνή του ἦταν νοικοκυρὰ σὲ ὅλα.

Τὰ παλληκάρια τὴν λέγανε Ζαφείρη.

Ψυχογυιοὺς ἢ τέτοιες «λέρες» δὲν εἶχε ποτὲ κοντά του ὁ Καραϊσκάκης.

Στὴν ἱστορία δὲν ἀναφέρεται πουθενὰ ἡ φτωχὴ Μαριώ. Ὁ ἱστορικὸς Κ. Παπαρηγόπουλος εἶχε ὑποσχεθῆ κάτι νὰ γράψη σχετικά, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Ὡστόσο οἱ παραδόσεις οἱ προφορικὲς εἶνε πολλὲς γι' αὐτήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ γραφτὰ κείμενα ποὺ σώζονται δὲν εἶνε λίγα, γιὰ τὴ Μαριώ.

Ὁ ποιητὴς Ἀντωνιάδης, στὴ «Μεσολογγιάδα» του, βάζει τὴ Μαριὼ νὰ πολεμάη μαζὶ μὲ τὸ στρατηγὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι. Μάλιστα τὴν παρουσιάζει νὰ πληγώνεται βαρειὰ καὶ νὰ πεθαίνη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Καραϊσκάκη. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε σωστό, καὶ εἶνε γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀντωνιάδη «ποιητικὴ ἀδεία». Γιατὶ τὴ Μαριὼ τὴ βρίσκουμε πολὺ ἀργότερα στὸ στρατόπεδο τοῦ Πειραιῶς, ἀλλὰ καὶ τὴ συναντᾶμε πάλι στὴ διαθήκη τοῦ Καραϊσκάκη, ὅπου τὴν προικίζει, ἀφοῦ ἡ Μαριὼ ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα λαμπρὸ παλληκάρι κι' ὁ στρατηγὸς πολὺ νοιαζόταν ἀπὸ καιρό, νὰ γίνη ὁ γάμος της.

Τί λογῆς γυναῖκα ἦταν αὐτὴ ἡ Μαριώ;

Τὰ παλληκάρια τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ξέρανε καλά, ἀλλὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δὲν σκέφτηκε νὰ μᾶς ἀφίση λίγα λόγια καὶ νὰ μᾶς τὴν περιγράψη!...

Κάποια ἐποχὴ ὅμως τὴν εἶδαν πάρα πολλοί. Ἦταν τότε ποὺ ὁ Καραϊσκάκης πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ στὸ καράβι του τὸ λόρδο Κόχραν, ποὺ μόλις εἶχε φτάσει στὸν Πειραιᾶ. Μαζὶ μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ συνώδευαν τὸ στρατηγὸ ἦταν καὶ ἡ Μαριώ. Τὴν εἶδε ἐκεῖ κι' ἕνας περιηγητὴς καὶ τὴν περιέγραψε ἀργότερα. Νὰ πῶς τὴν παρουσιάζει:

Πρῶτον, μᾶς λέει πὼς ἦταν ντυμένη μισὰ σὰν ἄντρας και μισὰ σὰν γυναῖκα.

Δεύτερον μας πληροφορεῖ ὅτι εἶχε σκλαβωθῆ στὴν Τριπολιτσά.

Καὶ τρίτον ὅτι ἦταν ἀφοσιωμένη στὸ στρατηγὸ ὅσο ἦταν κι' αὐτὸς ἀφοσιωμένος σ' ἐκείνη.

Τώρα τὰ χαρακτηριστικά της: Περισσότερο τούρκικα παρὰ ἑλληνικά. Πάρα πολὺ νόστιμη ὅμως. Πρόσωπο στρογγυλό, ὡραία ἴσια μύτη, μαῦρα μάτια, μαῦρα φρύδια, χρῶμα ἄσπρο καὶ κόκκινο, γερή. μὲ ἀνάστημα μᾶλλον ψηλό. Τὰ μαλλιά της βαθύξανθα καὶ καλοπλεγμένα. Τὴ μιὰ κοτσίδα της τὴν ἔδενε τριγυριστὰ στὸ κόκκινο φέσι της, μὲ τὴ γαλάζια φούντα. Φοροῦσε ἄσπρες βαμβακερὲς κάλτσες, ἄσπρο φλοκωτὸ κοντογοῦνι, καὶ στο κόκκινο σελάχι της εἶχε δυὸ ζευγάρια πιστόλια κι' ἕνα γιαταγάνι. Στὸ χέρι βάσταγε ἕνα ντουφέκι.

Ὁ τρόπος της γλυκος, ἄνετος μ' ἐκεῖνο τὸν ἀέρα τῆς σιγουριᾶς γιὰ τὴ θέσι της κοντὰ στὸν στρατηγό, μὰ καὶ γιὰ τὴν ὡμορφιά της.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ — ὅπως μᾶς λέει ὁ ξένος περιηγητὴς — ἦταν παράδειγμα γιὰ τὸ τὶ μπορεῖ νὰ καταφέρη μιὰ γυναικεία ἀγάπη. Κανένας κίνδυνος, ὅσο κι' ἂν ἦταν μεγάλος, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κρατήση μακρυὰ ἀπ' τὸ στρατόπεδο.

Ἂν καὶ δὲν πολεμοῦσε βέβαια, ὅμως ἀδιαφοροῦσε τέλεια γιὰ τὴ ζωή της ἀκολουθῶντας παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν ἀφέντη της.

Ἅμα ἦρθε ἡ ὥρα ν' ἀφίση ὁ Καραϊσκάκης τὸν Κόχραν, στάθηκε ἡ Μαριὼ μὲ σεβασμὸ κι' ἄκουσε τὶς προσταγές του, κι' ὕστερα τράβηξε μπροστὰ ὣς τὴ βάρκα.

Πῆγε ὕστερα ὁ Κόχραν ν' ἀνταποδώση τὴν ἐπίσκεψι στὸν Καραϊσκάκη καὶ τὸν περίμενε ὁ στρατηγὸς μὲ ἄλλους καπεταναίους (τὸ ἐπιτελεῖο του τὸ ἡρωϊκὸ) ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή του. Ἦταν αὐτὴ ἀρκετὰ μεγάλη καὶ μποροῦσε νὰ χωρέση θαυμάσια εἴκοσι πρόσωπα, καμωμένη ἀπὸ χοντρὸ ἄσπρο καραβόπανο.

Τρεῖς καρέκλες ἦτανε γιὰ τὸ λόρδο καὶ τοὺς ἀκολούθους του μέσα στὴ σκηνή. Ὁ Καραϊσκάκης κάθησε κατὰ γῆς σταυροπόδι, ἀπάνω σ' ἕνα χαλί. Δεξιά του κάθησε ἡ Μαριὼ κι' ἀπὸ τὸν τρόπο της φαινοταν πὼς αὐτὴ μὲ τὴν ὡμορφιά της καὶ τὴν ἀγάπη της, ἐξουσίαζε δεύτερη — ἀμέσως μετὰ τὸν Καραϊσκάκη — ἐκεῖ μέσα.

Ὑπάρχει μιὰ παράδοσι ποὺ λέει ὅτι τὸν Καραϊσκάκη τὸν σκότωσε κάποιος ἀντίζηλός του ποὺ εἶχε ἐρωτευθῆ τὴ Μαριώ! Μὰ ἡ παράδοσι αὐτὴ εἶνε ψεύτικη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

* * *

Ἡ Τύχη

— Ποιὸ εἶνε τ' ὄνομά σου, ἄγαλμα;

— Μὲ ὀνομάζουν Θεὰ Τύχη.

— Γιατὶ στέκεις στὶς μύτες τῶν ποδιῶν σου;

— Γιὰ νὰ δείξω ὅτι στέκω ἐδῶ μόνον γιὰ μιὰ στιγμή.

— Γιατὶ ἔχεις φτερὰ στὰ πόδια σου;

— Γιὰ νὰ δείχνω ὅτι γρήγορα διαβαίνω καὶ περνῶ.

— Γιατὶ τὰ μαλλιά σου εἶνε τόσο μακρυὰ στὸ μέτωπό σου καὶ τὸ κεφάλι σου εἶνε τόσο γυμνὸ ἀπὸ πίσω;

— Γιὰ νὰ δείξω πὼς ὅταν μιὰ φορὰ περάσω καὶ διαβῶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πιάση!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 299

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μέρος τοῦ φυτοῦ. — Ἀγαπᾶ τὴ χώρα του.

2) Εἶναι πράσινα ὅταν εἶναι φρέσκα. — Ἀντικείμενο.

3) Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν μεταφορὰ νεροῦ (καθ.). — Ἀποτελεῖ κίνδυνον γιὰ τὰ πλοῖα. — Ἀμόλυντα.

4) Νόμισμα Βαλκανικοῦ κράτους. — Κυματοειδεῖς ἀποχρώσεις τοῦ ξύλου. — Ὁλόκληρος. — Ἐλαττωματικὸς σύνδεσμος.

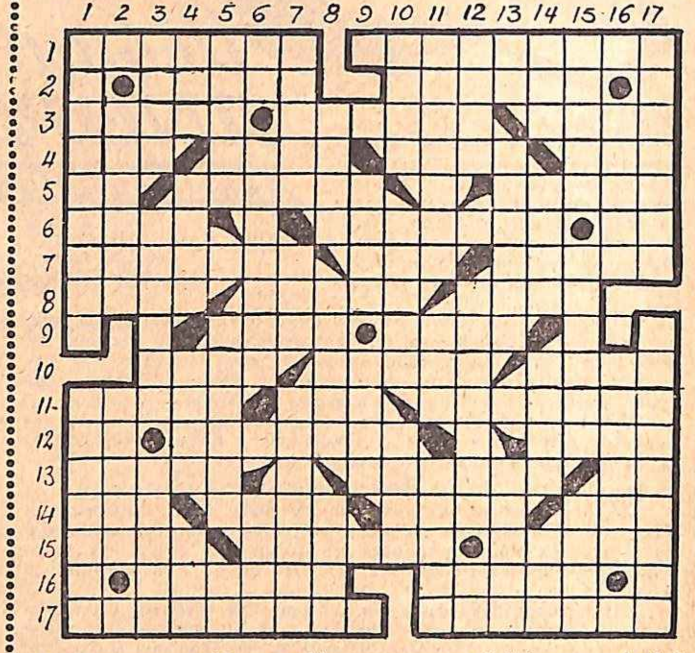

5) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Ἀρνάκι γιὰ φάγωμα. — Τροχίζει.

6) Αἱ ἐκρηκτικαὶ εἶναι ἀπαραίτητες σ' ἕνα στρατὸ (καθ.). — Τρύπα. — Ἄρθρο.

7) Ρῶσσος συγγραφεύς. — Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἀθλητὴς τοῦ στίβου.

8) Ἕνας ἀμαξᾶς ξέρει νὰ τὰ χειρίζεται. — Κάθε ποιητὴς ἔχει τὴ δική του ποὺ τὸν ἐμπνέει. — Κατάρες.

9) Τὰ χρηματικὰ μικρὰ καὶ μεγάλα εἶναι εὐπρόσδεκτα. — Γάλλος μυθιστοριογράφος.

10) Ρωσσικὸ ἀνδρικὸ ὄνομα. — Μεταδοτικὴ ἀρρώστεια. — Νεογέννητα.

11) Ποσοτικὴ καὶ δεικτικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). — Ἀριθμητικὸ σὲ πτῶσι (καθ.). — Δὲν ἔρχεται στὴν ὥρα του.

12) 100 τετραγ. μέτρα (γαλ.). — Ἰσχνά. — Στρατιωτικὴ μονάς.

13) Πρώτη ὕλη γιὰ πολλὲς γελοιογραφίες τοῦ Χριστοδούλου. — Δύναμις ἀντιδράσεως. — Δυὸ σύμφωνα ποὺ σχηματίζουν... τιμωρία.

14) Ἄρθρο. — Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. — Ἀριθμός. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (δοτ.).

15) Ἔχει τὶς ἴδιες διαστάσεις μὲ ἄλλον. — Ἑλληνίδα βασίλισσα. — Φιλέλλην ποὺ πέθανε πρὸ ἡμερῶν (ἐπών.).

16) Μέρος τοῦ σώματος τῶν θηλέων. — Μεγαλοχώρια (καθ.).

17) Ἔργο τοῦ συγγραφέως τοῦ 7 ὁρ. — Δυὸ προθέσεις ποὺ τὰ κάνουν ὅλα θάλασσα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Ἰδιότης ποὺ χιλιάδες Ἑλλήνων ὀνειρεύονται. — Συχνά.

2) Ἄτολμο (καθ.). — Ἐξασφαλίζει ἀνοσία.

3) Μέχρι. — Δουλεύουν στὴ θάλασσα (καθ.). — Παραβαίνουν τοὺς νόμους (οὐδ.).

4) Ράτσα. — Ἂν βάλετε ἄλλα τόσα θὰ ἔχετε τὸ σύνολο. — Ἑρπετό. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (β' πρ.).

5) Μεγάλα. — Ἀπαραίτητα σὲ μιὰ οἰκογένεια. — Ἔξη.

6) Ἀνεστραμμένο ἄρθρο. — Τὸ Ντὶ - Ντὶ -Τί. τὰ ἐξοντώνει (ἑνικός). — Κατοικίδιο ζῶο..

7) Ἑρπετό. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου. Σύμφωνος μὲ τὶς ὑπαγορεύσεις τῆς τιμῆς.

8) Εὐτελὴς γενεά. — Θηρίο. — Μέρος τοῦ αὐτοκινήτου.

9) Ἀποτελοῦν τοὺς μῦς τοῦ σώματός μας. — Ἁπλᾶ.

10) Εὔκολα. — Κανονικά. — Πρόθεσις.

11) Σωρὸς λαφύρων. — Προστακτικὴ τῶν παραπομπῶν. — Σ' αὐτὴν καταφεύγουν οἱ ἀπένταροι καὶ οἱ ἀτσίγαροι.

12) Δὲν κάνουν τὸν παπᾶ. — Δὲν ἀποτελοῦν ὀργανωμένο στρατό. — Τῶν ὁποίων.

13) Ὁ ἴδιος ἀριθμός. — Μπαίνει πάνω σ' ἕνα ὑποζύγιο. — Ἄβυσσος.

14) Θέλουν μαγείρευμα. — Ἀγαθά. — Χωρίζουν κάποτε τοὺς Ἕλληνες. — Προηγεῖται τοῦ ἐπωνύμου πολλῶν Σκωτσέζων.

15) Χορός. — Κολάζω. — Παρευρίσκεται σ' ἕνα τοκετό.

16) Γαλλικὴ πόλις. — Μηχανοκίνητος ἄνθρωπος.

17) Δυσεύρετος. — Τὸ δοκίμασαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Γερμανούς.

ΑΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ 298ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΛΙΤΥΣ — ΠΑΓΟΔΑ. 2) ΝΕΑ — ΑΦΑΙΑ — ΗΡΑ. 3) ΤΑΚΙΤΟΣ — ΤΑΡΑΜΑΣ. 4) ΕΣ — ΚΑΝ — ΝΑ. 5) ΑΗΡ — ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ — ΔΙΑ 6) ΔΙΩΝ — ΣΟΝ — ΣΑΓΗ. 7) ΑΜΑ — ΑΣΣΟΣ — ΣΤΑ. 8) ΝΤΙΝΑ—ΣΙΝΑΣ 9) ΑΝΙΑΡΟΙ — ΜΙΜΗΣΙΣ. 10) ΣΑΣΩΝ — ΠΟΣΙΣ. 11) ΠΕΚ — ΝΟΜΟΣ—ΣΙΚ. 12) ΡΙΟΝ — ΜΕΝ—Α·Ι·ΣΑ. 13) ΝΤΕ — ΣΗΜΑΔΟΥΡΑ — ΡΙΟ. 14) ΜΑ — ΣΟΣ — ΤΑ. 15) ΕΡΑΣΤΑΙ — ΜΑΚΕΝΖΥ. 16) ΣΟΛ — ΝΗΣΣΑ — ΤΑΝ. 17) ΣΑΠΙΖΩ — ΤΑΡΖΑΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΝΤΙΑΝΑ — ΠΑΝΣΕΣ. 2) ΚΕΑ — ΜΟΝΤΕ — ΡΟΣ. 3) ΛΑΚΕΡΔΑ — ΚΡΕΜΑΛΑ. 4) ΙΣ — ΝΑΣ — ΑΣ. 5) ΤΤΤ — ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ —ΤΣΙ. 6) ΟΤΑΝ — ΙΟΣ — ΝΗΜΑ. 7) ΣΑΣ — ΑΝΙΩΝ — ΙΝΩ. 8) ΚΑΣΣΑ — ΝΟΜΑΣ. 9) ΓΑΛΑΝΟΣ — ΜΕΔΟΥΣΑ. 10) ΝΙΝΟΣ — ΠΟΝΟΣ. 11) ΠΑΤ—ΣΙΜΟΣ — ΜΑΤ. 12) ΑΓΟΣ — ΝΙΣ — ΑΡΜΑ. 13) ΓΑΡ — ΣΑΛΑΜΙΝΙΑ — ΚΑΡ. 14) ΑΝ — ΣΗΣ—ΤΕ. 15) ΔΗΜΑΔΗΣ — ΣΑΡΑΝΤΑ. 16) ΑΡΑ — ΤΣΙΤΙ — ΖΑΝ. 17) ΑΣΤΑΤΑ — ΚΛΟΟΥΝ.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΩΣΕΤΕ καλὴ ἀνατροφὴ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Ἡ παληὰ κι' ἡ σύγχρονη τακτικὴ

Τὸ νὰ μεγαλώσετε τὰ παιδιά σας καὶ νὰ τὰ κάμετε ὑγιῆ καὶ γερὰ εἶναι ἕνα πρόβλημα. Ἕνα ἄλλο πρόβλημα, τὸ ἴδιο σημαντικὸ μὲ τὸ πρῶτο, εἶνε τὸ πῶς θὰ τοὺς δώσετε καλὴ ἀνατροφὴ καὶ θὰ τὰ ἐφοδιάσετε μὲ μερικὲς ἀπαραίτητες ἀρετές, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ ἀξιόλογη θέσι στὴν κοινωνία. Ἀλλ' ἂς δοῦμε τὶς κυριώτερες φάσεις αὐτοῦ τοῦ πολυπλόκου προβλήματος, ποὺ δημιουργεῖ ἕνα σωρὸ ἀπορίες στοὺς γονεῖς καὶ περισσότερο στὶς μητέρες, ποὺ ἔχουν τὴ μεγαλύτερη εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν τους.

1η Ἀπορία. — Πῶς μπορῶ νὰ διδάξω στὸ παιδί μου τὸ πρώτιστο ἀπὸ τὰ καθήκοντα: τὴν ὑπακοή;

Ἀπάντησις τοῦ παληοῦ καιροῦ:

Συνηθίστε τὸ παιδί σας νὰ σᾶς ὑπακούη στὴν πρώτη σύστασι ποὺ θὰ τοῦ κάμετε. Ἂν τὸ τιμωρῆτε ἀνάλογα μὲ τὸ σφάλμα του κάθε φορὰ ποὺ σᾶς παρακούη, θὰ σᾶς εἶναι εὔκολο νὰ διατηρήσετε τὴν ἐπιβολὴ καὶ τὸ κῦρος σας ἐπάνω του κι' ὅταν θὰ μεγαλώση.

Σημερινὴ ἀπάντησις:

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μάθετε τὸ παιδί σας νὰ σᾶς ὑπακούη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Θὰ τὸ κατορθώσετε σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ τὸν καιρό. Ἡ διαπαιδαγώγησίς του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπο τῶν δικῶν σας ἀντιδράσεων ἀπέναντι τῶν καθημερινῶν δυσχερειῶν τῆς ζωῆς. Περιορίστε στὸ ἐλάχιστο τὶς ἀπαιτήσεις καὶ τὶς διαταγές σας. Μὴν τοῦ λέτε χωρὶς λόγο: «Κάμε αὐτό», «Μὴν κάνης ἐκεῖνο». «Πρέπει νὰ κάμης αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα» κλπ. Οἱ περισσότεροι γονεῖς περνοῦν τὸν καιρό τους δίνοντας διαταγὲς στὰ παιδιά τους. Ἀποτέλεσμα: Οἱ περισσότερες μένουν ἀνεκτέλεστες. Σκεφθῆτε λίγο προτοῦ δώσετε μιὰ διαταγὴ στὸ παιδί σας. Θὰ ἰδῆτε τότε ὅτι στὰ τρία τέταρτα τῶν περιπτώσεων τὸ κάνετε χωρὶς λόγο. Ὅταν δίνετε μιὰ διαταγή, πρέπει νὰ τὸ κάνετε μὲ τρόπο ἤρεμο, ἀλλ' ἀποφασιστικὸ καὶ ν' ἀπαιτῆτε κατόπιν τὴν πιστὴ ἐκτέλεσί της. Πρὸ παντός, μὴν φωνάζετε καὶ μὴν γουρλώνετε τὰ μάτια. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀντίθετο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδιώκετε.

2η Ἀπορία. — Ἀφοῦ δίνω στὸ παιδί μου ὅλα ὅσα τοῦ χρειάζονται —βιβλία, παιχνίδια, καραμέλλες κλπ. — πρέπει ἐπίσης νὰ τὸ ἐφοδιάζω καὶ μὲ χρήματα;

Ἀπάντησις τοῦ παληοῦ καιροῦ:

Τὸ χρῆμα εἶναι πολυτέλεια καὶ συνεπῶς ἔχει βλαβερὴ ἐπίδρασι. Ὅταν οἱ γονεῖς συνηθίσουν νὰ δίνουν σὲ ὡρισμένη ἡμέρα ἕνα κάποιο ποσὸν στὰ παιδιά τους, τὰ τελευταῖα τὸ θεωροῦν πιὰ σὰν ὀφειλή. Τὰ χρήματα ἀποτελοῦν μιὰ ἐκδήλωσι εὐνοίας τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά, ἀλλὰ δὲν δημιουργοῦν κανενὸς εἴδους δικαίωμα.

Σημερινὴ ἀπάντησις:

Τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λίγα χρήματα, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βιβλία, μολύβια, παιχνίδι κλπ. Θὰ μάθη ἔτσι τὴν ἀξία τους καὶ θὰ καταλάβη τί μπορεῖ καὶ τί δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράση μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ δώσατε, ποιὸ πρᾶγμα θὰ τὸ ἱκανοποιήση περισσότερο, ποιὸ θὰ κρατήση πιὸ πολὺν καιρό, κλπ. Ἔτσι, θὰ συνηθίση νὰ μὴν σπαταλᾶ ἄσκοπα τὰ χρήματα ποὺ τοῦ δίνετε, ν' ἀποταμιεύη γιὰ ν' ἀγοράση ἕνα πρᾶγμα ποὺ ἔχει μεγαλύτερη ἀξία κλπ.

3η Ἀπορία. — Πῶς νὰ διορθώσω τὸ παιδί μου ποὺ ἔχει τὴ μανία νὰ λέη ψέμματα γιὰ νὰ ἐξυψώση τὸν ἑαυτό του; Καὶ πῶς νὰ τὸ κάμω νὰ μὴ ζηλεύη τὴν ἀδελφοῦλα του καὶ νὰ μὴν προσπαθῆ νὰ τὴν μειώση, γιὰ νὰ ὑπογραμμίση τὶς δικές του ἀρετές;

Ἀπάντησις τοῦ παληοῦ καιροῦ:

Ὁ δρόμος ποὺ ἔχει πάρει τὸ παιδί σας εἶναι πολὺ κακός. Κάθε φορὰ ποὺ λέει ψέμματα, δῶστε του ἕνα γερὸ ξύλο. Ἂν δὲν διορθωθῆ, στερῆστε το ἀπὸ ὅλες τὶς «ἔννοιες» σας: χάδια, γλυκίσματα. παιχνίδια κλπ.

Σημερινὴ ἀπάντησις:

Τὸ παιδί σας δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ δυστυχισμένο. Ὑποφέρει πραγματικά. Κατέχεται ἀπὸ τὸν ἐγωϊστικὸ πόθο τῆς διακρίσεως κι' ὅπως δὲν ἔχει ἄλλο μέσον γιὰ νὰ πετύχη τὸ σκοπό του, καταφεύγει στὸ ψέμμα. Θὰ τὸ διορθώσετε μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν καρτερία σας. Πρὸ παντός, μὴν θίγετε τὸν ἐγωϊσμό του. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, μὴν τὸ ἐνισχύετε στὴ μανία ποὺ ἔχει νὰ λέη ψέμματα. Κάμετέ το νὰ καταλάβη ὅτι ἔτσι ὑποτιμᾶ τὸν ἑαυτό του, ἐνῷ τὰ προτερήματά του τὸ τοποθετοῦν σὲ καλύτερη μοῖρα. Ὅσο γιὰ τὴ συμπεριφορά του ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του, εἶναι κι' αὐτὴ ἀποτέλεσμα τοῦ νοσηροῦ ἐγωϊσμοῦ του. Δείξετέ του ὅτι ἐνδιαφέρεσθε περισσότερο γι' αὐτό. Κι' ἐμπιστευθῆτε του τὴ φροντίδα νὰ προστατεύη τὴν ἀδελφοῦλα του, νὰ τὴν βοηθάη στὰ μαθήματά της κλπ. Ὁ ἐγωϊσμός του θὰ κολακευθῆ καὶ θὰ προσπαθήση μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις νὰ φανῆ ἀντάξιο τῆς ἐμπιστοσύνης σας.

4η Ἀπορία. — Πῶς μπορῶ νὰ μάθω τὰ παιδιά μου νὰ σέβωνται τοὺς μεγαλυτέρους των καὶ νὰ ἔχουν καλοὺς τρόπους;

Ἀπάντησις τοῦ παληοῦ καιροῦ:

Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ σιωποῦν μπροστὰ στοὺς μεγαλυτέρους των. Κάθε φορὰ ποὺ παραβαίνουν αὐτὸ τὸν κανόνα, πρέπει νὰ τὰ ἐπιπλήττετε μ' αὐστηρότητα καί, στὴν ἀνάγκη, νὰ τὰ διώχνετε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Σημερινὴ ἀπάντησις:

Τὸ ἰδανικὸ δὲν εἶναι νὰ κάμωμε τὰ παιδιὰ οὔτε ἁγίους, οὔτε ἀγρίους. Γιὰ ν' ἀποχτήσουν τὸ σεβασμὸ καὶ τοὺς καλοὺς τρόπους ποὺ θέλομε χρειάζεται μακρὰ καὶ ὑπομονητικὴ ἐργασία. Δὲν θὰ τὸ κατορθώσωμε ποτὲ μὲ ἀόριστες συμβουλὲς καὶ διαταγές, ἀλλὰ μὲ μιὰ συνεχῆ παρακολούθησί των σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς των. Ἀρχίστε ἀπὸ τὶς πολὺ μικρὲς λεπτομέρειες καὶ προχωρῆστε στὶς γενικότητες. Πρὸ παντὸς μὴν ζητᾶτε ἀπὸ τὰ παιδιά σας νὰ κάμουν κάτι ποὺ δὲν κάνετε σεῖς. Γιὰ νὰ διευκολυνθῆτε στὴν προσπάθειά σας, πρέπει νὰ μὴν ξεχνᾶτε αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μικροὺς κανόνες:

α) Μὴν ζητᾶτε πολλὰ πράγματα μαζί. Προχωρῆστε προοδευτικά. Καὶ μὴν χάνετε ποτὲ τὴν ὑπομονή σας.

β) Ἀφῆστε κατὰ μέρος τὸ ξύλο, τὶς νηστεῖες καὶ τὰ παρόμοια. Δῶστε στὸ παιδί σας νὰ καταλάβη ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι δὲν εἶναι ἀπαίτησις δική σας, ἀλλὰ νόμος κοινωνικός, ποὺ πρέπει νὰ τὸν σεβασθῆ. Συνηθίστε το ἐπίσης νὰ αἰσθάνεται ἱκανοποίησι κάθε φορὰ ποὺ φέρεται καλά.

γ) Κάμετέ το νὰ καταλάβη ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι κάνουν τὴ ζωὴ εὐχάριστη καὶ πιὸ ἁρμονική. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, προσέξετε μὴν καταστρέψετε τὴ φυσικότητά του καὶ μαράνετε τὰ αἰσθήματά του κάτω ἀπὸ τὸ προσωπεῖο τῶν καλῶν τρόπων. Πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ καλοὺς τρόπους κι' εἶναι, στ' ἀλήθεια, ἀξιοθρήνητοι. Τὸ παιδί σας πρέπει νὰ καταλάβη ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι δὲν εἶναι σκοπός, ἀλλὰ μέσον γιὰ νὰ ζῆ κανεὶς ἤρεμα καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

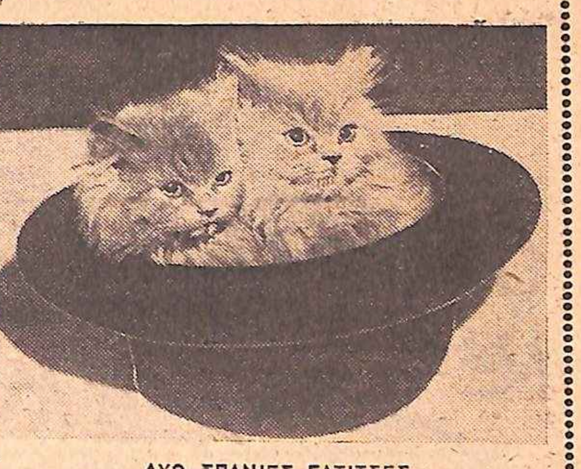

ΔΥΟ ΣΠΑΝΙΕΣ ΓΑΤΙΤΣΕΣ

Αὐτὲς οἱ δυὸ χαριτωμένες ἀλλὰ καὶ πολὺ σπάνιες περσικὲς γατοῦλες μπλὲ χρώματος, κέρδισαν τὸ πρῶτο βραβεῖο σὲ μιὰ ἔκθεσι ποὺ ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὸ Λονδῖνο. Καθὼς βλέπετε, οἱ πανάκριβες αὐτὲς γάτες χωροῦν μέσα στὸ καπέλλο τοῦ κυρίου των. Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα τους, ὅπως καταλαβαίνετε, εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ σπάνια ἀνάμεσα στὰ αἰλουροειδῆ αὐτά.

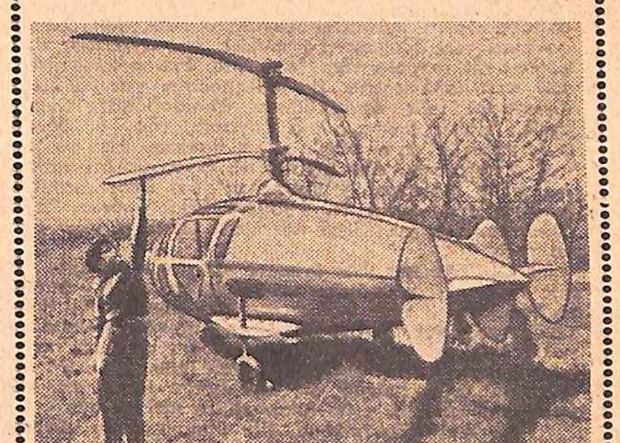

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Τὸ πιὸ μικρὸ ἑλικόπτερο τοῦ κόσμου — αὐτὸ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας — εἶναι ἰταλικῆς κατασκευῆς καὶ δοκιμάσθηκε τελευταῖα μ' ἐπιτυχία. Ζυγίζει 380 ὀκάδες, ἔχει ἀκτῖνα πτήσεως 700 χιλιομέτρων καὶ κινεῖται μὲ μηχανὴ δυνάμεως 80 ἵππων. Τὸ ἑλικόπτερο αὐτὸ μπορεῖ, μὲ περισσότερη εὐκολία ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα νὰ προσγειωθῆ καθέτως σ' ἐλάχιστο χῶρο, στὴν πιὸ μικρὴ ταράτσα δηλαδή.

ΝΕΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

Μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρία ἔφτιαξε ἕνα νέο εἶδος ἐλαστικοῦ γιὰ τ' αὐτοκίνητα. Τὰ νέα ἐλαστικὰ δὲν ξεφουσκώνουν κι' ἂν ἀκόμη τὰ τρυπήση κανεὶς μ' ἕνα μεγάλο καρφί, χάρις σὲ μιὰ εἰδικὴ κολλώδη οὐσία, μὲ τὴν ὁποία εἶνε ἀλειμένη ἡ ἐσωτερική τους ἐπιφάνεια. Ἡ οὐσία αὐτὴ φράζει τὴν τρύπα καὶ ἐμποδίζει τὸ ξεφούσκωμα τοῦ ἐλαστικοῦ. Ἔτσι οἱ ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων γλυτώνουν ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο μπελᾶ κατὰ τὶς διαδρομές τους.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ
ΜΕΛΕΤΕΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ Ἰαπωνία, προφυλακὴ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν

«Ἂν τὰ ἀμερικανικὰ στρατεύματα ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἰαπωνία, δήλωσε σὲ μιὰ τελευταία συνέντευξί του ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἄρθουρ, κι' ἂν μερικοὶ τυχοδιῶκτες προσπαθοῦσαν ν' ἀναστηλώσουν τὸ παληὸ καθεστώς, ὁ λαὸς θὰ τοὺς κρεμοῦσε στὰ φανάρια τῶν δρόμων. Τὸ πλῆθος τῶν ἀγροτῶν, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἰαπωνίας, ἔγιναν ἰδιοκτῆται τῶν κτημάτων ποὺ καλλιεργοῦν, θὰ πολεμοῦσαν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ἰδιοκτησία τους, ὅπως θἄκανε ὁποιοσδήποτε ἀγρότης τῆς Δύσεως. Ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἐργατῶν τῆς γῆς δὲν θὰ παραιτηθοῦν χωρὶς ν' ἀγωνισθοῦν μέχρι θανάτου ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα ποὺ ἀπόχτησαν. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἡγήτορας πέθαιναν κι' ὅτι ὅσοι ἀπομένουν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν κατὰ τὰ ἑπόμενα δέκα χρόνια. Ἔχουν ξεπέσει, ἄλλωστε, στὴ συνείδησι τοῦ λαοῦ τόσον οἱ ἴδιοι ὅσο καὶ τὸ ἔργο τους.

» Οἱ Ἰάπωνες δὲν ἔχασαν μόνο τὸν πόλεμο. Ἔχασαν ἐπίσης τὴν πίστι τους στὸν παληὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀντίκρυζαν τὴ ζωή. Ἀφοῦ τοὺς ὡδήγησαν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, οἱ ἡγήτορές τους τοὺς ἔδειξαν τὸν κόσμο, ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά τους καὶ τοὺς εἶπαν: «Ὅλος ὁ κόσμος θὰ γίνῃ δικός σας ἂν μᾶς ἀκολουθήσετε». Κι' ὁ ἰαπωνικὸς λαὸς τοὺς ἀκολούθησε τυφλά, μὲ πίστι κι' ἐνθουσιασμό, ὡς ποὺ ἔχασε τὰ πάντα. Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ πάλι;»

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, δὲν ὑπῆρχε στὴν αὐτοκρατορία τοῦ ἀνατέλλοντος Ἡλίου οὔτε ἐλευθερία τῆς σκέψεως, οὔτε ἐλευθερία τῆς ἐργασίας. Στὸ δρόμο, ὁ Ἰάπων αἰσθανόταν πάνω του τὰ βλέμματα ἀναριθμήτων μυστικῶν πρακτόρων, ποὺ παρακολουθοῦσαν ὅλες τὶς κινήσεις του. Δὲν ἦταν ἀσφαλισμένος οὔτε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι του, γιατὶ ἤξερε πὼς οἱ ὑπηρέτες του, μ' ὅλες τὶς ἐδαφιαῖες ὑποκλίσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν, τὸν κατασκόπευαν. Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἱερεῖς τῶν ναῶν ἐξυπηρετοῦσαν τὰ σχέδια καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς κυβερνώσης φατρίας. Σήμερα, ἀντίθετα, οἱ Ἰάπωνες ἐργάται ἔχουν τὸ ὀκτάωρό τους, μποροῦν νὰ πᾶνε ὅπου θέλουν, εἶναι ἐλεύθεροι νὰ διαλέξουν τὴ θρησκεία ποὺ τοὺς ἀρέσει καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἐλέγχει γιὰ τὶς γνῶμες τους.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ ἐλευθερία ξέσπασε πάνω στὰ κεφάλια τους μὲ ὄχι μικρότερη ὁρμὴ ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ βόμβα. Καὶ τοὺς γύρισε τὰ μυαλά. Ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ὑπάρχουν σήμερα στὴν Ἰαπωνία περίπου 2.000 κόμματα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ κόμματα, ὅμως, ἂν παραβλέψωμε μερικὲς τελείως ἐπουσιώδεις διαφορές, μποροῦν νὰ ὑπαχθοῦν σὲ τρία βασικά: τοὺς συντηρητικούς, τοὺς σοσιαλιστὰς καὶ τὸ κέντρον, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ προοδευτικοὺς συντηρητικοὺς ἢ καθυστερημένους σοσιαλιστάς.

Ὅσο γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, δὲν φαίνεται νὰ συγκεντρώνῃ περισσότερους ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ὀπαδούς, ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 65 περίπου ἑκατομμυρίων κατοίκων. Ὁ ἀρχηγός του Τοκοῦντα κι' οἱ δυὸ ὑπαρχηγοί του Γιόσο Σίγκα καὶ Γιοΐρο Χάμο, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν πρόσφατη ἧττα τῆς πατρίδος των, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐπηρεάσουν τὶς μεγάλες λαϊκὲς μάζες. Ἐκεῖνο ποὺ σκανδαλίζει ἰδίως τοὺς Ἰάπωνες καὶ τοὺς προδιαθέτει δυσμενῶς ἐναντίον τῶν κομμουνιστῶν εἶναι ἡ ἔλλειψις σεβασμοῦ ἐκ μέρους τῶν τελευταίων ἀπέναντι τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν παραδόσεων τῆς χώρας.

Ἐκτὸς αὐτοῦ, οἱ Ἰάπωνες δὲν εἶναι σήμερα πρόθυμοι γιὰ περιπέτειες. Διαβιοῦν ὑπὸ συνθῆκες ἀσύγκριτα καλύτερες ἀπὸ τὸ πρόσφατο παρελθόν. Δὲν ἐπιθυμοῦν, λοιπόν, καμμιὰ μεταβολή, ποὺ εἶναι γι' αὐτοὺς κάτι τὸ ἄγνωστο καὶ τὸ ἀβέβαιο.

Ἕνας ἄλλος λόγος ποὺ προδιαθέτει τοὺς Ἰάπωνες ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ρωσσικὸ προϊόν, πρᾶγμα ποὺ τὸν κάνει μισητό, ὅπως ἄλλωστε καὶ κάθε τι ποὺ προέρχεται ἀπ' τὴ Ρωσσία ἢ ἔχει σχέσι μὲ τὴ χώρα αὐτή.

Ἡ σημερινη πολιτικὴ θέσις τῆς Ἰαπωνιας

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ σημερινὴ θέσις τῆς Ἰαπωνίας; Καὶ ποιὲς προοπτικὲς ὑπάρχουν γιὰ τὴ μελλοντική της ἐξέλιξι;

Ἡ πολιτική της θέσις παραμένει ὡς τὴ στιγμὴ ἀκαθόριστη. Φαίνεται πιθανὸν ὅτι ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἄρθουρ, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν Ντὰν Ἄτσεσον, ἐπιμένει στὴν ταχίστη σύναψι μιᾶς συνθήκης εἰρήνης μὲ τὴν Ἰαπωνία, ποὺ θὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ μιὰ ὁμαλὴ πολιτικὴ ζωή. Μὲ τὴν ἄποψι αὐτὴ συμφωνεῖ κι' ἡ Ἀγγλία. Ἀλλ' οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Στέητ Ντιπάρτμεντ καὶ ὡρισμένοι στρατηγοὶ διαφωνοῦν. «Τὸ σημερινὸ καθεστώς, παρατηροῦν, παρέχει πολλὰ πλεονεκτήματα τόσον στὴν Ἰαπωνία ὅσο καὶ στοὺς Συμμάχους. Δὲν ὑπάρχει λόγος, λοιπόν, ν' ἀλλάξωμε κάτι ποὺ ἱκανοποιεῖ καὶ τὰ δυὸ μέρη».

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἄρθουρ ἔδειξε στὴ διακυβέρνησι τῆς Ἰαπωνίας μεγάλη σύνεσι καὶ μετριοπάθεια. Ἀντὶ νὰ συμμερισθῇ τὶς ἀντιλήψεις τῶν συμπατριωτῶν του, πού, ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ νίκη, ζητοῦσαν τὴ μεταβολὴ τῆς Ἰαπωνίας σ' ἕνα εἶδος ἀποικίας, ὑποστήριξε, ἀντίθετα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ θιχθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς θεσμούς της. Τάχθηκε, μάλιστα, ὑπέρμαχος τοῦ Μικάδου, ποὺ ὁ ἴδιος τὸν εἶχε ταπεινώσει. Προκειμένου ἐξ ἄλλου γιὰ τὶς περίφημες μυστικὲς ἰαπωνικὲς ὀργανώσεις, ποὺ διηύθυναν στὴν πραγματικότητα τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῆς χώρας, δὲν χρησιμοποίησε βίαια μέσα, ἀλλὰ περιωρίσθηκε νὰ τοὺς βγάλῃ ἕνα ἕνα τὰ δόντια, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ βλάψουν, ἔχοντας τὴ γνώμη ὅτι, ἂν ἐκήρυσσε διωγμὸ ἐναντίον των θὰ τὶς ἔκανε συμπαθεῖς στὸ λαό. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν ἐξώντωσε, ὅπως τοῦ συνιστοῦσαν πολλὲς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, τὶς τρεῖς μεγάλες οἰκογένειες, ποὺ εἶχαν συγκεντρώσει στὰ χέρια τους ὅλο τὸν πλοῦτο τῆς χώρας: τοὺς Μιτσούϊ, τοὺς Ζαϊμπατοῦ καὶ τοὺς Μιτσαμπίσι. Ἀντιθέτως «χειραφέτησε», τὴ μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης τὶς ἐπιχειρήσεις ποὺ διηύθυναν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξησφάλισε σ' αὐτὲς τὶς οἰκονομικὲς καὶ τεχνικὲς βάσεις ποὺ τοὺς χρειάζονταν γιὰ νὰ ζήσουν χωρὶς κηδεμονία.

Ἔτσι, ἡ ἐπάνοδος τῆς Ἰαπωνίας στὴν ὁμαλὴ πολιτικὴ ζωὴ δὲν πρόκειται νὰ προσκρούσῃ σὲ κανένα ἐμπόδιο, ὅταν ἐπιστῇ ἡ κατάλληλη στιγμή

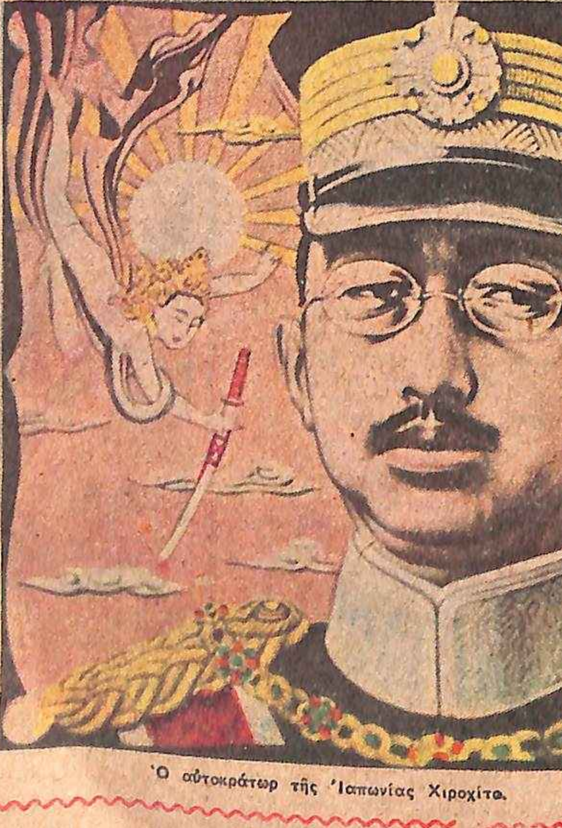

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας Χιροχίτο.

Κάτω ἀπὸ δύο ἀπειλὲς

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι θὰ σταματήσῃ ἡ ἀμερικανικὴ ἐπαγρύπνησις, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ θέλουν οὔτε οἱ ἴδιοι οἱ Ἰάπωνες.

Γιατὶ ἡ Ἰαπωνία, ἐξασθενημένη καὶ ἀνοργάνωτη στρατιωτικῶς, ὅπως εἶναι σήμερα, βρίσκεται κάτω ἀπὸ δυὸ τρομερὲς ἀπειλές, ποὺ ἀδυνατεῖ ν' ἀντιμετωπίσῃ μόνη της.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς προέρχεται ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ Κίνα καὶ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔκδηλη. Γιατὶ ὁ Μάο Τσὲ Τοὺνγκ δὲν κρύβει ἀπὸ κανένα ὅτι τὸ κίνημά του δὲν περιορίζεται μόνον στὴν Κίνα. Οἱ βλέψεις του εἶναι πολὺ εὐρύτερες. Ὁ ἀπώτερος σκοπός του εἶναι ἡ δημιουργία ἑνὸς κολοσσιαίου ἀσιατικοῦ κράτους, ποὺ θ' ἀπορροφοῦσε βαθμιαῖα ὅλες τὶς γειτονικὲς χῶρες: τὴν Ἰνδοκίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία κατὰ πρῶτο λόγο, τὸ Θιβέτ, τὴ Βιρμανία καὶ τὶς Ἰνδίες κατόπιν. Πολλοί, μάλιστα, ἀποδίδουν τὴν ἀπροθυμία τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸ σχηματισμὸ ἰσχυρᾶς ἀεροπορίας καὶ στόλου στὸ φόβο ποὺ αἰσθάνεται ἡ Μόσχα ἀπέναντι τοῦ ἰσχυροῦ συμμάχου της καὶ στὴν ἐπιθυμία της νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὁρμή του.

Ἡ δεύτερη ἀπειλὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Ρωσσία. Δὲν εἶναι ἔκδηλη, ἀλλὰ δὲν ὑστερεῖ σὲ σοβαρότητα ἀπὸ τὴν πρώτη. Ἡ Ἰαπωνία καὶ οἱ Φιλιππίνες θεωροῦνται ὡς «δύο μεγάλα βάρη» πάνω στὸ στῆθος τῆς Ρωσσίας. Ἀπαλλασσομένη ἀπὸ αὐτὰ θὰ μπορέσῃ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἂν στ' ἀνωτέρω προσθέσωμε ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἀποτελεῖ τὴν προφυλακὴ τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, καταλαβαίνομε ἀμέσως τὴν ἐξαιρετικὴ στρατηγικὴ σημασία τῆς χώρας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι, σὲ περίπτωσι μελλοντικῆς συρράξεως, θὰ καταστῇ τὸ μῆλον τῆς ἔριδος μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, κατέχοντας τὴν Ἰαπωνία, ἐξουσιάζουν καὶ τὸν Εἰρηνικό, καὶ συγχρόνως κρατοῦν τὸν ἀντίπαλό τους σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὶς ἀκτές τους. Ἡ Ρωσσία, ἐξ ἄλλου, βάζοντας τὸ πόδι της στὴν Ἰαπωνία, ἀπομακρύνει μιὰ σοβαρωτάτη ἀπειλὴ ποὺ βρίσκεται πολὺ κοντὰ στὶς ἀκτές της, κλονίζει τὴν ἀμερικανικὴ κυριαρχία στὸν Εἰρηνικὸ κι' ἀποχτᾶ μιὰ πολύτιμη βάσι ἐξορμήσεως ἐναντίον τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου. Νὰ γιατὶ ἡ προστασία τῆς Ἰαπωνίας ἐνδιαφέρει τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὅπως κι' ἡ ἄμυνα τοῦ ἐδάφους των.

Ἀλλὰ μὲ ποιὸ τρόπο θὰ ἐξασφαλισθῇ αὐτὴ ἡ ἄμυνα; Μὲ τὶς ἀμερικανικὲς καὶ μόνο δυνάμεις;

Θὰ ἐπανεξοπλισθῇ ἡ Ἰαπωνία;

Τὸ ζήτημα τοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ τῆς Ἰαπωνίας δὲν ἀποτέλεσε ὡς σήμερα ἀντικείμενο πολυκρότων διεθνῶν διασκέψεων, ὅπως συνέβη στὴν περίπτωσι τῆς Γερμανίας. Ἀλλὰ δὲν ἀπασχολεῖ λιγώτερο τοὺς ὑπευθύνους κύκλους, τόσον τοὺς πολιτικοὺς ὅσον καὶ τοὺς στρατιωτικούς.

«Πρέπει νὰ ἐπανεξοπλισθῇ ἡ Ἰαπωνία;»

Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα μιᾶς ἀμερικανικῆς ἐπιθεωρήσεως, ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἄρθουρ ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ στρατὸς καὶ ἡ ἀεροπορία ποὺ ἡ Ἰαπωνία θὰ μποροῦσε νὰ κινητοποιήσῃ δὲν θὰ ἐπαρκοῦσαν γιὰ τὴν ἀσφάλειά της, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἐπετάχυνε τὴν ἐναντίον της ἐπίθεσι ἀντὶ νὰ τὴν ἀποφύγῃ. Ἡ Ἰαπωνία πρέπει νὰ γίνῃ ἡ «Ἑλβετία τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς». Ἔχει τοὺς ἴδιους λόγους μὲ τὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ μείνῃ οὐδετέρα. Εἴτε στραφῇ πρὸς τὸ ἕνα μέρος, εἴτε πρὸς τὸ ἄλλο, εἶναι καταδικασμένη στὴν καταστροφή».

Ἕνα ἄρθρο τοῦ νέου ἰαπωνικοῦ συντάγματος ὁρίζει ὅτι ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς παραιτεῖται ἑκουσίως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐνόπλου ἀσφαλείας. Ἑρμηνεύοντας αὐτὸ τὸ ἄρθρο, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς λόγους του, ὁ στρατηγὸς Μὰκ Ἄρθουρ ἐτόνισε τὰ ἑξῆς:

«Μερικοὶ σκεπτικισταὶ μπορεῖ νὰ θεωροῦν σὰν οὐτοπιστικὴ καὶ γελοία τὴν διακήρυξι περὶ οὐδετερότητος ποὺ περιέχει τὸ νέο ἰαπωνικὸ σύνταγμα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ διακήρυξις δὲν σημαίνει τὴν ἀπάρνησι τοῦ ἀπολύτου δικαιώματος ποὺ ἔχει κάθε λαὸς ν' ἀμύνεται ἐναντίον οἱασδήποτε ἐπιθέσεως. Μ' αὐτήν, ἕνας λαὸς ποὺ νικήθηκε μὲ τὰ ὅπλα διαδηλοῖ τὴν πίστι του στὸν τελικὸ θρίαμβο τῆς διεθνοῦς ἠθικῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης».

Ἀλλ' ἡ Σοβιετικὴ Ρωσσία θὰ σεβασθῇ τὴν οὐδετερότητα μιᾶς ἀφωπλισμένης Ἰαπωνίας; Ἡ γνώμη τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἄρθουρ σχετικῶς εἶναι ἡ ἑξῆς:

— Πιστεύω, ἐδήλωσε σὲ μιὰ πρόσφατη συνέντευξί του, ὅτι ἡ Ρωσσία θὰ σεβασθῇ τὴν οὐδετερότητα τῆς Ἰαπωνίας γιὰ λόγους καθαρὰ στρατιωτικούς. Μιὰ δύναμις κατοχῆς ὀφείλει ἐκτὸς τῶν ἄλλων νὰ μεριμνήσῃ καὶ γιὰ τὴ διατροφὴ τοῦ ἰαπωνικοῦ λαοῦ, ποὺ δὲν ἐπαρκεῖ στὶς ἀνάγκες του. Οἱ εἰσαγωγὲς εἰδῶν διατροφῆς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἀνέρχονται σήμερα σὲ 250 ἑκατομμύρια δολλαρίων τὸ χρόνο καὶ τίποτε δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν πρόβλεψι ὅτι οἱ ἐπισιτιστικὲς ἀνάγκες τῆς Ἰαπωνίας πρόκειται νὰ μειωθοῦν σὲ προσεχὲς μέλλον. Ἡ δύναμις ποὺ θὰ κατέχῃ τὴν Ἰαπωνία πρέπει νὰ διαθέτῃ ἐπαρκῆ μεταφορικὰ μέσα. Σὲ περίπτωσι πολέμου, ὅμως, αὐτὲς οἱ μεταφορὲς θὰ εἶναι ἐκτεθειμένες στὸν κίνδυνο ἀεροπορικῶν καὶ ὑποβρυχίων ἐπιθέσεων. Ἔτσι, στὸ τέλος, ἡ Ἰαπωνία θὰ καταντήσῃ ἕνα βαρὺ καὶ δυσβάστακτο φορτίο γιὰ κεῖνον ποὺ τὴν κατέχει».

Ἀλλ' ἡ ἄποψις αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἄρθουρ, ἰδίως ἔπειτα ἀπὸ τὰ πρόσφατα γεγονότα τῆς Κορέας, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους ἀμερικανικοὺς κύκλους ὡς οὐτοπία.

Ἡ Ἰαπωνία, παρατηροῦν οἱ ἀντίθετοι πρὸς αὐτὴ τὴν ἄποψι, μὲ τὰ 65 ἢ 70 ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων της καὶ μὲ τὴν ἀναμφισβήτητη πολεμικὴ πεῖρα της, μπορεῖ νὰ προσφέρῃ μιὰ σημαντικὴ συμβολὴ στὸν ἀγῶνα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, σὲ περίπτωσι πολεμικῆς συρράξεως. Γιατὶ συνεπῶς αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ὑλικό, ποὺ ἀπέδειξε ἐπανειλημμένως ὡς σήμερα, ὅτι εἶναι ἀρίστης ποιότητος, θἄπρεπε νὰ παραμερισθῇ ὡς ἀκατάλληλο;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ προβάλλεται ἡ ἴδια ἀντίρρησις, ὅπως καὶ προκειμένου γιὰ τὴ Γερμανία: Τί θὰ κάμῃ ἡ ἐξωπλισμένη Ἰαπωνία; Θὰ παραμείνῃ πιστὴ στὸ πλευρὸ τῶν συμμάχων; Ἢ θὰ δελεασθῇ ἀπὸ τὶς τυχὸν ὑποσχέσεις ποὺ θὰ τῆς δοθοῦν ἀπὸ ἄλλους καὶ θὰ στρέψῃ τὰ ὅπλα της ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τῆς τὰ προμήθευσαν;

Τραγικὸ δίλημμα! Μιὰ μόνη λύσις φαίνεται δυνατὴ σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ὁ ἐπανεξοπλισμὸς τῆς Ἰαπωνίας κατὰ στάδια καὶ ὑπὸ ἔλεγχον. Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ πλαίσιο ποὺ θὰ τῆς χαραχθῇ. Οἱ ὑπεύθυνοι κύκλοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀποκλίνουν μᾶλλον πρὸς αὐτὴ τὴν ἄποψι.

Κατὰ τὸν περασμένο πόλεμο, ἡ Ἰαπωνία εἶχε παρατάξει στὰ διάφορα μέτωπα 130 πλήρεις μεραρχίες, δυνάμεως 20 - 25 χιλιάδων ἀνδρῶν τὴν καθεμιά, ἐκτὸς ἀπὸ διάφορα ἀνεξάρτητα σώματα, ποὺ χρησιμοποιήθηκαν γιὰ ἀποβάσεις ἢ γιὰ τὴ διεξαγωγὴ ἀνταρτοπολέμου.

Διέθετε ἐπίσης ἰσχυρότατη ἀεροπορία καὶ ὡς θαλασσία δύναμις διεκδικοῦσε, μαζὶ μὲ τὴ Γαλλία, τὴν τρίτη θέσι, ἔπειτα ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴν Ἀγγλία.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ἐξ ἄλλου, ἐνεφάνισε δυὸ μεγαθήρια τῆς θαλάσσης, ποὺ παραμένουν ὡς σήμερα ἀνυπέρβλητα: Τὰ θωρηκτὰ «Γιαμάτο» καὶ «Μουζάσι». Εἶχαν ἐκτόπισμα 64.000 τόννων κι' ὁ κύριος ὁπλισμός τους ἀπετελεῖτο ἀπὸ 9 τηλεβόλα τῶν 457 χιλιοστομέτρων.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, τέλος, ὅτι ἡ 4η κομμουνιστικὴ στρατιὰ — ἡ καλύτερη ἀπὸ ὅσες διαθέτει σήμερα ὁ Μάο Τσὲ Τοὺνγκ — ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ κάτω, ἀποκλειστικὰ ἀπὸ Ἰάπωνες τῆς περίφημης στρατιᾶς τοῦ Κουὰνγκ - Τούνγκ, ποὺ ἦταν ἄλλοτε τὸ καύχημα τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου.

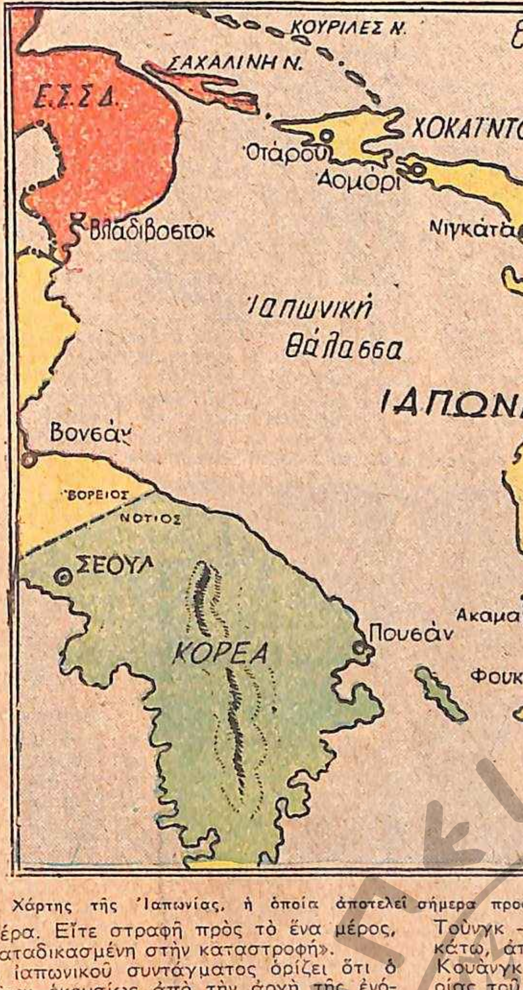

Χάρτης τῆς Ἰαπωνίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ σήμερα προφυλακὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Γιούκιο Ὀζάκι

Μιὰ ξεχωριστὴ φυσιογνωμία τῆς Ἰαπωνικῆς ζωῆς ἀποτελοῦσε κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἀποτελεῖ καὶ σήμερα ὁ Γιούκιο Ὀζάκι, βουλευτὴς τῆς ἰαπωνικῆς Βουλῆς ἀπὸ τὸ 1890, χωρὶς διακοπή, καὶ δήμαρχος τοῦ Τόκιο ἐπὶ ἐννέα χρόνια.

Ὁ Ὀζάκι ἦταν ἀνέκαθεν ὑπέρμαχος τῆς φιλίας καὶ τῆς στενῆς συνεργασίας μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια, ὁ Ὀζάκι, παρὰ τὰ 93 χρόνια του, ἐπισκέφθηκε τὴ Βασιγκτῶνα καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη κι' ἔγινε δεκτὸς ἐκεῖ μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ μὲ ἐκδηλώσεις εἰλικρινοῦς συμπαθείας ἐκ μέρους τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ.

«Τίποτε δὲν κλόνισε τὴν πίστι μου ὅτι μιὰ εἰλικρινὴς συνεργασία μεταξὺ Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἰαπωνίας εἶναι πάντοτε δυνατή, τόνισε στοὺς δημοσιογράφους ὁ γηραιὸς Ὀζάκι. Ξέρω ὅτι εἶναι πολὺ λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ πιστεύουν σήμερα στὰ λόγια μου. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ μέλλον θὰ μὲ δικαιώσῃ».

Ὁ Ὀζάκι εἶναι ὁ μόνος ἴσως εἰλικρινὴς φίλος τῶν Ἡνωμένων

(Ἡ συνέχεια ὄπισθεν)

Πολιτειῶν στὴ χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου. Ἡ φιλία του κι' ἡ ἀγάπη του γιὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς δὲν τὸν ἐμποδίζει, ὡστόσο, νὰ εἶνε ἔνθερμος πατριώτης κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς θαρραλεωτέρους ὑπερμάχους τῆς ἰαπωνικῆς ἀνεξαρτησίας. Ἀντιλαμβάνεται τὴ συνεργασία μεταξὺ Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἰαπωνίας σὰν μιὰ γεωγραφική, οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάγκη, τονίζει, ὅμως, πάντοτε ὅτι αὐτὴ ἡ συνεργασία εἶνε δυνατὴ μόνον ἂν λείψουν οἱ ἰμπεριαλιστικὲς τάσεις κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁ «Μαῦρος Δράκων»

Στὴν Ἰαπωνία, τὴ χώρα τῶν χρυσανθέμων καὶ τῶν γκεϊσσῶν ἤκμασαν κατὰ καιροὺς διάφορες μυστηριώδεις τρομοκρατικὲς ὀργανώσεις, ποὺ εἶχαν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικό: ὅτι ἐπεδίωκαν τὴν ἐπιβολὴ τῶν ἀρχῶν τους μὲ τὴ βία καὶ τὸ ἔγκλημα. Ἡ ὀργάνωσις τῶν «σαμουράϊ», τοῦ «Λευκοῦ Λύκου», τῆς «Ἰαπωνικῆς Ἀξίας», τοῦ «Μαύρου Ὠκεανοῦ», τῆς «Ἀποκαταστάσεως τῶν Σοούα», τῆς «Ἰαπωνικῆς Νεολαίας» κτλ. εἶνε ὅλες βουτηγμένες στὸ αἷμα ἀναριθμήτων θυμάτων, ποὺ ἀντιστάθηκαν στὴν ἐπικράτησί τους ἢ δὲν συμμορφώθηκαν μὲ τὶς διαταγές τους.

Ἀλλ' ἡ τρομερώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ὀργανώσεις αὐτὲς ἦταν τοῦ «Μαύρου Δράκοντος». Ὁ ἀρχηγός της Μιτσοῦρι Τογιάμα διηύθυνε ἐπὶ σαράντα χρόνια, ἀπὸ τὸ 1904 ὡς τὶς 5 Ὀκτωβρίου 1944, ἡμέρα τοῦ θανάτου του, μὲ ἀπολυταρχικὸ τρόπο τὴν ἰαπωνικὴ πολιτικὴ κι' ἦταν ὁ τρόμος τῶν πρωθυπουργῶν, τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν ἀνωτάτων ἀρχηγῶν τοῦ στρατοῦ. Ἡ ζωὴ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων κρεμόταν ἀπὸ τὰ χέρια του.

Τὸ 1904, ὁ Τογιάμα, ποὺ εἶχε ἀναλάβει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ «Μαύρου Δράκοντος» ἔθεσε τὸν τότε πρωθυπουργὸ Χίτο μπροστὰ στὸ δίλημμα: ἢ θὰ ἐκήρυσσε ἀμέσως τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ρωσίας ἢ δὲν θὰ ἔβλεπε τὸ φῶς τῆς ἄλλης ἡμέρας. Κι' ὁ Χίτο ὑπάκουσε.

Κατὰ τὸ 1922, οἱ ἄνθρωποι τοῦ «Μαύρου Δράκοντος» δολοφόνησαν τὸν πρωθυπουργὸ Χάρα, ποὺ εἶχε ἐκδηλώσει νεωτεριστικὲς ἀντιλήψεις.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε κατὰ τὸ 1930 κι' ὁ πρωθυπουργὸς Χαμαγκοῦσε, ποὺ ἤθελε νὰ μεταρρυθμίσῃ τὴν ἰσχύουσα ἐργατικὴ νομοθεσία εἰς βάρος τῶν τριῶν μεγάλων οἰκογενειῶν ποὺ κρατοῦσαν ἀπὸ πολλὲς δεκαετηρίδες ὅλη τὴ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριο τῆς Ἰαπωνίας στὰ χέρια τους: τῶν Μιτσούϊ, τῶν Ζαϊμπάτσι καὶ τῶν Μιτσουμπίση.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, οἱ φιλειρηνικὲς διαθέσεις των στοίχισαν τὴ ζωὴ στὸν πρωθυπουργὸ Χινουκάϊ, στὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν Ἰνοῦχι καὶ τὸ βαρῶνο Τακοῦμα Ντάνα, ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας τῶν παμπλούτων Μιτσούϊ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν Χιναμούρα, ποὺ εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἀντίθεσί του στὴν ἐξακολούθησι τοῦ πολέμου ἐναντίον τῆς Κίνας, σώθηκε ὡς ἐκ θαύματος κατὰ τὴν ἀπόπειρα ποὺ ἔγινε ἐναντίον του, χάρις στὸν ἀτσαλένιο ἀλυσσιδωτὸ θώρακα ποὺ φοροῦσε.

Ὁ «Μαῦρος Δράκων» ὑπάρχει σήμερα; Ναί, ἀπαντοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν τὰ μυστικὰ τῆς ἰαπωνικῆς ζωῆς. Ὑπολογίζουν μάλιστα ὅτι ἀριθμεῖ περὶ τὶς 12.000 μελῶν καὶ βεβαιώνουν ὅτι ἐπὶ κεφαλῆς του βρίσκεται ὁ τέως ὑπουργὸς τῶν πληροφοριῶν στὴ σημερινὴ κυβέρνησι Ὀγκάτα Τακετόρα, ποὺ ἀντικαταστάθηκε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ κατηγορηματικὴ ἀπαίτησι τοῦ στρατηγοῦ Μὰκ Ἄρθουρ.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι ὁ «Μαῦρος Δράκων» δὲν ἐκδηλώνει πρὸς τὸ παρὸν καμμιὰ ἀπολύτως δρᾶσι.

Ὁ Μικάδος κι' οἱ «σογιοὺν»

Ἡ Ἰαπωνία ἔγινε κυρίως γνωστὴ στὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸν Μᾶρκο Πόλο. Ὁ περίφημος Βενετὸς ἐξερευνητὴς δὲν εἶχε πάει ὁ ἴδιος στὴν Ἰαπωνία, ἀλλὰ τὴν περιγράφει σύμφωνα μὲ ὅσα εἶχε ἀκούσει νὰ θρυλοῦνται γι' αὐτὴν στὴν αὐλὴ τοῦ προστάτου καὶ ὑποστηρικτοῦ του Κουμπλάϊ Χάν, διαδόχου τοῦ Τζένγκις Χὰν καὶ κυριάρχου τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τῆς Ἀσίας, ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει δυὸ φορές, χωρὶς ἀποτέλεσμα, τὴν κατάκτησί της.

Ἡ ἱστορικὴ περίοδος τῆς Ἰαπωνίας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 552 μ.Χ., μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Βουδδισμοῦ καὶ τοῦ κινέζικου πολιτισμοῦ.

Ὡς τότε δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρχε ἑνιαία διοίκησις στὴν Ἰαπωνία. Ὁ Μικάδο, ἦταν μιὰ ἁπλῆ σκιά. Ἡ πραγματικὴ ἐξουσία εἶχε περιέλθει στὰ χέρια τῶν κατὰ τόπους φεουδαρχῶν, ποὺ ἀπέβλεπαν μόνο στὰ δικά τους συμφέροντα καὶ βασάνιζαν τὸ λαό.

Ἀλλά, κατὰ τὸ 645 μ.Χ., ὁ αὐτοκράτωρ Κοτόκου, στηριζόμενος στὸ λαό, κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τοὺς φεουδάρχας καὶ κήρυξε ὅλη τὴ γῆ τῆς Ἰαπωνίας ἰδιοκτησία τοῦ στέμματος. Κατόπιν τὴ μοίρασε σὲ ὡρισμένες οἰκογένειες, γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὶς ὑπηρεσίες τους κατὰ τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῶν φεουδαρχῶν.

Οἱ τρομεροὶ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν

Οἱ Ἰάπωνες δέχτηκαν στὴν ἀρχὴ μὲ προθυμία τοὺς Εὐρωπαίους, φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ πρῶτοι ἄποικοι ἐξετράπησαν σὲ ληστεῖες καὶ βεβηλώσεις ἱερῶν. Συγχρόνως προσπάθησαν νὰ μονοπωλήσουν τὸ ἐμπόριο καὶ νὰ συγκεντρώσουν ὅλο τὸν πλοῦτο στὰ χέρια τους.

Ἡ τάσις αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο ὁ ζῆλος ὡρισμένων ἱεραποστόλων γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ χριστιανισμοῦ προκάλεσαν τὴν ἀντίδρασι τοῦ ἰαπωνικοῦ λαοῦ κι' ἄρχισε ὁ διωγμὸς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

Μόλις κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα ἄρχισε ὁ χριστιανισμὸς νὰ σημειώνῃ ἀξιοσημείωτες προόδους στὴν Ἰαπωνία.

Τὸ 1587, οἱ Ἰάπωνες ποὺ εἶχαν προσηλυτισθῆ στὸ χριστιανισμὸ ὑπολογίζονταν σὲ 200 χιλιάδες.

Ἀλλ' ἡ ἐξάπλωσις αὐτὴ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἄρχισε, ν' ἀνησυχῇ τὰ συντηρητικὰ καὶ ἐθνικόφρονα στοιχεῖα, ποὺ πίστευαν στὸ δόγμα ὅτι ἡ Ἰαπωνία ἔπρεπε νὰ μείνῃ κλειστὴ σὲ οἱαδήποτε ξένη ἐπιρροή.

Κι' ἔτσι ἄρχισαν καὶ πάλι νέοι ἄγριοι αἱματηροὶ διωγμοὶ τῶν χριστιανῶν.

Ἕνα διάταγμα ποὺ ἐξεδόθη ἀμέσως κατόπιν ὥριζε ὅτι «στὸ μέλλον, κανεὶς ξένος δὲν θὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὴν Ἰαπωνία». Κι' ἀπὸ τότε ἡ χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου παρέμεινε κλειστὴ στοὺς ξένους ἐπὶ διακόσια περίπου χρόνια.

Οἱ Ρῶσσοι, πρῶτοι κατώρθωσαν, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνος, νὰ ἔρθουν σ' ἐμπορικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἰαπωνία. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὡστόσο, οἱ Ἰάπωνες δέχτηκαν στοὺς λιμένες τους γαλλικὰ καὶ ὀλλανδικὰ πλοῖα. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, τέλος, ἀποφάσισαν ν' ἀνοίξουν διὰ τῆς βίας τὴν ἰαπωνικὴ ἀγορὰ στὰ ἀμερικανικὰ προϊόντα. Μιὰ ἀπειλὴ βομβαρδισμοῦ τοῦ Τόκιο ἐπέφερε τὸ ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα κι' ἔτσι συνήφθη ἡ πρώτη ἐμπορικὴ συνθήκη μεταξὺ Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ Ἰαπωνίας (1854). Τὴ συμφωνία αὐτὴ ἀκολούθησαν καὶ ἄλλες μὲ διάφορες χῶρες.

Λαὸς εὐφυέστατος, οἱ Ἰάπωνες κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ πρόοδος τῶν ξένων ἦταν κατὰ πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴ δική τους καὶ ὅτι, ἀντὶ νὰ τοὺς πολεμοῦν; ἦταν προτιμώτερο νὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Οἱ σημερινὲς νεαρὲς Ἰαπωνίδες προτιμοῦν τὰ εὐρωπαϊκὰ φορέματα ἀπὸ τὰ πατροπαράδοτα κιμονό.

Ἡ ἱκανότης προσαρμογῆς, ποὺ ἐπέδειξαν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ οἱ Ἰάπωνες, ἦταν καταπληκτική. Ἐνῶ πρὶν οἱ ἐπιστημονικὲς γνώσεις τους περιορίζονταν σὲ μερικὰ πολὺ στοιχειώδη πράγματα, πού, ἄλλωστε εἶχαν παραλάβει ἀπὸ τοὺς Κινέζους, κατώρθωσαν πολὺ γρήγορα νὰ καταστοῦν ἐφάμιλλοι τῶν διδασκάλων τους.

Οἱ Ἰάπωνες στὴν προσπάθειά τους νὰ μιμηθοῦν τὸ δυτικὸ πολιτισμὸ ἀντέγραψαν καὶ προσήρμοσαν στὶς ἀνάγκες τους τρία πρότυπα: τὸ βρεταννικὸ ναυτικό, τὸ γερμανικὸ στρατὸ καὶ τὴν ἀμερικανικὴ βιομηχανία.

Οἱ πρόοδοί τους ἦταν τόσον καταπληκτικοί, πού, σὲ διάστημα μικρότερο τῶν τριῶν γενεῶν, μετέβαλαν τὴν Ἰαπωνία σὲ μεγάλη βιομηχανικὴ καὶ ἐμπορικὴ χώρα καὶ σὲ ἰσχυροτάτη στρατιωτικὴ καὶ ναυτικὴ δύναμι.

Ὁ ρωσοϊαπωνικὸς πόλεμος τοῦ 1904 ἀπέδειξε τὴν ἀναμφισβήτητη ὑπεροχὴ τῆς ἰαπωνικῆς πολεμικῆς μηχανῆς ἀπέναντι τῆς ρωσικῆς. Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914 - 18, ἐξ ἄλλου, ἡ Ἰαπωνία σφετερίσθηκε τὶς ἀποικίες τῶν Γερμανῶν καὶ ἐνίσχυσε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴ βιομηχανία καὶ τὸ στόλο της, ἐπωφελουμένη ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἄλλες μεγάλες δυνάμεις εἶχαν ἐμπλακῆ σ' ἕναν θανάσιμο ἀγῶνα μεταξύ τους. Ἀλλ' ἡ ἀνάμιξίς της στὸν τελευταῖο πόλεμο, τὴν ὡδήγησε σὲ μιὰ ἄνευ προηγουμένου, καταστροφή. Ἀποτελεῖ ἆρα γε αὐτὴ ἡ καταστροφὴ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἰαπωνικῆς ἱστορίας; Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Περσία - Ἀφγανιστάν: Τὸ σταυροδρόμι τῆς Ἀσίας.

Οὐΐλλιαμ Ράντολφ Χῆρστ

Ο «ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ τοῦ ἐντύπου χάρτου»

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ διευθύνει τὴν ἀμερικανικὴ γνώμη

Παρὰ τὰ 87 χρόνια του καὶ τὴν ἀσθένεια τῆς καρδιᾶς του, ποὺ τὸν κρατάει καρφωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ ρόδες, ὁ Οὐΐλλιαμ Ράντολφ Χῆρστ δὲν ἐννοεῖ ἀκόμη νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ «αὐτοκράτορος τοῦ ἐντύπου χάρτου». Πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, ὅταν ἐκδηλώθηκε ἡ πρώτη καρδιακὴ κρίσις, ποὺ τὸν κράτησε ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου, οἱ γιατροί του τοῦ συνέστησαν νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε ἐργασία. Ἡ ἀπάντησί του ἦταν ὅτι μόνο ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ διαταγὴ ὅπως αὐτή. Καί, πραγματικά, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ δίνῃ κατευθύνσεις στὶς δεκαεπτὰ μεγάλες ἐφημερίδες ποὺ ἀνήκουν στὴν ἰδιοκτησία του καὶ ποὺ ἐκδίδονται στὶς κυριώτερές πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ ὕφος τῶν ἐντολῶν του εἶνε τηλεγραφικό. Ἀλλὰ κεῖνοι ποὺ τὶς παίρνουν ξέρουν τί πρέπει νὰ κάμουν.

Μόνο σ' ἕνα σημεῖο ὁ Χῆρστ συμμορφώθηκε μὲ τὶς ἐντολὲς τῶν γιατρῶν του. Ἄφησε τὸ μεγαλοπρεπῆ πῦργο του στὸ Σὰν Σιμεὼν τῆς Καλιφορνίας, ποὺ βρισκόταν σὲ μεγάλο ὕψος γιὰ ἕναν καρδιοπαθῆ καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν ἔπαυλι ποὺ ἀγόρασε στὸ Μπέβερλυ Χίλς, κοντὰ στὸ Λὸς Ἄντζελες, ἡ πιστή του φίλη Μάριον Νταΐβις, πρώην ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ μία ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ συγκεντρώνονται κάθε τόσο οἱ διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων του. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε τέτοια πρόσκλησι, μιὰ καινούργια ἰδέα ἢ ἕνα ἀπροσδόκητο σύνθημα προσφέρεται στὴν κοινὴ γνώμη ἢ ἀρχίζει μιὰ ἔντονη ἐκστρατεία ἐναντίον ἑνὸς θεσμοῦ, ἑνὸς προσώπου, μιᾶς πολιτικῆς κατευθύνσεως, κτλ.

Κανεὶς δὲν δίδαξε στὸν Χῆρστ τὴ δημοσιογραφία. Ὁ πατέρας του Γεώργιος Χῆρστ, ποὺ ἦταν δισεκατομμυριοῦχος καὶ ἰδιοκτήτης κτημάτων καὶ μεταλλείων, ποὺ ἐξετείνοντο ἀπὸ τὸ Μεξικὸ ὡς τὴν Ἀλάσκα, τὸν εἶχε στείλει στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Χάρβαρντ γιὰ νὰ σπουδάσῃ. Ἀλλ' ὁ νεαρὸς Οὐΐλλιαμ διακρίθηκε ἐκεῖ μόνο γιὰ τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα του καὶ τὴν ἀπειθαρχία του. Στὸ τέλος, οἱ καθηγηταί του τὸν ἔδιωξε.

Στὸ μεταξύ, ὁ πατέρας του, ποὺ ἐκλεγόταν γερουσιαστὴς στὴν Καλιφορνία, εἶχε ἀγοράσει μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Σὰν Φραντζίσκο, τὸ «Ἐξάμινερ» γιὰ πολιτικοὺς λόγους.

Ὁ νεαρὸς Οὐΐλλιαμ, γυρίζοντας στὸ πατρικό σπίτι, παρακάλεσε, λοιπόν, τὸν πατέρα του νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμάσῃ στὸ «Ἐξάμινερ» μερικὲς ἰδέες του σχετικὲς μὲ την ἔκδοσι ἐφημερίδων. Ἀνέλαβε, πραγματικά, τη διεύθυνσί της τὸ Μάρτιο του 1887, συγκέντρωσε γύρω του τους καλλίτερους δημοσιογράφους των Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πληρώνοντας ἡγεμονικοὺς μισθοὺς και, μεσα σὲ λιγο διάστημα, ἐτετραπλασιασε την κυκλοφορια της. Μερικα χρονια ἀργότερα, μὲ τὴν εὐκαιρια της Παγκοσμιου Ἐκθέσεως τοῦ 1893, ἐκυκλοφόρησε μιὰ ἔκτακτη ἔκδοσι απο 120 σελίδες, ποὺ ἔχει μεινει ἱστορική. Ἡ ἔκδοσις αὐτη ἔγινε ἀνάρπαστη.

Το 1895, ο Οὐΐλλιαμ Χῆρστ ὥρμησε γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸ δημοσιογραφικὸ στίβο τῆς Νέας Ὑόρκης, αγορασε τὸ «Τζόρναλ», κατέβασε τὴν τιμή του ἀπὸ δυὸ σέντς στὸ ἕνα και, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἀνέβασε τὴν κυκλοφορία του στὰ 400.000 φύλλα. Ταυτόχρονα ἔβγαλε μιὰ ἀπογευματινὴ καὶ μιὰ πολυτελῆ κυριακάτικη ἔκδοσι.

Ὁ ἱσπανοαμερικανικὸς πόλεμος ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων θριάμβων τοῦ Χῆρστ. Καὶ σήμερα ἀκόμη πολλοὶ τὸν κατηγοροῦν ὅτι φέρει ἀκέραιο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης γι' αὐτὸ τὸν πόλεμο. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ὁ Χῆρστ ἔτρεφε θανάσιμο μῖσος ἐναντίον τῶν Ἱσπανῶν κι' εἶχε στείλει ἕναν ἀνταποκριτή του στὴν Κοῦβα, μὲ τὴν ἐντολὴ «νὰ περιγράψῃ τὰ αἴσχη τῆς ἱσπανικῆς κατοχῆς καὶ τὴ διαρκῶς αὐξανομένη δυσαρέσκεια τοῦ πληθυσμοῦ». Ὁ ἀνταποκριτὴς ἔκαμε ὅ,τι μποροῦσε, ἀλλά, στὸ τέλος, ἔστειλε στὸ Χῆρστ ἕνα κρυπτογραφικὸ τηλεγράφημα, ὅπου τοῦ ἔγραφε: «Ἀπόλυτος ἠρεμία ἐπικρατεῖ ἐδῶ. Οἱ ἄνθρωποι κάνουν ἥσυχα τὴ δουλειά τους. Κανεὶς δὲν σκέφτεται γιὰ πόλεμο. Βαρέθηκα νὰ ἐπινοῶ ψεύτικες ἱστορίες. Θὰ γυρίσω». Ἡ ἀπάντησις τοῦ Χῆρστ σ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα ἦταν ἡ ἑξῆς: «Νὰ μὴ σκέφτεσαι παρὰ μόνον τὰ ἄρθρα σου. Τὸν πόλεμο θὰ τὸν κάμω ἐγώ».

Σὲ λίγο, ἔκαμε ἡρωΐδα τῆς δῆθεν Κουβιανῆς ἐπαναστάσεως κάποια Κουβιανή, ὀνόματι Εὐαγγελίνα Κισνέρος, συνεκίνησε τὴν ἀμερικανικὴ καὶ τὴν παγκόσμιο γνώμη καὶ ὠργάνωσε ἀληθινὴ σταυροφορία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί της (Ἔχομε γράψει ἄλλοτε λεπτομερῶς τὴν ἱστορία αὐτή).

Ὅταν, τέλος, κηρύχτηκε ὁ πόλεμος, ὁ Χῆρστ ἔλαβε μέρος σ' αὐτὸν μὲ... τὸ γιὼτ του, ποὺ τὸ εἶχε ἐξοπλίσει καταλλήλως κι' εἶχε κάποτε τὴν ἱκανοποίησι νὰ συλλάβῃ ὡς αἰχμαλώτους... καμμιὰ δεκαριὰ Ἱσπανοὺς ναυαγούς.

Ὁ Χῆρστ θεωρεῖται, ἐξ ἄλλου, ὡς ἠθικῶς ὑπεύθυνος γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Μὰκ Κίνλεϋ, ποὺ τὸν παρίστανε στὰ περίφημα ἄρθρα του ὡς ὄργανο τῆς «Οὐὼλ Στρὴτ» καὶ ἐκμεταλλευτὴ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ λαοῦ.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὁ Χῆρστ ἦταν ἰδιοκτήτης 25 ἡμερησίων ἐφημερίδων καὶ 17 περιοδικῶν, ποὺ ἀντιπροσώπευαν μιὰ περιουσία 1.220.000.000 δολλαρίων. Εἶχε στὴν ἰδιοκτησία του, ἐξ ἄλλου, ἀπέραντες ἐκτάσεις γῆς, ἐργοστάσια, μεταλλεῖα, ἐπιχειρήσεις παντὸς εἴδους, οὐρανοξύστες, ἐπαύλεις, κτλ.

Ἀλλ' ἔκτοτε ἡ δύναμίς του μειώθηκε κατὰ πολὺ καὶ τὸ οἰκονομικὸ κρὰχ τῆς «Οὐὼλ Στρὴτ» κατὰ τὸ 1929 λίγο ἔλειψε νὰ τὸν καταβαραθρώσῃ. Σώθηκε, ὅμως, χάρις στὴ συνδρομὴ τῆς πάντοτε πιστῆς φίλης του Μάριον Νταΐβις, ποὺ τὸν βοήθησε νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του.

Ὁ Χῆρστ διατηρεῖ σήμερα 17 ἡμερήσιες ἐφημερίδες. Παραμένει, ὡστόσο, πάντοτε ἕνας ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους κυριάρχους τῆς δημοσίας ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης.

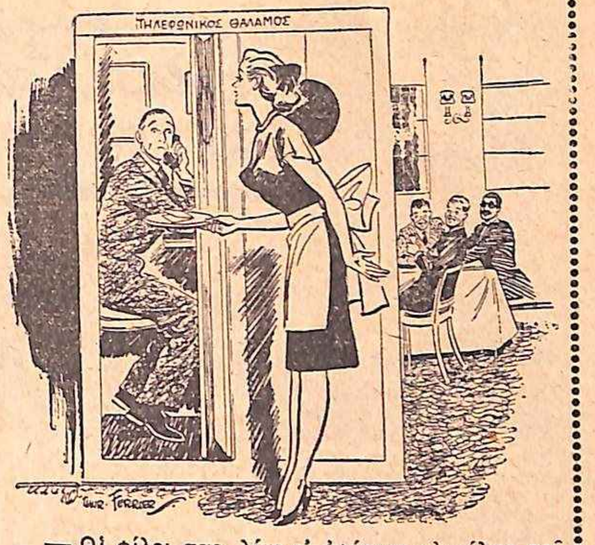

— Οἱ φίλοι σας, λένε ν' ἀφήσετε τὰ κόλπα τοῦ τηλεφωνήματος καὶ νὰ πληρώσετε τὸ λογαριασμό...

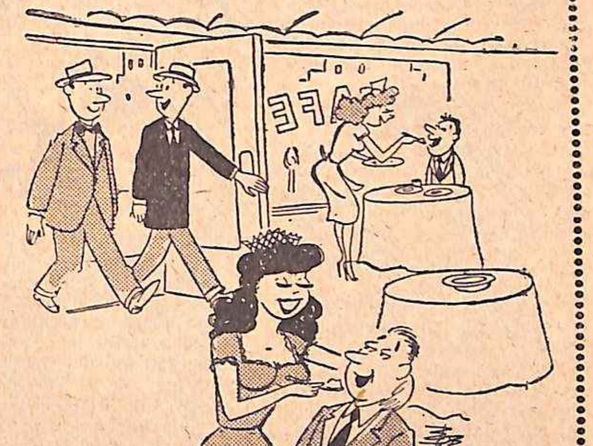

— Τὸ φαΐ ἐδῶ, δὲν εἶνε καὶ τόσο καλό, ἀλλὰ τὸ σερβίρισμα εἶνε ὑπέροχο!...

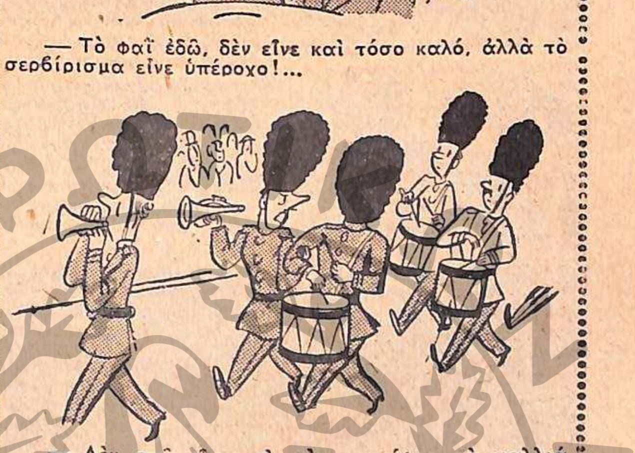

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κουρέψῃς τὰ μαλλιά σου τόσο βαθειά;...

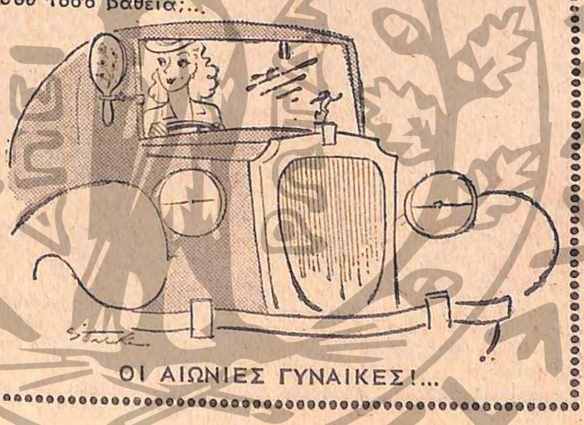

ΟΙ ΑΙΩΝΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!...

Σκίτσα
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Σκίτσα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Εὔθυμα ἐνσταντανὲ

Τὸ ψωμάκι του πάει νὰ βγάλη! Μέσ' τὸν ἥλιο, μέσ' τὴ βροχὴ κάθεται στὸ πεζοδρόμιο μὲ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ στὸ χέρι καὶ κάνει:

— Κράτς!... Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωτογραφηθήκατε!

Σκληροὶ καὶ ἀδιάφοροι τὸν προσπερνοῦν οἱ ἀνύποπτοι πελάτες. Περιφρονοῦν τὸ χέρι ποὺ ἐκεῖνος «τείνει» μὲ τὴ μικρὴ καρτελλίτσα γιὰ νὰ βγάλη — ἔστω καὶ λιγάκι τυχοδιωτικὰ— τὸν «πολύτιμο ἄρτο».

— Κράτς! Αὐτὴ τὴ στιγμὴ φωτογραφηθήκατε!

— Μερσί! λέει ὁ νεαρὸς καβαλλιέρος ποὺ θέλει νὰ κάνη ἐντύπωσι «λεπτότητος» στὴ χαριτωμένη συνομήλικη κοπελλίτσα.

— Δυὸ χιλιάδες προκαταβολή.

— Εὐχαρίστως! Πάρτε.

—'Αλλά... μιὰ στιγμή.... νὰ σᾶς τραβήξω καὶ μιὰ πόζα!

—Ἄ, ὄχι, δὲν θὰ γίνουμε θέαμα στὸ πεζοδρόμιο!...

Καὶ προχωροῦν!

'Αλλὰ τοὺς ἀκολουθεῖ ὁ τίμιος πλανόδιος καλλιτέχνης ποὺ θέλει ν' ἀποθανατίση τὶς διαβατικὲς ζευγαρωμένες εὐτυχίες διὰ λόγους... ἐπαγγέλματος:

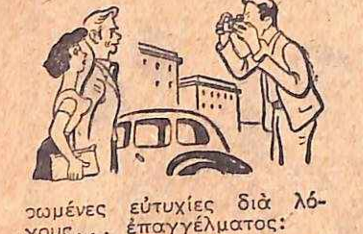

— Μπαρντόν!... Μπαρντόν!.... Κύριε!.... Δεσποινίς!...

— Τί θέλεις;

— Μὲ τὸ μπαρντόν! Ἐμεῖς κάνουμ' ἕνα «κρὰτς» μὲ τὴ μηχανὴ ψεύτικα! Ὅποιος δώση τὶς δυὸ χιλιάδες, τὸν «ξανατραβᾶμε» ἀληθινά! Μ' ἐννοήσατε; Τὸ λοιπόν, ἢ σᾶς ξανατραβάω, ἢ πάρτε τὶς δυὸ χιλιάδες σας καθ' ὅτι ἐγὼ ἀπάτη δὲν κάνω!...

Καί... τοὺς «ξανατράβηξε»!

★

Τοῦ «Θησαυροῦ»: (Τηλεφωνικῶς).

— «Θησαυρὸς» ἐκεῖ;

—'Ορίστε!

— Τὸν κ. Χαιρόπουλο.

— Στὸ σπίτι του;

— Τί ἐννοεῖτε «στὸ σπίτι του»;

—'Εκεῖ βρίσκεται τώρα, δεσποινίς.

— Εἶνε δηλαδή, μὲ τοὺς γονεῖς του;

— Μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιά του.

—Ἄ, παντρεμένος εἶνε;

— Βεβαίως. Θέλετε τὸν ἀριθμό;

—Ὄχι, κύριε! 'Αφοῦ εἶνε παντρεμένος... περιττόν!

★

Στὸ λεωφορεῖο.

'Ο ὁδηγὸς προσέχει στὸ βολάν, ἀλλὰ ρίχνει συγχρόνως κάθε τόσο καὶ τὸ βλέμμα πίσω του.

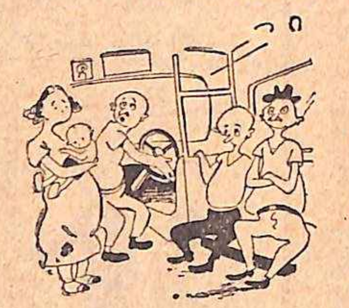

Κυττάζει, μὲ συμπάθεια, μιὰ κυρία ποὺ στέκει ὄρθια μ' ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά. 'Αγριοκυττάζει καὶ τοὺς ἀνάλγητους ἐπιβάτες ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ τῆς δώσουν θέσι.

Στὸ τέλος δὲν κρατιέται. Σταματάει τὸ λεωφορεῖο, σηκώνεται, γυρίζει πρὸς τὴν κυρία καὶ τῆς λέει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι, δείχνοντάς της τὴ θέσι του:

— Περάστε, κυρία! Καθῆστε... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βλέπω νὰ στέκεστε ὄρθια, μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά!...

Αὐτὸ ἦταν. Οἱ ἀνάλγητοι ἐπιβάτες συνταράσσονται. κοκκινίζουν, πετάγονται ὅλοι τους ὄρθιοι καὶ φωνάζουν μ' ἕνα στόμα:

—'Ορίστε, κυρία!... Καθῆστε, κυρία!...

Καὶ ἡ κυρία κάθεται.

★

Γάϊδαρος γραφικώτατος διέσχιζε τὴν ὁδὸ Σταδίου μέσ' τὸ μεσημέρι, φέρνοντας στὴν πλάτη του τὸν μακάριο Μενιδιάτη. Ἡ κίνησι τῶν τροχοφόρων ἦταν πυκνὴ καὶ ζωηρὴ κι' ὁ γάϊδαρος κάθε τόσο ἀναπηδοῦσε ἀκούοντας τὰ ἐκνευριστικὰ κορναρίσματα τῶν αὐτοκινήτων ποὺ τὸν τρόμαζαν. 'Απαθὴς καὶ ἀδιάφορος ὅμως ὁ Μενιδιάτης μὲ τὸν κοῦκο καὶ τὴν κλασσικὴ μακρυὰ γκρίζα πουκαμίσα, κρατοῦσε τὰ γκέμια, φωνάζοντας κάθε φορὰ ποὺ ὁ γάϊδαρος ἀναπηδοῦσε:

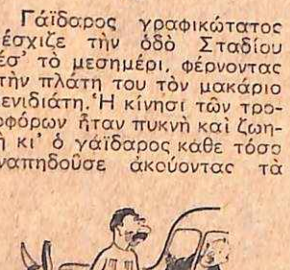

— Πρρρρρρρρ!...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἕνας σωφὲρ ποὺ παρὰ λίγο νὰ πατήση τὸν γάϊδαρο, ὀργίστηκε καὶ μούτζωσε τὸ τετράποδο:

— Νὰ ὄρνιο!

Κι' ὁ ἐπιβαίνων τοῦ γαϊδάρου πρὸς τὸν ἐπιβαίνοντα τῆς κούρσας:

— Δὲν ντρέπεσαι, μωρέ; Τ' ἀδέρφι σου βρίζεις;

Καὶ συνέχισε ἀπαθέστατα τὸ δρόμο του.

★

Εἶνε, λοιπόν, πολὺ ἀπασχολημένοι οἱ εἰδικοὶ κοκκινομύτηδες κρασολόγοι τὶς ἡμέρες αὐτὲς γιατὶ οἱ προσκλήσεις διαδέχονται τὶς προσκλήσεις καὶ πέφτει πολλὴ δουλειά. Οἱ προσκλήσεις αὐτὲς συχνὰ διατυπώνονται καὶ ἐγγράφως, σὲ ἔντυπα ποὺ κυκλοφοροῦν καὶ μοιράζονται κανονικὰ στοὺς φίλους τῆς ρετσίνας. Γνωστὸς ταβερνιάρης, ἔξαφνα, μοίρασε πρὸ ἡμερῶν τὶς κάρτες του ποὺ ἔλεγαν:

«Προκειμένου τὴν τάδε ἡμέραν καὶ ὥραν τάδε νὰ ἀνοίξωμεν τὰ νέα μας βαρέλια, προσκαλοῦμεν ἅπαντα τὰ παλαίμαχα μπεκρόμουτρα τῆς περιοχῆς ὅπως δώσουν τὸ παρὸν καὶ δοκιμάσουν τὸ περιεχόμενον. Εἰς τὰ ἐγκαίνια θὰ γίνη κανονικὸς ἁγιασμὸς διὰ ρετσίνας καὶ θὰ ἐπακολουθήση κρασοκατάνυξις. Ἡ συγκέντρωσις θὰ εἶνε αὐστηρῶς οἰκογενειακή, ἀποκλειομένων τῶν ἀτζαμήδων καὶ πρωτοπείρων.

»Ὁ ἀρχιτρίκλινος, παλαιὸς ἀγωνιστὴς τοῦ ποτηριοῦ καὶ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ταβέρνας Τάδε». ('Υπογραφή).

Κοκκινομύτης, λοιπόν, ὁ κρασοκριτικὸς ἐπέστρεψε μετὰ τὶς δυὸ τὸ πρωῒ στὸ σπίτι του καὶ οἱ γείτονες ἀφηγοῦνται τὴ βίαιη σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε.

— Βρὲ ἀναθεματισμένε, ἀκούστηκε ἡ τσιρίζουσα φωνὴ τοῦ τουφεροῦ του ἡμίσεως τέτοια ὥρα μοῦ γυρνᾶς; Ποῦ στὸ διάολο ἤσουν πάλι;

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μπέκρου:

—'Εργασία, μανδάμ! Κόφτο περικαλῶ.

— Τί ἐργασία, μωρέ, ποὺ βρωμοκοπᾶς κρασιά, ἐδῶ κι' ἕνα χιλιόμετρο;

Καὶ ὁ μπεκρῆς:

—Ἀμ' τί ἤθελες νὰ βρωμοκοπῶ, μανδάμ; 'Οριγκάν;

Τὸν ἐπίλογο, φυσικὰ στὸ συναρπαστικὸ κρασόδραμα ἔγραψε ἡ κλασσικὴ παντούφλα.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιοῦμορ

Δυστυχῶς... εἴμαστε ἄνδρες!

Σὲ μιὰ λέσχη, μερικοὶ ἀπογοητευμένοι σύζυγοι, προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ λύσι γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τὴν τυραννία τῶν γυναικῶν τους.

— Ἐπιτέλους πρέπει νὰ βάλουμε κάποιο τέρμα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία, λέει ἕνας. Εἶνε τερατῶδες νὰ φοβώμαστε τὶς γυναῖκες μας καὶ νὰ τὶς ἀφήνουμε νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Πρέπει νὰ πατήσουμε ποδάρι καὶ νὰ τοὺς πάρουμε τὸν ἀέρα. Ἐπιτέλους τί εἴμαστε; Ἄντρες ἢ ποντίκια;

— Δυστυχῶς, εἴμαστε ἄντρες!... ἀπαντᾶ ἕνας ἄλλος. Γιατὶ ἂν ἤμαστε ποντίκια θὰ μᾶς φοβόντουσαν πότε πότε!...

★

Ἕνας μποξὲρ διηγεῖται σὲ κάποιο φίλο του τὶς λεπτομέρειες τοῦ τελευταίου μάτς:

— Στὸ πρῶτο ράουντ ἄρχισα μὲ κλίνκ. Στὸ μπρὴκ ὠουέη τοῦ δίνω ἕνα κὸρκ σκρίου... Ἔπειτα δοκιμάζω ἕνα ζάμπ. Ἐκεῖνος κάνει κρὸς ἀλλὰ τούρχεται ἕνα οὐὰν τοῦ. Κι' ἔτσι βρέθηκε νὸκ ντάουν... Κατάλαβες; Ὄχι;... Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν ἑλληνικά;

★

Ὁ μπεκρῆς γυρίζει στὸ σπίτι του σουρωμένος. Στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του, ἡ γυναίκα του ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα χαριτωμένο μπέμπη, ποὺ τὸν κρατάει τώρα ἡ μαμὴ στὴν ἀγκαλιά της. Κι' ὁ εὐτυχὴς πατέρας φωνάζει, μόλις βλέπει τὸ μωρό:

— Ὤ, τί ὡραῖα δίδυμα!...

★

Σ' ἕνα θέατρο παίζονται οἱ «Δύο Ὀρφαναί». Ἕνας λαϊκὸς τύπος πλησιάζει στὸ ταμεῖο καὶ ρωτάει:

— Πόσο ἔχουν τὰ εἰσιτήρια;

— Δέκα χιλιάδες.

— Τόσο πολλά!... Δὲν κάνει νὰ πληρώσω ἕνα πεντοχίλιαρο καὶ νὰ δῶ... μόνο τὴ μιὰ ὀρφανή·

★

Ἡ πεθερὰ στὸ γαμπρό της:

— Σῶπα λοιπόν, ἀναιδέστατε! Δὲν ἀντέχω πιά, θὰ σκάσω!...

— Ἀδύνατον. Τέτοιες μεγάλες εὐτυχίες εἶνε πολὺ σπάνιες...

★

— Ἔχω μιὰ ἄσπρη κόττα ποὺ γεννάει καφετιὰ αὐγά.

— Καὶ τί τὸ σπουδαῖο βρίσκεις σ' αὐτό;

— Ἐσύ, δηλαδή, μπορεῖς νὰ τὸ κάνης;

★

Σὲ μιὰ ἀντιπροσωπεία αὐτοκινήτων:

— Ἐὰν ἀγοράσω αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ πληρώσω μὲ δόσεις, πόσον καιρὸ θὰ χρειασθῶ γιὰ νὰ τὸ ξεπληρώσω;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἀπαντᾶ ὁ ὑπάλληλος, ἀπὸ τὸ πόσο θὰ πληρώνετε τὸ μῆνα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ μποροῦσα νὰ δίνω εἴκοσι χιλιάδες τὸ μῆνα.

— Εἴκοσι χιλιάδες; ἐπανέλαβε ὁ ὑπάλληλος. Μὰ ἂν δίνετε μόνο τόσα θὰ σᾶς χρειασθοῦν ἑκατὸ χρόνια γιὰ νὰ τὸ ξεχρεώσετε.

— Καὶ ἂν δίνω δέκα χιλιάδες τὸ μῆνα;

— Τότε θὰ σᾶς χρειασθοῦν διακόσια χρόνια.

— Ὡραῖα! τότε τὸ παίρνω!

★

Δυὸ χαμίνια μαλώνουν στὸ δρόμο. Πέφτει ξύλο γερό. Μιὰ πονετικὴ κυρία ποὺ περνοῦσε, σταματᾶ γιὰ νὰ τὰ χωρίση.

— Ἐσύ, μικρέ, ποὺ εἶσαι ἀπὸ πάνω, λέει αὐστηρά, δὲν πρέπει νὰ δέρνης τὸν ἄλλον ποὺ ἔχεις κάτω.

— Ὄχι δά!... ἀπαντᾶ ἀναιδέστατα τὸ χαμίνι. Γιατὶ νόμισες κυρά μου πὼς τὸν ἔβαλα κάτω... γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψω;

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

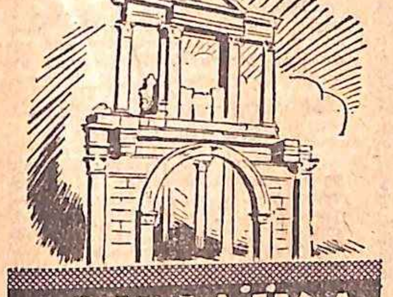

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ πρῶτοι Φαναριῶτες ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Φαναριώτης ἦταν ὁ πρῶτος Ἕλλην Ὑπουργὸς ποὺ ἔφτασε ἀπ' τὸ Ναύπλιο στὰς 'Αθήνας τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1833, γιὰ νὰ παραλάβη τὸ ἐρειπωμένο ἄστυ καὶ τὴν 'Ακρόπολι ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχές:

'Ο 'Ιακωβάκης Ρίζος ποὺ τὸν ἔλεγαν καὶ Νεγρουλό.

Καὶ εἶδε κι' ἔπαθε γιὰ νὰ πείση τὸν 'Οθωμανὸ φρούραρχο 'Αθηνῶν ποὺ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχε λάβει, ἀκόμα, διαταγὴ ἀπ' τὴν Πόλι.

'Αλλὰ κι' ὅταν ἀργότερα ἔφυγαν ἀπ' τὴν 'Αθήνα οἱ 'Οθωμανικὲς ἀρχὲς κι' ἔφτασεν ὁ Ὄθων, Φαναριῶτες πάλι ἐπρωτοστάτησαν γιὰ ν' ἀρχίση ἡ ἐλεύθερη ζωὴ κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ τῆς 'Ακροπόλεως.

Μερικοὶ εἶχαν λάβει μέρος στὸν 'Αγῶνα. Καὶ πολλοὶ ἦρθαν ὕστερα γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴν 'Αθήνα καὶ νὰ πραγματοποιήσουν ἔτσι καὶ τὸ ὡραῖο ὄνειρο ποὖχαν οἱ περισσότεροι νέοι Φαναριῶτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Οἱ περισσότεροι Φαναριῶτες ἄνδρες εἶχαν μεγαλύτερη μόρφωσι ἀπὸ τοὺς ντόπιους κι' ἀνῆκαν σὲ οἰκογένειες ποὺ εἶχαν προσφέρει ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες στὸ Γένος, κατὰ τοὺς τέσσερες αἰῶνες τῆς δουλείας.

Φοροῦσαν ψηλὰ καπέλλα κι' εὐρωπαϊκὲς ἐνδυμασίες, δηλ. φράγκικα. Ἐνῶ οἱ ντόπιοι φοροῦσαν οἱ περισσότεροι φουστανέλλες κι' ἔλεγαν:

«Πέντε λόξες φουστανέλλα
βράζουν τὰ ψηλὰ καπέλλα!»

Γιὰ τοὺς φραγκοφορεμένους δὲ Φαναριῶτες οἱ ντόπιοι γκαγκαραῖοι ἔλεγαν τὴ φράσι ποὺ ἔκτοτε ἔμεινε κι' ἀκούγεται ἀκόμη καὶ σήμερα στ' ἀστεῖα:

—'Ο κύριος μὲ τὰ φράγκικα!

Οἱ Φαναριώτισσες ἦσαν ὅλες ὡραῖες, κομψὲς καὶ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένες. Μιλοῦσαν ξένες γλῶσσες κι' ἔπαιζαν καὶ μουσικὰ ὄργανα.

Αὐτά, στοὺς παληοὺς 'Αθηναίους, ἔκαναν ζωηρὴ ἐντύπωσι. Ἄλλοι τὰ θαύμαζαν. Κι' ἄλλοι ποὺ ἐπέμεναν στὰ πατροπαράδοτα περὶ γυναικῶν ἔθιμα, ἔλεγαν:

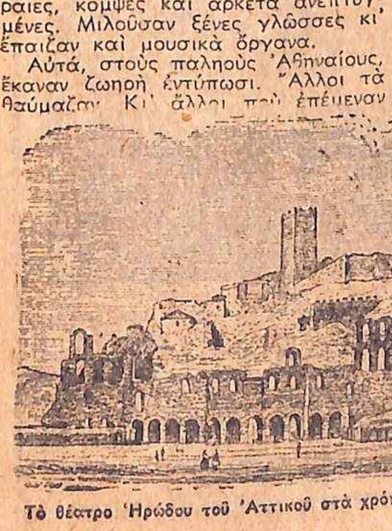

Τὸ θέατρο 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ στὰ χρόνια τοῦ Ὄθωνος.

— Πάει στὸ διάολο ὁ κόσμος! Χάλασε ἡ πλᾶσι!

Ὅταν ἔφτασαν μάλιστα στὴν 'Αθήνα καὶ οἱ πρῶτες εὐρωπαϊκὲς θερμάστρες — ὡς τότε ἐχρησιμοποιοῦντο τὰ τζάκια καὶ τὰ μαγκάλια — κάποιος παλαιὸς Πλακιώτης ποὺ εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ θερμάστρα μὲ σωλῆνες, σταυροκοπήθηκε καὶ εἶπε μὲ θαυμασμό:

— Μέγας εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα τῶν Φράγκων!

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους, τότε, Φαναριῶτες στὴν 'Αθήνα, ποὺ οἱ περισσότεροι ἦσαν καὶ διαβασμένοι καὶ θαυμασταὶ τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν μνημείων του, ἀνεβοκατέβαιναν συχνὰ στὴν 'Ακρόπολι, πήγαιναν στὸ θέατρο τοῦ 'Ηρώδου τοῦ 'Αττικοῦ καὶ στ' ἄλλα μνημεῖα. Καὶ τοὺς ἔβλεπαν μὲ περιέργεια οἱ ντόπιοι καὶ ἰδίως οἱ Πλακιῶτες, κι' ἔλεγαν:

— Πᾶνε καὶ χαζεύουν στὰ μάρμαρα!

'Απ' τὶς Φαναριώτικες οἰκογένειες ποὺ ἦρθαν στὰς 'Αθήνας μετὰ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας σπουδαιότερες ἦσαν: Σοῦτσοι, Μουρούζηδες (ἀπ' αὐτοὺς κατήγετο καὶ ὁ περίφημος γλεντζὲς τῆς Παληᾶς 'Αθήνας Γεώργιος Μουρούζης ποὺ σκοτώθηκε στὸ Παρίσι) 'Αργυρόπουλοι, Μαυροκορδᾶτοι, Ραγκαβῆδες, Καρατζάδες, Ρίζοι, κλπ.

Αὐτές, ἀκριβῶς οἱ οἰκογένειες ἦσαν καὶ ἡ πρώτη «μαγιὰ» τῆς κοσμικῆς κινήσεως τῆς νεοελληνικῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Κι' ἀποτέλεσαν καὶ τὸν πρῶτο συνδετικὸ κρίκο μεταξὺ τῶν παλαιῶν ντόπιων 'Αθηναίων καὶ τῶν ἐπιφανῶν ξένων ποὺ ἔμεναν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στὸ ἄστυ ἢ ἦσαν περαστικοὶ ταξιδεύοντας στὴν 'Ανατολή.

Δὲν ἔλειψαν ἐννοεῖται καὶ οἱ μικροαντιζηλίες μεταξύ των ποὺ ἐδημιούργησαν, γιὰ ἕνα διάστημα, τὴν περίφημη διαμάχη μεταξὺ «αὐτοχθόνων» καὶ «ἑτεροχθόνων» καθὼς ἐλέγοντο, τότε.

'Ανάμεσα στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ περιέργου αὐτοῦ συναγωνισμοῦ ποὺ παρατηρήθηκε γύρω ἀπ' τὴν κατάληψι διακριτικῶν θέσεων στὴν 'Αθήνα, στὰ πρῶτα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος, βρίσκονται πολλὰ στοιχεῖα ποὺ δίνουν ζωντανὲς εἰκόνες. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ μία χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ παλαιοῦ 'Αθηναίου Καράλη ποὺ ἔγραψε στὸ παιδί του, ὅταν ἐσπούδαζε, τότε, στὴ Βαυαρία:

«... Ἐγὼ καὶ ἡ μάννα σου θὰ ἐχαιρόμεθα πολύ, παιδάκι μου, νὰ σ' ἐβλέπαμε πολὺ σύντομα στὰς 'Αθήνας. Ἔρχονται τώρα, ἀπὸ παντοῦ οἱ πανέλληνες καὶ εὑρίσκουν ἀνοικτὸν τὸν δρόμον μπροστά τους. Εἶναι, λοιπόν, καιρός, ν' ἀφήσης τὴν Φράγκικην Εὐρώπην καὶ νὰ ἔλθης ἐδῶ, ὅπου θὰ ἐπιτύχης καλὴν θέσιν, διότι προβλέπω ὅτι ἦρθαν τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἥμερα! Ἕλληνες εἶναι, βέβαια καὶ αὐτοί, ἀλλ' ὁ καθένας παιδί μου πρέπει νὰ φροντίζη γιὰ τὸν ἑαυτό του, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάθη ὅπως αἱ μωραὶ παρθένοι ποὺ ἔμειναν στὸ τέλος χωρὶς λάδι!»

Ὡστόσο, παρ' ὅλον αὐτὸ τὸν ἐμφύλιο συναγωνισμὸ ἡ κοινωνία τῶν 'Αθηνῶν, τότε, πῆρε ἐξαιρετικὴ ἀνάπτυξι καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτελλε γιὰ ὅλους. Οἱ στενοκεφαλιὲς ἔμειναν εὐτυχῶς στὰ κεφάλια μερικῶν καὶ ἡ συγχρονισμένη ζωὴ μετέβαλε πολὺ σύντομα τὴν μικρὴ 'Αθήνα σὲ μεγάλη πόλι ποὺ τὴ θαυμάζουν ὅλοι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΤΟΜΑΤΕΣ ΚΟΥΝΙΕΣ

'Η 'Υπηρεσία 'Εθνικῆς 'Υγείας τῆς 'Αγγλίας ἐχάρισε «τιμῆς ἕνεκεν» στὴν κ. Μαίρη Κόλς, ποὺ γέννησε πρὸ μηνὸς τετράδυμα, τέσσερις αὐτόματες κούνιες. Οἱ κούνιες αὐτὲς λικνίζουν ρυθμικά, τὰ βρέφη καὶ φιλτράρουν τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουν. Ἔχουν ἐπίσης ἕνα μηχάνημα ποὺ διατηρεῖ τὴ θερμοκρασία σὲ σταθερὰ πάντα ἐπίπεδα. Ἔτσι, ἡ μητέρα τῶν μωρῶν δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ χάνη πολύτιμον καιρό, ἀγρυπνῶντας διαρκῶς πάνω ἀπὸ τὴν κούνια τῶν τετραδύμων της.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ ΗΜΙΨΗΛΟΥ

Οἱ τρεῖς ἀπόγονοι τοῦ ἐφευρέτου τοῦ ἡμίψηλου γιόρτασαν πρὸ ἡμερῶν στὸ ξενοδοχεῖο «Ρότσεστερ» τοῦ Λονδίνου τὴν ἑκατονταετηρίδα αὐτοῦ τοῦ καπέλλου. 'Αριστερά, ὁ γυιὸς τοῦ ἐφευρέτου ἡλικίας 84 ἐτῶν, στὴ μέση ὁ ἔγγονός του καὶ δεξιά, ὁ δισέγγονος. Οἱ πολὺ νέοι ἀναγνῶσται μας ποὺ ἀσφαλῶς, δὲν ἔχουν ἰδέα τί εἴδους κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἦταν αὐτὸ τὸ ἡμίψηλο, μποροῦν νὰ πάρουν μιὰ ἰδέα κυττάζοντας τὰ καπέλλα τῶν εἰκονιζομένων ἀπογόνων τοῦ ἐφευρέτου. Αὐτὸ ἦταν στὰ παλιὰ καλὰ χρόνια τὸ καπέλλο τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων καὶ στὴν 'Ελλάδα.

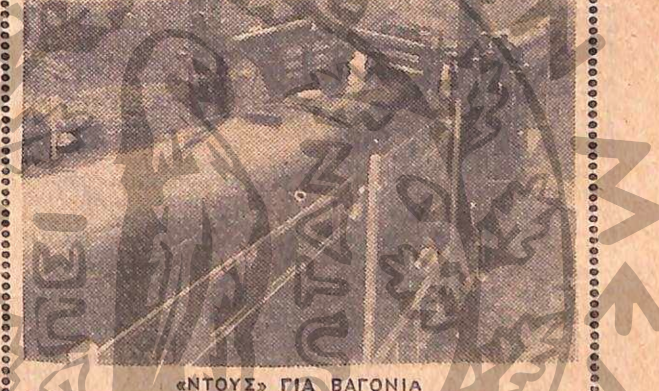

«ΝΤΟΥΣ» ΓΙΑ ΒΑΓΟΝΙΑ

Πολλὲς ἀμερικανικὲς ἑταιρίες σιδηροδρόμων ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν μιὰ νέα συσκευὴ ποὺ πλένει αὐτομάτως τὰ βαγόνια. Στὴ φωτογραφία μας ὁ συρμὸς Νέας Ὑόρκης — Σικάγου τὴ στιγμὴ ποὺ περνάει κάτω ἀπὸ τὸ αὐτόματο «ντούς». Κάθε βαγόνι, χρειάζεται λιγώτερο ἀπὸ ἕνα λεπτό, γιὰ νὰ πλυθῆ. Εὐκολία ἐξαιρετική, ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν του πόση ὥρα καὶ πόσον κόπο ἀπαιτοῦσε ἄλλοτε τὸ πλύσιμο ἑνὸς σιδηροδρομικοῦ βαγονιοῦ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ σ' ΟΛΟΥΣ

ΟΙ ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΙ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΜΕ ΟΡΜΟΝΕΣ

Τὸ «ντελίριουμ τρέμενς» καὶ οἱ ἐπινεφρίδιοι

Τὰ μόνα φάρμακα ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς τώρα γιὰ τοὺς χρονίους ἀλκοολικούς, ἦταν ἡ φυλακὴ ἤ... ἡ συζυγικὴ παντόφλα! Περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι τοσο τὸ ἕνα ὅσο καὶ τὸ ἄλλο δὲν ἔφερναν κανένα θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα...

Τώρα λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη ἔχει πεισθῆ ἀπόλυτα ὅτι οἱ ἀλκοολικοὶ εἶνε πραγματικὰ ἄρρωστοι, ὄχι μόνο ψυχικὰ ἀλλὰ καὶ σωματικά. Πάσχουν δηλαδὴ ἀπὸ μιὰ ἀδενικὴ ἀνεπάρκεια, ποὺ τοὺς προκαλεῖ τὸ φοβερὸ «ντελίριουμ τρέμενς» (τρομῶδες παραλήρημα) καὶ τὶς ἄλλες παθολογικὲς ἐκδηλώσεις, καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ λείψη εὔκολα μὲ ἐνέσεις ὡρισμένων ὁρμονῶν.

Ὅσοι πίνουν πολύ, δὲν γίνονται ὅλοι ἀλκοολικοί. Σ' ἕνα ἀριθμὸ ἀπ' αὐτούς, ἀλλάζουν οἱ χημικὲς ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἔτσι ὥστε τὸ οἰνόπνευμα τοὺς γίνεται ἀπαραίτητο. Δὲν μποροῦν πιὰ νὰ πάψουν νὰ πίνουν. Κι' ἂν ἀκόμη ἐπιβληθοῦν στὸν ἑαυτό τους καὶ τὸ κόψουν ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, βδομάδες ἢ μῆνες ὑποκύπτουν καὶ πάλι στὴν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ ἀλκοὸλ ποὺ τοὺς βασανίζει.

Οἱ γιατροὶ ἔμεναν ἀνίσχυροι ἀπέναντι σ' αὐτὴ τὴν ἀσθένεια, στὴν ὁποία ὀφείλονται τὰ 10 - 25% τῶν περιπτώσεων παραφροσύνης. Ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὺς θανάτους προκαλεῖ τὸ ἀλκοόλ, εἴτε δηλητηριάζοντας γενικὰ τὸν ὀργανισμό, εἴτε προσβάλλοντας τὴν καρδιά, εἴτε ἐξωθῶντας στὴν αὐτοκτονία.

Μόνον οἱ ψυχίατροι σημείωναν μερικὲς ἐπιτυχίες, ξανάφερναν δηλαδὴ στὸν ἴσιο δρόμο μερικοὺς ἀλκοολικοὺς ποὺ δὲν εἶχαν καταντήσει ἀκόμη ἀδιόρθωτοι. Μεγάλες ὑπηρεσίες ἀπ' τὴν ἄποψι αὐτὴ προσφέρει ἡ ἀμερικανικὴ ὀργάνωσις τῶν «Ἀνωνύμων Ἀλκοολικῶν», γιὰ τὴν ὁποία γράψαμε ἄλλοτε λεπτομερῶς. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀλκοολικοὺς ποὺ θεραπεύθηκαν καὶ ποὺ μεταχειρίζονται τὴν πεῖρα τους καὶ τὴν ἐνεργητικότητά τους γιὰ νὰ διορθώσουν καὶ ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς τους.

Ὡστόσο, τὰ 25% τῶν «ἀνωνύμων ἀλκοολικῶν», ἀφοῦ κόψουν γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα τὸ πιοτό, τὸ ξαναρχίζουν ὕστερα. Σ' αὐτὲς λοιπὸν τὶς περιπτώσεις χρειαζόταν κάποιο πρόσθετο θεραπευτικὸ μέσον.

Ὁ δόκτωρ Τζέϊμς Σμίθ, τοῦ νοσοκομείου Μπελβὺ τῆς Ν. Ὑόρκης, εἶχε μελετήσει χιλιάδες ἀλκοολικούς, ποὺ τοῦ πήγαιναν γιὰ νὰ τοὺς προσφέρη τὶς πρῶτες βοήθειες. Ζήτησε λοιπὸν νὰ ἐξακριβώση τὶ ἀκριβῶς ἀπειλοῦσε τὴ ζωή τους, ὅταν πάθαιναν ντελίριουμ τρέμενς. Βρῆκε δὲ ὅτι τὸ αἷμα τους ἔχει γίνει ὑπερβολικὰ πηχτὸ κι' ὅτι δὲν περιέχει ἀρκετὸ σάκχαρο. Παρατήρησε ἀκόμη ὅτι ἀναπνέουν πολὺ γρήγορα, ὅτι ἔχουν ἀδύνατο καὶ ταχύτατο σφυγμὸ κι' ὅτι παθαίνουν πυρετὸ μέχρι 43 βαθμούς.

Τὰ ἴδια ἀκριβῶς συμπτώματα παρατηροῦνται στὶς σοβαρὲς καὶ συχνὰ θανατηφόρες κρίσεις τῆς νόσου τοῦ Ἄντισον. Σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, λειτουργοῦν ἐλαττωματικὰ οἱ ἐπινεφρίδιοι ἀδένες, τὰ μυστηριώδη καὶ μικρὰ εργοστάσια ὁρμονῶν ἀπολύτως ἀπαραιτήτων στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Μέχρι πρὸ ὀλίγου καιροῦ, τὰ θύματα αὐτῆς τῆς ἀσθενείας ἐθεωροῦντο καταδικασμένα. Σήμερα ὅμως ξαναβρίσκουν τὴν ὑγεία τους καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐργασθοῦν, μὲ ἐνέσεις ὁρμονῶν ἀπ' τὸν ἐξωτερικὸ φλοιὸ ἐπινεφριδίων ἀδένων βωδιῶν.

Ὁ δόκτωρ Σμὶθ λοιπὸν σκέφθηκε νὰ κάμη ἐνέσεις μεγάλων δόσεων ἐκχυλίσματος ἐπινεφριδίων ACE σὲ ἀλκοολικοὺς ποὺ βρίσκονταν στὰ τελευταῖα τους. Σὲ 24 ὧρες, εἶχαν λείψει οἱ ἐφιαλτικὲς ψευδαισθήσεις τους καὶ τὸ σπασμωδικό τους τρεμούλιασμα. Ἡ καρδιά τους ξανάρχισε νὰ χτυπάη ἀργὰ καὶ δυνατὰ κι' ἡ θερμοκρασία τους κατέβηκε στὸ κανονικό. Ἡ νευρική τους ὑπερένταση καταπραΰνθηκε ὁλότελα.

Τὰ ἀξιόλογα αὐτὰ ἀποτελέσματα ἐπιβεβαίωσαν μιὰ θεωρία ποὺ εἶχε διατυπώσει ὁ δόκτωρ Σμὶθ ἀπ' τὸ 1947: ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς ἔχει χημικὴ προέλευσι. Ἀνεκοινώθησαν δὲ στὸ ἐτήσιο συνέδριο τῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας τῆς Ν. Ὑόρκης.

Στὸ μεταξύ, δυὸ ἄλλοι γιατροί, οἱ δόκτορες Τιντέρα καὶ Λόβελ, ἐργάσθηκαν ἀνεξάρτητα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ βρῆκαν ὅτι τὸ ACE ἐξαφανίζει τὸ «στέγνωμα» ποὺ αἰσθάνονται οἱ ἀλκοολικοὶ καὶ ποὺ τοὺς σπρώχνει ἀκατανίκητα νὰ πιοῦν. Μὲ τέτοιες ἐνέσεις ἔλειψε τὸ πάθος τοῦ πιοτοῦ σὲ ἀνθρώπους ποὺ ὑπῆρξαν ἀλκοολικοὶ ἐπὶ 10 ἢ 20 χρόνια.

Δὲν ἔχει ἐξακριβωθῆ ἀπολύτως ὁ τρόπος ἐνεργείας τοῦ ACE. Φαίνεται πάντως ὅτι ξεθολώνει τὸ μυαλὸ κι' ἐπιτρέπει ἔτσι στὸ ἀνώτερο μέρος του νὰ στείλη τὰ μηνύματά του στὸ κατώτερο. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐλέγχει τὸν πιτυοειδῆ ἀδένα, ὁ ὁποῖος πάλι ἐπηρεάζει μὲ τὶς ὁρμόνες του τὴ λειτουργία τῶν ἐπινεφριδίων.

Μετὰ τὶς ἐνέσεις ὁρμονῶν, χρειάζεται βεβαίως κι' ἡ σχετικὴ ψυχιατρικὴ θεραπεία γιὰ νὰ διορθωθῆ ὁ ἀλκοολικός.

Οἱ ἐνέσεις ACE μποροῦν νὰ γίνουν δίχως κανένα κίνδυνο ἀπὸ ἕνα γιατρό. Δυστυχῶς ὅμως, τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶνε ἀκόμη σπάνιο κι' ἀκριβό.

✪ ✪

Ἐναντίον τῶν δηγμάτων

Τὰ ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα ἀποδείχθηκαν ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματικὰ ἐναντίον τῶν δηγμάτων μελισσῶν, σφηκῶν, κ.τ.λ. Σὲ περίπτωσι ἐλαφροῦ ἐρεθισμοῦ, εἶνε ἀρκετὴ μιὰ μικρὴ δόσις ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἀντιϊσταμινικὰ φάρμακα γιὰ νὰ προκαλέση τὴν ταχίστη ἐξαφάνισί του. Σὲ περίπτωσι, ὅμως, σχηματισμοῦ οἰδήματος, ἡ θεραπεία εἶνε περισσότερο πολύπλοκη καὶ περιλαμβάνει τρεῖς διαφορετικὲς ἐνέσεις: 1) μιὰ ἐνδομυϊκὴ ἢ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι 1 — 5 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων «ἀντιϊστίνης» ἢ «μπεναντρίλ», 2) μιὰ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι 0,1—0,3 κυβικῶν ἑκατοστομέτρων ἀδρεναλίνης, 3) μιὰ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι ὑποθειώδους ἀσβεστίου.

Φάρμακα ἀπὸ τὸν ἀραβόσιτο

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μόργουϊτς (Ἡνωμένες Πολιτεῖες) κατώρθωσαν νὰ παρασκευάσουν διάφορα φάρμακα ἀπὸ τὰ σπειριὰ τοῦ ἀραβοσίτου. Ἕνα ἀπ' αὐτά, ἡ «φουρασίνη», εἶνε θαυμάσιο ἀντιβιωτικὸ καὶ ἀποδεικνύεται ἀποτελεσματικὸ σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὅπου ἡ πενικιλλίνη δὲν ἔχει ἐπίδρασι. Ἐπίσης, μὲ τὴ μορφὴ πομμάδας, καθαρίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὶς πληγές. Ἄλλες οὐσίες, ποὺ ἐξήχθησαν ἐπίσης ἀπὸ τὰ σπειριὰ τοῦ ἀραβοσίτου, ἀποδείχθηκαν ἀποτελεσματικὲς ἐναντίον ὡρισμένων παθήσεων τοῦ οὐροποιητικοῦ συστήματος, στὶς ὁποῖες τὰ γνωστὰ ἀντιβιωτικὰ δὲν εἶχαν ἐπίδρασι, καθὼς καὶ σὲ διάφορες μορφὲς κρυολογημάτων.

Ἡ ὑπερτροφία τοῦ θυρεοειδοῦς

Στὴ Γαλλία δοκιμάσθηκε τελευταῖα μὲ ἐπιτυχία ἡ βιταμίνη Α γιὰ τὴ θεραπεία τῆς ὑπερτροφίας τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος. Ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασίς της ὀφείλεται στὸ ὅτι ἀνταγωνίζεται μιὰ ἀπὸ τὶς οὐσίες ποὺ ἐκκρίνει ὁ θυρεοειδής, τὴ «θυραζίνη».

Γίνονται ἐπὶ πολλὲς βδομάδες ἐνέσεις 300 — 400.000 διεθνῶν μονάδων βιταμίνης Α ἡμερησίως. Ἡ ἰατρικὴ παρακολούθησις εἶνε ἀπαραίτητη. Τὸ φάρμακο δὲν προκαλεῖ καμμιὰ ἀντίδρασι. Ἡ τοξικότης του ἀρχίζει ἔπειτα ἀπὸ τὰ 7 ἑκατομμύρια διεθνῶν μονάδων σὲ διάστημα 24 ὡρῶν.

Ἡ θεραπεία τῆς ὀστεομυελίτιδος

Μεταξὺ τῶν ἀνακοινώσεων ποὺ ἔγιναν στὸ συνελθὸν τελευταῖα στὸ Παρίσι συνέδριο τῆς Χειρουργικῆς, εἶνε καὶ ὅτι ἡ πενικιλλίνη ἀσκεῖ εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὴν ὀστεομυελίτιδα, εἴτε πρόκειται γιὰ μικρὰ παιδιά, εἴτε γιὰ ἐφήβους. Ἡ χρῆσις τῆς πενικιλλίνης πρέπει νὰ συνδυασθῆ μὲ ἀπόλυτη ἀκινησία τοῦ ἀσθενοῦς (γύψινος ἐπίδεσμος), μὲ μικρές, ἀλλὰ συχνὲς μεταγγίσεις αἵματος καὶ κατάλληλη δίαιτα (περιεκτικὴ σὲ βιταμίνες καὶ πρωτεΐνες).

Ἡ «ἀτεμπρίνη» στὴ θεραπεία τῆς ταινίας

Πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταῖα στὴν Ἀμερικὴ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ «ἀτεμπρίνη», τὸ γνωστὸ φάρμακο ἐναντίον τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν, ἔχει ἐπίσης τὴν ἰδιότητα ν' ἀπαλλάσση τὸν ὀργανισμὸ ἀπὸ τὴν ταινία. Οἱ γενόμενες δοκιμὲς τοῦ φαρμάκου στέφθηκαν ὅλες ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχία.

Τὰ ἴδια ἀποτελέσματα ἔχει κι' ἕνα παρεμφερὲς παρασκεύασμα, ἡ «κινακρίνη».

Μία συνθετικὴ ρητίνη ἐναντίον τοῦ ἕλκους

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες Σεγκὰλ καὶ Μάρτιν ἀνεκοίνωσαν τελευταῖα στὴν Ἕνωσι τῶν Ἀμερικανῶν Ἐπιστημόνων τὰ ἀποτελέσματα τῶν δοκιμῶν ποὺ ἔκαμαν σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδρασι μιᾶς συνθετικῆς ρητίνης ποὺ εἶνε γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Ἀμπερλὶτ» στὸ ἕλκος τοῦ στομάχου. Ἡ οὐσία αὐτὴ μπορεῖ νὰ χορηγηθῆ σὲ δόσεις 2 — 9 γραμμαρίων ἐπὶ πολλοὺς μῆνες χωρὶς νὰ προκαλέση καμμιὰ τοξικὴ ἀντίδρασι. Λόγῳ τῆς ἰδιότητός της νὰ ἐξουδετερώνη τὰ ὀξέα καταπραΰνει τοὺς πόνους καί, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, θεραπεύει τὸ ἕλκος.

Μετάγγισις διαρκείας 32 ὡρῶν

Ὁ δόκτωρ Ἄγγελος Ρολλίνο (Ἀλεξάνδρεια) πραγματοποίησε μιὰ μετάγγισι, πού, ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς χρονικῆς διαρκείας καὶ τῆς ποσότητος τοῦ μεταγγισθέντος αἵματος, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητο ρεκόρ. Ἡ μετάγγισις διήρκεσε 32 συνεχεῖς ὧρες καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ μεταγγίσθηκαν στὸν ἀσθενῆ 9 λίτρες αἵματος καὶ 1 πλάσματος, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀφηρέθη ἴση ποσότης ἀπὸ τὸν ὀργανισμό του.

Τὰ ἰατρικὰ χρονικὰ ἀναφέρουν ὡς σήμερα ἕξη μεγάλες μεταγγίσεις. Τὸ ρεκὸρ ὡς προχθὲς ἦταν ἡ μετάγγισις 5 λιτρῶν αἵματος.

ΝΕΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ΜΕΛΗ

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κατασκευάζονται τώρα νέα τεχνητὰ ἀνθρώπινα μέλη για ἀναπήρους, ποὺ κινοῦνται σὰν ἀληθινὰ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἠλεκτρικῆς μπαταρίας κι' ἑνὸς μικροῦ κινητῆρος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία ἔχει χάσει καὶ τὰ δυὸ χέρια του στὸν πόλεμο. Σήμερα ὅμως μὲ τὰ τεχνητὰ χέρια ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις μπορεῖ νὰ κάνη διάφορες δύσκολες ἐργασίες, ὅπως παραδείγματος χάριν νὰ βιδώση ἕνα ἠλεκτρικὸ γλόμπο στὸ «ντουΐγ» του. Οἱ κινήσεις τῶν χεριῶν του ἐλέγχονται ἀπὸ διάφορα κουμπιὰ ποὺ βρίσκονται στὴ μύτη ἑνὸς εἰδικοῦ παπουτσιοῦ ποὺ φοράει καὶ ποὺ τὸ πιέζει μὲ τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του.

ΑΛΛΕΡΓΙΑ ἀπ' τὴ σκόνη

Θεραπεύεται μὲ εἰδικὲς ἐνέσεις

Ἦταν κρίσιμη ἡ βραδυὰ ἐκείνη στὴ ζωὴ τῆς νέας κοπέλλας. Εἶχε διαθέσει ὡς τότε τὸν περισσότερο καιρό της κι' ὅλα της τὰ χρήματα γιὰ νὰ σπουδάση μουσική. Ἐπιτέλους, δυὸ πρόσωπα σημαίνοντα εἶχαν δεχθῆ νὰ τὴν ἀκούσουν, κι' ἔλπιζε ὅτι ἡ ἐπιδοκιμασία τους θὰ τὴ βοηθοῦσε νὰ ἐπιτύχη ἕνα συμβόλαιο.

Κάθησε λοιπὸν στὸ πιάνο κι' ἄγγιξε τὰ πλῆκτρα. Δὲν εἶχε προσέξει ὡς τη στιγμὴ ἐκίνη, πόσο πνιγηρὴ ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου. Ὅταν τὸ ἀντελήφθη, θέλησε νὰ ζητήση ν' ἀνοίξουν ἕνα παράθυρο. Δὲν πρόλαβε ὅμως... γιατὶ ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη!

Στὸ νοσοκομεῖο ποὺ τὴν μετέφεραν, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθη μόνη της. Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε λιποθυμήσει. Ἐκείνη τοὺς ἐξήγησε ὅτι πάθαινε συχνὰ πονοκεφάλους, ζάλες καὶ κόπωσι, ἀλλὰ τ' ἀπέδιδε πάντα στὴν πολλὴ ἐργασία. Οἱ ἐνοχλήσεις αὐτὲς τὴ βασάνιζαν ἀπὸ 3 χρόνια σχεδόν. Ὑπέφερε ἐπίσης συχνὰ ἀπὸ ἀϋπνία.

Τέλος, οἱ δοκιμὲς τῶν γιατρῶν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶχε ἀλλεργικὴ εὐαισθησία στὴν κοινὴ σκόνη τοῦ σπιτιοῦ! Εἶχε λιποθυμήσει πάνω στὸ πιάνο ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ ὑπῆρχε στὴν αἴθουσα. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καλὰ στὸ κρεββάτι της, γιατὶ ἦταν παληοῦ τύπου καὶ πάντα σκονισμένο.

Ὁ γιατρὸς Τέρον Ράντολφ, τοῦ Σικάγου, τῆς ἔκαμε ἐνέσεις ἑνὸς ἐκχυλίσματος βγαλμένου ἀπὸ σκόνη διαφόρων ποιοτήτων, κατεργασμένη ἔτσι ὥστε ν' ἀφαιρεθοῦν ὅλοι οἱ στερεοὶ κόκκοι της, ἀλλὰ νὰ μείνουν οἱ χημικὲς οὐσίες ποὺ προκαλοῦσαν ἴσως τὴν ἀλλεργία. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ δημιουργήση ἕνα εἶδος ἀνοσίας τοῦ ὀργανισμοῦ της ἀπέναντι τῆς σκόνης.

Συγχρόνως τῆς συνέστησε νὰ διατηρῆ ὅσο τὸ δυνατὸν καλλίτερα ξεσκονισμένα τὸ κρεββάτι καὶ τ' ἄλλα ἔπιπλά της καὶ ν' ἀποφεύγη τὰ κατάκλειστα δωμάτια.

Ἔτσι βελτιώθηκε σημαντικὰ ἡ ὑγεία της, ἐξακολούθησε ὅμως νὰ παθαίνη μερικὰ συμπτώματα ἀλλεργίας.

Πρόσθετα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὴν πείραζαν ἐπίσης τὸ στάρι, τ' αὐγά, οἱ μπανάνες καὶ τὰ φασόλια. Ἀποφεύγοντας τὶς τροφὲς αὐτὲς καὶ κάνοντας περιοδικὲς ἐνέσεις μὲ καθωρισμένες δόσεις ἐκχυλίσματος σκόνης, ξαναβρῆκε τελείως τὴν ὑγεία της καὶ τὴν ἐνεργητικότητά της.

Ἡ κοπέλλα αὐτὴ ὑπῆρξε τυχερώτερη ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πρόσωπα, ποὺ παθαίνουν συχνὰ φταρνίσματα, δίχως νάνε κρυολογημένα, ἀνεξήγητο βῆχα, κοκκίνισμα τῶν ματιῶν, πρήξιμο τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, πονοκεφάλους καὶ μυστηριώδεις γαστρικὲς διαταραχές. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς — ποὺ δὲν κατορθώνουν νὰ γίνουν καλὰ — εἶνε θύματα τῆς ἀλλεργίας στὴ σκόνη.

Συχνὰ παθαίνουν τέτοιες ἐνοχλήσεις τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν μὲ μαλλιαρὰ ἀρκουδάκια, κουνελάκια, κλπ. ἀπ' τὴ σκόνη ποὺ μαζεύουν στὸ τρίχωμά τους. Ὁ δόκτωρ Ράντολφ ἀναφέρει ἀρκετὲς περιπτώσεις βρεφῶν, ποὺ ὑποφέρουν ἐκ γενετῆς ἀπὸ ἀλλεργία στὴ σκόνη. Αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀκόμη λόγος ποὺ ἐπιβάλλει ν' ἀερίζωνται καλὰ καὶ νὰ μὴν ἔχουν σκόνη τὰ παιδικὰ δωμάτια.

Ἕνας ἀπ' τοὺς πελάτας τοῦ δόκτορος Ράντολφ, πωλητὴς ἐπίπλων, ἐπὶ 4 χρόνια ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του τόσο μουδιασμένο καὶ ζαλισμένο στὴ δουλειά του, ὥστε φοβόταν πὼς θάχανε τὴ θέσι του. Παρουσίαζε ἐπίσης συμπτώματα κρυολογήματος κι' ἐντερικῶν διαταραχῶν. Ἀφοῦ ἔγινε ἡ διάγνωσις ὅτι τοῦ προκαλοῦσε ἀλλεργία ἡ σκόνη τῶν ἐπίπλων ποὺ πουλοῦσε, ἔκαμε ἐνέσεις μὲ ἐκχύλισμα σκόνης καὶ ξανάγινε εὐκίνητος κι' ἐνεργητικὸς σὰν ἄλλοτε.

Μιὰ νοικοκυρὰ 31 ἐτῶν βασανιζόταν ἐπὶ 10 χρόνια ἀπὸ ἀλλεργία. Τὰ συμπτώματά της ἦσαν: φταρνίσματα, γενικὸς ἐρεθισμὸς τῆς μύτης, πονοκέφαλοι καὶ ξαφνικὴ ἐμφάνισι κόκκινων κηλίδων στὸ δέρμα. Μὲ τὸ ἐκχύλισμα σκόνης, στὴν κατάλληλη δόσι, ἔλειψαν ὅλ' αὐτά.

Ὁ δόκτωρ Ράντολφ διαπίστωσε ὅτι ἡ ἀπαιτουμένη δόσις τοῦ ἐκχυλίσματος δὲν εἶνε ἡ ἴδια σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπ' τὴν ἀλλεργία τῆς σκόνης πιὸ πολὺ τὸ χειμῶνα παρὰ τὸ καλοκαῖρι. Τότε λοιπὸν χρειάζονται ἰδίως τὶς ἐνέσεις.

Ἀλλὰ κι' ἡ ἀνακούφισις ποὺ φέρνουν οἱ ἐνέσεις δὲν εἶνε ἡ ἴδια σ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους. Σ' ἄλλες περιπτώσεις διαρκεῖ πολύ, ὡς 5 βδομάδες, καὶ σ' ἄλλες μόλις 12 ὧρες. Ἄλλοι ἄρρωστοι ἀποκτοῦν μόνιμη ἀνοσία ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐνέσεις κι' ἄλλοι πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὴ θεραπεία κάθε τόσο.

Ὅταν ἕνα ἄτομο εἶνε ἀλλεργικὸ στὴ σκόνη, καὶ συγχρόνως σ' ὡρισμένα τρόφιμα ἢ στὴ γῦρι τῶν φυτῶν, οἱ διάφορες αὐτὲς ἀλλεργίες ἔχουν «ἀθροιστική» ἐνέργεια. Μ' ἄλλα λόγια ὑποφέρει κανεὶς ἀπὸ καθεμιὰ περισσότερο παρὰ ὅσο θὰ ὑπέφερε ἂν ὑπῆρχε αὐτὴ μόνη της, δίχως τὶς ἄλλες.

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ὑπαγόταν ἀσφαλῶς, κάποιος Νεοϋορκέζος, ποὺ λίγο ἔλειψε τελευταίως νὰ χάση τὴ ζωή του ἀπὸ ἀλλεργία. Εἶχε φάει καραβίδες. Μετὰ 3 ὧρες περίπου, ἐκεῖ ποὺ ὁδηγοῦσε τ' αὐτοκίνητό του, τὸ πρόσωπό του ἄρχισε νὰ πρήζεται, τὰ μάτια του ἔκλεισαν σχεδὸν ἀπ' τὸ πρήξιμο καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ ἀκατάσχετη ναυτία. Αὔξησε τότε ὅσο μποροῦσε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου του, γιὰ νὰ φτάση τὸ γρηγορώτερο στὸ πλησιέστερο νοσοκομεῖο. Ξαφνικά, ἔγειρε πάνω στὸ βολὰν κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του. Τ' αὐτοκίνητο πέρασε ξυστὰ δίπλα ἀπὸ ἕνα ἄλλο κι' ἔπεσε πάνω σ' ἕνα δέντρο.

Εὐτυχῶς, ὁ ἀναίσθητος ὁδηγὸς δὲν πληγώθηκε σοβαρά. Τὸν μετέφεραν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τὸν περιποιήθηκαν γιὰ νὰ συνέλθη. Ἀργότερα ἐξακριβώθηκε ὅτι εἶχε ἀλλεργία καὶ σ' ἄλλα τρόφιμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς καραβίδες. Γι' αὐτὸ οἱ ἀλλεργικὲς ἐκδηλώσεις ἦσαν ἐντονώτερες. Κι' ὅμως, ὁ ἴδιος δὲν ὑποπτευόταν ποτὲ ὡς τότε ὅτι εἶχε ἀλλεργία.

Γελωτοθεραπεία

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

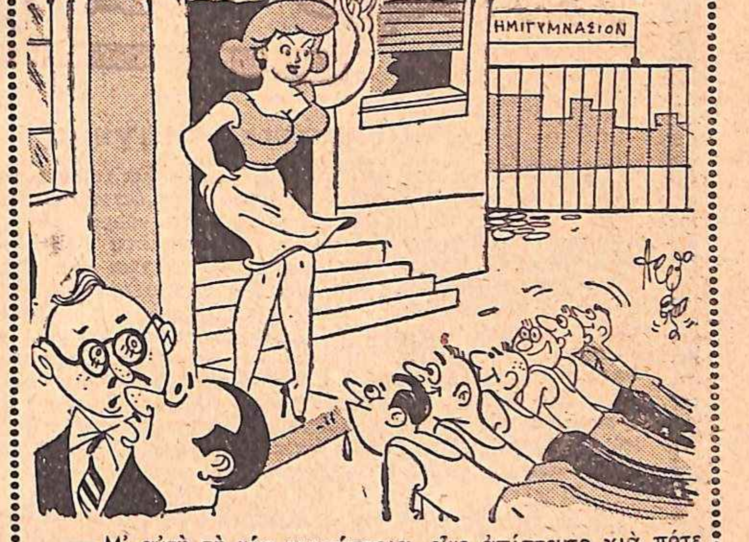

— Μ' αὐτὴ τὴ νέα γυμνάστρια, εἶνε ἀπίστευτο γιὰ πότε μάθανε τὸ πρηνηδόν!...

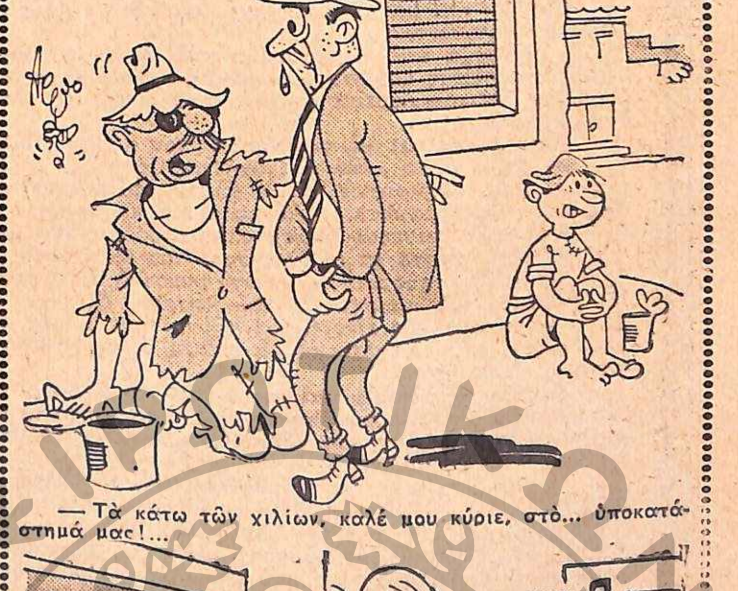

— Τὰ κάτω τῶν χιλίων, καλέ μου κύριε, στὸ... ὑποκατάστημά μας!...

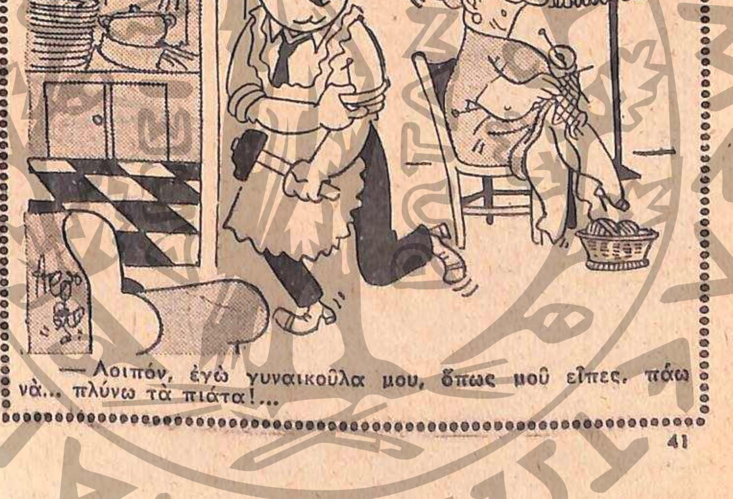

— Λοιπόν, ἐγὼ γυναικοῦλα μου, ὅπως μοῦ εἶπες, πάω νὰ... πλύνω τὰ πιάτα!...

Ἦταν ἕνα ὄνειρο...

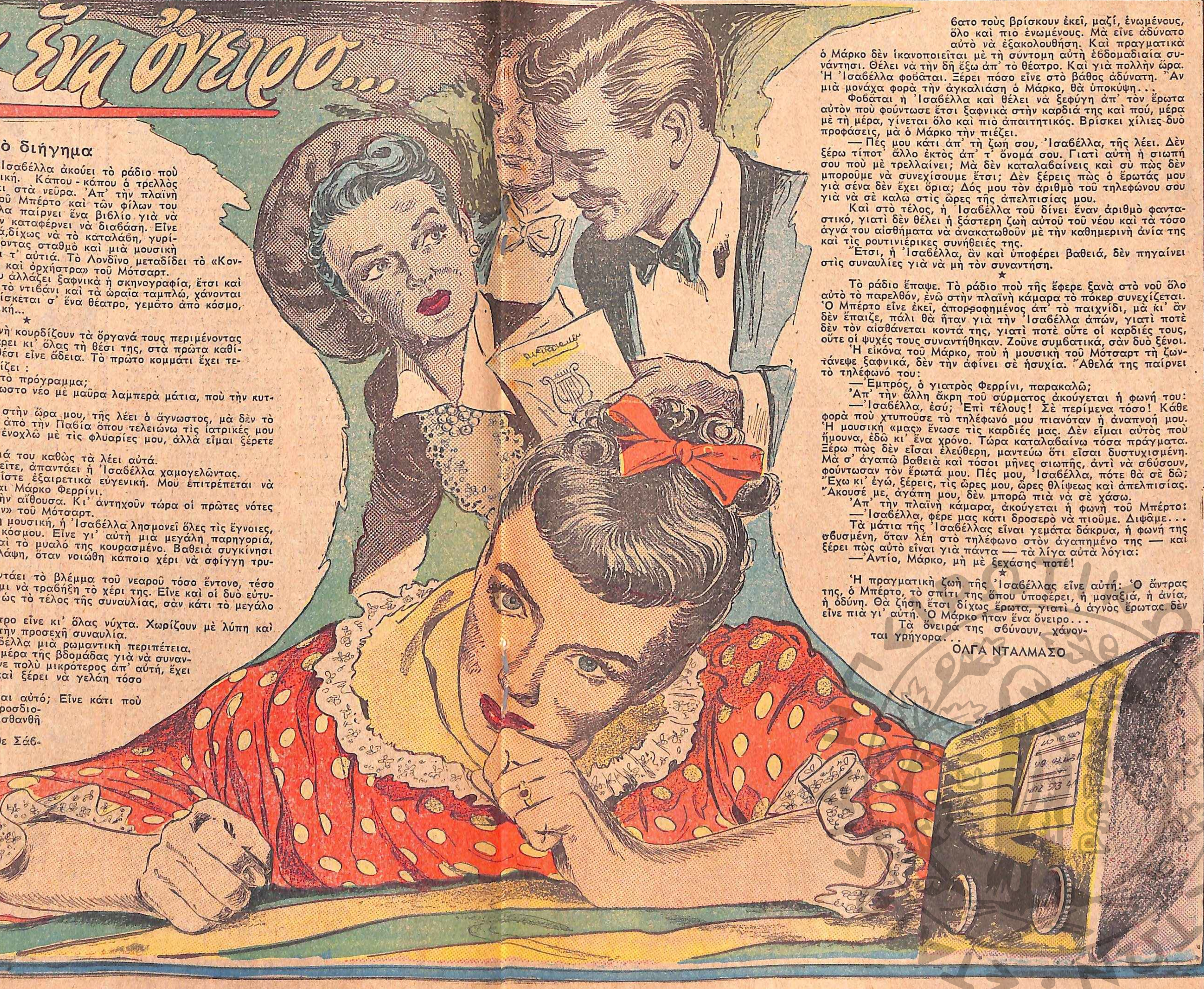

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, ἡ Ἰσαβέλλα ἀκούει τὸ ράδιο ποὺ μεταδίδει ἐλαφρὰ μουσική. Κάπου - κάπου ὁ τρελλὸς ρυθμὸς τῆς τζὰζ τῆς δίνει στὰ νεῦρα. Ἀπ' τὴν πλαϊνὴ κάμαρα, ἀκούγονται οἱ φωνὲς τοῦ Μπέρτο καὶ τῶν φίλων του ποὺ παίζουν πόκερ. Ἡ Ἰσαβέλλα παίρνει ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκεντρωθῇ, μὰ δὲν καταφέρνει νὰ διαβάση. Εἶνε ἀνήσυχη καὶ ἀφηρημένη.Μηχανικά,δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ, γυρίζει τὸ κουμπὶ τοῦ ράδιου, ἀλλάζοντας σταθμὸ καὶ μιὰ μουσικὴ γνωστή, ἀγαπημένη, τῆς χαϊδεύει τ' αὐτιά. Τὸ Λονδῖνο μεταδίδει τὸ «Κοντσέρτο σὲ ρὲ ἔλασσον γιὰ πιάνο καὶ ὀρχήστρα» τοῦ Μότσαρτ.

Σὰν μιὰ σκηνὴ θεάτρου ὅπου ἀλλάζει ξαφνικὰ ἡ σκηνογραφία, ἔτσι καὶ ἡ κάμαρά της μὲ τὶς πολυθρόνες, τὸ ντιβάνι καὶ τὰ ὡραῖα ταμπλώ, χάνονται μὲ μιᾶς καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ξαναβρίσκεται σ' ἕνα θέατρο, γεμᾶτο ἀπὸ κόσμο, ποὺ ὅπως αὐτή, διψάει γιὰ μουσική...

★

... Ἐνῶ οἱ μουσικοὶ στὴ σκηνὴ κουρδίζουν τὰ ὄργανά τους περιμένοντας τὸ μαέστρο, ἡ Ἰσαβέλλα ἔχει πάρει κι' ὅλας τὴ θέσι της, στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας. Ἡ πλαϊνὴ θέσι εἶνε ἄδεια. Τὸ πρῶτο κομμάτι ἔχει τελειώσει, ὅταν μιὰ φωνὴ τῆς ψιθυρίζει :

— Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, ,τὸ πρόγραμμα;

Γυρίζει καὶ βλέπει ἕναν ἄγνωστο νέο μὲ μαῦρα λαμπερὰ μάτια, ποὺ τὴν κυττάζει χαμογελῶντας.

— Νόμιζα πὼς θαρχόμουνα στὴν ὥρα μου, τῆς λέει ὁ ἄγνωστος, μὰ δὲν τὸ κατάφερα. Μόλις ἔφτασα σήμερα ἀπὸ τὴν Παβία ὅπου τελειώνω τὶς ἰατρικές μου σπουδές. Μὲ συγχωρεῖτε ἂν σᾶς ἐνοχλῶ μὲ τὶς φλυαρίες μου, ἀλλὰ εἶμαι ξέρετε λίγο ἐπαρχιώτης.

Ὁ νέος γελάει μὲ τὴν καρδιά του καθὼς τὰ λέει αὐτά.

— Κάθε ἄλλο , δὲν μ' ἐνοχλεῖτε, ἀπαντάει ἡ Ἰσαβέλλα χαμογελῶντας.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Εἶστε ἐξαιρετικὰ εὐγενική. Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς συστηθῶ, δεσποινίς; Λέγομαι Μάρκο Φερρίνι.

Καὶ πάλι γίνεται σιωπὴ στὴν αἴθουσα. Κι' ἀντηχοῦν τώρα οἱ πρῶτες νότες ἀπ' τὸ «Κοντσέρτο σὲ ρὲ ἔλασσον» τοῦ Μότσαρτ.

Μὲ μιᾶς μπρὸς στὴ θεία αὐτὴ μουσική, ἡ Ἰσαβέλλα λησμονεῖ ὅλες τὶς ἔγνοιες, τὶς ψευτιές, τὶς προστυχιὲς τοῦ κόσμου. Εἶνε γι' αὐτὴ μιὰ μεγάλη παρηγοριά, γιατὶ ἡ καρδιά της εἶνε ἄδεια καὶ τὸ μυαλό της κουρασμένο. Βαθειὰ συγκίνησι τὴν πνίγει καὶ εἶνε ἕτοιμη νὰ κλάψη, ὅταν νοιώθη κάποιο χέρι νὰ σφίγγη τρυφερὰ τὸ δικό της.

Γυρίζει ἔκπληκτη καὶ συναντάει τὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ τόσο ἔντονο, τόσο ἐκφραστικό, ποὺ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τραβήξη τὸ χέρι της. Εἶνε καὶ οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, ὡς τὸ τέλος τῆς συναυλίας, σὰν κάτι τὸ μεγάλο νὰ τοὺς ἕνωσε διὰ μιᾶς.

Ὅταν βγαίνουν ἀπ' τὸ θέατρο εἶνε κι' ὅλας νύχτα. Χωρίζουν μὲ λύπη καὶ συμφωνοῦν νὰ ξανασυναντηθοῦν στὴν προσεχῆ συναυλία.

Ἔτσι ἀρχίζει γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα μιὰ ρωμαντικὴ περιπέτεια. Περιμένει μὲ ἀγωνία μιὰ μονάχα μέρα τῆς βδομάδας γιὰ νὰ συναντηθῇ μὲ τὸ νεαρὸ φίλο της ποὺ εἶνε πολὺ μικρότερος ἀπ' αὐτή, ἔχει τόση δροσιά, δυὸ ὡραῖα μάτια καὶ ξέρει νὰ γελάη τόσο χαριτωμένα.

Γιατὶ ἡ Ἰσαβέλλα τὸ δέχεται αὐτό; Εἶνε κάτι ποὺ οὔτε ἡ ἴδια δὲν μπορεῖ νὰ τὸ προσδιορίση. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ αἰσθανθῇ κάτι τὸ ἁγνό, τὸ ἱερὸ μέσα της.

Οἱ συναυλίες ποὺ δίνονται κάθε Σάββατο τοὺς βρίσκουν ἐκεῖ, μαζί, ἑνωμένους, ὅλο καὶ πιὸ ἑνωμένους. Μὰ εἶνε ἀδύνατο αὐτὸ νὰ ἐξακολουθήση. Καὶ πραγματικὰ ὁ Μάρκο δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ τὴ σύντομη αὐτὴ ἑβδομαδιαία συνάντησι. Θέλει νὰ τὴν δῇ ἔξω ἀπ' τὸ θέατρο. Καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα. Ἡ Ἰσαβέλλα φοβᾶται. Ξέρει πόσο εἶνε στὸ βάθος ἀδύνατη. Ἂν μιὰ μονάχα φορὰ τὴν ἀγκαλιάση ὁ Μάρκο, θὰ ὑποκύψη...

Φοβᾶται ἡ Ἰσαβέλλα καὶ θέλει νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸν ἔρωτα αὐτὸν ποὺ φούντωσε ἔτσι ξαφνικὰ στὴν καρδιά της καὶ πού, μέρα μὲ τὴ μέρα, γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἀπαιτητικός. Βρίσκει χίλιες δυὸ προφάσεις, μὰ ὁ Μάρκο τὴν πιέζει.

— Πές μου κάτι ἀπ' τὴ ζωή σου, Ἰσαβέλλα, τῆς λέει. Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τ' ὄνομά σου. Γιατὶ αὐτὴ ἡ σιωπή σου ποὺ μὲ τρελλαίνει; Μὰ δὲν καταλαβαίνεις καὶ σὺ πὼς δὲν μποροῦμε νὰ συνεχίσουμε ἔτσι; Δὲν ξέρεις πὼς ὁ ἔρωτάς μου γιὰ σένα δὲν ἔχει ὅρια; Δός μου τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σου γιὰ νὰ σὲ καλῶ στὶς ὧρες τῆς ἀπελπισίας μου.

Καὶ στὸ τέλος, ἡ Ἰσαβέλλα τοῦ δίνει ἕναν ἀριθμὸ φανταστικό, γιατὶ δὲν θέλει ἡ ξάστερη ζωὴ αὐτοῦ τοῦ νέου καὶ τὰ τόσο ἁγνά του αἰσθήματα νὰ ἀνακατωθοῦν μὲ τὴν καθημερινὴ ἀνία της καὶ τὶς ρουτινιέρικες συνήθειές της.

Ἔτσι, ἡ Ἰσαβέλλα, ἂν καὶ ὑποφέρει βαθειά, δὲν πηγαίνει στὶς συναυλίες γιὰ νὰ μὴ τὸν συναντήση.

★

Τὸ ράδιο ἔπαψε. Τὸ ράδιο ποὺ τῆς ἔφερε ξανὰ στὸ νοῦ ὅλο αὐτὸ τὸ παρελθόν, ἐνῶ στὴν πλαϊνὴ κάμαρα τὸ πόκερ συνεχίζεται. Ὁ Μπέρτο εἶνε ἐκεῖ, ἀπορροφημένος ἀπ' τὸ παιχνίδι, μὰ κι' ἂν δὲν ἔπαιζε, πάλι θὰ ἦταν γιὰ τὴν Ἰσαβέλλα ἀπών, γιατὶ ποτὲ δὲν τὸν αἰσθάνεται κοντά της, γιατὶ ποτὲ οὔτε οἱ καρδιές τους, οὔτε οἱ ψυχές τους συναντήθηκαν. Ζοῦνε συμβατικά, σὰν δυὸ ξένοι.

Ἡ εἰκόνα τοῦ Μάρκο, ποὺ ἡ μουσικὴ τοῦ Μότσαρτ τὴ ζωντάνεψε ξαφνικά, δὲν τὴν ἀφίνει σὲ ἡσυχία. Ἄθελά της παίρνει τὸ τηλέφωνό του:

— Ἐμπρός, ὁ γιατρὸς Φερρίνι, παρακαλῶ;

Ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἀκούγεται ἡ φωνή του:

— Ἰσαβέλλα, ἐσύ; Ἐπὶ τέλους! Σὲ περίμενα τόσο! Κάθε φορὰ ποὺ χτυποῦσε τὸ τηλέφωνό μου πιανόταν ἡ ἀναπνοή μου. Ἡ μουσικὴ «μας» ἕνωσε τὶς καρδιές μας. Δὲν εἶμαι αὐτὸς ποὺ ἤμουνα, ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο. Τώρα καταλαβαίνω τόσα πράγματα. Ξέρω πὼς δὲν εἶσαι ἐλεύθερη, μαντεύω ὅτι εἶσαι δυστυχισμένη. Μὰ σ' ἀγαπῶ βαθειὰ καὶ τόσοι μῆνες σιωπῆς, ἀντὶ νὰ σβύσουν, φούντωσαν τὸν ἔρωτά μου. Πές μου, Ἰσαβέλλα, πότε θὰ σὲ δῶ; Ἔχω κι' ἐγώ, ξέρεις, τὶς ὧρες μου, ὧρες θλίψεως καὶ ἀπελπισίας. Ἄκουσέ με, ἀγάπη μου, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ σὲ χάσω.

Ἀπ' τὴν πλαϊνὴ κάμαρα, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Μπέρτο:

— Ἰσαβέλλα, φέρε μας κάτι δροσερὸ νὰ πιοῦμε. Διψᾶμε...

Τὰ μάτια τῆς Ἰσαβέλλας εἶναι γεμάτα δάκρυα, ἡ φωνή της σβυσμένη, ὅταν λέῃ στὸ τηλέφωνο στὸν ἀγαπημένο της — καὶ ξέρει πὼς αὐτὸ εἶναι γιὰ πάντα — τὰ λίγα αὐτὰ λόγια:

— Ἀντίο, Μάρκο, μὴ μὲ ξεχάσῃς ποτέ!

★

Ἡ πραγματικὴ ζωὴ τῆς Ἰσαβέλλας εἶνε αὐτή: Ὁ ἄντρας της, ὁ Μπέρτο, τὸ σπίτι της ὅπου ὑποφέρει, ἡ μοναξιά, ἡ ἀνία, ἡ ὀδύνη. Θὰ ζήση ἔτσι δίχως ἔρωτα, γιατὶ ὁ ἁγνὸς ἔρωτας δὲν εἶνε πιὰ γι' αὐτή. Ὁ Μάρκο ἦταν ἕνα ὄνειρο...

Τὰ ὄνειρά της σβύνουν, χάνονται γρήγορα...

ΟΛΓΑ ΝΤΑΛΜΑΣΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἡ ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Απ' τὴν ἀνάκρισι τῆς θυρωροῦ ὁ κόμης διαφωτίζεται κάπως. Στὸ μεταξὺ ὁ Φρανσουά, ὑπηρέτης τοῦ γιατροῦ Μογκάρ, ποὺ κάθεται πλάϊ στὸ Πυργάκι κατεβαίνει στὸ ὑπόγειο γιὰ κρασὶ κι' ἀκούει στεναγμοὺς πίσω ἀπὸ ἕναν τοῖχο. 'Ανοίγουν μιὰ τρύπα καὶ βρίσκουν μέσα σὲ μιὰ ὑπόγεια στοὰ ἀναίσθητο τὸ Λουσιὲν Μορέλ. Μεταφέρουν τὸ νέο στὸ σπίτι κι' ὁ γιατρὸς ἀναλαμβάνει τὴ θεραπεία του. 'Ο Φρανσουὰ ἐρευνᾶ στὴ στοὰ καὶ βρίσκει μιὰ ἄλλη ὑπόγεια δίοδο ποὺ ὁδηγεῖ σὲ μιὰ ἄλλη σκάλα, στὸ Πυργάκι ἀσφαλῶς. 'Ο Μορὲλ περνᾶ τὴ νύχτα του ἥσυχα.

29ον — Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπε χαρούμενος ὁ ὑπηρέτης.

'Ακούγοντας τὴ φωνή του, ὁ Λουσιὲν ξύπνησε κι' ἄνοιξε τὰ μάτια του.

— Ποῦ βρίσκομαι; ψιθύρισε.

Καὶ κύτταξε τὸν Φρανσουὰ καὶ τὸ γιατρό, ποὺ εἶχαν σκύψει ἀπὸ πάνω του.

— Θάρρος, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Μογκάρ, σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Σὲ λίγες μέρες, θὰ ξαναβρῆς τὶς δυνάμεις σου καὶ θὰ μπορέσης νὰ ξαναϊδῆς τοὺς γονεῖς σου καὶ τοὺς φίλους σου...

'Ο Λουσιὲν κατάλαβε, φαίνεται, τί τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, γιατὶ τοῦ ἔσφιξε ἐλαφρὰ τὸ χέρι, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Καί, σὰ νὰ εἶχαν ἐξαντληθῆ καὶ πάλι οἱ δυνάμεις του, ξανάκλεισε τὰ μάτια του.

— Δῶσε του ἕνα ποτήρι κρασὶ τοῦ Περού, εἶπε ὁ γιατρός, κι' ἄφισέ τον νὰ ξανακοιμηθῆ.

★

Στὶς ἐννιά, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ὁ Φρανσουὰ πῆρε τὸ γράμμα, ποὺ περίμενε, ἀπὸ τὸ δήμαρχο τοῦ Βινιότ. Τὸ διάβασε μὲ συγκίνησι, κι' ἔπειτα πῆγε καὶ τὄδειξε στὸν κύριό του.

'Ο δήμαρχος τοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Κύριε Φρανσουὰ Μορέλ,

»Σᾶς εἶπαν ὅπως μοῦ γράφετε ὅτι ἡ ἀδελφή σας ἦρθε στὸ Βινιότ, πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια. Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. 'Η ἀδελφή σας, ἡ Διονυσία ξαναγύρισε ἐδῶ καὶ μ' ἐπισκέφτηκε μάλιστα, γιὰ νὰ μοῦ ζητήση πληροφορίες γιὰ τοὺς ἀδελφούς της. Τῆς εἶπα ὅτι εἴσαστε στρατιώτης, ἀλλὰ δὲν ἤξερα, τότε, νὰ τῆς πῶ σὲ ποιὸ σύνταγμα ὑπηρετούσατε.

»Τώρα τελευταῖα, ἔγινε ἀρκετὸς θόρυβος γιὰ τὴν ἀδελφή σας. Ζήτησαν νὰ μάθουν τὸ παρελθόν της, καί, γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἦρθαν δυὸ φορὲς νὰ μὲ ρωτήσουν κάτι χωροφύλακες ἀπὸ τὴν ὑποδιοίκησι. Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ἀκριβῶς γιὰ ποιὸ λόγο γίνονται αὐτὲς οἱ ἀνακρίσεις. Καθὼς φαίνεται ὅμως, ἡ Διονυσία προφυλακίστηκε γιὰ κάποιο σοβαρὸ ζήτημα.

»Εἶπα στοὺς χωροφύλακες ὅτι θεωροῦσα τὴν ἀδελφή σας τίμια κοπέλλα, κι' ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔχη κάνει κανένα ἔγκλημα.

»Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸν περασμένο Μάϊο, ἡ ἀδελφή σας ἦταν ὑπηρέτρια σ' ἕνα ἀγρόκτημα στὸ Γκρανβάλ. "Αν ἀπευθυνθῆτε στὸν ἰδιοκτήτη, θὰ πάρετε ἀσφαλῶς περισσότερες πληροφορίες γι' αὐτήν.

»"Οσο γιὰ τὸν ἀδελφό σας, τὸν Λουσιέν, ξέρω ὅτι μένει στὸ Παρίσι, ἀλλ' ἀγνοῶ τί ἐργασία κάνει, κι' οὔτε ἔχω καὶ τὴ διεύθυνσί του. 'Απὸ τότε ποὺ ἔφυγε, δὲν ξαναῆρθε στὸ Βινιότ. Πληροφορίες γιὰ τὸν Λουσιὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δώση ὁ κύριος Μουριλλόν, ποὺ μένει στὸ Παρίσι, στὴν ὁδὸν Σαὶν Ντομινίκ, στὸ Σαὶν - Ζερμαίν, ἀριθμὸς 14. 'Ο κύριος αὐτὸς πέρασε πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἀπὸ τὸ Βινιότ, καί, καθὼς κατάλαβα, ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὸν ἀδελφό σας καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀδελφή σας.

»Μ' ἐκτίμησι

»Γκωσέρ, δήμαρχος τοῦ Βινιότ».

—'Αγαπητέ μου Φρανσουά, εἶπε ὁ Μογκάρ, ὅταν διάβασε τὸ γράμμα, δὲν πρέπει ν' ἀπασχοληθῆς, πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστον, γιὰ ὅσα σοῦ γράφει ὁ δήμαρχος, σχετικὰ μὲ τὴν ἀδελφή σου.

—'Ωστόσο, κύριε...

—"Ακουσέ με. "Ας ἀφίσουμε αὐτὸ τὸ ζήτημα πρὸς τὸ παρόν. Θὰ ζητήσω ἐγὼ πληροφορίες, καὶ θὰ μάθουμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Πρέπει, πρῶτα ἀπ' ὅλα, νὰ ἰδῆς τὸν ἀδελφό σου, ποὺ θὰ εἶνε καλύτερα πληροφορημένος ἀπὸ τὸ δήμαρχο. Εἶσαι ἐλεύθερος ὅλο τὸ ἀπόγευμα. "Οταν φᾶς, πάρε τὸ τραῖνο καὶ πήγαινε στὸ Παρίσι.

—'Ο ἄρρωστος ὅμως...

— Μὴν ἀνησυχῆς, ἀπάντησε ὁ Μογκὰρ χαμογελῶντας. Θὰ μείνω ἐγὼ κοντά του. 'Η ὁδὸς Σαὶν Ντομινὶκ στὸ Σαὶν Ζερμαὶν δὲν εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὸ σταθμό. Σ' ἕνα τέταρτο θὰ εἶσαι ἐκεῖ, κι' ὁ κύριος Μουριλλὸν θὰ σοῦ δώση τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀδελφοῦ σου, ποὺ θὰ τὸν βρῆς ἀμέσως. Μόνο θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴν ἀργήσης πέρα ἀπὸ τὶς δέκα.

★

'Η ὥρα ἦτανε τρεῖς τὸ ἀπόγευμα.

'Ο κόμης Ντεσολέρ, ἡ κόρη του, ὁ γαμπρός του, ὁ Μουριλλὸν κι' ἡ Διονυσία, κάθονταν στὴν τραπεζαρία τοῦ μεγάρου κι' ἔπιναν τὸν καφέ τους. "Ολοι ἦσαν λυπημένοι καὶ σιωπηλοί.

'Η πόρτα χτύπησε καὶ μπῆκε μέσα ἕνας ὑπηρέτης.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ἡ κυρία Ραμέλ.

—"Ενας νέος, ποὺ φαίνεται ὑπηρέτης σὲ καλὸ σπίτι, θέλει νὰ μιλήση στὸν κύριο Μουριλλόν, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

'Ο γέρος σηκώθηκε, βγῆκε στὸ χώλ, καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸν Φρανσουὰ Μορέλ.

— Σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς διευκολύνω, φίλε μου; τὸν ρώτησε μὲ καλωσύνη.

— Εἴσαστε ὁ κύριος Μουριλλόν; ρώτησε μὲ σεβασμὸ ὁ Φρανσουά.

— Μάλιστα.

— Λοιπόν, κύριε, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Τοῦ ἀδελφοῦ σας; ἐπανέλαβε παραξενεμένος ὁ Μουριλλόν.

— Εἶμαι ὁ Φρανσουὰ Μορέλ.

'Ο Μουριλλὸν ταράχτηκε κι' ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω.

Κατώρθωσε ὅμως νὰ κατανικήση τὴν συγκίνησί του, καὶ ρώτησε:

— Εἶσαι πραγματικὰ ὁ Φρανσουὰ Μορέλ;

—"Αν δὲν ἤμουν ὁ Φρανσουὰ Μορέλ, δὲν θἄρχόμουν νὰ σᾶς βρῶ.

— Ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι ξέρω τὸν Λουσιὲν Μορέλ;

—"Εγραψα στὸ δήμαρχο τοῦ Βινιότ, καὶ νὰ ἡ ἀπάντησί του.

— Ναί, σὲ πιστεύω, φίλε μου, εἶπε ὁ Μουριλλόν, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα τοῦ δημάρχου. Ναί, εἶσαι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Λουσιέν, ἀλλὰ δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τώρα... "Εχεις ὅμως καὶ μιὰν ἀδελφή...

— Ναί, κύριε, τὴ Διονυσία.

— Λοιπόν, φίλε μου, θὰ ἰδῆς τὴν ἀδελφή σου.

— Θὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφή μου; ἐπανέλαβε ὁ Φρανσουὰ κατάπληκτος.

— Ναί, ἀμέσως.

Κι' ὁ Μουριλλὸν φώναξε:

— Διονυσία!

'Η νέα βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν τραπεζαρία.

— Διονυσία, τῆς εἶπε ὁ Μουριλλόν, ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ ἀδελφός σου ὁ Φρανσουά.

'Η νέα ἔπεσε στὸ λαιμὸ τοῦ ἀδελφοῦ της κι' ἄρχισε νὰ τὸν φιλάη κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

'Ο κόμης, ὁ Ζὼρζ κι' ἡ Μικροῦλα στέκονταν στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, ποὺ ἡ Διονυσία, βγαίνοντας τὴν εἶχε ἀφίσει ἀνοιχτή.

— Εἶνε ὁ Φρανσουὰ Μορέλ, τοὺς εἶπε ὁ Μουριλλόν, ἕτοιμος κι' αὐτὸς νὰ κλάψη. 'Ηρθε νὰ δῆ τὸν ἀδελφό του.

—'Ο δυστυχισμένος! ψιθύρισε ὁ κόμης.

— Φρανσουά, ρώτησε ἡ Διονυσία, ἐρχόσουν ἐδῶ γιὰ νὰ βρῆς τὸν ἀδελφό μας, κι' ὄχι ἐμένα;

—'Ηρθα νὰ μάθω τὴ διεύθυνσί του ἀπὸ τὸν κύριο Μουριλλόν. Μὰ δὲν μοῦ εἶπε τίποτα, Διονυσία, καί, καθὼς κατάλαβα, ἢ δὲν μπορεῖ, ἢ δὲν θέλει νὰ μοῦ πῆ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀδελφοῦ μας.

— Λοιπόν, Φρανσουά, ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλησε, ἢ μᾶλλον δὲν τόλμησε νὰ σοῦ πῆ ὁ κύριος Μουριλλόν, θὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγώ. 'Ο Λουσιὲν ἐξαφανίστηκε ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα, κι' εἶνε ἀδύνατο νὰ μάθουμε τί ἀπέγινε. 'Ο ἀδελφός μας πέθανε, Φρανσουά!... Δολοφονήθηκε!...

'Ο νέος ἀπέμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν κεραυνόπληκτος.

"Επειτα ἔπιασε τὴ Διονυσία ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴ ρώτησε ταραγμένος:

—'Ο Λουσιὲν δὲν ἔχει μαῦρα μαλλιά, μακρυὰ καὶ πυκνά;

— Ναί, Φρανσουά.

— Μουστάκι λεπτό;

— Ναί.

— Ξέρεις πῶς ἦταν ντυμένος, τὴν ἡμέρα τοῦ ἐξαφανίστηκε;

— Φοροῦσε παντελόνι καὶ γιλέκο ἄσπρα.

— Καὶ σακκάκι μαῦρο, βελούδινο;

— Ναί, Φρανσουά.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἄστραψαν, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε.

— Διονυσία, ὁ ἀδελφός μας δὲν πέθανε, φώναξε χαρούμενος.

"Ολοι ἔτρεξαν κοντά του κατάπληκτοι.

'Ο κόμης τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν τράβηξε στὴν τραπεζαρία, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καθήση. "Ολοι τὸν περικύκλωσαν.

— Φρανσουὰ Μορέλ, τοῦ εἶπε ὁ κόμης, βρισκόμαστε σὲ ἀπελπιστικὴ ἀνησυχία, ἀλλὰ τὰ λόγια σου μᾶς ἔδωσαν καὶ πάλι ἐλπίδες. Πές μας γρήγορα τί ξέρεις γιὰ τὸ Λουσιέν;

— Κύριε, ψιθύρισε συγκινημένος ὁ Φρανσουά. Κάτι μοῦ ἔλεγε πὼς εἶνε ὁ ἀδελφός μου... Προσπάθησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν!... Τὸν χτύπησαν στὸ κεφάλι, καὶ θέλησαν καὶ νὰ τὸν στραγγαλίσουν! Νόμιζαν ὅτι πέθανε, φαίνεται, καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα ξεροπήγαδο. Αὐτὴ τὴν ὥρα, ὁ ἀδελφός μου κοιμᾶται στὸ σπίτι τοῦ κυρίου μου, τοῦ γιατροῦ Μογκάρ, στὸ Βιλντεβρέ. Εἶνε ἀκόμα πολὺ ἀδύνατος, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση, ἀλλὰ δὲν κινδυνεύει πιὰ ἡ ζωή του. Μοῦ τὸ εἶπε σήμερα τὸ πρωΐ ὁ κύριός μου, ποὺ τὸν ἐξέτασε: Σὲ λίγες μέρες, θὰ μπορέση νὰ σηκωθῆ...

Καὶ τοὺς διηγήθηκε λεπτομερῶς πῶς εἶχαν βρῆ τὸν Λουσιὲν στὴν ὑπόγεια δίοδο, καὶ πῶς τὸν μετέφεραν στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ καὶ τὸν περιποιήθηκαν.

— Κύριε κόμη, εἶπε ὁ Μουριλλὸν μὲ συγκίνησι, καθὼς βλέπετε, ὁ Θεὸς εἶνε μαζί μας.

— Ναί, παραδέχτηκε ὁ κόμης Ντεσολέρ, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα του. Εὐλογημένο ἂς εἶνε τὸ ὄνομά του!...

— Πατέρα μου, εἶπε ἡ κυρία Ραμέλ, εἶνε περιττὸ πιὰ νὰ πᾶτε στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Ναί, παραδέχτηκε ὁ κόμης. "Ας περιμένουμε ὡς αὔριο. Πρέπει πρῶτα νὰ ἰδοῦμε τὸ Λουσιὲν καὶ τὸν κύριο Μογκάρ, καὶ νὰ μάθουμε, ἂν εἶνε δυνατόν, μὲ τί εἴδους κακούργους ἔχουμε νὰ κάνουμε. 'Εσύ, Μουριλλόν, θὰ συνοδέψης τὸ Φρανσουὰ στὸ Βιλντεβρέ. Θὰ πάρετε τὸ ἀμάξι μου, γιατί, ἂν περιμένετε τὸ ἑπόμενο τραῖνο, θ' ἀργήσετε.

— Κύριε κόμη.. εἶπε ἡ Διονυσία διστακτικά.

— Ναί, παιδί μου, καταλαβαίνω, εἶπε ὁ κόμης. Βιάζεσαι νὰ ἰδῆς τὸν ἀδελφό σου καὶ θέλεις νὰ πᾶς καὶ σὺ στὸ Βιλντεβρέ. Θὰ ἦταν σκληρὸ ἂν δὲν σοῦ τὸ ἐπέτρεπα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε κόμη. Κι' ἔπειτα θἄθελα...

— Πές μου τί θέλεις;

— Νὰ μείνω κοντὰ στὸ Λουσιὲν γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶ.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ γιατρό. "Αν τὸ ἐπιτρέψη, δὲν θὰ γυρίσης μὲ τὸν κύριο Μουριλλόν.

Καὶ παίρνοντας πιὸ πέρα τὸ γηραιὸ φίλο του, μίλησε μαζί του ἰδιαιτέρως.

— Μείνετε ἥσυχος, εἶπε ὁ Μουριλλόν. Δὲν θὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ Βιλντεβρέ, χωρὶς νὰ ἔχω μάθει κάτι.

"Υστερα ἀπὸ λίγο, τὸ ἀμάξι ἔφευγε ἀπὸ τὸ μέγαρο, μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ἀλόγων του, μεταφέροντας τὸ Μουριλλὸν καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια στὸ Βιλντεβρέ.

Στὸ δρόμο, ἡ Διονυσία διηγήθηκε τὴν ἱστορία της στὸν Φρανσουά, χωρὶς νὰ τοῦ ἀναφέρη ὡρισμένες λεπτομέρειες. "Οταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, ὁ Μουριλλὸν τοῦ εἶπε μὲ ποιὸ θαυμαστὸ τρόπο εἶχαν ξαναβρεθῆ τὰ τρία ἀδέλφια.

'Ο Μογκὰρ τὸν ἄκουσε κατάπληκτος, καὶ τοὺς ὡδήγησε ἀμέσως στὸ δωμάτιο, ὅπου ἦταν ξαπλωμένος ὁ Λουσιέν.

"Ηταν ξύπνιος ἐκείνη τὴν ὥρα, καί, μόλις εἶδε τὸν Μουριλλὸν καὶ τὴν ἀδελφή του, τοὺς ἀναγνώρισε ἀμέσως. Φαντάζεται καθένας τὴ συγκίνησί του. Δὲν τοῦ εἶπαν ὅμως ὅτι κι' ὁ ἄλλος ἀδελφός του, ὁ Φρανσουά, εἶχε βρεθῆ, γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῆ περισσότερο.

'Ο γιατρὸς Μογκὰρ ἔδωσε εὐχαρίστως τὴν ἄδεια στὴ Διονυσία νὰ μείνη κοντὰ στὸν ἀδελφό της, γιὰ νὰ τὸν περιποιῆται, κι' ἔπειτα πῆρε τὸν Μουριλλὸν καὶ κλείστηκαν στὸ γραφεῖο του.

Νυχτερινὴ ἐκδρομὴ

— Γιατρέ μου, εἶπε ὁ Μουριλλόν, ὕστερα ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπε ὁ Φρανσουά, στὸ Παρίσι, δὲν μᾶς μένει πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Λουσιὲν ἔπεσε θῦμα ἐκδικήσεως.

— Εἶμαι κι' ἐγὼ σύμφωνος, παραδέχτηκε ὁ Μογκάρ.

—"Ωστε, ἂν θέλουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὸ δράστη τοῦ ἐγκλήματος, ποὺ πιθανὸν νὰ πλήρωσε ἄλλους γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Λουσιέν, πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τοὺς λόγους ποὺ τὸν ἔσπρωξαν στὸ ἔγκλημα. 'Ο Λουσιὲν ἀγαπάει μιὰ νέα, πολὺ ὄμορφη, καθὼς φαίνεται, καὶ ποὺ ἔφυγε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, κατὰ τὰ τέλη 'Ιουνίου, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της. Μποροῦμε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ὁ Λουσιὲν ἔχει ἕναν ἀντίζηλο, ποὺ προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' αὐτόν. 'Αλλά, σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἡ δολοφονία εἶνε κακὸ μέσον ἀπαλλαγῆς κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ὑποθέσω κάτι ἄλλο: ὅτι ὑπάρχουν δηλαδὴ σοβαρώτατα συμφέροντα στὴ μέση.

— Μήπως ἡ νέα γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶτε, εἶνε πλούσια; ρώτησε ὁ γιατρός.

—"Οχι, εἶνε ἁπλῆ ἐργάτρια.

—"Ωστε τὸ ἐλατήριο δὲν εἶνε ἡ πλεονεξία.

— Ποιὸς ξέρει; ἀπάντησε ὁ Μουριλλόν, ποὺ σκεφτόταν, ὅπως κι' ὁ κόμης Ντεσολέρ, ὅτι ἡ χήρα Λυρὼ μποροῦσε νὰ εἶνε ἡ κόρη τῆς Κλάρας Γκεοέν.

—'Εδῶ ὑπάρχει ἕνα μυστήριο, ποὺ μόνο ὁ πληγωμένος μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ἀποκαλύψη, εἶπε ὁ γιατρός.

— Τὸ πηγάδι, ποὺ τὸν ἔρριξαν, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ Φρανσουά, εἶνε στὴ μέση ἑνὸς οἰκοπέδου, ποὺ συνορεύει μὲ τὴν ἰδιοκτησία σας.

— Μάλιστα. Κι' ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ παράθυρο, φαίνεται θαυμάσια.

'Ο Μουριλλὸν σηκώθηκε, πλησίασε στὸ παράθυρο, καὶ κύτταξε ἔξω.

— Ξέρετε ποῦ εἶνε τὸ πηγάδι, γιατρέ, ρώτησε.

—"Οχι ἀκριβῶς, γιατὶ ἐγώ, καθὼς ξέρετε, τὸ ἐπισκέφτηκα μόνο ἀπὸ κάτω. Νομίζω ὅμως ὅτι τὸ στόμιο του πρέπει νἆναι ἐκεῖ στὰ χαμόκλαδα.

— Μήπως προσέξατε ποτὲ νὰ τριγυρνάη κανεὶς σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος;

— Ποτέ.

— Τότε εἶνε πιθανὸν ὅτι λίγοι ἄνθρωποι, καὶ σ' αὐτὸ τὸ Βιλντεβρὲ ἀκόμα, ξέρουν ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ πηγάδι, ποὺ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸ ὑπόγειο.

— Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ἀγνοοῦσα.

— Λοιπόν, γιατρέ, νὰ τί σκέπτομαι: 'Η ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ Λουσιὲν πρέπει νἄγινε μέσα στὸν κῆπο, καὶ ἀπὸ ἄνθρωπο ποὺ ἤξερε τὴν ὕπαρξι τοῦ πηγαδιοῦ.

— Αὐτὸ σκέφτηκα κι' ἐγώ.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μάλιστα, ὁ κακοῦργος δὲν θ' ἀναγκάστηκε νὰ σκαρφαλώση στὸν τοῖχο, κουβαλῶντας καὶ τὸ θῦμα του. Αὐτὴ ἡ ἀντικρυνὴ πόρτα μὲ βάζει σὲ ὑποψίες... Νομίζω ὅτι ὁ δολοφόνος πέρασε ἀπ' αὐτήν. Ξέρετε τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου, γιατρέ; Πῶς λέγεται;

— Μπριντού. Εἶνε παλιὸς ἔμπορος, ποὺ ἄφισε τὶς δουλειές του, γιατὶ εἶνε ἑβδομηνταπέντε χρονῶν περίπου.

— Μένει μόνος στὸ Πυργάκι;

—'Ο κύριος Μπριντοὺ δὲν μένει στὸ Βιλντεβρὲ ἀλλὰ στὸ Παρίσι. 'Επὶ δυὸ χρόνια τὸ σπίτι εἶχε μείνει ξενοίκιαστο. Τώρα τὸ νοίκιασε μιὰ χήρα ποὺ μένει ἐκεῖ μὲ τὴν ἀδελφή της, χήρα ἐπίσης, καθὼς μοῦ εἶπαν, καὶ μὲ τὴν ἀνηψιά της, μιὰ νέα δεκάξη μὲ δεκαεφτὰ χρονῶν.

'Ο Μουριλλὸν χαμογέλασε καὶ τὰ μάτια του ἄστραψαν.

— Ξέρετε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας αὐτῆς; ρώτησε.

— Ναί. Λέγεται κυρία Φουρνιέ.

—'Επὶ τέλους!... φώναξε ὁ Μουριλλόν. Γιατρέ μου, δὲν σᾶς ρωτῶ νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομα τῆς ἄλλης χήρας, ποὺ ἡ κυρία Φουρνιὲ τὴν λέει ἀδελφή της. Λέγεται κυρία Λυρώ. Εἶνε χήρα πραγματικά, ἀλλ' ὄχι ἀδελφή, οὔτε κὰν συγγενὴς τῆς Φουρνιέ. 'Η κόρη της, ποὺ λέγεται Εὐγενία, εἶνε ἡ νέα, ποὺ ἀγαπάει ὁ Λουσιὲν Μορέλ.

— Θεέ μου!... ψιθύρισε κατάπληκτος ὁ Μογκάρ.

—'Αρχίζω νὰ καταλαβαίνω, συνέχισε ὁ Μουριλλόν. 'Ο Λουσιὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη τὴ διεύθυνσι τῆς ἀγαπημένης του. Εἶνε νέος τολμηρός. Θέλησε νὰ τὴν ἐπισκεφτῆ, ἔπεσε στὴν παγίδα, κι' ἡ τόλμη του λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοιχίση τὴ ζωή. Αὐτά, ποὺ σᾶς λέω, θὰ ἐπιβεβαιωθοῦν ἀσφαλῶς, μ' ὅσα θὰ μᾶς πῆ ὁ Λουσιέν. Εἶνε πιὰ φανερὸ ὅτι τὴν κυρία Λυρὼ καὶ τὴν κόρη της τὶς περιτριγυρίζουν παληάνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Λουσιὲν Μορὲλ ἀποτελεῖ κίνδυνο σοβαρό. Καὶ τώρα, σᾶς ξαναλέω μὲ βεβαιότητα: Τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐγκλήματος δὲν εἶνε ὁ ἔρωτας, εἶνε κάτι ἄλλο, πιὸ σοβαρό. Τὴν ἀληθινὴ ἀφορμὴ γιατρέ μου, δὲν τὴν ξέρω, ἀλλὰ θὰ τὴν μάθω. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. Αὐτὴ ἡ κυρία Φουρνιὲ παίζει σπουδαιότατο ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, καὶ δὲν θὰ παραξενευτῶ καθόλου, ἂν μάθω ὅτι τὸ ὄνομα Φουρνιὲ δὲν εἶνε τὸ πραγματικό της ὄνομα.

— Νομίζετε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε συνένοχος;

— Μάλιστα.

—'Επειδὴ δὲν τὴν ξέρω, δὲν θ' ἀναλάβω, φυσικά, τὴν ὑπεράσπισί της. 'Ωστόσο, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι μοῦ ἐμίλησαν γι' αὐτὴν μὲ πολὺ κολακευτικὰ λόγια.

— Ποιός;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Φιγουρίνια

Σὰ νὰ μὴ δίνης σημασί—
στὶς περιστάσεις, ρὲ Φροσί,
καὶ στὴν πολλή μου γκίνια.
Σ' εἶδα σκυμένη ἐμβριθῶς,
ἀγρίως καὶ περιπαθῶς
σὲ κάτι φιγουρίνια.

★

Μοῦ κύτταζες ἀπὸ κοντὰ
ταγιέρ, φουστάνια καὶ μαντὰ
καὶ Παριζιὲν μοντέλα.
Καὶ ἀφελῶς κι' ὀρθὰ κοφτὰ
μοῦ εἶπες «Θράσο μου αὐτά,
θὰ μοῦ πηγαίνουν τρέλλα!»

★

Λοιπόν, ρὲ Φρόσω παλαβή,
τὰ φιγουρίνια νὰ τὰ σβύ—
λόγω οἱ περιστάσεις.
Καὶ θὰ σοῦ τὄπαν τὰ
(πουλιὰ
ὅτι κι' ἐφέ— μὲ τὰ πα-
(λημά,
Φροσί, θὰ τὴν περά-
(σης

★

'Υπομονὴ θἄχης πολλὴ
μέχρι νὰ πιάσω τὴν
(καλὴ
καὶ θἄσαι γκρὰν κο-
(κέττα.
Κι' ἂν ἴσως τώρα τὸ
(ζητᾶς,
κόψε τὰ σχέδια ποὺ
(κρατᾶς
καὶ κάντα τουαλέττα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

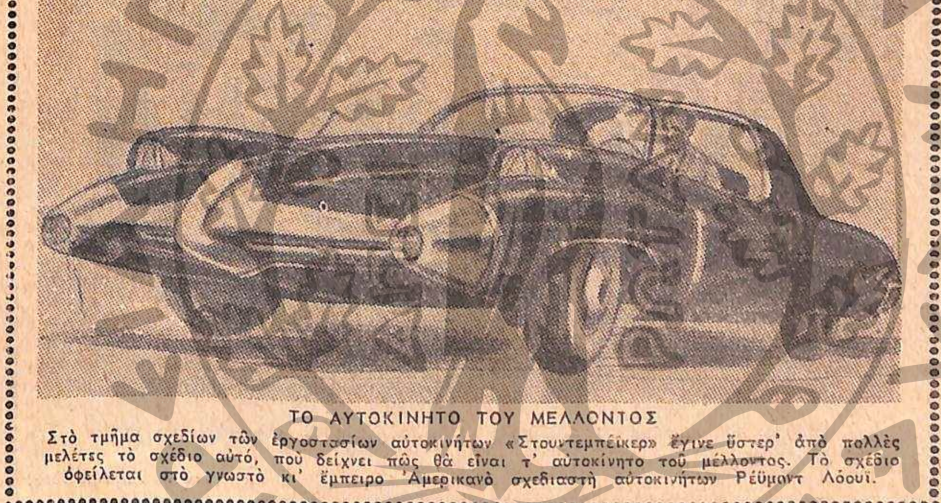

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Στὸ τμῆμα σχεδίων τῶν ἐργοστασίων αὐτοκινήτων «Στουντεμπέϊκερ» ἔγινε ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς μελέτες τὸ σχέδιο αὐτό, ποὺ δείχνει πῶς θὰ εἶναι τ' αὐτοκίνητο τοῦ μέλλοντος. Τὸ σχέδιο ὀφείλεται στὸ γνωστὸ κι' ἔμπειρο 'Αμερικανὸ σχεδιαστὴ αὐτοκινήτων Ρέϋμοντ Λόουϊ.

—Ὁ ἐφημέριος τοῦ Βιλντεβρέ, ποὺ μ' ἐπισκέπτεται συχνά, καὶ ποὺ τὸν ἐκτιμῶ ἐξαιρετικά. Κατὰ τὴ γνώμη του, ἡ κυρία Φουρνιὲ εἶνε μιὰ γυναῖκα τιμιωτάτη, καλὴ καὶ σπλαχνική. Ἔχει μιὰ μικρὴ περιουσία, ἀνάλαβε τὴν ἀδελφή της καὶ τὴν ἀνηψιά της, ποὺ εἶνε φτωχές, καὶ δίνει πολλὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς τοῦ χωριοῦ.

— Σ' ὅλα αὐτὰ σᾶς ἀπαντῶ χωρὶς δισταγμὸ ὅτι ὁ ἐφημέριος γελιέται. Ἡ ὑποκρισία φοράει πάντοτε μάσκα. Πόσοι παλιάνθρωποι δὲν μεταχειρίζονται τὴ θρησκεία, γιὰ νὰ σκεπάσουν τοὺς σκοπούς τους!... Ἂς περιμένουμε... Κι' ἂν αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ὅπως πιστεύω, φοράει μάσκα, θὰ τῆς τὴ βγάλω.

— Κι' ἡ δική μου γνώμη, εἶπε ὁ γιατρὸς Μογκάρ, εἶνε νὰ περιμένετε καὶ νὰ μὴν προβῆτε σὲ κανένα διάβημα, προτοῦ ἀκούσετε τὸν Λουσιὲν Μορέλ. Ἐλπίζω ὅτι, σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες, θἆναι σὲ θέσι νὰ μᾶς διηγηθῆ τὶ τοῦ συνέβη.

— Αὐτὸς θὰ μᾶς διαφωτίση ἐντελῶς. Μήπως γιατρέ, ξέρετε ἂν ἐπισκέπτωνται πολλοὶ τὴν κυρία Φουρνιέ;

— Δυστυχῶς, δὲν ξέρω, γιατὶ δὲν ἀπασχολοῦμαι καθόλου μὲ τοὺς γείτονές μου, ἀπάντησε ὁ Μογκάρ. Ἄλλωστε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐφημέριο, δὲν ἔχω μὲ κανέναν ἄλλον σχέσεις στὸ Βιλντεβρέ. Ὅ,τι ἔμαθα, γι' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, τἄμαθα ἀπὸ κεῖνον.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατρέ μου. Πρὸς τὸ παρόν, μοῦ φτάνουν οἱ πληροφορίες, ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἐπέστρεψαν στὸ δωμάτιο, ὅπου βρισκόταν ὁ Λουσιὲν καὶ τὸν φύλαγαν ὁ Φρανσουὰ μὲ τὴ Διονυσία.

Ὁ Μουριλλὸν ξανάσφιξε τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου κι' ἀποχαιρέτησε τὸν Μογκάρ, ποὺ τὸν συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα.

— Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε προτοῦ φύγη, εἶνε περιττό, φαντάζομαι, νὰ σᾶς συστήσω ἐχεμύθεια γιὰ ὅσα εἴπαμε.

— Ξέρω, κύριε Μουριλλόν, τὶ ἀξίζει ἡ σιωπὴ σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἀπάντησε ὁ Μογκάρ.

★

Ὁ πληγωμένος πέρασε νύχτα ἥσυχη.

Τὸ πρωΐ, μπόρεσε ν' ἀλλάξη μερικὲς λέξεις μὲ τὴν ἀδελφή του. Ὅσο γιὰ τὸν Φρανσουά, ὁ γιατρὸς Μογκὰρ τὸν συμβούλεψε νὰ μὴν ἀποκαλύψη ποιὸς ἦταν στὸ Λουσιέν, γιατὶ ἡ συγκίνησι μποροῦσε νὰ ἐπιδεινώση τὴ θέσι του. Ἐπίσης εἶπε νὰ μὴν τοῦ κάνουν καμμιὰ ἐρώτησι γιὰ τὴν περιπέτειά του.

Τὸ ἀπόγευμα, ἦρθαν νὰ τὸν ἐπισκεφτοῦν ὁ Ζὼρζ Ραμὲλ κι' ἡ Μικροῦλα. Δὲν ἔμειναν πολὺ ὅμως, γιὰ νὰ μὴν τὸν κουράσουν.

Τὸ βράδυ, ὁ γιατρὸς εἶπε ὅτι δὲν ἦταν ἀνάγκη τ' ἀδέλφια του νὰ ξενυχτήσουν πλάϊ στὸ κρεββάτι του, γιατὶ τώρα πιὰ ὁ πληγωμένος κοιμόταν ἥσυχα. Ὡστόσο ἡ Διονυσία ἄφισε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της ἀνοιχτὴ γιὰ ν' ἀκούση, ἂν τυχὸν ξυπνοῦσε ὁ Λουσιὲν καὶ τὴν ζητοῦσε.

Ὅταν ὁ πληγωμένος ἀποκοιμήθηκε, ἡ Διονυσία παρακάλεσε τὸν Φρανσουὰ νὰ τῆς δείξη τὸ πηγάδι, ὅπου εἶχαν ρίξει τὸν ἀδελφό τους.

Ὁ Φρανσουὰ ἄναψε ἕνα κερί, καὶ τὴν ὁδήγησε στὴν ὑπόγεια δίοδο. Πῆγαν στὸ πηγάδι, κι' ἔπειτα μπῆκαν στὴν ἄλλη σήραγγα, ποὺ ἔβγαζε στὴν πέτρινη σκάλα.

—Ἀνεβαίνουμε; πρότεινε ἡ Διονυσία.

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φρανσουά.

— Γιατί;

— Πρῶτα - πρῶτα, γιατὶ δὲν ξέρω ποῦ βγάζουν αὐτὲς οἱ σκάλες. Κι' ἔπειτα, φοβᾶμαι... Μπορεῖ ἡ σκάλα αὐτὴ νὰ πέση. Εἶνε τόσο παλιά...

—Ἐγὼ δὲν τὸ φοβᾶμαι. Δὲν βλέπεις πόσο στερεὰ εἶνε ἀκόμα τὰ σκαλοπάτια ;

—Ἂς γυρίσουμε, Διονυσία.

—Ἔλα, Φρανσουά, σὲ παρακαλῶ. Ἂς ἀνεβοῦμε. Εἶμαι περίεργη. Θέλω νὰ ἰδῶ...

— Τί νὰ ἰδῆς;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω...

— Εἶνε τρέλλα, αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, Διονυσία!

—Ἂν θέλης νὰ μ' εὐχαριστήσης, ἔλα ν' ἀνεβοῦμε. Δῶσε μου τὸ κερὶ ν' ἀνέβω πρώτη.

— Εἶσαι τολμηρὴ ἀδελφοῦλα μου, εἶπε ὁ Φρανσουὰ μὲ θαυμασμό.

Κι' ἀνέβηκε πρῶτος αὐτὸς τὴν πέτρινη σκάλα.

— Μὰ δὲν θὰ τελειώσουν ποτὲ αὐτὰ τὰ σκαλοπάτια, μουρμούρισε ὁ Φρανσουά, ὅταν ἀνέβηκαν ἀρκετά. Ἂς κατέβουμε καλύτερα, Διονυσία.

—Ὄχι, Φρανσουά. Βλέπεις ὅτι ἡ σκάλα δὲν ἔχει φόβο νὰ γκρεμιστῆ. Ἂς ἀνέβουμε λοιπόν.

Ἐξακολούθησαν ν' ἀνεβαίνουν, καί, τέλος, βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα ξύλινο χώρισμα.

Τὸ πέρασαν μὲ κάποια δυσκολία καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα διάδρομο.

— Καλύτερα νὰ μιλᾶμε σιγά, ψιθύρισε ὁ Φρανσουά. Ἴσως νὰ βρισκόμαστε σὲ σπίτι...

— Τότε ἂς μὴ μιλᾶμε καθόλου, ἀπάντησε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἡ Διονυσία.

Ὁ διάδρομος ἐκεῖνος ἦταν τρία μὲ τέσσερα μέτρα μακρύς, ἀλλὰ στενὸς καμμιὰ τριανταριὰ πόντους. Καμμιὰ πόρτα δὲν φαινότανε πουθενά. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε καμμιὰ κρυφὴ πορτίτσα ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὴ διακρίνουν. Ὑπόθεσαν ὡστόσο ὅτι βρίσκονταν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Φουρνιέ.

Ἄκουσαν, ξαφνικά, ὁμιλίες. Ἡ Διονυσία ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ Φρανσουὰ καὶ τὄσφιξε δυνατά.

Κάπου κοντά τους, μιλοῦσαν ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα. Μ' ὅλο ποὺ μιλοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή, ἡ κουβέντα τους ἀκουγότανε ἀρκετὰ καθαρά. Αὐτὸ σήμαινε ἢ ὅτι τὸ τοίχωμα ἦταν λεπτό, ἢ ὅτι ὑπῆρχε κάποιος σωλήνας ποὺ ἔφερνε τὶς φωνὲς ὡς αὐτούς.

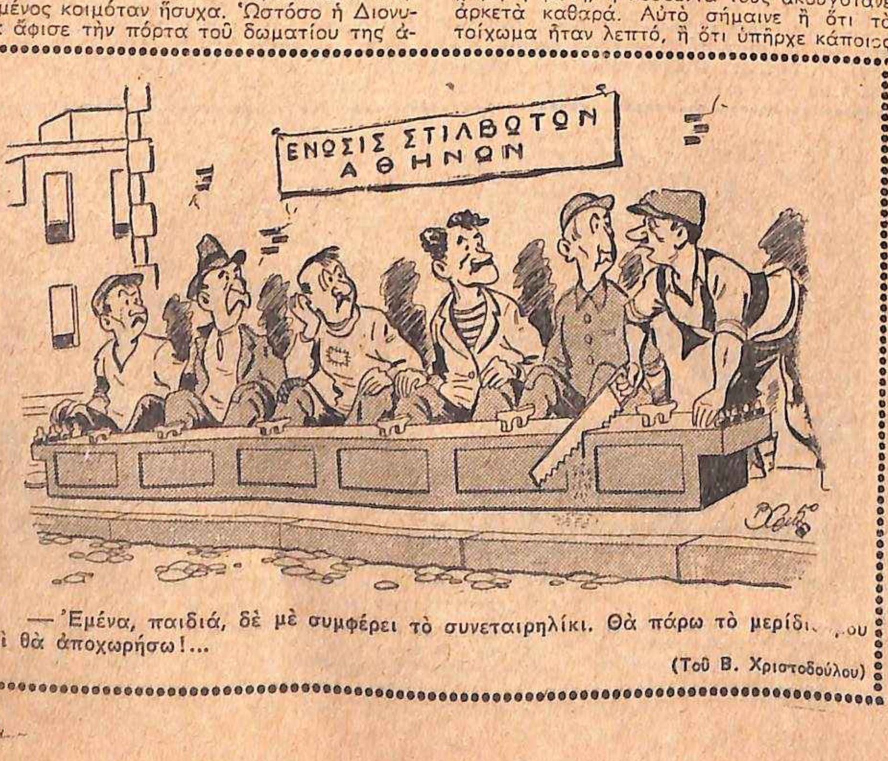

— Ἐμένα, παιδιά, δὲ μὲ συμφέρει τὸ συνεταιρηλίκι. Θὰ πάρω τὸ μερίδι... ου καὶ θὰ ἀποχωρήσω!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Ἡ Διονυσία, ἀκούγοντας τὴν ἀντρικὴ ἐκείνη φωνή, ἔνοιωσε ἕνα ρῖγος.

«Μοῦ φαίνεται πὼς κάπου τὴν ἔχω ξανακούσει» σκέφτηκε.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια, ἀκίνητα, συγκρατῶντας καὶ τὴν ἀναπνοή τους, ἄκουγαν :

—Ὥστε ἔτσι λοιπόν, ἔλεγε ἡ ἄγνωστη ἐκείνη γυναῖκα, πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω νὰ χύνω κάθε βράδυ στὸ τσάϊ της δυὸ σταγόνες νερὸ τῆς Κεϋλάνης;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἄντρας.

— Σοῦ ὁμολογῶ ὅτι τρομάζω κάπως γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Βρίσκεται τώρα στὴν περίοδο τῆς ἠλιθιότητος. Εἶνε ἕνα κορμὶ χωρὶς ψυχή. Μοιάζει σὰν αὐτόματο!...

— Σ' ὀχτὼ μέρες, τὸ πολὺ σὲ δεκαπέντε, θὰ χάση τὰ λογικά της, κι' ἡ τρέλλα της θὰ εἶνε ἀνίατη. Τότε θὰ τὴν πᾶμε στὴν κλινικὴ τοῦ Κλιφόν, μὲ τὸν ὁποῖο ἔχω ἤδη συνεννοηθῆ. Καθὼς σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, δὲν ἔχουμε νὰ φοβόμαστε τίποτα. Εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατο ν' ἀνακαλύψουν ὅτι ἡ φρενοβλάβειά της προῆλθε ἀπὸ τὸ ποτό, ποὺ τῆς δίνουμε...

— Κι' ὅμως, εἶνε δηλητήριο!...

—Ἀσφαλῶς. Ἀλλὰ δηλητήριο ποὺ ἐπενεργεῖ μόνο στὸ μυαλό, χωρὶς ν' ἀφίνη κανένα ἴχνος στὸ στομάχι, ἢ σὲ κανένα ἄλλο ὄργανο.

—Ἔστω. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φτάσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Κι' ἐγὼ ἐπίσης δὲν τὸ ἤθελα. Ἀλλ' ἂν θὰ φτάσω ὡς τὰ ἔσχατα, φταίει ἡ κόρη της. Ἡ ἄρνησί της νὰ μὲ παντρευτῆ καταδικάζει τὴ μητέρα της.

—Ἡ τρέλλα τῆς μητέρας της δὲν θὰ τὴν πείση ν' ἀλλάξη ἰδέες.

— Ποιὸς ξέρει;

— Ποτὲ δὲν πίστευα ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ θἄχη τόσο ἰσχυρὴ θέλησι.

— Μποροῦμε νὰ τὴν λυγίσουμε.

— Κάναμε τὰ πάντα ὡς τώρα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώσαμε.

— Ποῦ εἶνε τὸ μπουκαλάκι;

— Στὸ ντουλαπάκι τοῦ τοίχου, κοντὰ στὴ θερμάστρα.

— Δεῖξε μου το.

Ὁ Φρανσουὰ κι' ἡ Διονυσία ἄκουσαν βήματα νὰ πηγαινοέρχωνται, κι' ἔπειτα ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄντρας ἐπανέλαβε:

— Μένει ἀκόμα τὸ μισό. Λοιπόν, ὅταν ἡ μητέρα δὲν θὰ διψάη πιά, θὰ τὸ δώσουμε νὰ τὸ πιῆ ἡ κόρη της. Θὰ λυγίσουμε ἔτσι τὴ θέλησί της, καὶ τότε θὰ κάνη ὅ,τι θέλουμε ἐμεῖς...

— Κι' ἂν χάση κι' αὐτὴ τὸ λογικό της, ὅπως ἡ μητέρα της;

— Θὰ σταματήσουμε ἐγκαίρως, κι' ὅταν γίνη γυναῖκα μου, θὰ βρῶ ἕνα ἀντίδοτο. Ξέρω ἀπὸ ποῦ θὰ τὸ πάρω... Ἀλλ' ἂν κι' αὐτὴ χάση τὰ λογικά της, μὴ σὲ νοιάζη: Στὴν κλινικὴ τοῦ Κλιφὸν θὰ βρεθῆ καὶ γι' αὐτὴ μιὰ θέσι...

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι ἡ φρενοβλάβεια αὐτὴ εἶνε ἀνίατη;

— Βεβαιότατος. Ξέρω μάλιστα ὅτι, μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερις μῆνες τὸ πολὺ ἀκολουθεῖ ὁ θάνατος. Ἂν λοιπὸν ἡ Εὐγενία δὲν γίνη γυναῖκα μου, αὐτὴ κι' ἡ μητέρα της δὲν θὰ ζήσουν.

— Μὲ κάνεις νὰ τρέμω...

—Ὄχι δά!... Ἀπὸ ποῦ σοῦ ἦρθαν, καὶ μάλιστα τόσο ἀργά, αὐτὲς οἱ γελοῖες ἰδέες;

— Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἔρχονται ὧρες ποὺ μὲ κυριεύει ὁ φόβος.

— Χτὲς ἀκόμα δὲν ἦσουν ἀποφασισμένη γιὰ ὅλα; Συνέβη τίποτα ἀπὸ χτές;

— Δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ προχωρήσης τόσο πολύ. Δὲν ὀπισθοχωρεῖς μπροστὰ σὲ τίποτα...

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, καὶ πρέπει νὰ τὸ βάλης στὸ μυαλό σου μιὰ γιὰ πάντα, ὅτι μᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ ὀπισθοχωρήσουμε.

— Ποιὸς ξέρει...

— Τί θὰ πῆ ποιὸς ξέρει; Τώρα, ποὺ πλησιάζουμε στὸ τέρμα, δὲν πρέπει νὰ σκεφτόμαστε καθόλου νὰ ὀπισθοχωρήσουμε. Θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη βλακεία μας...

— Μὰ διακινδυνεύουμε πολύ.

—Ὡς τώρα ἔχουμε διακινδυνέψει περισσότερο.

— Καὶ πρὸ πάντων σύ...

— Κι' ἐγώ, καὶ σύ, κι' οἱ ἄλλοι. Λέγε μου λοιπὸν καθαρά: Θέλεις, ναὶ ἢ ὄχι, αὐτὸ ποὺ θέλουν ὅλοι;

— Εἶνε νὰ ρωτᾶς;

— Τότε, ἀγαπητή μου, ἐμπρός : Ὁ σκοπὸς ἁγιάζει τὰ μέσα. Ἔχεις μήπως νὰ ὑποδείξης ἐσὺ κανένα διαφορετικὸ τρόπο;

—Ὄχι.

— Λοιπόν, ἄφισε τοὺς δισταγμοὺς κατὰ μέρος. Αὐτὴ τὸ θέλησε. Γιατὶ νὰ μὴν ἐπιτύχη ἐκεῖνο ποὺ τῆς ζητήσαμε;

—Ἔχεις δίκιο.

— Λοιπόν, θὰ κάνης ὅ,τι σοῦ εἶπα;

— Ναί. Πρέπει.

Ὁ Φρανσουὰ κι' ἡ Διονυσία ἄκουσαν βήματα, ποὺ ἀπομακρύνονταν, κι' ἔπειτα μιὰ πόρτα ποὺ ἔκλεινε καὶ κατάλαβαν πὼς ὁ ἄντρας κι' ἡ γυναῖκα εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια εἶχαν χλωμιάσει κι' ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους. Κατέβηκαν, ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦσαν, τὴν πέτρινη σκάλα.

— Λοιπόν, εἶπε ἡ Διονυσία, ὅταν βρέθηκαν πάλι στὴν ὑπόγεια δίοδο, νομίζεις ὅτι εἶχα ἄδικο, ποὺ ἐπέμενα ν' ἀνεβοῦμε ἐκεῖνα τὰ σκαλοπάτια;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φρανσουά, γιατὶ ἀκούσαμε τόσα πράγματα!...

— Πράγματα φριχτά! συμπλήρωσε ἡ Διονυσία. Ἀκόμα τρέμω...

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μεγάλος κακοῦργος.

—Ναί, ἀλλὰ κι' ἡ γυναῖκα, ποὺ μιλοῦσε μαζί του, δὲν εἶνε λιγώτερο. Φρανσουά, νομίζω ὅτι αὐτὸς ὁ κακοῦργος ἔρριξε τὸ Λουσιὲν μέσα στὸ πηγάδι, καὶ προσπάθησε νὰ τὸν στραγγαλίση.

—Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ. Θυμᾶσαι τὶ ἀκριβῶς ἔλεγαν;

— Τόσο καλά, ὥστε μπορῶ νὰ τὰ ἐπαναλάβω λέξι πρὸς λέξι

— Λοιπόν, αὔριο τὸ πρωΐ, πρέπει νὰ τὰ πῆς στὸν κύριο Μογκάρ.

Τὸ μυστικὸ τοῦ τοίχου

Ὁ γιατρὸς Μογκὰρ ἔμεινε κατάπληκτος, ὅταν, τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Διονυσία τοῦ διηγήθηκε τὶ εἶχαν ἀκούσει, μαζὶ μὲ τὸν Φρανσουά, στὴν κορυφὴ τῆς πέτρινης σκάλας. Ἡ ἀφήγησι τῆς Διονυσίας ἐπιβεβαίωνε τὰ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ὁ κύριος Μουριλλόν, σχετικὰ μὲ τὴν κυρία Φουρνιέ. Κι' ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ γράψη ἕνα γράμμα στὸν εἰσαγγελέα, καὶ νὰ καταγγείλη τὰ ὅσα ἔμαθε. Ἀφοῦ σκέφτηκε ὅμως ψυχραιμότερα, κατάλαβε ὅτι θὰ ἦταν μεγάλο σφάλμα, ἂν ἐνεργοῦσε βιαστικά.

Ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Μουριλλόν, εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὑπῆρχε κάποιο μυστήριο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξιχνιάσουν χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλωστε, ἔπρεπε νὰ περιμένη καὶ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Λουσιὲν Μορέλ, πού, ἀσφαλῶς, θὰ ἦσαν σπουδαιότατες. Ἂν ὁ Μουριλλὸν δὲν ἐρχότανε στὸ Βιλντεβρὲ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, θὰ τὸν ἔβλεπε τὴν ἑπομένη, καὶ τότε θὰ συζητοῦσαν μαζὶ τὶ ἔπρεπε νὰ γίνη. Ὡστόσο ,ὤφειλε νὰ σώση μιὰ γυναῖκα, ν' ἀποσπάση ἕνα θῦμα ἀπὸ τὰ χέρια δυὸ κακούργων, κι' ὁ γιατρὸς δὲν μποροῦσε νὰ μείνη ἀπαθής.

Ὁ Μογκὰρ δὲν ἦταν ἁπλὸς γιατρός : Ἦταν ἕνας μεγάλος ἐπιστήμων, κι' εἶχε ἀφιερώσει πολλὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, στὴν Ἀσία, στὴ μελέτη τῶν δηλητηρίων. Τὸν τελευταῖο καιρό, ποὺ γύρισε στὴ Γαλλία, καὶ δὲν ἐξασκοῦσε πιὰ τὸ ἐπάγγελμά του, περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧρες του μὲ τὴ μελέτη αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, κι' ἔγραφε ἕνα σπουδαιότατο σύγγραμμα. Εἶχε ἐπίσης σ' ἕνα διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπου δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα τὴν εἴσοδο, ἕνα χημικὸ ἐργαστήριο. κι' ἐκεῖ ἔκανε κάθε μέρα πειράματα. Στὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ κρυφὴ πόρτα, ποὺ ἄνοιγε μ' ἕνα μυστικὸ ἐλατήριο, κρυμένο στὸν τοῖχο, καὶ ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἰδῆ. Αὐτὸ τὸ κρυφὸ διαμέρισμα δὲν τὸ εἶχε φτιάσει ὁ Μογκάρ. Τὸ εἶχε ἀνακαλύψει τυχαῖα ὅταν ἀγόρασε αὐτὸ τὸ σπίτι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἀρραβῶνες

Λεωνίδας Λασκαράτος, μηχανικός, Κικὴ Ἰω. Μαθιοῦ ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσι γάμου. Συγχαίρομε ἐγκάρδια καὶ τοὺς εὐχόμαστε καλὰ στέφανα.

Οἰκογένεια: Σταματίου—Μιμίκου.

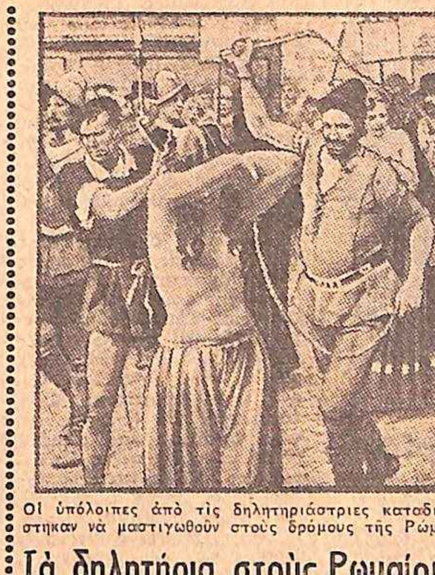

Οἱ ὑπόλοιπες ἀπὸ τὶς δηλητηριάστριες καταδικάστηκαν νὰ μαστιγωθοῦν στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης.

Τὰ δηλητήρια στοὺς Ρωμαίους

Ἀπ' τὴ Λοκούστα ὡς τοὺς Βοργίες

Μολονότι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἤξεραν καλὰ τὶς ἰδιότητες τῶν δηλητηρίων, δὲν τὰ χρησιμοποιοῦσαν ποτὲ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τους. Οἱ Ρωμαῖοι ὅμως δὲν ἔδειξαν τέτοια ψυχικὴ ἀνωτερότητα. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἀνέπτυξαν τὶς δηλητηριάσεις σὲ ἀληθινὴ «ἐπιστήμη», μὲ τοὺς εἰδικούς της.

Ἡ περιβόητη Λοκούστα ἔστειλε στὸν Ἄλλο Κόσμο ἀμέτρητα θύματα, μὲ τὰ σατανικὰ δηλητήριά της. Σ' αὐτὴν ἀποτάθηκε ἡ αὐτοκράτειρα Ἀγριππίνα, ὅταν θέλησε νὰ ξεπαστρέψη τὸ σύζυγό της Κλαύδιο, γιὰ ν' ἀνεβάση στὸ θρόνο τὸ γυιό της Νέρωνα. Καταλάβαινε ὅτι ἕνα δηλητήριο μὲ κεραυνοβόλο ἐνέργεια θὰ προκαλοῦσε ὑπόνοιες. Ἂν πάλι ἐπιδροῦσε σιγὰ - σιγά, θὰ μποροῦσε νὰ ἐξουδετερωθοῦν στὸ μεταξὺ τ' ἀποτελέσματά του μὲ κατάλληλα ἀντίδοτα. Ἡ Ἀγριππίνα ἀνέθεσε στὴν ἔμπειρη Λοκούστα νὰ βρῆ τὴν κατάλληλη λύσι.

Ξέροντας τὴ λαιμαργία τοῦ Κλαυδίου, ἡ Λοκούστα φρόντισε νὰ τοῦ προσφέρουν ἕνα φαγητὸ μὲ φαρμακερὰ μανιτάρια. Λίγο ὅμως ἀφοῦ τἄφαγε, ὁ αὐτοκράτωρ ἔκαμε ἐμετὸ κι' ἔβγαλε ἔτσι τὸ περισσότερο δηλητήριο. Ἡ Ἀγριππίνα ταράχθηκε τόσο πολὺ ἀπ' αὐτὴ τὴν... ἀναποδιά, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῆ. Εἰδοποίησε ἀμέσως τὴ Λοκούστα, κι' ἐκείνη ἔσπευσε νὰ πάρη τὰ μέτρα της...

Ὁ γιατρὸς τοῦ Κλαυδίου, ποὺ ἔφτασε ἐπειγόντως, γαργάλισε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ λαιμοῦ του μ' ἕνα φτερό, γιὰ νὰ τοῦ προκαλέση περισσότερο ἐμετό. Τὸ φτερὸ ὅμως αὐτὸ ἦταν προηγουμένως βουτηγμένο σ' ἰσχυρὸ δηλητήριο τῆς Λοκούστας, κι' ἔτσι ὁ Κλαύδιος ξεψύχησε ἀμέσως μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιατροῦ του.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, ἡ φοβερὴ Λοκούστα κατηγορήθηκε ὅτι εἶχε προμηθεύσει δηλητήρια σὲ διάφορα πλούσια — ἀλλὰ ὄχι ἰσχυρὰ — πρόσωπα, καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή. Ὁ Νέρων ὅμως χρειάστηκε καὶ πάλι τὶς ὑπηρεσίες της, γιατὶ δὲν αἰσθανόταν ἀσφαλισμένο τὸν ἑαυτό του ὅσο ζοῦσε ὁ ἑτεροθαλὴς ἀδελφός του Βρετανικός. Κανόνισε λοιπὸν νὰ σκεπαστοῦν τὰ πράγματα καὶ ν' ἀποφυλακισθῆ ἡ Λοκούστα.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα δηλητηριάσεως τοῦ νεαροῦ Βρεταννικοῦ ἀπέτυχε. Ὁ Νέρων ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν κι' ἀπείλησε τὴ Λοκούστα μὲ τὰ φοβερώτερα μαρτύρια, ἂν δὲν τοῦ προμήθευε ἕνα ἄλλο δηλητήριο, κεραυνοβόλο, δίχως ὀσμὴ καὶ γεῦσι. Ἐκείνη τὸ ἑτοίμασε, τὸ δοκίμασε πρῶτα σὲ κουνέλια καὶ σ' ἀρνιά, καὶ τὄδωσε ὕστερα στὸ Νέρωνα, βεβαία πιὰ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμά του. Πραγματικά, ὁ αὐτοκράτωρ κατάφερε ν' ἀπαλλαγῆ ἔτσι ἀπ' τὸν ἐπικίνδυνο ἀδελφό του. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Νέρων ἦταν τότε μόλις 18 ἐτῶν κι' ὁ Βρετταννικὸς 15!

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία, ἡ Λοκούστα ἐξασφάλισε τὸ μέλλον της, πῆρε ὡς δῶρον μεγάλα χτήματα καὶ φρόντισε νὰ βρῆ μερικοὺς μαθητάς... γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης της!

Ἡ Κλεοπάτρα, ἡ θρυλικὴ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, δὲν ἔκρυβε τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὰ δηλητήρια.

Πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα, στὴ Γαλλία δὲν ὑπῆρχε ἀριστοκράτης ποὺ νὰ μὴν κρατάη ἀπάνω του, κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ κοσμήματά του, ἕνα φιαλίδιο μὲ ἰσχυρὸ δηλητήριο.

Τὸ δηλητήριο ποὺ θανάτωσε τὸ Βρετανικό, ἦταν πιθανώτατα γνωστὸ καὶ στοὺς Βοργίες, τὴν καταραμένη αὐτὴ οἰκογένεια τῶν δηλητηριαστῶν. Ὁ πάπας Ἀλέξανδρος Βοργίας δηλητηρίασε κάθε ἰσχυρὸ ἀντίπαλό του, στὸ τέλος ὅμως ἡ Θεία Δίκη τὸν πλήρωσε μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα : Ἀπὸ μιὰ τυχαία μετατόπισι τῶν ποτηριῶν, ἤπιε ὁ ἴδιος τὸ δηλητηριασμένο ποτὸ ποὺ εἶχε ἑτοιμάσει γιὰ ἕνα καρδινάλιο.

Στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος, σημειώθηκε στὴ Ρώμη ἕνα ἐκπληκτικὸ κῦμα δηλητηριάσεων. Διάφοροι πλούσιοι, νέοι καὶ γέροι, πέθαιναν ξαφνικά, λίγο καιρὸ μετὰ τὸ γάμο τους. Οἱ γυναῖκες τους, ποὺ τοὺς εἶχαν δηλητηριάσει, δὲν ἐδίσταζαν νὰ φανερώσουν τὸ ἔγκλημά τους στὸν ἐξομολογητή τους, ποὺ δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὶς προδώση, γιατὶ τὸν δέσμευε τὸ ἀπόρρητο τῆς ἐξομολογήσεως.

Στὸ τέλος, οἱ ἀρχὲς ὑποπτεύθηκαν τὴν ἀλήθεια... Μιὰ μυστικὴ παρακολούθησις ἀπέδειξε ὅτι διάφορες κυρίες τῆς καλλιτέρας τάξεως, ὅλες νειόπαντρες, σύχναζαν τακτικὰ στὸ σπίτι μιᾶς μάγισσας, κάποιας Τζερομίνι Σπάρα. Μιὰ ὡραία κοπέλλα, κομψὰ ντυμένη καὶ συνηθισμένη στοὺς τρόπους τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήση ἀνάμεσά τους, ὡς κατάσκοπος τῆς ἀστυνομίας. Κι' ἀνακάλυψε ὅτι ἡ Σπάρα προμήθευε στὶς πελάτισσές της δηλητήρια, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τοὺς ἄντρες τους...

Ἡ μάγισσα συνελήφθη τότε, καὶ τὰ βασανιστήρια τῆς ἄνοιξαν τὸ στόμα : Ὡμολόγησε ὅλη τὴ δρᾶσι της καὶ τὶς συνενόχους της.

Διάφορα πασίγνωστα ὀνόματα τῆς ρωμαϊκῆς ἀριστοκρατίας βρέθηκαν μπλεγμένα στὸ φοβερὸ αὐτὸ σκάνδαλο. Ἡ δίκη τῶν ἐνόχων ἄφισε ἐποχὴ κι' ἡ καταδίκη τους ὑπῆρξε παραδειγματική.

Ἡ Σπάρα καὶ λίγες ἀπ' τὶς συνενόχους της ἀπαγχονίσηκαν. Ἄλλες ἐξορίσθηκαν ἀπ' τὴ Ρώμη ἢ ἔδωσαν ὅλη τους τὴν περιουσία σὲ πρόστιμα. Οἱ ὑπόλοιπες καταδικάσθηκαν νὰ μαστιγωθοῦν στοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, γυμνὲς ὡς τὴ μέση.

Πλῆθος κόσμου παρακολούθησε τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ θέαμα. Ἕνας ἄντρας χεροδύναμος ἀκολουθοῦσε κάθε κατάδικο, καὶ σὲ κάθε λίγα βήματα τὸ μαστίγιό του ἄφινε μιὰ κόκκινη χαρακιὰ στὸ ἄσπρο καὶ λεπτὸ δέρμα τῆς πλάτης της. Ἄλλες ἀπ' τὶς δηλητηριάστριες ὑπέμειναν μὲ μιὰ θρασεῖα ἀπάθεια τὴν ταπεινωτικὴ τιμωρία, ἄλλες ὅμως ξέσπαζαν σὲ οὐρλιάσματα καὶ ὑστερικὲς ἐκδηλώσεις...

Τὸ μάθημα αὐτὸ ἔμεινε ἀξέχαστο γιὰ πολὺν καιρό. Ἡ παραδειγματικὴ ἐκείνη τιμωρία εἶχε ἱκανοποιήσει τὸ λαό, ἔπειτα ἀπ' τὰ αἴσχη τῆς ἐποχῆς τῶν Βοργιῶν.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

* * *

Μὲ λίγες γραμμὲς

Εἰδικοὶ μηχανικοὶ μελετοῦν τὶς δυνατότητες τῆς μετατροπῆς τῶν μεγάλων σιδηροδρομικῶν τοῦννελ, ποὺ περνοῦν κάτω ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ τὴ Μασσαλία, σὲ καταφύγια ἐναντίον τῆς ἀτομικῆς βόμβας.

★

Ὅταν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλντενμπουργκ δὲν εἶνε πιὰ σὲ θέσι νὰ ὁδηγήσουν τ' αὐτοκίνητό τους ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γλέντι, δὲν ἔχουν παρὰ νὰ τηλεφωνήσουν στὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήσουν ἕνα πόλισμαν, γιὰ νὰ πάρη τὴ θέσι τοῦ σωφὲρ καὶ νὰ τοὺς πάη στὸ σπίτι τους.

★

Κάποιος λωποδύτης στὸ Κάϊρο μπῆκε γιὰ νὰ κλέψη στὸ σπίτι μιᾶς γυναίκας ποὺ διατηροῦσε 32 σκυλιά. Κανένα λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐγαύγισε!

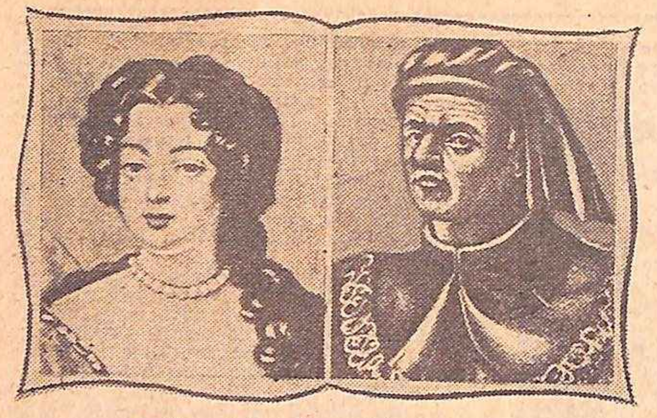

Λουΐζα ντὲ Κερουὰλ — Ντὶκ Οὐΐτινγκτον.

Οἱ κατάσκοποι στὴν ἱστορία

Ἀπ' τὸ Μωϋσῆ ὡς τὸν καρδινάλιο Ρισελιὲ

Ἀκόμη καὶ στὰ παλαιότερα ἱστορικὰ ντοκουμέντα, τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου καὶ τῆς Κίνας, γίνεται λόγος περὶ κατασκοπείας. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ἐπινόησι παληὰ ὅσο κι' ὁ πολιτισμὸς ἢ μᾶλλον ὅσο κι' ὁ πόλεμος.

Ἡ πρώτη λεπτομερὴς ἱστορία κατασκόπων περιέχεται στὴν Ἁγία Γραφή. Ἀπ' αὐτὴν μαθαίνουμε ὅτι, ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰεχωβά, ὁ Μωϋσῆς ἔστειλε μερικοὺς ἀνθρώπους του στὴ Χαναάν, γιὰ νὰ τοῦ φέρουν πληροφορίες γιὰ τὴ χώρα αὐτὴ καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους της. Στὸ μεταξύ, σταμάτησε κοντὰ στὰ σύνορά της, ἐπικεφαλῆς τῶν Ἰσραηλιτῶν, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Αἴγυπτο.

Οἱ κατάσκοποί του ἦσαν καλοδιαλεγμένοι, ἔξυπνοι καὶ ἱκανοί. Ἐπέτυχαν λοιπὸν ἀπόλυτα στὴν ἀποστολή τους καί, στὴν ἐπιστροφή τους, πληροφόρησαν τὸ Μωϋσῆ ὅτι ἡ Χαναὰν ἦταν μιὰ πλούσια κι' εὔφορη χώρα ὅπου «ἔρρεε γάλα καὶ μέλι», εἶχε ὅμως κατοίκους δυνατούς, γιγαντόσωμους κι' ἐπικίνδυνους. Ὡστόσο ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰσραηλῖται στὴ χώρα αὐτή.

Ἡ Δαλιδὰ μπορεῖ νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τῆς πρώτης «μοιραίας» κατασκόπου. Μὲ τὴ γοητεία της, ὑπέταξε τὸ Σαμψών, ἀνακάλυψε τὸ ἀδύνατο σημεῖο του καὶ τὸν παρέδωσε ἀνυπεράσπιστο στοὺς ἐχθρούς του. Οἱ Φιλισταῖοι τὴν πλήρωσαν γι' αὐτὴ σπουδαία ἐξυπηρέτησι μὲ 1.100 ἀσημένια νομίσματα.

Ὅταν ὁ Δαυΐδ ἀναγκάσθηκε νὰ πολεμήση μὲ τὸν ἐπαναστάτη γυιό του Ἀβεσσαλώμ, μεταχειρίσθηκε ὡς κατάσκοπο ἕνα κάποιο Χουσάϊ. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἀβεσσαλὼμ χρησιμοποίησε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἕνα ἀπ' τοὺς συμβούλους τοῦ πατέρα του, τὸν Ἀχιτοφέλ. Φαίνεται ὡστόσο ὅτι ὁ πρῶτος τὰ κατάφερε καλλίτερα καὶ συνετέλεσε πολὺ στὴ νίκη τοῦ Δαυΐδ, ἐνῷ ὁ Ἀχιτοφὲλ ἀπαγχονίσθηκε, ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ντροπὴ γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

Ἀργότερα, ἡ κατασκοπεία ἀναπτύχθηκε ἰδιαιτέρως στὶς μεσογειακὲς χῶρες, τὴν Ἑλλάδα, τὴ Ρώμη καὶ τὴν Καρχηδόνα. Πρὶν ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς ἀντιμετωπίση τοὺς ἐλέφαντες τοῦ Ἀννίβα (τά... τὰνκς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης) ἔστειλε ἕνα κατάσκοπο στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, γιὰ ν' ἀνακατευτῆ μὲ τοὺς φύλακες τῶν ἐλεφάντων καὶ νὰ μάθη τὸ ἀσθενὲς σημεῖο τους. Ἔτσι, ἐξακριβώθηκε ὅτι οἱ ἐλέφαντες, ἀπρόσβλητοι ἀπὸ βέλη καὶ ἀκόντια, φοβόντουσαν πολὺ τοὺς δυνατοὺς καὶ ξαφνικοὺς θορύβους. Ὅταν λοιπὸν ἐπετέθη ὁ Ἀννίβας, ἄρχισαν ν' ἀντηχοῦν ὅλες μαζὶ οἱ σάλπιγγες τοῦ ρωμαϊκοῦ στρατοῦ. Οἱ ἐλέφαντες τρόμαξαν τότε, ἀφηνίασαν καὶ διασκορπίσθηκαν, κι' ὁ Σκιπίων κέρδισε μιὰ ἀποφασιστικὴ νίκη.

Στὰ χρόνια τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἡ ὀργάνωσις τῆς κατασκοπείας στὴ Ρώμη ἔφτασε στὸ ἀνώτατο σημεῖο της. Ὁ Κράσσος, ποὺ βρισκόταν ἐπικεφαλῆς της, εἶχε σκορπίσει τοὺς κατασκόπους του παντοῦ, ὄχι μόνο στὶς μακρυνὲς ἐπαρχίες τῆς αὐτοκρατορίες, ἀλλὰ καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴ Ρώμη, στὰ σπίτια ἐκείνων ποὺ ἐθεωροῦντο ὕποπτοι ἢ πιθανοὶ ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος.

Ἡ ὀργάνωσις τοῦ Κράσσου μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πρότυπο τῆς Γκεσταπό, τῆς Τσέκα καὶ κάθε ἄλλης «μυστικῆς ἀστυνομίας» τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ Τζένγκις Χὰν εἶχε πολυαρίθμους κατασκόπους ἀνάμεσα στὶς μογγολικὲς ὀρδές του. Μερικὲς δὲ ἀπ' τὶς μεθόδους του ἐξακολουθοῦν νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς σήμερα. Ἔστελνε π. χ. ἕνα κατάσκοπο, σὰν δῆθεν λιποτάκτη, γιὰ νὰ πείση τὸν ἐχθρὸ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἐπίθεσις. Ἄλλοτε πάλι οἱ κατάσκοποί του παρίσταναν τοὺς πραματευτές, γιὰ νὰ μποῦν στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο καὶ νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους. Ἔτσι καὶ σήμερα οἱ κατάσκοποι προσποιοῦνται πολλὲς φορὲς τοὺς φιλήσυχους ἐμπόρους.

Ὁ Torκουεμάδας κι' οἱ ἄλλοι Ἱεροεξετασταὶ χρησιμοποίησαν πολὺ τοὺς κατασκόπους, πρίγκηπες καὶ ζητιάνους, στρατιῶτες καὶ μικρὰ παιδιά... Ἐνεθάρρυναν τοὺς «πιστοὺς» νὰ καταγγέλλουν ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀγαπητά τους πρόσωπα — ὅπως ἔκαναν κ' οἱ Ναζῆδες, πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα.

Ἡ κατασκοπεία ὅμως ποὺ εἶχε διοργανώσει ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ, ἦταν ἡ τελειότερη ἀπ' ὅλες. Εἶχε ἀρχηγό της τὸν περίφημο πάτερ Ἰωσὴφ ντὺ Τραμπλαί. Ὅπως εἶπε δὲ ἕνας ἱστορικός, «ἂν οἱ κατάσκοποι ἦσαν ἄγνωστοι ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρισελιέ, σίγουρα θὰ τοὺς ἐπινοοῦσε αὐτός».

Ἀλλὰ κι' ὁ στρατάρχης τῆς Σαξωνίας, ὁ περίφημος αὐτὸς στρατηγός, ἔδινε μεγάλη σημασία στὴν κατασκοπεία. Τὴ θεωροῦσε ἀπαραίτητη, καὶ δὲν λογάριαζε τὰ ἔξοδα, προκειμένου νὰ πάρη στὴν ὑπηρεσία του ἕνα καλὸ κατάσκοπο. Εἶχε ἐφαρμόσει τὴν ἴδια τακτικὴ ποὺ ὑπάρχει καὶ σήμερα στὶς κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις: Κάθε κατάσκοπος δὲν ἤξερε παρὰ μόνον ἕνα ἀπ' τοὺς συνεργάτες του, κι' ἔτσι, σὲ περίπτωσι συλλήψεώς του, δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀποκαλύψη ὅλους.

Στὴν Ἀγγλία, ὁ βασιλεὺς Ἀλφρέδος ὁ Μέγας δὲν ἐδίσταζε νὰ γίνη ὁ ἴδιος κατάσκοπος. Μεταμφιεσμένος σὲ τροβαδοῦρο, πήγαινε στὰ συμπόσια τῶν Δανῶν ἀξιωματικῶν, ἄκουγε τὶς συζητήσεις τους καὶ μάθαινε τὰ σχέδιά τους.

Ὁ Ἐδουάρδος Γ'. ὑπῆρξε ὁ πρῶτος Ἄγγλος βασιλεὺς καὶ δημιούργησε μιὰ μόνιμη ὀργάνωσι κατασκοπείας, μὲ ἔξοδα τοῦ Βασιλικοῦ Θησαυροφυλακίου. Ἕνας ἀπ' τοὺς ἱκανώτερους κατασκόπους, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἐρρίκου Ε', ὁ Ντὶκ Οὐΐτινγκτον, ἔγινε κατόπιν δήμαρχος τοῦ Λονδίνου! Ὁ Ἐρρῖκος Ζ'. εἰσήγαγε τὸ σύστημα τῶν κρυπτογραφικῶν κωδίκων στὴν ἀλληλογραφία του μὲ τοὺς πρεσβευτάς του.

Ἐπὶ βασιλίσσης Ἐλισσάβετ, ὅλοι οἱ πρεσβευταὶ τῆς Ἀγγλίας ἦσαν συγχρόνως καὶ κατάσκοποι. Ὁ ὑπουργὸς σὲρ Φράνσις Οὐάλσινγκαμ βρισκόταν ἐπικεφαλῆς αὐτῆς τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας, ποὺ συνετέλεσε ὄχι λίγο στὴν καταστροφὴ τῆς Ἱσπανικῆς Ἀρμάδας.

Ἀργότερα, οἱ Στιούαρτ ἀμέλησαν τὴν ὀργάνωσι τῆς κατασκοπείας. Καὶ τὸ πλήρωσαν πολὺ ἀκριβά: μὲ τὸ θρόνο τους καὶ μὲ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀπ' αὐτούς.

Στὰ νεώτερα χρόνια, ἡ ἀγγλικὴ κατασκοπεία ἔγινε τελειότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη. Φυσικά, τὰ ἔξοδά της αὐξήθηκαν ἀνάλογα. Ἐνῷ τὸ 1913 στοίχιζε 50.000 λίρες στὸν κρατικὸ προϋπολογισμό, τὸ 1948 τὸ σχετικὸ κονδύλιο ἔφτασε τὶς 1.500.000 λίρες!

Οἱ ὡραῖες «εὐνοούμενες» τῶν βασιλέων ἔπαιξαν συχνὰ ρόλο κατασκόπων. Μιὰ ἀπ' τὶς ἱκανώτερες ἦταν ἡ Λουΐζα ντὲ Κερουάλ, ποὺ τὴν εἶχε «δανείσει» ὁ Λουδοβῖκος ΙΔ' τῆς Γαλλίας στὸν Κάρολο Β' τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Κάρολος τὴν ἀντάμειψε μὲ τὸν τίτλο τῆς δουκίσσης τοῦ Πορτσμάουθ, γιὰ τὶς ἐρωτικές τρυφερότητές της. Κι' ὁ Λουδοβῖκος τὴν ἔκαμε δούκισσα τοῦ Ὠμπινύ, γιὰ ν' ἀνταμείψη τὶς σπουδαῖες ὑπηρεσίες ποὺ τοῦ πρόσφερε ὡς κατάσκοπος

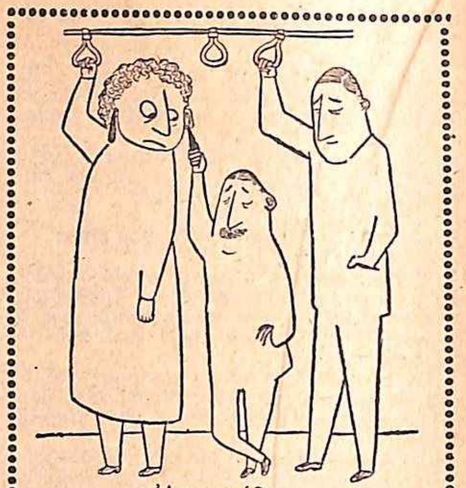

Ἀφηρημάδα...

— Εἶνε ἕνας μεγάλος μπλὲ φάκελλος... Σ' αὐτὸν νὰ κολλήσης τὸ γραμματόσημο, Γιαννάκη...

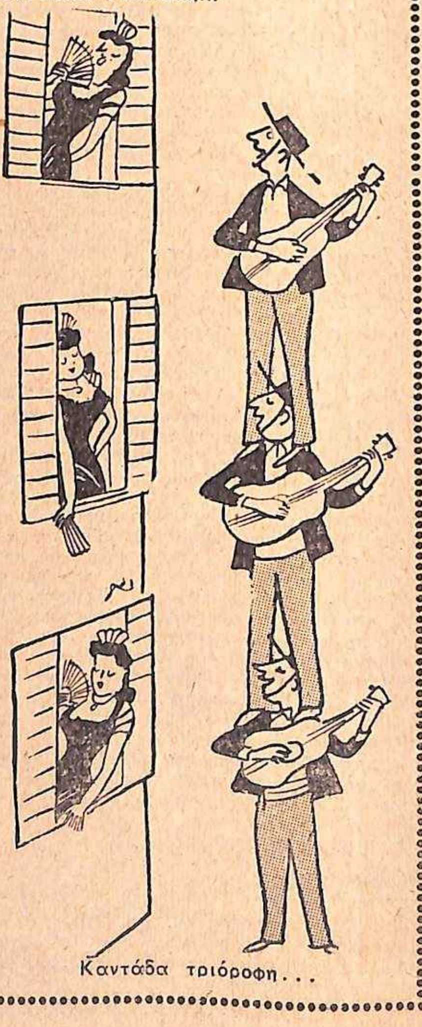

Καντάδα τριόροφη...

Γιὰ νὰ γνωρίσουμε
ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

Στὰ μαγαζιὰ τῆς καρδιᾶς τοῦ Λονδίνου

HONI SOIT QUI MAL Y PENSE
DIEU ET MON DROIT

Ἀπ' τὴν ἐποχὴ Λουδοβίκου τοῦ 14ου ὑπῆρχε ἡ ἀντίληψις πὼς ἡ Ἀγγλία εἶνε «ἕνα ἔθνος ἐμπόρων». Φαίνεται λοιπὸν καθαρά, στὸν ἐπισκέπτη τοῦ 1950, πὼς ἡ γνώμη αὐτὴ δὲν ἀπέχει καὶ πολὺ ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Γυρίζοντας κανεὶς τὸ Λονδῖνο μένει ἔκπληκτος ἀπ' τὴν πληθώρα καὶ ποικιλία τῶν μαγαζιῶν, τὸν πλοῦτο τῶν καταστημάτων, τὴν εὐγένεια τῶν ὑπαλλήλων καὶ — γιατὶ νὰ τὸ κρύψουμε; — ἀπ' τὴ μεγάλη φτήνεια μερικῶν εἰδῶν.

Ὁ Ἕλληνας ἢ ἡ Ἑλληνίδα, ποὺ θὰ θελήση νὰ βγῆ γιὰ ψώνια στὸ Λονδῖνο, πρέπει νὰ ξέρη ὡρισμένα πράγματα. Πρῶτα - πρῶτα παζάρια δὲν μπορεῖ νὰ κάνη, ὅπως στὰ ἀθηναϊκὰ μαγαζιά. Οἱ τιμὲς εἶνε ὡρισμένες καὶ δὲν χωρεῖ καμμιὰ συζήτησις. Στὶς τιμὲς ὅμως, ποὺ ἀναγράφονται πάνω σὲ κάθε εἶδος, ὄχι μὲ σύμβολα, ἀλλὰ μὲ νούμερα καθαρά, χωράει γιὰ τὸν ξένο μόνο ἕνα σκόντο. Τὸ σκόντο τῆς φορολογίας, ποὺ εἶνε σημαντικὸ καὶ σὲ μερικὰ εἴδη φτάνει τὸ 66%.

Ὁ ξένος ἀγοραστὴς γενικὰ δικαιοῦται νὰ ψωνίση ὅ,τι θέλει καὶ χωρὶς δελτίο. Ἂν τὰ πάρη ὅμως τὴν ἴδια ὥρα μαζί του θὰ πληρώση καὶ τὸ φόρο καταναλώσεως. Ἂν ὅμως, δείχνοντας τὸ διαβατήριο του δώση ἐντολὴ νὰ τοῦ τὰ στείλη τὸ κατάστημα στὸ ἀεροδρόμιο ἢ στὸ βαπόρι ποὺ θὰ φύγη τὴν τάδε ἡμερομηνία, τότε ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ φόρο. Τὸ κέρδος ὅπως καταλαβαίνετε εἶνε τεράστιο.

Τὰ μεγάλα καταστήματα μποροῦν ἀκόμη νὰ στείλουν τὰ ἐμπορεύματα ἀπ' εὐθείας σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε διεύθυνσι τῶν Ἀθηνῶν. Ἕνα ἀνδρικὸ κοστούμι ἢ γυναικεῖο ταγιὲρ λ.χ., ἀπὸ ἀγγλικὸ ὕφασμα πρώτης ποιότητος, ποὺ στὸ Λονδῖνο στοιχίζει 280 χιλιάδες δραχμὲς περίπου, μπορεῖ νὰ τὸ ψωνίσετε καὶ νὰ τὸ λάβετε στὴν Ἑλλάδα, μὲ μιὰ μικρὴ ἐπιβάρυνσι εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν γιὰ τὰ ταχυδρομικά. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ ὁτιδήποτε ἄλλο εἶδος, ποὺ δὲν πληρώνει στὸ ἑλληνικὸ τελωνεῖο εἰσαγωγικὸ δασμό, ἂν ἔχη χαρακτηρισθῆ ὡς «δῶρο».

★

Οἱ ὡραῖες Ἀθηναῖες, ποὺ θἄθελαν νὰ περιποιηθοῦν κάπως μεθοδικώτερα καὶ πιὸ «ἐπιστημονικὰ» τὸν ἑαυτό τους, θἄβρουν στὸ Λονδῖνο καλλυντικὰ παγκόσμιας φήμης, ὅπως τὰ περίφημα τῆς Ἐλίζαμπετ Ἄρντεν, στὸ ἕκτο σχεδὸν τῆς τιμῆς, ποὺ πουλιοῦνται στὴν Ἀθήνα. Κρέμες ἡμέρας καὶ νυχτός, τονωτικὰ τοῦ δέρματος, κραγιόν, πούδρες, ρίμελ, ρούζ, ντεμακιγιάζ, λοσιόν, πάμφτηνα. Μονάχα τ' ἀρώματα τους δὲν μποροῦν νὰ συναγωνιστοῦν τὰ παριζιάνικα. Ἔχουν ὅμως μιὰ ἐξαίρετη διεθνοῦς φήμης «λεβάντα», τοῦ Γιάρντλεϋ, ποὺ τὸ μεγάλο μπουκάλι στοιχίζει μονάχα 17 σελίνια, 35 χιλιάδες περίπου.

Τὰ δερμάτινα εἴδη εἶνε ἀκριβώτερα ἀπ' ὅ,τι στὰς Ἀθήνας καὶ γιὰ τὰ παπούτσια τους εἰδικά, ἀντρικὰ καὶ γυναικεῖα, δὲν φημίζονται οἱ Λονδρέζοι. Ἀσφαλῶς σὲ γοῦστο, σχέδια, ποιότητα καὶ πρωτοτυπία οἱ Ἀθηναῖοι ὑποδηματοποιοὶ εἶνε ἄσσοι στὸ εἶδος τους.

Ἡ μέση ἀστικὴ καὶ ἡ λαϊκὴ τάξις συνηθίζει πολὺ στὴν Ἀγγλία τὰ ἕτοιμα ροῦχα. Μεγάλα καταστήματα τῆς «Ὄξφορντ» καὶ τῆς «Ρήτζεντ Στρίϊτ» λανσάρουν στὶς βιτρίνες τους ὡραία λινὰ καλοκαιρινὰ φορεματάκια μὲ δυὸ χάρτινες λίρες. Ὑπάρχουν καὶ μοντελάκια μάλλινα πάνω ἀπὸ πέντε λίρες. Κοστούμια ἕτοιμα καλοραμένα μπορεῖ νὰ πάρη κανεὶς μὲ 420 χιλιάδες δραχμές. Κι' ἂν δὲν πληρώση τὸ φόρο θὰ κερδίση τουλάχιστον 150 χιλιάδες δραχμές.

Τὰ γουναρικὰ εἶνε τὸ καλοκαίρι πάμφτηνα, ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα πληρώνουν εἰσαγωγικὸ δασμό, ὅπως καὶ νὰ τὰ στείλη κανείς.

Κουβέρτες ὁλόμαλλες μονάχα 80 - 100 χιλιάδες. Σερβίτσια φαγητοῦ 400.000 τὰ τῶν 2.500.000 δραχμῶν. Ἀδιάβροχα ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα τῶν 600 - 800.000 δραχμῶν μονάχα 200 - 450 χιλιάδες. Γυναικεῖες ὀμπρέλες «συμπτυσσόμενες», γιὰ νὰ χωροῦν στὴν τσάντα, ἀπὸ 70 - 150 χιλιάδες. Κάλτσες γυναικεῖες δὲν ὑπάρχουν στὸ Λονδῖνο, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ φοροῦν οἱ Ἀθηναῖες μας. Βρίσκει κανεὶς χοντρὲς μᾶλλον κάλτσες. Οἱ ἀμερικάνικες καὶ οἱ παριζιάνικες εἶνε δυσεύρετες. Τουναντίον οἱ ἀντρικὲς κάλτσες εἶνε πολλὲς καὶ φτηνές. Θαυμάσιες κάλτσες μὲ 12 χιλιάδες, μαζὶ μὲ τὸ φόρο βέβαια.

Εἶνε ἀλήθεια πὼς τὸ Λονδῖνο εἶνε τὸ ἀρχαιότερο καὶ τὸ πιὸ πεπειραμένο ἐμπορικὸ κέντρο τοῦ κόσμου. Αἰῶνες ὁλόκληρες χρειάστηκαν γιὰ ν' ἀποχτήση αὐτὴ τὴ φινέτσα τῆς ἀγοραπωλησίας, ποὺ σκλαβώνει κυριολεκτικὰ τὸν ξένο. Ὑπάλληλοι μὲ εὐγένεια ἐξαιρετικὴ καὶ καταστηματάρχες ὑποχρεωτικώτατοι μὲ τὸ μειδίαμα πάντα στὰ χείλη, ἔστω καὶ ἂν τοὺς τυραννήσετε ἐπὶ μιὰ - δυὸ ὧρες χωρὶς νὰ ψωνίσετε, θὰ σᾶς ποῦν ὅταν φεύγετε τὸ «θὲνκ γιοῦ».

Σημειῶστε μερικὰ καταστήματα, νὰ τάχετε ὑπ' ὄψι σας, ὅταν... πᾶτε κάποτε στὸ Λονδῖνο. Ἀρχίζουμε ἀπ' τὸ Πικαντίλυ: «Σονὸν καὶ Ἔγκνταρ», μαγαζὶ 150 χρόνων, μὲ ὅλα τὰ εἴδη ἀνδρικά, γυναικεῖα, παιδικά. «Λίλλυ Χουάϊτς», εἰδικὸ καὶ γιὰ εἴδη σπόρ. «Φόρτνουμ καὶ Μέϊσον», μὲ ἑπτὰ πατώματα καὶ 37 διαμερίσματα. «Λίνκολν Μπέννετ», περίφημο γιὰ τὰ καπέλλα του. «Ὄγκντεν καὶ υἱοί», γιὰ τὰ χρυσαφικὰ καὶ ἀσημικά.

Στὴ «Νάϊτς μπρὶτζ» θὰ βροῦμε στοῦ «Χάρροντς», ἂν δὲ χαθοῦμε μέσα σ' αὐτό, ὅ,τι ζητήση ἡ ψυχή μας, στὸ «Σκὸτς χάουζ» ὡραιότατα σκωτσέζικα εἴδη.

Στὴ «Μπὸντ Στρίϊτ», ἂν ἐπισκεφθοῦμε τοὺς «Φίννιγκανς», θὰ ἰδοῦμε ὡραῖα γυναικεῖα ὑφάσματα καὶ δερμάτινα εἴδη, στοὺς «Ἄσπριϊ» δῶρα ὅλων τῶν εἰδῶν, στὸν «Μπένσον» ρολόγια, διαμαντικά, χρυσαφικά, στὸν «Γουῶλπορτ» λινά.

«Ἀριστοκρατικά», «ἀκριβὰ» καταστήματα θεωροῦνται ἀπ' τοὺς Λονδρέζους τῆς Ὄξφορντ Στρίϊτ καὶ τῆς Ρέτζεντ Στρίϊτ. Στὴν Ὄξφορντ ὑπάρχουν οἱ «Ἤβανς», τὸ πιὸ μοντέρνο μαγαζὶ γιὰ γυναικεῖα, τὸ «Χὶς Μάστερς Βόϊς» γιὰ ραδιόφωνα, τηλεόρασι καὶ γραμμόφωνα, τοῦ «Μέϊπλ» γιὰ ἔπιπλα καὶ διακοσμήσεις, τοῦ «Σέλφριτζες», γιὰ ὅλα τὰ εἴδη, ἀληθινὴ καρδιὰ τῆς Λονδρέζικης ἀγορᾶς.

Τέλος στὴ Χάϋμάρκετ εἶνε τὸ «Μπέρμπερυς» παγκόσμιας φήμης κατάστημα γιὰ τὰ ἀδιάβροχα. Κατόπιν στὴ Ρέτζεν Στρίϊτ θὰ βροῦμε εἴδη μόδας στοὺς «Ντίκινς καὶ Τζόουνς», στοὺς «Λάουλιϊς» βάζα καὶ διάφορα γυαλικά, στὸν «Ὄστιν Ρίϊντ» ἀνδρικὰ κοστούμια, στοὺς «Ρόμπινσον καὶ Κλίϊβερ», λινά.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ἔχουν γιὰ ἔμβλημα τους τὴν εἰλικρίνεια, τὴ σταθερὴ ποιότητα, τὴν περιποίησι καὶ τὴν ἀρχή: «Τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει».

Ἐμπορικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα δηλαδὴ ἄγνωστα στὸν τόπο μας ποὺ τὸ ἐμπόριο εἶναι συνήθως — γιὰ τὸν ἔμπορο καὶ γιὰ τὸν ἀγοραστὴ — συναγωνισμὸς καπατσωσύνης. Ὅποιος γελάση τὸν ἄλλο στὰ παζάρια!

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα ἀπ' τὸ Πικαντίλυ: Ἡ στοὰ Μπάρλινγκτον, ἀπ' ὅπου μπορεῖ κανεὶς στὶς βροχερὲς κυρίως ἡμέρες νὰ ψωνίση ὡραιότατα δῶρα γιὰ ἄντρες καὶ γυναῖκες.

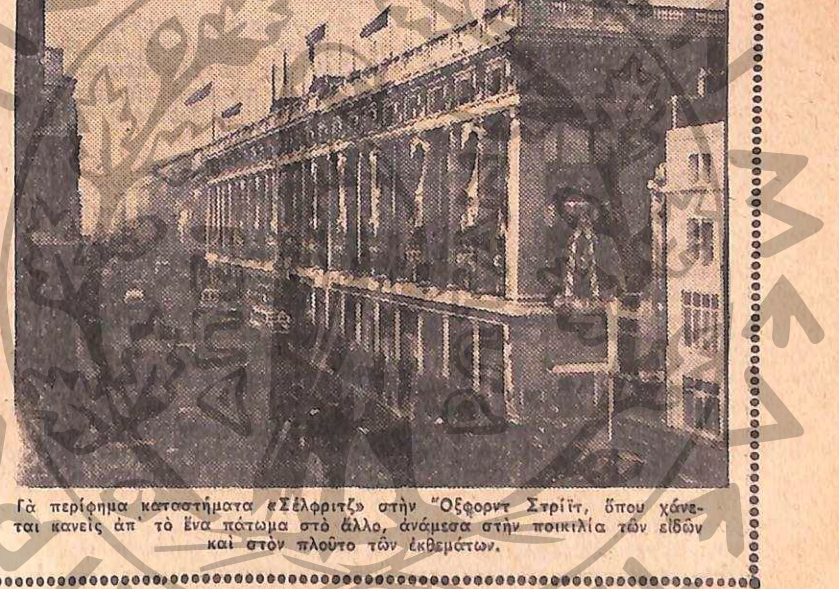

Τὰ περίφημα καταστήματα «Σέλφριτζ» στὴν Ὄξφορντ Στρίϊτ, ὅπου χάνεται κανεὶς ἀπ' τὸ ἕνα πάτωμα στὸ ἄλλο, ἀνάμεσα στὴν ποικιλία τῶν εἰδῶν καὶ στὸν πλοῦτο τῶν ἐκθεμάτων.

Τὰ δυὸ φέρετρα

Ἱστορικὸ διήγημα

Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1648, ὁ Φλαμανδὸς Δαυΐδ Χόρνερ, ὁ τρομερὸς πειρατὴς τῆς Ποῦνα, ἐμφανίστηκε μὲ τὸ «Γεράκι», τὸ ἀήττητο καράβι του, μπροστὰ στὸ λιμάνι τοῦ Γκουαγιακίλ.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ Ἰσπανοὶ στρατιῶτες ὑπεράσπιζαν τὴν πόλι. Ἀλλὰ προτίμησαν ν' ἀνεβοῦν στὰ βουνά, ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα, παρὰ νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς πειρατές. Καί, στ' ἀλήθεια, τί μποροῦσαν νὰ κάμουν, τόσο λίγοι ποὺ ἦσαν;

Μερικὲς βάρκες ξεκίνησαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ πειρατικὸ καὶ σὲ λίγο οἱ πειρατὲς ξεχύθηκαν μέσα στὴν πόλι.

Ἦταν περισσότεροι ἀπὸ ἑκατό.

Ἀλλ' οὔτε ἔσφαξαν κανένα, οὔτε λεηλάτησαν τὰ πάντα, οὔτε κακοποίησαν καμμιὰ γυναῖκα, ὅπως περίμεναν ὅλοι πὼς θἄκαναν.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα ξανακατέβηκαν στὴν προκυμαία εἶχαν μαζί τους ἕνα μοναδικὸ αἰχμάλωτο κι' ἕνα φέρετρο.

Ὁ αἰχμάλωτος ἦταν ὁ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο, διοικητὴς τοῦ Γκουαγιακίλ. Καὶ μέσα στὸ φέρετρο ἀναπαυόταν ἡ δόνα Ἰσαβέλλα, ἡ γυναῖκα του, ποὺ εἶχε πεθάνει μερικὲς ἡμέρες προτήτερα. Ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς, ἦταν ἡ ἐπίσημη πληροφορία. Δολοφονημένη ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ψιθύριζαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Γιατὶ κανεὶς δὲν ἀγνοοῦσε πὼς ἡ δόνα Ἰσαβέλλα ἀγαποῦσε τὸ Δαυΐδ Χόρνερ καὶ πὼς ὁ τρομερὸς πειρατὴς εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ ἴδιο τὸ σπίτι της.

Τὸ εἰδύλλιό τους ἦταν πολὺ παληό. Εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Γρενάδας, ὅπου ἡ Ἰσαβέλλα ζοῦσε τότε μὲ τοὺς γονεῖς της. Ὁ Δαυΐδ εἶχε καταχτήσει τὴν πόλι κι' ἡ ἐξουσία του κράτησε περισσότερο ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα γνώρισε ἐκείνη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη ἀργότερα γυναῖκα τοῦ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο κι' αἰσθάνθηκε ἕνα φλογερὸ πάθος γι' αὐτήν.

Κι' ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ἀγαπήσει ἐπίσης τὸν Δαυΐδ καὶ τὸν ἱκέτευε νὰ τὴν πάρη μαζί του. Μὰ ὁ πειρατὴς δίσταζε. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ κάμη τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε νὰ μοιραστῆ μαζί του τὴν ἄγρια καὶ γεμάτη κινδύνους ζωὴ ποὺ ζοῦσε;

Ὁ αἰχμάλωτος ἦταν ὁ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο καὶ μέσα στὸ φέρετρο ἀναπαυόταν ἡ δόνα Ἰσαβέλλα...

Κατὰ τὴν ὑποχώρησι ἀπὸ τὴ Γρενάδα, ὁ Δαυΐδ τραυματίστηκε πολὺ σοβαρὰ κι' ἀναγκάστηκε νὰ μείνη περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο στὸ κρεββάτι.

Οἱ γονεῖς τῆς Ἰσαβέλλας, ποὺ εἶχαν ὑποψιαστῆ τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν πειρατή, βιάστηκαν τότε νὰ τὴν παντρέψουν μὲ τὸ διοικητὴ τοῦ Γκουαγιακίλ.

Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1648, ὁ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο ἔφυγε ἀπὸ τὸ Γκουαγιακὶλ γιὰ νὰ πάη στὸ Κίτο, ὅπου εἶχε τότε τὴν ἕδρα του ὁ Ἱσπανὸς ἀντιβασιλεύς.

Κι' ὁ Δαυΐδ Χόρνερ ἐπωφελήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία, γιὰ νὰ τρέξη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀγαπημένη του, μεταμφιεσμένος σὲ μοναχό.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὁ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο ἔμαθε αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι. Κι' ἔμαθε ἀκόμη ἀπὸ μιὰ καμαριέρα τῆς γυναίκας του πὼς ὁ παράξενος μοναχὸς εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸν κοιτῶνα τῆς Ἰσαβέλλας.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἡ νεαρὴ γυναῖκα βρέθηκε νεκρή.

Καὶ νά ποὺ τώρα ὁ Δαυΐδ Χόρνερ εἶχε στείλει τοὺς ἀνθρώπους του γιὰ νὰ πάρουν τὸ φέρετρό της καὶ νὰ φέρουν ἐπίσης πάνω στὸ πλοῖο του, αἰχμάλωτο, τὸ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο.

Ὅταν οἱ πειραταὶ μπῆκαν στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Ὀλιβιέρο, ὁ ἄρχοντας θέλησε ν' ἀντισταθῆ. Τράβηξε τὸ ξίφος του καὶ σκότωσε τοὺς δυὸ πρώτους πειρατὲς ποὺ τὸν πλησίασαν. Ἀμέσως οἱ ἄλλοι ρίχτηκαν ἐναντίον του μὲ τὰ τσεκούρια τους. Ἕνας σκληρὸς ἀγῶνας ἄρχισε. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ ξίφος τοῦ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο ἔσπασε. Πέταξε τότε τὸ κομμάτι ποὺ εἶχε ἀπομείνει καὶ σταύρωσε τὰ χέρια του στὸ στῆθος του, κυττάζοντας τοὺς ἀντιπάλους του μὲ περιφρόνησι.

Οἱ πειραταὶ δὲν δίστασαν στιγμή. Ἔδεσαν τὰ χέρια του μ' ἕνα χοντρὸ σχοινί, κι' ἀφοῦ φορτώθηκαν τὸ φέρετρο τῆς Ἰσαβέλλας, τράβηξαν τὸ σκληρὸ ἄρχοντα πρὸς τὸ λιμάνι. Ἐκεῖ τὸν ἔρριξαν στὴ βάρκα τους, πλάϊ στὸ φέρετρο τῆς τραγικῆς δόνας καὶ διπλάρωσαν στὸ πλοῖο, χωρὶς κανένας νὰ τολμήση νὰ τοὺς ἐμποδίση, γιατὶ κανένας δὲν συμπαθοῦσε τὸν ἄκαρδο Ὀλιβιέρο, τὸ φονιᾶ τῆς πεντάμορφης γυναῖκας του.

Τὸ «Γεράκι» βγῆκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἀλλὰ ξαναγύρισε ἐκεῖ τὸ ἄλλο πρωΐ.

★

Αὐτὴ τὴ φορὰ μόνο μιὰ βάρκα πλησίασε στὴν προκυμαία. Μερικοὶ πειρατὲς ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ δυὸ φέρετρα καὶ τ' ἀπόθεσαν πάνω στὴν ἀποβάθρα. Ἡ βάρκα ξαναγύρισε κατόπιν στὸ πλοῖο, ποὺ ἀνοίχθηκε ἀμέσως στὸ πέλαγος, μ' ἁπλωμένα ὅλα του τὰ πανιά. Σὲ λίγο χάθηκε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Γκουαγιακὶλ ξεθάρρεψαν τότε καὶ πλησίασαν στὰ δύο φέρετρα.

Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν τῆς δόνας Ἰσαβέλλας. Ὅταν τὸ ἄνοιξαν, εἶδαν πὼς τὸ κορσὰζ τῆς νεκρῆς ἦταν ἀνασηκωμένο λίγο πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος. Μιὰ μαυρειδερὴ πληγὴ ἀπὸ ἐγχειρίδιο ξεχώριζε ἐκεῖ. Θἄπρεπε νὰ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες.

Ὅλοι κατάλαβαν τότε πὼς ἡ δόνα Ἰσαβέλλα εἶχε δολοφονηθῆ πραγματικὰ μὲ μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά.

Μέσα στὸ ἄλλο φέρετρο βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ Μπαρτολομέο Ὀλιβιέρο. Τὸ μαχαῖρι ἦταν καρφωμένο στὴν καρδιὰ τοῦ διοικητοῦ τοῦ Γκουαγιακὶλ καὶ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὴν πληγή του εἶχε βάψει κατακόκκινο τὸ πουκάμισό του.

Ὁ Δαυΐδ Χόρνερ εἶχε ἐκδικηθῆ γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης του.

ΕΜΜ. ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ

✪ ✪

Διάσημοι χωλοὶ

Ὁ Σαίξπηρ, ὁ μέγας τραγικὸς ποιητὴς τῆς Ἀγγλίας. Ὅπως ὅμως λένε μερικοὶ ἱστορικοί, ὁ Σαίξπηρ δὲν ἦταν χωλός, ἀλλὰ δὲν εἶχε κανονικὸ βάδισμα.

Ὁ Βύρων, ποὺ λυπόταν μάλιστα ἐξαιρετικὰ γιὰ τὸ ἐλάττωμά του αὐτό. Λένε μάλιστα πὼς εἶπε κάποτε σ' ἕνα φίλο του:

«Ἂν κατὰ τοῦτο — κι' ἔδειξε τὸ κεφάλι του — εἶμαι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, κατὰ τοῦτο — κι' ἔδειξε τὸ πόδι του — εἶμαι πολὺ κατώτερος ἀπ' αὐτούς».

Ὁ Βενιαμὶν Κωνστάν, ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεύς.

Ὁ Βάλτερ Σκώτ, ὁ διάσημος Σκῶτος μυθιστοριογράφος.

Ὁ Ταλλεϋράνδος, ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης.

Ἡ κ. Λαβαλλιέρ, ἡ περίφημη εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, ἡ ὁποία, γιὰ νὰ κρύβη τὴν ἐλαφρή της χωλότητα, φοροῦσε παπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια.

Ὁ Γεζέριχος, ἡγεμὼν τῶν Βανδάλων.

Ὁ Αὔγουστος, ὁ ἔνδοξος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ὁ Ἀγησίλαος, ὁ ἔνδοξος βασιλεὺς καὶ στρατηγὸς τῆς Σπάρτης.

Ὁ Ταμερλάνος, ὁ περιβόητος Μογγόλος κατακτητής.

Ὁ Κάρολος Β΄. ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ κληρονόμος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως.

Ὁ Ριχάρδος ὁ Γ΄., βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας (1352 - 1435) ποὺ ἦταν συγχρόνως καμπούρης καὶ χωλὸς καὶ διακρινόταν γιὰ τὴ θηριωδία τῆς ψυχῆς του. Δολοφόνησε μάλιστα τὸν ἀνηψιό του Ἐδουάρδο τὸν Ε΄. γιὰ νὰ τοῦ ἁρπάξη τὸ θρόνο.

Οἱ πόνοι ΤΗΣ ΠΛΑΤΗΣ

Ἀποτελέσματα ἑνὸς λάθους τῆς Φύσεως

Στὴν καθημερινή μας ζωή, στεκόμαστε, καθόμαστε, περπατᾶμε, ἐργαζόμαστε, κοιμόμαστε κατὰ τρόπο λανθασμένο. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ ὑποφέρουμε ἀπὸ πόνους τῆς πλάτης.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴν ἔχη γνωρίσει αὐτοὺς τοὺς πόνους, ποὺ βασανίζουν ἀνέκαθεν τὸ ἀνθρώπινο γένος, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πλουσίους καὶ φτωχούς... Ἄλλωστε τοὺς εὐνοεῖ ἡ ἐλαττωματικὴ κατασκευὴ τοῦ σώματός μας, ἑνὸς ἀπ' τὰ χειρότερα ζωντανὰ «οἰκοδομήματα» ποὺ μπορεῖ νὰ γίνουν. Πραγματικά, τὸ σχῆμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης μας ἔρχεται σ' ἀντίθεσι μὲ τοὺς στοιχειώδεις νόμους τῆς μηχανικῆς. Μένει ἀκόμη σχεδὸν ὅπως ἦταν στοὺς τετράποδες προγόνους μας μὲ τὴν κατανομὴ τοῦ βάρους τοῦ σώματος σ' ὁλόκληρο τὸ μῆκος τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἐνῶ ἡ ὄρθια στάσις φορτώνει ὅλο αὐτὸ τὸ βάρος στοὺς λίγους τελευταίους σπονδύλους.

Ἀνάμεσα στοὺς σπονδύλους ὑπάρχουν δίσκοι ἀπὸ «χόνδρον», ἀπαραίτητοι γιὰ νὰ δίνουν μιὰ εὐλυγισία στὸ σύνολο τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Ἐξ ἄλλου, ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἔχει ἐλαστικοὺς συνδέσμους καὶ μῦς ποὺ τὴ συγκρατοῦν στὴ θέσι της. Μ' αὐτὰ τὰ μέσα ἡ Φύσις ἐπιδιώκει νὰ καλλιτερέψη ὅσο τὸ δυνατὸν ἕνα ἐλαττωματικὸ κατασκεύασμά της. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως προσπαθεῖ — θἄλεγε κανεὶς — ν' ἀντιδράση στὸ ἔργο της, μὲ τὶς λανθασμένες στάσεις καὶ κινήσεις του.

Προκαλεῖ ἔτσι μιὰ βαθμιαία φθορὰ τῶν δίσκων ποὺ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν σπονδύλων. Οἱ δίσκοι αὐτοὶ «ἁπλώνουν» τότε, ξεχειλώνουν καὶ πιέζουν τὸ νωτιαῖο μυελὸ ἢ τὶς ρίζες τῶν νεύρων. Ὅταν συμβῆ αὐτό, πονᾶμε εἴτε στὴν πλάτη εἴτε στὸ μέρος τοῦ σώματος ὅπου καταλήγουν τὰ νεῦρα (χέρια, πόδια, κλπ.).

Ἄλλοτε πάλι ἀρχίζουν νὰ τρίβωνται μεταξύ τους οἱ «ἀποφύσεις» τῶν σπονδύλων, κι' ἔτσι προκαλεῖται ἡ λεγομένη παραμορφωτικὴ ἀρθρῖτις, ἐντοπισμένη στὴ σπονδυλικὴ στήλη.

Πάντως οἱ διαταραχὲς αὐτὲς ἔχουν κοινὸ σύμπτωμα τοὺς δυνατοὺς πόνους στὸ κάτω μέρος τῆς πλάτης. Ἄλλοτε, οἱ γιατροὶ συνιστοῦσαν σὲ τέτοιες περιπτώσεις ἀνάπαυσι στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ λείψη σιγὰ-σιγὰ ἡ ὀδυνηρὴ σύσπασις τῶν μυῶν τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Σήμερα ἐπιτυγχάνεται πολὺ γρηγορώτερα τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, μὲ εἰδικὰ φάρμακα, ὅπως τὸ «κουράρε» (τὸ δηλητήριο τῶν ἰθαγενῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς) καὶ ἡ «μυανεσίνη».

Κάποτε ὡστόσο, σὲ σοβαρώτερες περιπτώσεις, χρειάζεται χειρουργικὴ ἐπέμβασις. Ἀφαιρεῖται δηλαδὴ ὁ φθαρμένος δίσκος ἢ συνενώνονται μεταξύ τους δυὸ σπόνδυλοι, μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς ὀστοῦ ποὺ κολλάει ἀπάνω τους καὶ τοὺς κρατάει πιὰ ἀκίνητους.

Μπορεῖ νὰ ὀφείλωνται οἱ πόνοι τῆς πλάτης σὲ κακὴ κατασκευὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἢ σὲ ὄγκο, ἢ σὲ σπονδυλίτιδα (φυματίωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης). Ἡ συνηθέστερη ὅμως αἰτία τους εἶναι ἡ χρονία τοπικὴ ὑπερκόπωσις.

Αὐτὸ συμβαίνει πρὸ πάντων στὶς γυναῖκες, στὶς ὁποῖες ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς σπονδυλικῆς στήλης εἶναι χειρότερη παρὰ στοὺς ἄντρες (σχηματίζεται δηλαδὴ στὴ μέση μεγαλείτερη καμπύλη πρὸς τὰ ἐμπρός). Ἐπὶ πλέον τὸ πρόσθετο βάρος τῆς ἐγκυμοσύνης κουράζει ἀκόμη πιὸ πολὺ τὴ γυναικεία σπονδυλικὴ στήλη.

Κι' ὅμως οἱ νοικοκυρὲς σκύβουν ἀμέτρητες φορές, λυγίζοντας τὴ μέση τους, γιὰ νὰ πλύνουν τὰ πιάτα ἢ γιὰ τὶς ἄλλες δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Μ' αὐτὴ τὴν κίνησι, τεντώνονται ὑπερβολικὰ οἱ μῦς καὶ οἱ σύνδεσμοι τῶν σπονδύλων. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγη, ἡ νοικοκυρὰ δὲν ἔχει παρὰ νὰ γονατίζη μὲ τὸ ἕνα της πόδι, ὅταν χρειάζεται νὰ σκύψη, οὕτως ὥστε νὰ μὴ λυγίζη πολὺ τὴ σπονδυλικὴ στήλη της καὶ συγχρόνως νὰ ρίχνη πάνω στοὺς μηροὺς ἕνα μέρος τοῦ βάρους τοῦ σώματός της. Ἴσως νὰ τῆς φανῆ δύσκολο στὴν ἀρχή, ἀλλὰ θὰ τὸ συνηθίση σιγὰ - σιγὰ καὶ θὰ διαπιστώση πόσο εἶναι ξεκουραστικό.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὴ δακτυλογράφο ἢ στὸν ὑπάλληλο, ποὺ κάνει καθιστικὴ δουλειά. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι κουράζεται ἡ σπονδυλικὴ στήλη καὶ πονεῖ ἡ πλάτη, ἂν ἡ στάσις εἶναι κακή. Κανονικά, πρέπει νὰ πατᾶνε τὰ πόδια πάνω σ' ἕνα χοντρὸ βιβλίο ἢ σὲ κάτι παρόμοιο, εἴτε ν' ἀκουμπᾶνε καὶ τὰ δυὸ καλὰ στὸ πάτωμα, γιὰ νὰ ξεκουράζουν τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Τὸ τόσο συνηθισμένο σταύρωμα τῶν ποδιῶν κουράζει τὴν πλάτη.

Πρέπει ἐξ ἄλλου νὰ ὑπάρχη ἕνα μαξιλάρι κάτω ἀπ' τοὺς μηρούς, πίσω ἀκριβῶς ἀπ' τὰ γόνατα, γιὰ νὰ τ' ἀνασηκώνη λίγο κι' ἔτσι νὰ διατηρῆ τὴ σπονδυλικὴ στήλη σὲ μιὰ γωνία λιγώτερο κουραστική. Ἕν' ἄλλο μαξιλάρι πρέπει νὰ βρίσκεται πίσω ἀπ' τὴν πλάτη. Αὐτὸ θἄναι λεπτότερο πρὸς τὰ πάνω καὶ παχύτερο πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκουμπάει στὴ μέση. Ἂν δὲν ὑπάρχη αὐτὸ τὸ δεύτερο μαξιλάρι, πρέπει τουλάχιστον ἡ πλάτη ν' ἀκουμπάη ὁλόκληρη γερὰ πάνω στὸ κάθισμα, ἔτσι ὥστε νὰ λιγοστεύη ὅσο τὸ δυνατὸν ἡ κυρτότης τῆς μέσης.

Οἱ κουρεῖς, οἱ ὀδοντογιατροί, κλπ., μποροῦν καλλίτερα νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους καθισμένοι σ' ἕνα ψηλὸ σκαμνί, γιὰ νὰ μὴν κουράζωνται πολύ. Ἂν ὡστόσο ἡ ἐργασία σας ἐπιβάλλη τὴν ὀρθοστασία, μάθετε τουλάχιστον νὰ στέκεσθε ὅπως πρέπει. Ἡ στρατιωτικὴ στάσις τῆς «προσοχῆς» εἶναι ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλες γιὰ τὴν πλάτη. Φροντίσετε νάχετε τὰ πόδια σας παράλληλα μεταξύ τους, λίγο ἀνοιχτά, μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματος ριγμένο μᾶλλον πρὸς τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ πέλματος. Τὰ γόνατα πρέπει νἄναι χαλαρωμένα καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἡ κοιλιὰ τραβηγμένη πρὸς τὰ μέσα καὶ τὸ πηγοῦνι πρὸς τὰ κάτω.

Στὸν ὕπνο σας, ἀποφεύγετε ἕνα πολὺ μαλακὸ στρῶμα ποὺ βουλιάζει. Τὸ στρῶμα σας πρέπει νἄναι μᾶλλον σκληρό, ἢ νὰ ὑπάρχη ἀπὸ κάτω ἕνα φύλλο κοντραπλακέ, γιὰ ν' ἀναπαύεσθε καλά.

Τέλος, ἡ παχυσαρκία ἀποτελεῖ μιὰ πρόσθετη ἐπιβάρυνσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ πρέπει νὰ λείψη, ἢ τουλάχιστον νὰ ἐλαττωθῆ.

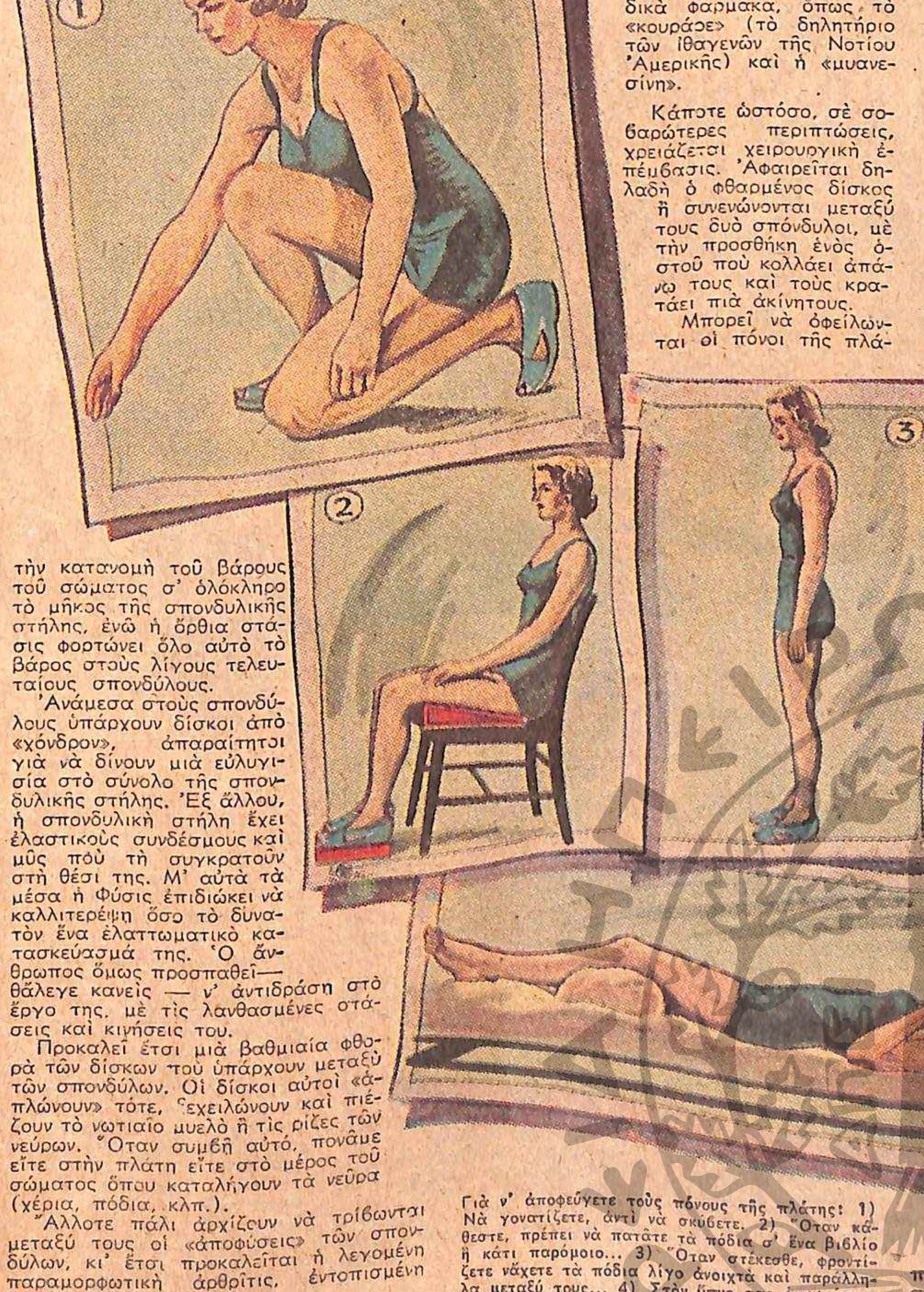

Γιὰ ν' ἀποφεύγετε τοὺς πόνους τῆς πλάτης: 1) Νὰ γονατίζετε, ἀντὶ νὰ σκύβετε. 2) Ὅταν κάθεστε, πρέπει νὰ πατᾶτε τὰ πόδια σ' ἕνα βιβλίο ἢ κάτι παρόμοιο... 3) Ὅταν στέκεσθε, φροντίζετε νάχετε τὰ πόδια λίγο ἀνοιχτὰ καὶ παράλληλα μεταξύ τους... 4) Στὸν ὕπνο σας ἀποφεύγετε τὸ πολὺ μαλακὸ στρῶμα.

Ὁ «ἀόρατος»

Ὁ Μπὶλ Φάλκερ στριφογύριζε ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα στὸ κρεββάτι του χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ κλείση μάτι. Στὸ τέλος, ἀπελπίστηκε καὶ τινάχτηκε ὄρθιος. Τὴν ἴδια στιγμή, χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὴ τὴν ὥρα; σκέφτηκε.

Καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό. Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἦταν ὁ Τζόε Μπόλερ.

— Μπορῶ νὰ σὲ ἰδῶ, Μπίλ; ρώτησε.

— Ἀπόψε;

— Ναί. Εἶνε ἀνάγκη.

— Καλά. Σὲ περιμένω.

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικὸ κι᾽ ἔκαμε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο. Φαινόταν ἐκνευρισμένος.

Ὁ Τζόε δὲν ἄργησε νὰ φανῆ.

Ὁ Μπὶλ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του καὶ τὸν ὡδήγησε στὸ σαλόνι.

— Τί τρέχει; ρώτησε.

— Γιὰ τὴ στιγμὴ τίποτε, ἀπάντησε ὁ Τζόε. Ἀλλὰ δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ δῶ κι᾽ ἐμπρός.

— Σοῦ διεβίβασε καμμιὰ καινούργια ἐντολὴ ὁ «Ἀόρατος»;

— Ὄχι.

Ὁ Τζόε χαμογέλασε.

— Θέλω νὰ συζητήσουμε πάνω σ᾽ αὐτὸ τὸ θέμα, πρόσθεσε.

— Ἐννοεῖς πὼς θέλεις νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν «Ἀόρατο»; ρώτησε ὁ Μπίλ. Ἀλλὰ τί ἔχουμε νὰ ποῦμε;... Μήπως ξέρουμε τίποτε γι᾽ αὐτόν;... Μᾶς διαβιβάζει πάντοτε τὶς διαταγές του μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ μᾶς στέλνει τὴν ἀμοιβή μας μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Πρέπει νὰ ὁμολογήσης, ἄλλωστε, πὼς μᾶς καλοπληρώνει... Μήπως δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ σύστημα; Ἂν θέλης τὴ δική μου γνώμη, εἶμαι ἐνθουσιασμένος. Ἔχουμε ὅλοι τὸ κεφάλι μας ἥσυχο...

Μιλοῦσε ἀργὰ καὶ δὲν ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Τζόε.

Ὁ τελευταῖος συμφώνησε.

— Δὲν εἶνε ἄσχημο τὸ σύστημα ποὺ ἔχει ὁ «Ἀόρατος», εἶπε. Μὰ ἀπὸ δῶ κι᾽ ἐμπρὸς μερικὰ πράγματα μποροῦν ν᾽ ἀλλάξουν...

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο καί, ξαφνικά, ρώτησε:

— Μπίλ, μπορῶ νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικό;

— Νομίζω πὼς σοῦδειξα πολλὲς φορὲς πὼς ξέρω νὰ κρατάω τὸ στόμα μου σφαλιστό, ἀπάντησε ὁ Μπίλ.

— Ξέρεις ποιὰ ἦταν ἡ τελευταία ἐντολὴ ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ «Ἀόρατος»;

Ὁ Μπὶλ κατσούφιασε.

— Ὁ «Ἀόρατος», ἀπάντησε, μᾶς ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ μιλᾶμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον γιὰ τὶς ἐντολὲς ποὺ μᾶς ἀναθέτει.

Ὁ Τζόε γέλασε.

— Βλέπω ὅτι τρέμεις τὸν «Ἀόρατο», εἶπε. Λὲς κι᾽ εἶνε πανταχοῦ παρών.

— Ποιὸς ξέρει; ἀπάντησε ὁ Μπίλ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

Ἔπειτα ἄναψε κι᾽ αὐτὸς ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενε.

— Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, συνέχισε ὁ Τζόε. Ὁ «Ἀόρατος» μοῦ εἶχε ἀναθέσει, λοιπόν, νὰ φροντίσω νὰ συνδεθῶ μὲ τὴ Λίζα Γκρέϋ.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Τζόε λύγισε στὰ δυὸ κι᾽ ἔπειτα σωριάστηκε κάτω νεκρός...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Λίζα Γκρέϋ;

— Ἡ χορεύτρια τοῦ «Μετροπόλ». Ὁ «Ἀόρατος» ὑποπτεύεται ὅτι ἡ Λίζα ἤξερε κάτι γι᾽ αὐτὸν κι᾽ ἤθελε νὰ τὸ ἐξακριβώση.

— Καὶ ξέρει τίποτε ἡ Λίζα;

Ὁ Τζόε κύτταξε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος τὸ συνομιλητή του.

— Τὰ πάντα, ἀπάντησε.

Ὁ Μπὶλ ἀνατρίχιασε.

— Μὲ κάνεις νὰ τρέμω γιὰ ὅλους μας, εἶπε.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο φοβᾶσαι; ρώτησε ὁ Τζόε. Ὁ «Ἀόρατος» ἀρκετὰ διέτασσε ὡς τώρα. Ἀλλ᾽ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα κεῖνοι ποὺ θὰ διατάσσουμε θὰ εἴμαστε ἐμεῖς...

— Θὰ γίνουμε κι᾽ ἐμεῖς «Ἀόρατοι»; ρώτησε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ Μπίλ.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ γίνουμε «Ἀόρατοι», ἀπάντησε ὁ Τζόε. Ἀλλ᾽ ὁ κύριος Μάρτιν Γιούνγκ θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ μοιράση τὰ κέρδη του μαζί μας.

— Εἶπες Μάρτιν Γιούνγκ; ρώτησε ὁ Μπίλ.

— Ναί. Μένει σὲ μιὰ ἔπαυλι πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης Μίτσιγκαν καὶ παριστάνει τὸν πολὺ ἔντιμο κύριο. Ὅπως ξέρεις, ἔρχεται ἐδῶ ὅταν πρόκειται γιὰ καμμιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι. Ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ μᾶς διαβιβάζει ἀπὸ κεῖ τὶς διαταγές του.

— Ὅλα αὐτὰ σοῦ τὰ εἶπε ἡ Λίζα;

— Μήπως φαντάζεσαι ὅτι τἄβγαλα ἀπὸ τὸ μυαλό μου; ρώτησε ὁ Τζόε.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Μπίλ. Ἀλλ᾽ ἂν ἡ Λίζα μιλήση καὶ σ᾽ ἄλλον;

— Ἡ Λίζα φοβᾶται καὶ δὲν θὰ πῆ τίποτε. Ἂν ἤξερες πόσο κοπίασα γιὰ νὰ μάθω αὐτὰ ποὺ ἤθελα!

Ὁ Μπὶλ ἔσβυσε τὸ τσιγάρο του καὶ τινάχτηκε ὄρθιος.

— Φοβᾶμαι πὼς θὰ μοῦ φύγη τὸ μυαλὸ ἔπειτα ἀπ᾽ αὐτὰ ποὺ ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα σου ἀπόψε, εἶπε. Πᾶμε νὰ κάμουμε μιὰ βόλτα ἔξω καὶ νὰ συζητήσουμε... Ὁ καθαρὸς ἀέρας ἴσως ξεκαθαρίση τὶς ἰδέες μας.

— Ὁμολόγησε πὼς φοβᾶσαι τὸν «Ἀόρατο», εἶπε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ Τζόε.

— Δὲν τὸ ἀρνήθηκα ποτέ, ἀπάντησε ὁ Μπίλ. Κι᾽ ἂν θέλης τὴ γνώμη μου, κάνεις ἄσχημα νὰ τὸν λογαριάζης τόσο λίγο...

Ἔτρεξε κατόπιν στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ ντυθῆ. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ἦταν ἕτοιμος.

Κατέβηκαν στὸ δρόμο, ποὺ ἦταν ὁλότελα ἔρημος ἐκείνη τὴν ὥρα κι᾽ ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ ἀργὰ βήματα.

Ἀπομακρύνονταν ὁλοένα ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς πόλεως.

— Πρέπει νὰ διαλέξουμε ἀνάμεσα σὲ δυὸ πράγματα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζόε. Ἢ θὰ προτείνουμε στὸν «Ἀόρατο» συνεταιρισμὸ ἢ θὰ τὸν σκοτώσουμε, ἀφοῦ, βέβαια, φροντίσουμε νὰ βάλουμε πρῶτα στὸ χέρι τὰ χρήματα ποὺ ἔχει συγκεντρώσει. Ποιὰ εἶνε ἡ γνώμη σου;

— Θὰ σοῦ τὴν πῶ ἀμέσως, ἀπάντησε ὁ Μπίλ.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ ὁλόγυρα, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὸν ἀκούση κανεὶς κι᾽ ἔπειτα ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, εἶπε, ὅτι ἔχεις πάντα τὴ γλῶσσα σου μακρύτερη ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε, Τζόε.

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε μὲ ἀστραπιαία κίνησι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του τὸ περίστροφό του καὶ πέρασε στὴν ἄκρη τῆς κάννης του ἕναν ἀποσιωπητῆρα ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ ἄλλη τσέπη. Ἔπειτα πίεσε τὴ σκανδάλη. Μιά, δυό, τρεῖς φορές...

Ὁ Τζόε λύγισε στὰ δύο, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πλάγια κι᾽ ἔπειτα σωριάστηκε κάτω νεκρός!

Ὁ Μπὶλ ὕστερα γύρισε μὲ γρήγορα βήματα στὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, μπῆκε σ᾽ ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο ἔρριξε μιὰ μάρκα στὴν τρυπίτσα καὶ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Ντίκ, σύ; ρώτησε, ἀλλάζοντας ἐλαφρὰ τὴ φωνή του. Ἐδῶ «Ἀόρατος»... Κράτησε μιὰ διεύθυνσι: Μάλρρου Στρὴτ 35, τρίτο διαμέρισμα ἀριστερά. Ἡ ἔνοικος λέγεται Λίζα Γκρέϋ. Θὰ χρησιμοποιήσης τὸ γνωστὸ τέχνασμα τοῦ ἀστυνομικοῦ, γιὰ νὰ τὴν κάμης νὰ σοῦ ἀνοίξη τὴν πόρτα της... Χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἄλλο;... Ἀ! Κατάλαβες... Ναί, αὐτὴ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ τελειώση ἀπόψε... Ὄχι, δὲν χρειάζεται νὰ μὲ εἰδοποιήσης... Θὰ μάθω ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἀπὸ τὶς αὐριανὲς ἐφημερίδες... Σύμφωνοι; Καλὴ τύχη, Ντίκ!

Ἔπειτα ὁ «Ἀόρατος» — γιατὶ αὐτὸς ἦταν — ξαναγύρισε στὴν πανσιὸν ὅπου ἔμενε μὲ τὸ ὄνομα Μπὶλ Φάλκερ, γδύθηκε κι᾽ ἔπεσε στὸ κρεββάτι του. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ὕπνος τὸν πῆρε ἀμέσως. Γιατὶ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ ἔγνοια μέσα στὸ μυαλό του. Τὸ στόμα τοῦ Τζόε εἶχε σφαλιστῆ γιὰ πάντα. Καὶ τῆς Λίζας ἐπίσης θὰ σφαλιζόταν σὲ λίγο... Ἦταν σίγουρος γι᾽ αὐτό. Τὴν ἄλλη μέρα, θἄφευγε γιὰ τὴν ἔπαυλί του στὴ λίμνη τοῦ Μίτσιγκαν, ὅπου θὰ συνέχιζε τὴν «ἔντιμη» ζωή του ὡς Μάρτιν Γιούνγκ. Προτοῦ φύγη, δὲν θὰ ξεχνοῦσε νὰ στείλη ἕνα τσὲκ 1000 δολλαρίων στὸ Ντίκ...

ΑΝΤΟΝΥ ΛΟΡΕΝΣ

Ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Η ζωη στην ἀρχαια Ελλαδα

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μάθουμε τὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ παπουτσιοῦ; Πρέπει νὰ πᾶμε πρῶτα στὴν Κρήτη! Δεινοὶ ὁδοιπόροι οἱ κάτοικοι τοῦ ἡρωϊκοῦ νησιοῦ εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ γερὰ παπούτσια γιὰ τὸ δρόμο, τὸ κυνῆγι, τὰ ἀθλήματα καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὶς ταυρομαχίες.

Οἱ Κρῆτες φοροῦσαν τὸν περισσότερο καιρὸ «κοθόρνους», παπούτσια ποὺ ἔφταναν ψηλὰ στὶς γάμπες. Μποττίνια ἀπὸ δέρμα ἄσπρο ἢ ἀνοιχτὸ κίτρινο, ὅμοιο στὸ χρῶμα μ᾽ ἐκεῖνο ποὺ οἱ Κρῆτες φτιάνουν ἀκόμη καὶ σήμερα τὶς περίφημες μπόττες τους, συνήθιζαν πολὺ στὴ Κρήτη ἐδῶ καὶ 4000 περίπου χρόνια, ὅπως δείχνουν καὶ τὰ ἀνδρικὰ εἰδώλια τοῦ Πετσοφᾶ.

Σὲ μιὰ τοιχογραφία τοῦ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας βλέπουμε μποττίνια κόκκινα μὲ ἱμάντες, ποὺ ἔκαναν ἑφτὰ φορὲς τὸ γῦρο τῆς κνήμης.

Οἱ αὐλικοὶ τῶν κρητικῶν ἀνακτόρων ποτὲ δὲν ἐμφανίζονταν δημοσία ξυπόλητοι. Οἱ πρέσβεις τοῦ Μίνωος στὴν Αἴγυπτο φοροῦν ὑποδήματα ἢ σάνδαλα, δουλεμένα λεπτότατα καὶ δεμένα μὲ πλατεῖς ἱμάντες πάνω ἀπ᾽ τὸν ἀστράγαλο. Ἔτσι τουλάχιστον δείχνουν διάφορες αἰγυπτιακὲς τοιχογραφίες. Γιὰ νὰ στολιστοῦν μάλιστα λαμπρότερα κοσμοῦσαν τοὺς ἱμάντες τῶν παπουτσιῶν τους μὲ μαργαριτάρια.

Οἱ Κρῆτες μέσ᾽ τὰ σπίτια τους καὶ στὰ ἱερά τους βάδιζαν ξυπόλυτοι. Φοροῦσαν ὅμως τὰ παπούτσια τους ὅταν ἔβγαιναν ἔξω. Οἱ γυναῖκες τους, ἐπειδὴ ἔμεναν περισσότερο καιρὸ στὸ σπίτι ἀπ᾽ τοὺς ἄντρες φρόντιζαν καὶ λιγώτερο ἀπ᾽ αὐτοὺς γιὰ τὴν ὑπόδησί τους. Φοροῦσαν ὅμως ὡραιότατα σάνδαλα, ἢ ψηλὰ μποτίνια ἢ παπούτσια μὲ τακούνια, ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι.

Οἱ Μυκηναῖοι ἔφτιαναν τὰ παπούτσια τους πάνω σὲ κρητικὰ ἀχνάρια. Οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες πάλι δὲν φοροῦσαν τὰ ὡραῖα ὑποδήματα τους, παρὰ ὅταν ἤθελαν νὰ ταξιδέψουν ἢ νὰ πολεμήσουν.

★

Στὰ ἱστορικὰ τῆς Ἑλλάδος χρόνια ἡ χρῆσις τῶν παπουτσιῶν ἦταν γενική. Οἱ νέοι Σπαρτιᾶτες ὅμως ἀνατρέφονταν σύμφωνα μὲ τὸ πολίτευμα τοῦ Λυκούργου καὶ συνεπῶς περπατοῦσαν ξυπόλητοι. Ἔτσι, ὅπως ἔλεγαν εἶχαν ἐλευθερία στὸ τρέξιμο, στὸ πήδημα καὶ στὴν ἀναρρίχησι.

Ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς παρουσιάζουν τὸ Σωκράτη καὶ τὸ Φωκίωνα νὰ βαδίζουν «ἀνυπόδητοι». Ἀλλὰ κι᾽ ἐκεῖνοι ποὺ φοροῦσαν παπούτσια ὅταν ξάπλωναν γιὰ φαῖ τὰ ἔβγαζαν. Τὸ νὰ βαδίζη κανεὶς ἀνυπόδητος ἐσήμαινε κάποτε λύπη, ἀπόγνωσι. Παράδειγμα ἡ Ἀφροδίτη ποὺ ἔτρεχε «ἀσάνδαλος» ζητῶντας τὸν Ἄδωνι.

Πολλὰ καὶ διάφορα παπούτσια εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως μαρτυροῦν καὶ τὰ παρακάτω εἴδη. «Ἐμβάδες λακωνικαί, ἀμυκλαΐδαι, ἰφικρατίδαι, δεινιάδαι, ἀλκιβιάδαι. Ὑποδήματα σμινδυρίδια, μυννάκια, σικυώνια, κόθορνοι, κρηπῖδες, περσικαί».

«Ἐμβάδες» ἦταν τὰ κοινότερα σὲ χρῆσι στὴν Ἀθήνα καὶ φτηνότερα παπούτσια. Λένε μάλιστα πὼς ἦταν θρακικὴ ἐφεύρεσις. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ ἐμβάδες πλεχτὲς μάλλινες, ὅμοιες μὲ τὰ σημερινὰ σοσόνια, ποὺ τὶς ἔφτιαιαν ἀπὸ μαλλὶ λαγοῦ. Τὶς χρησιμοποιοῦσαν πολὺ οἱ Βοιωτοί.

Τὰ «κοῖλα ὑποδήματα» ἦταν ἀντρικὰ καὶ γυναικεῖα. Ἐμοιάζαν μὲ τὰ δικά μας μισοπάπουτσα. Εἶχαν ὅμως πλάγια καὶ πίσω ἀπ᾽ τὸ πέλμα λεπτότερα κομμάτια δέρματος, ποὺ τἄδεναν μὲ λουριὰ πάνω ἀπ᾽ τὸ πόδι καὶ πίσω ἀπ᾽ τὸν ἀστράγαλο. Ἔτσι ἄφιναν ἀκάλυπτα τὰ δάχτυλα καὶ τὸ μετατάρσιο τοῦ ποδιοῦ, μὰ ὅταν ἤθελαν σκέπαζαν ὅλο τὸ πόδι.

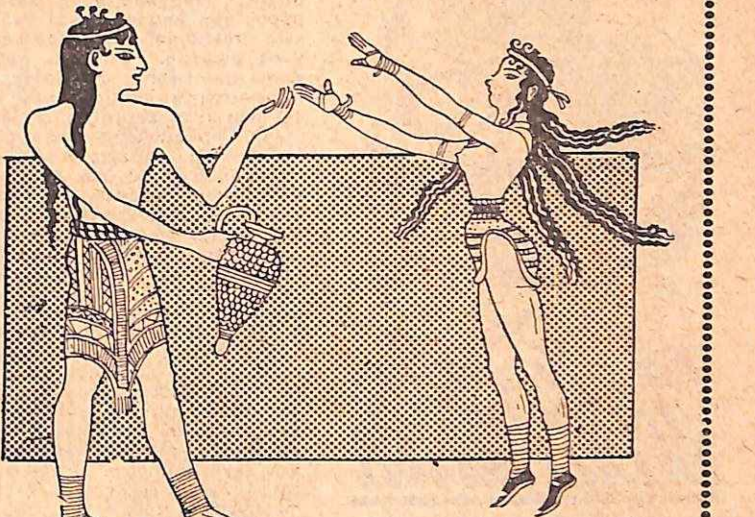

Ἀριστερά: Πρέσβυς τῆς μινωϊκῆς ἐποχῆς μὲ σάνδαλα δεμένα μὲ πλατεῖς ἱμάντες. Δεξιά: Γυναῖκα ταυρομάχος τῆς μινωϊκῆς ἐπίσης ἐποχῆς μὲ κόκκινα μποττίνια δεμένα μὲ ἱμάντες ψηλὰ στὴν κνήμη.

Οἱ «ἐνδρομίδες» ἦταν δερμάτινα παπούτσια, πολὺ ὑψηλά. Προσαρμόζονταν καλὰ γύρω στὶς κνῆμες καὶ δενόντουσαν μπροστὰ μὲ λουριὰ - ἱμάντες. Ἡ Ἄρτεμις ὡς θεὰ τοῦ κυνηγιοῦ καὶ γενικὰ οἱ κυνηγοὶ φοροῦσαν «ἐνδρομίδας».

Ὡραῖα ἀντρικὰ παπούτσια ἦταν οἱ «βλαῦται», ποὺ τἄβγαζαν ὅταν ἔμπαιναν σὲ σπίτι φίλου ἢ στὸ συμπόσιο. «Καρβουτίναι» ἦταν τὰ παπούτσια τῶν χωρικῶν καὶ τῶν φτωχῶν, ποὺ τἄφτιαγναν ἀπὸ νεόγδαρτα δέρματα καὶ τὰ περιέδεναν στὰ πόδια μὲ σχοινιά, σὰν τὰ τσαρούχια.

Ἀπὸ τὰ «καττύματα», τὶς ξύλινες στὴν ἀρχὴ σόλες, ποὺ δενόντουσαν μὲ λουριὰ στὰ πόδια, δημιουργήθηκαν ἀργότερα τὰ «σάνδαλα» ἢ «σανδάλια», ὡραιότατα γυναικεῖα ὑποδήματα, παρόμοια μὲ τὰ σημερινὰ ἀλλὰ μὲ «ἱμάντας ἐπιχρύσους καὶ πεποικιλμένους».

Οἱ «βαυκίδες» ἦταν ἐπίσης κομψὰ γυναικεῖα παπούτσια, ποὺ ὁ Πολυδεύκης τὰ χαρακτηρίζει «γυναικεῖον ὑπόδημα πολυτελὲς καὶ κροκοειδές».

Ἀκόμη καὶ τὰ παπούτσια μὲ φελλὰ καὶ μὲ διπλὲς σόλες δὲν ἦταν ἄγνωστα. Τὰ χρησιμοποιοῦσαν οἱ γυναῖκες ὅταν ἤθελαν νὰ φαίνωνται ψηλότερες, ὅπως ἀκριβῶς συνηθίζουν καὶ σήμερα. Ὁ Ξενοφῶν παρουσιάζει τὸν Ἰσχόμαχο νὰ λέη στὸ Σωκράτη γιὰ τὴ γυναῖκα του πὼς φοροῦσε παπούτσια μὲ διπλοὺς πάτους γιὰ νὰ φαίνεται ψηλή.

★

Θαυμάσια ἀναπαράστασι ἑνὸς ἀρχαίου ὑποδηματοποιείου βλέπουμε σ᾽ ἕνα ἀγγεῖο τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος στὸ Μουσεῖο Ἀσμόλιαν τῆς Ὀξφόρδης. Ἕνας πατέρας σοβαρὸς - σοβαρὸς παρακολουθεῖ τὸν παπουτσῆ, ποὺ καθισμένος μπρὸς στὸν πάγκο του κόβει ἀχνάρια τοῦ ποδιοῦ τοῦ ἀνεβασμένου πάνω στὸν πάγκο παιδιοῦ του. Διακρίνονται δίπλα του ἡ λεκάνη, ποὺ μουσκεύει τὰ δέρματα καὶ στὸν τοῖχο διάφορα ἐργαλεῖα παρόμοια μὲ ἑνὸς σύγχρονου μας «κάλφα».

Σ᾽ ἕνα ἄλλο ἀγγεῖο τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο τοῦ Λονδίνου εἰκονίζεται ἕνας παπουτσῆς ἐμπρὸς στὸν πάγκο του τὴ στιγμὴ ποὺ κόβει ἀχνάρια. Στὸν τοῖχο ὑπάρχουν κρεμασμένα διάφορα πετσιά, ἐργαλεῖα, ἀχνάρια παπουτσιῶν καὶ ἕτοιμα παπούτσια.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνήθιζαν τὰ μαῦρα παπούτσια, ἀλλὰ κάποτε - κάποτε προτιμοῦσαν καὶ τὰ κίτρινα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

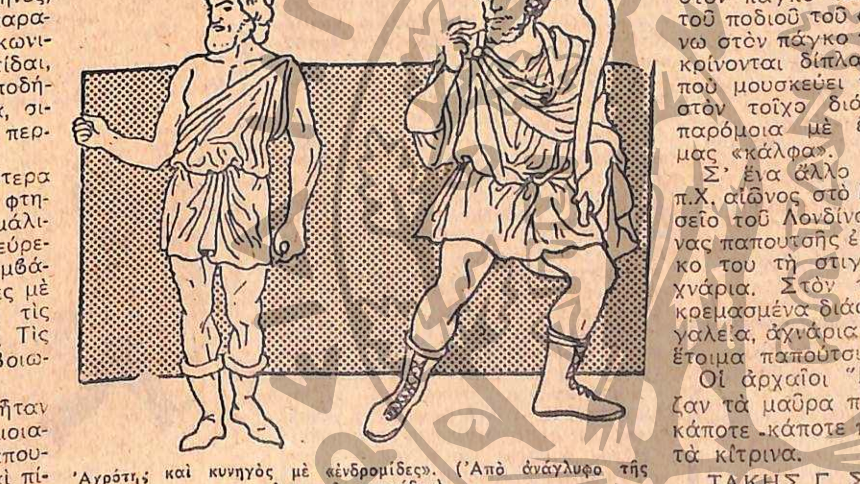

Ἀγρότης καὶ κυνηγὸς μὲ «ἐνδρομίδες». (Ἀπὸ ἀνάγλυφο τῆς κλασσικῆς περιόδου).

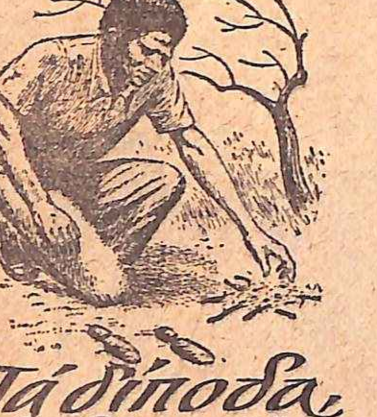

Τὰ δίποδα «λαγωνικὰ» τῆς Αὐστραλίας

Κάνουν θαύματα στὸ κυνῆγι τῶν ἐκτὸς νόμου

«Ἕνας Αὐστραλὸς ἀνιχνευτὴς εἶνε ἱκανὸς νὰ παρακολουθήση τὶς πατημασιὲς μιᾶς ἀράχνης πάνω σ' ἕνα τζάμι». Τὰ λόγια αὐτὰ ἑνὸς ἀπ' τοὺς καλλίτερους ντέτεκτιβ τῆς Αὐστραλίας ἀποτελοῦν ὕμνο πρὸς τὴν ἱκανότητα τῶν ἰθαγενῶν ἀνιχνευτῶν τῆς ἀστυνομίας, ποὺ συνδυάζουν προσόντα Σέρλοκ Χὸλμς καὶ λαγωνικοῦ σκυλιοῦ...

Οἱ ἀνθρωποκυνηγοὶ αὐτοὶ παίζουν ἀπαραίτητο ρόλο γιὰ τὴν ἐποπτεία μιᾶς ἐκτάσεως 2.974.581 τετραγωνικῶν μιλίων, ποὺ ἕνα μεγάλο μέρος της μένει ἀκόμη ἀνεξερεύνητο. Ἀναζητοῦν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χαμένα πρόσωπα, φυγόδικους, δραπέτες... Καὶ βρίσκουν τὰ ἴχνη τους ἐκεῖ ποὺ εἶν' ἀδύνατον νὰ τὰ διακρίνη ἄλλο μάτι.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σημείωσε πρὸ ἐτῶν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἐπιτυχία στὸ Κουήνσλαντ, ὅπου εἶχαν μαζευτῆ τότε χιλιάδες χρυσοθῆρες — ὅπως ἄλλοτε στὴν Καλιφορνία. Ἀπ' τὰ ἀπομονωμένα καὶ μακρυνὰ χρυσωρυχεῖα ξεκινοῦσαν τότε κάθε τόσο φορτία χρυσοῦ, προωρισμένα γιὰ τὸ Ρόκαμπτον. Τὰ συνώδευαν ἔφιπποι ἀστυνομικοί, ποὺ τὰ παρέδιδαν κι' ἐπέστρεφαν μὲ τὰ χρήματα γιὰ τοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ χρυσοῦ.

Μιὰ φορὰ λοιπόν, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν γύρισαν πίσω. Τοὺς ἀναζήτησαν τότε καὶ τοὺς βρῆκαν σκοτωμένους σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο τοῦ δρόμου. Φυσικά, τὰ χρήματα ποὺ μετέφεραν εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Τζὼν Γκρίφιν διέταξε ἕνα ἰθαγενῆ ἀνιχνευτὴ νὰ βρῆ τὰ ἴχνη τοῦ δράστου τῆς ληστείας. Δὲν ἦταν καθόλου εὔκολο αὐτό, γιατὶ μιὰ μπόρα εἶχε ἐξαφανίσει κάθε σημάδι. Τριγύριζε ἐπὶ πολλὴ ὥρα στὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος, κύτταζε ὑπὸ διάφορες γωνίες φωτισμοῦ, ἐξέταζε τὴν ἄμμο καὶ τοὺς θάμνους...

Ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα, πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Γκρίφιν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀνακάλυψα τὸ ληστή!

Ὅσοι βρίσκονταν ἐκεῖ, συγκράτησαν τὴν ἀναπνοή τους...

— Νὰ ὁ κακοῦργος! πρόσθεσε ὁ ἀνιχνευτής, δείχνοντας... τὸν ἐπιθεωρητή.

— Εἶσαι γελοῖος!... οὔρλιασε ἐκεῖνος μὲ θυμό.

Ἀλλὰ ὁ ἀνιχνευτὴς ἔμεινε ἀτάραχος. Ὡδήγησε τοὺς ἄλλους στὸ μέρος τῆς ληστείας καὶ τοὺς ἔδειξε ἕνα, μοναδικὸ καὶ μισοσβυσμένο ἴχνος μπότας. Ὕστερα τοὺς πῆγε πίσω στὸ χωριό, ὅπου εἶχε βρῆ μιὰ πρόσφατη πατημασιὰ τοῦ Γκρίφιν. Τὰ δυὸ ἴχνη ἔμοιαζαν ἀπόλυτα.

Ὁ Γκρίφιν ἀναγκάστηκε τότε νὰ ὁμολογήση ὅτι εἶχε πάει κρυφὰ νὰ συναντήση τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς, μὲ κάποια πρόφασι, τοὺς εἶχε σκοτώσει σὲ μιὰ κατάλληλη εὐκαιρία, εἶχε πάρει τὰ χρήματα κι' εἶχε βάλει ὕστερα τ' ἄλογα νὰ τρέξουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιὰ νὰ ἐξαφανίσουν κάθε ἴχνος. Φυσικά, καταδικάστηκε εἰς θάνατον κι' ἀπαγχονίσθηκε.

Ὁ καλλίτερος ἀνιχνευτὴς εἶνε ὁ Ἄλεκ Ρίλεϋ.

Ἔχει στὸ ἐνεργητικό του, ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες ἐπιτυχίες, τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψι τοῦ φοβεροῦ ληστοῦ Ρόϋ Γκόβερνορ. Ὁ κακοποιὸς αὐτὸς δὲν ἄφινε ποτὲ πίσω του ἴχνη βημάτων. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ 3 μηνῶν ἔρευνες, ὁ Ρίλεϋ βρῆκε τὸ μυστικό του.

Γύρω ἀπὸ μιὰ ἐγκαταλελειμένη κατασκήνωσί του, πρόσεξε ὅτι τὸ χορτάρι σὲ μερικὰ σημεῖα φαινόταν πιὸ σκοῦρο, μὲ ὡρισμένη γωνία φωτισμοῦ. Πατῶντας προσεκτικὰ τὰ πόδια του σ' αὐτὰ τὰ σημεῖα, διαπίστωσε ὅτι ἀπεῖχαν μεταξύ τους ὅσο τὰ βήματα ἑνὸς ἀνδρός.

Ἔψαξε ὕστερα λεπτομερέστερα καὶ βρῆκε στὰ μέρη ἐκεῖνα μερικὲς ἄσπρες τρίχες ζώου. Μάντεψε τότε τὸ τέχνασμα τοῦ Γκόβερνορ: Ὁ ληστὴς τύλιγε τὰ πόδια του μὲ μεγάλες προβιές, μὲ τὸ τρίχωμά τους πρὸς τὰ ἔξω. Ἔτσι δὲν ἄφινε ἴχνη βημάτων.

Ξέροντας πιὰ τὸ κόλπο τοῦ Ρόϋ, μπόρεσε εὐκολώτερα νὰ τὸν παρακολουθήση.

Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, μιὰ μέρα οἱ ἀστυνομικοί, ὁδηγούμενοι ἀπ' τὸ Ρίλεϋ, περικύκλωσαν αἰφνιδιαστικὰ τὸ κρησφύγετο τοῦ Γκόβερνορ καὶ τὸν ἔπιασαν.

Πρέπει ν' ἀναφέρουμε ἀκόμη μιὰ ἐπιτυχία ἑνὸς γέρου ἀνιχνευτοῦ, ἐγκατεστημένου σ' ἕνα χωριὸ τῆς Αὐστραλίας. Ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς συνήθιζε νὰ μαζεύη τ' ἀποτσίγαρα ἀπ' τοὺς δρόμους καὶ νὰ φυλάη σ' ἕνα κουτὶ τὸν καπνό τους.

Κάποτε λοιπόν, δολοφονήθηκε καὶ ληστεύθηκε ἕνας κτηματίας, ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι. Ὅταν πῆγαν ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοί, δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν ὁλόγυρα ἴχνη βημάτων, γιατὶ τἆχε ξεπλύνει ὅλα μιὰ ραγδαία βροχή.

Ὁ ἀνιχνευτὴς ἔμενε σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ τοὺς κύτταζε ποὺ ἔψαχναν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος. Κάποια στιγμή, ἔσκυψε, σήκωσε ἀπὸ χάμω ἕνα ἀποτσίγαρο, τὸ ἄνοιξε, ὅπως συνήθως, καὶ φύλαξε τὸν καπνὸ στὸ κουτί του. Ὅταν οἱ ντέτεκτιβ τελείωσαν τὴν ἔρευνα, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ὁ γέρος ἀνιχνευτὴς τοὺς εἶπε ἥσυχα:

— Ξέρω τὸ ληστή. Εἶνε ψηλός, φαλακρός, μ' ἄσπρα παπούτσια...

Καὶ τοὺς ὡδήγησε σὲ μιὰ καλύβα, ὅπου βρῆκαν τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ νὰ κρύβη μέσα στὴ γῆ τὸ προϊὸν τῆς ληστείας του.

Πῶς τὸν εἶχε ἀνακαλύψει ὁ γέρος ἰθαγενής; Ἁπλούστατα, χάρις στὴ συνήθειά του νὰ μαζεύη ἀποτσίγαρα, εἶχε μάθει τὶς συνήθειες τοῦ καπνίσματος ὅλων τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ. Ἤξερε π. χ. ὅτι τὸ θῦμα κάπνιζε μόνο πίπα, καὶ γι' αὐτὸ παραξενεύτηκε ὅταν βρῆκε στὸ δωμάτιό του ἕν' ἀποτσίγαρο. Πρόσεξε ὕστερα ὅτι τὸ τσιγάρο ἐκεῖνο εἶχε στριφτῆ μὲ τὸ χέρι κι' ὅτι τὸ τσιγαρόχαρτο στὴ μιὰ ἄκρη γύριζε πρὸς τὰ μέσα μισὸ πόντο περίπου. Ἤξερε λοιπὸν τὸ μόνον ἄνθρωπο στὸ χωριό, ποὺ ἔστριβε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ τσιγάρο του, καὶ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὸν ὑποδείξη.

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΛΕΥΚΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΗΕΣ: Ριζικὴ ταχεῖα ἐξαφάνισις. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανάνειωμα προσώπου, πανάδες, τριχόπτωσις, ρυτίδες, ἀγγυώματα, στίγματα, οὐλὲς καὶ κλπ. Αἰσθητικὸς Μ. ΓΙΟΕΛ Βαλαωρίτου 12 τηλ. 33-039 Η ΠΡΩΤΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

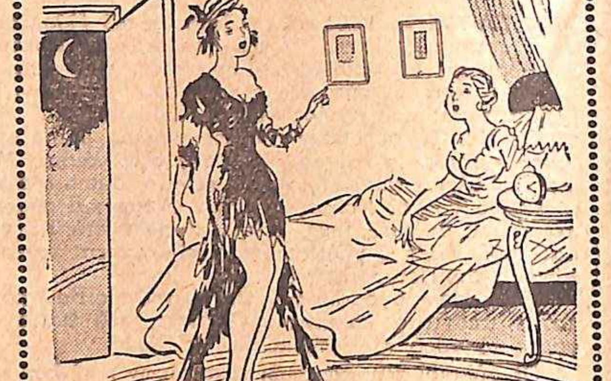

— Ἀπόψε πείσθηκα ὅτι μ' ἀγαπάει ὁ Λάκης!...

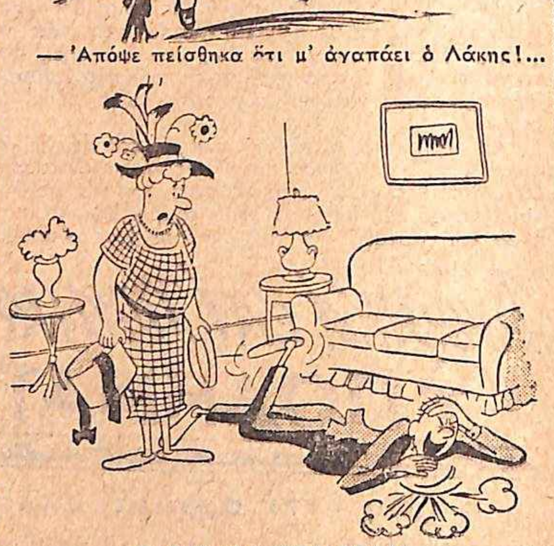

ΞΕΡΑΘΗΚΕ ΣΤΑ ΓΕΛΙΑ

Ἡ σύζυγος: Δὲν σ' ἀρέσει, λοιπόν, τὸ καπέλλο μου;...

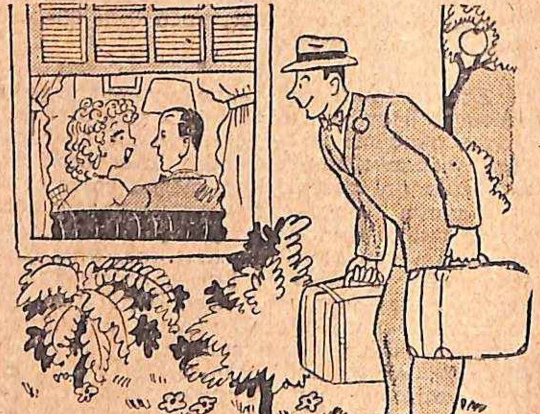

— Σ' ἀφήνω τώρα, Πέτρο μου, γιατὶ πρόκειται νὰ μὲ κλέψη ὁ Γιῶργος!...

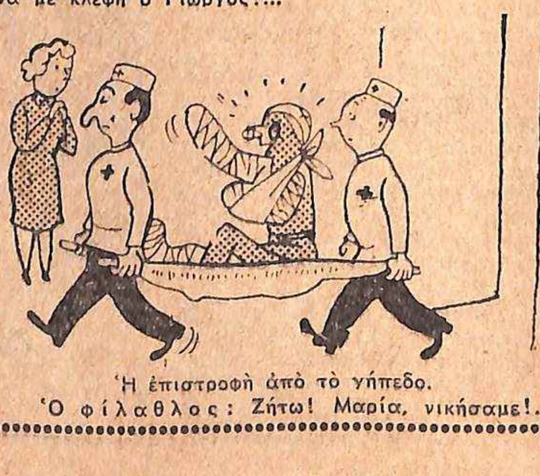

Ἡ ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὸ γήπεδο.
Ὁ φίλαθλος: Ζήτω! Μαρία, νικήσαμε!...

Ὁ Σαμουὴλ Μὸρς ποὺ ἀνακάλυψε τὸν ἠλεκτρομαγνητικὸ τηλέγραφο.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ τοῦ Οκτωβρίου

Ἐπιστημονικὲς ἐπέτειοι ἐφευρέσεις. κτλ.

Κάθε μῆνας ἔχει τὶς ἐπετείους του. Νὰ μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ σημαντικὲς τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου:

10 Ὀκτωβρίου 1084.—Συμπληρώθηκαν 866 ἔτη, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἕνας Γερμανὸς κοσμηματοπώλης, ὁ Νικόλαος φὸν Μπεσχότεν, ποὺ εἶχε συγκινηθῆ γιατὶ ἔβλεπε τὴ μνηστή του νὰ τρυπάη τὰ δάχτυλά της μὲ τὴ βελόνα ποὺ ἔρραβε, ἐπενόησε τὴ δαχτυλήθρα. Ἡ πρώτη ποὺ ἔφτιαξε καὶ πού, φυσικά, προοριζόταν γιὰ τὴν εὐτυχισμένη μνηστή του, ἦταν ὁλόχρυση.

15 Ὀκτωβρίου 1608.—Τὴν ἡμέρα αὐτὴ γεννήθηκε στὴ Μοντιλιάνα ἢ τὸ Πιανκαλντόλι τῆς Ἰταλίας ὁ περίφημος φυσικομαθηματικὸς Εὐαγγελιστὴς Τορρικέλι, ὁ ἐφευρέτης τοῦ βαρομέτρου.

19 Ὀκτωβρίου 1656.—Εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ περιφήμου ἀστρονόμου Ἐδμόνδου Χάλλεϋ, ποὺ ἔδωσε τὸ ὄνομά του σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ περιέργους κομῆτας τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Ὁ Χάλεϋ ἀπέδειξε ὅτι ὁ κομήτης ποὺ ἐμφανίστηκε τὸ 1682 ἦταν ὁ ἴδιος μὲ κεῖνον τοῦ 1607, τοῦ 1531, τοῦ 1456 κλπ. Ἡ τελευταία ἐμφάνισίς του ἔγινε τὸ 1910 καὶ προκάλεσε τότε πανικὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο, γιατὶ ἡ ἕλξις τοῦ ἡλίου τὸν εἶχε φέρει πολὺ κοντὰ στὴ γῆ. Ἡ νέα ἐμφάνισίς του θὰ γίνη τὸ 1985.

17 Ὀκτωβρίου 1686.—Γεννήθηκε στὴν Κρεμώνα ὁ περίφημος κατασκευαστὴς μουσικῶν ὀργάνων Γκιουζέππε Ἀντόνιο Γκουαρνέρι (ἢ Γκουαρνιέρι). Εἶναι περισσότερο γνωστὸς ὡς Γκουαρνέρι ντὲ Ζεζοῦ, γιατὶ τὰ βιολιὰ ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὰ χέρια του ἔχουν γιὰ σῆμα τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μ' ἕνα σταυρὸ ἀπὸ πάνω. Τὰ βιολιὰ τοῦ Γκουαρνέρι ἔχουν τὴν ἴδια περίπου ἀξία μὲ τοῦ Στραντιβάριους.

1 Ὀκτωβρίου 1763.—Ἕνας ἐξαιρετικὰ πρόωρος χειμῶνας ξέσπασε ταυτόχρονα στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀσία. Οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν ὅτι τὸ στενὸ τῶν Δαρδανελλίων πάγωσε ὁλόκληρο κι' ὅτι ἡ ναυσιπλοΐα διεκόπη. Ὁ Δούναβις ἐπίσης καλύφθηκε ἀπὸ παχύτατο στρῶμα πάγου. Ἀναφέρεται ἀκόμη ὅτι πολλοὶ λιμένες τῆς Μεσογείου ἐπάγωσαν κι' ὅτι ἡ θάλασσα σκεπάσθηκε ἀπὸ πάγο σὲ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὶς ἀκτές.

10 Ὀκτωβρίου 1789. — Ὁ γιατρὸς Γκιγιοτὲν ὑπέβαλε στὴν κρίσι τῆς Γαλλικῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως τὴ μηχανὴ ποὺ εἶχε ἐφεύρει γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καταδικαζομένων σὲ θάνατο. Ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἀποτελοῦσε ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν εὐγενῶν. Οἱ κοινοὶ θνητοὶ πέθαιναν πάνω στὴν ἀγχόνη κι' ὁ θάνατος αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ἀτιμωτικός. Ὁ Γκιγιοτέν, πιστὸς στὶς ἀρχὲς τῆς Ἐπαναστάσεως, ἤθελε νὰ ἐξισώση τοὺς ἀνθρώπους καὶ μπροστὰ στὸ θάνατο. Ἔχει μείνει ἱστορικὴ ἡ φρᾶσις ποὺ εἶπε, ἀπευθυνόμενος στὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως: «Μὲ τὴ μηχανή μου σᾶς κόβω τὸ κεφάλι ὡς που ν' ἀνοιγοκλείσετε τὰ μάτια καὶ χωρὶς νὰ δοκιμάσετε τὸν παραμικρὸ πόνο».

Κατ' ἄλλους, ὅμως, ὁ Γκιγιοτὲν δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ προτείνη στὴ Συντακτικὴ Συνέλευσι τὴ χρησιμοποίησι τῆς λαιμητόμου, ποὺ ἦταν, στὴν πραγματικότητα, ἐφεύρεσις τοῦ γιατροῦ Ἀντωνίου Λουΐ. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ὁ Γκιγιοτέν, ὅταν γέρασε, ἀρνιόταν ἐπίμονα τὴν πατρότητα τῆς ἀπαισίας μηχανῆς. «Εἶναι, ἔλεγε ἀναστενάζοντας, ἡ ἀκουσία κηλὶς τοῦ ὀνόματός μου».

18 Ὀκτωβρίου 1832. — Ὁ Σαμουὴλ Μὸρς ἀνακάλυψε τὸν ἠλεκτρομαγνητικὸ τηλέγραφο. Ἀλλὰ χρειάστηκε νὰ περάσουν δώδεκα χρόνια ὡς που νὰ ἐγκατασταθῆ ἡ πρώτη τηλεγραφικὴ γραμμὴ μεταξὺ Βασιγκτῶνος καὶ Βαλτιμόρης. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅμως, ἡ νέα ἐφεύρεσις διαδόθηκε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

18 Ὀκτωβρίου 1931. — Εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Θωμᾶ Ἔδισων. Τὸ γραμμόφωνο, ἡ ἠλεκτρικὴ λάμπα, τὸ αὐτόματο τηλέφωνο κλπ. ὀφείλονται στὸ μεγάλο αὐτὸν ἐφευρέτη. Ἕνα ἀξιοσημείωτο περιστατικὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Ἔδισων εἶναι τὸ ἑξῆς: Τὰ πειράματά του γιὰ τὴν ἐφεύρεσι τῆς ἠλεκτρικῆς λυχνίας τὸν εἶχαν καταβαραθρώσει οἰκονομικῶς καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν πολὺ μέτρια. Ἀλλ' ὁ Ἔδισων ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν τελικὴ ἐπιτυχία. Καί, γιὰ νὰ φέρη εἰς πέρας τὰ πειράματά του, βάλθηκε νὰ βρῆ κάτι τὸ «ἐντυπωσιακό», ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποδώση ἀμέσως χρήματα. Αὐτὸ τὸ «κάτι» ἦταν τὸ γραμμόφωνο

ΑΣΤΗΡ
Ἀσφάλεια
ΣΥΝΑΠΤΕΙ ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΑΔΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΩΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

Εὔθυμη Ἱστοριούλα

Παρεξηγήσεις

«Παρίσι 20 Ἰουνίου.

Ἀγαπητή μου Λουΐζα,

»Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πρόσκλησί σου, δὲν θὰ μπορέσω ὅμως νὰ ἔρθω στὸ Μπράϊτον. Δὲν πρόκειται ἐφέτος, ὅπως ἄλλοτε νὰ διασκεδάσω σὲ μιὰ λουτρόπολι ἀφίνοντας τὸν ἄντρα μου μόνο του στὸ Παρίσι. Τώρα ὅλα ἄλλαξαν. Ἀγαπῶ τὸν Ἀντρέα μου καὶ δὲν θὰ ξαναφύγω ἀπὸ κοντά του. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ξεσχίσης τὸ γράμμα μου αὐτὸ μόλις τὸ διαβάσης.

»Ἐσὺ ποὺ ξέρεις καλὰ ὅ,τι μὲ ἀφορᾶ, πρέπει νὰ μάθης κι' αὐτὸ τὸ καινούργιο κεφάλαιο τῆς ζωῆς μου. Τὸ γεγονὸς συνέβη ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἐγκαταλείψω τὴ συζυγική μου στέγη, φεύγοντας μὲ τὸν Ἄλεξ.

»Μοῦ φαινόταν πὼς μοῦ χρειαζόταν στὴ ζωή μου ἕνας κομψευόμενος μὲ ὡραῖο μουστάκι καὶ ἄψογο κοστοῦμι. Τώρα ὅμως γελῶ μὲ τὴν ἰδέα μου αὐτή.

»Καὶ ὅμως σὲ βεβαιῶ πὼς ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνων συμβίωσι μ' ἕναν ἄντρα διαρκῶς ἀφηρημένο καὶ ἀπασχολημένο μὲ ὑποθέσεις, ἀριθμούς, συμβούλια καὶ ταξίδια, ἡ ἀντίδρασις μ' ἔσπρωξε νὰ κάνω μιὰ τέτοια τρέλλα.

»Τὸ ἀπόγευμα τῆς 13ης Ἀπριλίου, πήραμε μὲ τὸν Ἄλεξ, τὴν ἀπόφασι νὰ φύγουμε τὸ ἴδιο βράδυ γιὰ τὴ Μασσαλία.

»Ἐκεῖνος τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ἄκουσε τὴν ἀπόφασί μου. Κι' ἐγὼ ἤμουν πραγματικὰ τρελλὴ γιὰ νὰ πάρω μιὰ τέτοια ἀπόφασι.

»Στὴ Μασσαλία θὰ παίρναμε τὸ πρῶτο πλοῖο ποὺ θἄφευγε. Δὲν ξέραμε κι' ἐμεῖς ποῦ θὰ πηγαίναμε. Προτιμούσαμε ὅμως ν' ἀφήσωμε τὴν τύχη νὰ κανονίση μόνη της τὸ δρομολόγιο τοῦ πεπρωμένου μας.

»Φτάνοντας στὸ σπίτι, ἔρριξα μέσα σὲ δυὸ βαλίτσες μερικὰ ἀσπρόρρουχα, δυὸ τρία φορέματά μου καὶ διάφορα ἄλλα μικροπράγματα ἀπαραίτητα σὲ μιὰ γυναίκα ποὺ πρόκειται νὰ ταξιδέψη.

»Ὕστερα ἀνέβηκα στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀντρέα γιὰ νὰ τοῦ ἀφήσω ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γράμμα. Ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ ξέρη γιατὶ τὸν ἄφινα κι' ἔφευγα. Κάθησα λοιπὸν στὸ γραφεῖο του κι' ἄρχισα νὰ γράφω:

«Ἀγαπητέ μου Ἀνδρέα,

»Φεύγω καὶ ἴσως δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς ποτὲ πιά. Σὲ βεβαιῶ πὼς προσπάθησα πολὺ νὰ μεταπείσω τὸν ἑαυτό μου ἀλλὰ δὲν μπόρεσα. Ξέρω καλὰ ὅλα ὅσα...».

»Ἤμουν ἕτοιμη νὰ συνεχίσω: «...θὰ σκεφθῆς εἰς βάρος μου, ὅλο τὸν πόνο ποὺ θὰ σοῦ προκαλέση ἡ φυγή μου». Δὲν πρόφτασα ὅμως γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ὁ ἄντρας μου.

»Νόμιζα μέχρι τότε, ἀγαπητή μου Λουΐζα, πὼς τέτοιες σκηνὲς συμβαίνουν μόνο στὸ θέατρο. Ἐπείστηκα ὅμως γρήγορα πὼς οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς παίρνουν τὶς ἐμπνεύσεις τους ἀπ' τὴν πραγματικότητα.

»Ὁ Ἀντρέας, βλέποντάς με καθισμένη στὸ γραφεῖο του παραξενεύτηκε. Σταμάτησε στὸ κατώφλι καὶ μὲ κύτταζε ἀμίλητος. Ἐγὼ σηκώθηκα καὶ τότε ἐκεῖνος μὲ πλησίασε.

»Ἔκανα νὰ ξεσχίσω τὸ

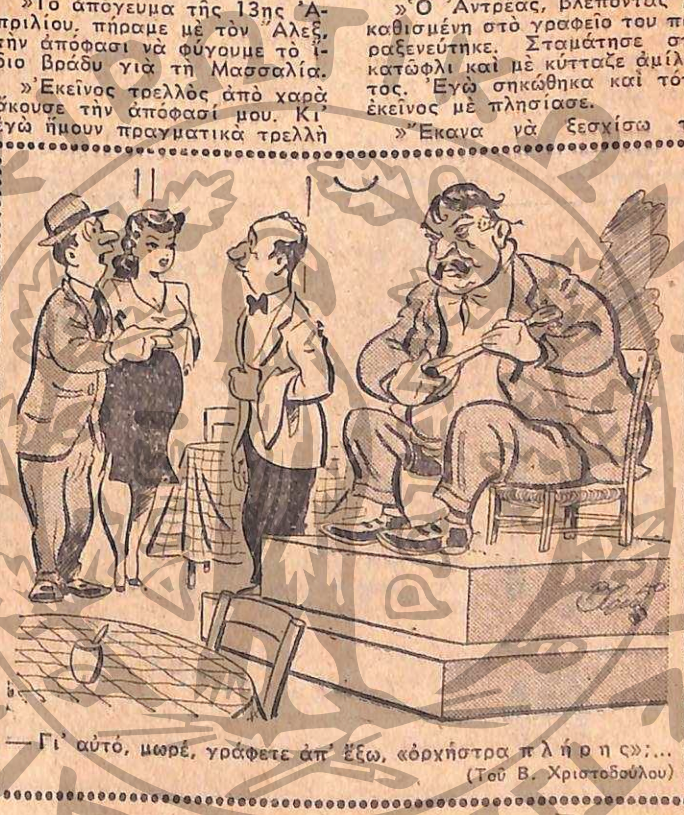

— Γι' αὐτό, μωρέ, γράφετε ἀπ' ἔξω, «ὀρχήστρα πλήρης»;...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

γράμμα ποὺ εἶχα ἀρχίσει ἀλλὰ ὁ Ἀντρέας μ' ἐμπόδισε. Μοὔπιασε τὸ χέρι, τὸ ἄνοιξε καὶ πῆρε τὸ τσαλακωμένο χαρτί.

»Παρακάλεσα ν' ἄνοιγε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ κατάπινε. Ὁ Ἀντρέας διάβασε τὶς λίγες φράσεις ποὺ εἶχα γράψει κι' ἔμεινε ἀμίλητος. Ἐγὼ εἶχα πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ περίμενα νὰ μὲ σκοτώση.

»Ἐπειδὴ ὅμως ἀργοῦσε νὰ συμβῆ αὐτό, σήκωσα τὰ μάτια μου καὶ τὸν κύτταξα. Εἶδα τότε, Λουΐζα μου, τὸν Ἀντρέα νὰ κλαίη σὰν παιδί, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες πάνω στὸ μέτωπό του.

»Ὕστερα ἅρπαξε τὸ ἕνα μου χέρι, τὸ ἔσφιξε δυνατὰ καὶ ψιθύρισε:

»—Ὥστε τὰ ξέρεις ὅλα;

»Ἐγώ, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τὶ ἐννοοῦσε κούνησα τὸ κεφάλι μου καταφατικά.

»Ἄρχισε τότε νὰ μοῦ χαϊδεύη σπασμωδικὰ τὸ χέρι. Μοῦ φαινόταν τελείως διαφορετικὸς ἄνθρωπος. Βλέποντάς τον νὰ πέφτη γονατιστὸς μπροστὰ στὰ πόδια μου, φοβήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶχε τρελλαθῆ.

»Ἴσως νὰ κατάλαβες κιόλας, ἀγαπητή μου Λουΐζα, τὴν ἀπίστευτη παρεξήγησι. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὴν κατάλαβα παρὰ μονάχα ὅταν ὁ Ἀντρέας πρόσθεσε μὲ συντριβή:

»—Συγχώρεσέ με, Κλαίρη... Δὲν φανταζόμουν πὼς μ' ἀγαποῦσες τόσο πολύ, ὥστε νὰ ἔχης τὴ δύναμι νὰ σωπαίνης ἐνῶ τὰ ἤξερες ὅλα. Συγχώρεσέ με γιὰ τὸν πόνο ποὺ σοῦ προξένησα κάνοντάς σε νὰ ὑποφέρης σιωπηλά. Σοῦ ὑπόσχομαι.... Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναϊδῶ ποτὲ πιὰ τὴ Φανή, οὔτε τὴ Σεϊλά. Παρ' ὀλίγο νὰ σὲ χάσω γιὰ μιὰ ἀσήμαντη χορεύτρια. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπέφερες κι' ὅταν εἶχα σχέσεις μὲ τὴ Χριστίνα... Ὤ, συγχώρεσέ με... Πῶς ντρέπομαι, πόσο περιφρονῶ τὸν ἑαυτό μου!... Ἤμουν μέχρι σήμερα ἕνας ἠλίθιος καὶ συχαμένος γυναικᾶς, σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ν' ἀλλάξω τελείως».

»Πῶς νὰ σοῦ περιγράψω, ἀγαπητή μου Λουΐζα, τὴν ἔκπληξι ποὺ μοῦ προξένησαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀντρέα; Ἔμεινα καρφωμένη στὴν πολυθρόνα μου, κατάπληκτη, ἐνῶ ὁ ἄντρας μου συγκινημένος καὶ τρυφερὸς μεταμορφωνόταν κι' ἔπαιρνε ἄλλη ὄψι μπροστὰ στὰ μάτια μου.

»Φανή, Σεϊλά, Χριστίνα! Ὁ Ἀντρέας εἶχε γελαστῆ ἀπὸ μιὰ παρεξήγησι. Κι' ἐγώ, χρόνια τώρα βρισκόμουν σὲ μιὰ πλάνη. Πῶς δὲν εἶχα ἀντιληφθῆ πὼς ὁ ἄντρας μου μποροῦσε ν' ἀρέση στὶς γυναῖκες καὶ νὰ ἔχη τόσες κατακτήσεις;

»Ὤ, πόσο τὸν ἀγαποῦσα τώρα!... Πόσο τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀλιτήριο!... Πῶς μοῦ ἀρέσει ἡ φωνή του, οἱ ζωηρὲς χειρονομίες του, ὅλα του. Ὕστερα ἀπὸ συζυγικὸ βίο πέντε χρόνων, τώρα μόνο εἶμαι πραγματικὰ ἐρωτευμένη μαζί του. Δὲν φεύγω οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του. Γι' αὐτό, ἀγαπητή μου Λουΐζα, δὲν θἄρθω φέτος στὸ Μπράϊτον, ὅπως ἄλλοτε.

»Σοῦ εὔχομαι νὰ διασκεδάσης καὶ γιὰ τὶς δυό μας καὶ σὲ φιλῶ,

»Ἡ καλή σου φίλη
Κλαίρη»

ΖΑΝ ΖΕΤΑ

* * *

Νέο φάρμακο γιὰ τὴν «πίεσι»

Δοκιμάζεται στὴν Ἀμερικὴ ἕνα νέο φάρμακο γιὰ τὴν «πίεσι», ποὺ χορηγεῖται ἀπ' τὸ στόμα. Λέγεται «Βεριλόϊντ», ἐξάγεται ἀπ' τὶς ρίζες ἑνὸς φυτοῦ, προκαλεῖ δὲ διαστολὴ τῶν λεπτῶν αἱμοφόρων ἀγγείων. Ἐλαττώνει τὴν ἀρτηριακὴ πίεσι, ἐξαφανίζει τοὺς πονοκεφάλους ποὺ προκαλοῦνται ἀπ' αὐτήν, καὶ προλαμβάνει τὶς ἐπιπλοκές της. Σὲ μεγάλες δόσεις προκαλεῖ ναυτία. Αὐτὸ ὅμως εἶνε μᾶλλον καλό, γιατὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ γίνη κατάχρησις τοῦ φαρμάκου καὶ νὰ κατεβῆ ἡ πίεσις χαμηλότερα ἀπ' ὅ,τι πρέπει.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.
Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα:
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὕρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Β. Μ. Πελοποννήσιον Φ. Ι. Σ.: Ἡ διεύθυνσις τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς εἶνε: 10 East 79th Street, New York 21, U. S. A. Ἡ διεύθυνσις τῆς Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς εἶνε: Voice of America, New York, City 19, U. S. A. Τὴν τρίτη διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε τὴν ἀγνοοῦμε. **Θεόδωρον Σπηλιώτην**, Κορυδαλλόν: Σᾶς εὐχαριστοῦμε, ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἡ ὕλη τοῦ περιοδικοῦ μας συντάσσεται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἐπαγγελματίας δημοσιογράφους καὶ λογίους. Σ' αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης της, τὴν ὁποία ἀναγνωρίζετε μιὰ καὶ εἶσθε ἀναγνώστης μας ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο. **Διονύσιον Ἀκτύπην**, Φάληρον: Τὸ ποίημά σας «Ἡ βάρκα» πολὺ παιδαριῶδες δυστυχῶς. Ἰδοὺ τὰ δυὸ πρῶτα του τετράστιχα:

Βαρκα ποὺ γλυστρᾶς μὲ βία
πάνω σὲ ἥσυχα νερὰ
κράτα μας στὴν ἀγκαλιά σου
ποὺ εἶνε ὅλο δροσιά.

Μὲ ἐσένανε ὅπου τρέχεις
βράδυ, δειλινό, πρωΐ
μέσ' τὴν ἁλμυρή σου χάρι
νοιώθω χαρωπὴ ζωή.

Παῦλον Σινόπουλον: Θὰ ἦταν πολὺ καλὸ τὸ μικρό σας σταυρόλεξο χωρὶς μαῦρα τετραγωνίδια ἂν ἔλειπε ἡ λέξις «ΚΟΡΩΝΑΝ». Ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε τῆς δημοτικῆς καὶ δὲν θέλει τελικὸ «Ν» στὴν αἰτιατική. Ὅπως καταλαβαίνετε τὸ κακὸ δὲν διορθώνεται εὔκολα. **Θέλμα Ε.**: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων εἶνε: Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, 10 East 79th Street, New York 21, U. S. A. **Ἀκρίταν 916Ζ**: Πολὺ ἄτεχνα καὶ τὰ δυὸ ποιήματά σας. Διαβάστε ἔργα καλῶν Ἑλλήνων ποιητῶν προτοῦ ἀποπειραθῆτε νὰ ξαναγράψετε. Μ. C., Σίδνεϋ: Καλὸ τὸ ποίημά σας, θὰ μποροῦσε νὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς διορθώσεις λόγῳ τοῦ θέματός του κι' ἐπειδὴ τὸ γράφει μιὰ πραγματικὴ «Ξενητευμένη». Δυστυχῶς εἶνε πολὺ μακροσκελές. **Μικρὴ ἀναγνώστρια**, Ἐνταῦθα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δυστυχῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἱκανοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ μᾶς ζητᾶτε τὴ διεύθυνσί του εἶνε ἀπὸ τ' ἀστέρια ἐκεῖνα ποὺ χάνονται γρήγορα μέσα στὸ λαβύρινθο τοῦ Χόλλυγουντ, προτοῦ ἀκόμα τὸ ἄστρο τους προφτάση νὰ λάμψη. Δὲν ξέρομε ἂν ἐξακολουθῆ νὰ βρίσκεται στὴν κινηματογραφούπολι, πάντως ἔχομε χάσει τὰ ἴχνη του. **Λόλα Πειραιώτισσα**: Ἡ διεύθυνσις τῆς Cecile Aubry εἶνε: 20th Century - Fox - Films' 10201. West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif, U. S. A. Τὶς ἄλλες δυὸ διευθύνσεις δὲν τὶς ἔχομε πρὸς τὸ παρόν. Θὰ σᾶς τὶς δώσωμε μόλις τὶς πληροφορηθοῦμε. Δ. Δ., Τρεῖς Γέφυρες: Τὸ γράμμα σας παραδόθηκε στὸ γιατρό μας, ποὺ θὰ σᾶς ἀπαντήση στὴ στήλη του. **Κικὴ Σαλταμπάση**, Ἐνταῦθα: Ἡ διεύθυνσις τῶν στούντιο τοῦ Ντίσνεϋ εἶνε: Walt Disney Productions 2400 W. Alemada Avenue, Burbank Calif., U. S. A. Θ. Ι. Χ., Καβάλλα: Πολὺ διασκεδαστικὸ τὸ ποιηματάκι ποὺ ἀφιερώνετε στὴ Φρόσω τοῦ Θρασύβουλα. Νά τὸ ὑστερόγραφό του:

Ὅσο γιὰ τὴν ὀρθογραφί —
δὲν μοῦ καίγεται καρφί.
Πρῶτα νὰ τὴν διορθώσης
κι' ὕστερα νὰ τὸ τυπώσης.
Ἐπειδὴ ἔχω πολλὰ λάθη
μήπως πάει στῶν ἀχρήστων τὸ καλάθι;

Τὸ βρήκατε!... Ἐκεῖ ἐπῆγε, ἀλλοίμονο!

Παῦλον Σινόπουλον, Ἐνταῦθα: Μερικὲς λέξεις καταστρέφουν τὰ σταυρόλεξά σας. Ἡ προσπάθειά σας ν' ἀφήσετε μιὰ μεγάλη διασταύρωσι ἀπέτυχε γιατὶ χρησιμοποιήσατε κατ' ἀνάγκην μερικὲς ἀνύπαρκτες λέξεις, ποὺ εἶνε, λόγῳ τῆς θέσεώς τους ἀδύνατον ν' ἀντικατασταθοῦν. Μερικὲς ἀπὸ τὶς λέξεις αὐτὲς εἶναι οἱ ἑξῆς: ΑΚΑΣΤΟΣ, ΑΛΩΝΑ, ΑΚΟΝΑ, ΣΗ, ΑΜΑΠΑΛΑ, ΑΡΠΟΙ, ΑΒΑΤΑΡΑΣ. **Νικόλαον Γκιώκαν**, Σπερχειάδα: Πολὺ καλὰ τὰ σταυρόλεξά σας. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους. Ἡ ἀποστολή σας αὐτὴ εἶνε πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὶς προηγούμενες. **Τασούλα Σεραφειμίδου**, Νέα Πεντέλη: Σᾶς εἶνε εὔκολο νὰ διαπιστώσετε ἂν λύσατε σωστὰ ἕνα σταυρόλεξο μιὰ καὶ ἡ ὀρθὴ λύσις δημοσιεύεται στὸ ἑπόμενο τεῦχος. Πάντως αὐτὴ ποὺ μᾶς στέλνετε εἶνε σωστὴ καὶ σᾶς συγχαίρομε. Τὸ γράμμα σας γιὰ τὸν κ. Χαιρόπουλο στεῖλτε το στὰ γραφεῖα μας, θὰ τοῦ τὸ δώσωμε. **Κ. Ν. Νικολαΐδην**, Ἐνταῦθα: Ἡ ἀποστολή σας 11.9.50 ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ποικίλο καὶ διαλεχτὸ περιεχόμενό της. **Κ. Σ. Χρυσικόπουλον**: Τὸ κλιμακόλεξο εἶνε καλό. Τὸ «ὁριζοντίως καὶ καθέτως» ὅμως περιέχει πολλὲς γενικὲς καὶ αἰτιατικές: ΑΝΑΝΙΑΝ, ΚΕΑΝ κλπ. Περιμένομε κανένα πιὸ καλό. **Τετράγωνον Ἄκην**: Πολὺ μεγάλο τὸ σταυρόλεξό σας. Γιὰ τεχνικοὺς λόγους δὲν δημοσιεύομε παρὰ μονάχα σχέδια τῶν 17 Χ 17 τετραγωνιδίων. Στεῖλτε μας κανένα στὸ σχῆμα αὐτὸ ἐξ ἴσου, ἂν ὄχι περισσότερο, προσεκτικὰ φτιαγμένο μὲ τὸ παρόν. **Γ. Ν. Ζουρούδην**, Ἐνταῦθα: Καλοὶ οἱ δυὸ ὕμνοι σας πρὸς τοὺς Μπαντουβᾶν καὶ Πετρακογιώργην. Ἐμεῖς πάντως δὲν δημοσιεύομε στίχους τοῦ εἴδους αὐτοῦ, οὔτε καὶ συνεργασία ἀναγνωστῶν. **Περιφρονημενος τῶν ἀνθρώπων Α. Π.**, Πάτρας: Ἡ ἰδέα τῆς γελοιογραφίας σας ἀρκετὰ πρωτότυπη, ἀλλὰ παράκαιρη πιά. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Τὰ ὀρθογραφικὰ λάθη ποὺ ζητᾶτε νὰ σᾶς συγχωρήσωμε, εἶνε τὸ λιγώτερο. **Δημήτριον Κοντσῆν**: Καὶ τὸ δικό σας ποίημα «Σὰν λουλοῦδι» δὲν εἶνε τόσο πετυχημένο. Ἰδοὺ στὴν τύχη δυὸ τετράστιχα:

Ἄνθος, λουλοῦδι νὰ βλαστήσω
μὲ δίχως αἷμα καὶ ζωὴ
κι' ὅλο μὲ χάρι νὰ σκορπίσω
τὴ μυρωμένη μου πνοή.

Κι' ὅταν ξανὰ θὰ σὲ στολίσω
στὰ στήθια σου θὰ μαραθῶ,
στ' ἀφράτα πάνω θ' ἀκουμπήσω
κι' ἐκεῖ γλυκὰ θὰ κοιμηθῶ!...

Ἀνέλπιστον Γ. Σ.: Δὲν γνωρίζομε, δυστυχῶς, τὴ διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. **Πόλη Ἀσκάρογλου** καὶ **Ἰσμήνη Ἰωαννίδου**, Θεσσαλονίκην: Στεῖλτε μας ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῶν ἱκανοτήτων σας. Χωρὶς φυσικά, αὐτὸ νὰ μᾶς δεσμεύη καθόλου, θὰ σᾶς ποῦμε μὲ εἰλικρίνεια τὴ γνώμη μας. Β Χ. Β. - Β. Σ. Σ. 901, Κοζάνη: Τὰ μυθιστορήματά μας αὐτὰ δὲν ἔχουν ἐκδοθῆ οὔτε καὶ πρόκειται νὰ ἐκδοθοῦν σὲ βιβλίο. **Μαρία Ἀκριτίδου**, Πειραιᾶ: Ἡ πλήρης διεύθυνσις τοῦ γιατροῦ, ποὺ τὴν ἐμάθαμε προσφάτως, εἶναι: Mr Harry Edwards, «Burrow Lea», Shere, Guildford Surrey, England. Πολλοὶ ὡστόσο τοῦ ἔγραψαν σ' ἐκείνη ποὺ εἴχαμε ἤδη δημοσιεύσει, κι' ἔλαβαν ἀπάντησι. Ε. Ι., Κορυδαλόν: Ἁπλώνεστε σὲ μιὰ σελίδα τοῦ γράμματός σας προσπαθῶντας νὰ μᾶς πείσετε πώς... δὲν θέλετε νὰ μᾶς κουράσετε! Στὸ τέλος δὲ μᾶς λέτε πὼς εἶσθε σαφὴς καὶ τέτοιοι θέλετε νὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς στὴν ἀπάντησί μας. Ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὸ γράμμα σας, ἀγαπητέ μας φίλε, κάθε ἄλλο παρὰ ταλέντο λογοτέχνη δείχνει. Ἄλλωστε συγγραφεὺς καὶ ἀμόρφωτος εἶναι δυὸ πράγματα ποὺ οὐδέποτε συμβαδίζουν. Ὑπάρχει βέβαια καὶ τὸ ταλέντο. Πάντως τὸ γράμμα σας κάθε ἄλλο παρὰ λογοτεχνικὸ ταλέντο φανερώνει. **Θλιμμένη τακτικὴ ἀναγνώστρια**: Ἡ διεύθυνσις εἶναι: Delfern Avenue 101, Bil Air, Los Angeles Calif. U.S.A. Φυσικὰ τὸ γράμμα σας θὰ τὸ συντάξετε στὴν ἀγγλικὴ ἢ τὴν γαλλική. **Δημήτριον Τσιάμαλον**, Σ.Τ.Γ. 912 Β: Μόνο τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν μπορεῖ νὰ σᾶς δώση τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἀγνοοῦμε τὴ διεύθυνσι τοῦ Κάρλο Γκαρδέλ.

-ΓΚΡΕΚΑ-
ΚΑΛΜΟΛ
Προϊόν τῆς:
FAREL
"FAREL,, ΒΙΟΜ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Α.Ε.

Τά ἐπιστημονικά ΟΡΓΑΝΑ τοῦ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Τὸ ἀστρολάβιον, τὸ ρολόϊ, οἱ φακοὶ καὶ ἡ πυξίδα

ΟΙ ἐφευρέσεις τῶν βασικώτερων ἐπιστημονικῶν ὀργάνων ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ σημερινὰ ἐργαστήρια, ἔγιναν τὸ 16ο καὶ τὸ 17ο αἰῶνα. Μερικὲς ὅμως ἦσαν γνωστὲς ἤδη κατὰ τὸ Μεσαίωνα.

Ἄς ἀρχίσουμε μὲ τὰ ὄργανα ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς ἀστρονόμους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ἀστρονομία προκαλοῦσε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, πρῶτον γιατὶ βοηθοῦσε στὴ μέτρησι τοῦ χρόνου καὶ στὴ ναυσιπλοΐα καὶ δεύτερον γιατὶ συγγένευε μὲ τὴν ἀστρολογία — τὴν τέχνη τῆς προβλέψεως τοῦ μέλλοντος, πολύτιμη στὰ ταραγμένα κι' ἐπικίνδυνα ἐκεῖνα χρόνια.

Κάθε μέτρησις τοῦ χρόνου βασιζόταν στὴν κίνησι τῆς Γῆς— ποὺ οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι, πρὶν ἀπ' τὸ Γαλιλαῖο, τὴν νόμιζαν σὰν περιστροφὴ τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ἄστρων γύρω ἀπ' τὴ Γῆ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιόταν τὸ «ἀστρολάβιον», γνωστὸ ἤδη στοὺς Ἀλεξανδρινοὺς Ἕλληνες τοῦ 5ου αἰῶνος μ.Χ., στοὺς Ἄραβες καὶ στοὺς Πέρσες. Οἱ Ἄραβες τὸ εἰσήγαγαν στὴν Ἱσπανία, ἀπ' ὅπου διαδόθηκε καὶ στὴν ἄλλη Εὐρώπη.

Ἦταν ἕνα ἁπλὸ ὄργανο μετρήσεως τοῦ χρόνου μὲ τὸ ὕψος τοῦ Ἡλίου τὴν ἡμέρα καὶ τῶν ἄστρων τὴ νύχτα. Τὸ λάθος ποὺ ἔκανε, δὲν ἦταν μεγαλείτερο ἀπὸ 2 - 5 λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπίσης χρησιμοποιοῦσαν ἀστρολάβια οἱ θαλασσοπόροι, γιὰ νὰ βρίσκουν τὸ γεωγραφικὸ πλάτος.

Ἀκόμη ἀρχαιότερα ἦσαν τὰ ἡλιακὰ ρολόγια. Ὑπῆρχαν ἀκόμη καὶ στὴν ἀρχαία Αἴγυπτο. Ὁ τύπος ποὺ χρησιμοποιόταν ἰδίως τὸ Μεσαίωνα, ἦταν κρεμαστὸς στὸν τοῖχο. Ἔδειχνε τὶς 6 τὸ πρωΐ, τὶς 12 τὸ μεσημέρι καὶ τὶς 6 τ' ἀπόγεμα. Στὰ ἐνδιάμεσα ὅμως διαστήματα εἶχε σημειωμένες συμβατικὲς ἐνδείξεις, ἔδειχνε δηλαδὴ τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας, τοῦ φαγητοῦ, τοῦ ἑσπερινοῦ, κλπ. Ἕνας ἄλλος τύπος ἡλιακοῦ ρολογιοῦ τοῦ Μεσαίωνος ἦταν φορητός. Τέτοια ἡλιακὰ ρολόγια ἐξακολούθησαν νὰ χρησιμοποιοῦνται στὰ Πυρηναῖα ὡς τὰ νεώτερα χρόνια.

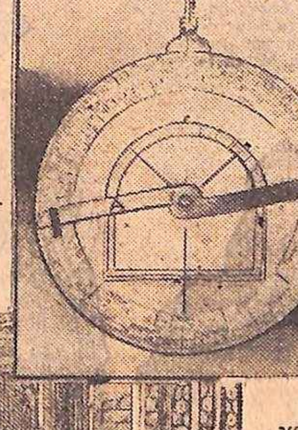

Ἀστρολάβιον τοῦ 14ου αἰῶνος.

Ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα ἦσαν ἀόρατα ἡ μέτρησις τοῦ χρόνου γινόταν μὲ τὴν «κλεψύδρα» ἢ τὸ «ρολόγι μὲ ἄμμο», μὲ τὴν ὥρα δηλαδὴ ποὔκανε ν' ἀδειάση μιὰ ὡρισμένη ποσότης νεροῦ ἢ ἄμμου. Τὸ «ρολόϊ» ποὺ ἔφτιασε ὁ Πάπας Συλβέστρος Β΄. πρὶν ἀπ' τὸ ἔτος 1.000 μ.Χ., φαίνεται ὅτι ἦταν κλεψύδρα.

Ἀλλὰ καὶ τὸ μηχανοκίνητο ρολόϊ ἀποτελεῖ μεσαιωνικὴ ἐπιστημονικὴ ἐφεύρεσι — ἴσως τὴ σπουδαιότερη ἀπ' ὅλες. Ὑπῆρχε ἕνα τέτοιο στὸ Οὐεστμίνστερ, τὸ 1288. Λειτουργοῦσε μ' ἕνα σύστημα ἐκκρεμοῦς Δὲν εἶχε δεῖκτες καὶ δίσκο μὲ ἀριθμούς, ἀλλὰ ἔδειχνε τὶς ὧρες μὲ ὡρισμένα χτυπήματα. Δὲν φαίνεται ὡστόσο πιθανὸν νὰ χρησιμοποιήθηκαν τέτοια ρολόγια ἀπ' τοὺς ἀστρονόμους τοῦ Μεσαίωνος.

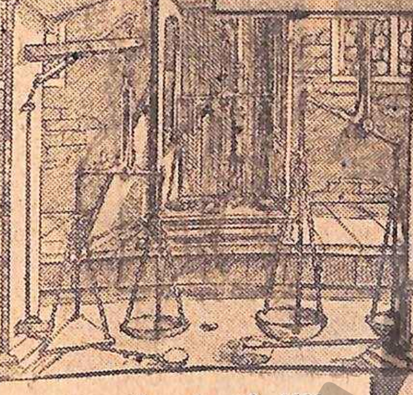

Ἀλχημιστικὲς ζυγαριὲς τοῦ 1556.

Ἄς ἔρθουμε τώρα στὴν ὀπτική. Οἱ σχετικὲς ἐπιστημονικὲς ἐργασίες τοῦ Εὐκλείδου καὶ τοῦ Πτολεμαίου συνεχίσθηκαν ἀπ' τὸν Ἄραβα Ἀλχαζὲν (τὸ 10ο αἰῶνα) καὶ μεταβιβάσθηκαν τὸ 13ο αἰῶνα στὴ Δύσι.

Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ Μεσαίωνος ἤξεραν τοὺς νόμους τῆς μεταδόσεως καὶ τῆς ἀνακλάσεως τοῦ φωτὸς καὶ τοὺς ἐφήρμοζαν σὲ καθρέφτες διαφόρων σχημάτων. Εἶχαν μάλιστα καθρέφτες καμπύλους, ποὺ μποροῦσαν ν' ἀνάψουν φωτιὰ μὲ τὴ συγκέντρωσι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων (σὰν ἐκείνους ποὺ μεταχειρίσθηκε ὁ Ἀρχιμήδης). Ὁ περίφημος Ρογῆρος Βάκων ἀναφέρει ὅτι ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κόστισε 100 γαλλικὲς λίβρες κι' ὅτι χρειάσθηκε πολλῶν ἐτῶν ἐργασία γιὰ τὴν κατασκευή του.

Στὸν Ἀλχαζὲν ὀφείλεται κι' ἡ ἁπλῆ συσκευὴ ποὺ χρησιμοποιεῖται ἀκόμη στὰ μαθήματα Φυσικῆς γιὰ τὴν ἀπόδειξι τῶν βασικῶν νόμων τῆς ἀνακλάσεως τοῦ φωτός.

Οἱ φακοὶ ἀναφέρονται γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα κείμενο τοῦ 1270. Προηγουμένως, οἱ ἐπιστήμονες ἤξεραν νὰ συγκεντρώνουν τὸ φῶς καὶ νὰ μεγεθύνουν τὰ ἀντικείμενα μὲ κρυστάλλινες σφαῖρες. Ὁ Βάκων περιγράφει ἕνα τέτοιο πείραμα, προσθέτοντας ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε χρήσιμη «γιὰ τοὺς γέρους καὶ γιὰ ὅσους ἔχουν ἀδύνατα μάτια».

Ὅσο γιὰ τὰ πρῶτα ματογυάλια, γίνεται λόγος γι' αὐτὰ σ' ἕνα χειρόγραφο τοῦ 1289.

Ἀλλὰ κι' ὁ «σκοτεινὸς θάλαμος» ἦταν γνωστὸς στὸν Ἀλχαζὲν καὶ στὸ Βάκωνα, σὰν ἕνα κλειστὸ κουτὶ μὲ μιὰ μικρὴ τρύπα στὴ μιὰ πλευρά του, χωρὶς φακό.

Μετὰ τὸ ρολόϊ, ἡ μεγαλείτερη μεσαιωνικὴ ἀνακάλυψις ἦταν ἡ πυξίδα.

Καὶ νὰ τὶ ἀναφέρουν τὰ χρονικὰ καὶ ἡ ἱστορία γιὰ τὸ χρησιμώτατο αὐτὸ ὄργανο: Ὁ μαγνητικὸς σίδηρος ἀφθονεῖ στὴν Κίνα, ἰδίως στὴν περιοχὴ τοῦ Τσζοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν οἱ βελόνες τοῦ ραψίματος ἦταν γνωστὲς 2 - 2500 χρόνια πρὸ τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας. Αὐτὲς τὶς βελόνες τὰ παιδάκια τὶς ἔβαζαν πάνω σὲ λεπτότατες μεμβράνες ἢ φελλό, τὶς ἔρριχναν στὸ νερό, γιὰ νὰ τὶς ἰδοῦν νὰ ἐπιπλέουν καὶ συναγωνίζονταν μεταξύ τους ποιὸ θὰ ἔκανε νὰ ἐπιπλεύση ἡ πιὸ χοντρὴ καὶ πιὸ βαρειὰ βελόνα. Φαίνεται, λοιπόν, πὼς κάποιος Κινέζος πρόσεξε μιὰ περίεργη ἰδιότητα ποὺ εἶχαν αὐτὲς οἱ βελόνες: Ἔδειχναν πάντα μέσα στὸ νερὸ μὲ τὸ ἕνα ἄκρο τους τὸ Βορρᾶ καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ νότο κι' ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς κάμη κανεὶς νὰ πάρουν διαφορετικὴ κατεύθυνσι. Ὁ Κινέζος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ κάμη γνωστὴ τὴν παρατήρησί του σ' ἕνα σοφὸ μανδαρῖνο, ποὺ ἐμελέτησε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κι' ἔτσι ἀνακάλυψε τὶς περίεργες ἰδιότητες τῆς μαγνητικῆς βελόνης.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ φάνηκε σ' ὅλους περίεργο καὶ πολλοὶ σοφοὶ μανδαρῖνοι ἄρχισαν νὰ συρρέουν στὴ Τσζοῦ καὶ νὰ δείχνουν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς μαγνητικὲς βελόνες. Σ' ὅλη τὴν Κίνα δὲν μιλοῦσαν πιὰ παρὰ μόνο γι' αὐτές. Καί, μὲ τὸν καιρό, ἡ Τσζοῦ, ἀπὸ «πόλις τοῦ Οἴκτου», ὅπως λεγόταν ἀρχικά, μετωνομάσθηκε σὲ «πόλι τοῦ μαγνήτου».

Κανείς, ὅμως, δὲν σκέφτηκε ὅτι ἡ μαγνητικὴ βελόνη, χάρις στὶς περίεργες ἰδιότητές της θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμεύση γιὰ νὰ καθοδηγῆ τὰ πλοῖα στὴν πορεία τους.

Ἡ χρησιμοποίησις τῆς μαγνητικῆς βελόνης στὴ ναυσιπλοΐα εἶνε πολὺ μεταγενέστερη. Τὴν πρώτη περιγραφή της ὡς ναυτικοῦ ὀργάνου τὴν ὀφείλομε σ' ἕναν Κινέζο πρεσβευτή, ποὺ ταξίδεψε τὸ 1122 μ' ἕνα πλοῖο γιὰ νὰ πάη στὴν Κορέα, ὅπου ἦταν ἡ θέσις του. Μᾶς λέει, λοιπόν, ὅτι οἱ συμπατριῶτες του προσήρμοζαν τὴ μαγνητικὴ βελόνη πάνω σ' ἕνα λεπτότατο ξύλο, ποὺ ἔδειχνε τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τὶς διευθύνσεις τῶν ἀνέμων κτλ. κι' ἔρριχναν αὐτὴ τὴ συσκευὴ μέσα σ' ἕνα δοχεῖο μὲ νερό.

Οἱ Κινέζοι ναυτικοὶ φύλαγαν ζηλότυπα αὐτὸ τὸ ὄργανο, γιατὶ φαντάζονταν ὅτι ἦταν οἱ μόνοι ποὺ τὸ εἶχαν. Ἀλλ' ἡ ἔκπληξίς τους ἦταν μεγάλη, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Μίγγ, τὸ βρῆκαν πάνω σὲ μερικὰ ἰαπωνικὰ πειρατικὰ σκάφη ποὺ εἶχαν αἰχμαλωτίσει. Καὶ μάλιστα τελείως διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι τὸ ἤξεραν αὐτοί. Ἡ πυξὶς δὲν ἔπλεε πιὰ μέσα στὸ νερό, ἀλλ' ἦταν προσαρμοσμένη μὲ εἰδικὸ τρόπο πάνω σὲ μιὰ ξύλινη βάσι.

Οἱ Κινέζοι βρῆκαν πολὺ παράξενο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Κι' ὅμως, ἡ ἐξήγησίς του ἦταν ἁπλουστάτη.

Τὰ κινεζικὰ πλοῖα πήγαιναν συχνὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ στὸν Περικὸ κόλπο. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι οἱ Ἄραβες ποὺ βρίσκονταν σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ τοὺς εἶχαν κλέψει αὐτὸ τὸ πολύτιμο ναυτικὸ ὄργανο κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα. Ἀπ' αὐτοὺς τὸ πῆραν οἱ Εὐρωπαῖοι. Κι' οἱ Πορτογάλλοι ναυτικοὶ τὸ εἶχαν τελειοποιήσει καὶ τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ μορφή, ποὺ δὲν διέφερε καὶ πολὺ ἀπὸ τὴ σημερινή. Ἀπὸ τοὺς Πορτογάλλους, τέλος, τὸ πῆραν οἱ Ἰάπωνες καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διαδόθηκε παντοῦ.

Ἡλιακὸ ρολόϊ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Καντέρμπουρυ.

Ἡ πρώτη πυξίδα μὲ ἄξονα, ὅμοια κάπως μὲ τὶς σημερινές, κατασκευάσθηκε τὸ 1269.

Ἡ κυριώτερη χημικὴ ἀνακάλυψι τοῦ 13ου αἰῶνος ἦταν ἡ ἀπόσταξις τοῦ ἀλκοὸλ ἀπ' τὸ κρασί. Τὸ ὠνόμαζαν τότε «νερὸ ποὺ καίγεται».

Τέλος, ἡ ζυγαριὰ δὲν ἔλειπε ἀπ' τὰ ἀλχημιστικὰ ἐργαστήρια τοῦ Μεσαίωνος. Οἱ καλλίτερες ζυγαριὲς κατασκευάζονταν στὴν Κολωνία καὶ στὴ Νυρεμβέργη.

Ἡ σελὶς τῆς Γυναίκας

Κουβεντοῦλες

Σᾶς ἐνοχλοῦν οἱ ἄσπρες τρίχες, καλή μου κυρία, αἰσθάνεσθε εὔκολα κούρασι καὶ λυπόσαστε ποὺ δὲν εἶσαστε πιὰ νέα... Αὐτὰ μοῦ γράφετε.

Τί ν' ἀπαντήσω σὲ ὅλα αὐτὰ ὅταν καταλαβαίνετε καὶ μόνη σας πὼς καμμία δύναμις στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὸ χρόνο; Τὰ νειᾶτα φεύγουν ἀγύριστα, κυλᾶν τὰ χρόνια... Αὐτὸ εἶνε γεγονός. Κι' ἂν κάθεστε καὶ τὸ σκέπτεσθε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ θὰ γεράσετε ἀκόμη πιὸ πολὺ καὶ θὰ μαραζώσετε πρὶν τῆς ὥρας σας. Βγάλτε ἀπὸ τὴ σκέψι σας αὐτὴ τὴν ἔμμονη ἰδέα. Ἐργασθῆτε, ἀνακατευθῆτε σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα, προσπαθῆστε νὰ δώσετε κάποιον προορισμὸ στὴ ζωή σας. Καὶ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἂν πέρασε ὁ καιρὸς ὡρισμένων ἀπολαύσεων, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ σᾶς προσφέρουν χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ἡ μόδα

Ἡ νέα γραμμὴ τοῦ 1950 - 1951 παρουσιάζει μία λεπτὴ ἀριστοκρατικὴ σιλουέττα, «très dame» ὅπως λένε μὲ ποικιλία ἐμφανίσεως, χάρις στὴν ἐκλογὴ τοῦ ὑφάσματος καὶ στὸ γαρνίρισμα.

Οἱ ἐκθέσεις τῶν διαφόρων Οἴκων Μόδας καὶ Ραπτικῆς μᾶς δείχνουν τὴ χειμωνιάτικη μόδα κομψή, ἑλκυστικὴ καὶ συγχρόνως πρακτική. Ὅσο κρύος καὶ ἂν προμηνύεται ὁ χειμῶνας οἱ γυναῖκες δὲν φοβοῦνται, γιατὶ ξέρουν πῶς θὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν ἄφοβα.

Ὁ Κρίστιαν Ντιὸρ ἐπιδεικνύει μοντέλα μὲ λεπτότητα στὸ λαιμό, ριχτοὺς ὤμους, πλατὺ μποῦστο, λεπτὴ μέση, καλοφορμαριστοὺς γοφούς.

Τὰ λοξὰ κολλημένα μανίκια, οἱ ἐσάρπες ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ κορσάζ, τὰ ταγιὲρ - παλτά, οἱ ὄρθιοι γιακάδες, ὅλα συντελοῦν στὸ ν' ἀναδείξουν τὴ φινέτσα τῆς σιλουέττας.

Τὰ χρώματα τῆς προτιμήσεώς του εἶνε τὸ γυαλιστὸ μαῦρο, τὸ βιολὲ βερδέν, τὸ ἄσπρο ρουαγιάλ, τὸ κόκκινο Ντιὸρ καὶ τὸ μπλὲ ἀτλαντίκ.

Ὁ Ζὰκ Φὰθ λανσάρει μία γραμμὴ πολὺ γυναικεία, σχεδὸν ρωμαντική. Ἡ γραμμὴ αὐτὴ εἶνε σβέλτη. Ὁ μποῦστος ντραπαρισμένος, τὸ ὑπόλοιπο σῶμα φορμαριστὸ μὲ σφιγμένους γοφοὺς καὶ οἱ φοῦστες μὲ ἀρκετὸ πλάτος ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω. Τὰ μαντώ του εἶνε πολὺ βολικά, δηλ. γίνονται σὲ τρόπο ποὺ νὰ μποροῦν νὰ φορεθοῦν σὲ κάθε περίστασι. Χωρὶς νὰ εἶνε καθ' αὐτὸ κλασσικὰ ἔχουν μιὰ γραμμὴ κανονική, μὲ πιὸ λίγο φάρδος, πολλὰ κουμπιά, μικροὺς γιακάδες στρογγυλοὺς καὶ μεγάλες τσέπες.

Τὰ βραδυνά του εἶνε ὅλα ἐπίσημα, μὲ μακρυὲς φοῦστες. Τὰ χρώματα ποὺ προτιμᾶ: μπλὲ σαπφείρου, γκρὶ μολυβί, μπὲζ τῆς μαστίχας καὶ πρὸ πάντων τὸ μαῦρο.

Ὁ Πακὲν παρουσιάζει πολὺ μεσᾶτα ταγέρ, ἀσύμμετρα φορέματα, μπάσκες ἐβαζέ, κλασσικὲς ρεδιγκότες μὲ πελώρια γούνινα μανσόν, φορέματα μὲ διπλὲς τουνὶκ σχιστὲς μπροστά. Πανωφόρια μὲ γραμμὴ ἀσιατικὴ κι' ὡραιότατες τουαλέττες γιὰ βράδυ ἀπὸ σατὲν καὶ τούλια.

Τὸ μαῦρο, τὸ γκρί, τὸ γκρέζ, τὸ ροὺ εἶνε τὰ χρώματα τῆς προτιμήσεώς του.

Ὁ Ζὰκ Γκρὴφ παρουσιάζει τὴ γραμμὴ «κλού», δηλαδὴ καρφιοῦ. Σιλουέττα φίνα, μὲ στρογγυλοὺς ὤμους καὶ φοῦστες φουρώ. Τὰ ἐπανωφόρια του ἔχουν πελώριους γιακάδες καὶ χαμηλὰ τοποθετημένες τσέπες. Στὰ μοντέλα του χρησιμοποιεῖ βαρύτιμα ὑφάσματα, ὅπως λ. χ. βελοῦδα σανζὰν πεκινέ, δαντέλλες ἀληθινὲς καὶ μπροκὰρ μὲ τούλια. Τὰ χρώματά του εἶνε διάφορα πράσινα, μαρόν, μολυβιὰ καὶ μαῦρο ξεπλυμένο.

Μερικὲς ἀκόμη λεπτομέρειες

Τὰ περισσότερα ταγιὲρ εἶνε γαρνιρισμένα μὲ γούνα ἢ μὲ κάποιο βαρύτιμο μεταξωτό. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὰ χρησιμοποιήσωμε, γιὰ κάτι πιὸ ἐπίσημο, μποροῦμε νὰ τὰ γαρνίρωμε καὶ μὲ λίγο χρυσό.

Συνηθίζονται τὰ μανίκια σὲ σχῆμα παγόδας, τὰ μπολερὸ ποὺ θυμίζουν ἐξωτικὰ ντυσίματα, τὰ πολὺ μεσᾶτα ἐπανωφόρια σὲ πολὺ πλατειὲς κάτω φοῦστες, τὰ ὄμορφα γκονταί, οἱ γούνινες ἐσάρπες.

Ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ ποὺ ἔχουν τὰ περισσότερα παλτὰ εἶνε πολὺ πλατειὰ μανίκια ποὺ κάποτε τοὺς δίνουμε φάρδος, προσθέτοντάς τους ἕνα πλατὺ ρεβὲρ ἀπὸ γούνα ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα. Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια δίνει μεγάλη κομψότητα στὸ σύνολο.

Στὰ φορέματά της τοῦ ἀπογεύματος ἡ Μάγγη Ροὺφ ρίχνει μιὰ μεταξωτὴ ἐσάρπα ἀνοιχτόχρωμη ποὺ καταλήγει σὲ πλατειὰ κρόσια. Μὲ τὰ ἴδια κρόσια γαρνίρεται καὶ τὸ μανσὸν ἀπὸ ὕφασμα ἢ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικὸ ποὖναι καμωμένη ἡ ἐσάρπα.

Στὶς γενικὲς γραμμὲς ἡ μόδα τοῦ χειμῶνος μᾶς ξαναφέρνει μιὰ κομψότητα ἐντελῶς ξεχωριστὴ καὶ ξαναδίνει τὴν πρέπουσα θέσι στὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα, ποὺ μᾶς τὰ παρουσιάζουν τόσο πλούσια οἱ βιομήχανοι.

Ἰδιορρυθμία στὰ ἐπανωφόρια

Ἡ γραμμὴ τῶν φετεινῶν ἐπανωφοριῶν ἔχει λιγώτερες πτυχές, ἐπομένως εἶνε λιγώτερο πλατειὰ καὶ τὸ κούμπωμα εἶνε σταυρωτό, μὲ δύο σειρὲς κουμπιὰ ἢ μὲ μιὰ σειρὰ κουμπιὰ ἴσια. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ τὰ κάνουμε στενὰ γιατὶ στὴν ἀνάγκη θὰ φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὸ ταγιέρ. Γιὰ νὰ εἶνε, ἐξ ἄλλου, πιὸ εὐκολοφόρετα ἔχουν μανίκια ρεγκλὰν ποὺ καταλήγουν σὲ φαρδειὰ ρεβὲρ ἀπὸ γούνα ἢ σκέτα. Οἱ ὦμοι δὲν εἶνε παραγεμισμένοι. Σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, ὅταν τὸ ἀπαιτοῦν ὡρισμένα σώματα, βάζομε λίγες βάτες.

Μερικὰ ἐπανωφόρια σπορτὶφ ἔχουν ὁλόκληρα τὰ μανίκια καμωμένα ἀπὸ δέρμα ἀντιλόπης ἢ γαρνίρονται, μπρὸς καὶ πίσω στὸ μποῦστο μὲ φάσες ἀπὸ δέρμα ἀντιλόπης.

Μερικὰ μαντὼ πιὸ ἀμπιγιὲ ἔχουν μάκρος τρουὰ κὰρ καὶ ἀφίνουν νὰ φαίνεται τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ φούστα πρέπει νὰ εἶνε στενή.

Οἱ τσέπες σ' ὅλα τὰ ἐπανωφόρια εἶνε μεγάλες καὶ χαμηλὰ τοποθετημένες.

Τὰ ὑφάσματα ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὰ ἐπανωφόρια ἐν γένει εἶνε χοντρὰ λαινάζ, μαλλιαρὰ ἢ λεῖα ἢ μὲ διπλῆ ὄψι καὶ οἱ χρωματισμοὶ μπέζ, μαρόν, γκρί, μπλὲ φονσὲ καὶ πολλὰ φανταιζὶ γιὰ σπορτὶφ μοντέλα.

Οἱ ψηλοὶ γιακάδες ἀπὸ γούνα ἢ λοὺτρ θὰ φορεθοῦν πολύ, ἀλλὰ πιὸ πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶνε οἱ μικροὶ ὄρθιοι ποὺ καταλήγουν σὲ μπορντοῦρα ἀπὸ γουνίτσα.

Ὅσα μαντὼ γίνονται μὲ ὕφασμα ποὺ ἔχει διπλῆ ὄψι ἡ ἀνάποδη χρησιμοποιεῖται γιὰ γαρνίρισμα τοῦ γιακᾶ, τῶν μανικιῶν καὶ κάποτε καὶ τῆς ζώνης καὶ τῶν ρεβὲρ ἀπὸ τὶς τσέπες.

Μερικὰ ριχτὰ ἐπανωφόρια ἔχουν πίσω ραφὴ ποὺ κατεβαίνει ἀνοίγοντας. Ἡ ραφὴ αὐτὴ μὲ τὶς ραφὲς τῶν ρεγκλὰν μανικιῶν καὶ τὸν σηκωτὸ μικρὸ γιακᾶ παρουσιάζει μιὰ ὄμορφη γραμμὴ στὴν πλάτη.

Τὰ σταυρωτὰ ἐπανωφόρια κλείνουν μὲ 6 κουμπιά, τρία καὶ τρία, ἔχουν μιὰ μεγάλη ντεκοὺπ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τελειώνει ἐκεῖ ποὺ τελειώνουν οἱ τσέπες, ἐνῶ ἕνας γιακᾶς σὲ στὺλ ἐσάρπας γαρνίρει τὸ λαιμό. Ἡ ἐσάρπα αὐτὴ μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀπὸ γούνα πιτσιλωτή.

Ἄλλα ἐπανωφόρια σπορτὶφ ἔχουν ζώνη δερμάτινη, μεγάλο γιακὰ κατεβαστὸ ὡς τὴ μέση, ρεγκλὰν μανίκια καὶ τσέπες ὄρθιες.

Τέλος θὰ ἰδοῦμε καὶ πιὸ σπορτὶφ ἐπανωφόρια ἀπὸ χοντρὸ σκωτσέζικο λαινάζ, γαρνιρισμένα μὲ βελοῦδο στὸ γιακᾶ, στὰ μανίκια καὶ στὶς τσέπες.

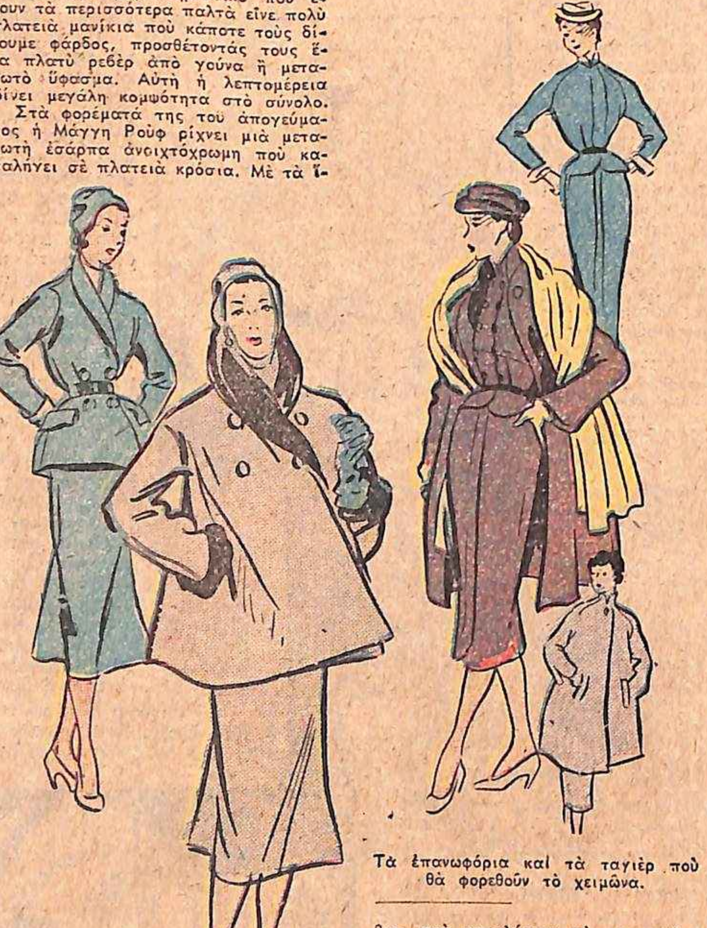

Τὰ ἐπανωφόρια καὶ τὰ ταγιὲρ ποὺ θὰ φορεθοῦν τὸ χειμῶνα.

Ταγιὲρ - ζακέττες

Καὶ πάλι τῆς μόδας τὰ μαῦρα ταγιὲρ ἀπὸ ντρὰ ἢ σεβιότ. Ἔχουν δὲ τὸ μεγάλο προσὸν αὐτὰ τὰ ταγιὲρ νὰ εἶνε καὶ ἀμπιγιὲ καὶ περιπάτου. Μὲ μαῦρο ταγιὲρ μιὰ κομψὴ κυρία μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ ὅπου θέλει.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας ἀπαιτεῖ τὰ μαῦρα ταγιὲρ νὰ φοδράρωνται μὲ σατὲν ἢ κρὲπ ντὲ σὶν σὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ πολλὲς φορὲς ἡ μπλούζα ἔχει κι' αὐτὴ τὸ χρῶμα τῆς φόδρας. Ἔτσι ὅταν ἀνοίγῃ ἡ ζακέττα παρουσιάζει μὲ τὴ μπλούζα ἕνα ὡραῖο σύνολο.

Θὰ μοῦ πῆτε ὅμως τότε ὅτι εἴσαστε ἀναγκασμένες νὰ ἔχετε μόνο μιὰ μπλούζα. Κάθε ἄλλο. Ἔχομε μιὰ ἀπὸ σατέν, μιὰ ἀπὸ κρὲπ ντὲ σὶν στὸ ἴδιο χρῶμα τῆς φόδρας καὶ δὲν ἀποκλείεται νἄχωμε καὶ μιὰ ἄσπρη.

Οἱ ζακέττες εἶνε πάντα ριχτὲς ἀλλὰ λιγώτερο κάπως φαρδειές. Δὲν ἀποκλείεται νἄχουμε καὶ μιὰ δερμάτινη ζώνη γιὰ νὰ τὴν βάζουμε ὅταν κάνῃ κρύο.

Θὰ ἰδοῦμε καὶ ἕνα εἶδος ζακέττας μακρειᾶς ποὺ μοιάζει μ' ἐπανωφόρι τρουὰ κάρ, ἔχει ζώνη, ψηλὸ γιακᾶ, πέτα στρογγυλά, ρεγκλὰν μανίκια καὶ κλείνει χωρὶς κουμπιά, μόνο μὲ τὴ ζώνη. Γίνεται ἀνοιχτόχρωμη καὶ φοριέται μὲ πολὺ στενὴ σκοῦρα φοῦστα.

Τὸ κάτω μέρος τῆς ζακέττας ἔχει κλείσιμο «ἀν μπιαί». Ἀπὸ μέσα μποροῦμε νὰ φοροῦμε καὶ ὁλόκληρο φόρεμα μάλλινο.

Τὰ πρωϊνὰ ταγιὲρ γίνονται ἀπὸ τουὴντ φανέλλα ἢ ζέρσεϋ μάλλινο ἢ λαινὰζ φανταιζί. Γιὰ τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἀπὸ ντρὰ ἢ ὀττομάν.

Τὰ πρωϊνά, μέσα ἀπὸ τὸ ταγιέρ μας, μποροῦμε νὰ φορέσωμε ἕνα πουλόβερ ἢ μιὰ μπλουζίτσα φανελλένια. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἡ μπλούζα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μεταξωτή. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ ἔχετε 2 - 3 ταγιὲρ προτιμήσατε ἕνα σὲ χρῶμα σκοῦρο γκρὶ ἢ μπλὲ μαρὲν ἢ καὶ μαῦρο ποὺ νὰ τοῦ ἀλλάζετε μπλοῦζες σὲ κάθε περίστασι.

Συνηθίζονται καὶ τὰ πτὶ καρρὼ ταγιέρ, ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε ἐντελῶς πρόχειρα καὶ πρέπει νὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ κάποιο ἄλλο ποὺ νὰ φοριέται τ' ἀπογεύματα.

Γι' αὐτό, σκεφθῆτε καλὰ προτοῦ παραγγείλετε τὸ ταγιέρ σας, ποιὲς ὧρες θὰ τὸ φορᾶτε, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆτε στὴ δύσκολη θέσι νὰ μὴ μπορῆτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε ὅλες τὶς ὧρες.

Κοσμήματα

Ὅσο πιὸ μεγάλο καὶ βαρὺ εἶνε ἕνα κόσμημα τόσο εἶνε πιὸ πολὺ τῆς μόδας. Βραχιόλια, δαχτυλίδια, καρφίτσες, κλὶπς ὅλα φοριοῦνται.

Συχνὰ θὰ ἰδοῦμε ἕνα ὡραῖο ντραπάρισμα νὰ συγκρατῆται ἀπὸ ἕνα ὄμορφο κλὶπ ἢ μιὰ καρφίτσα. Ἕνα ρεβὲρ τοῦ ταγιὲρ στολίζεται μ' ἕνα ὀγκῶδες κλὶπ ποὺ παρουσιάζει φιόγκο ἢ ἕνα σκυλάκι, ἕνα γατάκι, κ.τ.λ.

Συνηθίζονται ἐπίσης τὰ «κολλιὲ» ἀπὸ στράς, τὰ κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ περιδέραια ἀπὸ δυὸ καὶ τρεῖς σειρὲς μαργαριταριῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸ πιὸ ὄμορφο συμπλήρωμα ἑνὸς μαύρου βελουδένιου φορέματος.

Τὰ δαχτυλίδια εἶνε χοντρά, βαρειά, καὶ τὰ βραχιόλια μοιάζουν μὲ αὐτὸ ποὺ φοροῦν οἱ κάου - μπόϋς.

Ἡ ἀλληλογραφία μου

Δα Ἰωάνναν Ν. Σ.: Ν' ἀποφεύγετε τὰ λαδερά, ἁλμυρὰ καὶ οἰνοπνευματώδη ποτά, νὰ παίρνετε 1-2 φορὲς τὸ μῆνα ἐλαφρὸ καθαρτικὸ καὶ νὰ χρησιμοποιῆτε αὐτὴ τὴ λοσιόν: Γάλα ἀμυγδάλων 200 γρ. Βάμμα βενζόης 5 γρ.

Κ Λ. 120: Πιέζετε μὲ τὰ δάχτυλα καὶ ὅταν βγοῦν τὰ μπιμπίκια ἀλείφετε τὸ μέρος μὲ αὐτὸ τὸ μίγμα: Νερὸ ἀπεσταγμένο 1 λίτρον, οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν 100 γρ., βορικὸν ὀξὺ 20 γρ., θυμικὸν ὀξὺ 30 γρ., στύψις 10 γρ.

Μιὰ Ἁγιομαυρίτισσα: Τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης προέρχεται ἀπὸ κακὴ λειτουργία τοῦ στομάχου, ὥστε τὸν λόγον ἔχει ὁ γιατρός σας. Πάντως θὰ ἰδῆτε μικρὴ ὠφέλεια ἂν χρησιμοποιήσετε αὐτὴ τὴ λοσιόν: Τριανταφυλλόνερο 30 γρ. Πορτοκαλλόνερο 25 γρ. Βορικὸν ὀξὺ 5 γρ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΝΙ

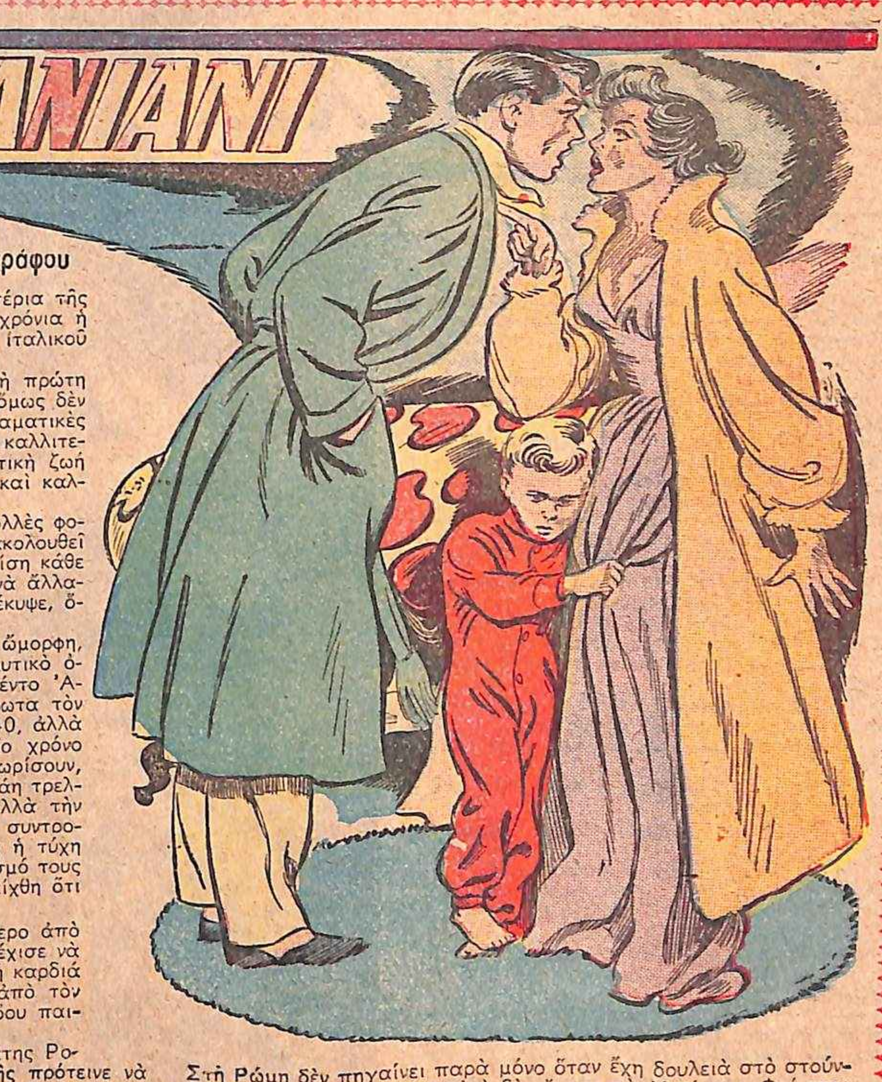

Ἡ πιὸ ἄτυχη στὰρ τοῦ Ἰταλικοῦ κινηματογράφου

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ λίγα μεγάλα ἰταλικὰ ἀστέρια τῆς ὀθόνης τὴν καλλίτερη θέσι κατέχει ἀπὸ χρόνια ἡ Ἄννα Μανιάνι. Εἶνε ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1 στὰρ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου μὲ παγκόσμια φήμη.

Ἡ Ἄννα Μανιάνι δὲν βρίσκεται σήμερα στὴ πρώτη της νεότητα. Ἔχει περάσει τὰ σαράντα. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες δραματικὲς καλλιτέχνιδες καὶ τοῦ θεάτρου. Ἂν τώρα στὴ καλλιτεχνικὴ καρριέρα της στάθηκε τυχερή, στὴν ἰδιωτικὴ ζωή της στάθηκε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἄτυχες γυναῖκες καὶ καλλιτέχνιδες.

—Ἡ Μανιάνι, λένε χτυπήθηκε σκληρὰ καὶ πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὴ μοῖρα. Κι' ὅμως δὲν λύγισε. Ἐξακολουθεῖ νὰ στεκεται ὑπερήφανη καὶ ἕτοιμη νὰ ἀντιμετωπίσῃ κάθε καινούργια ἐκδήλωσι τῆς ἀτυχίας της. Μπορεῖ νὰ ἄλλαξε, νὰ ἔγινε νευρικὴ καὶ ἀπότομη, ἀλλὰ δὲν ὑπέκυψε, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλη στὴ θέσι της...

Κι' ἀλήθεια, τὸ 1932, ὅταν ἀκόμη ἦταν μιὰ ὤμορφη, ἀλλὰ ἄσημη ἠθοποιός, γνώρισε τὸν τότε γοητευτικὸ ὀπερατὲρ καὶ σήμερα γνωστὸ σκηνοθέτη Γκονφρέντο Ἀλεσσαντρίνι. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα περιπαθῆ ἔρωτα τὸν παντρεύθηκε. Ἔζησαν εὐτυχισμένα μέχρι τὸ 1940, ἀλλὰ ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων ποὺ εἶχαν τὸν τελευταῖο χρόνο καὶ οἱ φιλονεικίες τους, τοὺς ἀνάγκασαν νὰ χωρίσουν, παρ' ὅλο ποὺ ἡ Μανιάνι ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀγαπάῃ τρελλὰ τὸν ἄνδρα της. Τὸ χτύπημα ἦταν βαρύ, ἀλλὰ τὴν παρηγοροῦσε ἡ σκέψι ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ εἶχε τὴν συντροφιὰ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της. Κι' ἐδῶ ὅμως ἡ τύχη της δὲν τὴ βοήθησε. Λίγα χρόνια μετὰ τὸν χωρισμό τους τὸ παιδί της ἀρρώστησε βαρειά. Σὲ λίγο ἀπεδείχθη ὅτι ἔπασχε ἀπὸ πολιομυελίτιδα.

Οὔτε καὶ τὸ χτύπημα αὐτό, ποὺ ἦταν βαρύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὸ ἠθικό της. Συνέχισε νὰ παίζῃ στὴ σκηνὴ καὶ στὴν ὀθόνη παρ' ὅλο ποὺ ἡ καρδιά της σπάραζε ἀπὸ διπλὸ πόνο: τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ τῆς τραγικῆς τύχης τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ της...

Τὸ 1947 γιὰ πρώτη φορὰ ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Ρομπέρτο Ροσσελίνι τὴν κάλεσε κοντά του καὶ τῆς πρότεινε νὰ πρωταγωνιστήσῃ σὲ μιὰ ταινία του. Ἡ Μανιάνι δέχθηκε καὶ τὸ «γύρισμα» ἄρχισε. Κι' ἐπειδὴ ἀπὸ χρόνια ζοῦσε μόνη καὶ ποθοῦσε λίγη συντροφιὰ στὴ ζωή, νόμισε ὅτι στὸ πρόσωπο τοῦ Ροσσελίνι εἶχε βρῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τῆς ἔλειπε. Ἀγάπησε τὸν Ροσσελίνι μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς της. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς φαινόταν ὅτι τὴν ἀγαποῦσε καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ τὴν παντρευτῇ.

— Γιὰ λίγους μῆνες θὰ πάω στὴν Ἀμερική, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα, γιὰ νὰ πλασάρω τὴν ταινία ποὺ «γυρίσαμε» μαζί. Ἀμέσως μόλις ἐπιστρέψω θὰ κάνουμε τὸ γάμο μας. Ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τίποτα πιὰ δὲν θὰ ἔχῃς νὰ φοβηθῇς ἀπὸ τὴ ζωή...

Μάταιες ἐλπίδες. Ὁ Ροσσελίνι πῆγε στὴν Ἀμερική, ἔμεινε ἐκεῖ τρεῖς μῆνες καὶ ξαναγύρισε στὴν Ἰταλία. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ εἶχε ξεχάσει τὴν Μανιάνι καὶ εἶχε χαρίσει τὴν ἄστατη καρδιά του σὲ μιὰ διάσημη Σουηδέζα ἠθοποιὸ τοῦ Χόλλυγουντ, στὴν περίφημη Ἴνγκριντ Μπέργκμαν. Γιὰ δεύτερη φορὰ ἡ Μανιάνι ἔχασε τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦσε...

Ἀπὸ τότε ἔγινε νευρική, εὐερέθιστη καὶ ἀντικοινωνική. Ἔπαψε νὰ πηγαίνῃ σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ νὰ δέχεται τοὺς φίλους της καὶ τοὺς γνωστούς της στὸ σπίτι της. Μὲ δυὸ πιστὲς ὑπηρέτριες καὶ τὰ δυὸ σκυλιά της, τὸν Πίπο καὶ τὴ Μίτσια, ἀποτραβήχτηκε σὲ μιὰ ἐξοχικὴ ἔπαυλί της, ὅπου καὶ μένει χειμῶνα - καλοκαῖρι. Στὴ Ρώμη δὲν πηγαίνει παρὰ μόνο ὅταν ἔχῃ δουλειὰ στὸ στούντιο. Κι' ὅμως ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἔχασε τὸ ἠθικό της. Φαίνεται νευρική, στενοχωρημένη, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν ἐξαίρετη δραματικὴ τέχνη της. Ἦταν καὶ εἶνε ἡ καλλίτερη δραματικὴ ἠθοποιὸς τῆς Ἰταλίας.

Μέχρι τὸ 1933 ἡ Μανιάνι ἦταν μιὰ ὤμορφη ἀρτίστα τοῦ μιοῦζικ - χὼλλ μὲ πολλὲς ἐπιτυχίες. Ἂν ἤθελε, θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀστέρι τοῦ Μπροντγουαίη. Δὲν θέλησε ὅμως νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰταλία. Προτίμησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ μεταπηδήσῃ ἀπὸ τὸ μιοῦζικ - χὼλλ στὸ σοβαρὸ θέατρο. Ἐκεῖ τὴν εἶδε τὸ 1935 ὁ διάσημος σήμερα σκηνοθέτης Βιττόριο ντὲ Σίκα καὶ τὴν ἔκανε στὰρ τῆς ὀθόνης. Τὴν κινηματογραφικὴ καρριέρα της τὴν ἄρχισε μὲ τὸ δραματικὸ φὶλμ «Τερέζα Βανέρντι». Ἔπειτα «γύρισε» πολλὲς ἄλλες ταινίες, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔκαναν διεθνῆ ἐντύπωσι μὲ τὸν ρεαλισμό τους καὶ τὸ ταλέντο τῆς πρωταγωνιστρίας τους. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ἡ περίφημη ἐκείνη «Ρώμη, ἀνοχύρωτος πόλις», ἡ μοναδικὴ ταινία ποὺ γύρισε μὲ σκηνοθέτη τὸν Ροσσελίνι. Νεώτερες δημιουργίες της εἶνε τὰ φὶλμ «Ἡ κοινωνία μὲ ἔκανε ἐγκληματία», μὲ τὸν Ἀμεντέο Νατσάρι, «Βουλκάνο», μὲ τὸν Ροσσάνο Μπράτσι καὶ μερικὲς ἄλλες.

Ἴσως ἡ ἴδια ἡ πολυτάραχη καὶ δραματικὴ ζωή της νὰ ἀποτελῇ μιὰ ὑπόθεσι γιὰ ἕνα περιπετειῶδες καὶ τραγικὸ φὶλμ. Ἔχουν καὶ οἱ καλλιτέχνες τὸ ἐσώτερό τους δρᾶμα.

ΖΑΝ ΝΤΑΡΙΕ

Ἡ διάσημη Ἰταλίδα στὰρ Ἄννα Μανιάνι.

Ὁ πράκτωρ Χ...

Περιπετειῶδες διήγημα

ΕΙΧΑΜΕ στείλει τὸν πράκτορα Χ.... σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο νησὶ μὲ εἰδικὴ ἀποστολή. Μὰ οἱ ἐκθέσεις ποὺ μᾶς ἔστελνε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ σπάνιες καὶ πιὸ ἀόριστες. Ὁ πράκτωρ Χ.... ἦταν ἕνας ἄντρας, τριάντα περίπου χρόνων, ἕνας καλὸς καὶ παλιός μου φίλος, ἕνας τύπος τέλος ἐνεργητικώτατος, ποὺ εἶχε συνηθίσει στὸ κλῖμα τῶν νησιῶν τῶν Τροπικῶν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν τελευταῖο καιρό, ὅπως ἀνάφερα, δὲν λαβαίναμε συχνὰ ἐκθέσεις του, μ' ἐπεφόρτισαν νὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν πράκτορα Χ... ποὺ εἶχε πάει ἐκεῖ μὲ τ' ὄνομα Τολμὲς καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσω πίσω μαζί του.

Μόλις ἔφτασα στὸ ἀπομακρυσμένο αὐτὸ νησί, πῆγα ἀμέσως στὸ μικρό του γραφεῖο.

Βρῆκα ἐκεῖ ἕναν ἄνθρωπο γέρο καὶ σωματώδη, μὲ μάτια ποὺ χάνονταν σχεδὸν κάτω ἀπ' τὰ πυκνά του φρύδια.

— Θἄθελα νὰ μιλήσω μὲ τὸν κ. Τολμές, εἶπα.

Ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε μὲ κόπο ἀπ' τὴν πολυθρόνα του, καὶ μὲ πλησίασε.

—Ἄλντο, μοῦ εἶπε, δὲν μ' ἀναγνωρίζεις;...

Ἡ φωνή του, μονάχα ἡ φωνή του μοῦ θύμισε ποιὸς ἦταν.

—Ἐσύ! Γιὰ τὸ Θεό, τί σοῦ συνέβη; ρώτησα.

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ πράκτωρ Χ....; Ἕνας χρόνος ζωῆς στοὺς τροπικοὺς τὸν εἶχε κάνει ἀγνώριστο. Τί ἄραγε εἶχε συμβῆ;

— Τίποτα δὲν μοῦ συνέβη, μοῦ ἀπάντησε. Μὰ τὸ κλῖμα αὐτὸ σὲ τσακίζει καὶ ἡ ζωὴ ποὺ περνάει κανείς.... κι' ὅλα τ' ἄλλα...

— Καταλαβαίνω, εἶπα. Λυπᾶμαι γιὰ σένα, Τολμές, μὰ ξέρεις οἱ προϊστάμενοί σου δὲν εἶνε εὐχαριστημένοι.

— Κατάλαβα. Ἦρθες γιὰ νὰ μ' ἀντικαταστήσης. Μὰ δὲν θὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ δῶ κι' ἂν μοῦ βάλουνε τὸ μαχαίρι στὸ λαιμό!

— Τρελλάθηκες, Τολμές;

— Νομίζω πὼς τρελλάθηκα. Μὰ δὲν ὑπάρχει θεραπεία. Δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ...

—Ἔγινες ἄλλος ἄνθρωπος!

—Ἔλα τὸ βράδυ στὸ «μπούνγκαλο» τῆς κυρίας Γκρὶμ νὰ τὰ ποῦμε. Εἶνε ἡ νοικοκυρά μου. Γειά σου.

Μὲ συνώδεψε ὡς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου σὰ νὰ βιαζόταν. Μὰ πρόφτασα νὰ διακρίνω τὸ κεφάλι καὶ τὶς πλάτες μιᾶς ἰθαγενοῦς κοπέλλας. Βγῆκα ἀπὸ κεῖ ἀρκετὰ στενοχωρημένος, ὅπως μαντεύετε.

★

Τὸ βράδυ πῆγα καὶ βρῆκα τὸν Τολμὲς στὸ «μπούνγκαλο» τῆς χήρας Γκρίμ. Μοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀκαθόριστης ἡλικίας, μὲ πρόσωπο παράξενο, μὲ μαλλιὰ κόκκινα καὶ μὲ βραχιόλια καὶ δαχτυλίδια στὰ χέρια.

Τὸ «μπούνγκαλο» ὅπου ἔμενε ὁ φίλος μου ἦταν μαγευτικὸ γεμᾶτο πολύχρωμες ψάθες, λουλούδια καὶ ὅπλα ποὺ γυάλιζαν.

Καθίσαμε στὸ τραπέζι κι' ἀμέσως ἡ κ. Γκρὶμ μὲ ρώτησε ἂν εἶχα βρῆ μέρος νὰ μείνω. Ἂν ἤθελα, μοῦ εἶπε, εἶχε ἕνα δωμάτιο ἐλεύθερο πάνω στὴ βεράντα.

Ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε ἀρκετὰ νόστιμα φαγητά. Ὁ Τολμὲς μόλις μιλοῦσε. Δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸ πιάτο του. Σήκωσε τὸ κεφάλι του μονάχα ὅταν παρουσιάστηκε μιὰ ἰθαγενὴς ὑπηρέτρια τῆς κ. Γκρίμ. Θεέ μου! ποτὲ δὲν εἶχα δῆ μιὰ κοπέλλα τόσο ὡραία. Τὸ δέρμα της ἔμοιαζε μὲ χρυσάφι, τὰ μαῦρα μαλλιά της ἦταν μακρυά, μεταξένια, ἡ μύτη της λίγο ἀνασηκωμένη καὶ τὰ χείλη της εἶχαν κάτι τὸ γοητευτικὸ κι' αἰσθησιακὸ μαζί. Μὰ πάνω ἀπ' ὅλα μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ μάτια της· Ποῦ εἶχα δῆ ἄραγε τέτοια μάτια μὲ βελούδινες βλεφαρίδες;

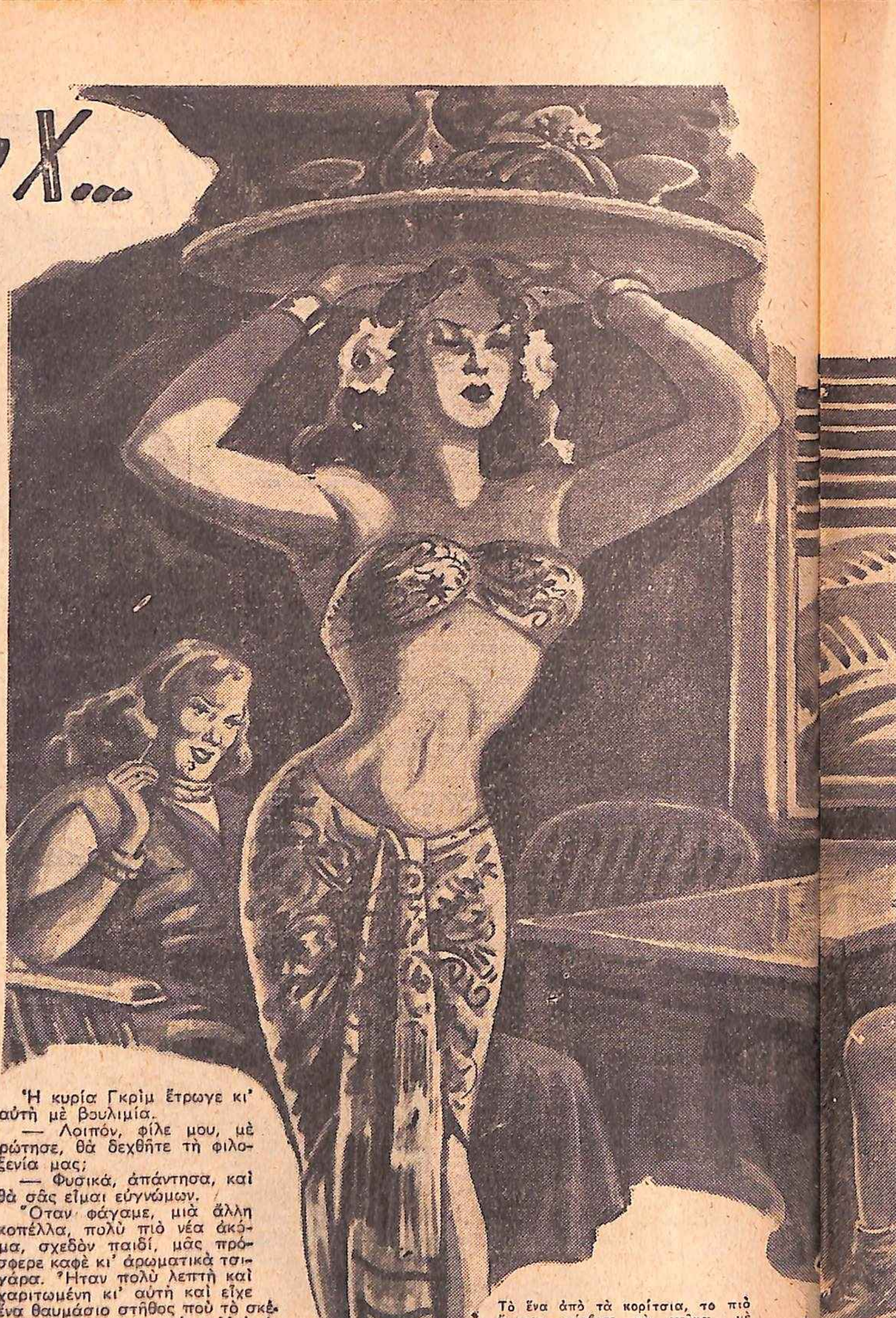

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια, τὸ πιὸ ὄμορφο, σέρβιρε τὸ γεῦμα, μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη μέρα...

Ἡ κυρία Γκρὶμ ἔτρωγε κι' αὐτὴ μὲ βουλιμία.

— Λοιπόν, φίλε μου, μὲ ρώτησε, θὰ δεχθῆτε τὴ φιλοξενία μας;

— Φυσικά, ἀπάντησα, καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων.

Ὅταν φάγαμε, μιὰ ἄλλη κοπέλλα, πολὺ πιὸ νέα ἀκόμα, σχεδὸν παιδί, μᾶς πρόσφερε καφὲ κι' ἀρωματικὰ τσιγάρα. Ἦταν πολὺ λεπτὴ καὶ χαριτωμένη κι' αὐτὴ καὶ εἶχε ἕνα θαυμάσιο στῆθος ποὺ τὸ σκέπαζαν μονάχα μερικὰ κολλιὲ ἀπὸ πολύχρωμες γυάλινες χάντρες. Ἦταν ἀληθινὰ ἕνα τέλειο πλάσμα ὅλο χάρι καὶ γοητεία. Τὰ μάτια τοῦ Τολμὲς κύτταζαν πότε τὴ μιά, πότε τὴν ἄλλη κοπέλλα.

Ὅταν τελειώσαμε, ἡ ἴδια ἡ χήρα μὲ συνόδεψε στὴν κάμαρα μου, κοντὰ στὴ βεράντα. Ὁ Τολμὲς δὲν σηκώθηκε. Καθόταν ἀκουμπισμένος στὸ τραπέζι, σὰν ἕνας σωρὸς ἀπὸ κρέας κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνη σὰν κτῆνος. Τὸν λυπήθηκα. Σὲ τὶ σημεῖο εἶχε καταντήσει!... Γιατί ὅμως, γιὰ ποιὸν λόγο;

★

Ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ διαλύθηκε τὸ μυστήριο. Εἶχα πῆ στὴ χήρα πὼς τὴν ἄλλη μέρα θὰ γύρευα ἄλλο κατάλυμα, πιὸ κοντὰ στὸ λιμάνι. Στὴν πραγματικότητα ἤθελα νὰ εἶμαι ἐλεύθερος στὶς κινήσεις μου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ βάλω σ' ἐνέργεια τὸ μυστικὸ μικρὸ πομπὸ ποὺ εἶχα μαζί μου. Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι μιὰ τέτοια δουλειὰ ἦταν ἀδύνατη. Σὲ κάθε γωνιὰ παραμόνευαν ἀόρατα μάτια. Γδύθηκα κι' ἔπεσα στὸ κρεββάτι, προσπαθώντας ν' ἀποκοιμηθῶ. Ἤμουνα κουρασμένος κι' ὅμως δὲν εἶχα ὕπνο. Τὸ θέαμα τοῦ Τολμές, ἡ κατάπτωσί του, ἡ ἀσυνειδησία του, ἦταν πράγματι πολὺ θλιβερά. Ἄρχισα νὰ σκέφτωμαι πολλὴν ὥρα. Καὶ ξαφνικὰ ἀποκοιμήθηκα. Ἦταν ἕνας ὕπνος ἐλαφρός, γιατὶ μέσα στὸ σκοτάδι, ἄκουσα τὸ θρόϊσμα ἑνὸς γυναικείου φορέματος.

— Κάντε μου λίγη θέσι, ἄκουσα μιὰ κοριτσίστικη δροσερὴ φωνή. Δὲν θέλετε νὰ φλυαρήσετε λίγο μαζί μου;...

Ἡ κάμαρα ἦταν σκοτεινή. Μονάχα ἀπ' τὶς γρίλλιες τῆς βεράντας ἔμπαινε τὸ φῶς τῆς ἀστροφεγγιᾶς. Δὲν διέκρινα ποιὸ ἦταν ἀπ' τὰ δυὸ κορίτσια. Μὰ ἔνοιωσα τὰ δροσερὰ μπράτσα της νὰ σφίγγουν τὸ λαιμό μου καὶ τὰ φλογερὰ χείλη της νὰ μοῦ κλείνουν τὸ στόμα.

—Ἀγάπη μου, εἶπε γλυκά, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα;...

……

Κοιμήθηκα στὴν ἀγκαλιά της ὡς τὴν αὐγή.

Στὶς ἑφτὰ εἶχα σηκωθῆ, ἀλλὰ ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου κουρασμένο καὶ τὸ κεφάλι μου ἄδειο. Ἀναρωτιόμουνα μήπως εἶχα ὀνειρευτῆ τὴ νύχτα ποὺ εἶχα περάσει.

Ἔνοιωσα κάποια στενοχώρια ὅταν συνάντησα τὴ χήρα. Μὰ φαινόταν σὰ νὰ μὴν ἤξερε τίποτα ἀπ' τὴ νυχτερινή μου περιπέτεια. Εἶχα πολλὴ δουλειὰ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, μὰ ὁ Τολμὲς δὲν μὲ βοήθησε σὲ τίποτα. Ἦταν ὁλότελα ἀποκτηνωμένος. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὡστόσο δὲν κατάφερα νὰ βρῶ ἄλλο κατάλυμα.

Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κορίτσια, τὸ πιὸ ὄμορφο σέρβιρε τὸ γεῦμα μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη μέρα. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε καὶ τὸ ἄλλο. Ἀντελήφθηκα πὼς τὰ μάτια τοῦ Τολμὲς ἔπαιρναν μιὰ ζωντανὴ ἔκφρασι μονάχα ὅταν κύτταζε τὶς δυὸ κοπέλλες. Ἡ χήρα μὲ ρώτησε διάφορα πράγματα γιὰ τὴ δρᾶσι μου. Τῆς ἀπάντησα ἀόριστα, μὰ ἤμουνα βέβαιος πὼς ἤξερε ὅτι ἔκανα τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τὸν πράκτορα Χ.

Τὸ βράδυ δούλεψα ἀρκετὰ μονάχος μου. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Ἔσβυσα τὸ φῶς καὶ τότε δυὸ δροσερὰ γυναικεῖα μπράτσα μ' ἀγκάλιασαν.

Ἔπρεπε νὰ ἤμουνα πιὸ δυνατός. Εἶχα καταλάβει τὸ σατανικὸ παιχνίδι τους. Ὡστόσο ἐπὶ τέσσερις μέρες ὑποτάχτηκα στὶς ἰδιοτροπίες τῶν δυὸ κοριτσιῶν, δίχως νὰ ξεχωρίζω ποτὲ μὲ ποιὰ ἀπ' τὶς δυὸ εἶχα νὰ κάνω. Καταλάβαινα ὅμως πὼς τὶς ἴδιες νύχτες περνοῦσε κι' ὁ Τολμές. Ἦταν στ' ἀλήθεια γιὰ νὰ τρελλαθῇς!...

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μεθοδικὴ ἀποκτήνωσι. Μὰ τί νὰ γίνη; Ἦταν κάτι χειρότερο ἀπὸ ναρκωτικό. Σκεφτόμουνα: «Ἀκόμα αὐτὴ τὴ νύχτα... ὕστερα θὰ φύγω». Κι' ὅμως δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ τὸ κάνω.

★

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐντελῶς τυχαῖα παρακολούθησα μεταξὺ τῆς χήρας καὶ τοῦ Τολμὲς μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια καὶ ἴσως μ' ἔσωσε. Νόμιζαν πὼς εἶχα βγῆ. Εἶχα ὅμως γυρίσει γιὰ νὰ πάρω κάτι σημειώσεις μου καὶ οἱ φωνές τους τράβηξαν τὴν προσοχή μου καὶ μὲ κάρφωσαν στὴ θέσι μου, ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό μου. Εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρχε ἔγγραφο στὴν κάμαρά μου. Εἶχαν μπῆ ἐκεῖ μέσα καὶ ἡ χήρα ἔψαχνε στὰ χαρτιά μου καὶ στὶς βαλίτσες μου. Τὰ μυστικὰ ἔγγραφα τὰ εἶχα πάνω μου. Ὅσο γιὰ τὸ μικρὸ πομπό μου, ἦταν καλὰ κλειδωμένος σ' ἕνα δερμάτινο κουτὶ κι' ὅποιος τὄβλεπε θὰ τὸ ἔπαιρνε γιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. Κάτι πῆγε νὰ τῆς πῆ ὁ Τολμὲς σὲ μιὰ στιγμή, μὰ αὐτὴ σήκωσε τὸ παχουλὸ καὶ βαρὺ χέρι της καὶ τὸν χαστούκισε δυὸ - τρεῖς φορές...

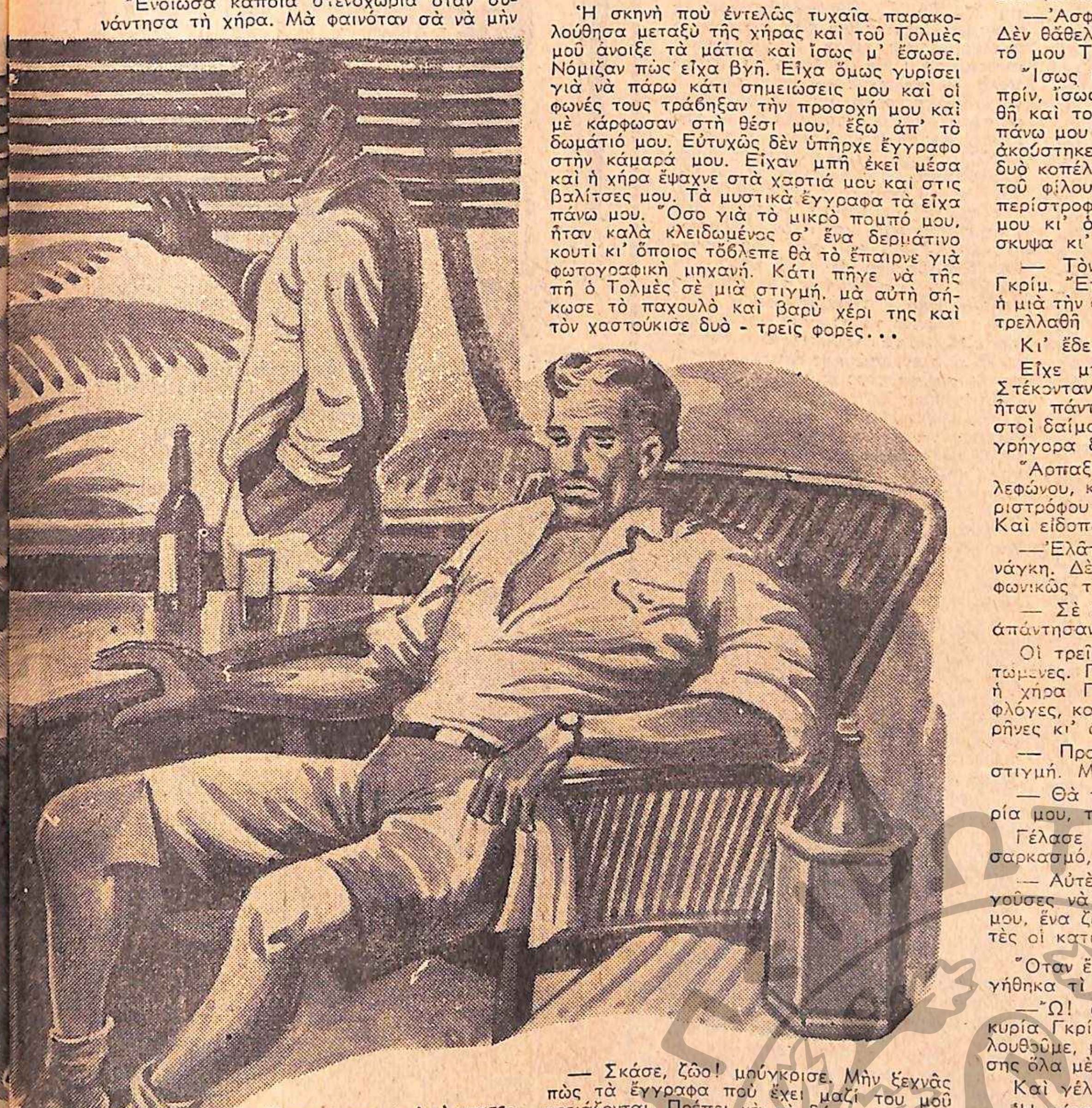

— Σκάσε, ζῶο! μούγκρισε. Μὴν ξεχνᾶς πὼς τὰ ἔγγραφα ποὺ ἔχει μαζί του μοῦ χρειάζονται. Πρέπει νὰ τὰ δώσω ἐκεῖ ποὺ ξέρεις... στοὺς Κινέζους κομμουνιστές. Θὰ τὰ πληρώσουν μὲ χρυσάφι.

— Μά...

— Τί μὰ καὶ ξεμά, κτῆνος; Μήπως οἱ ἐκθέσεις ποὺ στέλνεις ἐσὺ δὲν εἶνε πλαστές; Ὁ πράκτωρ Χ.... Ἐσὺ εἶσαι ὁ πράκτωρ Χ.... Ἂς γελάσω! Εἶδες πὼς κατάντησες χάρις στη μέθοδό μου! Ἂς εἶνε καλὰ οἱ μικροῦλες μου. Ἔτσι θὰ καταντήση κι' αὐτός.

Κατάλαβα τί μὲ περίμενε. Θὰ καταντοῦσα ἕνα κτῆνος ἀπ' τὰ πικάντικα φαγητὰ ποὺ εἶχαν μιὰ τόσο παράξενη γεῦσι καὶ σὲ νάρκωναν. Ἔπειτα τὰ δυὸ ἐκεῖνα κορίτσια ἦσαν καλὰ δασκαλεμένα ἀπ' τὴ χήρα, γιὰ νὰ σὲ καταντοῦν ἕνα ἄθυρμα, ἕνα ἄβουλο πλᾶσμα. Θὰ καταντοῦσα μ' ἄλλα λόγια ἕνας πράκτορας ποὺ θ' ἀποτύχαινε στὴ μυστικὴ ἀποστολή του, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μεταδώση ἀκριβεῖς πληροφορίες γιὰ τὸν ἐχθρό.

Ὁ Τολμὲς εἶχε πιὰ μπλεχτῆ στὰ δίχτυα τους. Μὰ ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σωθῶ, νὰ σώσω τὴν τιμή μου. Δὲν ἔπρεπε οὔτε τὰ φαγητά, οὔτε οἱ δυὸ διαβολικὲς κοπέλλες, οὔτε τὸ κλῖμα νὰ μὲ ἀποκτηνώσουν.

Μπῆκα ἀποφασιστικὰ μέσα στὴν κάμαρα. Ὁ Τολμὲς τάχασε ὅταν μὲ εἶδε καὶ ἡ χήρα κιτρίνισε σὰν τὸ λεμόνι.

— Λυποῦμαι πολύ, «μαντάμ», τῆς εἶπα, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως.

Κατάλαβε. Διάβασε στὰ μάτια μου πὼς τὸ σατανικὸ παιχνίδι της εἶχε ἀνακαλυφθῆ.

— Θὰ σᾶς κάνη καλὸ στὴν ὑγεία σας, μοῦ ἀπάντησε μ' ἀναίδεια. Αὐτὸ τὸ κλῖμα ἐδῶ μέσα δὲν σᾶς σηκώνει.

—Ἀσφαλῶς, ἀπάντησα περιφρονητικά. Δὲν θἄθελα νὰ καταντήσω σὰν τὸν ἀγαπητό μου Τολμές.

Ἴσως νὰ τὰ εἶχαν σχεδιάσει ὅλα ἀπὸ πρίν, ἴσως ἡ χήρα νἄθελε νὰ μᾶς ξεφορτωθῆ καὶ τοὺς δυό. Ξαφνικὰ ὁ Τολμὲς ἔπεσε πάνω μου σὰν ταῦρος. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε. Εἶχε πυροβολήσει μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ κοπέλλες, ἐκείνη ποὺ εἶδα στὸ γραφεῖο τοῦ φίλου μου ὅταν πρωτοπῆγα ἐκεῖ. Τὸ περίστροφο τῆς ἔπεσε ἀπ' τὸ χέρι κοντά μου κι' ὁ Τολμὲς σωριάστηκε κάτω. Ἔσκυψα κι' ἅρπαξα τὸ ὅπλο.

— Τὸν σκοτώσατε! οὔρλιαξε ἡ χήρα Γκρίμ. Ἔπρεπε νὰ τὸ φανταστῶ. Ζηλεύατε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη σὰν δυὸ τίγρεις... Εἴχατε ξετρελλαθῆ μὲ τὸν νέο λευκὸ νοικάρη.

Κι' ἔδειξε ἐμένα.

Εἶχε μπῆ μέσα καὶ ἡ ἄλλη κοπέλλα. Στέκονταν καὶ οἱ δυό τους ἀμίλητες. Μὰ ἦταν πάντα ὡραῖες καὶ προκλητικές. Σωστοὶ δαίμονες. Αἰσθανόμουνα ζάλη.... Μὰ γρήγορα ξαναβρῆκα τὸν ἑαυτό μου.

Ἅρπαξα ἀμέσως τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου, κρατώντας μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου σὲ ἀπόστασι τὶς τρεῖς γυναῖκες. Καὶ εἰδοποίησα τὴν ἀστυνομία:

—Ἐλᾶτε ἀμέσως, εἶπα, εἶνε μεγάλη ἀνάγκη. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τηλεφωνικῶς τί συμβαίνει.

— Σὲ λίγα λεπτὰ θὰ εἴμαστε ἐκεῖ, μοῦ ἀπάντησαν.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες μὲ κύτταζαν ἀναστατωμένες. Πιὸ πολὺ ὅμως ἦταν ἔξω φρενῶν ἡ χήρα Γκρίμ. Τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες, καθὼς κύτταζε ἄλλοτε τὶς δυὸ Σειρῆνες κι' ἄλλοτε ἐμένα.

— Προδότη!... μοῦ φώναξε σὲ μιὰ στιγμή. Μᾶς καταστρέφεις!...

— Θὰ τιμωρηθῆτε ὅπως σᾶς ἀξίζει, κυρία μου, τῆς ἀπάντησα.

Γέλασε ἄγρια, σκληρὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ σαρκασμό, δείχνοντάς μου τὶς δυὸ νέες:

— Αὐτὲς φταῖνε! Διαφορετικὰ δὲν θ' ἀργοῦσες νὰ καταντήσης κι' ἐσύ, παλληκάρι μου, ἕνα ζωντανὸ πτῶμα. Ἂς ὄψωνται αὐτὲς οἱ καταραμένες!...

Ὅταν ἔφτασαν οἱ ἀστυνομικοί, τοὺς διηγήθηκα τί εἶχε συμβῆ.

—Ὢ! ὤ! εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἡ κυρία Γκρίμ. Εἶνε καιρὸς ποὺ σὲ παρακολουθοῦμε, μὰ τούτη τὴ φορὰ θὰ πληρώσης ὅλα μὲ τὴ ζωή σου!...

Καὶ γέλασε σαρκαστικά.

Ἡ χήρα ἔτρεμε ὁλόκληρη. Σὲ λίγο οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἀφοῦ τοὺς πέρασαν τὶς χειροπέδες, ἀκολούθησαν τοὺς ἀστυνομικούς. Τὸ πτῶμα τοῦ Τολμὲς μεταφέρθηκε στὸ νεκροτομεῖο. Ἔτσι τελείωσε ἡ ζωὴ κι' ἡ δρᾶσι τοῦ πράκτορα Χ.

Ὁ κακότυχος φίλος μου θυσίασε τὰ πάντα στὸν ἔρωτα, στὴν ἡδονή. Ὑπῆρξε τὸ τραγικὸ θῦμα δυὸ σατανικῶν πλασμάτων, ποὺ τὰ ἐξουσίαζε ἡ πιὸ σατανικὴ γυναίκα τοῦ κόσμου, ἡ φοβερὴ καὶ καταχθόνια κ. Γκρίμ, ὁ διάβολος αὐτὸς ποὺ εἶχε ἐνσαρκωθῆ σὲ γυναῖκα!...

Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ ἔχω τὴν ἴδια τύχη.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφευγα μὲ τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε κι' ὅμως δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὶς γλυκὲς καὶ δραματικὲς ἡμέρες ποὺ πέρασα στὸ μακρυνὸ νησὶ τῶν Τροπικῶν.

ΛΟΥΙΤΖΙ ΟΥΓΚΟΛΙΝΙ

Ὁ δεύτερος ΧΙΤΛΕΡ

Ὁ στρατηγὸς - χτίστης ἐνθουσιάζει τοὺς Γερμανοὺς

Πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια, ἡ ἀναγγελία «Μιλάει ὁ Χίτλερ» γαλβάνιζε ἑκατομμύρια Γερμανῶν καὶ προκαλοῦσε αἱματηρὲς συμπλοκὲς στὶς συγκεντρώσεις καὶ μάχες στοὺς δρόμους μεταξὺ «δεξιῶν» καὶ «ἀριστερῶν».

Σχεδὸν τὸ ἴδιο λοιπὸν ἀποτέλεσμα φέρνει σήμερα ἡ ἀναγγελία «Μιλάει ὁ Ρέμερ», κι' ἀπειλεῖ νὰ προκαλέση παρόμοιες αἱματοχυσίες καὶ ταραχὲς ἂν λείψη κάποτε ὁ ἔλεγχος τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων κατοχῆς. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖ αὐτὸς ὁ νέος ἀκόμη στρατηγός, εἶναι στρωμένος — ὅπως καὶ τοῦ Χίτλερ ἄλλοτε — μὲ σπασμένα ἔπιπλα, θρυμματισμένα τζάμια, σκισμένα ροῦχα καὶ μερικὰ πτώματα...

Ἀλλὰ κι' οἱ πύρινοι λόγοι ποὺ βγάζει ὁ Ρέμερ, θυμίζουν πολὺ Φύρερ... Νὰ π.χ. ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ μιὰ πρόσφατη ἀγόρευσί του: «Ἔπειτα ἀπ' τὸν τελευταῖο πόλεμο, ὁ γερμανικὸς λαὸς εἶνε προωρισμένος νὰ ἡγηθῆ καὶ νὰ σώση τὴν Εὐρώπη. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη ἔχουν ἐκφυλισθῆ, ἐνῷ τὸ δικό μας σκληραγωγήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴ δοκιμασία. Εἶναι τὸ μόνο ἱκανὸ ν' ἀντιταχθῆ στὴν ἐπιδρομὴ τῆς Ἀνατολῆς».

Ὁ Ρέμερ ἔγινε πασίγνωστος, ἀφότου ἔσωσε τὸ καθεστὼς καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ, πρὶν ἀπὸ 6 χρόνια. Οἱ προπαγανδισταί του τὸν ρεκλαμάρουν ὡς τὸν «Ἄνθρωπο ποὺ ματαίωσε τὴ συνωμοσία τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1944». Αὐτὸ ὅμως τὸ ἀνώφελο «κατόρθωμά» του, ποὺ παρέτεινε ἁπλῶς τὸν πόλεμο κατὰ 10 μῆνες κι' αὔξησε κατὰ 1 ἑκατομμύριο τὸν ἀριθμὸ τῶν νεκρῶν καὶ πληγωμένων, δὲν ὠφείλετο στὴν ἱκανότητα καὶ στὴν πρωτοβουλία του, ἀλλὰ στὴν τυφλὴ ὑπακοή του. Ἦταν ἐνέργεια ἑνὸς στρατιωτικοῦ ρομπὸτ δίχως σκέψι.

Τὴ μοιραία ἐκείνη μέρα, μιὰ ὁμὰς συνωμοτῶν κλόνισε ἐπικίνδυνα τὰ θεμέλια τοῦ ναζισμοῦ. Στὸ μυστικὸ στρατηγεῖο τοῦ Χίτλερ, στὴν Ἀνατολικὴ Πρωσσία, ὁ κόμης φὸν Στάουφενμπεργκ ἔρριξε μιὰ βόμβα γιὰ νὰ σκοτώση τὸν Φύρερ, ἀλλὰ τὸν πλήγωσε μόνο. Στὸ Βερολῖνο, οἱ συνωμότες στρατιωτικοὶ πῆραν στὰ χέρια τους ἐπὶ λίγες ὧρες τὰ νευρικὰ κέντρα τῆς ἐξουσίας. Πιστεύοντας τότε ὅτι εἶχαν πιὰ ἐπικρατήσει, ἀνέθεσαν στὸ τάγμα τῆς φρουρᾶς τοῦ Βερολίνου τὴ σύλληψι τοῦ Γκαῖμπελς καὶ τῶν ἄλλων ἀρχιναζήδων.

Διοικητὴς αὐτοῦ τοῦ τάγματος ἦταν ὁ ταγματάρχης Ὄττο Ρέμερ, 32 ἐτῶν. Οἱ στρατηγοὶ ποὺ διηύθυναν τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα, τὸν ἐμπιστεύονταν γιατὶ ἦταν ἀξιωματικὸς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, δίχως δεσμοὺς μὲ τὸ ναζιστικὸ κόμμα. Καὶ πραγματικά, ὁ πειθαρχικώτατος Ρέμερ θὰ ἐκτελοῦσε σὰν ρομπὸτ τὴ διαταγὴ ποὺ τοῦ ἔδωσαν, ἂν δὲν συνέβαινε νὰ βρίσκεται τότε στὸ γραφεῖο του κι' ὁ φίλος του ὑπολοχαγὸς Χάγκεν, ἀφωσιωμένος στὸ Γκαῖμπελς.

Αὐτὸς συνέστησε στὸ Ρέμερ νὰ μὴ βιασθῆ... Τὸν συμβούλεψε νὰ βεβαιωθῆ πρῶτα ὅτι εἶχε σκοτωθῆ ὁ Χίτλερ, ὅπως εἶχαν ἀναγγείλει οἱ συνωμότες. Πρὶν συλλάβη τὸ Γκαῖμπελς — τοῦ εἶπε — ἦταν φρόνιμο νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ἐπικοινωνήση μὲ τὸ στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ, μὲ τὴν ἰδιαίτερη τηλεφωνικὴ γραμμή του.

Κι' ὁ Ρέμερ, ἀφοῦ δίστασε λίγο, ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τοῦ φίλου του. Ἀφοῦ παρέταξε τοὺς στρατιῶτες του ἔξω ἀπ' τὰ γραφεῖα τοῦ Γκαῖμπελς, ἐξήγησε στὸν τελευταῖο τὴν κατάστασι ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ. Ἐκεῖνος κατάφερε νὰ ἐπηρεάση μὲ τὴν εὐγλωττία του τὸν ἁπλοϊκὸ ταγματάρχη. Ὕστερα, ἀφοῦ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ στρατηγεῖο τοῦ Χίτλερ, ἔδωσε τὸ ἀκουστικὸ στὸ Ρέμερ.

Κι' ὁ ταγματάρχης ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Χίτλερ, ποὺ τὸν εἶχε παρασημοφορήσει αὐτοπροσώπως πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων! Ἡ φωνὴ αὐτὴ τὸν διέταξε νὰ πάρη δραστήρια μέτρα κατὰ τῶν συνωμοτῶν. Ἔτσι, ἀντὶ γιὰ τὸ Γκαῖμπελς, ὁ Ρέμερ συνέλαβε τοὺς ἐπαναστάτες στρατηγούς. Κι' ὁ πόλεμος συνεχίστηκε.

Φυσικά, ὁ ταγματάρχης Ρέμερ ἀνταμείφθηκε μὲ τὸ παραπάνω: Σὲ μερικοὺς μῆνες, εἶχε γίνει... στρατηγὸς καὶ διοικητὴς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ Φύρερ!

Ἔλαβε μέρος στὴν ὑστάτη ἄμυνα τοῦ Βερολίνου κατὰ τῶν Ρώσσων, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1945. Λίγο πρὶν ἀπ' τὴν τελειωτικὴ κατάρρευσι ἐξαφανίσθηκε. Διαδόθηκε τότε ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶχε φύγει πρὸς τὴ Δύσι, προτιμῶντας νὰ συλληφθῆ ἀπ' τοὺς Ἀμερικανούς, παρὰ ἀπ' τοὺς Ρώσσους.

Ἀφοῦ ἔμεινε φυλακισμένος ἐπὶ 2½ χρόνια περίπου, ἀπολύθηκε καὶ πῆγε νὰ βρῆ τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τοῦ Ὄλντενμπουργκ ὅπου εἶχαν καταφυγει. Τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμά του δὲν εἶχε πιὰ πέρασι. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ γίνη... χτίστης, γιὰ νὰ κερδίζη τὸ ψωμί του.

Ἔζησε ἔτσι, ἄγνωστος καὶ ἄσημος, ἐπὶ ἕνα χρόνο. Ὕστερα τὸν ξετρύπωσαν τρεῖς πολιτικοὶ τυχοδιῶκτες, πρώην Ναζῆδες, καὶ σκέφθηκαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὸ ὄνομά του γιὰ νὰ τραβήξουν ὀπαδοὺς στὸ «Σοσιαλιστικὸ κόμμα» ποὺ εἶχαν ἱδρύσει (ἕνα κακὸ ἀντίγραφο τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος).

Ἔτσι, ὁ Ρέμερ ἔγινε ἐθνικὴ φυσιογνωμία τῆς μεταπολεμικῆς Γερμανίας. Ἐξακολουθεῖ νὰ χτίζη κάπου-κάπου, γιὰ ρεκλάμα. Μὰ ὁ νοῦς του βρίσκεται διαρκῶς στὸ ἔργο ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ πραγματοποιήση σὲ 2 χρόνια. Πιστεύει ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια τὸν προώρισε γιὰ ἕνα μεγάλο ρόλο. Ὅπως ἔλεγε τελευταίως σ' ἕνα φίλο του, ἐκεῖνο ποὺ τοῦ χρειάζεται τώρα, εἶναι «ἕνας μικρὸς στρατὸς» ἀπὸ 200.000 ἄνδρες, γιὰ «νὰ ξαναφέρη τὴν τάξι στὴ Γερμανία». Στὸ μεταξύ, σχεδιάζει ἕνα πρόγραμμα στρατιωτικῆς ἐξασκήσεως τῆς νεολαίας.

Χάρις σ' αὐτόν, τὸ Σοσιαλιστικὸ κόμμα ἀπόχτησε 60.000 μέλη στοὺς 6 πρώτους μῆνες τῆς ὑπάρξεώς του! Ἴσως δὲν ἔχουν λοιπὸν ἄδικο αὐτοὶ ποὺ βλέπουν τὸ Ρέμερ σὰν ἕνα ἐπικίνδυνο τύπο, ὑποψηφίου Χίτλερ...

Τ. ΖΕΣΤΕΝ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΟΙΚΤΗ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

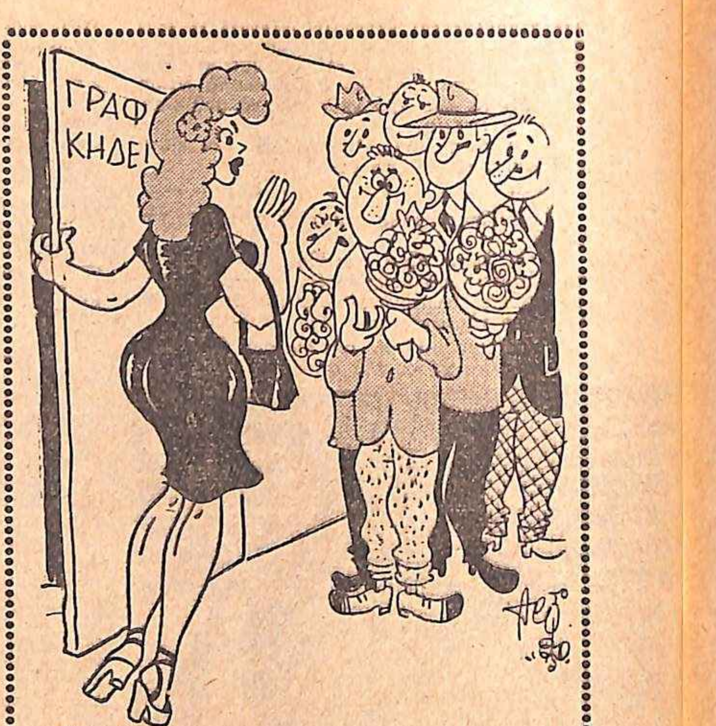

Ἡ χήρα: Κάνετε λίγη ὑπομονή, κύριοι!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

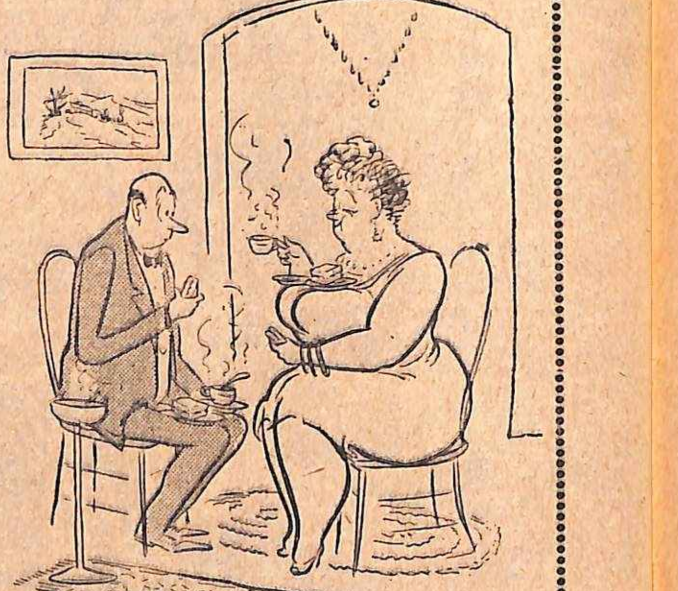

Πρακτικὸ πνεῦμα...

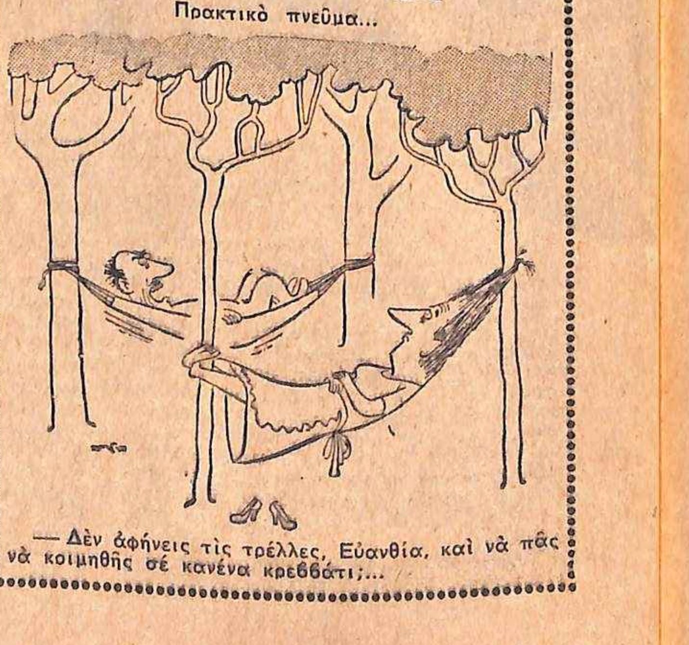

— Δὲν ἀφήνεις τὶς τρέλλες, Εὐανθία, καὶ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς σὲ κανένα κρεββάτι;...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪΖ

Ἡ τρελλὴ μὲ τὰ ἑκατομμύρια

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δυὸ κοπέλλες συνεννοοῦνται πολὺ γρήγορα. Κι' ἀναγκάζουν τὸ Σὰμ ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τους. Τοῦ ρίχνονται τότε καὶ ἡ πρώτη τρελλή, ἡ Χάττυ τὸν σκοτώνει χτυπῶντας τον μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι. Ἡ Κάρολ ξεφεύγει ἔτσι. Οἱ Σούλλιβαν ἀποφασίζουν νὰ μποῦν στὴν ἔπαυλι τῆς Βέντας ὅπου νοσηλεύεται ὁ Στὲβ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἡ ἔπαυλις ὅμως φρουρεῖται ἀπὸ ἀστυνομικούς. Ἐκεῖ ὁ ρεπόρτερ Μάγκαρθ ἔχει στεγάσει τώρα καὶ τὴν Κάρολ ποὺ διαισθάνεται ξαφνικὰ ὅτι ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι βρίσκονται οἱ Σούλλιβαν.

11ον Τὴ χάϊδεψε καθησυχαστικὰ κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα. Φώναξε ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας τὸ Μάγκαρθ. Ὁ ρεπόρτερ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι καὶ κύτταξε ψηλά.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

— Ἡ Κάρολ πιστεύει πὼς βρίσκονται ἐδῶ ἀπ' ἔξω οἱ Σούλλιβαν! τοῦ ἐξήγησε ἡ νέα γυναῖκα, μ' ἕνα ἐλαφρὸ τρεμούλιασμα τῆς φωνῆς της.

Ὁ Μάγκαρθ ἀνέβηκε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια.

— Πῶς τὸ κατάλαβε; ρώτησε ζωηρά.

— Λέει πὼς τοὺς εἶδε! Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε... δὲν εἶδα τίποτε... Μὰ ἡ Κάρολ φαίνεται κατατρομαγμένη.

— Θὰ πῶ στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ προσέχουν. Ἂς ντυθῆ ἡ Κάρολ κι' ἂς κατεβῆ στὸ μικρὸ σαλόνι.

Κι' ὁ Μάγκαρθ βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὸ σπίτι.

Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ πύκνωνε ὁλοένα, οἱ Σούλλιβαν προχωροῦσαν ἀθόρυβα πρὸς τὸ μεγάλο κτίριο, σὰν φαντάσματα...

Ὁ Μάγκαρθ βρῆκε τὸ Στάουμ στὴν κουζίνα, ν' ἀποτελειώνη τὸ φαγητό του, ξαπλωμένος σὲ μιὰ ἄνετη πολυθρόνα. Ἡ Μαρία, ἡ καμαριέρα, ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ τὸ σπίτι της καὶ φοροῦσε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό της.

Ὁ ἀστυνομικὸς φάνηκε ἔκπληκτος, βλέποντας τὸ ρεπόρτερ. Πετάχτηκε ἀμέσως ἀπάνω καὶ τὸν ρώτησε :

— Μὲ χρειάζεσθε;

— Ναί! ἀπάντησε ἐκεῖνος, δείχνοντας μὲ τὸ πηγοῦνι του τὴν πόρτα.

Ὁ Στάουμ τὸν ἀκολούθησε στὸ διάδρομο.

— Οἱ ἄντρες σας βρίσκονται στὶς θέσεις τους; τὸν ρώτησε ὁ Μάγκαρθ.

— Φυσικά, ἀπάντησε ὁ Στάουμ ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Τί συμβαίνει;

— Θἄθελα νὰ κάνουμε ἕνα γῦρο, οἱ δυό μας.

— Δὲν μ' ἀφίνετε λίγο νὰ χωνέψω, Θεέ μου! Ἀγκάθια ἔχετε, καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ καθῆστε ἥσυχα σ' ἕνα μέρος;... Ἂν ἀνησυχῆτε γιὰ τοὺς Σούλλιβαν, χάνετε τὸν καιρό σας καὶ τὸ δικό μου. Δὲν σᾶς ἔχω πῆ ὅτι δὲν ὑπάρχουν Σούλλιβαν; Εἶνε ἕνα παραμῦθι!...

— Ἂν δὲν πᾶρτε στὰ σοβαρὰ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, θὰ τηλεφωνήσω ἀμέσως στὸ σερίφη καὶ θὰ ζητήσω νὰ σᾶς ἀντικαταστήση! τὸν ἀπείλησε ὁ Μάγκαρθ.

Ὁ Στάουμ κοκκίνισε καὶ τὰ μάτια του πῆραν μιὰ κακὴ ἔκφρασι.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ὑποχρεώση ν' ἀποβλακωθῶ! ἀπάντησε. Ὁ Κὰμπ μπορεῖ νὰ παριστάνη τὸν ἠλίθιο, ἂν τοῦ ἀρέση! Ἐγὼ ὅμως σᾶς ξαλέω ὅτι δὲν ὑπάρχουν Σούλλιβαν! Ἀπορῶ πῶς πιστεύετε σὲ τέτοιες βλακεῖες, ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε μυαλωμένος ἄνθρωπος!

— Ἂν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὴ ἡ γνώμη σας, καλλίτερα νὰ φύγετε τὸ γρηγορώτερο!

— Δὲν δέχομαι διαταγὲς ἀπὸ ἕνα δημοσιογράφο! Θὰ κάνω ὅ,τι νομίζω σωστό, ὅσο βρίσκομαι ἐδῶ!

Ὁ Μάγκαρθ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ τηλέφωνο.

— Νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ ὁ σερίφης! πρόφερε, καθὼς σήκωνε τ' ἀκουστικό.

Ἔμεινε γιὰ λίγο ἀκίνητος, μὲ τ' ἀκουστικὸ στ' αὐτί. Ὕστερα εἶπε, ζαρώνοντας τὰ φρύδια του :

— Τί συμβαίνει; Δὲν ὑπάρχει ρεῦμα;...

Ἀνεβοκατέβασε ἐπανειλημμένως τὸ γάντζο τῆς συσκευῆς, γύρισε τὴ μανιβέλα, περίμενε ἀκόμη λίγο κι' ὕστερα ἄφισε τ' ἀκουστικό, ψιθυρίζοντας :

— Δὲν ξέρω...

— Μήπως ἔκοψαν τὴ γραμμὴ οἱ Σούλλιβαν; πρόφερε εἰρωνικὰ ὁ Στάουμ.

— Πολὺ πιθανόν! ἀπάντησε ὁ Μάγκαρθ μὲ ξαφνικὴ ἀγωνία. Θέλω ἕνα ρεβόλβερ Στάουμ. Πρέπει νὰ σᾶς ἀντικαταστήσω, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖτε σεῖς νὰ κάνετε τὴ δουλειά σας!

— Ποιὸς λέει ὅτι δὲν θὰ κάνω τὴ δουλειά μου; φώναξε θυμωμένα ὁ ἀστυνομικός. Νὰ μετρᾶτε τὰ λόγια σας! Ὄχι, δὲν σᾶς δίνω ρεβόλβερ. Δὲν ἔχετε ἄδεια ὁπλοφορίας!

Ὁ Μάγκαρθ προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὸ θυμό του ποὺ μεγάλωνε.

— Δὲν κερδίζουμε τίποτε καυγαδίζοντας! εἶπε. Ἡ μὶς Μπάνινγκ εἶδε πρὸ ὀλίγου δυὸ ἀνθρώπους στὴ φυτεία καὶ φοβήθηκε. Ἴσως νὰ μὴν εἶνε οἱ Σούλλιβαν... μὰ δὲν θἄταν ἄσχημο νὰ βγοῦμε γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε.

— Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἀμέσως! ἀπάντησε ὁ Στάουμ. Βέβαια, πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσουμε.

Σώπασε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα πρόσθεσε :

— Πιστεύετε ἀληθινὰ ὅτι ἔχουν κόψει τὴ γραμμὴ τοῦ τηλεφώνου;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται...

Οἱ δυὸ ἄντρες βγῆκαν στὴ βεράντα. Ὁ φρουρός, κάποιος Μάσον, ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο, μ' ἕνα τσιγάρο στὸ στόμα καὶ μὲ τὸ τουφέκι ἀκουμπισμένο στὸ λυγισμένο μπράτσο του.

— Γειά σου, Τζώρτζ, εἶπε βλέποντας τὸ Στάουμ. Πότε θὰ φᾶμε;

— Θὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅταν φτάση ἡ ὥρα! Εἶδες κανένα;

— Τοὺς Σούλλιβαν ἐννοεῖς; Χά, χά, χά! Ὄχι, πιστεύω ὅτι οἱ Σούλλιβαν δὲν πρόκειται νὰ μᾶς κάνουν τὴν τιμὴ νὰ φανοῦν!

— Ἡ κυρία λέει πὼς εἶδε δυὸ ἀνθρώπους στὴ φυτεία. Εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν ἐφάνηκε κανείς;

— Οὔτε κουβέντα! Ἴσως νὰ βλέπη ὀπτασίες ἡ κυρά.

— Αὐτὸ πιστεύω κι' ἐγώ! ἀπάντησε ὁ Στάουμ μὲ πικρία, κυττάζοντας τὸ Μάγκαρθ. Ἐσεῖς τί λέτε;

— Λέω πὼς ὁ ὑφιστάμενός σας κοιμᾶται ὄρθιος! εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι πέρασαν δυὸ ἄνθρωποι! Ἀνοῖχτε τὰ μάτια σας... Δὲν εἶν' ἀστεῖα!

— Φαντάζεται ὅτι οἱ Σούλλιβαν θὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦνε, ἐξήγησε ὁ Στάουμ στὸν ἄλλο ἀστυνομικό.

— Φοβερό! εἶπε σαρκαστικὰ ὁ Μάσον. Ἐλπίζω τουλάχιστον νὰ περιμένουν νὰ τελειώσουμε τὸ φαΐ μας.

Ὁ Μάγκαρθ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους μ' ἀπογοήτευσι κι' ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Στάουμ τὸν ἀκολούθησε.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἄλλος φρουρός; ρώτησε ὁ ρεπόρτερ.

— Πίσω ἀπ' τὸ σπίτι. Θέλετε νὰ τὸν δῆτε κι' αὐτόν;

— Βεβαίως!

Ὁ Μάγκαρθ ἄρχισε νὰ φοβᾶται στὰ σοβαρά. Ἦταν ἐπικίνδυνο αὐτὸ τὸ πεῖσμα τοῦ Στάουμ νὰ μὴ θέλη νὰ πιστέψη πὼς κάτι σοβαρὸ προετοιμαζόταν...

Πραγματικά, τὴν ἴδια στιγμὴ συνέβαινε κάτι πίσω ἀπ' τὸ σπίτι — τόσο γρήγορα κι' ἀθόρυβα, ὥστε δὲν ὑποπτεύθηκαν τίποτε ὁ Μάγκαρθ κι' ὁ Στάουμ ποὺ προχωροῦσαν στὰ σκοτεινά.

Οἱ Σούλλιβαν εἶχαν φτάσει στὴ βεράντα. Ὁ Μὰξ κρατοῦσε ἕνα λεπτὸ ἀτσαλένιο ραβδί, ποὺ στὴν ἄκρη του εἶχε στερεώσει μιὰ θηλειὰ ἀπὸ χορδὴ τοῦ πιάνου. Ἔμειναν μερικὲς στιγμὲς παραμονεύοντας τὸ φρουρό, ποὺ στεκόταν ἀνύποπτος πίσω ἀπ' τὸ σπίτι.

Καθισμένος πάνω στὰ κάγκελλα, μὲ τὰ πόδια κρεμασμένα στὸ κενὸ καὶ τὸ ὅπλο ἐγκαταλελειμένο δίπλα του, ὁ ἀστυνομικὸς σιγοτραγουδοῦσε. Κάπου - κάπου, ἔβγαζε μ' ἀνυπομονησία τὸ ρολόϊ του καὶ τοὔρριχνε μιὰ ματιά. Περίμενε κι' αὐτὸς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ Μὰξ ἄγγιξε τὸ μπράτσο τοῦ Φράνκ. Ἤξεραν κι' οἱ δυὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν. Ὁ Φρὰνκ ἔμεινε ἀκίνητος, σφίγγοντας στὸ χέρι του τὸ βαρὺ ρεβόλβερ του. Ὁ ἄλλος προχώρησε, στὰ νύχια. Οἱ λαστιχένιες σόλες του δὲν ἔκαναν καθόλου θόρυβο στὰ πλακάκια τῆς βεράντας. Κρατοῦσε τὸ ἀτσαλένιο ραβδὶ σὰν νἆταν σημαία παρελάσεως.

Σταμάτησε μερικὰ μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὸ φρουρό. Σήκωσε πιὸ ψηλὰ τὴ θηλειὰ καὶ τὴν κατέβασε σιγὰ - σιγά, ὥς ποὺ ἔφτασε λίγους μόνο πόντους πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἔπειτα μὲ μιὰ κίνησι ἀστραπιαία, σὰν τοῦ φειδιοῦ ποὺ ἐπιτίθεται, πέρασε τὴ θηλειὰ στὸ λαιμὸ τοῦ θύματός του καὶ τράβηξε τὴν ἄκρη τῆς χορδῆς ποὺ κρατοῦσε στὸ ἄλλο χέρι...

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φρὰνκ ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα κι' ἅρπαξε τὸ τουφέκι τοῦ κατάπληκτου ἀστυνομικοῦ.

"SOLID"
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ. 21-852

Μπιρὲς Ἱστορίες

Τὸ πνεῦμα

Ἕνα πολὺ ἀγαπημένο ἀντρόγυνο πίστευε πολὺ στὴ μετεμψύχωσι. Μιὰ μέρα ὁ σύζυγος πέθανε. Κρατῶντας τὸ λόγο ποὺ εἶχε δώσει τῆς γυναῖκας του, ἦρθε σ' ἐπικοινωνία μ' αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο ὅπου βρισκόταν, σὲ μιὰ πνευματιστικὴ συνεδρίασι.

— Καλημέρα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε τὸ πνεῦμα.

— Ὤ, καλημέρα, χρυσέ μου, ἀπάντησε ἐκείνη κατασυγκινημένη. Πές μου, πῶς εἶσαι; Εἶσαι εὐτυχισμένος;

— Ὅσο δὲν ἤμουν ποτέ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Τὰ λειβάδια ἐδῶ εἶνε πιὸ πράσινα. Μιὰ ἀγελάδα στὸ διπλανὸ χτῆμα ἔχει πολὺ ὡραῖα μάτια...

— Μά, πές μου γιὰ τὸν ἑαυτό σου, ἀγάπη μου, τὸν διακόπτει ἐκείνη. Μὲ σκέφτεσαι;

— Καὶ βέβαια, χρυσή μου. Κι' ὅπως σοῦ ἔλεγα αὐτὴ ἡ ἀγελάδα ἔχει τὸ ὡραιότερο ἄσπρο καὶ καφὲ τρίχωμα ποὺ ἔχω ξαναδῆ καί....

— Μά... γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τὸν διακόπτει καὶ πάλι ἐκείνη ἐκνευρισμένη. Κάθομαι ἐδῶ μὲ ἀνυπομονησία γιὰ ν' ἀκούσω τὰ μυστικὰ τῆς μετεμψυχώσεως καὶ σὺ δὲν κάνεις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μοῦ μιλᾶς γιὰ μιὰ σαχλὴ ἀγελάδα.

— Ἆ, ναί! ἀπαντᾶ τὸ πνεῦμα. Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι τώρα εἶμαι ταῦρος καὶ βρίσκομαι στὴν Ἑλβετία!...

Ὁ φρουρός, ἀνίκανος νὰ βγάλη ἄχνα, πνιγμένος ἀπ' τὸ λεπτὸ σύρμα, ἔπεσε ἀνάσκελα, προσπαθῶντας ἀπελπισμένα ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὴ χορδὴ ποὺ χωνόταν στὶς σάρκες του. Πάλεψε λίγες στιγμές. Ἔπειτα τὸ κεφάλι του παράλυσε, καὶ φάνηκε λίγο αἷμα στὴν ἄκρη τῶ χειλιῶν του.

Ὁ Μὰξ χαλάρωσε τότε τὴ θηλειὰ κι' ὁ Φρὰνκ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὕστερα ὁ Μὰξ φύλαξε τὸ ἀτσαλένιο ραβδὶ — ποὺ ἔκλεινε σὰν τηλεσκόπιο — καὶ βοήθησε τὸ Φρὰνκ νὰ κουβαλήση τὸ νεκρὸ σὲ μιὰ σκοτεινὴ ἄκρη τοῦ κήπου.

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Μάγκαρθ κι' ὁ Στάουμ ἔστριβαν ἀπ' τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ κι' ἔφταναν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς βεράντας.

— Δὲν τὸν βλέπω! εἶπε ὁ Μάγκαρθ. Στοιχηματίζω ὅτι θὰ πῆγε νὰ κοιμηθῆ, τὸ κτῆνος!

— Μπᾶ, κάπου ἐδῶ θὰ βρίσκεται! ἀπάντησε ξερὰ ὁ Στάουμ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψη τὴ θέσι του δίχως τὴ διαταγή μου.

Καὶ φώναξε δυνατά:

— Ε, ποῦ εἶσαι Ο' Μπράϊεν; Ἔλα δῶ! Σὲ χρειάζομαι!

Οἱ δυὸ ἄντρες περίμεναν λίγο, ἀκίνητοι στὸ σκοτάδι.

Καμμιὰ κίνησι, κανεὶς θόρυβος! Στὸ μεταξύ, οἱ Σούλλιβαν γλυστροῦσαν σὰν σκιὲς ὡς τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ καὶ σέρνονταν πρὸς τὸ Μάσον, ποὖχε ἀφίσει τὸ τουφέκι του γιὰ ν' ἀνάψη τσιγάρο.

— Χαρᾶς τὸ φύλακα! εἶπε μανιασμένα ὁ Μάγκαρθ. Θὰ τοῦ τὰ ψάλω, ὅταν ἰδῶ τὸ σερίφη!

Μὰ ὁ Στάουμ φαινόταν ἀνήσυχος.

— Ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἐδῶ! Περίεργο!... μουρμούρισε.

Πῆγε ὡς τὴν ἄκρη τῆς βεράντας καὶ ξαναφώναξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Ο' Μπράϊεν!...

— Σίγουρα θὰ τὸν βροῦμε στὴν κουζίνα, εἶπε ὁ ρεπόρτερ μὲ πικρία.

Καὶ ξαναγύρισαν ἐκεῖ ἀπ' ὅπου εἶχαν ξεκινήσει.

Μόλις εἶχαν προλάβει οἱ Σούλλιβαν νὰ ἐξαφανίσουν τὸ πτῶμα τοῦ Μάσον. Τὸ ὅπλο του ὅμως καὶ τὸ πιλήκιό του, ποὺ εἶχε πέσει καθὼς πάλευε μὲ τὸ θάνατο, εἶχαν μείνει χάμω.

— Τὄσκασε κι' ὁ Μάσον! φώναξε ὁ Μάγκαρθ, ψάχνοντας τοῦ κάκου νὰ βρῆ τὴ μικρὴ φωτιὰ τοῦ τσιγάρου τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἔ, ποῦ εἶσαι, Μάσον;

Ὁ Στάουμ πῆγε κοντά του.

— Τί πάθατε; τὸν ρώτησε. Λέτε πὼς ἐγκατέλειψε τὴ θέσι του κι' ὁ Μάσον;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται! εἶπε ὁ Μάγκαρθ, νοιώθοντας ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος στὴ ραχοκοκκαλιά. Δὲν τὸν βλέπω πουθενά!

Ὁ Στάουμ ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα δυνατὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι κι' ἔρριξε ὁλόγυρα τὸ φῶς του. Ξαφνικά, πάγωσαν κι' οἱ δυό, βλέποντας πάνω στὰ πλακάκια τῆς βεράντας τὸ πιλήκιο καὶ τὸ τουφέκι.

— Μάσον!... φώναξε κι' ὁ Στάουμ, μ' ἕνα τόνο ἀγωνίας στὴ φωνή του.

— Σβῦσε τὸ φανάρι! Δὲν χρειάζεται... τοῦ εἶπε ὁ Μάγκαρθ, σηκώνοντας τὸ τουφέκι τοῦ Μάσον. Ἐλᾶτε μέσα, γρήγορα!

Δὲν περίμενε ὁ Στάουμ νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ... Οἱ δυὸ ἄντρες δὲν ἐπρόφεραν λέξι, ὡς ὅτου ὁ Μάγκαρθ κλείδωσε κι' ἀμπάρωσε τὴν ἐξώπορτα.

— Τὶ συνέβη; ρώτησε ὕστερα τρέμοντας ὁ Στάουμ.

— Σᾶς προειδοποίησα πὼς οἱ Σούλλιβαν βρίσκονται ἐδῶ, εἶπε ὁ Μάγκαρθ. Μήπως θέλετε κι' ἄλλες ἀποδείξεις;

Παραμέρισε μὲ μιὰ σπρωξιὰ τὸν ἀστυνομικό, ποὺ εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ στόμα, κι' ἔτρεξε στὴν κουζίνα. Τὴ βρῆκε ἄδειανή. Ἀμπάρωσε καλὰ τὴν πόρτα καὶ ξαναγύρισε στὸ χώλλ.

— Μείνετε ἐδῶ ἐσεῖς! εἶπε στὸ Στάουμ. Καὶ τὰ μάτια σας τέσσερα!... Ἐγὼ θ' ἀνεβῶ ἐπάνω. Ζητᾶνε τὸ Λάρσον, αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι... μὰ δὲν θὰ τοὺς γίνη τὸ χατῆρι! Ἐσεῖς ἀποτελεῖτε τὴν πρώτη ἀμυντικὴ γραμμή. Τὸ νοῦ σας μὴ σᾶς αἰφνιδιάσουν!

Ἄφισε ἐκεῖ τὸν τρομαγμένο ἀστυνομικὸ κι' ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα. Ἡ Βέντα τὸν περίμενε στὸ κεφαλόσκαλο

— Ἐν τάξει ὅλα; τὸν ρώτησε.

Βλέποντας ὅμως τὴν ἔκφρασί του, τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Τί συνέβη; ρώτησε.

— Πολλὰ πράγματα! τῆς ἀπάντησε σιγανά. Οἱ Σούλλιβαν βρίσκονται κάπου ἐδῶ κοντά, καὶ ξεμπέρδεψαν τοὺς δυὸ ἀστυνομικούς. Δὲν μένει πιὰ παρὰ ὁ Στάουμ, ἐγώ, ἐσύ, ἡ Κάρολ κι' ἡ νοσοκόμα... Ἔχουν κόψει τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου, κι' ἔτσι δὲν μποροῦμε νὰ ἐπικοινωνήσουμε μὲ τὸν ἔξω κόσμο... ἐκτὸς ἄν...

— Θὰ πάω ἐγώ! τὸν ἔκοψε ἡ Βέντα, πρὶν ἀκόμη τελειώση τὴ φρᾶσι του. Θὰ περάσω μέσα ἀπ' τὴ φυτεία καὶ θὰ φέρω ἐδῶ τὸν ἐπιστάτη καὶ τοὺς ἀνθρώπους του.

Ὁ Μάγκαρθ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος του.

— Περίφημα! εἶπε. Περίμενε ὅμως λίγο. Δὲν πρέπει νὰ ριψοκινδυνέψουμε ἀνώφελα. Ἂν σὲ τσακώσουνε, πᾶμε χαμένοι. Καλλίτερα νὰ περιμένουμε νὰ προσπαθήσουν νὰ μποῦν στὸ σπίτι. Τότε θὰ μπορέσης νὰ ξεγλυστρήσης ἀπ' τὸ πίσω μέρος.

— Ναί, μὰ θἆναι ἴσως πολὺ ἀργὰ τότε! Χρειάζομαι τὸ λιγώτερο δέκα λεπτὰ γιὰ νὰ διασχίσω τὴ φυτεία. Καλλίτερα νὰ πάω τώρα ἀμέσως.

— Ὄχι, δὲν θὰ φύγης προτοῦ μάθω ποῦ βρίσκονται! εἶπε σταθερὰ ὁ Μάγκαρθ. Ποῦ εἶναι ἡ Κάρολ;

— Μὲ τὸ Στέβ.

— Ὡραῖα. Θὰ μείνουμε κοντὰ στὸ Στέβ. Αὐτὸν ζητᾶνε... Θαρθοῦν λοιπὸν στὴν κάμαρά του, ἂν καταφέρουν νὰ μποῦνε στὸ σπίτι.

— Δὲν πιστεύω νὰ μ' ἀφῖστε ὁλομόναχο ἐδῶ κάτω! φώναξε ὁ Στάουμ κλαψιάρικα ἀπ' τὸ ἰσόγειο.

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ Μάγκαρθ. Δὲν εἶναι μπαμπούληδες γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ οἱ Σούλλιβαν; Ἔτσι δὲν εἴπατε; Ἐσεῖς λοιπὸν δὲν εἴσαστε παιδί, γιὰ νὰ τοὺς φοβᾶσαστε!

Ἔπιασε τὴ Βέντα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράβηξε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ Στέβ. Βρῆκαν ἐκεῖ τὴν Κάρολ, καθισμένη δίπλα στὸ προσκέφαλο τοῦ πληγωμένου, γονατιστή, μὲ μιὰ ρόμπα τῆς Βέντας. Ἡ νοσοκόμα μὶς Νταϊδις, μιὰ ψηλὴ γυναῖκα μὲ ψαρὰ μαλλιά, ἔρραβε κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ Κάρολ ἀνασήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι της κι' ἔκαμε νόημα στὸ Μάγκαρθ καὶ στὴ Βέντα νὰ μὴν ποῦν τίποτε...

Ὁ Στὲβ ἦταν χλωμός, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ κομμένα. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν πλησίαζε ὁ Μάγκαρθ.

— Τυχερὲ ἄνθρωπε! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος χαμογελῶντας. Ἔχετε κοντά σας τὴν κοπέλλα σας!

Ὁ πληγωμένος κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του καὶ μουρμούρισε, πιάνοντας τὸ χέρι τῆς Κάρολ:

— Χάρις σὲ σᾶς, Φίλ! Τώρα θὰ γίνω γρηγορώτερα καλά...

— Δὲν πρέπει νὰ μιλάη πολὺ ὁ κ. Λάρσον, ἐπενέβη ἡ νοσοκόμα. Εἶν' ἀδύνατος ἀκόμη.

— Ναί, βέβαια... συμφώνησε ὁ ρεπόρτερ.

Ἔκαμε ἕνα βῆμα πίσω καὶ κάλεσε τὴν Κάρολ μὲ μιὰ κρυφὴ χειρονομία.

— Θὰ ξανάρθω ἀμέσως... εἶπε ἐκείνη στὸ Στέβ, χαϊδεύοντάς του τὸ χέρι.

Καὶ βγῆκε στὸ διάδρομο, μαζὶ μὲ τὴ Βέντα καὶ τὸ Μάγκαρθ.

— Ἀκοῦστε, μικρή μου! τῆς εἶπε γρήγορα ὁ ρεπόρτερ. Εἴχατε δίκηο: Οἱ Σούλλιβαν βρίσκονται ἐδῶ... ἀπ' ἔξω! Σκότωσαν τοὺς δυὸ φρουρούς! Μείνετε σεῖς κοντὰ στὸ Στέβ. Ἐγὼ θὰ φυλάξω ἐδῶ, μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ Στάουμ ἐπιβλέπει τὴ σκάλα... Δὲν μποροῦν ν' ἀνεβοῦν ἀπ' ἀλλοῦ. Κλειστῆτε λοιπὸν μέσ' στὸ δωμάτιο καὶ μὴ φοβόσαστε καθόλου. Δὲν θὰ τοὺς περάση!

Ἡ Κάρολ χλώμιασε, μὰ ἡ ἔκφρασί της ἔμεινε σταθερή.

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΚΡΕΜΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΜΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πληροφορούμεθα κάτι, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ χαροποιήση τὸ γυναικεῖον φῦλον. Ὁ γνωστὸς Παρισινὸς οἶκος Καλλυντικῶν EMY GERINVIL ἐκυκλοφόρησε πλήρη σειρὰν πρωτοτύπων κρεμῶν προσώπου μὲ βάσιν διαφόρους οὐσίας συγγενεῖς πρὸς τὸ δέρμα καὶ βιταμίνας.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν νέων αὐτῶν κρεμῶν εἶνε καταπληκτικὰ καὶ γίνονται καταφανῆ ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς χρήσεως. Τὸ δέρμα ἀναζωογονεῖται ἀμέσως καὶ ἀποκτᾶ νεανικὴν ὄψιν καὶ φρεσκάδα.

Ὡς πληροφορούμεθα, οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπρόσωποι τοῦ Οἴκου GERINVIL ἐπέτυχαν τὴν εἰσαγωγὴν εἰς Ἑλλάδα ἐλαχίστων δυστυχῶς ποσοτήτων, λόγῳ τῶν συναλλαγματικῶν δυσχερειῶν, τὰς ὁποίας παραλαμβάνουν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας αἱ ἀναγνώστριαι τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» δύνανται ν' ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Γεν. Ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Οἴκου GERINVIL:

ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΝ & ΣΑΜΑΡΤΖΗΝ

Ὁδὸς Βερανζέρου 25, Ἀθῆναι
Τηλ. 52-824

Ἡ πολυετής πεῖρα μας στὴν ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ εἶναι ἡ καλλίτερα διαπίστωσις διὰ τὴν ταχεῖαν καὶ τέλεια ἐκμάθησι ὅσο καὶ διὰ τὸ λεπτὸ γοῦστο ποὺ θὰ ἀποκτήσετε.
ΕΡΜΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ 18 ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Δ. ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
Χ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΗΣ) τηλ. 23.662

"ΑΛΕΚΤΩΡ,,

Μέσα στὸ ἴδιο εἰκοσιτετράωρο

οἱ ἀλλαγὲς τοῦ καιροῦ, τώρα τὸ φθινόπωρο, εἶναι τόσο συχνές, ὥστε νἄχουν μιὰ καταστρεπτικὴ ἐπίδρασι στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου σας.

- Γιὰ νὰ τὴν προφυλάξετε καὶ νὰ κρατήσετε πάντοτε ἕνα δέρμα νεανικὸ καὶ ἁπαλὸ σὰν βελοῦδο, χρησιμοποιῆστε, ὅπως κάνουν χιλιάδες γυναῖκες αὐτὴν τὴν ἐποχή, τὴν προστατευτικὴ Κρέμα - Λανολίνη "ΜΕΛΠΑΝ,,
- Μία καθημερινὴ ἐπάλειψις πρὸ τοῦ περιπάτου σας καὶ ἕνα βραδυνὸ «μασσάζ» μὲ Λανολίνη "ΜΕΛΠΑΝ,, θὰ σᾶς δώσουν μιὰ ἐπιδερμίδα ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ρυτίδες καὶ πόρους.
- Προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν. Μὲ τελειότατα μηχανήματα βραχέων κυμάτων. ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ Δέρματος — προσώπου, πανάδων, ρυτίδων, φακίδων καὶ πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μὲ ἀκτίνας ultra-Violet ὑπὸ τοῦ Αἰσθητικοῦ δερματολόγου Ἰατροῦ ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ. Ὁδὸς Νίκης 13 Τηλ. 29-548.

— Ὄχι, εἶπε κι' αὐτή, δὲν θὰ τοὺς περάση!

— Μπράβο, μικρή μου! Γυρῖστε κοντὰ στὸ Στὲβ κι' ἀφῖστε ἐμένα νὰ φροντίσω γιὰ τὰ ὑπόλοιπα.

Τὴν ἔσπρωξε μαλακὰ πρὸς τὸ δωμάτιο. Ὕστερα γύρισε στὴ Βέντα καὶ πρόσθεσε:

— Αὐτὸ μόνο μποροῦμε νὰ κάνουμε! Τώρα θὰ τοὺς περιμένουμε νὰ ἐκδηλωθοῦν.

— Φεύγω, Φίλ, δήλωσε ἡ Βέντα. Εἶμαι ἱκανὴ νὰ βρῶ τὸ δρόμο μὲ κλειστὰ τὰ μάτια... Θἆναι τρέλλα νὰ τοὺς ἀφίσουμε νὰ ἐπιτεθοῦνε! Χρειαζόμαστε βοήθεια.

— Ἴσως θἆταν προτιμώτερο νὰ πάω ἐγώ... μουρμούρισε διστακτικὰ ὁ ρεπόρτερ, περνῶντας τὰ χέρια του μέσα ἀπ' τὰ μαλλιά του. Δὲν μ' ἀρέσει νὰ σ' ἀφίσω νὰ φύγης μόνη...

— Θὰ πάω, σοῦ λέω! Ἄφισε τὶς συζητήσεις κι' ἄνοιξέ μου τὴν πόρτα!

Αὐτὸ ἀκριβῶς πρόβλεπαν οἱ Σούλλιβαν. Ὁ Φρὰνκ ἔμενε στὴ σκιά, κοντὰ στὴν πίσω πόρτα, κι' ὁ Μάξ, κολλημένος στὸν τοῖχο, ἐπέβλεπε ἀπὸ κοντὰ τὴν κυρία εἴσοδο. Δὲν βιάζονταν. Ἤξεραν ὅτι οἱ ἐργάτες τῆς φυτείας ἔμεναν στὴν ἄκρη τοῦ κτήματος κι' ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήση ὁ Μάγκαρθ, ἦταν νὰ στείλη κάποιον...

— Καλλίτερα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα... εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Θὰ περάσω πρῶτος, γιὰ νὰ δῶ ἂν εἶν' ἐλεύθερος ὁ δρόμος... Ἔπειτα θὰ πρέπη νὰ τρέξης, Βέντα, νὰ τρέξης σὰν νἄχες φωτιὰ στὰ φουστάνια σου!

— Ἔννοια σου, θὰ τρέξω!

— Ἡ μὶς Μπάνιγκ θὰ πάη νὰ μᾶς φέρη βοήθεια! εἶπε ὁ Μάγκαρθ στὸ Στάουμ, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο, μὲ τὸ πρόσωπό του μουσκεμένο στὸν ἱδρῶτα. Μὴν κουνηθῆτε ἀπὸ δῶ. Θὰ γυρίσω ἀμέσως.

— Πιστεύετε νὰ πετύχη;

— Θὰ πετύχη! δήλωσε ὁ Μάγκαρθ, μολονότι δὲν ἦταν τόσο βέβαιος.

Ἡ Βέντα κι' αὐτὸς μπῆκαν στὴν κουζίνα. Ὁ Μάγκαρθ δὲν ἄναψε τὸ φῶς. Προχώρησαν στὰ σκοτεινὰ ὡς τὸ παράθυρο.

— Πρόσεξε νὰ μὴ σὲ δοῦν ἀπ' ἔξω! μουρμούρισε ὁ ρεπόρτερ.

Ἔψαξε μέσ' ἀπ' τὸ τζάμι τὴ σκοτεινὴ βεράντα, προσπαθῶντας νὰ διακρίνη κάτι τι μέσα στὸ σκοτάδι. Περίμενε πολλὰ λεπτά, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα ποὺ νὰ τὸν ἀνησυχήση.

Ὁ Φράνκ, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε ἀνάμεσα στὶς κολῶνες τῆς βεράντας, εἶδε στὸ παράθυρο τὸ Μάγκαρθ, ἔπεσε κάτω μὲ τὴν κοιλιὰ καὶ περίμενε...

Ὁ ρεπόρτερ ἄνοιξε τὴν πόρτα, βγῆκε στὴ βεράντα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω. Μὲ τὰ νεῦρα του τεντωμένα, προχώρησε λίγα βήματα καὶ στάθηκε ἕνα μέτρο μακρυὰ ἀπ' τὸν ἀόρατο Φράνκ. Ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν κουνιόταν τίποτε, γύρισε κι' ἔκαμε νόημα στὴ Βέντα.

— Ἐν ταξεί! τῆς ψιθύρισε. Θἆνε ἴσως στὸ ἄλλο μέρος τοῦ σπιτιοῦ... Τρέξε, μικρή μου... καὶ προσπάθησε νὰ μὴν κάνης θόρυβο!

Τὴν ἀγκάλιασε, μὲ μιὰ κίνησι αὐθόρμητη, τὴν ἔσφιξε μιὰ στιγμὴ στὸ στῆθος του... κι' ἔπειτα τὴν κύτταξε ν' ἀπομακρύνεται, γρήγορα κι' ἀθόρυβα, ὥς που τὴν κατάπιε τὸ σκοτάδι.

★

Τὸ μεγάλο σπίτι ἦταν σιωπηλό. Ἡ νοσοκόμα εἶχε ἀφίσει τὴν Κάρολ νὰ προσέχη τὸ Στέβ, κι' εἶχε περάσει στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὁ Μάγκαρθ περίμενε, καθισμένος στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, μὲ τὸ τουφέκι πάνω στὰ γόνατά του. Ὁ Στάουμ φύλαγε στὸ ἰσόγειο, στὰ πρῶτα σκαλοπάτια.

Τὸ χώλλ, ἡ σκάλα, τὰ κεφαλόσκαλα ἦσαν κατάφωτα. Οἱ δεῖκτες τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ ἔδειχναν 11 καὶ 10'. Ἡ Βέντα εἶχε φύγει πρὶν ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Σὲ μερικὰ λεπτὰ — σκεπτόταν ὁ Μάγκαρθ μ' ἐλπίδα — θἄφτανε βοήθεια... Θὰ μποροῦσαν τότε νὰ ἐπιχειρήσουν μιὰ ἔξοδο στὰ σκοτεινὰ καὶ νὰ κυνηγήσουν τοὺς Σούλλιβαν, ἀντὶ νὰ τοὺς περιμένουν, ἀκίνητοι, παθητικά.

Στὴν κάμαρά του, ὁ Στὲβ ἄνοιξε τὰ μάτια. Εἶχε κοιμηθῆ κι' ἔνοιωθε ξεκούραστο τὸν ἑαυτό του. Χαμογέλασε στὴν Κάρολ καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

— Πόσο σὲ σκεπτόμουνα!... τῆς εἶπε. Σ' ὅλη τὴν ἀρρώστεια μου, δὲν ἔφυγες καθόλου ἀπ' τὸ νοῦ μου... Ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ, Κάρολ! Δὲν ἔχω νὰ σοῦ προσφέρω ἀκόμη μεγάλα πράγματα. Μὰ ἡ ἐπιχείρησί μου θὰ προκόψη, καὶ σὲ λίγο καιρό...

— Πιστεύω πὼς δὲν κάνει νὰ μιλᾶς! τὸν διέκοψε ἡ Κάρολ, σκύβοντας γιὰ νὰ τὸν φιλήση. Μὴν κουράζεσαι, ἀγάπη μου. Θέλω νὰ γίνης γρήγορα καλά!

— Μὰ πηγαίνω μιὰ χαρά! τὴ βεβαίωσε ὁ Στέβ. Νοιώθω πολὺ δυνατώτερο τὸν ἑαυτό μου. Θέλω νὰ μιλήσω... Θὰ πρέπει νὰ κάνουμε ἔρευνες, Κάρολ, γιὰ νὰ μάθουμε ποιὰ εἶσαι, γιατὶ βρέθηκες σ' ἐκεῖνο τὸ καμιόνι, ποῦ πήγαινες...

Ἕνας ἀόριστος φόβος κυρίεψε τὴν Κάρολ.

— Ὤ, ὄχι, σὲ παρακαλῶ! εἶπε. Ἂς μὴ μιλᾶμε γι' αὐτό! Φοβᾶμαι... φοβᾶμαι γι' αὐτὰ ποὺ μπορεῖ νὰ μάθω γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Ἐκείνη ἡ γυναῖκα, στ' αὐτοκίνητο, μοὔλεγε πὼς εἶμαι τρελλή!

Ἀγκάλιασε τὸ λαιμὸ τοῦ Στὲβ κι' ἔσφιξε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ στῆθος της.

— Πιστεύεις ἐσὺ πὼς εἶμαι τρελλή; πρόσθεσε. Γι' αὐτὸ ἆραγε δὲν ξέρω ποιὰ εἶμαι;... Ὤ, πὼς φοβᾶμαι!... Καταλαβαίνεις... Ἂν δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευτῶ, Στέβ;...

— Μὰ δὲν εἶσαι διόλου τρελλή! Χτύπησες ἄσχημα στὸ κεφάλι κι' ἔπαθες ἀμνησία. Θὰ συνέλθης ὅμως, εἶμαι βέβαιος... καὶ θὰ ξαναβρῆς τὴ μνήμη σου. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχῆς, Κάρολ.

Κρατῶντας τον πάντα σφιγμένον ἀπάνω της, ἡ Κάρολ συλλογίστηκε τοὺς Σούλλιβαν κι' ἀνατρίχιασε.

— Τί σὲ τρομάζει, μικρή μου; τὴ ρώτησε ὁ Στέβ. Ἔννοια σου κι' ὅλα θὰ φτιάξουν. Ὅταν σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι, θὰ κάνουμε ἕνα ὡραῖο ταξεῖδι, οἱ δυό μας μόνο... Ἔχω κάνει ὅλα τὰ σχέδια. Αὐτὸ σκεπτόμουν ὁλοένα,, ,ὅταν σὲ περίμενα.

Ἡ Κάρολ σφίχτηκε πιὸ πολὺ ἀπάνω του, γιὰ νὰ μὴ φανῆ πὼς ἔκλαιγε...

★

— Καλέσετέ τους ἀκόμα μιὰ φορά! εἶπε μ' ἀνυπομονησία ὁ σερίφης στὴν τηλεφωνήτρια. Ξέρω πὼς ὑπάρχει κάποιος ἐκεῖ κάτω!

Κύτταξε τὸ βοηθό του Λόφτυ, ἕναν ἄντρα ψηλὸ κι' ἀδύνατο, καὶ πρόσθεσε:

— Λέει πὼς δὲν ἀπαντᾶνε ἀπ' τὴ βίλλα!

— Στοιχηματίζω πὼς ἔκανε λάθος στὸν ἀριθμό! εἶπε ὁ Λόφτυ. Ὅλες τους ἴδιες εἶνε, αὐτὲς οἱ σουσουράδες!

Σὲ λίγο, ἡ τηλεφωνήτρια δήλωσε πὼς ἡ γραμμὴ εἶχε πάθει κάποια βλάβη.

— Δοκιμᾶστε πάλι καὶ πέστε μου τὸ ἀποτέλεσμα! γκρίνιασε ὁ Κάμπ, κρεμῶντας τ' ἀκουστικό.

Φαινόταν σκεπτικὸς κι' ἀνήσυχος.

— Τὸ βρίσκετε ὕποπτο, αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ Λόφτυ, ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

— Δὲν ξέρω! ἀπάντησε κακόκεφα ὁ σερίφης. Ὁ Τζῶρτζ εἶνε ἠλίθιος! Τοῦ εἶπα νὰ μοῦ τηλεφωνῆ κάθε δυὸ ὧρες, μὰ αὐτὸς ἀγρὸν ἀγόρασε...

Σώπασε, τραβῶντας νευρικὰ τὸ μουστάκι του.

— Δὲν θἄθελα νὰ πάθη τίποτα ἡ μὶς Μπάνινγκ! εἶπε ὁ Λόφτυ. Εἶνε κοπέλλα στὴν τρίχα! Τί λέτε, πᾶμε ὡς ἐκεῖ;

— Μὰ... εἶν' ἀργά... δὲν ξέρω... δὲν...

Τὸ τηλέφωνο κουδούνισε ξαφνικά. Ὁ Κὰμπ πῆρε τὸ ἀκουστικό, τὄφερε στ' αὐτί του γιὰ λίγο, ὕστερα γκρίνιασε καὶ τ' ἄφισε πάλι στὴ θέσι του.

— Λέει πὼς εἶνε κομμένη ἡ γραμμή! ἐξήγησε στὸ βοηθό του.

Ὁ Λόφτυ ἄρπαξε ἀμέσως τὴ ζώνη του.

— Ἐμπρός, δρόμο! εἶπε.

— Ναί, κι' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνη, συμφώνησε ὁ Κάμπ. Δὲν μοῦ καλοφαίνονται, ὅλ' αὐτά!...

Σηκώθηκε, πῆρε ἕνα τουφέκι κι' ἀκολούθησε τὸ βοηθό του.

★

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη, δίχως φεγγάρι. Καθὼς κατέβαινε τὸ στενὸ μονοπάτι τοῦ κήπου, πρὸς τὴ φυτεία, ἡ Βέντα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς προχωροῦσε μέσα σ' ἕνα τοῦννελ.

Σταμάτησε μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ κυττάξη πίσω της, τὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ. Κι' εἶδε τότε μιὰ σκιὰ ποὺ γλυστροῦσε πρὸς τὸ μέρος της, σὰ φάντασμα...

Δὲν τῆς ἔλειπε τὸ θάρρος. Ὡστόσο, ἀφοῦ ἔμεινε ἕνα - δυὸ δευτερόλεπτα ἀκίνητη, συγκρατῶντας ὡς καὶ τὴν ἀνάσα της, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ κι' ἄρχισε νὰ τρέχη στὸ μονοπάτι.

Πρὶν ὅμως ἀπομακρυνθῆ δέκα μέτρα, ὁ Φρὰνκ τὴν ἄρπαξε βάναυσα ἀπ' τὸν ὦμο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ κάμη μισὴ στροφὴ ἐπὶ τόπου. Ἡ Βέντα δὲν μπό-

Lip to Lip we travel the world Around
Zande

ΚΡΑΓΙΟΝ ΖΑΝΤΕ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπεβλήθη σ' ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ καὶ Εὐρώπη διὰ τὴν ἀσύγκριτη ποιότητά του. Πωλεῖται εἰς ὁλόκληρο καὶ ἀνταλλακτικὸ μεγάλου καὶ μικρου μεγέθους.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: ΗΛ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 18 ΤΗΛ. 24.362

Σ. Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Κατ)χαι ὅπως προμηθεύονται τὸ Κραγιὸν ΖΑΝΤΕ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ γραφείου μας

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀρίστης Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ. Πανεπιστημίου 61. 1ος ὄροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 28-407

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
PARIS ΦΑΙΔΡΑΣ
Ἀντιπροσωπεία Παρισινῶν Σχολῶν NAPOLITANO
ΔΙΠΛΩΜ. ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56 Ἀθῆναι
ΑΛΙΠΕΔΟΥ 4 Πειραιεύς

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΜΟΔΕΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ

ΔΙΠΛ)ΧΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ ΑΚΑΔΗΜΙΩΝ

ΚΥΡΙΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΟΥ τὸ πρωτοπόρον ΣΥΣΤΗΜΑ ἐφαρμογῆς ποὺ κατήργησεν τὶς κοῦκλες καὶ τὶς πρόβες.

Δεχόμεθα καὶ ἐσωτερικάς. ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερείδου 3 (Σύνταγμα), τηλ. 32 - 316. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου 73. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκηπος Νικολάου 32, τηλ. 2006.

Τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα στὸ ἀνδρικὸ ντύσιμο εἶναι τὸ καλογυαλισμένο παποῦτσι μὲ Κάμελ
CAMEL

ρεσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του. Ἔνοιωσε μόνο τὴ μυρωδιὰ τῆς μπριγιαντίνης ποὺ ἔβαζε στὰ μαλλιά του.

Ὁ τρόμος τῆς ἔσφιγγε τὸ λαιμό. Ἔμεινε ἀκίνητη, βουβή, κυττάζοντας τὴν ἀπειλητικὴ ἐκείνη μορφή.

Ὁ Φρὰνκ σήκωσε ἀστραπιαῖα τὸ δεξιό του χέρι καὶ τῆς κατάφερε στὸ κεφάλι ἕνα χτύπημα μὲ τὸ καουτσουκένιο του ρόπαλο.

★

Ὁ Τζῶρτζ Στάουμ σηκώθηκε καὶ τεντώθηκε γιὰ νὰ ξεμουδιάση. Φοβόταν, ἔτσι ὁλομόναχος στὸ μεγάλο ἐκεῖνο χώλλ. Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν τὸν εἶχε ἀναστατώσει, καὶ τοῦ φαινόταν κάθε στιγμὴ πὼς θὰ ἔβλεπε νὰ ξεπροβάλλουν οἱ Σούλλιβαν μέσ' ἀπ' τὸν τοῖχο...

Μαθήματα

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Τώρα τὸ Φθινόπωρο εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη ἐποχὴ ποὺ μπορεῖ ἕνα κορίτσι ν' ἀρχίση τὴν ἐκμάθησιν τῆς ΚΟΠΤΙΚΗΣ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗΣ.

ΓΟΝΕΙΣ καὶ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ

Εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν προτέρων ὁ ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ποὺ θὰ στείλετε τὰ κορίτσια σας γιὰ νὰ σπουδάσουν τὴν ΚΟΠΤΙΚΗ καὶ ΡΑΠΤΙΚΗ μὲ ἀπολύτως θετικὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ Οἶκος αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ φήμη ξεπέρασε τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος — ἀφοῦ κατὰ δεκάδες ἀριθμοῦνται αἱ μαθήτριαι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ (Αἴγυπτος, Κύπρος, Κων)πολις) — εἶναι ἡ Κα

Αἰκ. Καραγιάννη

Ἡ Κα Αἰκ. Καραγιάννη εἶναι διπλωματοῦχος τῶν Σχολῶν τῶν Παρισίων GUERRELAVIGNE ECOLE PIGIER καὶ τῆς ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ DAIDOU FILS.

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ἤρχισαν καὶ συνεχίζονται καθημερινῶς:

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54. Τηλ. 33-398.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κωνσταντίνου καὶ Μπουμπουλίνας.

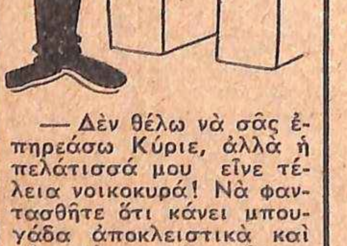

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐπηρεάσω Κύριε, ἀλλὰ ἡ πελάτισσά μου εἶνε τέλεια νοικοκυρά! Νὰ φαντασθῆτε ὅτι κάνει μπουγάδα ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο μὲ σαποῦνι μάρκας ΑΡΝΙ.

Ἔσφιγγε τόσο δυνατὰ τὸ τουφέκι του μὲ τὰ ἱδρωμένα χέρια του, ὥστε πονοῦσαν οἱ μῦς του. Καὶ κύτταζε γύρω του ξετρελλαμένος...

Ἄκουγε τὸ Μάγκαρθ νὰ πηγαινοέρχεται στὸ κεφαλόσκαλο, καὶ τοῦ μιλοῦσε κάθε τόσο γιὰ νὰ παίρνη θάρρος. Μετάνοιωνε τώρα γιατὶ εἶχε δεχτῆ αὐτὴ τὴν ἀποστολή. Θὰ θυσίαζε εὐχαρίστως ἑνὸς μηνὸς μισθό, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ ξαναβρεθῆ ὡς διὰ μαγείας στὸ γραφεῖο τοῦ σερίφη, γερὸς κι' ἀσφαλισμένος!...

Ὁ Μὰξ βρισκόταν στὸ σαλόνι, μερικὰ βήματα μακρυά του, καὶ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπ' τὴ χαραμάδα τῆς πόρτας. Πιὸ πέρα, στὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ὁ Φρὰνκ προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος του, κολλῶντας στὸν τοῖχο...

Ὁ Στάουμ διαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο. Τοῦ φάνηκε ξαφνικὰ πὼς πνιγόταν. Καὶ σταμάτησε μὲ τ' αὐτὶ τεντωμένο καὶ μὲ τὸ πρόσωπό του ἀλλοιωμένο ἀπ' τὸ φόβο.

Ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος, σὰν ξύσιμο ποντικοῦ, τὸν ἔκαμε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ διάδρομο. Ὁ Φρὰνκ εἶχε φτάσει στὸ ρολόϊ τοῦ ἠλεκτρικοῦ, κι' ὁ μαχαιρωτὸς διακόπτης ἔτριξε λίγο καθὼς τὸν κατέβαζε.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁ Στάουμ μὲ πνιγμένη φωνή.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὅλο τὸ σπίτι βυθίστηκε στὸ σκοτάδι!

Ὁ Μάγκαρθ ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴ σκάλα καὶ φώναξε:

— Τί τρέχει Στάουμ;

— Κάποιος εἶν' ἐδῶ, κοντά μου... μουρμούρισε κλαψιάρικα ὁ ἀστυνομικός. Κατεβῆτε!... γρήγορα!

Μὰ ὁ Μάγκαρθ δὲν κουνήθηκε ἀπ' τὴ θέσι του.

Ξαφνικά, ὁ Στάουμ ἔμπηξε μιὰ φωνὴ πνιγμένη. Ὕστερα ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι, ὁ φριχτὸς ρόγχος ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ τὸν στραγγάλιζαν...

Δὲν μποροῦσε νὰ κάμη τίποτε γιὰ τὸ Στάουμ ὁ Μάγκαρθ. Ἔπρεπε ὅμως νὰ προειδοποιήση τὴν Κάρολ... Κι' ὡστόσο, δὲν τολμοῦσε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Γιατὶ ἀπὸ κεῖ θ' ἀνέβαιναν οἱ Σούλλιβαν. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀφίση τὸ πόστο του οὔτε στιγμή!

Ἔπεσε μὲ τὰ τέσσερα, ἔχοντας μπροστά του τὸ τουφέκι του, καὶ περίμενε, βέβαιος πιὰ πὼς ἀποτελοῦσε τὸν τελευταῖο φραγμὸ ἀνάμεσα στοὺς Σούλλιβαν καὶ τὸ στόχο τους...

Ἡ Κάρολ κι' ὁ Στὲβ φλυαροῦσαν, ὅταν ἔσβυσε τὸ φῶς. Ἡ κοπέλλα κατάλαβε τί σήμαινε αὐτό, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Τὴ συγκράτησε μόνο ἡ σκέψι πὼς ἔπρεπε νὰ προστατέψη τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ Στὲβ ἔμεινε ἥρεμος.

— Θὰ κάηκε ἴσως καμμιὰ ἀσφάλεια εἶπε. Θὰ τὴ διορθώσουν ἀμέσως.

Ἡ Κάρολ κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ πῆ ὅλα.

— Ὄχι, ἀγάπη μου, πρόφερε μαλακά, δὲν κάηκε ἀσφάλεια. Μπῆκαν στὸ σπίτι οἱ Σούλλιβαν...

— Καὶ τὄξερες αὐτό;.. εἶπε ὁ Στέβ, χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά. Τὄξερες καὶ μοῦ τὄκρυβες; Καλὰ εἶχα ἐγὼ τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι σὲ τρόμαζε... Εἶν' ἐδῶ ὁ Μάγκαρθ;

— Ναί. Κι' ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη! ἀπάντησε ἡ Κάρολ, προσπαθῶντας νὰ μὴν τρέμη ἡ φωνή της. Φοβᾶμαι, Στέβ!...

— Πήγαινε ὡς τὴν πόρτα καὶ κύτταξε τί γίνεται, τῆς σύστησε ὁ πληγωμένος. Φώναξε τὸ Μάγκαρθ.

Στὸ σαλόνι τοῦ ἰσογείου, πίσω ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα, ὁ Μὰξ μιλοῦσε στὸ Φράνκ.

— Ὁ δημοσιογράφος φυλάει ψηλὰ στὴ σκάλα, τοῦ εἶπε. Φρόντισε σὺ νὰ τὸν ἀπασχολήσης. Ἐγὼ θὰ κάνω τὸ γύρω τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ μπῶ ἀπ' τὴ σκεπή, ἀπ' τὸ πίσω μέρος. Κάνε θόρυβο στὸ μεταξύ, γιὰ νὰ τραβᾶς τὴν προσοχή του.

Ἡ Κάρολ ξεσύρτωσε τὴν πόρτα καὶ τὴ μισάνοιξε.

— Ἐκεῖ εἴσαστε, Μάγκαρθ; ψιθύρισε.

— Μείνετε αὐτοῦ ποὺ βρίσκεσθε, τῆς ἀπάντησε σιγὰ ὁ ρεπόρτερ. Οἱ Σούλλιβαν εἶνε κάτω, στὸ χώλλ! Σκότωσαν καὶ τὸ Στάουμ!

ΓΚΡΕΚΑ
Πλένετε καὶ σεῖς τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ λέει ἡ διάσημος ἠθοποιὸς ΣΙΝΤ ΤΣΑΡΙΣ
KOLYNOS DENTAL CREAM
KOLYNOS

★ Καθαρίζει καλλίτερα ★
★ Προλαμβάνει τὴν καταστροφὴν των ★
★ Δροσίζει τὸ στόμα ★

Γεν. Ἀντ.
Αοι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἐξασφαλίσατε τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας εἰς τὸν μοναδικὸν Οἶκον ἐμπιστοσύνης
„ΠΟΛΥΞΕΝΗ„
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ
(Πλησ. Ὁμονοίας)
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ 48-48α
ΚΛΗΣΙΣ ΤΗΛ. 51.051
Διὰ θύματα πολέμου, ἀπόρους, πολυτέκνους κ.τ.λ. δίδακτρα ἠλαττωμένα
Ἐπὶ πλέον διδάσκεται ἡ ΓΑΛΛΙΚΗ διὰ φιγουρίνια
Δεχόμεθα καὶ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ
ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ἙΚΑΣΤΗΝ

Ἡ καρδιὰ τῆς Κάρολ σφίχτηκε.

— Ὥστε... μείνατε ὁλομόναχος; τραύλισε.

— Μὴ σκοτίζεσθε γιὰ μένα. Ξέρω νὰ τὰ βγάλω πέρα... Κρατᾶτε καλὰ κλειστὴ τὴν πόρτα σας!

— Μὴν τοὺς ἀφῖστε νὰ τὸν πλησιάσουν, ἱκέτεψε ἡ Κάρολ.

— Βασισθῆτε σὲ μένα, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ Μάγκαρθ. Ἡ Βέντα πῆγε νὰ φέρη βοήθεια. Στὸ μεταξύ, φυλαχτῆτε ἐσεῖς οἱ δυό!

Ἕνας πνιγμένος θόρυβος κάτω στὸ χώλλ, τὸν ἔκανε ν' ἀνασηκωθῆ καὶ νὰ ψάξη μὲ τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι. Προχώρησε λίγο, προσεχτικά.

Μόλις εἶχε βρεθῆ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι, ὁ Μὰξ εἶχε σκαρφαλώσει ἀπὸ μιὰ καπνοδόχο ὡς μιὰ χαμηλὴ σκεπή. Εἶχε κόψει τὸ τζάμι ἑνὸς παραθύρου, τὄχε ἀνοίξει κι' εἶχε πηδήσει μέσα στὸ διάδρομο τοῦ πρώτου πατώματος...

Ἡ Κάρολ γύρισε ψηλαφητὰ κοντὰ στὸ Στέβ.

— Εἶνε ἐδῶ ἀπ' ἔξω, μόνος του... τοῦ εἶπε, παίρνοντας τὸ χέρι του ἀνάμεσα στὰ δικά της. Μὰ λέει πὼς δὲν θὰ τοὺς ἀφίση ν' ἀνεβοῦν!

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ κινδυνέψη γιὰ μένα! δήλωσε ὁ Στέβ, πετῶντας τὰ σκεπάσματά του.

— Ὄχι! φώναξε ἡ Κάρολ. Ὄχι, ἀγαπημένε μου, δὲν κάνει... εἶσαι πληγωμένος... Σὲ ἱκετεύω, μεῖνε στὸ κρεββάτι!...

Μὰ ὁ Στὲβ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ στηριχτῆ καὶ νὰ σηκωθῆ ὄρθιος.

— Δὲν θὰ μείνω ξαπλωμένος ἐδῶ!... εἶπε. Θέλουν νὰ μὲ ξεκάνουν, τὸ ξέρω!... Ἂν μοῦ συμβῆ κανένα κακό, Κάρολ, νὰ θυμᾶσαι πάντα πὼς σ' ἀγαποῦσα. Εἶσαι τὸ πιὸ ἀξιολάτρευτο, τὸ πιὸ πολύτιμο τὸ πιὸ ὡραῖο πλᾶσμα ποὺ γνώρισα!...

— Στέβ, λατρεία μου! φώναξε ἡ Κάρολ, κρεμασμένη στὸ λαιμό του. Σὲ παρακαλῶ, μεῖνε μαζί μου... Μὴ βγαίνης ἔξω! Αὐτὸ θέλουν οἱ κακοῦργοι...

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς, Κάρολ!

— Καὶ βέβαια σ' ἀγαπῶ! πρόφερε ἡ κοπέλλα μ' ἕνα λυγμό. Μὰ δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγο νὰ βγῆς ἀπὸ δῶ!

Ὁ Μάγκαρθ, ξαπλωμένος μπρούμυτα, ἔψαχνε τὸ σκοτάδι, δίχως νὰ ὑποψιάζεται τί γινόταν πίσω του. Ὁ Μὰξ εἶχε συρθῆ πρὸς τὰ ἐκεῖ καί, βλέποντας νὰ ξεχωρίζη ἡ σκιὰ τοῦ κεφαλιοῦ του μπροστὰ στὸ σκοτεινότερο φόντο τῆς σκάλας, τὸν χτύπησε ξαφνικὰ μ' ἕνα ρόπαλο, πρὶν προλάβη ἐκεῖνος νὰ γυρίση γιὰ ν' ἀμυνθῆ.

Ὅταν τὸν εἶδε νὰ σωριάζεται ἀναίσθητος, ἔβγαλε ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἔκανε τὸ συμφωνημένο σινιάλο στὸ Φράνκ, ποὺ ἀνέβηκε τέσσερα - τέσσερα τὰ σκαλοπάτια.

★

Ἡ παληὰ Φὸρτ τοῦ σερίφη βγῆκε ἀπ' τὸ Ἀκρωτήριο τοῦ Μπάτη καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ. Ὁδηγοῦσε ὁ Λόφτυ. Τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιές. Σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, λίγο ἔλειψε ν' ἀναποδογυρίση τ' αὐτοκίνητο, μὰ τὸ ἀπέφυγε καὶ πάτησε πάλι γκάζι, ὅσο μποροῦσε πιὸ πολύ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

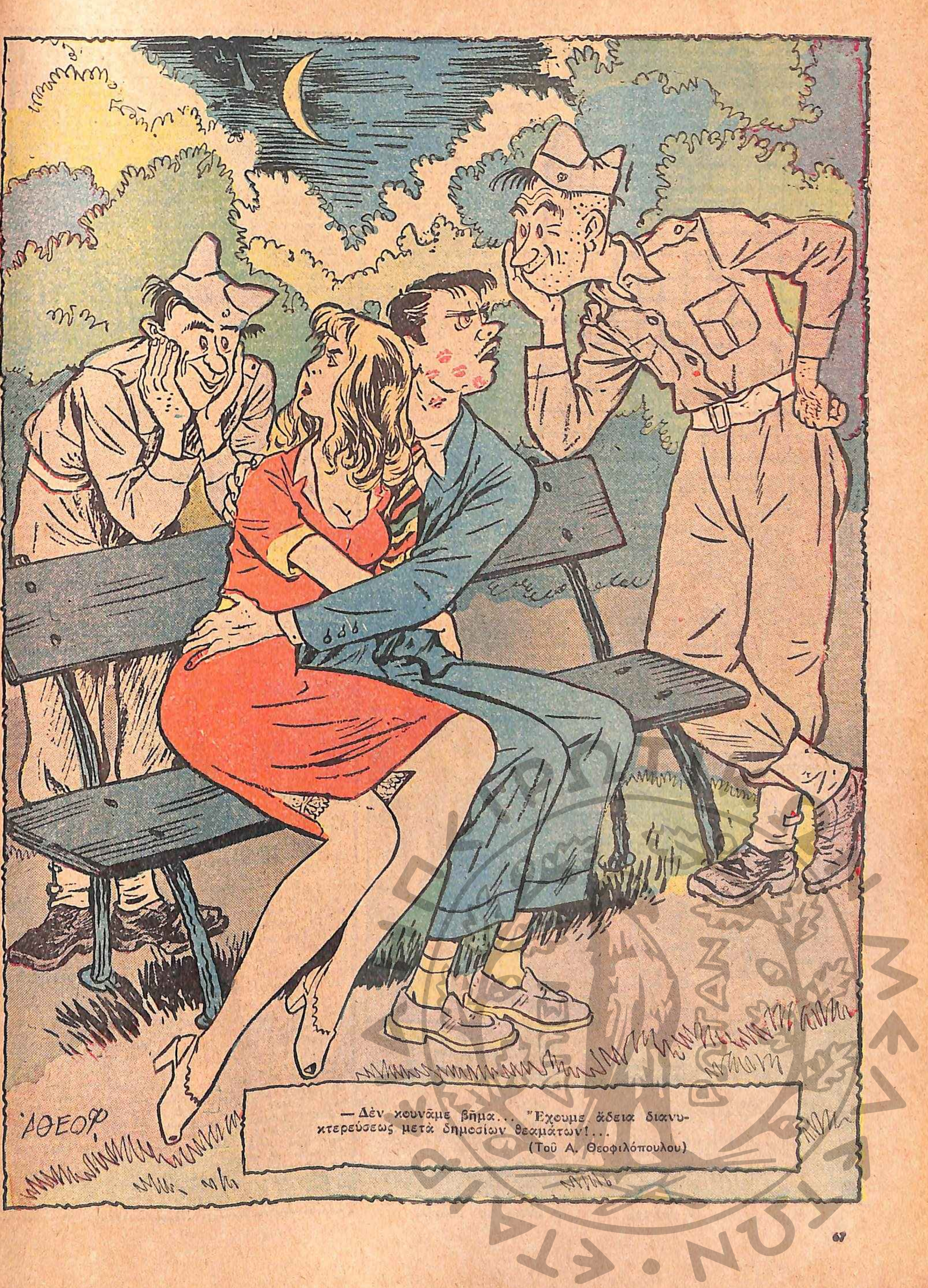

— Δὲν κουνᾶμε βῆμα... Ἔχουμε ἄδεια διανυκτερεύσεως μετὰ δημοσίων θεαμάτων!...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

Στὸ σταυρόλεξο αὐτό, οἱ λέξεις σταματοῦν ἐκεῖ ποὺ συναντοῦν μαύρη χοντρὴ γραμμή. Μιὰ ἄλλη λέξι ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς γραμμῆς αὐτῆς. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ σταυρόλεξο εἶνε ὅμοιο μὲ τὰ συνηθισμένα.

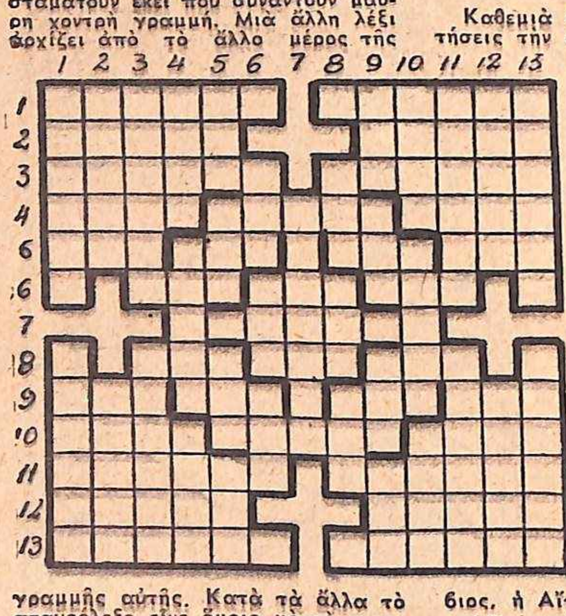

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Δὲν χρειάζεται ξύρισμα. — Συγγενεύει μὲ τὸ μπιζέλι.
2. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας. — Οἱ ἀφελεῖς πέφτουν εὔκολα θύματά της.
3. Εὐρύχωρος. — Βουβός.
4. Βιβλικὸ βουνό. — Ἀπαραίτητο στὴν κατασκευὴ ἐπίπλων. — Ὁ οἶνος τῆς εὐχαριστίας.
5. Ἔχει τὴν ἴδια ἔκτασι μὲ μιὰ ἄλλη. — Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος. — Φωνῆεν. — Ἐπαναλαμβανόμενο μᾶς θυμίζει τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς.
6. Ναυτικὸ παράγγελμα. — Ἐδῶ (ἀρχ.). — Στρατιωτικὸ σῶμα.
7. Θεατρικὸ ἔργο ποὺ ἀπετέλεσε μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Μανωλίδου.
8. Χλόη. — Πρόθεσις. — Ἄγγλος θαλασσοπόρος.
9. Νότα. — Πρόθεσις καὶ ἄρθρο. — Ἀριθμητικὸ ἐπίρρημα. — Ἐπαναλαμβανόμενο μᾶς θυμίζει παλιὸ γαλλικὸ χορό.
10. Νησὶ τοῦ Νέου Κόσμου. — Σήκωμα. — Λαχταρῶ.
11. Χρησιμοποιοῦνται στὴ μέτρησι βάρους. — Δὲν ἀνήκει στὴ λευκὴ φυλή.
12. Νησὶ τοῦ Αἰγαίου (αἰτ.). — Ὁ Βορονώφ τῶν μαχαιριῶν.
13. Διαφέρουν στὴν ἔκτασι (θηλ. καθ.). — Προφήτης.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Κίνημα. — Βασίλισσα.
2. Τὸ σύνολον τῶν ζώων ἑνὸς τόπου. — Ὑπεράνθρωπος.
3. Δὲν ἔχει τρόπους. — Καταλήγει σὲ θάλασσα ἢ σὲ λίμνη.
4. Μουσικὸς φθόγγος. — Ἔντονος ἀποστροφή. — Ἀτομικὸς χαρακτήρ.
5. Εἰς διπλοῦν σημαίνει σὲ ὁποιαδήποτε τιμή. — Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν παιδιῶν. — Νόμισμα τῶν ἀρχαίων.
6. Χρονικὸς σύνδεσμος. — Ὄργανα αἰσθήσεως. — Συμπερασματικό.
7. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
8. Αἴσθησις. — Ἀριθμητικό. — Πρόθεσις.
9. Ἀεροπορικὴ δύναμις. — ... παῖδες Ἑλλήνων. — Βρίσκεται στὸ πρόσωπο. — Τίτλος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα.
10. Δὲν βρίσκεται στὴ θέσι του. — Παιγνιόχαρτο. — Δέματα.
11. Πήλινο ἀγγεῖο. — Φρουροί.
12. Πρόσωπα. — Ἀρχαία θεά.
13. Θὰ τὰ βρῆτε πάνω σ' ἕνα κουλοῦρι (καθ.). Εἶνε πόθος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΔΗΣ

Ἐρωτήσεις

Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω ἐρωτήσεις τὴν συνοδεύουν τρία ὀνόματα. Τὸ ἕνα μονάχα ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ σωστό. Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιό;

1) Ποιὸ εἶνε σήμερα τὸ πιὸ πλούσιο κράτος σὲ ἄλογα; (Ρωσία, Ἡν. Πολιτεῖες, Ἀργεντινή).

2) Ποιὸς θεωρεῖται ὁ καλύτερος σύγχρονος πιανίστας; (Λέοναρντ Μπρεστάϊν, Βάλτερ Γκιέζεκινγκ, Ἄρθοῦρος Ρουμπινστάϊν).

3) Σὲ ποιὰ ἀμερικανικὴ πολιτεία βρίσκεται ἡ Νέα Ὀρλεάνη; (Ἀρκάνσας, Λουϊζιάνα, Ἀλαμπάμα).

4) Ποίου λαοῦ ὑπῆρξε βασιλεὺς ὁ Ναβουχοδονόσωρ; (Τῶν Φοινίκων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων).

5) Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ ὑψηλὸ ἡφαίστειο τῆς Εὐρώπης; (Ὁ Βεζούβιος, ἡ Αἴτνα, τὸ Στρόμπολι).

6. Ποίας ἐθνικότητος εἶνε ὁ Τρύγκβε Λῆ; (Κινέζος, Ἀμερικανός, Νορβηγός).

7. Ποιὰ χώρα παράγει τὸ περισσότερο κρασί; (Γαλλία, Ἰταλία, Ἰσπανία).

Λεξίγριφος

Σὲ δυὸ πόλεις ἀνάμεσα,
τὴ μιὰ ἑλληνικὴ
τὴν ἄλλη γαλλική,
ἕν' ἄρθρο θὰ κολλήσω
καὶ θὰ σοῦ κάνω στὴ στιγμὴ
μιὰ νέα πόλι ἑλληνικὴ
πρωτεύουσα σὲ νῆσο.

Μαγικὴ εἰκών

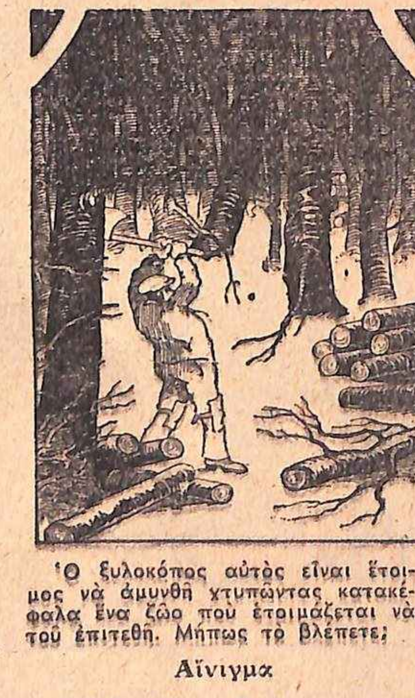

Ὁ ξυλοκόπος αὐτὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀμυνθῇ χτυπῶντας κατακέφαλα ἕνα ζῶο ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Μήπως τὸ βλέπετε;

Αἴνιγμα

Καὶ βασιλέα μυθικὸ
καὶ τῆς Λυκίας ποταμὸ
ἀκόμα κι' ἕνα Φιλικὸ
θὰ δῇς στὸ ἀρσενικό μου.
μὰ κάποια πόλι θρακικὴ
καὶ φυσικὰ ἑλληνικὴ
εἶναι τὸ θηλυκό μου.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 75

Οἱ κυνηγοὶ καὶ τὸ κυνῆγι

Ἀπὸ τὸν θρυλικὸ Νεμρὼδ ὡς τὶς ἡμέρες μας

Οἱ ἱστορίες ποὺ ἀφοροῦν τοὺς κυνηγοὺς καὶ τὸ κυνῆγι εἶναι οἱ παλαιότερες ἀπ' ὅλες. Γιατὶ τὸ κυνῆγι ἦταν τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ χρησιμοποίησαν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τροφή τους. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν, ἄλλωστε, κυνηγοί, πρὶν γίνουν γεωργοὶ καὶ βοσκοί.

Ὅταν θέλωμε νὰ μιλήσωμε γιὰ τὶς ἱκανότητες ἑνὸς κυνηγοῦ, τὸν ἀποκαλοῦμε, ὡς γνωστόν, Νεμρώδ. Αὐτὸς ὁ Νεμρὼδ ἦταν ἔγγονὸς τοῦ Χάμ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς γυιοὺς τοῦ Νῶε. Τὸ ὄνομά του στὴν ἑβραϊκὴ σημαίνει «ἄνθρωπος βίαιος» κι' ἡ Βίβλος λέει γι' αὐτὸν ὅτι ἦταν δυνατὸς πάνω στὴ γῆ καὶ μέγας κυνηγός. Ἡ Βίβλος, ὅμως, μεταχειρίζεται αὐτὴ τὴ λέξι γιὰ νὰ ὑποδηλώσῃ τὸν κατακτητὴ ἢ τὸν τύραννο. Κι' ἀφηγεῖται γιὰ τὸ Νεμρὼδ ὅτι κατέκτησε πολλὲς χῶρες, ὅτι οἴκησε τὴ Βαβυλωνία κι' ὅτι ἔχτισε τὸν πύργο τῆς Βαβέλ.

Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπαραστήσωμε τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ Νεμρώδ. Ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνας ἄνθρωπος μὲ δυνατὴ προσωπικότητα, ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν ποιμενικὴ ζωὴ τῶν προγόνων του καὶ ρίχτηκε στὸ κυνῆγι καὶ τὸν πόλεμο. Μποροῦμε νὰ συμπεράνωμε ἐπίσης ὅτι ἡ τύχη τὸν εὐνόησε, ὅπως εὐνοεῖ πάντοτε τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς τολμηρούς. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ Νεμρώδ, ἔπειτα ἀπὸ τὶς νίκες του, εἶχε συγκεντρώσει μεγάλο ἀριθμὸ σκλάβων, πού, ὅπως ὅλοι οἱ κατακτηταί, σκέφτηκε νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα κολοσσιαῖο ἔργο, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποθανάτιζε τ' ὄνομά του. Τὸν πύργο τῆς Βαβέλ. Ἀλλὰ τὸ ἔργο ἔμεινε, ἡμιτελές, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ ἐργαζόμενοι σ' αὐτό, προέρχονταν ἀπὸ διαφορετικοὺς λαοὺς καὶ μιλοῦσαν διαφορετικὴ γλῶσσα ὁ καθένας, σὲ τρόπο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ των. Ἔτσι ἔγιναν σοβαρὰ λάθη στὴν ἀνέγερσι τοῦ κολοσσιαίου οἰκοδομήματος. Ἡ Βίβλος ὅπως εἶναι φυσικό, ἑρμηνεύει αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὡς θεϊκὴ τιμωρία τοῦ ὑπερφιάλου καὶ ἀλαζόνος Νεμρώδ, ποὺ οἱ νίκες του τὸν εἶχαν κάμει νὰ νομίζῃ πὼς εἶχε γίνει ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος τῆς γῆς.

Ἀλλ' ὅλοι οἱ μεγάλοι κατακτηταὶ δὲν ἦταν σπουδαῖοι κυνηγοί. Παράδειγμα ὁ Ναπολέων. Ἦταν πολὺ μέτριος σκοπευτὴς καὶ κυνηγός. Μιὰ φορά, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς κυνηγιοῦ, πλήγωσε στὴ ράχη, εὐτυχῶς ἐλαφρά, τὸ στρατηγὸ Ντυρόκ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας στρατιώτης ἀνδρεῖος ὅπως σὺ πληγώνεται στὴ ράχη, τοῦ εἶπε δικαιολογώντας τὴν ἀδεξιότητά του.

Ἕνας ἄλλος περίφημος ἥρωας τῶν ναπολεοντείων πολέμων, ὁ στρατάρχης Μασσενά, δοὺξ τοῦ Ριβολί, ἔχασε τὸ ἕνα μάτι του ἀπὸ ἕνα σκάγι, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς αὐτοκρατορικοῦ κυνηγιοῦ στὸ δάσος τοῦ Φονταινεμπλώ. Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ τὸ χτύπημα προερχόταν ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, ποὺ βυθίστηκε σὲ μεγάλη λύπη ἔπειτα ἀπὸ τὸ καινούργιο ἀτύχημά του. Γιὰ ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἀνδρεῖο Μασσενά, τοῦ ἔκαμε μιὰ μεγάλη χρηματικὴ δωρεὰ καὶ τὸν διώρισε ἀρχιστράτηγο τοῦ στρατοῦ τῆς Πορτογαλίας.

Ἱκανώτατος καὶ μανιώδης κυνηγὸς ἦταν κι' ὁ Κάρολος Ντάρβιν, ὁ πατέρας τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τῶν εἰδῶν.

«Θυμᾶμαι πάντοτε, ἀφηγεῖτο στοὺς φίλους του, τὴν ἡμέρα ποὺ σκότωσα τὴν πρώτη μπεκάτσα. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησίς μου, ποὺ τὰ χέρια μου ἔτρεμαν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ξαναγεμίσω τὸ ὅπλο μου».

Ὁ Τρότσκυ, ἐξ ἄλλου, ἀφηγεῖται στὰ ἀπομνημονεύματά του ὅτι ὁ Λένιν ἦταν μανιώδης κυνηγός, ἀλλὰ κάθε ἄλλο παρὰ ἱκανός, γιατὶ τὸν χαρακτήριζε θυελλώδης ὁρμή, ποὺ ἔκανε τὶς προσπάθειές του νὰ καταλήγουν στὸ μηδέν.

Μανιώδης κυνηγὸς ἦταν ἐπίσης ὁ ἴδιος ὁ Τρότσκυ. Καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀδέξιος. Φαίνεται, μάλιστα, ὅτι ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ κυνῆγι ἐπέδρασε στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος του καὶ γενικώτερα στὴν πολιτική του σταδιοδρομία καὶ τὶς τύχες ἴσως τῆς Ρωσσίας.

Ὅπως ἀναφέρει στὰ ἀπομνημονεύματά του, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1923 εἶχε πάει γιὰ νὰ κυνηγήσῃ πάπιες. Ἔπεσε, λοιπόν, μέσα σ' ἕνα βάλτο καὶ βυθίστηκε στὸ νερὸ ὡς τὸ λαιμό. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι κρυολόγησε, ἔπαθε πνευμονία κι' ἔμεινε ἐπὶ πολλοὺς μῆνες στὸ κρεββάτι. Ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ τὸν ἀνάγκασε νὰ παίρνῃ πάντα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ νὰ εἶνε καλὰ ντυμένος καὶ τὸ καλοκαῖρι ἀκόμα. Ἄλλωστε κατὰ τὴν ἐξορία του ἀπ' τὸν Στάλιν στὰ ὄρη Ἀλτάϊ, δὲν ἔκανε τίποτα ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ κυνηγάῃ.

Ἡ Σελὶς τοῦ παιδιοῦ

Τὸ θαῦμα τῆς καλωσύνης

Τὸ παραμυθάκι σας

Σ' ἕνα δάσος μιὰ φορὰ εἶχαν στήσει καυγᾶ μιὰ νεράϊδα καὶ μιὰ μάγισσα. Εἶχαν βρῆ ἕνα μαγικὸ δαχτυλίδι καὶ καθεμιὰ ἔλεγε πὼς ἦταν δικό της. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ πᾶνε στὸν ὥμορφο καὶ νέο βασιλῆᾶ τῆς χώρας γιὰ νὰ κρίνῃ ἐκεῖνος σὲ ποιὰ θὰ μείνῃ τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ βασιλῆᾶς πῆρε τὸ δαχτυλίδι, τὸ ἔδωσε στὴ μάγισσα καὶ τῆς εἶπε :

— Δεῖξε μου, ἂν ξέρῃς, τί μάγια μπορεῖς νὰ κάνῃς μ' αὐτό;

Ἡ μάγισσα δὲν κατάφερε τίποτε.

Τότε ὁ βασιλῆᾶς τὸ ἔδωσε καὶ στὴ νεράϊδα.

Ἡ νεράϊδα φίλησε ἀμέσως τὸ δαχτυλίδι, τ' ἀκούμπησε στὸ θρόνο του κι' ἀμέσως ἀπὸ ἀσημένιος ἔγινε ὁλόχρυσος!

— Τὰ μαγικὰ δαχτυλίδια ἀνήκουν σ' ὅσους ξέρουν νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν, εἶπε τότε ὁ βασιλῆᾶς καὶ ἔδωσε τὸ δαχτυλίδι στὴ νεράϊδα.

— Τὸ κεφάλι σου νὰ μεταμορφωθῇ σὲ ἀγελαδινό! φώναξε ἀμέσως θυμωμένη ἡ μάγισσα κι' ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδί της τὸ κεφάλι τοῦ βασιλῆᾶ.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ βασιλῆᾶς ἔγινε ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἀγελαδινὸ κεφάλι.

Ἡ νεράϊδα ὅμως τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μὴ στενοχωριέσαι, βασιλῆᾶ μου. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ σοῦ ἔκανε μεγάλο κακό. Θὰ βρεθῇ ὅμως γρήγορα ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη της θὰ σὲ κάνῃ τάλι ν' ἀποχτήσῃς ἀνθρώπινο κεφάλι.

Πέρασε καιρὸς κι' ὁ βασιλῆᾶς στενοχωρημένος κι' ἀπελπισμένος κλείστηκε στὸ παλάτι του, γιατὶ ντρεπόταν νὰ βγῇ ἔξω.

Μιὰ μέρα ἕνας πιστός του αὐλικὸς πῆγε καὶ τοῦ εἶπε :

— Βασιλῆᾶ μου κι' ἀφέντη μου, ἡ ζωὴ αὐτὴ ποὺ κάνεις θὰ σὲ φέρῃ στὸν τάφο. Τί θὰ γίνῃ τότε τὸ βασίλειό σου; Πρέπει νὰ παντρευτῇς, βασιλῆᾶ μου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸ βασιλῆᾶ νὰ πέσῃ σὲ μεγάλη συλλογή.

Κι' ἀφοῦ πέρασαν λίγες μέρες κάλεσε ὅλες τὶς κοπέλλες τῆς χώρας νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του γιὰ νὰ διαλέξῃ γυναῖκα. Μὰ ἐκεῖνες, μόλις ἀντίκρυζαν τὸ ἀγελαδινὸ κεφάλι του, τὶς ἔπιανε τρομάρα κι' ἔφευγαν

Ὅταν πιὰ ἔφυγε κι' ἡ τελευταία κοπέλλα, ὁ βασιλῆᾶς εἶδε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο μιὰ ὥμορφη ζητιάνα. Αὐτή, κουρελιασμένη καὶ ξυπόλητη καθὼς ἦταν, ντράπηκε νὰ παρουσιαστῇ μπροστά του. Ὁ βασιλῆᾶς ὅμως διάβασε στὰ μάτια της τόσο πόνο καὶ συμπάθεια, ὥστε τῆς εἶπε :

— Ἐσὺ θὰ γίνῃς βασίλισσά μου!

Διάταξε τότε νὰ τὴ ντύσουν στὰ μεταξωτὰ καὶ τὴν ὡδήγησε στὴν ἐκκλησία ὅπου ἔγινε ὁ γάμος τους.

— Τώρα, τῆς εἶ[illegible] μὴ ζητήσῃς νὰ μάθῃς τίποτε γιὰ μένα ὡς αὔριο τὸ πρωΐ. Ἔπειτα θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα

Τὴ νύχτα ὅμως ἡ βασίλισσα ἄγγισε τὸ κεφάλι τοῦ βασιλῆᾶ καὶ τῆς φάνηκε πὼς ἦταν ἀνθρώπινο. Σηκώνεται λοιπόν, ἀνάβει ἕνα κερὶ κι' ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ εἶδε τὸν ἄντρα της μ' ἀνθρώπινο κεφάλι ξεφώνισε δυνατὰ καὶ τὸν ξύπνησε.

— Δυστυχισμένη! τῆς φώναξε ὁ βασιλῆᾶς. Αὔριο τὸ πρωῒ τὰ μάγια θὰ εἶχαν λυθῇ, ἐνῷ τώρα πρέπει νὰ φύγω γιὰ τὴ χώρα μὲ τὶς κόκκινες μαργαρίτες ὅπου βρίσκεται ἡ κακὴ μάγισσα γιὰ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ λυπηθῇ πιά.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔγινε ἄφαντος.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα πρωῒ - πρωῒ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ ἀντάμωσε τὴν καλὴ νεράϊδα.

— Σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπε, δεῖξε μου τὴ χώρα μὲ τὶς κόκκινες μαργαρίτες.

— Στὴ χώρα αὐτὴ μένει ἡ κακὴ μάγισσα, τῆς εἶπε ἡ νεράϊδα. Δὲν ἔχω πάει ποτέ μου ἐκεῖ. Προχώρησε ἐμπρὸς καὶ κάποιος θὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο...

Ἡ βασίλισσα ξεκίνησε κι' ἔφτασε μπρὸς σὲ μια καλύβα. Ἐκεῖ βγῆκε μιὰ γριοῦλα.

— Μήπως ξέρεις τὴ χώρα μὲ τὶς κόκκινες μαργαρίτες; τὴ ρώτησε.

— Ἐγὼ δὲν τὴ ξέρω, ἀλλὰ ἔχω ἕνα περιστέρι ποὺ πάει ἐκεῖ. Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς κοντά του καὶ τὸ πρωῒ θὰ σὲ ὁδηγήσῃ.

Ἡ βασιλοπούλα, ποὺ ἀγαποῦσε τὸ βασιλῆᾶ, πῆγε στὸ σταῦλο καὶ κοιμήθηκε μ' ὅλα τὰ μεταξωτά της πλάϊ στὸ περιστέρι.

Πρωῒ - πρωῒ τὸ περιστέρι ἄρχισε νὰ πετάῃ κι' ἡ βασίλισσα τὸ ἀκολούθησε.

Πέρασαν ἕνα μεγάλο δάσος κι' ἔφτασαν σὲ μιὰ παράξενη χώρα, γεμάτη κόκκινες μαργαρίτες. Ἐκεῖ εἶδε ἕνα κατακόκκινο παλάτι.

Ἡ βασίλισσα προχώρησε στὴν αὐλὴ κι' ἀντάμωσε μιὰ γυναῖκα.

— Δὲν μὲ παίρνετε στὸ παλάτι νὰ δουλέψω; τῆς λέει.

— Καλὰ ποὺ ἦρθες, τῆς ἀποκρίθηκε ἐκείνη. Ἀπόψε ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ γιατὶ αὔριο ἡ μάγισσα παντρεύει τὴν κόρη της μὲ τὸν Βασιλῆᾶ ποὺ ἔχει ἀγελαδινὸ κεφάλι. Ἔτσι θὰ τὸν λύσῃ ἀπὸ τὰ μάγια της. Μὰ πῶς θὰ δουλέψῃς ἐσὺ μὲ τὰ μεταξωτὰ φουστάνια ποὺ φορεῖς;

— Στὰ χαρίζω τὰ μεταξωτά μου, τῆς εἶπε ἡ Βασίλισσα.

Ἔτσι ἡ Βασίλισσα φόρεσε τὰ φτωχικὰ ροῦχα της καὶ μπῆκε στὸ παλάτι.

Τὰ μεσάνυχτα, ὅταν κοιμήθηκαν ὅλοι, μπῆκε στὴν κάμαρη ποὺ κοιμόταν ὁ Βασιλῆᾶς. Πῆγε κοντά του, ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε μὲ ἀγάπη καὶ συμπόνοια. Κι' ἀμέσως λύθηκαν τὰ μάγια, ἐμπρὸς στὴν τόση ἀγάπη, τὴν καλωσύνη καὶ τὶς θυσίες της κι' ὁ Βασιλῆᾶς ξαναπῆρε τὴν ἀνθρώπινη μορφή του.

Κατέβηκαν ἀμέσως, σιγὰ - σιγά, χωρὶς νὰ τοὺς δῇ κανείς, βγῆκαν ἔξω κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν, ὅσο γρήγορα μποροῦσαν. Ἔτσι ἔφτασαν στὴ χώρα τους κι' ἔζησαν ἀγαπημένα κι' εὐτυχισμένα τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Βραδάκι

Τὸ ποιηματάκι σας

Βραδάκι, ἀργὰ στὸν οὐρανὸ
τριγύρω στὸν ἀποσπερνὸ
λάμπουν δυὸ - τρία ἀστέρια...
Σχολάει ὁ πατέρας τὴ δουλειά.
καὶ τὰ καλά του τὰ παιδιὰ
πᾶν τοῦ φιλοῦν τὰ χέρια.

Βραδάκι ἡ μάνα τὸν φιλεῖ,
νερὸ τοῦ χύνει νὰ πλυθῇ
κι' ὅλη χαρὰ τοῦ παίζει,
κι' ὁ Μῆτσος μας — νὰ τὸ χαρῶ,—
ἑνάμισυ χρονῶν μωρό,
σκαλώνει στὸ τραπέζι.

Κόβει ψωμάκι ἡ Φωτεινή,
καθένας παίρνει ἕνα σκαμνὶ
καὶ τρῶμε ὅσο πεινᾶμε.
Βραδάκι πᾶψαν τὰ πουλιά,
ὅλοι μοιράζουμε φιλιὰ
καὶ στὰ κρεββάτια πᾶμε.

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Τὸ βρῆκε !

Ἡ ἱστοριοῦλα σας

Στὸ σχολεῖο:

Ὁ δάσκαλος ρωτάει τοὺς μικροὺς μαθητάς:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ ποιὸ εἶναι τὸ πειὸ ἐνοχλητικό, τὸ πειὸ θορυβῶδες, τὸ πειὸ ἀνυπόφορο ζῶο, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνει μέρα καὶ νύχτα νὰ κλείσουμε μάτι;

Οἱ μικροὶ μαθηταὶ σκύβουν τὰ κεφάλια τους, συλλογίζονται μὰ δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὴ σωστὴ ἀπάντησι.

— Ντροπή σας, παιδιά, λέει ὁ δάσκαλος. Δὲν ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε ποιὸ εἶναι τὸ πειὸ θορυβῶδες ζῶο;

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ πετάγεται ἀπάνω ὁ Γιαννάκης.

— Ἐγὼ ξέρω, δάσκαλε! φωνάζει.

Καὶ προσθέτει:

— Τὸ πειὸ θορυβῶδες κι' ἀνυπόφορο ζῶο ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ κοιμηθοῦμε εἶναι... τὸ ραδιόφωνο τοῦ γείτονα!...

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ὁ ἐρασιτέχνης ψαρᾶς στοὺς προσκεκλημένους του.

— Σήμερα ἔπιασα τὸ μεγαλύτερο ψάρι ποὺ ἔχω πιάσει ποτέ. Θὰ ζύγιζε τουλάχιστον, 30 ὀκάδες!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμπαινε ὁ μικρὸς γυιός του. Ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ πατέρα του καὶ συνέχισε:

— Καὶ ἦταν τόσο καλὸς ὁ μπαμπᾶς ποὺ τὸ ἔδωσε νὰ τὸ φάῃ τό... γατάκι μας!...

★

Ἡ δασκάλα τοῦ νηπιαγωγείου διηγήθηκε στὰ μικρὰ τὴν ἱστορία τοῦ ἀρνιοῦ ποὺ τὸ ἔφαγε ὁ λύκος. Καὶ προσθέτει:

— Τώρα, παιδιά, ἂν τὸ ἀρνάκι εἶχε καθήσει φρόνιμα μέσα στὴ μάντρα του, θὰ τὸ εἶχε φάει ὁ λύκος;

Ἕνας πιτσιρίκος σηκώνει τὸ χέρι του.

— Ναί, κυρία, τῆς λέει. Ἂν τὸ ἀρνάκι εἶχε καθήσει φρόνιμα δὲν θὰ τὸ εἶχε φάει ὁ λύκος, μὰ θὰ τὸ εἴχαμε φάει ἐμεῖς!...»

⁂

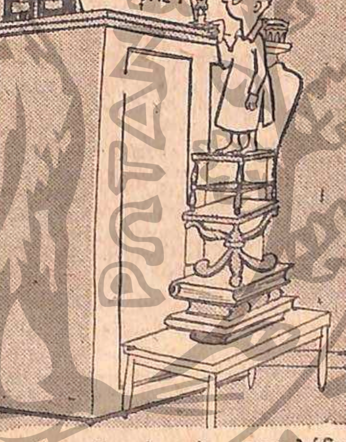

Νυχτερινὴ ἐπιδρομὴ στὶς μαρμελάδες...

«France - Dimanche»

Μιὰ ὑπόθεσις ποὺ ἀναστάτωσε ἄλλοτε τὴ Γαλλία

Τὸ ἔγκλημα ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΝΟΖΙΕΡ

«Λυπηθῆτε τὴν κορούλα μου!»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τελείωσε τὴν κατάθεσί της μπροστὰ στοὺς ἐνόρκους τοῦ Κακουργοδικείου τοῦ Σηκουάνα, κατὰ τὴ συνεδρίασι τῆς 11ης Ὀκτωβρίου 1934, ἡ Ζερμάνα Νοζιέρ, μητέρα τῆς τραγικῆς πατροκτόνου ποὺ καθόταν στὸ ἑδώλιο.

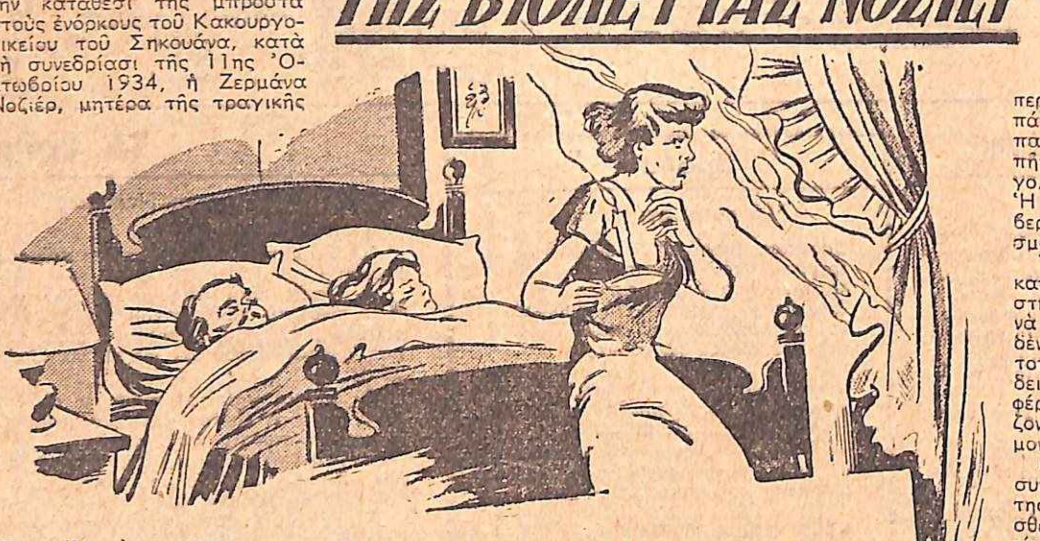

Ὅταν εἶδε τοὺς γονεις της νὰ βυθίζωνται σὲ νάρκη, ἔβαλε φωτιὰ στὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου....

Ἡ ὑπόθεσις Νοζιὲρ εἶχε συγκλονίσει τὴ γαλλικὴ κοινὴ γνώμη κατὰ τὴν προπολεμικὴ περίοδο. Οἱ μεγαλύτεροι Γάλλοι καὶ ξένοι ψυχίατροι εἶχαν ἀσχοληθῆ μ' αὐτή. Καὶ διάσημοι συγγραφεῖς, ὅπως ὁ Πιὲρ Φρονταίν, τὴ χρησιμοποίησαν στὰ μυθιστορήματά τους ἢ στὰ θεατρικά τους ἔργα. Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι ἡ Βιολέττα Νοζιέρ, ἡ ἡρωΐς αὐτῆς τῆς τραγικῆς ἱστορίας, ἀποτελεῖ ἕνα κλασσικὸ παράδειγμα παραστρατήματος μιᾶς πολυχαϊδεμένης νέας, ποὺ οἱ γονεῖς της, ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀγάπη τους, δὲν βρῆκαν τὴ δύναμι νὰ συγκρατήσουν στὸν ἴσιο δρόμο.

Στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1934 ἡ Βιολέττα Νοζιὲρ ὡδηγήθηκε ἀπὸ δυὸ ἀστυνομικοὺς μὲ πολιτικὰ στὸ Κακουργοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα. (Φωτογραφία τῆς ἐποχῆς)

Ὁ πατέρας Βαπτιστὴς Νοζιὲρ ἐργαζόταν ὡς μηχανοδηγὸς στὴ γραμμὴ Παρισίων - Λυῶνος - Μασσαλίας κι' ἔπαιρνε ἱκανοποιητικὸ μισθό. Ἡ μητέρα της, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶχε ἀνοίξει ἕνα πρατήριο κρασιῶν καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ ἀπ' τὸ ἐμπόριό της.

Κατὰ τὴ γέννησι τῆς Βιολέττας — 11 Ἰανουαρίου 1915— ὁ πατέρας Νοζιὲρ ἔγραψε στὸ ἡμερολόγιό του: «Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶνε ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς μου. Ἡ Ζερμάνα μου ἔφερε στὸν κόσμο ἕνα κοριτσάκι».

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὅλη ἡ στοργὴ τῶν συζύγων Νοζιὲρ συγκεντρώθηκε σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ ἐλάτρευαν. Καὶ δὲν ἄφηναν ἀνικανοποίητο κανένα ἀπὸ τὰ καπρίτσιά του.

Ἔτσι, ἡ Βιολέττα ἔγινε ἕνα καπριτσιόζικο πλασματάκι κι' ἀργότερα μιὰ ἐλεεινὴ μαθήτρια. Πήγαινε στὸ σχολεῖο μόνον ὅταν εἶχε κέφι κι' ὁ πατέρας της τὴν δικαιολογοῦσε γράφοντας στὸν ἔλεγχο ὅτι ἦταν ἄρρωστη. Ὅταν αὐτὸς ἀπουσίαζε, ἡ μικρὴ πλαστογραφοῦσε τὴν ὑπογραφή του κι' οἱ δασκάλες της δὲν τὴν μάλλωναν. Ἀλλά, στὸ τέλος τοῦ ἔτους, τὴν ἀπέρριπταν.

Ἔβγαλε, ὡστόσο, μερικὲς τάξεις καὶ τὸ 1931, σὲ ἡλικία 16 χρόνων, κατάφερε νὰ γίνη δεκτή, ἔπειτα ἀπὸ διάφορες παρασκηνιακὲς ἐνέργειες, στὸ λύκειο Φενελόν. Ἀλλὰ δὲν φοίτησε σ' αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ 15 ἡμέρες. Ὡστόσο ἔφευγε κάθε πρωΐ ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ. Ποῦ πήγαινε ὅλες τὶς ὧρες ποὺ μεσολαβοῦσαν; Γύριζε μὲ διάφορες συντροφιές. Κι' εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε πῶς εἶχε πάρει τὸ δρόμο τῆς διαφθορᾶς...

Οἱ γονεῖς της, στὸ μεταξύ, ζοῦσαν στὰ σύννεφα. Φαντάζονταν πὼς ἡ κόρη τους ἦταν ἡ πιὸ ἁγνὴ νέα τοῦ κόσμου κι' ἔπλαθαν ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον της...

Ἔτσι, ἡ Βιολέττα ἔφτασε στὰ δέκα ὀχτώ. Ἦταν τώρα μιὰ πολὺ ὄμορφη νέα, μὲ γοητευτικὰ μάτια καὶ — τί παράξενο — ἀγγελικὸ πρόσωπο.

Ἀλλά, μιὰ μέρα, μερικὲς περίεργες κηλῖδες ἐμφανίστηκαν πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ὁ πατέρας της ἀνησύχησε καὶ τὴν πῆγε ἀμέσως σ' ἕνα δερματολόγο. Κι' ἐκεῖ ἔμαθε τὴν ἀλήθεια. Ἡ κόρη του ἔπασχε ἀπὸ ἕνα φοβερὸ νόσημα, ποὺ ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἔκλυτης ζωῆς της.

Τὰ ὄνειρα τοῦ πατέρα Νοζιὲρ κατέρρευσαν στὴ στιγμή. Καί, στὴν ἀπελπισία του, σκέφτηκε νὰ σκοτώση τὴν κόρη του. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ πραγματοποιήση τὴν ἀπόφασί του. Ἔδειξε, τουναντίον, μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ θεραπεία της, ἐλπίζοντας πὼς δὲν θὰ περιοριζόταν μονο στὴν περιοχὴ τοῦ σώματος.

Μάταιες ἐλπίδες! Ἡ Βιολέττα συνέχισε τὴν ἀξιοθρήνητη ζωή της καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα μεγάλο μῖσος ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τὴν εἶχαν φέρει στὸν κόσμο. Τοὺς μισοῦσε γιατὶ ἤξεραν τὸ μυστικό της καὶ δὲν τὴν ἔβλεπαν πιὰ σὰν ἄγγελο ὅπως πριν. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἀποφάσισε νὰ τοὺς δηλητηριάση καὶ τοὺς δυό. Κι' ἀντικατέστησε μιὰ σκόνη ποὺ ὁ γιατρὸς Ντερὸν τοὺς εἶχε συστήσει νὰ παίρνουν, γιατὶ ὑπέφεραν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ ρευματισμούς, μὲ «Βερονάλ». Ἔπειτα, ὅταν τοὺς εἶδε νὰ βυθίζωνται σὲ νάρκη, ἔβαλε φωτιὰ στὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, γιὰ νὰ ἐξαφανίση μὲ τὴν πυρκαϊὰ τὰ ἴχνη τοῦ ἐγκλήματός της κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ μερικοὶ γείτονες ἀντελήφθησαν ἐγκαίρως τὴν πυρκαϊὰ καὶ κατάφεραν, ὄχι χωρὶς κόπο, νὰ σώσουν τοὺς συζύγους Νοζιέρ. Ἡ δόσις τοῦ «Βερονὰλ» δὲν ἦταν θανατηφόρος κι' ὁ πατέρας Νοζιὲρ ἔγινε καλὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες. Ἡ γυναῖκα του, ἀντίθετα, ἔμεινε πολλοὺς μῆνες στὸ κρεββάτι.

Ἡ ἀπόπειρα εἶχε γίνει στὶς 23 Μαρτίου 1933. Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, στὶς 21 Αὐγούστου, ἡ Βιολέττα τὴν ἐπανέλαβε, χρησιμοποιώντας καὶ πάλι τὸ «Βερονάλ», ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά. Οἱ γονεῖς της δὲν ἄργησαν καὶ πάλι νὰ βυθισθοῦν σὲ νάρκη. Ἡ νέα πῆρε τότε ὅσα χρήματα βρῆκε στὸ σπίτι — 3.000 περίπου φράγκα — ἄνοιξε τὰ μπὲκ τοῦ γκαζιοῦ κι' ἔφυγε.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν βέβαιη γιὰ τὴν «ἐπιτυχία». Ἀλλ' ἡ Ζερμάνα Νοζιὲρ συνῆρθε σὲ μιὰ στιγμή, ἄνοιξε ἕνα παράθυρο κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη. Οἱ γείτονες ποὺ ἔτρεξαν ἀμέσως τὴν ἔσωσαν. Ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἄντρα της, ποὺ ἦταν πιὰ νεκρός.

Ἡ δίκη τῆς Βιολέττας ἔγινε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1934. Καὶ τὸ δικαστήριο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων, τὴν καταδίκασε στὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς Βιολέττας Νοζιὲρ δὲν τελειώνει σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Ὁ πρόεδρος Λεμπρέν, ὅπως συνηθίζεται πάντα στὴ Γαλλία προκειμένου γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο γιὰ ἐγκληματικὲς πράξεις, μετέτρεψε τὴν ποινή της σὲ ἰσόβια δεσμά. Ἡ Βιολέττα μεταφέρθηκε τότε στὴ φυλακὴ τοῦ παληοῦ φρουρίου τοῦ Χαγκενάου, ὅπου ἔζησε ὑποδειγματικὰ ὡς τὸ 1943. Ὁ στρατάρχης Πεταίν, ποὺ κυβερνοῦσε τὴν περίοδο αὐτὴ τὴ Γαλλία, τῆς χάρισε τὴν ὑπόλοιπη ποινή της.

Ἡ Βιολέττα, βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακή, πῆγε σ' ἕνα μοναστῆρι Δομινικανῶν καλογραιῶν, ποὺ προπαρασκεύαζε γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ θὰ ξανάρχιζαν στὴν κοινωνία τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχαν ἐκτίσει ποινὲς γιὰ βαρειὰ ἐγκλήματα.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ παρουσιάστηκε στὴν ἡγουμένη τῆς μονῆς ὁ γυιὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς τοῦ Χαγκενάου. Εἶχε χηρέψει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ κι' ἦταν πατέρας δυὸ παιδιῶν.

—Ἀγαποῦσα τὴ Βιολέττα, τῆς εἶπε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόταν στὴ φυλακὴ καὶ τώρα ποὺ ἔμεινα χῆρος ἐπιθυμῶ νὰ τὴν κάμω γυναῖκα μου.

Οἱ γάμοι τους ἔγιναν τὸ 1946. Κι' ἀπὸ τότε, ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε γύρω στὴ Βιολέττα. Τὸ τραγικὸ μυθιστόρημα τῆς ζωῆς της εἶχε τερματισθῆ. Κι' ἴσως ἄρχισε γι' αὐτὴν μιὰ περίοδος ἠρεμίας, γαλήνης καὶ εὐτυχίας...

Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο

Ἡ συμβουλὴ τῶν γονέων

Μιὰ φίλη τοῦ «Θησαυροῦ» δὲν ἄκουσε τὶς καλὲς συμβουλές μου καὶ βρίσκεται σήμερα στὸ νοσοκομεῖο μὲ μιὰ σοβαρὴ νόσο, ἀφοῦ πέρασε ἕξ μῆνες πολλὰ καὶ διάφορα βάσανα. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ μοῦ γράφει μὲ τὸ ψευδώνυμο ἡ «Ἀπελπισμένη» καὶ ζητάει, τώρα πιά, γιὰ δεύτερη φορὰ τὴ συμβουλή μου. Τώρα ὅμως, εἶνε ἀργά! Γιατὶ δὲν θέλησε νὰ ρωτήση τοὺς γονεῖς της, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔμαθαν οἱ γονεῖς της τὶς σχέσεις της καὶ τὴ συμβούλεψαν νὰ ἀποτραβηχτῆ, ἐκείνη νόμιζε ὅτι τῆς τὄλεγαν ἀπὸ στενοκεφαλιά, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶχαν ἐξακριβώσει τὴ διεφθαρμένη ζωὴ ποὺ ἔκανε ἐκεῖνος. «Δὲν τὸ φανταζόμουνα», μοῦ γράφει τώρα. Δὲν τὸ φανταζόταν γιατὶ ἦταν ξεροκέφαλη καὶ νόμιζε ὅτι οἱ γονεῖς της ἦσαν πεισματάρηδες.

Αὐτὸ τὸ πάθημα τῆς φίλης μας νὰ τὸ ἔχετε ὅλες ὑπ' ὄψι σας. Καὶ γιὰ κάθε ζήτημά σας αἰσθηματικὸ κυρίως ν' ἀνοίγετε τὴν καρδιά σας σ' ἕνα φίλο. Καλλίτερός σας φίλος ἄλλος ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα σας δὲν ὑπάρχει. Αὐτοὶ σᾶς πονοῦν καὶ σᾶς ἀγαποῦν γιατὶ βασανίστηκαν νὰ σᾶς φέρουν σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία καὶ νὰ σᾶς δώσουν μιὰ μόρφωσι. Εἶνε, λοιπόν, οἱ μόνοι ποὺ θὰ ἐνδιαφερθοῦν.

Πυροβολητὴν Βίλλιαν Σπῦρον: Δὲν καταλαβαίνω ἀκριβῶς γιατὶ τὸ ζητήσατε αὐτό. Γράψτε μου περισσότερες λεπτομέρειες.

Μιὰ μικρὴ φθισικὴ Ε.Λ.: Ὅταν κανεὶς ἔχη μιὰ τέτοια ἀρρώστεια καὶ θέλη νὰ γίνη καλὰ δὲν δημιουργεῖ ποτὲ ἐρωτικὲς σχέσεις, γιατὶ δὲν βοηθοῦν καθόλου τὴ θεραπεία. Ἀφῆστε τα, λοιπόν, αὐτὰ καὶ φροντῖστε γιὰ τὴν ὑγεία σας. Νέους τῆς ἀρεσκείας σας θὰ βρῆτε πολλούς. Τὴν ὑγεία ὅμως δὲν τὴ βρίσκετε εὔκολα.

Παληά μου ἀγάπη — Ἑλένη: Δὲν δίνω ἄδικο στὸν ἄντρα σας: Πήρατε ἕνα σύζυγο, καλός, κακός, αὐτὸς εἶνε. Ἔχετε ὑποχρέωσι νὰ μὴν τὸν περιφρονῆτε. Διότι τὸ μικρὸ ἐπεισόδιο ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, δὲν ἦταν παρὰ ἀποτέλεσμα περιφρονήσεως. Τὴ μαμά σας νὰ τὴ βάλετε σὲ δεύτερη μοῖρα. Ἡ μαμά σας ἦταν γιὰ τὸ παρελθόν. Τὸ μέλλον σας εἶνε ὁ ἄντρας σας. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ εἶσθε περισσότερο εἰλικρινὴς μαζί του, νὰ τὸν βοηθῆτε στὴ ζωή του, νὰ γίνετε ἡ πραγματικὴ σύντροφος τοῦ πόνου καὶ τῆς χαρᾶς του. Καὶ θὰ δῆτε τί ὡραῖα ποὺ θὰ τὰ περνᾶτε.

Δυστυχισμένην: Ποιὰ λύσι νὰ σᾶς συμβουλέψω; Ἐκεῖνο ποὺ θάπρεπε νὰ κάνετε δὲν τὸ κάνατε γιατὶ φοβηθήκατε τὸ σκάνδαλο. Νομίζω ὡστόσο ὅτι εἶνε ἀκόμα καιρός. Νὰ πᾶτε στὸν εἰσαγγελέα, νὰ τοῦ διηγηθῆτε τὰ πράγματα ὅπως μοῦ τὰ γράψατε κι' ἐμένα, καθαρά, μ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες καὶ νὰ ζητήσετε τὴ βοήθειά του. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸν ἀναγκάση νὰ σᾶς παντρευτῆ. Νὰ δεχθῆτε γιὰ νὰ καλύψετε τὸ σκάνδαλο κι' ἔπειτα σκέπτεσθε τί πρέπει νὰ κάνετε. Μὴ διστάσετε καθόλου.

Αἴγυπτον Πρωτεύουσα Ρ. Μ. Α. Γ.: Ὅλα αὐτὰ τὰ παθαίνετε γιατὶ ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐμπιστευθήκατε στοὺς γονεῖς σας τὴ γνωριμία καὶ τὶς σχέσεις σας. Τώρα, βέβαια, μπερδεύτηκαν τὰ πράγματα, ἀλλὰ νομίζω πὼς ἂν θελήσετε νὰ φανῆτε θετικὴ καὶ εἰλικρινὴς μὲ τοὺς γονεῖς σας πιθανὸν νὰ διορθωθῆ ἡ κατάστασις. Σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ μὴν ἐκτίθεσθε τόσο πολὺ μὲ τὸν ἕνα γιατὶ μπορεῖ ὁ ἄλλος νὰ σᾶς κάνη μεγάλο κακό. Γι' αὐτὸ χρειάζεται ἡ ἐπέμβασις τῶν γονέων.

Δυστυχισμένην Φ. Π.: Στενοχωριέστε, ἀρρωσταίνετε, «πεθαίνετε» γι' ἀνόητα πράγματα. Τίποτα τὸ βέβαιο δὲν εἴχατε, τίποτα τὸ θετικὸ καὶ νομίζατε ὅτι ἡ δουλειὰ ἦταν τελειωμένη. Ἦταν ἀρραβωνιαστικός σας; Ξέραν τὶς σχέσεις σας οἱ γονεῖς σας; Ὄχι. Τότε τί σᾶς ἐνδιαφέρει τί κάνει ἐκεῖνος; Τέτοιοι θὰ βρεθοῦν πολλοὶ στὸ δρόμο σας. Ἀλλοίμονο ἂν γιὰ τὸν καθένα ἐκάνατε τὰ ἴδια. Συνέλθετε!

ΜΙΡΑΝΤΑ

✪ ✪

Μιὰ ἐξήγησις

«Νο 593»: Χαίρομαι ποὺ τὸ λεπτὸ κι' εὐγενικό σας γράμμα μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ διευκρινίσω μιὰ παρεξήγησι, ποὺ ἔγινε καὶ ποὺ φανερὰ μὲ ἀδικεῖ, γιατὶ μοῦ ἀποδίδει πρόθεσι ποὺ δὲν τὴν εἶχα. Στὴν ἀπάντησι, ποὺ φαίνεται νὰ σᾶς...ἐσκανδάλισε, δὲν ἐννοοῦσα διόλου ὅλο τὸ σῶμα τῶν συναδέλφων σας, ἀλλὰ εἰδικὰ δυὸ μόνο καὶ σὲ μιὰ συγκεκριμένη περίπτωσι, ποὺ μοῦ τὴν ἀναφέρει ἡ ἐπιστολογράφος μου. Καὶ δυστυχῶς οἱ κύριοι αὐτοὶ δὲν ἐπέδειξαν εὐπρεπῆ — γιὰ νὰ μὴ τὴν χαρακτηρίσω βαρύτερα — στάσι ἀπέναντι σὲ δυὸ ἀθῶα κι' ἐπιπόλαια πλάσματα, ποὺ τὰ ἐξέθεσαν σοβαρὰ καὶ ὕστερα τὰ ἐγκατέλειψαν μὲ ἀόριστες ὑποσχέσεις ὅτι θὰ ξανάρθουν κτλ. κτλ. Τί ἠθέλατε λοιπὸν νὰ συστήση κανεὶς στὰ δυὸ ἐκεῖνα θύματα; Νὰ ζοῦν μὲ βαυκαλισμούς, ἢ νὰ συνέλθουν, ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ δυσχερῆ τους κατάστασι μὲ ρεαλισμό; Ἔπειτα θάπρεπε νὰ ξέρετε ὅτι ἀπὸ τὰ 50 γράμματα ποὺ παίρνω τουλάχιστον τὰ 15 καταγγέλλουν τέτοιου εἴδους — πῶς νὰ τὴν πῶ; — κατάχρησι ἐμπιστοσύνης ἀπὸ νέους τοῦ κλάδου σας, ποὺ μπλέκουν σὲ ἱστορίες καὶ δημιουργοῦν εὐθῦνες κι' ἐκθέτουν φυσικὰ καὶ τὴν ἰδιότητά τους. Δὲν θὰ σᾶς ἔκανε ν' ἀγανακτήσετε μᾶλλον ἡ διαγωγή τους καὶ ὄχι νὰ παραπονῆσθε μοναχὰ γιατὶ γίνεται αὐστηρὴ κρίσις τῶν πράξεών τους, πρὸ πάντων γιὰ νὰ προειδοποιοῦνται τ' ἀφελῆ κορίτσια νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους; Δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἔχετε ἀντιληφθῆ, ὅτι ἡ εὐθύνη τοῦ «Ἐρωτικοῦ Γραμματοκιβωτίου» εἶναι πρὸ πάντων ἠθικῆς σημασίας. Ὁπωσδήποτε, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑπόδειξι, μολονότι ἀπαιτῶ ἀπὸ τὴν καλή σας πίστι ν' ἀναγνωρίσετε, ὅτι στὴν τυχαία φράσι ποὺ ξεδιαλέξατε δὲν μποροῦσα καὶ δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ μιλήσω γιὰ ὅλους τοὺς συναδέλφους σας, ποὺ ἔχουν ὅλη τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν συμπάθεια τοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐθνική τους ἀποστολή. Οὔτε καὶ τὸ σύνολον εὐθύνεται ἢ φταίει, ἐπειδὴ βρίσκονται μερικοὶ ποὺ ἀπὸ ἀνοησία ἐκθέτουν πρὶν ἀπ' ὅλα τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτούς τους!..

Δυὸ ματάκια ποὺ κλαῖνε, Σπάρτην: Βρίσκω δικαιολογημένη τὴν ἀνησυχία σας γιὰ τὴ σιωπὴ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας. Ἡ σιωπή του αὐτή, τρεῖς μῆνες τώρα, δὲν δικαιολογεῖται. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς συνιστοῦσα κάτι θετικώτερο ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ματαιοπονεῖτε στέλνοντάς του. Νὰ σηκωθῆ κάποιος ἀπὸ τοὺς δικούς σας, νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση καὶ νὰ ἐξετάση γιὰ ποιὰ αἰτία συμπεριφέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καλὸ θὰ ἦταν νὰ πήγαινε ἡ μητέρα σας γιὰ νὰ τὸν φιλοτιμήση ὑπενθυμίζοντάς του τὸ καθῆκον ποὺ ἔχει ἀπέναντι τῆς μνηστῆς του, τῆς οἰκογενείας της κι' ἀπέναντι στὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ καὶ στὴν κοινωνία, ἂν εἶνε τίμιος καὶ λογικός. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως νὰ γίνουν μὲ τρόπο εὐγενικό, γιὰ νὰ μὴ βρῆ δικαιολογητικὸ καὶ σπάση ἐντελῶς τὸ δεσμό σας.

Τ. Α. Κ. — 110, Γρεβενά: Ἀγαπητή μου δίνουμε τὴ συμβουλή μας σὲ ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν ν' ἀντιμετωπίσουν κάποια σοβαρὴ κι' ἐνδιαφέρουσα στιγμὴ τῆς ζωῆς τους. Ἀλλὰ νὰ δίνουμε καὶ ὑποδείγματα ἀλληλογραφίας, δὲν μᾶς παίρνει ὁ χῶρος, οὔτε ὁ χρόνος ποὺ διαθέτουμε. Δὲν χρειάζεται σοφία γιὰ νὰ γράψετε μερικὰ εἰλικρινῆ καὶ θερμὰ λόγια στὴν οἰκογένεια τοῦ μνηστῆρος σας. Γράψτε ἀκριβῶς ὅπως αἰσθάνεσθε καὶ θάνε καλά.

Πράσινα μάτια, Νο 2, Σῦρον: Χωρὶς καμμιὰ συζήτησι σᾶς συμβουλεύω νὰ σκεφθῆτε σοβαρὰ τὴν πρότασι τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ, ποὺ φαίνεται πραγματικὰ πὼς σᾶς ἀγαπάει καὶ σὰν τίμιος ἄνθρωπος πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸ σκοπό του καὶ σᾶς ζητεῖ σὲ γάμο. Οὔτε πρέπει νὰ τὸν συγκρίνετε μὲ τὸν ἄλλο, ποὺ μοῦ φαίνεται κατεργάρης. Ἂν λοιπὸν τὸ ἀποφασίσετε, δὲν βλέπω γιατὶ θεωρεῖτε ὅτι ἡ ἡλικία του — ποὺ εἶνε ἴση μὲ τὴ δική σας — εἶνε ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία σας. Μπορεῖτε μάλιστα ν' ἀρραβωνιασθῆτε ἀμέσως, κι' ὅταν ἐκπληρώση τὶς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις τότε παντρεύεστε. Αὐτά, φυσικά, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι κρίνετε ἄξιο καὶ ταιριαστὸ γιὰ σύζυγό σας τὸν νέο.

Β. Κ. Σ.: Ἂν ἔχετε πεισθῆ ὅτι συμπαθεῖτε σοβαρὰ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ καὶ ὅτι κι' ἐκεῖνος σᾶς ἀγαπάει εἰλικρινά, καὶ ταιριάζετε γιὰ νὰ παντρευτῆτε, ἐγὼ δὲν θὰ εἶχα διαφορετικὴ γνώμη. Νὰ τὸν πάρετε καὶ μὲ τὴν εὐχή μου! Μόνο νὰ προσέξετε πολὺ τὸν χαρακτῆρα του γιὰ νὰ μὴν πέσετε ἔξω, ὁπότε θὰ χάσετε καὶ τὴν ἄλλη εὐκαιρία μὲ τὸ γιατρὸ ποὺ σᾶς «φλερτάρει» ὅπως λέτε.

Κυρίαν Ν., Καλλικράτειαν: Καταλαβαίνετε ὅτι γιὰ τὸ θέμα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ δὲν μπορῶ νὰ κάνω πλατύτερο λόγο ἀπὸ τὴ στήλη μου αὐτή. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς προσθέσω ὅτι μοῦ κάνει φρικτὴ ἐντύπωσι, πὼς ἐσεῖς, ἕνα κορίτσι λογικὸ καὶ μὲ κάποια μόρφωσι — ὅπως δείχνει τὸ γράμμα σας — παρασυρθήκατε στὴν ἀθλιότητα αὐτή, ποὺ ἐξευτελίζει ὄχι μόνο τὸ φῦλο σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔννοια τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Ἀφοῦ ὅμως ἀντιλαμβάνεσθε τὸν κίνδυνο, εἶνε εὐτύχημα καὶ ὑπάρχει καιρὸς νὰ τὸν ἀντιμετωπίσετε κατανικῶντας τὴ δειλία καὶ συμβουλευόμενη ἕναν γιατρὸ τῆς ἐμπιστοσύνης σας, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήση ἀσφαλῶς. Στὸ μεταξύ, βγάλτε ἀπὸ τὸ νοῦ σας τὴν πλανερὴ εἰκόνα τοῦ νέου καὶ κυττάξτε τὴν περίπτωσι τῆς ὑγείας σας. Γιατί, ἂν συνεχίσετε ἔτσι οἰκτρά, ὄχι μόνο σωματικὰ ἀλλὰ καὶ ἠθικὰ θὰ καταντήσετε ἕνα ἀξιολύπητο ράκος. Σκεφθῆτε τὶς συνέπειες, συνέλθετε κι' ἀντιδράσετε μὲ θέλησι καὶ αἰσιοδοξία. Καὶ νὰ εἶσθε βεβαία, πὼς θὰ κατανικήσετε τὴν ἀδυναμία τοῦ ἑαυτοῦ σας...

Μαραμένο γιασεμί: Ἀφοῦ κι' οἱ δυό σας εἴχατε σοβαρὸ σκοπό, δὲν ἔπρεπε νὰ δείξετε τὸ αἴσθημά σας ἔτσι, ὥστε νὰ σᾶς ἀντιληφθοῦν οἱ γονεῖς σας. Μὰ κι' αὐτῶν ἡ στάσις εἶνε, νομίζω, κάπως ἁπλοϊκή. Ἀφοῦ σᾶς θέλει ὁ νέος καὶ εἶνε ἄξιος γιὰ σύντροφος τῆς ζωῆς σας, δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένουν. Μὰ δὲν καταλαβαίνουν, ὅτι ἂν ἕνα κορίτσι δὲν γνωριστῆ, δὲν συμπαθήση ἕναν νέο, δὲν εἶνε εὔκολο ν' ἀποκατασταθῆ; Γιατὶ βέβαια οἱ γαμπροὶ δὲν θὰ τρέξουν νὰ χτυποῦν τὶς πόρτες γυρεύοντάς σας κι' οὔτε πάλι οἱ γονεῖς σας θ' ἀναζητήσουν τὸν γαμπρὸ ἀνάμεσα στὶς... μικρὲς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων. Ἐκτὸς βέβαια κι' ἂν ἔχουν νὰ σᾶς ἐξασφαλίσουν ἀρκετὴ προῖκα. Πείσετέ τους λοιπὸν νὰ δοῦν τὰ πράγματα καθαρώτερα καὶ νὰ δεχτοῦν τὸν νέο, ποὺ θὰ σᾶς χαρίση τὴν εὐτυχία. Ἔπειτα ἂς μὴ ξεχνοῦν καὶ τὴν παροιμία: «Παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου κι' ἂς εἶν' καὶ μπαλωμένο»...

Φίλον τοῦ «Θησαυροῦ», Κωπαΐδα: Τὰ κολακευτικά σας λόγια τὰ δέχομαι μονάχα σὰν ἐκδήλωσι τῆς ἀγάπης ποὺ ἔχετε γιὰ τὸ περιοδικό μας. Ὅσο γιὰ τὴν παράκλησί σας, πιστέψτε με, κύριε, ὅτι μοῦ εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ τὴν ἱκανοποιήσω. Γιατὶ εἶνε ἀρχὴ τοῦ «Θησαυροῦ» νὰ μὴν ἀναλαμβάνη κανενὸς εἴδους συμπεθεριό! Ἀλλὰ ἀκόμα κι' ἂν ἤθελα νὰ σᾶς φέρω σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ Γεροντοκόρη τῶν 20 ἐτῶν, ποὺ μοῦ ἀναφέρετε, πάλι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Τὰ γράμματα δὲν τὰ φυλᾶμε, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπάντησί τους καταστρέφονται...

Μαραμένο ζαμποῦκο, Χανιά: Μιὰ ἀγάπη γιὰ νὰ γεννηθῆ εἶνε εὔκολο πρᾶγμα. Δύσκολο ὅμως εἶνε

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κόψιμο, σκωροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλοι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρντίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5 γ' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώλη. Τηλέφ. 55.314.

Η «ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ»

Στὴν «Ἔκθεσι τῆς Γυναίκας καὶ τῆς Ὀμορφιᾶς», ποὺ ἐγκαινιάστηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι ἕνας οἶκος μόδας παρουσίασε τὴν πρωτότυπη αὐτὴ «Προσωπίδα τῆς νύχτας», ὅπως τὴν ὀνομάζει. Ἡ προσωπίδα αὐτὴ εἶναι φτιαγμένη ἀπὸ λεπτὰ φτερὰ καὶ πολυτίμους λίθους καὶ λανσαρίσθηκε γιὰ νὰ προσδίδη μυστήριο καὶ γοητεία τὴ νύχτα στὴ γυναῖκα!

— Σᾶς εἶπα ἀδελφή, ὅτι ὅλα τὰ λευκὰ ροῦχα τοῦ Νοσοκομείου πρέπει νὰ πλένωνται μόνον μὲ σαποῦνι «ΣΑΝΤΕ», γιατὶ εἶνε τὸ καλύτερο.

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ
μὲ νέα μέθοδο
ΕΛ. ΖΙΩΓΑ
Πετράκη 26 (Μητρόπολις)
Τηλέφωνον 33-643.
Πλῆρες Οἰκοτροφεῖον.
Παραρτήματα:
Χανιὰ (Τσουδερῶν 35).
Ἰωάννινα (Μπότσαρη 14).

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον 51-15
30.000-55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἀπὸ σκόρον, σχίσιμο, κάψιμο, κτλ., πολυετὴς ἐργασία εἰς Γαλλίαν. ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ἐνδυμασίαι, καμπαρντίνες, παλτά.
Πολὺ ἐπιμελημένο ράψιμο.
Ραφεῖον τὸ «ΓΑΛΛΙΚΟΝ»
ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ
Πλατ. Ὁμονοίας 9,
Α΄ ὄροφος (παραπλεύρως καφενείου «Ἀθήναιον»).
Τηλ. 54.744

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΙΟΛΟΥ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΟΥ 3ον
ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

νὰ ταιριάζουν δυὸ ψυχές. Σ' αὐτό, φαίνεται ἀτυχήσατε σεῖς καὶ γι' αὐτό, μ' ὅλο ποὺ θυσιασθήκατε γιὰ τὸν ἄντρα σας ἀπὸ κάθε ἔποψι, ὡστόσο αὐτὸς δείχνεται σήμερα ἀδιάφορος ἀπέναντί σας. Ἁπλούστατα, ἔσβυσε ἡ πρώτη φλόγα τοῦ ἔρωτος καὶ στὴν καρδιά του δὲν ὑπάρχει ἡ συμπόνοια, ἡ τρυφερότης, ἡ συναίσθησις γιὰ τὸν ἄνθρωπό του... Τώρα τί νὰ σᾶς πῶ ἐγώ; Καταλαβαίνω τὴ δύσκολη θέσι σας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, ἔτσι ἀνεύθυνα καὶ πρόχειρα νὰ σᾶς ὑποδείξω τὴ λύσι ποὺ πιθανὸν νὰ περιμένετε ἀπὸ μένα. Γιατί, βλέπετε, ὑπάρχει στὴ μέση τὸ παιδί. Ὑπόθεσις λεπτή. Δὲν κάνετε μιὰ ἀκόμα σοβαρὴ κι' ἀποφασιστικὴ προσπάθεια γιὰ νὰ συναισθανθῆ ὁ σύζυγός σας ὄχι μόνο τὰ κοινωνικά του χρέη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκη μιᾶς θερμότερης ψυχικῆς προσεγγίσεως, τοὐλάχιστο γιὰ χάρι τοῦ ἀθώου του παιδιοῦ; Ἀφοῦ ἔχει, ὅπως ἀντιλαμβάνομαι, τὴν οἰκονομική σας ἀνάγκη, μπορεῖτε νὰ τοῦ μιλήσετε καὶ γιὰ τὴν περίπτωσι τοῦ διαζυγίου. Κι' ἂν φανῆ ἀυστανόητος, τότε πιὰ ὁ χειρισμὸς τοῦ ζητήματος μένει στὴν ἐλεύθερη καὶ ὑπεύθυνη κρίσι σας. Κι' ἂν βλέπετε ὅτι μπορεῖτε νὰ τὰ βγάλετε πέρα καὶ μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ παιδιοῦ σας, τότε βέβαια ἀντιμετωπίζετε καὶ τὴ λύσι αὐτὴ σοβαρά.

Μ. Ι. Π.: Τὸ γράμμα σας ἀληθινὰ τιμᾷ τὸν χαρακτῆρα σας. Ἀλλά, πιστέψτε με, πὼς εἶσθε ἀπὸ τοὺς λίγους, ἂν μὴ ὁ μοναδικὸς τοῦ ἐπαγγέλματός σας, ποὺ σκέπτεται ἔτσι λογικὰ καὶ τίμια. Γιατί, ὀφείλω μὲ λύπη μου νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτι πολλοὶ συνάδελφοί σας, γιὰ «αἰσθηματικὸ πασσατέμπο», δημιούργησαν σοβαρὲς καταστάσεις κι' ἀθῶα θύματα, ὅπως διαπιστώνω ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία ὅλων αὐτῶν ποὺ ζητοῦν συμβουλὴ στὴν ἀπόγνωσί τους. Ἀλλὰ κι' ἐσεῖς ποὺ τόσο γνωστικὸς κι' ἔντιμος φαίνεσθε, γιατὶ ἐκ τῶν προτέρων δὲν σκεφθήκατε τὴν «ἀβεβαιότητα» ποὺ φέρετε γιὰ ἐπιχείρημα, καὶ δὲν ἐπείσατε τὸν ἑαυτό σας, νὰ θυσιάσετε, ἔστω, τὸ αἴσθημά σας, παρὰ τὸ ἐκδηλώσατε καὶ συνεπῶς δημιουργήσατε ἠθικὲς εὐθύνες ἀπέναντι τῆς νεαρῆς Ἠπειρωτοπούλας; Καὶ ὁσοδήποτε βιαστικὴ κι' ἂν ἦταν ἡ ἀναχώρησίς σας, δὲν ἀντιληφθήκατε ὡς στοιχειῶδες χρέος σας νὰ γράψετε ἐπὶ τέλους στὴν «Ἐρωτευμένην μ' ἕνα ξένον», ποὺ τώρα ἀγωνιᾷ, τοὐλάχιστον αὐτὰ ποὺ ἀπὸ φιλοτιμία θεωρήσατε ὑποχρέωσί σας νὰ ἐξηγήσετε σὲ μένα, ποὺ εἶμαι μιὰ ἄγνωστή σας;

Ἄτυχον ἐρωτευμμένον τοῦ «Ἀδρία», Θεσσαλονίκην: Δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω στὸ γράμμα σας, οὔτε καὶ πληροφορίες μπορῶ νὰ σᾶς δώσω, γιατὶ δυστυχῶς δὲν κρατᾶμε ἀρχεῖο μὲ τὶς ἐπιστολὲς ποὺ στέλνονται στὸ «Ἐρωτικὸ Γραμματοκιβώτιο». Ποῦ ξέρετε ὅμως ὅτι ἡ ἐπιστολογράφος ποὺ ἀναφέρεται στὸ τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ὑπ' ἀριθ. 609 εἶνε ἡ νεαρὴ ποὺ ἐνδιαφέρεσθε; Ἀλλὰ κι' ἂν εἶνε αὐτή, πάλι δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἀπὸ λόγους ἀρχῆς καὶ δικούς μου καὶ τοῦ περιοδικοῦ.

Σκλάβαν ἑνὸς Μ. Λ., Λάρισσα: Τρία ὁλόκληρα χρόνια φιλίας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν δώσει καὶ στοὺς δυό σας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσετε τὴ συμπάθεια ποὺ αἰσθανόσαστε, ὅπως ὑποθέτετε, ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον. Τώρα ποὺ μεσολάβησε ὁ χωρισμός, θὰ πρέπη νὰ καταλάβετε — ἐσεῖς προσωπικά, ἐννοῶ — ὅτι δὲν πρέπει νὰ βασανίζεστε μὲ τὴν ἀγωνία αὐτή. Εἶνε πολὺ πιθανόν, ἂν ὁ νέος αἰσθανόταν κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν ἁπλῆ φιλία, νὰ σᾶς τὸ ἐξεδήλωνε. Γιὰ νὰ μὴ τὸ κάνη σημαίνει ὅτι δὲν σᾶς ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια ποὺ τὸν κυττάζατε σεῖς. Καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νἄχετε τὴν ἀξίωσι νὰ σᾶς θυμᾶται τώρα, ὅπως τὸν συλλογίζεσθε σεῖς.

Στρατιώτην 629 Τ. —.: Πρέπει νὰ γράψετε ἕνα τελευταῖο, σοβαρὸ καὶ μετρημένο γράμμα στὴν κοπέλλα, καὶ νὰ τῆς ζητᾶτε εἰλικρινὰ νὰ σᾶς καθορίση τὴν αἰσθηματική της στάσι καὶ τὸν σκοπό της ἀπέναντί σας. Ἂν σᾶς ἀπαντήση ἀόριστα ἢ δὲν σᾶς ἀπαντήση καθόλου, τότε νὰ καταλάβετε ὅτι ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἀνάξια τῆς ἀγάπης ποὺ τῆς δείξατε κι' ἀνίκανη νὰ ἐκτιμήση τὴν τίμια ἀπόφασί σας ν' ἀποκατασταθῆτε μὲ γάμον. Αὐτὸ νὰ κάνετε σὰν γνωστικὸς ἄνθρωπος. Θὰ πονέσετε βέβαια γιὰ τὴ διάψευσι τῶν ὀνείρων σας, ἀλλὰ σύντομα θὰ βρεθῆ ἄλλη ποὺ θὰ σᾶς δώση τὴ χαρά...

Φυματικὸν χωροφύλακα Ι. Α.: Ὄχι αὐτοκτονία, ἀλλὰ... σκότωμα σᾶς χρειάζεται, ἀγαπητέ μου, μ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ ὅσο καὶ ἄστοχο μπλέξιμο ποὺ εἴχατε μὲ τὴν Ἀννοῦλα καὶ ποὺ σᾶς κατάντησε ἐσᾶς, ἕνα νέον ἀπὸ οἰκογένεια, εὐκατάστατο, μὲ μέλλον, νὰ καταστρέψετε ὄχι μονάχα τὴ σταδιοδρομία σας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγεία σας τὴν ἴδια! Μὰ δὲν καταλάβατε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ μὲ τὴν ἄθλια συμπεριφορὰ ἦταν ἕνα ἀνάξιο παληοκόριτσο γιὰ σᾶς κι' ἔπρεπε νὰ ξεκόψετε ἀμέσως; Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἴχατε σκεφθῆ λογικά, ἀφοῦ καὶ τώρα ἀκόμα, στὴ θέσι ποὺ βρίσκεσθε, ἐπιμένετε σ' αὐτὴ τὴν Ἀννοῦλα. Αὐτὸ εἶνε ἀσυγχώρητο. Καὶ θὰ ἤθελα, σὰν μητέρα σας, νὰ σᾶς συστήσω νὰ βάλετε μυαλὸ καὶ νὰ συνέλθετε. Μὴν πιστεύετε στὰ πλανερά της λόγια, γιατὶ αὐτὴ δὲν σᾶς ταιριάζει. Διῶξτε την κι' ἀπὸ κοντά σας κι' ἀπὸ τὸ μυαλό σας καὶ νὰ κυττάξετε μονάχα τὴν ὑγεία σας. Ἡ ὁποία πιστεύω κι' εὔχομαι ν' ἀποκατασταθῆ γρήγορα, ὅταν δὲν θὰ τὴν ἐπιβαρύνετε μὲ ψυχικὲς στενοχώριες. Κι' ὅταν γίνετε καλά, νὰ εἶσθε βέβαιος, ὅτι μὲ τὰ προσόντα καὶ τὰ ἐφόδια ποὺ διαθέτετε στὴ ζωή, θὰ ξανακερδίσετε τὸν χαμένο σας καιρὸ καὶ θὰ μπορέσετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη!

Ἀλίκην, Σιδηρόκαστρον: Ἂν τὸ παλληκάρι εἶνε, ὅπως μοῦ λέτε, τίμιο καὶ καλὸ κι' ἔχει καὶ τὸν τρόπο του, ὥστε νὰ δημιουργήσετε οἰκογένεια καὶ νὰ εὐτυχήσετε μαζί του, πρέπει ἀσφαλῶς νἄρθῆ στοὺς δικούς σας καὶ νὰ σᾶς ζητήση σὲ γάμο. Στὸ μεταξύ, σ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, θὰ πρέπη ἐσεῖς προηγουμένως νὰ προετοιμάσετε τοὺς οἰκείους σας, ὥστε νὰ μελετήσετε τὸ ζήτημα ὅλοι μαζὶ κι' ἀνάλογα ν' ἀποφασίσετε γιὰ τὸ μέλλον σας.

Μ' ἀγαπᾶ δὲν μ' ἀγαπᾶ 16: Τὰ ὅσα μοῦ γράψατε στὶς τέσσερες σελίδες τῆς ἐπιστολῆς σας, μοῦ ἔκαναν τὴν ἐντύπωσι μαθητικῆς ἐκθέσεως. Γιατὶ ἂν ἦταν νὰ τὰ πάρω στὰ σοβαρά, θἄπρεπε ν' ἀπογοητευθῶ ἀπὸ σᾶς, ποὺ σᾶς φαντάζομαι δεσποινίδα τοῦ σχολειου, μὲ οἰκογεναικὴ ἀνατροφὴ καὶ κάποια μόρφωσι, ἡ ὁποία δεν πρέπει νὰ σας ἐπιτρέπη, τοὐλάχιστο ἀπὸ τώρα, νὰ ἀσχολῆσθε μὲ αἰσθηματολογίες κι' ἄλλες ἀνοησίες, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σᾶς «βλέπουν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς» καθὼς γράφετε στὴν «ἔκθεσί» σας καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ σᾶς... ξυλοφορτώση ὁ μπαμπᾶς σας!

Μαντόναν τοῦ Μ. (Χολαργόν): Ὅλη αὐτὴ ἡ στενοχώρια ποὺ νοιώθετε, ἀγαπητή μου, ὀφείλεται στὴν ἀφέλειά σας, νὰ κρατήσετε τὸ γράμμα ποὺ σᾶς ἔστειλε ὁ νέος καὶ μάλιστα νὰ τὸ δείξετε καὶ στὶς ἐξαδέλφες σας. Ἕνα φρόνιμο κορίτσι θὰ ἔσπευδε νὰ τὸ γυρίση πίσω, κάνοντας συγχρόνως συστάσεις στὸν ἀποστολέα νὰ μὴ τὴν ξαναενοχλήση. Αὐτὸ λοιπὸν ποὺ δὲν κάνατε τὴν ἴδια στιγμή, κάνετέ το τώρα καὶ μὴν ἀνησυχῆτε ὅτι οἱ ἐξαδέλφες θὰ τὸ μαρτυρήσουν. Ἐξ ἄλλου δὲν ἔχετε σεῖς τὴν εὐθύνη. Μονάχα μὴν δέχεστε γράμματα γιατὶ θὰ σᾶς ποῦν ὅτι καὶ σεῖς συγκατατίθεσθε, πρᾶγμα ποὺ δὲν στέκει στὴν ἡλικία σας καὶ στὴν ἀξιοπρέπειά σας.

Μιὰν καρδιὰ ποὺ πονᾶ Κ. Α.: Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφετε, συμπεραίνω ὅτι ἡ νέα μᾶλλον δὲν δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς καὶ μόνο ἀπὸ ὑποχρέωσι, γιατὶ τὴν εἴχατε σώσει, συνεχίζει τὴν ἀλληλογραφία. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς στενοχωρῆ λοιπὸν ἡ κατάστασις νὰ τῆς γράψετε γιὰ τελευταία φορὰ ὅτι θέλετε νὰ συνδέσετε τὴ ζωή σας μαζί της. Κι' ἂν σᾶς ἀπαντήση χωρὶς ὑπεκφυγές, προχωρῆστε καὶ γρήγορα μάλιστα στὶς διατυπώσεις τοῦ γάμου. Ἂν σᾶς μιλήση ἀβέβαια, τότε ξεκόψτε ἀμέσως, γιατὶ ἡ συνέχισις τῆς ἱστορίας αὐτῆς θ' ἀποβῆ σὲ ψυχικὸ κλονισμὸ δικό σας.

Ἕναν ἀναγνώστην: Καλέστε τὴν κοπέλλα καὶ δῶστε νὰ καταλάβη κι' ἐκείνη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζη σὲ ἕνα τέτοιο αἴσθημα, ποὺ εἶναι ἀντίθετο ὄχι μονάχα στὰ δόγματα τῆς θρησκείας, ἀλλὰ καὶ στὴ βιολογικὴ ἔννοιά του. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν ἐμβαθύνετε προσεχτικὰ στὴ σκοπιμότητα ἑνὸς τέτοιου δεσμοῦ, θ' ἀντιληφθῆτε κι' οἱ δυὸ τὴν ἀνάγκη νὰ τὸν προλάβετε. Σκεφθῆτε ἀκόμα ὅτι ἐπιτέλους θὰ ἔχετε καὶ κοινωνικὲς συνέπειες...

Ἄνθος ποὺ μαραίνεται στὸ βυθὸ (Θεσσαλονίκην): Πρέπει νὰ σᾶς συγχαρῶ ἀληθινὰ ποὺ σκέπτεσθε — σπάνιο προτέρημα γιὰ τοὺς σύγχρονους νέους μας — μὲ λογικὴ καὶ μὲ φιλότιμο. Καὶ συμφωνῶ μαζί σας ὅτι θὰ κάνετε ἄριστα νὰ μὴν ἐκδηλώσετε τὴ συμπάθειά σας στὴ μικρούλα, ἀλλὰ νὰ τ' ἀναβάλετε γιὰ μερικὰ χρόνια, ὡσότου ἐκείνη συμπληρώση τὶς σπουδές της καὶ σεῖς ἀποχτήσετε σοβαρώτερη πεῖρα. Ὅσο γιὰ τοὺς στίχους σας δὲν εἶναι ἐπιτυχημένοι δυστυχῶς.

Βιολέτταν 10—12: Τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ζητᾶτε ὁποιαδήποτε ἐκδούλευσι, θὰ πρέπη τουλάχιστο νὰ μὴ τοὺς κουραζετε καὶ νὰ μὴ τοὺς ἐκνευρίζετε μὲ αὐτη τη βιαστικὴ γραφη, με αθλια μελάνη καὶ σὲ ἀκόμα ἀθλιώτερο χαρτί, ποὺ καθὼς ἦταν ποτισμένο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς δὲν μὲ διευκολυνε δυστυχῶς να τὸ διαβάσω καθαρά. Ἀπ' ὅσα κατάλαβα ἔχω νὰ σᾶς συστήσω νὰ περιμένετε ἀπὸ τὸν νέο πρῶτα νὰ σᾶς ἐκδηλώση τὰ αἰσθήματά του. Ἂν ὁ νέος ἀξίζη, σᾶς ταιριάζη, ἔχη σοβαροὺς σκοπούς, τότε ἀνταποκριθῆτε στὸ αἴσθημά του.

Ἄτυχον νέον: Ἂν ἡ κοπέλλα δὲν εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκτιμήση ὄχι μοναχα τὸ τόσο ζωηρὰ ἐκδηλούμενο αἴσθημά σας, ἀλλα καὶ τοὺς σοβαροὺς σκοποὺς ποὺ ἔχετε γι' αὐτήν, τότε μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο ἐξακολουθεῖτε νὰ ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ἕνα πλάσμα τόσο ἐγωϊστικό. Αὐτὴ ἡ διαγωγή της εἶνε ἀχαρακτήριστη. Ὁπωσδήποτε, πρὶν πάρετε ἀπόφασι μιλῆστε μαζί της γιὰ τελευταία φορά, μπροστὰ καὶ στὴ θεία σας καὶ ἂν συμφωνήση μπορεῖτε νὰ προχωρήσετε γιὰ γάμο, ἂν ὄχι μὴ διστάσετε νὰ τὴν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σας κι' ἀπὸ τὴν καρδιά σας!

Νάρκισσον Γ. Λ.: Καταλαβαίνω βέβαια ὅτι ἔχετε μπροστά σας μιὰ σοβαρὴ κατάστασι μὲ τὴν ἄδικη ἐπέμβασι τῆς πεθερᾶς σας στὶς σχέσεις μὲ τὴν κορη της. Ἀλλὰ καὶ σεῖς βιαστήκατε νὰ δώσετε τὸ τέλος μὲ τὸ κρυφό σας στεφάνωμα. Κι' αὐτὸ ἦταν ἑπόμενο νὰ ἐξερεθίση τὴν πολὺ εὐερέθιστη κυρία. Ὡστόσο σήμερα ποὺ ἡ κορη της εἶνε πιὰ νόμιμη γυναῖκα σας, δεν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ σᾶς τὴν... ἀπαγάγη, περίπου, καὶ νὰ τὴν κρατάη μακρυὰ ἀπὸ σᾶς, γι' ἐκδίκησι. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πᾶτε νὰ δῆτε τὴ γυναῖκα σας καὶ νὰ τὴν πείσετε νὰ σᾶς ἀκολουθήση στὸ δικό σας σπίτι. Συγχρόνως δὲ ἐξηγηθῆτε μὲ ἤπιο τρόπο στην πεθερά σας καὶ δῶστε της νὰ καταλάβη ὅτι αὐτὰ δὲν εἶνε λογικὰ πράγματα, ὅτι ἐκθέτουν στὴν κοινωνία καὶ δημιουργοῦν ἐμπόδια στὴν εὐτυχία τῆς κόρης της. Στὴν ἀνάγκη μπορεῖτε νὰ συμβουλευθῆτε κι' ἕνα δικηγόρο, μήπως τελικὰ χρειαστῆ νὰ ... ἀπαγάγετε καὶ σεῖς μὲ δικαστικὸ κλητῆρα τὴ σύζυγό σας ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της!...

Ἴκαρο χωρὶς φτερά, Ἄραξον: Δὲν πρέπει νὰ αἰτιᾶσθε τὴν κοπέλλα, γιατὶ ὅπως φαίνεται, οἱ δικοί σας ἄσκησαν ἐπάνω της μεγάλη ψυχολογικὴ βία, ἴσως καὶ τὴν τρομοκράτησαν καὶ γι' αὐτὸ τσακισμένη ψυχικά, δείχνει αὐτὴ τὴ χαλαρὴ στάσι ἀπέναντί σας. Μὴν τὴν ἀδικῆτε! Ποιὸς ξέρει ἂν ὅλη αὐτὴ ἡ «ἀποξενωτικὴ» τάχα συμπεριφορά της πρὸς ἐσᾶς δὲν εἶνε οὐσιαστικὰ ἐκδήλωσις θυσίας τῆς. Ἴσως σφίγγει τὴν καρδιά της γιὰ νὰ μπορέση νὰ ὑποχωρήση, γιὰ νὰ μὴ σᾶς φέρη σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν οἰκογένειά σας. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ τὴν πείσετε σοβαρὰ ὅτι εἶσθε πάντα πλάϊ στὴν καρδιά της, ὅ,τι κι' ἂν γίνη, κι' ἔπειτα νὰ ἐπιδιώξετε μιὰν ἀποφασιστικὴ ἐξήγησι μὲ τοὺς γονεῖς σας. Δηλαδὴ νὰ τοὺς πῆτε — χωρὶς βέβαια νὰ ἐξωθήσετε τὰ πράγματα σὲ ρῆξι—ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτή, ποὺ τῆς φέρνονται ἔτσι ἄδικα καὶ κακά, εἶνε τῆς μοίρας καὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς δικῆς σας καὶ θὰ πρέπη ὅλοι νὰ σεβασθοῦν τὸ αἴσθημά σας, ἂν ἀληθινὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ τους.

ΕΡΗ

ΜΟΝΤΕΛΟ 1950
ΠΥΡΣΟΣ
ΠΥΡΣΟΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΒΟΛΟΥ
ΚΑΘΑΡΟΥ και ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΜΕ ΧΑΡΤΑΚΙΑ
ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ὁ γνωστός σας κομμωτὴς Δανιὴλ θὰ κάνη καθημερινῶς 10½—11 πλὴν Σαββάτου καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα μίαν περμανὰντ μὲ χονδρὲς μποῦκλες ΔΩΡΕΑΝ κατόπιν κληρώσεως μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὥραν πρὸς διάδοσιν τῆς νέας του ἐφευρέσεως.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας μιᾶς δωρεὰν περμανάντ.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΔΑΝΙΗΛ
Ὁδὸς Πειραιῶς 25, Ἀθῆναι. Τηλέφωνον 55-517.

Χαρούμενη γιατί ἐξασφάλισε τὸ μέλλον της
ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ
Δωρεάν
ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΗ
ΖΗΝΩΝΟΣ 34 — ΠΕΙΡΑΙΩΣ 6 — ΤΗΛ. 52.890

Ἔφθασε! τὸ φθινόπωρο
προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ
ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Katia

ΓΚΡΕΚΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ
Ἡ σμίλη τοῦ Φειδία καὶ ὁ χρωστὴρ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν τὴν τελειότητα στὴ φυσικὴ ΩΜΟΡΦΙΑ ποὺ χαρίζει ἡ ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ μὲ τὰ προϊόντα
Linnia
ΠΟΥΔΡΑ ★ΚΡΕΜΑ ★ΚΡΑΓΙΟΝ ★ΡΟΥΖ

ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
εἰς φακέλλους
RIDA
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

ΔΙΑ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Α Σ Κ
ΤΖΩΝ
ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΤΕΛΕΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86 ΤΗΛ. 34.339
ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ

Ὁ Καθηγητὴς ΤΖΩΝ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀκαδημίας Λονδίνου εἰδοποιεῖ τὸ Κοινὸν ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ ἤρχισαν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου καὶ συνεχίζονται.

Ἡ μεγαλυτέρα διαφήμισίς μας εἶνε τὰ μεγάλα καὶ θετικὰ ἀποτελέσματα τῶν μαθητριῶν καὶ μαθητῶν μας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν δημιουργήσει ἀτομικὰς των ἐργασίας τόσον εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἰδιαίτερον τμῆμα γιὰ τὰ ἀνδρικὰ ὥρας βραδυνάς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀνεμώνα τῆς θάλασσας, Ραφίνα: Γιὰ τὶς παθήσεις τῶν νυχιῶν, ἔχω γράψει ἤδη λεπτομερὲς ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμα. Στὴν περίπτωσί σας οἱ παρατηρούμενες ἀλλοιώσεις ὀφείλονται σ' ἔλλειψι ἀσβεστίου καὶ πιθανῶς σ' ἀβιταμίνωσι. Ὥστε νὰ κάνετε μιὰ σειρὰ ἀπὸ δέκα ἐνέσεις Glyconate de Calcium 10 cc κάθε ἡμέρα ἀπὸ μία ἐνδοφλεβίως, μαζὶ μὲ μιὰ ἔνεσι Ascorbine. Κατόπιν δὲ νὰ πάρετε καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἑκατὸ πολυβιταμινοῦχα καταπότια, πρὸς τρία ἡμερησίως.

Τοῦλα Χριστ., Χαλάνδρι: Βρίσκεσθε κοντὰ στὰς Ἀθήνας ὥστε μπορεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα εἰδικὸ δερματολόγο ἢ ν' ἀπευθυνθῆτε στὸ δερματολογικὸ τμῆμα ἑνὸς τῶν Δημοσίων Νοσοκομείων γιὰ μιὰ ἐξέτασι καὶ τὸν καθορισμὸ τῆς ἐνδεικνυομένης θεραπείας. Δὲν διαμένετε σὲ καμμιὰ ἀπομακρυσμένη ἐπαρχία ὅπου δὲν ὑπάρχει εἰδικὸς γιατρὸς καὶ κατ' ἀνάγκην πρέπει, ἔστω καὶ ὑποθετικῶς, νὰ σᾶς καθορίσωμε μιὰ θεραπεία γιὰ τὴ βελτίωσι τοὐλάχιστον τῆς καταστάσεώς σας. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψι των οἱ ἀναγνῶσται μας.

Μελαχροινοῦλα Ε. Β.: Γιὰ τὴν αἰτιολογία τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ γιὰ τὰ ριζικὰ μέσα θεραπείας της, σᾶς παραπέμπω στὰ δημοσιευόμενα στὴν εἰδικὴ στήλη μου λεπτομερῆ ἐκλαϊκευτικὰ σημειώματα. Σ' αὐτὰ παραπέμπω ὡσαύτως καὶ ὅλες ὅσες δι' ἐπιστολῶν των μοῦ ζητοῦν σχετικὰ ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ ἂς μὴν περιμένουν ἄλλη ἰδιαίτερη ἀπάντησι. Γιὰ τὰ γενικὰ ζητήματα, ποὺ εἶνε κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, γράφονται τὰ ἐκλαϊκευτικὰ σημειώματα. Ὥστε, ἂς μὴ παρεξηγοῦμαι, ποὺ δὲν ἀπαντῶ σὲ πολλὲς ἐπιστολὲς στὶς ὁποῖες μ' ἐρωτοῦν γιὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα πολλάκις καὶ λεπτομερῶς ἔχω ἀναπτύξει διὰ τῶν σημειωμάτων.

Θαλασσοποῦλι Λ. Α.: Δυστυχῶς αὐτὲς οἱ οὐλὲς δὲν ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὰ πόδια τόσο εὔκολα, καὶ μάλιστα ὅταν εἶνε πολὺ βαθειὲς ἢ σκοῦρες. Τὸν χειμῶνα μὲ τὸ ψῦχος γίνονται πλέον καταφανεῖς. Πάντως, μιὰ προσωπικὴ ἐξέτασι ἀπὸ δερματολόγο δὲν θὰ ἦταν ἄσκοπη.

Ἀνήσυχον Β. Α. Ν., Θεσσαλονίκη: Ἡ μακρά, λόγῳ τῆς λοιμώδους παθήσεως σας, ἀποχὴ συντέλεσε στὴν ἤδη παρουσιαζόμενη κατάστασί σας. Νὰ συμβουλευθῆτε τὸν κουράντε γιατρό σας, γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὁρίσω σχῆμα θεραπείας, δίχως νὰ ξέρω τὴν ὑγιεινή σας κατάστασι.

Φιλόπαππον: Γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία, ἔγραψα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 598 τεῦχος τῆς 14 Μαΐου καὶ «γιὰ τὶς πανάδες καὶ τὸ χλόασμα» ἀφιέρωσα ἐπίσης λεπτομερέστατα ἐκλαϊκευτικὰ σημειώματα στὰ τεύχη 615 καὶ 616 τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσθε. Ἂν δὲν τὰ ἔχετε διαβάσει ζητῆστέ τα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ».

Γιύρινη Ρομφαία 13: Πολὺ κακὸ τὸ ἐλάττωμά σας τὸ ὁποῖον σὺν τοῖς ἄλλοις συντελεῖ καὶ στὴν πλήρη ἀδυναμία. Ἐφ' ὅσον εἶσθε παιδὶ γιατροῦ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖο μου Ἀκαδημίας 35, ἀπὸ τὶς 9 τὸ πρωῒ ἕως τὰς 3 μ. μ. ποὺ δέχομαι, καὶ μετ' ἐξέτασιν θὰ σᾶς καθορίσω τὴν δέουσα θεραπεία. Πολὺ ἄσχημα κάνατε ποὺ δὲν τὸ εἴπατε στὸν πατέρα σας. Μπορούσατε κάλλιστα ν' ἀποκρύψετε τ' ἄλλο ζήτημα. Τέλος πάντων, κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.

L. S., Ἐνταῦθα: Μὴν βασανίζεσθε ἀδίκως γιατὶ τὰ τοπικὰ λίπη δὲν ἐξαφανίζονται τόσο εὔκολα. Χρειάζεται πάντοτε μιὰ καλὴ μασσοθεραπεία ἡ ὁποία ὅμως σημειωθήτω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παύη ποτέ. Τότε κάτι μπορεῖ νὰ γίνη. Τὸ ὑδρομασσάζ, ὡσαύτως, εἶνε πολὺ ἀποτελεσματικό, ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν τέτοια μηχανήματα. Ἡ συνταγὴ τῆς ἀλοιφῆς ποὺ ζητᾶτε, ἐνῶ δὲν δίνει πραγματικὰ ἀποτελέσματα, ἀντιθέτως χρησιμοποιουμένη ἐπὶ μακρὸν ἐρεθίζει τὸ δέρμα καὶ πολλὲς φορὲς προκαλεῖ ἐκζέματα.

Τζὼν οὐέστ: Γιὰ τὰ ζητήματα τῆς θρέψεως θὰ γράψω προσεχῶς ἐκλαϊκευτικὸ σημείωμα, γιατὶ παίρνω πολλὰ γράμματα ποὺ ζητοῦν τὴ συμβουλή μου ἐπάνω στὸ θέμα αὐτό. Αὐτὰ τὰ ζητήματα δὲν ἀναπτύσσονται σὲ μιὰ ὀλιγόλογη ἀπάντησι αὐτῆς τῆς στήλης. Ὥστε λιγάκι ὑπομονή.

Ἀνήσυχον Π., Θεσ)νίκην: Ἐφ' ὅσον μικροβιολογικῶς ἐξακριβώθηκε ὅτι δὲν ὀφείλεται σὲ παθογόνο μικρόβιο, οἱ πολλὲς πλύσεις ἐρεθίζουν περισσότερο. Ἡ κατάστασι αὐτὴ ὀφείλεται εἴτε σὲ ἀρθριτισμὸ εἴτε σὲ κατάχρησι ἐρεθιστικῶν τροφῶν. Ἀφῆστε τα πράγματα λιγάκι νὰ ἠρεμήσουν, παρακολουθῶντας ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μικροβιολογικῶς. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε λίγες σουλφαμίδες καὶ εἰδικῶς τὸ Sulfathiasol. Ἀπ' αὐτὲς νὰ παίρνετε 4—6 ἡμερησίως μετὰ φαγητὸ καὶ διαλυμένες μέσα σὲ λίγο σοδόνερο. Νὰ πάρετε 30 ταμπλέτες καὶ μετὰ πενθήμερη διακοπὴ μπορεῖτε νὰ ξαναπάρετε ἄλλες τριάντα. Ἐὰν τὸ ἔκκριμα παρουσιάζεται μετ' αὐτὴ τὴ θεραπεία καθ' ὅλη τὴν ἡμέρα τότε νὰ κάνετε καὶ πενικιλλοθεραπεία, δίχως καμμιὰ τοπικὴ ἄλλη θεραπεία.

Στρατιώτην Μακεδονίας: Τὰ συμπτώματα ποὺ μοῦ περιγράφετε ὀφείλονται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν πλημμελῆ λειτουργία τῶν ἀδένων ἔσω ἐκκρίσεως καὶ πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε σὲ ὀποθεραπεία καὶ ὁρμονοθεραπεία. Ἡ πάθησις λέγεται παχυσαρκία ἀδενογενής. Γιὰ τὸν καθορισμὸ αὐτῆς τῆς θεραπείας πρέπει νὰ γίνη προσδιορισμὸς τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ σας. Δι' ἀλληλογραφίας καὶ ἄνευ ἐξετάσεως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη μιὰ τόσο σοβαρὴ θεραπεία. Ἄλλωστε χρειαζεται ἰατρικὴ παρακολούθησι καὶ ἔλεγχος κατὰ τὸ στάδιο τῆς θεραπείας.

Χ. Χ. Τράκουλαν, Ἡράκλειον: Γιὰ τὰ μπιμπίκια καὶ τὴ θεραπεία τους ἔχω γράψει λεπτομερῶς στὸ ὑπ' ἀριθ. 608 τῆς 23 Ἰουλίου τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ». Ὡσαύτως γιὰ τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης στὸ ὑπ' ἀρ. 614 τεῦχος. Ζητῆστε τα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ».

Ἀπόκληρον τῆς τύχης Π. Τ. Γ.: Ἐν συνεχείᾳ τῆς πρώτης μου ἀπαντήσεως σᾶς γνωρίζω ὅτι, ἐφ' ὅσον εἴσαστε ἄπορος μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε πρὸς ἐξέτασι καὶ θεραπεία στὸ χειρουργικὸ τμῆμα ἑνὸς τῶν Δημοσίων Νοσοκομείων. Ἐφ' ὅσον βρίσκεσθε στὰς Ἀθήνας ὅλα εἶνε εὔκολα, ὥστε δὲν ὑφίσταται ἀνάγκη θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

Φύλαρχον Ἀφρικῆς: Ἀπὸ τὸ γράμμα σας διαφαίνεται μιὰ μυστικοπάθεια καὶ ψυχασθένεια. Γιατὶ φοβᾶσθε ἔτσι καὶ ἔχετε καταληφθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀπελπισία; Μᾶλλον μιὰ ἔμμονη ἰδέα εἶνε ἐκείνη ποὺ σᾶς κάνει ἄρρωστο καὶ τίποτε ἄλλο. Πάντως μία ὁρμονοθεραπεία σὲ μικρὲς δόσεις ἀλλὰ μακρᾶς διαρκείας, μὲ μεσοδιαστήματα διακοπῆς της, θ' ἀποδώση καλὰ ἀποτελέσματα. Ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ποσότης τῶν ἐνέσεων κανονίζεται ἀνάλογα μὲ τὶς ἰδιαίτερες συνθῆκες τῆς ἀνοχῆς καὶ τῶν συμπτωμάτων τοῦ πάσχοντος. Ἄνευ ἐξετάσεως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καθορισθῆ πρόγραμμα τελείας θεραπείας.

Πλάτωνα, Κέρκυραν: Σᾶς παραπέμπω στὴν ἀπάντησι τοῦ «Φυλάρχου Ἀφρικῆς». Παρομοία περίπτωσις. Ἡ μακρὰ ἀποχὴ συντέλεσε στὴν περιγραφόμενη κατάστασί σας. Τὸ καλλίτερο πρόγραμμα θεραπείας εἶνε: Δώδεκα ἐνέσεις Juvarsine ἢ Testosan forte τρεῖς τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ μία ἡμέρα παρ' ἡμέρα ἐνδομυϊκῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐνέσεων νὰ ἐξακολουθήσετε τὴ θεραπεία αὐτὴ ἐπὶ ἕνα μῆνα παίρνοντας ἀπὸ τρία καταπότια ἡμερησίως, ἀνὰ ἕνα πρὸ κάθε φαγητοῦ, ἀπὸ τὰ ἴδια φάρμακα. Μετὰ διακοπὴ εἰκοσαήμερη μπορεῖτε νὰ ἐπαναλάβετε τὴ θεραπεία ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων. Καὶ μετὰ τὴ δευτέρα αὐτὴ σειρὰ μπορεῖτε κατὰ διαστήματα νὰ ἐξακολουθῆτε τὴ θεραπεία σας διὰ καταποτίων.

Ἕνα χωριατόπαιδο, Μεσσηνία. **Κουά βρύσι 55**, Πάτραι καὶ **Πικραμέναν ναυτικόν**, Πειραιᾶ: Σᾶς παραπέμπω σ' ὅ,τι γράφω πρὸς «Φύλαρχον Ἀφρικῆς» καὶ «Πλάτωνα, Κέρκυραν». Παρόμοιες περιπτώσεις.

ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

Οἱ λωλάδες τῆς Ἐφταλίας

Ἀφρίσματα

Πατεῖς - με καὶ πατῶ - σε ἤτανε τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ κόσμο τουρλοῦ τουρλοῦ. Καὶ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ συνωστισμὸ καὶ τὸ ζούλισμα, ἤβλεπες πονηρὲς ματιές, καὶ πονηρὲς χειρονομίες, ποὺ τσοὶ προστάτευε τὸ χαλαμπαλῆκι, καὶ τὸ κουλουβάχα. Σὲ κάθε στραβοτιμονιὰ τοῦ σωφὲρ καὶ σκαμπανέβασμα, οἱ ἐπιβάτες ἀπ' τὸ νταντάνισμα παραπατοῦσαν, καὶ πέφτανε οἱ πισινοί, πάνω στσοὶ μπροστινοί, κι' ἔτσι τ' ἀμάξι θύμιζε τσακλακοῦτα.

Ἄξαφνα ἕνα «Μωρεεεέ!» ἀκούστηκε, καὶ δυὸ χαστούκια στράψανε. Ἦταν ἡ Ἐφταλία, ποὺ σὰν ἀγριεμένο θερίο χύμηξε σὲ κάποιο μαντραχαλᾶ ποὺ τὴν εἶχε κάνει «πλακέ», καὶ τὸ πιὸ κοΐδικο τὴν τσίμπησε τόσο δυνατὰ ποὺ τσ' ἄφησε μιὰ μεγάλη μελανιὰ στὸ μπράτσο.

Ἀμέσως οὖλοι μέσα στ' ἀμάξι, μὲ κινήματα καὶ χειρονομίες γεμᾶτες ἀγανάχτησι φούσκωσαν καὶ τίναξαν ἀφροὺς ὀργῆς.

— Εἶδες καλὲ τουπὲ ὁ ξετσίπωτος!

Κι' ὅταν σὲ λίγο φτάσανε στὸ τέρμα, ἡ Ἐφταλία ἀροῦτι - μπαροῦτι τράβηξε ντογροῦ στὸ Καρακόλι, νὰ ρίξη ἀρτζουχάλι, νὰ ξιστορήση σ' ἕνα γνωστό τση ἀστυφύλακα τὸ περιστατικό.

— Καὶ τώρα τί θὲς νὰ τοῦ κάνης, κερὰ Ἐφταλία μου; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Μήνυσι!

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρέπει νὰ δῶ τὴ μελανιά.

— Νά, ὁρίστε! φώναξε γκιζτισμένη ἡ Ἐφταλία καὶ στὸ πὶ καὶ φὶ σήκωσε τὸ μανίκι τση καὶ τοὔδειξε τοῦ μπράτσου τση τὴ μελανιά.

Ἀλλὰ μπροστὰ στὴν ἀφράτη καὶ προκλητικὴ σάρκα τση, ὁ ἀστυφύλακας, δὲν μπόρεσε νὰ γίνη ζάφτι καὶ νὰ νταγιαντίση ὁ ἀνταγιάντιστος! Κι' ἀμέσως, ἀφρισμένος καὶ ξαφρισμένος τὴν τσίμπησε κι' αὐτός.

Ἔξω φρενῶν ἡ Ἐφταλία βγῆκε στὸ δρόμο ντροπιασμένη καὶ σκέφθηκε:

— Τί λωλὴ ποῦμαι!... Πηγαίνω στὰ καρακόλια γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Πρέπει στὴν σπετσαρία νὰ πάω, ἐκεῖ θὰ μοῦ κάνουνε μιὰ κομπρέσσα, ἕνα ρεμέντιο κι' ἕνα σερτιφικάτο, νὰ τὸν κάνω νὰ πλερώση τζεζά, ὁ παληάνθρωπος!

Καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε στὸ φαρμακεῖο.

— Καλῶς τὴν κυρία Ἐφταλία! εἶπε χαρούμενος ὁ σπετσιάρης.

Κι' ὅταν ἐκείνη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ρακοντάρισε τὸ πάθημά τση φώναξε:

— Ὁρίστε κατάστασι! Ποῦ πιὰ νὰ ἐμπιστευθῆ κανεὶς τὴ γυναῖκα του; Χάλασε ὁ κόσμος. Γιὰ ἄνοιξε νὰ δῶ, κυρά μου.

Κι' ἡ καϋμένη ἡ Ἐφταλία ἤκανε πάλι ξεποζισιὸν τὸ μπράτσο τση. Κι' ἐπαναληφτήκανε τὰ ἴδια ξαφρίσματα. Μάλιστα ὁ σπετσιέρης, ὄχι μόνον τὴν τσίμπησε, ἀλλὰ φίλησε τὴ μελανιά.

— Καλέ, ἀφρὸ τσὴ καμήλας, γιὰ λυσσόχαρτο φάγατε σήμερα; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Ὅταν τέλος μπαϊλντισμένη ἤφτασε σπίτι τση ὁ ἄντρας τση εἶχε πλαγιάσει.

— Σήκω, Νικολάκη μου, τοῦ φώναξε μὲ παράπονο, σήκω νὰ δῆς μιὰ τσιμπιὰ ποὺ μοὔδωσε ἕνας μαντραχαλᾶς.

Κι' ἤκανε νὰ βγάλη τὸ ρουσικάκι τση.

— Βρὲ γυναῖκα, μουρμούρισε ἀνόρεξα ὁ Νικολάκης, δὲν βαριέσαι;

Καὶ γύρισε ἀπ' τ' ἄλλο πλευρό.

— Ἠβοί, καλέ, δῆτε ἀναποδιές! ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία. Ὄξω ἀφρίσματα καὶ σπίτι μου... μπουχτίσματα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπὲτ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Μὲ τὸ φίλος μου τὸ Λεωνίδας πολλὰ γέλια ἐκάνομε. Λεωνίδας κυνηγὸς ἔνεται ἄμμα πολὺ μεγάλο τιρέλλα μὲ τὸ κυνῆγι ἔχει. Ὑναῖκα του κυρία Παρτενόπη λένε, ἄμα τὸ σκύλος του Φλὸξ λένε. Χὶτς τὸ ὑναῖκα του ντὲν χωνεύει τὸ Φλόξ, γιατὶ ἕνα καρβέλι ἐκμὲκ κάθε ἡμέρα τιρώει. Λεωνίδας, Παρτενόπη καὶ τὸ Φλόξ, μιὰ οἰκογένεια ἔνονται, πολὺ - πολὺ ἀστεῖο εἶνε, ἄμμμα πολλὰ γέλια κάνομε.

Πιρωῒ - πιρωῒ τὸ φίλος μου Λεωνίδας σηκώνεται, τουφέκι παίρνει, σκύλο παίρνει, σακκοῦλα παίρνει, ὑναῖκα του λέει:

— Παρτενόπη, μεσημέρι μὴ μαγειρεύης, ὀρτύκια νὰ φέρνω.

— Ὀρτύκια, βρέ:

— Καὶ λαγό, Παρτενόπη.

— Φέρε καὶ κανένα φασιανό!

Φασιανὸ - μασιανὸ ντὲν ἠκσέρω ἄμμμα ἠκσέρω τὸ Παρτενόπη τσουκάλι βάζει, φασόλια - μασόλια βράζει, γιατὶ ἠκσέρει ὅτι τὸ μεσημέρι τὸ Λεωνίδας μὲ τὸ σακκοῦλα ἄντεια θὰ ὑρίση. Τὸ λοιπὸν πολὺ - πολὺ ἀστεῖα εἶνε, πολλὰ γέλια ἐκάνομε.

Ἐμένα, κούζουμ, ἀστεῖα - μαστεῖα, χωρατὰ φελιὰν φιστίκ, πολὺ μοῦ ἠρέσουν.

Μεσημεράκι στὸ οὐζερὶ παρέα μαζευόμαστε, οὐζάκι πίνουμε, ἄμμμα Λεωνίδας γυρισμένο περιμένουμε. Μεσημεράκι, δώδεκα, μία, Λεωνίδας φαίνεται, σκονισμένο, μπαϊλντισμένο, πειναισμένο, ἰσκύλος του, κεπόγλου - κεπὲκ ψόφιο ἔνεται, αὐτιὰ κατεβασμένα, πόντια τιραβηγμένα. Μάτια μου σακκοῦλα του ρίχνω, σακκοῦλα ἄντεια βιλέπω:

— Χαῒρ ὀλά, Λεωνίδα! Νέ βάρ, νὲ γιόκ! Χὶτς καμμιὰ πέρδικα ντὲν ἰχτύπησες;

Λεωνίδας παπόρις ἔνεται:

— Σκάσε, ρὲ Ἀρμενία!

— Χὶτς; Οὔτε ὀρτύκια - μορτύκια; Τίποτες;

— Σκάσε, ρὲ Καραμπετιά!

— Ἔλα - ἔλα! λέω. Οὐζάκι σου νὰ παίρνης, ἰσπίτι νὰ πηαίνης, μαντὰμ Παρτενόπη ὡραία - ὡραία φασολάδα ἑτοιμασμένος ἔκανε. Τὸ ὀρτύκια αὔριο νὰ φᾶς!

Λεωνίδας καλὸ ἄντιρωπο εἶνε ἄμα σκύλος ἔνεται. Βιρίζει, φωνάζει, πιράσινος ἔνεται, κόκκινος ἔνεται, κίτρινος ἔνεται. Ὕστερα ἰσπίτι του πηαίνει ἥσυχα - ἥσυχα φασολάδα τιρώει.

Πιροχτές, λοιπόν, ἕνα μεγάλο ἀστεῖο ἔκανα. Δρόμο ψόφια γάτα βιρῆκα. Γάτα παίρνω, φυλαγμένη ἐκάνω. Ἄμα Λεωνίδας γύρισε μεσημέρι, τουφέκι του ἀφίνει, σακκοῦλα του βγάζει, οὖζο ζητάει. Κρυφὰ - κρυφὰ ψόφιο γάτα μέσα στὸ σακκοῦλα του βάζω. Ἀμάν!

Τὸ ἄλλο παρέα κοιλιά τους κρατᾶνε ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ρὲ Λεωνίδα!

— Τ' εἶνε, ρέ:

— Λαγὸ χτύπησες σήμερα καὶ δὲ μιλᾶς;

— Σκασμός, ρέ!

— Τί ἔχεις στὴ σακκοῦλα σου; Λαγὸς δὲν εἶνε;

Λεωνίδας σακκοῦλα του παίρνει, μέσα ψόφια γάτα βιλέπει, τρίχες του σηκωμένος ἔνονται, μάτιας του γουρλωμένος. Ὅλο τὸ οὐζερὶ γελᾶνε, κοιλιές τους κρατᾶνε, χλαχλοῦ χλαχλοῦ κάνουνε μεγάλο πανηγῦρι ἔνεται.

— Γειά σου, Λεωνίδα!

— Τὸν πέτυχες τὸ λαγό.

— Στιφάδο θὰ τὸν κάνης;

Ἄμα Λεωνίδας κόκκινος ἔνεται, σὰν τιρελλός, κούζουμ. Γύρω - γύρω κυττάει, καταλαβημένος ἔνεται, οὐρλιασμένος, φωνὴ βάζει:

— Μωρὴ Καραμπετιά!...

Ἕνας τὸ γάτα βγάζει, ἀπὸ οὐρὰ κρατάει, ἄλλος σκασμένος ἔνεται στὰ γέλια, ἄλλος δυνατά, λέει:

— Ἐδῶ οἱ λαγοί! Ἐδῶ οἱ πέρδικες!

Ἄλλοι ἄλλα λένε, μεγάλος σαματᾶς ἔνεται, ἄμα Λεωνίδας χὶτς τοὺς ἄλλους δὲν κυττάζει, ἀπὸ γιακᾶ μὲ ἁρπάζει, γοροθιὲς βαράει, κολωτσιὲς χτυπάει!... Στάσου Λεωνίδα, λέω, ἀστεῖο ἤτανε, λιγάκι νὰ ἐλάσουμε, γιάβρουμ. Ἄμα χὶτς δὲ σταματᾶ, μαῦρο στὸ ξύλο μὲ ἐκάνει, ψόφιο γάτα μεγάλο προσβολὴ θεωρημένα ἔκανε! Βάϊ ἐσόγλου ἐσέκ. Πολὺ ξύλο ἔφαγα ἄμμα ηὐχαριστημένος εἶμαι. Πολὺ - πολὺ ἀστεῖο ἤτανε, πολλὰ γέλια ἐκάναμε.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Παραγγελία

Αὐτὸ τὸ πρᾶμα πάλι, δὲν τόχω οὔτε ματαϊδῆ οὔτε ματακούσει στὰ χρόνια μου. Κάθομαι καὶ σὲ κυττάζω ἔκπληκτος, κατάπληκτος καὶ ἀπόπληκτος, νεαρέ μου, κύριε, καὶ δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω. Νὰ συνέλθω γιὰ νὰ σοῦ πῶ αὐτὰ ποὺ σοῦ πρέπουν καὶ νὰ σὲ βάλω στὴ θέσι σου, κρῦε!

Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἔχεις τσιμπηθῆ μὲ μιὰ νόστιμη καὶ μορφωμένη δεσποινίδα, ὅπως μοῦ τὴν περιγράφεις καὶ θέλεις νὰ τῆς ἐκφράσης ἐγγράφως τὸν διακαῆ ἔρωτα ποὺ φλέγει τὰ τρυφερά σου ἐντόσθια. Ὡς ἐδῶ ὡραῖα καὶ καλά, δικαίωμά σου ἀναφαίρετον καὶ ἀντίρρησι δὲν ἔχω. Νὰ τὰ φτιάξετε μαζὶ καὶ τραβᾶτε ὕστερα νὰ χτυπᾶτε τὴν κεφάλα σας στὸν τοῖχο.

Ἀλλά, ὅπως μοῦ λές, εἶσαι ἀδύνατος στὰ γραφτὰ κι' ἐσὺ θέλεις ἕνα γράμμα πυριφλεγὲς καὶ ὀρθογραφημένο. Καὶ μούρχεσαι, λοιπόν, καλὰ τοῦ καθουμένου, νὰ μὲ παρακαλέσης νὰ σοῦ συντάξω ἐγὼ τὸ ραβασάκι, νὰ τὸ ἀντιγράψης ἔπειτα καὶ νὰ βάλης τὴν ὑπογραφή σου. Τί νὰ σοῦ πῶ τώρα, παιδί μου;

Σκέφτηκες καλὰ τὴν ἀναιδῆ αὐτὴ πρᾶξι ποὺ ἦρθες νὰ μοῦ προτείνης καὶ ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀπάτη, καὶ πλαστοπροσωπεία; Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι δέχομαι κατ' ἀρχὴν νὰ σὲ ἐξυπηρετήσω. Καὶ σοῦ συντάσσω τὴν αἰσθηματικὴ ἐπιστολή. Καὶ τὴ λαμβάνει ἐκείνη καὶ τὴ διαβάζει καὶ πέφτει χάμω καὶ χτυπιέται ἀπὸ ἔρωτα. Καὶ σοῦ γράφω καὶ δεύτερο. Καὶ ὕστερα σταματάω καὶ δὲν σοῦ φτιάνω ἄλλο, εἴτε γιατὶ βαρυέμαι, εἴτε γιατὶ πῆγα ταξίδι, εἴτε γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει. Τί θὰ κάνης τότε, βρὲ ἀχρεῖε; Ὁρίστε; Δὲν ἀπαντᾶς; Ἄμ τί ν' ἀπαντήσης;...

Δεύτερον: Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ θὰ συντάξω ἐγὼ θὰ περικλείη πλοῦτον εὐγενῶν αἰσθημάτων. Καὶ σὲ γνωρίζει τὸ θῦμα καὶ διαπιστώνει ὅτι ἔχει νὰ κάνη μ' ἕνα γομάρι, σὰν τοῦ λόγου σου. Δὲν θ' ἀποκαλυφθῆς, βρὲ ἀπατεῶνα;

Πάντα ταῦτα, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι δέχομαι. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ὑποθέσουμε; Ποιὸς σοῦ εἶπε, βρὲ χαμένο κορμί, καὶ πῶς σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ ἀχυρένιο μυαλό σου ἡ ἰδέα ὅτι ἐγώ, ὁ Πελοπίδας, — ὁ Πελοπίδας, ἐπαναλαμβάνω καὶ ὑπογραμμίζω — κάνω τέτοιες δουλειές; Ὅτι συντάσσω ραβασάκια γιὰ ξένο λογαριασμὸ καὶ γράφω αἰσθηματοειδεῖς μποῦρδες, ποὺ τὶς συχαίνεται ἡ ψυχή μου ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι; Ποιὸς σοῦ εἶπε βρὲ ὅτι τὴν ἔντιμη καὶ ἀξιοπρεπῆ μου πέννα τὴ θέτω στὴ διάθεσι παντὸς σαχλοαισθηματικοῦ νεανίου, σάμπως νὰ μὴν ἔχω καμμιὰ σοβαρώτερη καὶ ἐντιμώτερη δουλειὰ νὰ κάνω; Ἢ μήπως ἀπὸ σκοποῦ μούρχεσαι ἐδῶ πρωῒ - πρωΐ, γιὰ νὰ μὲ δουλέψης μ' αὐτὸ τὸ πρόσχημα καὶ νὰ ἐρεθίσης τὰ εὐπαθῆ μου νεῦρα; Ὁρίστε;

Γνώριζε καλῶς ὅτι ὁ Πελοπίδας — ἐπαναλαμβάνω — δὲν κατέρχεται εἰς τοιοῦτον χαμηλὸν ἐπίπεδον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεσαι ἐσὺ ἀναιδέστατε!

Τί ἔκανε λέει; Θὰ μὲ πληρώσης γιὰ τὸν κόπο μου; Ἔξω! Ἔξω γρήγορα, παληόμουτρο, νὰ μὴν ἁρπάξω τὴν καρέκλα καὶ σοῦ διαλύσω τὸ κεφάλι. Ἔξω κοπρόσκυλο αἰσχρὸ ὑποκείμενο, βδέλυγμα τῆς κοινωνίας, ἀλήτη τῶν τριόδων!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

«Κάτι» τὸ σημαντικὸ γίνεται στὰ βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ

Θὰ ἀναδυθῆ ἡ ΑΤΛΑΝΤΙΣ;

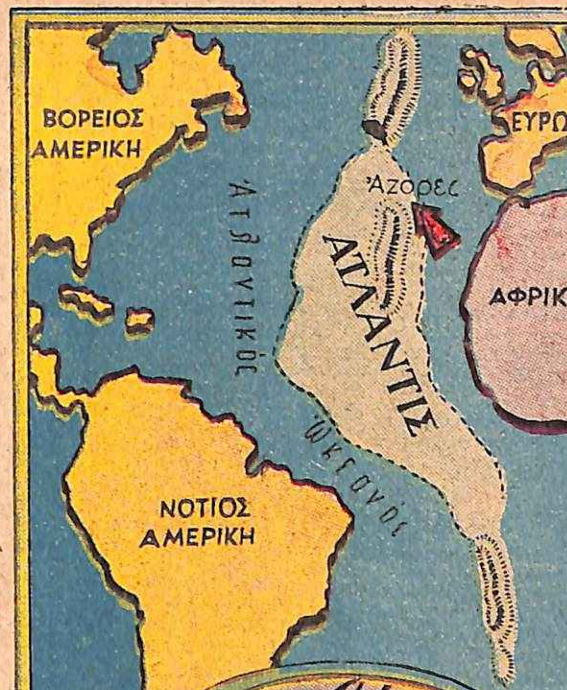

Χάρτης τῆς ὑποθετικῆς θέσεως τῆς Ἀτλαντίδος. Τὸ κόκκινο βέλος στὶς Ἀζόρρες δείχνει στὸ σημεῖο στὸ ὁποῖο θὰ καταδυθῆ μὲ βαθύσφαιρα ὁ καθηγητὴς Σύκς.

Μιὰ παληὰ προφητεία λέει ὅτι ἡ θρυλικὴ Ἀτλαντὶς θὰ ἀναδυθῆ μιὰ μέρα ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ γιὰ νὰ καταλάβη τὴ θέσι ποὺ κατεῖχε πρὶν μεταξὺ τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου.

Ἀλλ' οἱ προφητεῖες δὲν κάνουν ἐντύπωσι στὴν ἐποχή μας. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία εἶνε ὅτι πολλοὶ ἐπιστήμονες θεωροῦν αὐτὸ τὸ γεγονὸς ὡς πολὺ πιθανόν.

Ἀλλὰ τί εἶνε ἐκεῖνο ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐνδεχομένως τὴν ἀνάστασι τῆς Ἀτλαντίδος; Ἕνας σεισμὸς μεγάλης ἐκτάσεως στὴν περιοχὴ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπαντοῦν οἱ ἴδιοι ἐπιστήμονες.

Παρόμοιο φαινόμενο, σὲ ἀσυγκρίτως μικρότερη κλίμακα, ἔγινε στὴ Νέα Ζηλανδία. Ὁ τρομερὸς σεισμός, ποὺ συγκλόνισε τὸ ἔδαφός της κατὰ τὸ 1921, προκάλεσε τὸν καταποντισμὸ μεγάλων ἐκτάσεων γῆς. Ἄλλοι μικρότεροι σεισμοί, ὅμως, ποὺ σημειώθηκαν κατὰ τὰ ἑπόμενα χρόνια, προκάλεσαν τὴν ἀπόδοσι πολλῶν τμημάτων τῆς καταποντισθείσης ἐκτάσεως, ποὺ ἀποτέλεσαν ξεχωριστὲς νήσους ἢ ἑνώθηκαν μὲ τὸ ὑπόλοιπον ἔδαφος καὶ ἀποτέλεσαν ἕνα ἑνιαῖο σῶμα μὲ αὐτό.

Οἱ ὠκεανογράφοι ἔχουν παρατηρήσει, λοιπόν, ὅτι κάτι τὸ πολὺ σημαντικὸ συντελεῖται στὰ βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀπὸ πολλὲς δεκαετηρίδες. Οἱ δὲ σεισμογράφοι ποὺ βρίσκονται κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν τῆς δυτικῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς κεντρικῆς καὶ νοτίου Ἀμερικῆς ἔχουν σημειώσει πολλὲς φορὲς κατὰ τὸ πρόσφατο παρελθὸν μεγάλες ὑποβρύχιες σεισμικὲς δονήσεις, ποὺ πιστεύεται ὅτι πρέπει νὰ προκάλεσαν ἀληθινὴ ἀναστάτωσι στὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανοῦ.

Παρετηρήθησαν ἐπίσης στὴν περιοχὴ τῶν Ἀζορρῶν πολλὲς ὕφαλοι ἢ σκόπελοι, ποὺ ἦταν ἄγνωστες ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια.

Ἕνα ἄλλο σημαντικὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγο καιρο, «ἀλιεύθηκαν» ἀπὸ τὸ πέλαγος τῶν Ἀζορρῶν δυὸ ἀγάλματα σχετικῶς καλῆς τέχνης. Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ μπλέχτηκαν στὰ δίχτυα ἑνὸς ἀλιευτικοῦ πλοίου.

Μιὰ ἄλλη σημαντικὴ παρατήρησις εἶνε ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ἕνας στρατιωτικὸς πιλότος ποὺ πήγαινε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του ἀπὸ τὸ Νατὰλ τῆς Βραζιλίας στὸ Ντακάρ. Καθὼς πλησίαζε στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀφρικῆς, διέκρινε στὸ βάθος τῆς θαλάσσης, σὰν πάνω σ' ἕνα λόφο, περίεργα οἰκοδομήματα, ποὺ ἔμοιαζαν σὰν νὰ κολυμβοῦν μέσα στὸ νερό. Ὁ ἥλιος ἔδυε ἐκείνη τὴ στιγμὴ κι' οἱ ἀκτῖνες του σχημάτιζαν γωνία 90 περίπου μοιρῶν μὲ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' ἔτσι διέκρινε καλὰ τὸν ὑποβρύχιο συνοικισμό.

Βασιζόμενος σ' ὅλες αὐτὲς τὶς παρατηρήσεις, ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς Ἔγκερτον Σὺκς προτίθεται νὰ κάμη μιὰ συστηματικὴ ἐξερεύνησι μὲ βαθύσφαιρα ὡρισμένων περιοχῶν τοῦ Ἀτλαντικοῦ κι' ὅπως ἐδήλωσε ὑπολογίζει ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους θὰ κατορθώση νὰ παράσχη στὴν ἀνθρωπότητα μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἀτλαντίδος καὶ νὰ προσδιορίση τὴν ἀκριβῆ θέσι της καὶ πιθανὸν τὶς διαστάσεις της.

Ὁ θρῦλος τῆς Ἀτλαντίδος εἶνε κοινὸς μεταξὺ ὅλων τῶν λαῶν ποὺ κατοικοῦν στὶς χῶρες ποὺ βρέχονται ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ καὶ στὶς ἀκτὲς τῆς Μεσογείου, ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία ὣς τὸ Μεξικὸ κι' ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ὣς τὸν Παναμᾶ. Ὁ καθηγητὴς Σὺκς ἔχει καταρτίσει ἕναν κατάλογο ἀπὸ 5000 βιβλία σὲ διάφορες γλῶσσες ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν Ἀτλαντίδα. Τὸ ἀρχαιότερο ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ γνωστὴ περιγραφὴ τοῦ Πλάτωνος, ποὺ ἀναφέρεται στὸν «Τίμαιο» (406 π. Χ.) καὶ τὸ νεώτερο μιὰ μελέτη ἑνὸς ἐπιστήμονος τοῦ 19ου αἰῶνος, τοῦ Ἰγνατίου Ντοννέλλυ, ποὺ δημοσιεύθηκε τελευταῖα.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἡ καταστροφὴ τῆς Ἀτλαντίδος συνετελέσθη μέσα σὲ μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα κατὰ τὸ ἔτος 9500 π. Χ. Ἡ ἐπικρατέστερη γνώμη γιὰ τὸν καταποντισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος εἶνε ἡ ἑξῆς:

Στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, ἡ Σελήνη δὲν ἦταν δορυφόρος μας, ἀλλ' ἕνας πλανήτης, ποὺ ἡ τροχιά του περνοῦσε ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στὸν Ἄρη. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι κάποτε πλησίασε παραπολὺ στὴ Γῆ μας, πού, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῆς παγκοσμίου ἕλξεως, τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν τροχιά της καὶ τὴν μετέβαλε σὲ δορυφόρο της. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ «ἐκτροχιασμὸς» δὲν ἦταν χωρὶς συνέπειες γιὰ τὴ Γῆ μας. Οἱ Πόλοι της μετακινήθηκαν ἐλαφρά, ἐνῶ, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἡ ἕλξις τῆς Σελήνης ἀνύψωσε τὴ στάθμη τῶν ὑδάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν καταποντισμὸ τῆς Ἀτλαντίδος.

Κατὰ τὸν καθηγητὴ Σύκς, οἱ νῆσοι τοῦ Τριστὰν ντὲ Κοῦνχα, τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῶν Ἀζορρῶν εἶνε κορυφὲς τῶν βουνῶν τῆς Ἀτλαντίδος, πού, λόγω τοῦ μεγάλου ὕψους τους, παρέμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶνε ὅτι τὰ νησιὰ αὐτὰ ἦταν ἔρημα ὅταν ἀνακαλύφθηκαν ἀπὸ τοὺς Πορτογάλους. Κι' ὅμως, βρέθηκαν σ' αὐτὰ ὑπολείμματα παλαιῶν κτιρίων, ναῶν, πυραμίδων, ὑδραγωγείων κτλ., ποὺ ἀποτελοῦν ἀδιάψευστα δείγματα ὅτι κατοικοῦντο σὲ παλαιότερη ἐποχή.

Τί θὰ συμβῆ ἂν ποτὲ ἀναδυθῆ ἡ Ἀτλαντίς; Σὲ ποιὸν θ' ἀνήκη; Ποιὸ ἢ ποιὰ κράτη θὰ τὴν ἀποικήσουν; Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα καμμιὰ ἀπάντησις δὲν εἶνε δυνατή, αὐτὴ τὴ στιγμή.

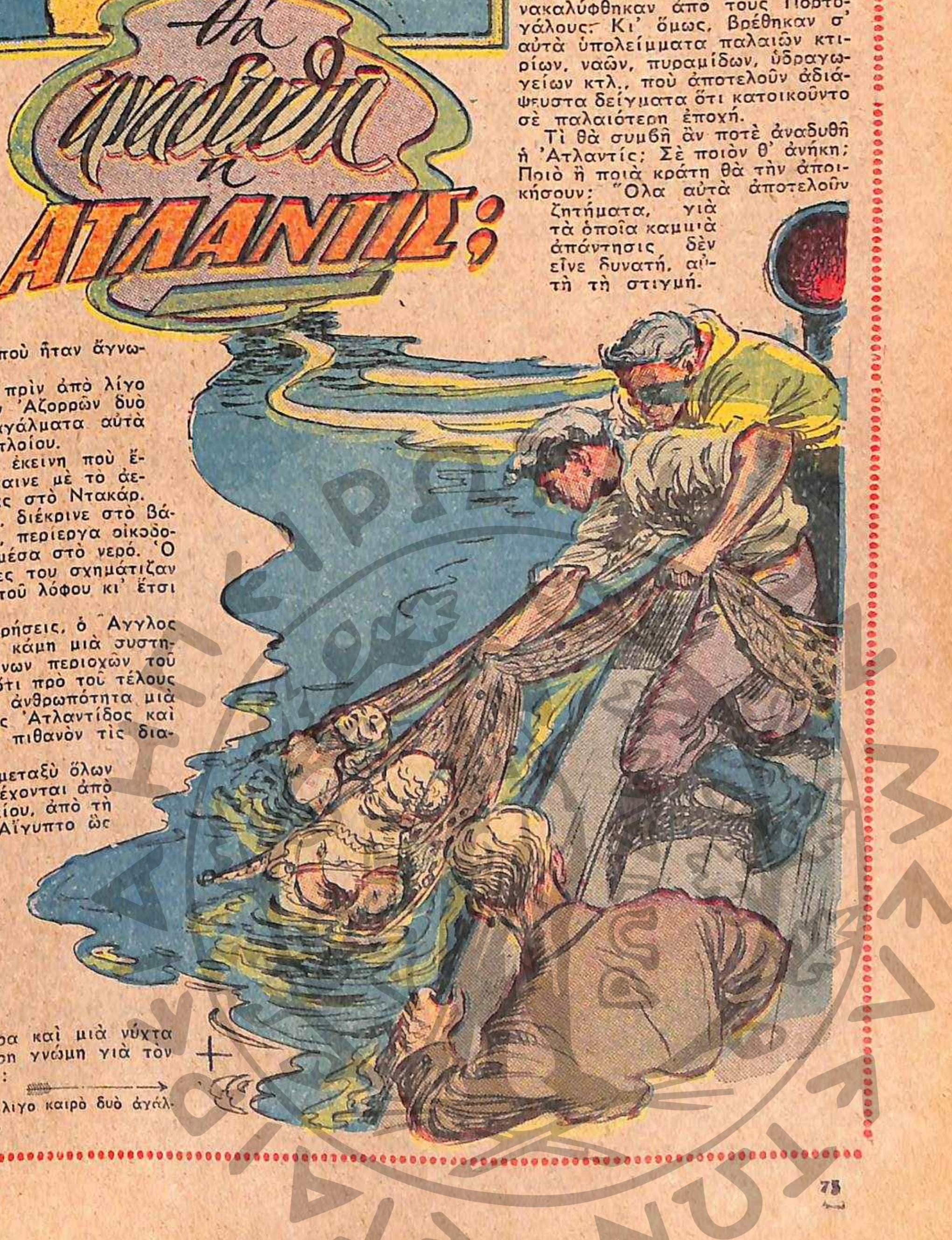

Στὸ πέλαγος τῶν Ἀζορρῶν «ἀλιεύθηκαν» πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ δυὸ ἀγάλματα σχετικῶς καλῆς τέχνης...

Ὁ Διεθνὴς
ΣΤΙΒΟΣ

Οἱ Ἕλληνες ἀθληταὶ

Κατὰ τοὺς Ἑλληνοβελγικοὺς

Οἱ Ἑλληνοβελγικοὶ Ἀγῶνες, ποὺ μὲ τόσο ζωηρὸ ἐνδιαφέρον παρακολούθησαν οἱ Ἕλληνες φίλαθλοι, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ παρουσιασθῆ ἀνάγλυφη ἡ εἰκόνα τῆς δυνάμεως καὶ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ.

Στοὺς δρόμους ταχύτητος οἱ Τσολάκης καὶ Πιπερίδης σημείωσαν στὰ 100 μ. 11΄΄.2 καὶ 11΄΄.6, ἐνῶ στὰ 200 μ. οἱ Τσολάκης καὶ Μητρόπουλος 23΄΄.1 καὶ 23΄΄.2. Δὲν φάνηκε ἀκόμη ἕνας δρομέας τῆς κλάσεως τοῦ Φραγγούδη καὶ τοῦ Φιλιακοῦ. Ἂν ὁ Πετράκης δὲν ὑπέφερε ἀπ' τὴ σκωληκοειδίτιδα θὰ εἴχαμε ἀσφαλῶς καλύτερες ἐπιτυχίες.

Ποῦ εἶναι ἐπίσης οἱ δρομεῖς τῶν 400 μέτρων;

Γιὰ νὰ καλύψουμε τὴν ἀπουσία τους βάλαμε νὰ τρέξουν δυὸ δρομεῖς τῶν 800 μ. Τὸ Μαυροειδῆ, ποὺ ἔτρεξε σὲ 51΄΄ καὶ τὸν Κουνελίδη, ποὺ σημείωσε 52΄΄.1.

Στὰ 800 μ. ὁ Μαυροειδῆς ἔτρεξε φιλότιμα καὶ σὲ χρόνο 1΄.55΄΄.8, ἡ τακτική του ὅμως ἦταν λανθασμένη. Ὁ Κουνελίδης ὄχι μονάχα δὲν βοήθησε στὸν ἀγῶνα τὸν Μαυροειδῆ, ὅπως ἔκαναν οἱ Βέλγοι, ἀλλὰ καθυστέρησε καὶ σὲ 2΄.00΄΄.0.

Ὁ Ἀδαμόπουλος στὰ 1500 μ. ἔτρεξε χωρὶς σχέδιο, ἐντελῶς «μοιρολατρικά», ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τὸν «Ὀλυμπιονίκη» Ρέϊφ καὶ χαλάρωσε τὴν προσπάθειά του κι' ἔτσι τερμάτισε σὲ 4΄.09΄΄.2. Ὅσο γιὰ τὸν Δεπάστα (4΄.17΄΄.7) εἴχαμε ἀσφαλῶς καλυτέρους δρομεῖς.

Ἡ μαχητικότης καὶ ἡ πονηριὰ τοῦ Μαυραπόστολου στὰ 5000 μ. δὲν τὸν βοήθησαν νὰ νικήσῃ τὸν ταχύτερο Ντόμς, ποὺ ἔτρεξε σὲ 15΄.15΄΄.2 ἔναντι 15΄.19΄΄7 τοῦ ἀγέραστου Βασίλη. Ὁ Μηλιδώνης ἀσταθὴς στὴ φόρμα του ἐπέτυχε 16΄.07΄΄.6.

Ἡ στρατιωτικὴ ζωὴ τοῦ Καμπαδέλη εἶναι φυσικὸ νὰ τὸν ἐπηρέασε παρὰ τὴν φιλοτιμία ποὺ δείχνει κι' ἔτσι ἔτρεξε σὲ 16΄΄.1 καὶ ἔχασε ἀπὸ τὸν Μπέργκμαν μὲ διαφορὰ μονάχα ἑνὸς δεκάτου τοῦ δευτερολέπτου. Ὁ Κοσμᾶς 16΄΄.7.

Κακὸς ὑπολογισμὸς τοῦ βήματος τοῦ Κοσμᾶ στὰ 400 μ. μετ' ἐμποδίων τοῦ στέρησε καλύτερη θέσι καὶ ἀνώτερο ρεκὸρ ἀπ' τὸ 56΄΄.5. Ὁ Σμυρνιώτης χρειάζεται μεγαλύτερη μελέτη καὶ περισσότερη προπόνησι.

Μποροῦσαν νὰ κερδίσουν τὸ ἅλμα εἰς μῆκος οἱ Κηπουρὸς καὶ Παπαδόπουλος. Ἅλται τῶν 7 μέτρων δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρέχουν πρὸ τῆς βαλβίδος μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ ἀνέπτυσσαν. Σημείωσαν 6.58 καὶ 6.52. Κρῖμα!

Ὁ Παναγιωτόπουλος στὸ ἅλμα εἰς ὕψος μὲ 1.85 μ. ἦταν εὐχάριστη ἔκπληξις. Ἀντιθέτως τὸ 1.80 τοῦ Λάμπρου δὲν ἱκανοποίησε. Τὸ μπάσκετ ἀφίνει πάντα ἴχνη...

Ἂν δὲν ἔπιανε ἡ ψιλὴ βροχοῦλα στὰ 3.90 ὁ Εὐσταθιάδης θὰ κατώρθωνε νὰ περάσῃ τὰ 4 μέτρα. Ἀδικαιολόγητος ἡ ἀπουσία τοῦ Μπαλάφα, ποὺ στέρησε τὴν ἑλληνικὴ ὁμάδα πολύτιμους βαθμούς.

Ἀγέραστος ὁ Παλαμιώτης καὶ ἀξιέπαινος, ὄχι γιὰ τὴν ἐπίδοσι τῶν 13.84 μ. ὅσο γιὰ τὸ πεῖσμα του ν' ἀφαιρέσῃ ἔστω καὶ μὲ τὸ τελευταῖο ἅλμα τὴν πρώτη νίκη ἀπ' τὸν Ἔρσενς. Ἀπόντες καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ τριπλοῦ. Τοὺς ἀνεπλήρωσεν ὁ Λάμπρου (13.12).

Ὁ Γιαταγάνας στὴ σφαιροβολία δὲν βρῆκε ἀκόμη τὸν καλὸ ἑαυτό του. Πάντως ἄρχισε καὶ συνέρχεται ἀπ' τὸ ἀτύχημα καὶ ἀσφαλῶς δὲν θὰ ξανακάνῃ παρόμοιο σφάλμα νὰ ἀγωνισθῆ μὲ σακατεμένο πόδι, ὅπως ἔκανε στὰ Τρίκκαλα. Ἐννηὰ μονάχα πόντους ὑστέρησε ἀπ' τὰ 15 μέτρα. Ὁ Βροντίσης ἀπροπόνητος 13.26 μ.

Στὴ δισκοβολία ὁ Σύλλας ἐπρώτευσε μὲ 46,79 ἂν καὶ ἦταν σὲ κατάστασι νὰ ρίξῃ πάνω ἀπὸ 48 μέτρα, ὅπως συχνὰ σημειώνει στὶς προπονήσεις του. Ὁ Νάννος, ὅταν λαβαίνῃ μέρος σὲ διεθνεῖς ἀγῶνες ἐπηρεάζεται φοβερὰ (40.99 μ.).

Ὁ Καλλιμάνης στὸν ἀκοντισμὸ βαδίζει σταθερὰ πάνω στὰ ἴχνη τοῦ Ζαχαροπούλου καὶ τοῦ Παπαγεωργίου. Γρήγορα θὰ ρίξῃ πάνω ἀπ' τὰ 60 μ. ἂν συστηματοποιήσῃ τὶς προπονήσεις του. Ἔκπληξις ἡ β' νίκη τοῦ Α. Παππᾶ (53 - 69 μ.).

Ὁ Καμπαφλῆς στὴ σφυροβολία νίκησε μὲ 41.81 καὶ ὁ Παπαγεωργίου ἦλθε δεύτερος μὲ 40.87.

Στὶς σκυταλοδρομίες παρατηρήθηκαν βασικὰ σφάλματα στὶς ἀλλαγὲς καὶ στὰ 4Χ100 καὶ στὰ 4Χ400 μ. Στὴν πρώτη οἱ δρομεῖς δὲν εἶχαν συντονισθῆ μεταξύ τους. Δὲν ἤξεραν δηλαδὴ στὰ πόσα μέτρα πρὶν πλησιάσῃ ὁ σύντροφός τους θὰ πρέπῃ νὰ ξεκινήσουν. Παράδειγμα ὁ Τσολάκης. Ἔφυγε γρηγορώτερα καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ παραλάβῃ τὴ σκυτάλη μέσα στὸ διάδρομο τῶν 20 μέτρων. Ἀνάκοψε τὴ φόρα του στὸ μέσον καὶ δὲν κατώρθωσε πάλι νὰ την πάρῃ. Ξανάρχισε ὁρμητικώτερα τὸ δρόμο καὶ ἐπὶ τέλους πῆρε τὴ σκυτάλη, ἀλλ' ἀφοῦ πέρασε τὸ ὅριο. Ἔτσι ἡ ὁμάδα μας στὰ 4Χ100 ἀποκλείσθηκε.

Ἀκόμα καὶ στὴν 4 Χ 400 μ. οἱ δρομεῖς καθυστέρησαν στὴν ἀλλαγή. Ἕνας πῆγε νὰ παραδώσῃ σκυτάλη κρατῶντας την μὲ τό... δεξὶ χέρι!

Σὲ γενικὲς γραμμὲς θέλουμε νὰ ποῦμε πὼς μπορούσαμε νὰ νικήσουμε τοὺς Βέλγους. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸν Ρέϊφ, πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου στὰ 2.000 καὶ 3.000 μ., οἱ ἄλλοι ἦσαν ἰσοδύναμοι μὲ τοὺς δικούς μας. Οἱ ἀθληταί μας μάλιστα ἐνῷ ἦσαν σὲ μερικὰ ἀγωνίσματα καλύτεροι ἔχαναν τὴ νίκη γιὰ πολλοὺς λόγους, ὁ κυριώτερος τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἔλλειψις πείρας διεθνῶν ἀγώνων.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ σταθοῦμε σὲ διεθνεῖς στίβους χρειάζεται πολὺ δουλειὰ καὶ ἄφθονα μέσα τὰ ὁποῖα γιὰ τὴν ὥρα λείπουν.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Ὀλυμπιονίκης Ρέϊφ, στὸ δρόμο τῶν 5.000 μ. τῶν Ὀλυμπιακῶν τοῦ Λονδίνου (1948), τὴ στιγμὴ ποὺ κόβει τὴν κλωστὴ τοῦ τέρματος, μὲ δεύτερο τὸν πρωταθλητὴ Ζάτοπεκ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΣΠΑΝΟΣ — ΑΡΑΚΑΣ. 2) ΤΑΓΟΣ — ΑΠΑΤΗ. 3) ΑΝΕΤΟΣ — ΑΦΩΝΟΣ. 4) ΣΙΝΑ — ΚΑΡΦΙ — ΝΑΜΑ. 5) ΙΣΗ — ΜΕΝ — ΗΤΑ — ΤΑΜ. 6) ΣΙΑ — ΩΔΕ — ΕΣΑ. 7) ΣΑΤΑΝΑΣ. 8) ΠΟΑ — ΑΝΑ—ΡΟΣ. 9) ΝΤΟ — ΣΤΑ — ΔΙΣ — ΚΑΝ. 10) Α·Ι·ΤΗ — ΑΡΣΙΣ — ΠΟΘΩ. 11) ΣΤΑΘΜΑ — ΑΡΑΠΗΣ. 12) ΣΑΜΟΝ — ΑΚΟΝΙ. 13) ΑΝΙΣΑΙ — ΗΣΑ·Ι·ΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΤΑΣΙΣ — ΑΝΑΣΣΑ. 2) ΠΑΝΙΣ — ΤΙΤΑΝ. 3) ΑΓΕΝΗΣ — ΠΟΤΑΜΙ. 4) ΝΟΤΑ — ΜΙΣΟΣ — ΗΘΟΣ. 5) ΟΣΟ — ΚΕΑ — ΑΤΑ — ΜΝΑ. 6) ΣΑΝ — ΩΤΑ — ΑΡΑ. 7) ΡΟΔΑΝΟΣ. 8) ΑΦΗ — ΕΝΑ — ΔΙΑ. 9) ΡΑΦ — ΙΤΕ — ΡΙΣ — ΡΑΣ. 10) ΑΠΩΝ — ΑΣΣΟΣ — ΠΑΚΑ. 11) ΚΑΝΑΤΑ — ΣΚΟΠΟΙ. 12) ΑΤΟΜΑ — ΑΘΗΝΑ. 13) ΣΗΣΑΜΑ — ΕΝΩΣΙΣ.

Ἐρωτήσεις

1) Ρωσία (ἔχει περίπου 18 ἑκατομμύρια ἄλογα). 2) Βάλτερ Γκιέζεκινγκ. 3) Λουϊζιάνα. 4) Τῶν Βαβυλωνίων. 5) Αἴτνα. 6) Νορβηγός. 7) Γαλλία (5 μὲ 6½ δισεκατομμύρια λίτρες ἐτησίως). Ἀκολουθοῦν ἡ Ἰταλία (4 μὲ 5) καὶ ἡ Ἰσπανία 2 δισεκατομμύρια λίτρες.

Λεξίγριφος

Ἀργοστόλιον (Ἄργος — Τὸ—Λυών).

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου σχηματίζεται ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ξυλοκόπου. Θὰ τὸ ἰδῆτε καθαρὰ κυττάζοντας τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν δεξιὰ πλευρά της.

Αἴνιγμα

Ξάνθος — Ξάνθη.

* * *

Πάλη καὶ μπὸξ μὲ τὰ θηρία

Ὁ περίφημος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Χεμινγκουαίη ἔρριξε τὴν ἰδέα ν' ἀναμετρηθοῦν οἱ πρωταθληταὶ πυγμαχίας τοῦ κόσμου μέ... γορίλλες ἢ μὲ ἀρκοῦδες! Καὶ διερωτᾶται ἂν θὰ κατορθώσουν ἄραγε νὰ νικήσουν αὐτοὺς τοὺς ἀντιπάλους...

Μήπως ἄλλωστε ὁ περίφημος πυγμάχος βαρέων βαρῶν Τόνυ Γκαλέντο δὲν ἐδέχθηκε κάποτε ν' ἀγωνισθῆ μ' ἕνα τεράστιο χταπόδι, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη δεξαμενή; Τὸ ζῶο εἶχε δεμένα γάντια τοῦ μπὸξ στὴν ἄκρη τῶν πλοκάμων του, ποὺ τοὺς κουνοῦσε ὁλόγυρα, σὰν νὰ πυγμαχοῦσε!

Ἕνας ἄλλος, ὁ Εὐγένιος Σαντόου, ἔπαιξε μπὸξ μ' ἕνα λεοντάρι, στὸν Ἅγιο Φραγκῖσκο. Τοῦ κατάφερε δὲ τέτοια γερὰ χτυπήματα, ὥστε τὸ θηρίο τρομοκρατήθηκε καὶ παραιτήθηκε ἀπ' τὸν ἀγῶνα.

Τέλος, στὴ Μυσόρη τῶν Ἰνδιῶν, ὁ ἰθαγενὴς παλαιστὴς Ρὰμ Χασὰτ ἔβαλε κάποτε στοίχημα 10.000 ρούπιες ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ δέσῃ κόμπο τὴν προβοσκίδα ἑνὸς ἐλέφαντος! Ἕνα περίφραγμα, στημένο γύρω ἀπ' τὸ σῶμα τοῦ ζώου, ἐμπόδιζε κάθε κίνησί του κι' ἄφινε ἐλεύθερα μόνο τὸ κεφάλι καὶ τὴν προβοσκίδα του. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ 10 λεπτῶν πάλη, ἔγινε κάτι ἀπρόοπτο: ἡ προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντος... ἔδεσε σχεδὸν κόμπο τὸν παλαιστή, ποὺ μεταφέρθηκε κατόπιν στὸ νοσοκομεῖο, σὲ κακὴ κατάστασι!

ΤΑ ΡΟΜΠΟΤ κάνουν θαύματα

Σὲ 25 χρόνια θάχουμε «μηχανικοὺς ὑπηρέτες»

Τὰ διάφορα εἴδη τῶν ἠλεκτρονιακῶν «ρομπὸτ» παίζουν ὁλοένα μεγαλείτερο ρόλο στὴ ζωὴ τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπάρχουν στὴν ἐποχή μας αὐτόματα μὲ τέτοιες ὑπεράνθρωπες ἱκανότητες, ὥστε οἱ ἐφευρέτες τους θὰ κινδύνευαν, σὲ περασμένους αἰῶνες, νὰ καοῦν ζωντανοί, ὡς μάγοι!

Μηχανὲς ποὺ πλένουν τὰ πιάτα, ἠλεκτρικὲς κουζίνες ποὺ ἀναβοσβύνουν μόνες τους, μηχανήματα ποὺ «χαλᾶνε» χαρτονομίσματα καὶ δίνουν «ψιλά», πόρτες γκαρὰζ ποὺ ἀνοιγοκλείνουν ὅταν τὶς φωτίσουν οἱ προβολεῖς ἢ ὅταν κορνάρῃ τ' αὐτοκίνητο... Νὰ μερικὰ ἀπ' τὰ πολλὰ ρομπὸτ ποὺ κάνουν εὐκολώτερη καὶ πιὸ ἄνετη τὴ ζωή μας.

Δὲν ἀποτελοῦν ὡστόσο ἔμπνευσι τῆς ἐποχῆς μας τὰ ρομπότ. Ὅπως κι' ἄλλοτε ἔχομε γράψει, οἱ φιλόσοφοι — ἐπιστήμονες τοῦ Μεσαίωνος εἶχαν σκαρώσει «μηχανικοὺς ἀνθρώπους» ποὺ περπατοῦσαν, ἄνοιγαν πόρτες, ἔπαιζαν μουσικὰ ὄργανα...

Ἀργότερα, κατασκευάσθηκε ἕνα ρομπὸτ ποὺ «μιλοῦσε». Εἶχε δυὸ φυσερὰ γιὰ πνεύμονες, τεχνητὲς φωνητικὲς χορδές, ἕνα κουτὶ γιὰ στόμα, κι' ἕνα λαστιχένιο ἐξάρτημα ποὺ λειτουργοῦσε μὲ κλειδιὰ καὶ ποὺ ἀπομιμεῖτο τὶς κινήσεις τῶν χειλιῶν καὶ τῆς γλώσσας γιὰ τὴν ἄρθρωσι τῶν λέξεων.

Τὰ σημερινὰ ὅμως αὐτόματα ἔχουν... περισσότερα ταλέντα! Ὁ Ἀμερικανὸς Ἄντριου Μπόμπερ, ἀπ' τὴν Ἰντιάνα, ἔφτιασε τὸ «Γουΐλλι», ἕνα ἠλεκτρονικὸ ἄνθρωπο ποὺ κάνει ὅλες τὶς συνηθέστερες ἀνθρώπινες κινήσεις, κι' ἐπιπλέον τραγουδάει, χορεύει, παίζει φυσαρμόνικα καὶ πυροβολεῖ μ' ἕνα πιστόλι.

Ἄλλα σύγχρονα ρομπὸτ μποροῦν ν' ἀναγνωρίσουν διάφορες ἄγνωστες οὐσίες ἀπ' τὰ χημικά τους «ἀποτυπώματα», ἢ νὰ καπνίσουν ἀλλεπάλληλα τσιγάρα γιὰ τὴ μέτρησι τῶν τοξικῶν ἀερίων ποὺ περιέχει ὁ καπνός τους.

Σ' ἕνα κεντρικὸ σταυροδρόμι τῆς πόλεως Σὰν Ντιέγκο τῆς Καλιφορνίας, ὑπάρχει κάτω ἀπ' τὴ γῆ ἕνα αὐτόματο μηχάνημα, ποὺ μετράει τ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦν καὶ κανονίζει τὸ ἀναβοσβύσιμο τῶν φώτων τῆς τροχαίας γρηγορώτερο ἢ ἀργότερο, ἀναλόγως τῆς κινήσεως τοῦ δρόμου. Μὲ τὸ σύστημα αὐτό, τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα ἔχουν ἐλαττωθῆ ἤδη κατὰ 20%.

Στὴν πόλι Νιοὺ Μίλφορντ, ἕνα «ἠλεκτρονικὸ μάτι» ἐπηρεάζεται ἀπ' τὶς μεταβολὲς τοῦ φυσικοῦ φωτισμοῦ κι' ἀνάβει αὐτομάτως τὰ φῶτα τῶν δρόμων, ὅταν σκοτεινιάσῃ κάπως ἀπὸ ὁποιοδήποτε λόγο (ἀπὸ συννεφιά, ὁμίχλη, κλπ.).

Ἕν' ἄλλο ρομπότ, ἐγκατεστημένο στοὺς προφυλακτῆρες ἑνὸς αὐτοκινήτου, εἰδοποιεῖ τὸ σωφὲρ ὅταν τ' αὐτοκίνητο περνάῃ στ' ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου, ἢ ὅταν πλησιάζῃ πολὺ σ' ἄλλο ὄχημα.

Ἕνα ἀσανσέρ, ποὺ δοκιμάσθηκε στὸ Μοντρεάλ, τοῦ Καναδᾶ, ὑπακούει ἀμέσως στὶς προφορικὲς διαταγὲς «ἀνέβα» ἢ «κατέβα»! Μάλιστα οἱ διαταγὲς αὐτὲς μπορεῖ νὰ δοθοῦν εἴτε γαλλικά, εἴτε ἀγγλικά, γιατὶ στὸν Καναδᾶ μιλοῦν καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς γλῶσσες.

Τὰ πιὸ ἀξιοθαύμαστα ὅμως ρομπὸτ εἶνε οἱ «ἠλεκτρονιακοὶ ἐγκέφαλοι», πολύτιμοι γιὰ τὴν Ἐπιστήμη, γιατὶ μποροῦν νὰ λύσουν μαθηματικὰ προβλήματα ἀπείρως πολύπλοκα 12.000 φορὲς γρηγορώτερα ἀπ' τὸν καλλίτερο μαθηματικό. Πολλαπλασιάζουν π.χ. ἑκατοντάδες δεκαψηφίων ἀριθμῶν σ' ἕνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου. Μποροῦν νὰ ὑπολογίσουν τὶς κινήσεις τοῦ Σύμπαντος.

Λειτουργοῦν μὲ ἠλεκτρονιακὲς λυχνίες. Ἂν συμβῆ νὰ καῆ μιὰ ἀπ' αὐτές, σταματάει ἀμέσως ἡ λειτουργία τῆς μηχανῆς καὶ εἰδοποιεῖται μ' ἕνα φωτεινὸ σῆμα ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἐπιβλέπει.

Ἕνα νέο ρομπὸτ αὐτοῦ τοῦ εἴδους ξέρει ἀκόμη πότε καὶ πῶς νὰ χρησιμοποιήσῃ τὶς διάφορες μαθηματικὲς «συντομίες», π.χ. τοὺς λογαρίθμους.

Ὑπάρχει πιθανότης νὰ δημιουργήσῃ ὁ ἄνθρωπος ρομπὸτ τόσο τέλεια, ὥστε νὰ ἐπαναστατήσουν μιὰ μέρα ἐναντίον του καὶ νὰ γίνουν ἀφέντες του ἀντὶ γιὰ ὑπηρέτες του; Ὁ δόκτωρ Νόρμπετ Βίνερ, τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Μασαχουσέτης, ἕνας ἀπ' τοὺς πρωτοπόρους τοῦ καινούργιου αὐτοῦ ἐπιστημονικοῦ κλάδου, ἀποκλείει ἕνα τέτοιον κίνδυνο.

«Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τόση τελειότητα ἕνας μηχανικὸς ἐγκέφαλος — λέει — θάπρεπε νάναι μεγαλείτερος ἀπ' τὸν ψηλότερο οὐρανοξύστη καὶ νὰ καταναλίσκῃ γιὰ τὴ λειτουργία του ὅλη τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια ποὺ μπορεῖ νὰ παραγάγουν οἱ καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα!».

Φρονεῖ ὡστόσο ὅτι, μετὰ 25 ἔτη, θάχουμε ὑπηρέτες-ρομπότ, γιὰ τὴν καθημερινὴ ζωή μας. Πιστεύει ἀκόμη ὅτι θὰ ὑπάρχουν καὶ αὐτόματα εὐαίσθητα σὲ χημικοὺς ἐρεθισμούς, ἀντὶ σὲ ἠλεκτρικούς, καθὼς κι' ἄλλα ποὺ θὰ ἐπιδιορθώνουν μόνα τους κάθε βλάβη τους.

Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ μέσα ποὺ μποροῦν ν' ἀπαλλάξουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν σκληρὸ καθημερινὸ μόχθο, ἡ ζωὴ γίνεται ὁλοένα καὶ πιὸ δύσκολη, πιὸ ἀγωνιώδης.

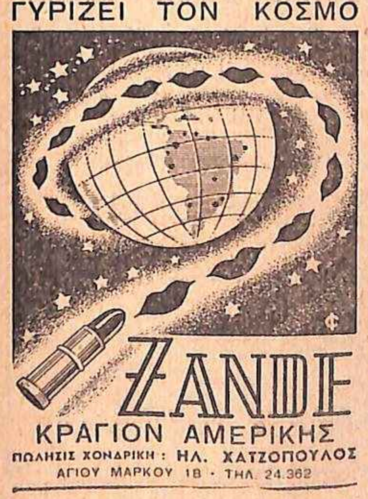
ΑΠΟ ΧΕΙΛΗ ΣΕ ΧΕΙΛΗ
ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
ZANDE
ΚΡΑΓΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: ΗΛ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18 - ΤΗΛ. 24.362

Τραγικό
ΔΙΗΓΗΜΑ

Γιὰ τὴν Ἀσούντα!

Τὴν ἀγαποῦσε σὰν Παναγία, μ' ὅλα τὰ καπρίτσια της καὶ τὸν κακό της χαρακτῆρα. Καὶ τὴν συγχωροῦσε πάντα. Κάθε φορὰ ποὺ ἔκανε νὰ βγάλῃ τὸ μαχαῖρι του, τὸ χέρι του ξανάπεφτε ἄτονο, σὰν κάποια κρυφὴ δύναμις νὰ εἶχε παραλύσῃ, ξαφνικά, τὰ νεῦρα του.

Κι' εἶχε, βέβαια, ἕνα σπουδαῖο λόγο γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Γιατὶ ἤξερε τὶς σχέσεις της μὲ τὸ Φρεντερῖκο.

Καὶ ποιὸς τάχα δὲν τὸ ἤξερε στὸ Ρονκόρε; Ὁ Γκιουζέππε ἦταν βέβαιος πὼς ὅλοι γελοῦσαν πίσω ἀπ' τὴ ράχη του. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν ἄπιστη Ἀσούντα. Δὲν εἶχε βρῆ ποτὲ τὴν δύναμι γι' αὐτό. Κι' ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὴν εὕρισκε ποτέ.

Ὅσο γιὰ τὸν Φρεντερῖκο, θὰ τὸν σκότωνε σὰν τὸ σκυλί, χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή. Μὰ κι' ἐδῶ πάλι τὸν συγκρατοῦσε ἡ ἀγάπη του. Γιατὶ φοβόταν πώς, σκοτώνοντάς τον, θάχανε τὴν Ἀσούντα. Καὶ προτιμοῦσε ὅλα τ' ἄλλα παρὰ νὰ τὴν χάσῃ.

Ὅλα τ' ἄλλα... Δηλαδὴ τὴ ντροπὴ καὶ τὴν ἀτιμία... Πόσες φορὲς δὲν εἶχε ἐλεεινολογήσει τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν εἶχε σκεφτῆ πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ ριχτῆ μέσα σὲ κανένα βάραθρο, γιὰ νὰ τερματίσῃ μιὰ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ μαρτύριο! Μὰ κι' ἐδῶ τὸν εἶχε συγκρατήσει ἡ καταραμένη ἀγάπη του. Πῶς θάφευγε ἀπὸ τὴ ζωὴ χωρὶς τὴν Ἀσούντα, τὴ γυναῖκα του; Καὶ ποὺ θὰ τὴν ἄφηνε; Ὅσο αὐτὸς ζοῦσε, ὅλοι ὑποκρίνονταν πὼς τὴν σέβονταν, ὅπως σέβονταν κι' αὐτόν. Γιατὶ ἤξεραν πώς, μ' ὅλο ποὺ δειχνόταν ἀδύνατος μπροστὰ στὴν Ἀσούντα, ἡ καρδιά του δὲν λύγιζε κι' οὔτε τὸ χέρι του ἔτρεμε. Τὰ πράγματα θὰ ἦταν, ὅμως, διαφορετικὰ ἂν πέθαινε. Χωρὶς ἀμφιβολία, ὅλοι θὰ τἄβαζαν τότε μὲ τὴ χήρα του καὶ θὰ τῆς ἔκαναν τὴ ζωὴ μαρτυρική.

Στὸ τέλος, πῆρε μιὰν ἀπόφασι. Θὰ σκότωνε τὸν Φρεντερῖκο καὶ τὴν Ἀσούντα κι' ἔπειτα θὰ σκοτωνόταν κι' ὁ ἴδιος. Αὐτὸ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ. Κι' ἔτσι, θὰ τελείωναν ὅλα.

Μὰ τὸν πρόλαβε κάτι, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ πὼς θὰ γινόταν. Μιὰ μέρα, μαθεύτηκε στὸ Ρονκόρε πὼς ὁ Φρεντερῖκο εἶχε ἀρραβωνιαστῆ μιὰ νέα ἀπὸ τὸ Συσπιρόλο καὶ πὼς σὲ λίγο θἄκανε τοὺς γάμους του μαζί της.

Ὁ Γκιουζέππε νόμισε πὼς θὰ τρελλαινόταν ἀπὸ τὴ χαρά του μόλις τὦμαθε. Καί, βέβαια, αὐτὸ ἦταν μιὰ καλὴ λύσις. Γιατὶ ἂν ὁ Φρεντερῖκο παντρευόταν, θἄφηνε ἥσυχη τὴν Ἀσούντα. Κι' αὐτὴ πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀγαπάῃ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε προδώσει.

Τὸ βράδυ, ὅταν πῆγε στὸ σπίτι του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ.

— Ὁ Φρεντερῖκο παντρεύεται, εἶπε.

Ἡ Ἀσούντα δὲν ἔδειξε ἔκπληξι. Τὸ ἤξερε λοιπόν.

— Νέος εἶνε, ἀπάντησε. Γιατὶ νὰ μὴν παντρευτῆ;

— Σωστά, εἶπε ὁ ἄντρας της κι' ἔκανε πὼς ἔψαχνε μέσα στὶς τσέπες του γιὰ νὰ βρῆ κάτι.

Ἡ Ἀσούντα ἄρχισε νὰ κενώνῃ τὸ φαΐ στὰ πιάτα.

— Μήπως ἤθελες νὰ ζητήσῃ

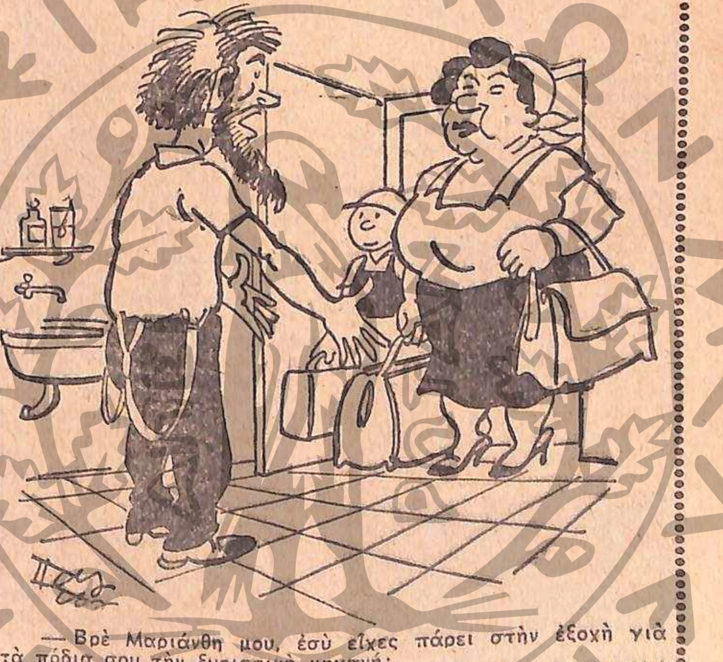
— Βρὲ Μαριάνθη μου, ἐσὺ εἶχες πάρει στὴν ἐξοχὴ γιὰ τὰ πόδια σου τὴν ξυριστικὴ μηχανή;

(Τοῦ Π. Παυλίδη)

τὴν ἄδειά σου; ρώτησε σὲ λίγο κατσουφιασμένη.

— Τή... δική μου; ἀπάντησε ὁ Γκιουζέππε. Ὄχι, βέβαια...

Ἄρχισαν νὰ τρῶνε ἀνόρεχτα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ὁ Γκιουζέππε σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Γυναῖκα, εἶπε, μὲ περιμένουνε στὴν πλατεῖα γιὰ κάποια δουλειά... Δὲν θ' ἀργήσω...

Τὸ σπίτι ἔπνιγε τὴ χαρά του κι' ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ βρεθῆ ἔξω, στὸν καθαρὸ ἀέρα, γιὰ ν' ἀναπνεύση ἐλεύθερα...

Δὲν ξαναμίλησαν ἀπὸ τότε γιὰ τὸ Φρεντερῖκο. Ἡ Ἀσούντα δὲν φαινόταν πὼς τὸν συλλογιζόταν. Ἔκανε ἤρεμα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ δειχνόταν, μάλιστα, περιποιητικὴ στὸν ἄντρα της. Τρυφερὴ σχεδόν.

Ὁ Γκιουζέππε ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ ἱκανοποίησι.

«Ὅλα θὰ πᾶνε καλά» σκεφτόταν.

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τοῦ Φρεντερῖκο ἔφυγε νωρὶς ἀπὸ τὸ σπίτι κι' εἶπε πὼς θὰ γύριζε ἀργά.

Ἕνα εὐγενικὸ αἴσθημα τὸν ἔσπρωξε σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι. «Ἡ Ἀσούντα μπορεῖ νὰ θέλη νὰ κλάψη, σκέφτηκε. Γιατὶ νὰ τὴν στενοχωρῶ μὲ τὴν παρουσία μου;»

Ἦταν Κυριακὴ κι' ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Γκιουζέπε περιπλανήθηκε στὰ χωράφια. Ὅταν βράδυασε, μπῆκε σ' ἕνα καπηλιό, ἔφαγε μὲ ὄρεξι κι' ἔπειτα συνέχισε τὴν περιπλάνησί του στοὺς δρόμους τῆς μικρῆς πολιτείας. Ἤθελε νὰ προχωρήση ἡ νύχτα γιὰ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του. Τὸ πιθανώτερο ἦταν πὼς θἄβρισκε τὴν Ἀσούντα στὸ κρεββάτι. Θἄπεφτε τότε κι' αὐτὸς πλάϊ της, χωρὶς νὰ τῆς πῆ τίποτε καὶ δὲν θὰ τὴν ἐνωχλοῦσε καθόλου ὣς τὸ πρωΐ.

Σὲ κάποια στιγμή, τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτύπησε μεσάνυχτα. Ὁ Γκιουζέππε ἄφησε νὰ περάση κάμποση ὥρα ἀκόμη κι' ἔπειτα γύρισε στὸ σπίτι του. Ἔσπρωξε τὴν πόρτα, πέρασε στὴν κρεββατοκάμαρα κι' ἄρχισε νὰ βγάζη ἀθόρυβα τὰ ροῦχα του, μέσα στὸ σκοτάδι. Μά, ὅταν πῆγε κοντὰ στὸ κρεββάτι, εἶδε πὼς ἦταν ἄδειο.

— Ἀσούντα! φώναξε μὲ πνιγμένη φωνή.

Δὲν πῆρε, ὅμως, καμμιὰ ἀπάντησι. Προχώρησε τότε ψηλαφιστὰ ὣς τὸ τραπέζι κι' ἄναψε μιὰ μικρὴ λάμπα, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Ἀσούντα! ξαναφώναξε, χωρὶς νὰ πάρη καὶ πάλι ἀπάντησι.

«Θὰ πῆγε στὸ Σοσπιρόλο» σκέφτηκε κι' ὁ θυμὸς ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του.

Ἀλλ' ἠρέμησε ἀμέσως κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη μέσα στὸ σπίτι. Ἡ Ἀσούντα ἔκλαιγε ἴσως, κουβαριασμένη σὲ κάποια γωνιὰ ἢ εἶχε λιποθυμήσει...

Ἀφοῦ ἔψαξε χωρὶς ἀποτέλεσμα στὰ τρία δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ, διευθύνθηκε κατόπιν στὴ κουζίνα. Ἀλλά, μόλις ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἔνοιωσε ἕνα δυνατὸ σφίξιμο στὸ λαιμὸ κι' ἡ λάμπα λίγο ἔλειψε νὰ φύγη ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἡ Ἀσούντα κρεμόταν ἀπὸ ἕνα σχοινί, ποὺ εἶχε περασμένο σ' ἕνα δοκάρι τοῦ ταβανιοῦ.

Ὁ Γκιουζέπε ἀπόθεσε τὴ λάμπα στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας καὶ ξέσπασε σὲ λυγμούς. Δὲν σκεφτόταν πὼς ἡ Ἀσούντα εἶχε σκοτωθῆ γιὰ τὸ χατῆρι ἑνὸς ἄλλου. Τὸ μόνο ποὺ συλλογιζόταν ἦταν πὼς ἡ γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευε δὲν βρισκόταν πιὰ στὴ ζωή...

Καταλάβαινε τώρα τί σήμαινε ἡ φαινομενικὴ ἠρεμία της. Ἡ Ἀσούντα εἶχε πάρει ἀπὸ καιρὸ τὴν ἀπόφασί της. Καὶ περίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνονταν οἱ γάμοι τοῦ Φρεντερῖκο γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήση.

Τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Γκιουζέππε φόρεσε τὰ γιορτινά του, ἀμπάρωσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καί, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα γιὰ τὴν αὐτοκτονία τῆς Ἀσούντα, ἔφυγε γιὰ τὸ Σοσπιρόλο.

Ὁ Φρεντερῖκο τὸν εἶδε ἔκπληκτος κατὰ τὸ μεσημέρι μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ποὺ εἶχε πάρει γιὰ προῖκα ἀπὸ τὰ πεθερικά του κι' ὅπου εἶχε περάσει τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου του μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Περνοῦσα ἀπὸ τὸ Σοσπιρόλο κι' ἦρθα νὰ σ' εὐχηθῶ γιὰ τὸ γάμο σου, εἶπε ὁ Γκιουζέππε.

— Καλὰ ἔκαμες, ἀπάντησε ὁ Φρεντερῖκο. Πέρασε μέσα...

— Ὄχι, εἶπε ὁ Γκιουζέππε. Εἶμαι βιαστικός...

— Ὅπως θέλεις... Τί κάνει ἡ Ἀσούντα;

— Σὲ περιμένει νὰ πᾶς νὰ τὴν βρῆς, ἀπάντησε ὁ Γκιουζέππε, στηλώνοντας τὰ μάτια του πάνω στὸ συνομιλητή του.

Ὁ Φρεντερῖκο ἔγινε κατακίτρινος.

— Δὲν καταλαβαίνω..., εἶπε.

— Ἡ Ἀσούντα κρεμάστηκε χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ σὺ πανηγύριζες τὸ γάμο σου, ἀπάντησε ὁ Γκιουζέππε. Εἶνε σωστό, λοιπόν, νὰ πᾶς νὰ τὴ βρῆς...

Ὁ Φρεντερῖκο ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά. Ὁ Γκιουζέππε εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μαχαῖρι καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ καταφέρη λυσσασμένα χτυπήματα.

— Αὐτὴ γιὰ τὴν Ἀσούντα οὔρλιαζε σὰν τὸ ἄγριο θηρίο σὲ κάθε μαχαιριά. Κι' αὐτὴ γιὰ μένα!... Ἄλλη μιὰ γιὰ τὴν Ἀσούντα...

Ὁ Φρεντερῖκο εἶχε κυλιστῆ κάτω, πλημμυρισμένος στὰ αἵματα. Ἀλλ' ὁ Γκιουζέππε ἐξακολούθησε νὰ τὸν χτυπάη, φωνάζοντας:

— Κι' αὐτὴ γιὰ τὴν Ἀσούντα!... Κι' ἄλλη μιὰ ἀπὸ μένα!...

Μερικοὶ γείτονες ποὺ ἔτρεξαν ἀκούγοντας τὶς φωνὲς κόπιασαν πολὺ νὰ τοῦ πάρουν τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν. Τὰ μάτια του ἦταν πεταμένα ἀπὸ τὶς κόγχες τους καὶ τὰ χείλη του ἔβγαζαν ἀφρούς.

— Αὐτὴ γιὰ τὴν Ἀσούντα... κι' ἄλλη μιὰ ἀπὸ μένα! φώναζε ἀδιάκοπα.

Ὁ ἀστυνόμος δὲν μπόρεσε ν' ἀποσπάση οὔτε μιὰ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του οὔτε κείνη τὴν ἡμέρα, οὔτε τὴν ἄλλη. Κι τὴν τρίτη φώναξε ἕνα γιατρὸ ποὺ δὲν δυσκολεύτηκε στὴ διάγνωσί του: Ὁ Γκιουζέππε εἶχε χάσει τὸ λογικό του.

ΑΝΤΟΝΙΟ ΝΤΟΝΑΤΟ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΚΟΠΤΙΚΗ
„ΖΑΝ"
ΡΑΠΤΙΚΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ · ΠΕΝΤΕΛΗΣ 3

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ἀπαντήσεις σὲ μερικὲς ἀπορίες

Ποιὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τῶν καιρικῶν μεταβολῶν στὴν καθημερινὴ ζωή μας; Νὰ τί λένε σχετικῶς οἱ ἐπιστήμονες:

1. Τὸ καλοκαῖρι εἶνε ἡ ἰδεώδης ἐποχὴ γιὰ νὰ ξεκουρασθῆ κανείς;

Ὄχι. Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, τὸ καλοκαῖρι εἶνε ἡ ἐποχὴ ποὺ αἰσθανόμαστε λιγώτερο τὴν ἀνάγκη γιὰ ξεκούρασμα, γιατὶ ἔχομε ἀκόμη μέσα μας τὰ ἀποθέματα τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ἐνεργητικότητος ποὺ συσσώρευσε στὸν ὀργανισμό μας ἡ ἄνοιξις. Τὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀναπαύσεως ἔχομε κατὰ τὸν Ἰανουάριο ἢ Φεβρουάριο, λόγω τῆς ἐντατικῆς ἐργασίας μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου.

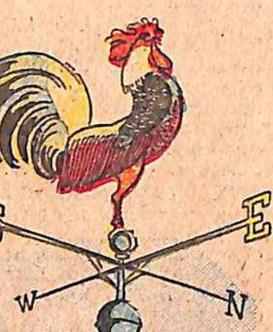

2. Τὸ βάρος ἑνὸς νεογνοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς γεννήσεώς του;

Ναί. Διάφορες παρατηρήσεις ἔδειξαν ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ συλλαμβάνονται κατὰ τὸ χειμῶνα καὶ τὸ φθινόπωρο (ἰδίως τὸν Ὀκτώβριο) ἔχουν βάρος μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ τὸ διατηροῦν ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια.

3. Οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι εἶνε πιὸ εὐαίσθητοι στὶς μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας;

Ναί. Ἀντέχουν, ὡστόσο, καλύτερα ἀπὸ τοὺς παχεῖς στὶς καλοκαιρινὲς ζέστες. Ἀλλά, κατὰ κανόνα, οἱ καιρικὲς μεταβολὲς τοὺς ἐπηρεάζουν περισσότερο. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἔχουν ἐναποθηκευμένες μικρότερες ποσότητες ἀσβεστίου, βιταμινῶν, λιπαρῶν οὐσιῶν καὶ νεροῦ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, δὲν εἶνε σὲ θέσι ν' ἀμυνθοῦν ἐναντίον τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας.

4. Ἡ ἐπικειμένη θύελλα ἐπηρεάζει τὶς διανοητικές μας ἱκανότητες;

Ναί. Οἱ διανοητικές μας ἱκανότητες ἐξασθενίζουν ὅταν κατέρχεται τὸ βαρόμετρο. Σὲ καμμιὰ ἄλλη περίπτωσι, οἱ ἄνθρωποι δὲν ξεχνοῦν τόσα πράγματα μέσα στὰ τράμ, τὰ αὐτοκίνητα, τοὺς κινηματογράφους κτλ., ὅσο ὅταν πρόκειται νὰ ξεσπάση θύελλα. Τὰ δυστυχήματα, ἐξ ἄλλου, στοὺς δρόμους καὶ τὰ ἐργοστάσια εἶνε περισσότερα κατὰ τὶς στιγμὲς αὐτές.

5. Ἐργαζόμαστε καλύτερα μὲ τὸ κρύο παρὰ μὲ τὴ ζέστη;

Ὄχι. Κατὰ τὸ χειμῶνα κινούμεθα περισσότερο γιὰ νὰ προστατευθοῦμε ἀπὸ τὸ κρύο. Κι' αὐτὸ μᾶς δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴμαστε πιὸ δραστήριοι. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἐργαζόμαστε καλύτερα. Καταναλίσκομε τοὐναντίον, περισσότερες θερμίδες, ἐνῶ ἡ ἀπόδοσίς μας εἶνε μικρότερη. Ὁποιαδήποτε ἐργασία ἀπαιτεῖ κατανάλωσι μεγαλύτερης ποσότητος ἐνεργείας ὅταν κάνη κρύο.

6. Οἱ ἤπιοι χειμῶνες εἶνε ἀνθυγιεινοί;

Ὄχι Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ δὲν εἶνε σωστή Μερικες στατιστικὲς ἀποδεικνύουν, μάλιστα, τὸ ἀντίθετο. Ἡ μεγαλύτερη θνησιμότης παρατηρεῖται κατὰ τοὺς χειμῶνες ποὺ παρουσιάζουν ἀπότομες μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας.

7. Ὁ Ἰούλιος εἶνε ὁ μῆνας ὅπου γίνονται οἱ περισσότεροι οἰκογενειακοὶ καυγάδες;

Ναί Ἡ ζέστη κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ χάνουν τὴν ψυχραιμία τους. Γι' αὐτὸ οἱ καυγάδες εἶνε πολὺ συχνοὶ στὶς οἰκογένειες. Ἀλλὰ κι' ἔξω ἀπ' αὐτές.

8. Ὁ «πυρετὸς τῆς ἀνοίξεως» εἶνε φανταστικὴ ἀσθένεια;

Ὄχι. Οἱ γιατροὶ θὰ σᾶς βεβαιώσουν ὅτι ὁ «πυρετὸς τῆς ἀνοίξεως», ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ αἴσθημα κοπώσεως, ὑπνηλία, κτλ., παρατηρεῖται σὲ πολλὰ ἄτομα. Ὁ ὀργανισμός μας δυσκολεύεται νὰ προσαρμοσθῆ στὴν ἀπότομη ὕψωσι τῆς θερμοκρασίας καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐνεργητικότης μας ἐλαττοῦται.

9. Ὁ ξηρὸς καιρὸς κάνει τὰ παιδιὰ πιὸ ἀνήσυχα καὶ ἀπειθάρχητα;

Ναί. Παρατηρήθηκε ὅτι οἱ μαθηταὶ κι' οἱ μαθήτριες τῶν σχολείων κάνουν ἕνα σωρὸ ἀταξίες, ὅταν ἡ ὑγρομετρικὴ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας εἶνε κατώτερη κατὰ 45% ἀπὸ τὴν κανονική. Ἡ ξηρότης τῆς ἀτμοσφαίρας χαλαρώνει τὴ θέλησι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ σπρώχνει στὴν ἀπειθαρχία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς μεγάλους.

10. Ὅταν βρέχη, τὰ βρέφη μουσκεύουν συχνότερα τὰ πανιά τους;

Ναί. Ἡ ὑγρασία κι' ἡ βροχὴ προκαλοῦν ἕνα εἶδος συχνουρίας. Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξηγήσουν αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ποὺ φτάνει στὴ μεγαλύτερη του ἔντασι κατὰ τὴν περίοδο τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας.

11. Ἐργαζόμαστε καλύτερα ὅταν εἶνε καλὸς καιρός;

Ναί. Ὁ καλὸς καιρὸς μᾶς κάνει πιὸ εὐδιάθετους καὶ μᾶς δίνει περισσότερο κουράγιο γιὰ ἐργασία.

12. Ὁ Μάϊος εἶνε ὁ μὴν τῶν νευρασθενικῶν κρίσεων καὶ τῶν ἐγκλημάτων;

Ναί. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἡ διεγερτικὴ ἐπίδρασις τῆς ἀνοίξεως — ποὺ εἶνε εὐεργετικὴ στὰ ὑγιᾶ ἄτομα — ἐκνευρίζει τοὺς ψυχασθενεῖς καὶ γενικὰ τοὺς ἀνωμάλους τύπους.

Περιπετειῶδες διήγημα

Τὸ πολιορκημένο φρούριο

Ἡ κατάστασι χειροτέρευε ὁλοένα γιὰ τὴ μικρὴ φρουρὰ τοῦ φρουρίου Μουσυάκι, περικυκλωμένου ἀπ' τοὺς «Πάθαν», τοὺς σκληροτράχηλους Ἰνδοὺς βουνήσιους. Ἕνα ποτάμι, ποὺ περνοῦσε στὴ μιὰ πλευρά του, ἀποτελοῦσε τὸ μόνο δρόμο σωτηρίας γιὰ τοὺς Ἄγγλους ποὺ ἐπιζοῦσαν ἀκόμη, ἂν ἤθελαν νὰ ἐγκαταλείψουν πιὰ τὴν ἀντίστασι.

Ὁ συνταγματάρχης Λιούϊς, ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου, στενοχωριόταν ἀπερίγραπτα γιατὶ κινδύνευαν ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη του, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φύγουν, εἶχε πληγωθῆ τυχαῖα ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου, καθὼς καθάριζε τὸ ρεβόλβερ του.

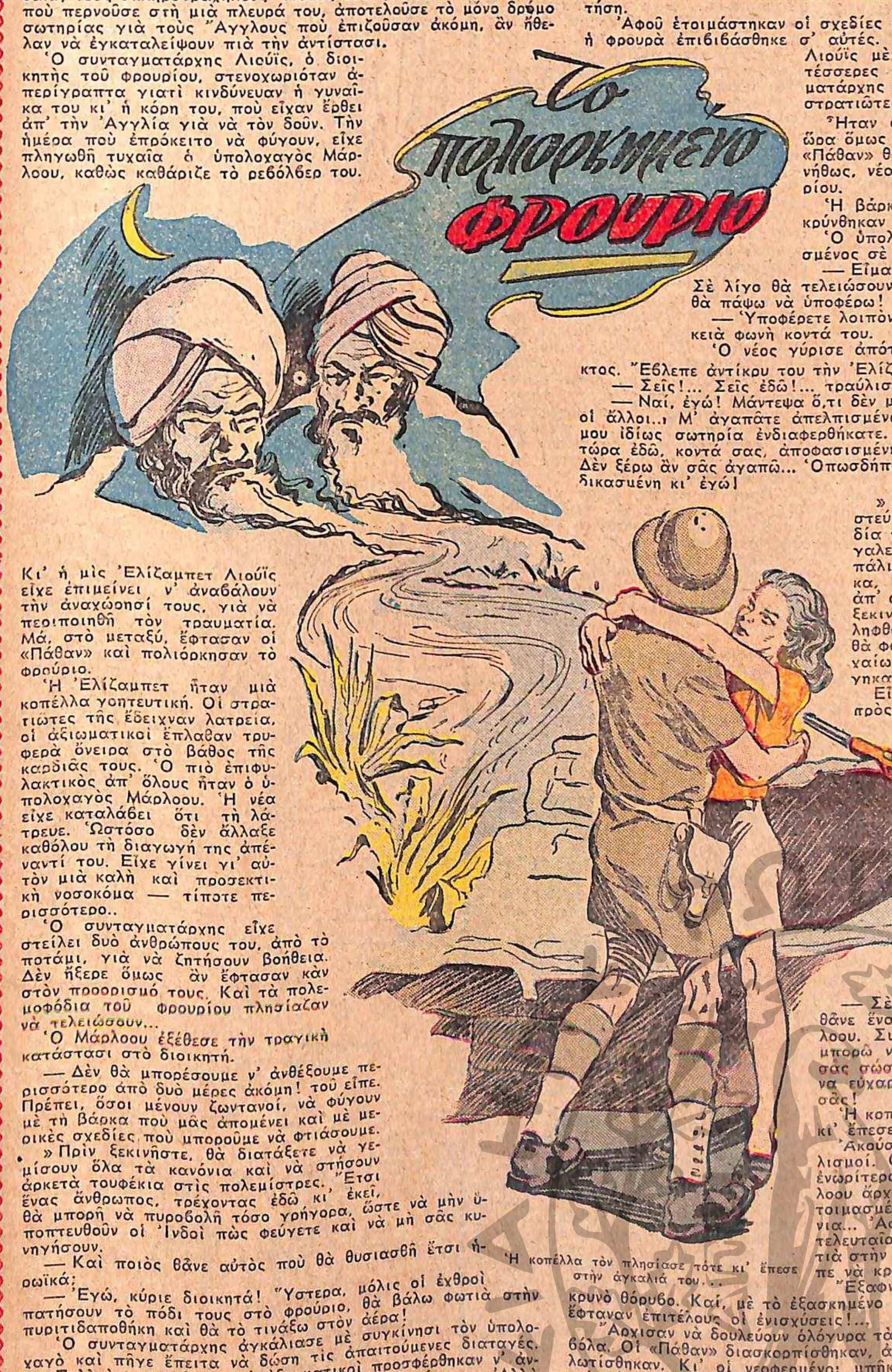

Ἡ κοπέλλα τὸν πλησίασε τότε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Κι' ἡ μὶς Ἐλίζαμπετ Λιουΐς εἶχε ἐπιμείνει ν' ἀναβάλουν τὴν ἀναχώρησί τους, γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν τραυματία. Μά, στὸ μεταξύ, ἔφτασαν οἱ «Πάθαν» καὶ πολιόρκησαν τὸ φρούριο.

Ἡ Ἐλίζαμπετ ἦταν μιὰ κοπέλλα γοητευτική. Οἱ στρατιῶτες τῆς ἔδειχναν λατρεία, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπλαθαν τρυφερὰ ὄνειρα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τους. Ὁ πιὸ ἐπιφυλακτικὸς ἀπ' ὅλους ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Μάρλοου. Ἡ νέα εἶχε καταλάβει ὅτι τὴ λάτρευε. Ὡστόσο δὲν ἄλλαξε καθόλου τὴ διαγωγή της ἀπέναντί του. Εἶχε γίνει γι' αὐτὸν μιὰ καλὴ καὶ προσεκτικὴ νοσοκόμα — τίποτε περισσότερο..

Ὁ συνταγματάρχης εἶχε στείλει δυὸ ἀνθρώπους του, ἀπὸ τὸ ποτάμι, γιὰ νὰ ζητήσουν βοήθεια. Δὲν ἤξερε ὅμως ἂν ἔφτασαν κὰν στὸν προορισμό τους. Καὶ τὰ πολεμοφόδια τοῦ φρουρίου πλησίαζαν νὰ τελειώσουν...

Ὁ Μάρλοου ἐξέθεσε τὴν τραγικὴ κατάστασι στὸ διοικητή.

— Δὲν θὰ μπορέσουμε ν' ἀνθέξουμε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες ἀκόμη! τοῦ εἶπε. Πρέπει, ὅσοι μένουν ζωντανοί, νὰ φύγουν μὲ τὴ βάρκα ποὺ μᾶς ἀπομένει καὶ μὲ μερικὲς σχεδίες ποὺ μποροῦμε νὰ φτιάσουμε.

» Πρὶν ξεκινῆστε, θὰ διατάξετε νὰ γεμίσουν ὅλα τὰ κανόνια καὶ νὰ στήσουν ἀρκετὰ τουφέκια στὶς πολεμίστρες. Ἔτσι ἕνας ἄνθρωπος, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ, θὰ μπορῆ νὰ πυροβολῆ τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν ὑποπτευθοῦν οἱ Ἰνδοὶ πῶς φεύγετε καὶ νὰ μὴ σᾶς κυνηγήσουν.

— Καὶ ποιὸς θἆνε αὐτὸς ποὺ θὰ θυσιασθῆ ἔτσι ἡρωϊκά;

— Ἐγώ, κύριε διοικητά! Ὕστερα, μόλις οἱ ἐχθροὶ πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ φρούριο, θὰ βάλω φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ θὰ τὸ τινάξω στὸν ἀέρα!

Ὁ συνταγματάρχης ἀγκάλιασε μὲ συγκίνησι τὸν ὑπολοχαγὸ καὶ πῆγε ἔπειτα νὰ δώση τὶς ἀπαιτούμενες διαταγές.

Πολλοὶ στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ προσφέρθηκαν ν' ἀντικαταστήσουν τὸ Μάρλοου στὴν ὑπερτάτη θυσία του. Ἀλλὰ ἡ πρότασί τους δὲν ἔγινε δεκτή...

— Γιατὶ τὸ κάνετε, αὐτό; ρώτησε ἡ Ἐλίζαμπετ τὸ νέο. Στὴν ὄψι καὶ στὴ φωνή της ὑπῆρχε κάτι τὸ σκληρό, τὸ ἐχθρικό...

— Γιατὶ εἶν' ἀνάγκη, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀποφεύγοντας τὴ ματιά της. Ἐφόσον τὸ φρούριο εἶνε πιὰ χαμένο, πρέπει νὰ σωθοῦν οἱ ὑπερασπιστές του.

— Μήπως... θέλετε νὰ σώσετε ἰδίως... ἕνα πρόσωπο;

Ὁ Μάρλοου γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν ἀπαντήση.

Ἀφοῦ ἑτοιμάστηκαν οἱ σχεδίες καὶ ρίχτηκαν στὸ ποτάμι, ἡ φρουρὰ ἐπιβιβάσθηκε σ' αὐτές. Στὴ βάρκα μπῆκαν ἡ κ. Λιούϊς μὲ τὴν κόρη της καὶ τρεῖς τέσσερες ἀξιωματικοί. Ὁ συνταγματάρχης βρισκόταν ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες του.

Ἦταν σκοτάδι ἀκόμη. Σὲ μιὰ ὥρα ὅμως θὰ ξημέρωνε, καὶ τότε οἱ «Πάθαν» θὰ ἐπιχειροῦσαν, ὅπως συνήθως, νέα ἐπίθεσι κατὰ τοῦ φρουρίου.

Ἡ βάρκα κι' οἱ σχεδίες ἀπομακρύνθηκαν ἀθόρυβα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε μείνει καθισμένος σὲ μιὰ πέτρα.

— Εἶμαι μόνος! φώναξε ἔξαφνα. Σὲ λίγο θὰ τελειώσουν ὅλα... Θὰ πεθάνω... καὶ θὰ πάψω νὰ ὑποφέρω!

— Ὑποφέρετε λοιπὸν πολύ; ψιθύρισε μιὰ γλυκειὰ φωνὴ κοντά του.

Ὁ νέος γύρισε ἀπότομα κι' ἔμεινε κατάπληκτος. Ἔβλεπε ἀντίκρυ του τὴν Ἐλίζαμπετ!

— Σεῖς!... Σεῖς ἐδῶ!... τραύλισε.

— Ναί, ἐγώ! Μάντεψα ὅ,τι δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν οἱ ἄλλοι.. Μ' ἀγαπᾶτε ἀπελπισμένα, τὸ ξέρω. Γιὰ τὴ δική μου ἰδίως σωτηρία ἐνδιαφερθήκατε. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶμαι τώρα ἐδῶ, κοντά σας, ἀποφασισμένη νὰ πεθάνω μαζί σας... Δὲν ξέρω ἂν σᾶς ἀγαπῶ... Ὁπωσδήποτε βρίσκομαι ἐδῶ, καταδικασμένη κι' ἐγώ!

» Ἡ μητέρα μου θὰ πιστεύη πὼς πέρασα στὴ σχεδία τοῦ πατέρα μου, γιὰ μεγαλείτερη ἀσφάλεια. Ἐκεῖνος πάλι θὰ μὲ νομίζη στὴ βάρκα, μὴ ξέροντας ὅτι βγῆκα ἀπ' αὐτὴν λίγες στιγμὲς πρὶν ξεκινήσουμε... Ὅταν θ' ἀντιληφθοῦν τὴν ἐξαφάνισί μου, θὰ φαντασθοῦν πὼς ἔπεσα τυχαίως στὸ ποτάμι καὶ πνίγηκα.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζη πρὸς τὴν ἀνατολή.

— Σὲ λίγο, ὅλο τὸ φρούριο θἆνε ἕνα ἐρείπιο! εἶπε ὁ Μάρλοου. Συχωρέστε με, μίς, δὲν μπορῶ νὰ κάμω τίποτε γιὰ νὰ σᾶς σώσω. Κι' ὅμως θὰ ξανάδινα εὐχαρίστως τὴ ζωή μου γιὰ σᾶς!

Ἡ κοπέλλα τὸν πλησίασε τότε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἀκούστηκαν ἔξαφνα πυροβολισμοί. Οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν ἀρχίσει ἐνωρίτερα τὴν ἐπίθεσι. Ὁ Μάρλοου ἄρχισε νὰ τρέχη στὰ προετοιμασμένα τουφέκια καὶ κανόνια... Ἀφοῦ κατανάλωσε καὶ τὸ τελευταῖο βλῆμα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη. Ἔπρεπε νὰ κρατήση τὸ λόγο του!...

Ἔξαφνα ὅμως ἄκουσε ἕνα μακρυνὸ θόρυβο. Καί, μὲ τὸ ἐξασκημένο αὐτί του, κατάλαβε ὅτι ἔφταναν ἐπιτέλους οἱ ἐνισχύσεις!...

Ἄρχισαν νὰ δουλεύουν ὁλόγυρα τὰ τουφέκια καὶ τὰ πολυβόλα. Οἱ «Πάθαν» διασκορπίσθηκαν, ἀποδεκατίσθηκαν, αἰχμαλωτίσθηκαν. Κι' οἱ νεοφερμένοι μπῆκαν στὸ φρούριο, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν μόνο ἕνας ὑπολοχαγὸς καὶ μιὰ κοπέλλα, χαιρετῶντας μ' ἐνθουσιασμὸ τὴ σωτηρία τους καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς εὐτυχίας τους!

Ἡ θυσία τοὺς ἕνωσε ἀδιάσπαστα.

Μ. ΓΚΛΑΝΤΕΛ

Δολοφονία ΣΤΟ ΚΟΓΚΟ

Οἱ φρικιαστικὲς συνήθειες τῶν «ἀνθρώπων - λεοπαρδάλεων»

Ὅταν ὁ ταγματάρχης Ντεραίν, ὁ παληὸς κι' ἔμπειρος αὐτὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἀποικιακῆς ἀστυνομίας, μὲ προσκάλεσε γιὰ ἕνα κυνῆγι τῶν «ἀνθρώπων — λεοπαρδάλεων», δὲν φανταζόμουν ποτὲ τὶς δυνατὲς συγκινήσεις καὶ τὴ φρίκη ποὺ θὰ δοκιμάζαμε σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια...

Εἶχε φτάσει στὴ Στανλεϋβὶλ — τὴν πρωτεύουσα τοῦ Βελγικοῦ Κογκὸ — ἡ εἴδησις ὅτι ἕνα παιδάκι 7 ἐτῶν σὲ κάποιο χωριὸ τῆς ζούγκλας, εἶχε δολοφονηθῆ ἄγρια ἀπ' τοὺς «ἀνθρώπους - λεοπαρδάλεις». Οἱ φανατικοὶ αὐτοὶ κακοῦργοι τοῦ εἶχαν βγάλει τὰ μάτια μὲ τ' ἀτσαλένια νύχια τους καὶ τοῦ εἶχαν ἀνοίξει τὸ λαιμό, ἀπ' τὸ πηγοῦνι ὡς τὸ στῆθος!

Σὰν ρεπόρτερ μιᾶς νοτιαφρικανικῆς ἐφημερίδας, ἤξερα ἤδη αὐτὴ τὴ σατανικὴ μυστικὴ ἑταιρεία ἀπ' τὴν ἀνατριχιαστικὴ δρᾶσι της. Τὰ μέλη της φορᾶνε δέρματα λεοπαρδάλεως, στερεώνουν μὲ κρίκους στὰ δάχτυλά τους κάτι «νύχια» μετάλλινα, μυτερά, κι' ἐπιχειροῦν νυκτερινὲς ἐπιδρομὲς στὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ σκοτώσουν περὶ τοὺς 400 ἰθαγενεῖς κάθε χρόνο. Στὶς καννιβαλικὲς τελετές των, κόβουν καὶ τρῶνε τὰ στήθη τῶν γυναικῶν, ἢ βγάζουν τὰ μάτια τῶν μικρῶν παιδιῶν!

Ἡ βελγικὴ ἀστυνομία τοὺς κυνηγάει, ἀπὸ 100 χρόνια τώρα. Σπάνια ὅμως κατορθώνει νὰ συλλάβῃ ἕνα ἀπ' αὐτούς, γιατὶ οἱ ἁπλοϊκοὶ ἰθαγενεῖς τοὺς θεωροῦν προικισμένους μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τοὺς προδώσουν.

Ὡστόσο, ὁ ταγματάρχης Ντεραὶν ἔλπιζε ὅτι θἄπιανε, ὄχι μόνο τὸ στυγερὸ δολοφόνο τοῦ παιδιοῦ, ἀλλὰ κι' ὅλους τοὺς ἄλλους «ἀνθρώπους-λεοπαρδάλεις» μιᾶς περιοχῆς ποὺ ἐθεωρεῖτο τὸ πιὸ ἀπρόσιτο φρούριό τους, κι' ὅτι θὰ λύτρωνε ἐπὶ τέλους τοὺς ἰθαγενεῖς ἀπ' τὴν τρομοκρατία τους.

Εἶχε καταστρώσει ὁλόκληρο σχέδιο γι' αὐτό: Πρὸ 4 μηνῶν, εἶχε βρῆ ἕνα ἰθαγενῆ, ποὺ δέχθηκε νὰ εἰσχωρήσῃ στὴ φοβερὴ ὀργάνωσι ὡς κατάσκοπος. Ἦταν ὁ Νάμπι, ἕνας γιγαντόσωμος μαῦρος, εἰσπράκτωρ τῶν φόρων τῆς περιφερείας, καὶ κατοικοῦσε ἀκριβῶς στὸ χωριὸ ὅπου εἶχε γίνει ἡ δολοφονία τοῦ παιδιοῦ.

Ὅταν φτάσαμε στὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κουραστικὸ ταξεῖδι μέσ' ἀπ' τὴ ζούγκλα, βρήκαμε τὸ χωριὸ ἔρημο, σὰν ἐγκαταλελειμένο. Ξαφνικά, μιὰ γυναῖκα, ποὺ καθόταν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, ἀκίνητη σὰν ἄγαλμα, σηκώθηκε βλέποντάς μας κι' ἄρχισε ἕνα σπαρακτικὸ μοιρολόγι. Συγχρόνως, προχωροῦσε σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μας, κρατῶντας στὰ χέρια της τὸ μισοαποσυντεθειμένο πτῶμα τοῦ παιδιοῦ της! Στὴ θέσι τῶν ματιῶν του ἔχασκαν δυὸ βαθειὲς κόκκινες τρύπες, κι' ἡ φριχτὴ πληγὴ τοῦ λαιμοῦ του ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ μεγάλες πράσινες μυῖγες... Εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

Ἡ τραγικὴ μητέρα σταμάτησε μπροστὰ στὸν ταγματάρχη, κυττάζοντάς τον μὲ μιὰν ἔκφρασι ἀπελπισίας... Μόλις συνῆλθε ἀπ' τὴν ταραχὴ τῆς πρώτης στιγμῆς, ὁ Ντεραὶν διέταξε τοὺς ἔξη ἄνδρες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν νὰ τοῦ φέρουν τοὺς προεστοὺς τοῦ χωριοῦ, ποὺ εἶχαν κρυφτῆ στὶς καλύβες τους.

Ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε ἀμέσως. Δέκα ἢ δώδεκα γηραλέοι μαῦροι πλησίασαν σιγὰ - σιγά, σὰν φοβισμένα ζῶα. Ὁ ἀρχηγός τους μᾶς καλοσώρισε, ἀποφεύγοντας ὅμως νὰ μᾶς κυττάξῃ. Ὅταν ὁ ταγματάρχης τὸν ρώτησε γιὰ τὸ ἔγκλημα, ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε τίποτα...

Ἐπειδὴ εἶχε πιὰ βραδυάσει, ὁ Ντεραὶν ἀποφάσισε ν' ἀρχίσῃ τὴν ἄλλη μέρα τὶς ἐνέργειές του. Περίμενε ἄλλωστε τὴ μυστικὴ ἀναφορὰ τοῦ κατασκόπου του.

Πραγματικά, ἀργὰ τὴ νύχτα, ὁ Νάμπι γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὴν καλύβα ὅπου εἴχαμε ἐγκατασταθῆ. Ἦταν πανύψηλος, γεροδεμένος, σὰν μαῦρο ἄγαλμα.

Ἀφηγήθηκε πῶς εἶχε γίνει δεκτὸς στὴ μυστικὴ ὀργάνωσι καὶ πῶς εἶχε ὑποστῆ καρτερικὰ τὶς σκληρὲς κι' ἐπικίνδυνες δοκιμασίες τῆς μυήσεως. Πρόσθεσε ὅμως μὲ συντριβὴ ὅτι δὲν ἤξερε τὸ δολοφόνο τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ ἔπρεπε νὰ περάσουν «πολλὰ φεγγάρια» γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ταυτότητα τῶν ἄλλων μελῶν τῆς μυστικῆς ἑταιρείας.

Ὁ ταγματάρχης τὸν παρηγόρησε γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ὅταν μείναμε μόνοι, μοῦ εἶπε μ' ἀπογοήτευσι:

— Θὰ μιλήσω αὔριο σ' ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ... μὰ ἔτσι, γιὰ τοὺς τύπους, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πῶς δὲν θὰ βγῇ τίποτα! Ἔπειτα θὰ ἐπιστρέψουμε.

Ὅταν ξημέρωσε, εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Ἡ χαροκαμένη μητέρα καθόταν σταυροπόδι στὴν πρώτη σειρά, πάντοτε μὲ τὸ νεκρὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά της. Οἱ προεστοὶ κάθησαν χωριστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἀνάμεσά τους ἦταν κι' ὁ Νάμπι. Τὸ ἀξίωμά του τοὔδινε δικαίωμα σ' αὐτὴ τὴν τιμητικὴ διάκρισι.

Ὁ Ντεραὶν τοὺς μίλησε στὴ γλῶσσα τους, λακωνικά, χωρὶς πολλὰ λόγια ἢ χειρονομίες. Τοὺς εἶπε ὅτι οἱ «ἄνθρωποι - λεοπάρδαλεις» δὲν ἦσαν καθόλου ὑπερφυσικὰ πλάσματα, ἀλλὰ μόνον ἄνανδροι κακοῦργοι, κι' ὅτι εἶχαν ὅλοι ὑποχρέωσι νὰ καταθέσουν ἐναντίον τους γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη.

Ἐνῷ μιλοῦσε ὁ ταγματάρχης, ἐγὼ κύτταζα ἀφηρημένα τὴ μητέρα τοῦ θύματος. Ξαφνικὰ λοιπόν, τὴν εἶδα νὰ γουρλώνῃ τὰ μάτια της, νὰ πετιέται ὄρθια καὶ νὰ δείχνῃ μὲ τὸ δάχτυλο τὸ Νάμπι!

— Αὐτός!... οὔρλιασε σὰν τρελλή. Αὐτὸς εἶναι ὁ φονηᾶς τοῦ γυιοῦ μου!...

Ὁ ταγματάρχης σώπασε. Τὰ μάτια ὅλων καρφώθηκαν στὸ Νάμπι. Ἐκεῖνος κυριεύθηκε ἀπὸ πανικό, ἄρχισε νὰ τρέμῃ... καὶ ὡμολόγησε τὴν ἐνοχή του!

Ἡ δίκη του ἔγινε μὲ συντομία. Καταδικάσθηκε σὲ θάνατο κι' ἐκτελέσθηκε μὲ τουφεκισμό, κι' ὄχι μὲ ἀπαγχονισμὸ — γιατὶ οἱ ἰθαγενεῖς ἤθελαν νὰ ἰδοῦν νὰ τρέχῃ αἷμα, γιὰ νὰ πεισθοῦν πῶς πέθανε!

Ὅπως μοῦ ἐξήγησε κατόπιν ὁ Ντεραίν, στὸ ταξεῖδι τοῦ γυρισμοῦ μας, οἱ «ἄνθρωποι - λεοπαρδάλεις» εἶχαν ἐξαναγκάσει τὸ «νεοφώτιστο» Νάμπι νὰ σκοτώσῃ τὸ παιδὶ καὶ νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια. Ἂν δὲν ὑπήκουε, θὰ τὸν ἔκαναν κομμάτια.

Πῶς ὅμως ἡ μητέρα τὸν εἶχε ἀνακαλύψει; Καθὼς σκούπιζε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του μὲ τὴν ἀνάστροφη τοῦ χεριοῦ του, ἐκείνη εἶδε κάτι κόκκινα σημάδια στὸ μέσα μέρος τῶν δακτύλων του. Προέρχονταν ἀπ' τοὺς σφιχτοὺς κρίκους τῶν μετάλλινων νυχιῶν ποὺ εἶχε φορέσει στὰ ἀμάθητα ἀκόμη χέρια του...

Μπροστὰ στὴν ξαφνικὴ κατηγορία τῆς μητέρας, τὰ κλονισμένα νεῦρα του εἶχαν λυγίσει καὶ τἄχε ὁμολογήσει ὅλα, γιὰ νὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἔπρεπε.

ΣΕΛΒΟΝ ΤΖΕΪΜΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Ἰατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9 — 12 καὶ 4 — 6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

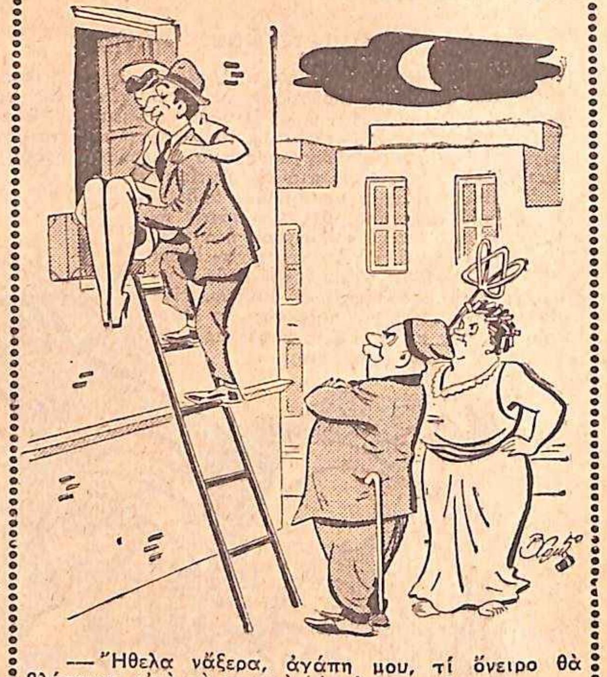

—Ἤθελα νἄξερα, ἀγάπη μου, τί ὄνειρο θὰ βλέπουνε αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ γέροι σου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

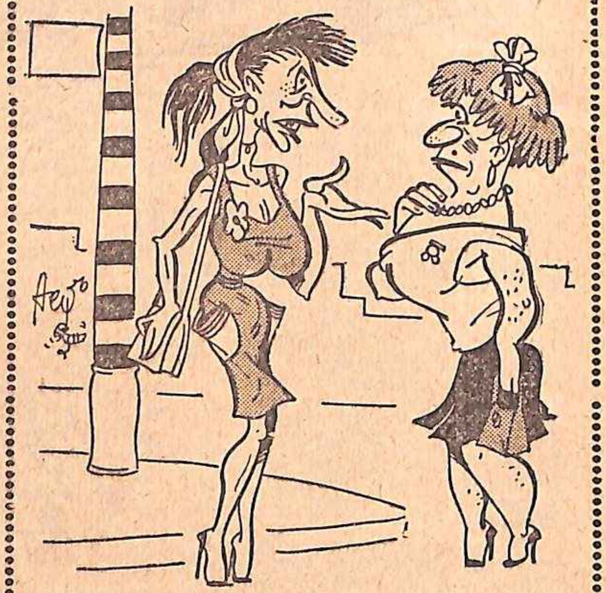

—Ἀλήθεια, Εὐανθία μου, κάθεσαι ἀκόμα ἐκεῖ στὴν... Πλατεία Ἀγάμων;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

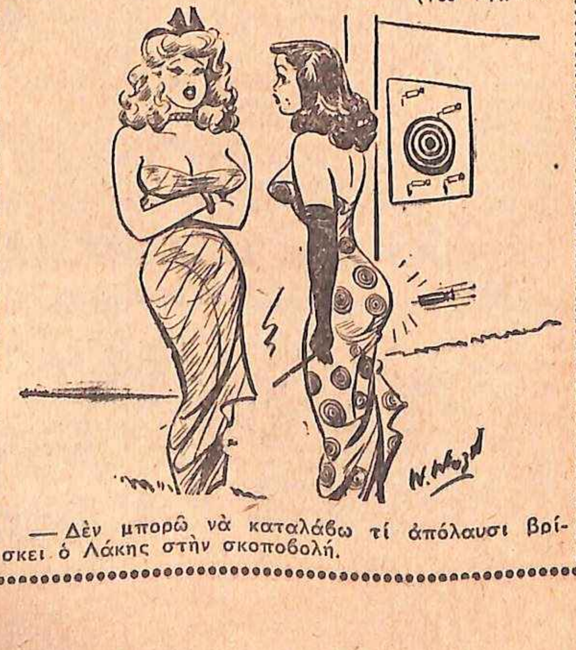

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἀπόλαυσι βρίσκει ὁ Λάκης στὴν σκοποβολή.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἐπιστροφή

— Μπῆκε τὸ φθινόπωρο, γυναῖκα, καὶ μᾶς βρῆκε, πάλι, μόνους...

— Ἔλα, μὴν ἀρχινᾶς, πάλι, τὰ παράπονά σου, γέρο μου... Θάρθῃ τὸ παιδί μας... Τὄγραψε καθαρά: «Φέτος κατὰ τὸ φθινόπωρο θάρθῶ κοντά σας... Σᾶς πόνεσα». Λοιπόν, μὴ στενοχωριέσαι ἄδικα... καὶ χαλᾶς τὴν καρδιά σου...

Ὁ μπάρμπα Σαράντης μένει μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Δέσπω σ' ἕνα φτωχικὸ σπιτάκι λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Τρίπολι, στὰ χτήματά τους. Εἶνε δυὸ ἀγαθὰ γεροντάκια ποὺ ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ τοὺς ἀγαποῦν καὶ τοὺς σέβονται. Τοὺς τρώει ὅμως τὸ μαράζι τοῦ διπλοῦ καϋμοῦ τοῦ γυιοῦ τους: Γιατὶ δὲν τὸν ἔχουν κοντά τους καὶ γιατὶ ἄφησε τὰ χτήματα καὶ πῆγε νὰ γίνῃ θεατρῖνος, τραγουδιστὴς στὴν Ἀθήνα.

Μὰ καὶ μιὰ ἄλλη ἁγνὴ γυναικοῦλα μαραζώνει ἀπὸ τὸν ἴδιο καϋμό: Ἡ Κοῦλα, ποὺ τὸν ἀγαπᾶ ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι καὶ τὸν καρτερεῖ χρόνια τώρα νὰ ξαναγυρίσῃ κοντά της.

— Ὅταν γίνω σπουδαῖος θὰ ξαναγυρίσω νὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου! τῆς εἶχε πῆ, λίγες μέρες πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Καὶ ἡ Κοῦλα ποὺ κοντεύει νὰ γίνῃ τριαντάρα, ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα, τὸν περιμένει μὲ τὴν ἴδια φλόγα τῆς ἀγάπης της, πλάϊ στοὺς δυὸ γέρους, ποὺ βρῆκαν κάποια συντροφιὰ στὴ μοναξιά τους καὶ μιὰ βοήθεια στὶς δουλειές τους.

Ἕνα πρωΐ, ὅμως, ὅλα ἄλλαξαν κι' ἔγιναν χαρούμενα στὸ σπίτι τοῦ μπάρμπα Σαράντη, μὲ μιὰ εἴδησι ποὺ γράψανε οἱ τοπικὲς ἐφημερίδες: «Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης τοῦ τραγουδιοῦ συμπολίτης μας Βάσος Σαράντης φθάνει σήμερον στὴν πόλι μας μὲ τὸ μουσικὸ θίασό του γιὰ νὰ δώσῃ μερικὲς παραστάσεις... κ.λ.π.». Καὶ δίπλα στὴν εἴδησι αὐτὴ μιὰ φωτογραφία τοῦ Βάσου.

Ἡ Κοῦλα χαϊδεύοντας τὴ φωτογραφία διαβάζει στοὺς γέρους τὴν εἴδησι. Οἱ δυὸ γέροι κλαῖνε ἀπὸ τὴ χαρά τους. Θὰ τὸν ξανάβλεπαν, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια; Καλὰ τὄλεγαν πὼς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς ξεχάσῃ τὸ μονάκριβό τους ἀγόρι...

Καὶ ἡ Κοῦλα, τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της ξεσκονίζει, σιγυρίζει, στολίζει τὸ σπίτι μὲ λουλούδια καὶ στρώνει τὰ καλύτερα στρωσίδια τῆς προίκας της.

Τὸ γέρικο μοναχικὸ σπιτάκι ἔχει πάρει τώρα μιὰ χαρούμενη ὄψι.

Ὁ θίασος ἔφτασε στὴν Τρίπολι, πέρασαν δυὸ μέρες, μὰ ὁ Βάσος δὲν φάνηκε στὸ σπίτι καὶ ἡ κυρὰ Δέσπω πῆρε τὸ δρόμο ἀπὸ τὰ χτήματα ἔξω γιὰ τὴν πόλι.

— Στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Ἄρεως» μένουν ὅλοι οἱ ἠθοποιοί, τῆς εἶπαν.

Κι' ἐκεῖ τὸν βρῆκε.

— Δέκα ὁλόκληρα χρόνια, τοῦ λέει, εἶχες νὰ μᾶς δῇς. Πῶς ἄλλαξες παιδί μου, ἐσὺ ποὺ ἤσουνα τόσο καλός; Ἀφοῦ δὲν ἤθελες νὰ μᾶς δῇς, δὲν μποροῦσες τουλάχιστον νὰ μᾶς γράφῃς πιὸ ταχτικά;

Αὐτὰ τοὔλεγε ἡ μητέρα του καὶ τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της μὲ λαχτάρα κλαίγοντας. Ἐκεῖνος τὴ φιλεῖ. Ἡ συγκίνησι τοῦ κόβει τὴ μιλιὰ καὶ μόλις μπορεῖ νὰ ρωτήσῃ:

— Καὶ ὁ πατέρας;

— Ὁ καϋμένος ὁ γέρος!... Εἶχε ἀπελπιστῆ πιά. Παραβάρυνε ἀπὸ τὸν καϋμό του καὶ δὲν τὸν βαστοῦσαν τὰ πόδια του γιὰ δρόμο... Νὰ ἤξερες πόσο τὸ μετάνοιωσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ φάνηκε τόσο σκληρὸς μαζί σου... Μά, ἦταν ποὺ σ' ἀγαποῦσε, παιδί μου, καὶ δὲν ἤθελε νὰ σ' ἀποχωριστῆ. Μήπως εἴχαμε κι' ἄλλο παιδί; Ἔπειτα... ὅ,τι ἔχουμε δικά σου εἶνε... Θὰ στἄδινα νὰ πᾶς νὰ σπουδάσῃς... Μὰ σὺ ἔφυγες ξαφνικὰ τὴν ἴδια νύχτα...

Τὴ συζήτησι μάννας καὶ γυιοῦ τὴ διέκοψε ὁ ἐρχομὸς στὸ δωμάτιο μιᾶς νέας γυναῖκας.

— Ἔλα, Βάσο! Θ' ἀργήσουμε γιὰ τὶς πρόβες, τοῦ εἶπε καὶ κύτταξε μὲ περιφρόνησι τὴ γρηὰ χωριάτισσα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἀκόμα.

— Νὰ σοῦ συστήσω, Καίτη, τὴ μητέρα μου.

— Χαίρω πολύ... Μὰ δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ πὼς ἔχεις μητέρα...

Ὁ Βάσος δὲν τῆς ἀπάντησε, μόνο δάγκωσε τὰ χείλη του, ἐνῷ ἡ καημένη ἡ γρηοῦλα τὸν κυττοῦσε δακρυσμένη.

— Ε, νὰ φύγω, τώρα, παιδί μου γιὰ νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου, τραύλισε θλιμμένα.

Καὶ ὕστερα πρόσθεσε:

— Ἔλα, παιδί μου κι' ὡς τὸ σπίτι νὰ δῇς καὶ τὸ γέρο νὰ μὴν πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καϋμό του. Ἔλα, νἄχῃς τὴν εὐχή μου!

— Ναί, ναί, μητέρα, θάρθῶ. Ἀπόψε κι' ὅλας μόλις τελειώσῃ ἡ παράστασι.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του τὴ ρώτησε:

— Ἡ Κοῦλα τί κάνει, μητέρα; Μὲ θυμᾶται καμμιὰ φορά;

— Σὲ θυμᾶται, γυιέ μου, καὶ σὲ περιμένει...

★

Ὁ Βάσος συγκινημένος, τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ τοῦ ἔκαναν οἱ συμπολῖτες του βγῆκε ξανὰ στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ. Καὶ τότε μόνο εἶδε πὼς σὲ δυὸ ἀπὸ τὰ μπροστινὰ καθίσματα καθόντανε ἡ μητέρα του μὲ τὴν Κοῦλα, ποὺ εἶχε στηλωμένα σ' αὐτὸν τὰ δακρυσμένα της μάτια.

Μπαίνοντας στὸ καμαρίνι του βρῆκε τὴν Καίτη:

— Θὰ φᾶμε ἀπόψε μαζί, Βάσο; Θέλω νὰ εἴμαστε μόνοι οἱ δυό μας. Νὰ πᾶμε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο.

— Ὄχι, Καίτη. Ἀπόψε θὰ πάω στοὺς γέρους μου. Ἔχω τόσα χρόνια νὰ τοὺς δῶ...

— Ὅπως θέλεις, τοῦ ἀπάντησε ψυχρά, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὸ θυμό της.

Καὶ παίρνοντας τὸ πιὸ προκλητικό, εἰρωνικὸ χαμόγελο πρόσθεσε:

— Πολὺ συγκινητικὴ αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀγάπη σου γιὰ τοὺς γέρους!... Δὲν σοῦ φαίνεται; Ἐκτὸς ἂν εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἀσήμαντο κορίτσι, ποὺ εἶδα, μὲ τὴ μητέρα σου καὶ ξύπνησε μέσα σου παληοὺς καϋμούς...

Πειραγμένος ὁ Βάσος ἀπὸ τὸ φαρμακερό, εἰρωνικό της ὕφος τῆς ἀπάντησε κυττάζοντάς την στὰ μάτια:

— Τὸ μάντεψες σωστά... Ἔτσι εἶνε... Αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο κορίτσι ποὺ φύλαξε ὅλη τὴν ἁγνὴ ἀγάπη της γιὰ μένα ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, φαίνεται πὼς θὰ μὲ κρατήσῃ γιὰ πάντα κοντά του. Τί τὰ θέλεις, Καίτη, κάθε ἄνθρωπος, καὶ περισσότερο ἕνας καλλιτέχνης, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπη μιᾶς τρυφερῆς, γλυκειᾶς, ἀσήμαντης ἔστω γυναικούλας. Κι' αὐτὴ τὴ βρῆκα γιὰ πάντα!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Περασμένα μεγαλεῖα... ΤΩΝ ΚΟΥΜΠΙΩΝ

Γιατὶ τὰ γυναικεῖα φορέματα κουμπώνουν ἀριστερὰ

Ἕνα πρᾶγμα ποὺ θὰ πρέπει νὰ σᾶς ἔχῃ κάμει ἀσφαλῶς ἐντύπωσι εἶναι τὸ γιατὶ τὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματα κουμπώνουν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ γυναικεῖα πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἁπλὸ καπρίτσιο; Ὄχι ἀπαντοῦν οἱ σύγχρονοι ἐρευνηταί, ποὺ βλέπουν σ' αὐτὴ τὴ συνήθεια μιὰ ἐπὶ πλέον ἀπόδειξι τῆς κατωτερότητος τῆς γυναῖκας ἀπέναντι τοῦ ἀνδρός.

Πέστε σ' ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἔχει γνώσεις σχεδίου, νὰ σᾶς φτιάξῃ ἕνα πρόσωπο προφίλ. Θὰ τὸ σχεδιάσῃ πρὸς τὰ ἀριστερά. Κι' ἂν ἐπιμείνετε νὰ τὸ σχεδιάσῃ πρὸς τὰ δεξιά, θὰ ἰδῆτε ὅτι θὰ κοπιάσῃ πολὺ γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ. Ἕνας σχεδιαστὴς ἢ ἕνας ζωγράφος, ἀντίθετα, σχεδιάζει μὲ μεγαλύτερη εὐκολία τὰ ἀνθρώπινα πρόσωπα πρὸς τὰ δεξιὰ παρὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Δεύτερο παράδειγμα: Ὅλοι οἱ προωδευμένοι λαοὶ γράφουν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἐνῷ ἐκεῖνοι ποὺ καθυστέρησαν στὸ δρόμο τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως οἱ Ἄραβες, γράφουν ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά.

Οἱ ἐπιστήμονες μᾶς λένε, λοιπόν, ὅτι κι' οἱ πρῶτες γυναῖκες ποὺ χρησιμοποίησαν κουμπιὰ τὰ ἔβαλαν ἀριστερά, ὄχι γιὰ νὰ ξεχωρίσουν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ἀλλὰ γιατὶ τὸ κούμπωμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἦταν πιὸ σύμφωνο μὲ τὴ φυσικὴ ἀδεξιότητά τους καὶ τὴν πνευματική τους κατωτερότητα. Ἔκτοτε, ἡ συνήθεια αὐτὴ παραμένει ὡς τώρα.

Τὰ κουμπιά, ἐξ ἄλλου, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἱστορία τους. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα κεφάλαιά της εἶναι ὅτι κάποτε ἀπειλήθηκε πόλεμος ἐξ ἀφορμῆς των.

Αὐτὸ ἔγινε κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 14ου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Ἄγγλοι ράφτες ἐγκαινίασαν τὴ μόδα τῶν κουμπιῶν ποὺ ἦταν φτιαγμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα μὲ τὸ ὑπόλοιπο ἔνδυμα κι' ἡ μόδα αὐτὴ πέρασε γρήγορα καὶ στὴ Γαλλία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, ζημιώθηκαν οἱ Γάλλοι κατασκευασταὶ κουμπιῶν, ποὺ ἀποτελοῦσαν μιὰ ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες συντεχνίες. Γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ συμφέροντά των, ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἀπαγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴ ντυμένων κουμπιῶν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ἡ κυβέρνησις τοῦ Λονδίνου ἔσπευσε τότε ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσαγωγὴ γαλλικῶν κρασιῶν καὶ μεταξωτῶν. Ἀπαντώντας σ' αὐτὸ τὸ μέτρον, ὁ Βασιλεὺς Ἥλιος ἀπαγόρευσε στὰ ἀγγλικὰ πλοῖα νὰ προσεγγίζουν σὲ γαλλικοὺς λιμένες. Ἀμέσως ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις διάταξε τοὺς Γάλλους ὑπηκόους νὰ ἐγκαταλείψουν, σὲ ὡρισμένη προθεσμία, τὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος.

Ἔτσι, τὰ πράγματα ἐξελίσσονταν μοιραῖα πρὸς πόλεμο. Ἀλλ' εὐτυχῶς βρέθηκε, στὸ τέλος, μιὰ συμβιβαστικὴ λύσις κι' ὁ «πόλεμος τῶν κουμπιῶν» δὲν ἔγινε.

Γιὰ πολὺν καιρό, τὰ κουμπιὰ ἦταν εἶδος πολυτελείας. Τὰ ἔφτιαναν ἀπὸ χρυσάφι, ἐλεφαντοστοῦν καὶ πολυτίμους λίθους. Ἕνα διάταγμα ποὺ ἐξεδόθη, μάλιστα, στὴν Οὐγγαρία ὥριζε τὸ μέγεθος καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν σειρῶν ποὺ μποροῦσε νὰ βάλῃ κανεὶς στὸ ἔνδυμά του, ἀνάλογα μὲ τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας του, τὸ ἀξίωμα ποὺ κατεῖχε κλπ. Παρόμοιο διάταγμα εἶχε ἐκδοθῆ κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα καὶ στὴν Ἀγγλία.

Στὴ Γαλλία, ἐξ ἄλλου, ἐπεκράτησε γιὰ ἕνα διάστημα ἡ γελοία μόδα γιὰ τοὺς ἄντρες νὰ βάζουν κουμπιὰ στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς περισκελίδος των. Οἱ αὐλικοὶ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ πολυτίμους λίθους κι' ὁ περίφημος στρατάρχης Μπασσομπιέρ, ποὺ ἔπαιξε ρόλο Δὸν Ζουὰν στὴν ἐποχή του, συνήθιζε νὰ βάζῃ στὸ μέρος αὐτὸ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ ρουμπίνια.

Ἱστορικὰ ἔχουν μείνει τὰ κουμπιὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Βούκιγχαμ. Τὸ ἐσωκάρδιο ποὺ φοροῦσε, ὅταν ἐπισκέφθηκε τὴ Γαλλικὴ Αὐλή, στολιζόταν μὲ μιὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ 12 κουμπιά, ποὺ ἦταν τὸ καθένα ἕνα μεγάλο διαμάντι.

Τὰ κουμπιὰ στὰ μανίκια φαίνεται ὅτι ἐγκαινιάσθηκαν ἀπὸ τὸ Μεγάλο Φρειδερῖκο τῆς Πρωσσίας. Οἱ στρατιῶτες, μετὰ τὸ φαγητό τους, συνήθιζαν νὰ σκουπίζουν τὰ χείλη τους μὲ τὰ μανίκια τους κι' ἔτσι λέκιαζαν τὶς πολυτελεῖς στολὲς ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ κράτος. Ὁ Φρειδερῖκος διάταξε, τότε, νὰ τοποθετηθοῦν κουμπιὰ στὰ μανίκια, γιὰ νὰ τοὺς ἐμποδίζουν καὶ νὰ τοὺς κάμουν νὰ ξεχάσουν τὴν κακὴ συνήθεια ποὺ εἶχαν ἀποκτήσει. Τὰ κουμπιὰ αὐτὰ τοποθετήθηκαν ἀρχικὰ στὸ ἐπάνω μέρος. Ἀλλά, μὲ τὸν καιρό, μετατοπίσθηκαν κι' ἔφτασαν στὸ ἐξωτερικὸ μέρος τοῦ μανικοῦ, ὅπου βρίσκονται καὶ σήμερα.

Ἐξωτικὲς ἱστορίες

ΖΟΥΛΑΪΚΑ

Ὁ ἰθαγενὴς φύλαρχος Ἀλμανὶ Μπουρὲ τρία πράγματα ἀγαποῦσε στὸν κόσμο: Τὴ Ζουλάϊκα, τὸ ἄλογό του καὶ τὴν ἔρημο μὲ τὶς ἀμμοθύελλες καὶ τοὺς κινδύνους της.

Πόσο τὴν ἀγαποῦσε τὴ Ζουλάϊκά του ὁ Ἀλμανί!... Πόσο λάτρευε τὰ τσαχπίνικα μάτια της ποὔμοιαζαν μὲ τοῦ ἐλαφιοῦ καὶ πετοῦσαν φλόγες, ποὺ τοῦ ἔκαιγαν τὴν καρδιά! Πόσο λαχταροῦσε ὅταν ἦταν μακρυά της, τὴ δροσερὴ φωνή της, τὸ χορό της ποὺ τὸν ξετρέλλαινε, τὸ κορμί της ποὺ τὸ λύγιζε σὰν ἀγριόγατα καὶ τοῦ ξύπναγε τόσες ἐπιθυμίες!...

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ φλογερὰ φιλιὰ ἡ Ζουλάϊκα τοὔλεγε:

— Εἶσαι ὁ ἀγαπημένος μου, ὁ κύριος τῆς ἡμέρας μου καὶ τῆς νύχτας! Τὰ φιλιά σου, Ἀλμανί, εἶναι πιὸ γλυκὰ κι' ἀπ' τοῦ κουρμᾶ τὸ μέλι!...

Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ οὔτε ἡ Ζουλάϊκα, οὔτε κανένας ἄλλος τὸν περίμενε ὁ Ἀλμανὶ Μπουρὲ γύρισε ξαφνικὰ στὸ χωριὸ καὶ κουκουλωμένος μὲ τὸ ἄσπρο μπουρνοῦζι τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ σπίτι τῆς ἀγαπημένης του.

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ἡ Ζουλάϊκα δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Βρῆκε μονάχη τὴ σκλάβα της Σίβα κι' ἔμαθε ἀπ' αὐτὴ πὼς ἡ πολυαγαπημένη του πήγαινε, ὅταν αὐτὸς ἔλειπε, καὶ συναντοῦσε τὸ Μπὲν - Φαντοῦ, ποὔχε ἕνα μαγαζάκι κι' ἀκόνιζε τὶς χάρμπες (μαχαίρια) τῶν περαστικῶν.

Ὡστόσο ὁ Ἀλμανὶ δὲν εἶπε καὶ δὲν ἔκανε τίποτε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, γελαστὸς ὅπως πάντα καὶ φορτωμένος δῶρα πέρασε τὴ γεμάτη ἐξωτικὰ λουλούδια αὐλὴ τῆς ἀγαπημένης του καὶ μπῆκε στὸ σπίτι.

Τὴ φορὰ αὐτὴ τὴ βρῆκε ἐκεῖ... Καὶ τί δὲν τῆς κουβάλησε ἐκείνη τὴν ἡμέρα! Κοκκάλινα αὐγὰ γεμᾶτα μόσχο ἀπὸ τὸ Ἰράκ, κεντητὲς κελεμπίες ἀπὸ τὴ Βαγδάτη, χρυσᾶ φλουριὰ τῆς Δαμασκοῦ, κουρμάδες καντιωμένους τοῦ Μαρόκου...

— Ὦ, κόρη τῶν ματιῶν μου! τῆς εἶπε, σὲ λατρεύω!

— Ἥλιε μου!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Ξαναζέστανέ μου τὸ αἷμα ποὺ πάγωσε ὅσο ἤσουνα μακρυά μου...

— Θὰ σοῦ τὸ ξαναζεστάνω μὲ τὰ χάδια μου, ὦ πολυαγαπημένη μου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξαναφύγω ἀπόψε...

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ! τοῦ φώναξε ἡ Ζουλάϊκα. Ἡ καρδιά μου κομματιάζεται σὰν μοῦ λὲς ὅτι θὰ φύγης πάλι.

— Μπορεῖς ὅμως νἄρθης κι' ἐσὺ μαζί μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀλμανί. Δὲν θὰ φύγω μὲ τὸ καραβάνι μου... Φεύγω μόνος μὲ τὴ γκαμήλα μου γιὰ τὸ Γκέμπελ Ἄσφαρ ποὺ ἀπέχει πέντε μέρες ἀπ' τὸ Σάκρι.

— Ἀλμανί μου, ξέρεις πόσο τὸ ἐπιθυμῶ νὰ ἔρθω μαζί σου... Περιμένω ὅμως ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὴ μάνα μου...

— Μὰ θὰ ξαναγυρίσουμε πρὶν γεμίση τὸ φεγγάρι... Θὰ περάσουμε τόσο εὐτυχισμένα... Ἂν ἔρθης, θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα κουτὶ μὲ χίλια ὡραῖα πράγματα, ποὺ μόλις τὰ δῆς δὲν θἄχης τὴ δύναμι νὰ ξεκολλήσης ἀπὸ πάνω τους τὰ μάτια σου!

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούση περισσότερα ἡ Ζουλάϊκα γιὰ νὰ κρεμαστῆ σὰν τρελλὴ στὸ λαιμό του καὶ νὰ ξεχάση τὸν Μπὲν - Φαντοῦ.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ταξιδεύανε μαζί. Ἐκείνη μέσα στὸ καφάσι ποὺ ἦταν στερεωμένο στὴν καμποῦρα τῆς γκαμήλας κι' ἐκεῖνος ἀκολουθῶντας πεζός.

Κάθε τόσο ἡ Ζουλάϊκα ἄνοιγε τὸ κουρτινάκι τοῦ καφασιοῦ καὶ τοὔστελνε μὲ τὸ χέρι της ἕνα φιλί...

Ξαφνικὰ ὁ Ἀλμανὶ σταμάτησε τὴ γκαμήλα κι' ἀνοίγοντας τὸ μπουρνοῦζι του ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτὶ καὶ τὴ χάρμπα του.

— Νὰ τὸ δῶρο ποὺ σοὔταξα, ἀγαπημένη μου! τῆς εἶπε πετῶντας στὰ πόδια της ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ καφάσι τὸ κουτί. Νὰ κι' ἡ χάρμπα μου. Μοῦ τὴν ἀκόνισε σήμερα ὁ Μπὲν - Φαντοῦ... Τὸν ξέρεις τὸν Μπὲν - Φαντοῦ... Ἐκεῖνο τὸ λεβεντόπαιδο τὸν ἀκονιστή...

Ἡ Ζουλάϊκα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Μπὲν-Φαντοῦ χλώμιασε κι' αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά της νὰ τρέμουν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἀλμανὶ ἦταν τόσο γαλήνιο κι' ἡ ματιά του τόσο γλυκειά, ὥστε γρήγορα ἔδιωξε τὸ φόβο ἀπ' τὴ καρδιά της, χαμογέλασε εὐτυχισμένη καὶ ξανάκλεισε τὸ κουρτινάκι τοῦ καφασιοῦ...

Ξαφνικὰ μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ θηρίου ποὺ τὸ σφάζουν ἀντήχησε μέσα στὴν ἔρημο.

Ἡ Ζουλάϊκα εἶχε ἀνοίξει τὸ κουτὶ γιὰ νὰ θαυμάση τὰ δῶρα τοῦ Ἀλμανί. Μόλις ὅμως ἅπλωσε τὸ χέρι της γιὰ νὰ παραμερίση τὰ χρυσόχαρτα ποὺ τὸ σκέπαζαν πάγωσε ἀπὸ τρόμο, γιατὶ εἶδε τὸν ἴδιο τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια της. Σκορπιοὶ κίτρινοι, φαρμακεροὶ σκορπίστηκαν καὶ πετάχτηκαν πάνω στὴν ποδιά της κι' ἄρχισαν νὰ τρέχουν σὲ ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ νὰ τὴν κεντοῦν, ἐνῶ συγχρόνως δύο ἔχιδνες σφύριζαν κι' ἑτοιμαζόντουσαν νὰ χύσουν κι' αὐτὲς μέσα στὸ αἷμα της τὸ δικό τους φαρμάκι.

Τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἡ Ζουλάϊκα προσπάθησε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ καφάσι, ἀλλὰ κατάλαβε πὼς ὁ Ἀλμανὶ τὸ εἶχε φράξει.

Περάσανε μερικὰ λεπτά. Κι' ὅταν οἱ φωνὲς τῆς δυστυχισμένης γυναίκας ἔγιναν ρόγχοι θανάτου, ὁ Ἀλμανὶ ἔλυσε τὸ καφάσι καὶ τὸ ἄφησε νὰ κατρακυλήση κάτω στὴν ἄμμο μὲ τὸ τραγικό του φορτίο.

Ἡ Ζουλάϊκα παράλυτη ἀπὸ τρόμο κι' ἀπὸ τοὺς πόνους δὲν εἶχε πιὰ τὴ δύναμι νὰ μιλήση. Τότε ὁ Ἀλμανὶ πλησιάζοντας τὴ χάρμπα του στὸ λαιμό της, τῆς εἶπε:

— Θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφάλι, πολυαγαπημένη μου, γιὰ νὰ μὴ μπορέση ὁ Ἀλλὰχ νὰ σ' ἁρπάξη ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ νὰ σὲ πάη στὸν οὐρανό του. Εἶναι πιὸ καλὰ γιὰ σένα νὰ μείνης στὴ γῆ, κοντὰ στὸ Μπὲν - Φαντοῦ, ποὺ ξέρει ν' ἀκονίζη τόσο καλὰ μιὰ παληοχάρμπα... Νά, δές!

Καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπὴ ἔκοψε τὸ κεφάλι τῆς πολυαγαπημένης του, ποὺ κύλησε μπρὸς στὰ πόδια του.

. . . .

Σὲ λίγο ὁ Ἀλμανὶ Μπουρὲ γύρισε μόνος στὸ χωριό, καβάλλα στὴ γκαμήλα του, ἥσυχος, μὲ τὴν καρδιὰ ξαλαφρωμένη γιατὶ δὲν τοῦ μένανε πειὰ παρὰ δυὸ πράγματα γιὰ νὰ μοιράζεται τὴν ἀγάπη του: Τὸ ἄλογό του κι' ἡ ἔρημος μὲ τοὺς κινδύνους της.

Ν. ΚΑΖΑΝΟΒΑ

✪✪

Ὁ καυγᾶς γιὰ τὰ πτυελοδοχεῖα

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ντένβερ (Ἀγγλία) διεμαρτυρήθησαν στὴν κυβέρνησι γιὰ τὴν ἀπόφασι τοῦ προϊσταμένου τῶν δικαστηρίων τῆς πόλεως, ποὺ κατάργησε τὰ πτυελοδοχεῖα ἀπὸ τὶς αἴθουσες τῶν συνεδριάσεων. Στὴν ἀναφορά τους χαρακτηρίζουν αὐτὴ τὴν ἀπόφασι ὡς ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἀπειλοῦν ὅτι, σὲ περίπτωσι ποὺ τὰ πτυελοδοχεῖα δὲν ξαναμποῦν στὶς θέσεις τους, δὲν θὰ ξαναπατήσουν τὸ πόδι τους στὶς αἴθουσες τῶν συνεδριάσεων τῶν δικαστηρίων κι' ἔτσι θὰ κάμουν τὶς ἀποφάσεις τους ἄκυρες, ἐφ' ὅσον θὰ ἐκδίδωνται χωρὶς τὴν παρουσία ἀκροατηρίου.

Ἀνατολίτικο χιοῦμορ

Ἡ κουταμάρα

Ὁ Ναστραδὶν Χότζας ἦταν ἕνα βράδυ καλεσμένος στὸ σπίτι ἑνὸς πλουσίου Ἀγᾶ, μαζὶ μ' ἄλλους φίλους τοῦ νοικοκύρη.

Ὅλοι τρώγανε, πίνανε, λέγανε εὔθυμες ἱστορίες καὶ γελοῦσαν μὲ τὴν καρδιά τους. Μόνον ὁ Χότζας ἦταν ἄκεφος καὶ κατσούφης. Μιλιὰ δὲν ἔβγαζε ἀπ' τὸ στόμα του.

Ὁ ἀγᾶς δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἀντιληφθῆ αὐτό. Πλησίασε λοιπὸν τὸ Ναστραδὶν καὶ τοῦ εἶπε:

— Χότζα ἐφέντη, τὶ ἔχεις; Πολὺ κατσούφης εἶσαι, τζάνουμ, τί σοῦ συμβαίνει;

Ἀναστέναξε βαρειὰ ὁ Χότζας.

— Σὲ καλό σου, Χότζα!... Γιατὶ ἀναστενάζεις;

— Θὲς νὰ τὸ μάθης, Ἀγᾶ μου;

— Καὶ τὸ ρωτᾶς; Πές μου ἀμέσως τὶ σοῦ συμβαίνει κι' ἔχασες τὸ κέφι σου;

Ὁ Ναστραδὶν γύρισε τότε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄχ, Ἀγᾶ μου, πῶς νἄχω κέφι ποὺ πλάκωσε ὁ χειμῶνας κι' ἐγὼ οὔτε ξύλα, οὔτε κάρβουνα, οὔτε καὶ τὰ χειμωνιάτικα ροῦχα τῶν παιδιῶν μου κατάφερα νὰ προμηθευτῶ; Μὲ τέτοια χάλια μπορεῖ κανεὶς νἄχη διάθεσι;

Ὁ Ἀγᾶς τὸν διέκοψε:

— Αὐτὸ σ' ἀπασχολεῖ τζάνουμ; Καὶ δὲν πᾶς αὔριο στὸν οἰκονόμο μου νὰ σοῦ τὰ προμηθεύση ὅλα; Κύτταξε νὰ κάνης κέφι, νὰ εὐθυμήση καὶ ἡ παρέα κι' ὅλα θὰ γίνουν.

— Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου, Ἀγᾶ μου;

— Ναί, τζάνουμ. Παιδιὰ εἴμαστε νὰ λέμε ἀστεῖα;

Ὁ Χότζας μὲ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τοῦ Ἀγᾶ βρῆκε τὸ κέφι του καὶ μὲ τὰ διάφορα ἀστεῖα του δημιούργησε εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Τὴ νύχτα ἔμεινε μουσαφίρης τοῦ Ἀγᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα μόλις σηκώθηκε πῆγε καὶ βρῆκε τὸν οἰκονόμο. Κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐντολὴ παρουσιάστηκε στὸν Ἀγᾶ καὶ τοῦ θύμισε τὴ βραδυνή του ὑπόσχεσι.

Ὁ Ἀγᾶς ἄρχισε νὰ γελᾶ.

— Γιατὶ γελᾶς, Ἀγᾶ μου; ἀπόρησε ὁ Ναστραδίν.

Ὁ Ἀγᾶς πνιγμένος ἀπὸ τὰ γέλια δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση.

— Ἀγᾶ μου, σὲ καλό σου, τί ἔπαθες; Θὰ πνιγῆς, νὰ σὲ χαρῶ, ἀπ' τὰ πολλὰ γέλια!...

— Μπρὲ τζάνουμ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, πάνω στὸ κέφι χτὲς τὸ βράδυ εἴπαμε μιὰ κουταμάρα καὶ σὺ τὴν πῆρες στὰ σοβαρά;

Τότε, χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ὁ Χότζας τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τὴν κουταμάρα, Ἀγᾶ μου, δὲν τὴν εἶπες χτὲς τὸ βράδυ, σήμερα τὴ λές!...

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας, Μενελάου 9, Ἀθῆναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ...... Δρχ 180.000
» Ἑξάμηνος .... » 90.000
» Τρίμηνος .... » 45.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάν. Παπαγεωργίου.

Η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ «ΔΕΚΟ»
ΚΕΛΛΕΝ
Σᾶς προσφέρει τὸ καλύτερο ἐφόδιο γιὰ τὸ μέλλον τῶν κοριτσιῶν σας.
Πλατεία Αγ. Ειρηνης 11 Τηλ. 24 263

Ἡ θεὰ Ρέα

Παράξενο διήγημα

Ἔχω ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ φίλντισι ποὺ μοῦ τὸ πούλησε κάποιος Ἰνδός, ἐδῶ καὶ χρόνια, στὴν Κεϋλάνη. Παριστάνει μιὰν ἰνδικὴ θεότητα, τὴ θεὰ Ρέα. Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἐξαιρετικὰ ὡραία, ποὺ στὰ μάτια της ἔχει δυὸ ζαφείρια κι' ἀπ' τὰ αὐτιά της κρέμονται σκουλαρίκια μὲ ρουμπίνια.. Στὸ λαιμό της φορεῖ ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια. Εἶναι, ὅπως εἶπα, πολὺ ὄμορφη: Ἕνα μονάχα εἶναι τὸ μειονέκτημά της: Ἔχει τέσσερα χέρια καὶ τέσσερα πόδια! Μὰ ἂς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι εἶναι θεὰ καὶ μάλιστα παντοδύναμη!...

Πᾶνε σαράντα χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἀπόχτησα τὸ ἄγαλμα αὐτό. Λίγο ἀργότερα, στὴν Κεϋλάνη, στὴν ἑβραϊκὴ συνοικία, γνώρισα τὸν Μάο Σούνγκ. Ἦταν τότε ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τῶν Ἰνδιῶν. Γινήκαμε γρήγορα φίλοι καὶ δὲν χωρζόμαστε. Τρώγαμε καὶ κοιμόμαστε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, μὰ ὁ Μάο Σοὺνγκ κατάφερνε μὲ δυσκολία νὰ συνεννοηθῆ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς.

— Μάο Σούνγκ, τὸν ρώτησα ἕνα πρωΐ, θέλεις νὰ σοῦ βρῶ κανένα διερμηνέα;

— Φυσικά, θέλω. Τὸ ξέρεις ὅτι εἶμαι ἀριστοκράτης καὶ δὲν καταλαβαίνω τὴ διάλεκτο ποὺ μιλᾶνε ἐδῶ.

Βρισκόμαστε στὴν κάμαρά μου. Τότε ἀντελήφθηκε τὸ ἄγαλμα ποὺ τὸ εἶχα τοποθετήσει σὲ μιὰ ἐταζέρα.

— Μπᾶ! εἶπε μ' ἀπορία, ἡ θεὰ Ρέα!...

— Πῶς εἶπες;

— Ναί, φίλε μου. Τὸ ἄγαλμα παριστάνει τὴ θεὰ Ρέα. Ξέρεις μάλιστα κάτι; Ἡ οἰκογένειά μου κατάγεται ἀπ' αὐτὴ τὴ θεά, μὰ τώρα πιὰ ἐκφυλίστηκε.

Ἕνα βράδυ προχωρούσαμε μαζὶ στοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Κεϋλάνης. Πηγαίναμε στὸ διοικητὴ ποὺ μᾶς εἶχε καλέσει νὰ δειπνήσουμε μαζί του. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ κακοποιοὶ δὲν ἔλειπαν ἀπ' τὸν τόπο καὶ συχνὰ γίνονταν δολοφονίες μὲ κίνητρο τὴ ληστεία. Ἔπειτα ἡ Κεϋλάνη δὲν φωτιζόταν τὶς νύχτες καλά.

Προχωρούσαμε λοιπὸν μὲ προφύλαξι. Στρίψαμε ἀπὸ ἕνα στενὸ σοκάκι. Κείνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωσα ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸν τράχηλο καὶ σωριάστηκα κάτω.

Ὅταν σὲ λίγο ξαναβρῆκα τὶς αἰσθήσεις μου, εἶδα πὼς ἤμουνα δεμένος σ' ἕνα χαμηλοτάβανο βρώμικο καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο. Προσπάθησα νὰ φωνάξω βοήθεια, μὰ ἕνας ἀπαίσιος ἰθαγενής, μὲ κτηνώδη μορφή, στήριξε στὸ λαιμό μου τὴν αἰχμὴ ἑνὸς κοφτεροῦ μαχαιριοῦ. Ἀναγκάστηκα νὰ σωπάσω.

Ἤμουνα πεσμένος στὸ δεξί μου πλευρό, ἔχοντας ἀπὸ πάνω μου τὸ δήμιό μου. Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του καὶ τὸ μαχαίρι του. Δὲν ἀμφέβαλλα πιὰ γιὰ τὸ τέλος μου. Εἶχα πέσει σὲ χέρια ληστῶν. Πέρασαν μερικὰ λεπτὰ ἀγωνίας. Ὕστερα ἀκούστηκαν βήματα καὶ τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ φώτισε τὸ πρόσωπό μου. Κάποια χέρια μ' ἅρπαξαν καὶ μὲ κόλλησαν στὸν τοῖχο. Τότε, κυττάζοντας καλύτερα, ἀντίκρυσα τὸν Μάο - Σούνγκ, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο δεμένος ὅπως κι' ἐγώ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ φωτίζη. Ἕνας ἄλλος, μὲ μαύρη μάσκα, μὲ πλησίασε. Ὕστερα ἔβγαλε δυὸ φύλλα τῶν «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου καὶ μοὔδειξε τ' ὄνομά μου, κάτω ἀπὸ δυὸ ἄρθρα μου.

— Εἶσαι ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος Χάρολντ Φόρντ; μὲ ρώτησε. Θὰ τηλεγραφήσης λοιπὸν στὴν ἐφημερίδα σου νὰ μᾶς στείλουν τὰ λύτρα ποὺ θὰ ὁρίσουμε γιὰ τὴν ἐλευθερία σου.

Δὲν ἀπάντησα.

— Δὲν ἀπαντᾶς; Ξέρεις ὅτι θὰ πεθάνης ἂν δὲν πληρώσης;

Καὶ πάλι σώπασα. Τότε αὐτὸς γέλασε σαρκαστικά. Ἔπειτα στάθηκε μπρὸς στὸν Μάο Σούνγκ.

— Ἐσὺ εἶσαι πρίγκηπας καὶ περιφρονεῖς τοὺς ἰθαγενεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι; Σὲ καταδικάσαμε σὲ θάνατο!

Μὰ κι' ὁ Μάο Σοὺνγκ σήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους του.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, — ὁ ληστὴς μιλοῦσε ἀγγλικὰ — ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασι θὰ ἐκτελεσθῆ ἀμέσως, εἶπε.

Ἀποφασίσαμε καὶ οἱ δυό μας νὰ πεθάνουμε περήφανα, σὰν ἄντρες, μιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς σωτηρίας.

Ξαφνικὰ δυὸ γερὰ χέρια μ' ἅρπαξαν καὶ μὲ γονάτισαν κάτω. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ γιὰ τὸν Μάο Σούνγκ, ποὺ τώρα προσευχόταν στὴ γλῶσσα τῶν προγόνων του. Οἱ δήμιοι ρίχτηκαν πρῶτα σ' αὐτόν. Δυὸ ἄνθρωποι τὸν κρατοῦσαν ἀπ' τοὺς ὤμους. Ἕνας τρίτος τὸν πλησίασε, κρατῶντας ἕνα μαχαίρι, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἔγινε κάτι τὸ τρομερό, κάτι τὸ ἀπίστευτο. Μιὰ λάμψι ξαφνικὴ φώτισε τὸ βρώμικο δωμάτιο. Ὁ Μάο Σοὺνγκ κι' ἐγὼ ἀντικρύσαμε τὴ θεὰ Ρέα — ἦταν ἄραγε παραίσθησις; — ποὺ προχώρησε μὲ βήματα ἀργὰ καὶ στάθηκε ὀλόρθη, μὲ μιὰν ἔκφρασι παράξενη, γεμάτη ἀγανάκτησι στὰ μάτια της. Ἔπειτα τὰ τέσσερα χέρια της καὶ τὰ τέσσερα πόδια της κινήθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν ἀπαίσιων ληστῶν.

Εἴδαμε τότε τοὺς δυὸ παληανθρώπους ποὺ κρατοῦσαν τὸν Μάο Σοὺνγκ νὰ τὸν παρατοῦν καὶ νὰ πιάνουν τὸ λαιμό τους σὰ νἄθελαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ κάτι. Ἔβγαλαν συγχρόνως ἀπαίσιες κραυγές. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαχαίρι σφάδαζαν κι' αὐτοί. Θάλεγες πὼς ὁ Μάο Σούνγκ, ὁ ἀπόγονος τῆς θεᾶς εἶχε στραγγαλίσει τοὺς τέσσερις κακούργους. Κι' ὅμως τὰ χέρια του ἦταν σφιχτοδεμένα.

Τὰ τέσσερα ἀπαίσια πρόσωπα τῶν ληστῶν ποὺ μόρφαζαν ἀπ' τοὺς πόνους, ἔγιναν μὲ μιᾶς κατάμαυρα. Ἔπειτα τὰ κορμιά τους σωριάστηκαν κάτω, δίχως ζωή. Ἦταν τώρα τέσσερα πτώματα.

Ὅταν εἴδαμε πὼς εἴχαμε λυτρωθῆ ἀπ' τοὺς δημίους μας, κυττάξαμε γύρω μας. Ἡ θεὰ Ρέα εἶχε ἐξαφανιστῆ. Φωνάξαμε βοήθεια. Κάποιος νυχτερινὸς φύλακας μᾶς ἔλυσε καὶ τοὺς δυὸ καὶ μᾶς εἶπε πὼς οἱ τέσσερις νεκροὶ ἦταν κακοῦργοι ποὺ ἀπὸ καιρὸ τοὺς ἀναζητοῦσε ἡ ἀστυνομία τῆς Κεϋλάνης.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀνεβήκαμε γρήγορα στὴν κάμαρά μου. Ἡ ὡραία θεὰ Ρέα βρισκόταν στὴν ἐταζέρα ποὺ τὴν εἴχαμε ἀφήσει καὶ εἶχε τὴν ἴδια ἀγγελικὴ ἔκφρασι. Ἔπιασα τὸ ἄγαλμα καὶ τὸ φίλησα.

Ὁ Μάο Σοὺνγκ δὲν ἐκμυστηρεύθηκε ποτὲ σὲ κανένα αὐτή μας τὴν περιπέτεια. Ἂν σήμερα τὴ διηγοῦμαι, εἶναι γιατὶ ὁ Μάο Σοὺνγκ πέθανε δίχως ἀπογόνους. Κι' αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος ποὺ καταγόταν ἀπ' τὴν ὡραία θεὰ Ρέα.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

✪✪

Τόπια ραδιενεργὰ

Στὸ παιγνίδι τοῦ γκόλφ, οἱ παῖκτες χάνουν συχνὰ τὰ τόπια τους, ποὺ μένουν κρυμμένα σὲ κάποια ἀπ' τὶς πολλὲς τρύπες τοῦ γηπέδου. Ὁ δόκτωρ Οὐΐλλιαμ Ντέβιντσον λοιπόν, διευθυντὴς τοῦ ἐργαστηρίου ἐρευνῶν τῶν ἐργοστασίων ἐλαστικοῦ Γκοῦντριχ, προτείνει νὰ κατασκευάζωνται τὰ τόπια αὐτὰ ἀπὸ ὑλικὸ μ' ἐλαφρὴ ραδιενέργεια, ἀκίνδυνη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι, ὁ παίκτης θ' ἀνακαλύπτη εὔκολα τὰ χαμένα, μ' ἕνα κοινὸ «μετρητὴ Γκέϊγκερ».

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ψωρα ἐκ σιτηρων

Ἐπειδὴ τελευταίως παρετήρησα καὶ πάλι στὴν ἰδιωτική μου πελατεία, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς κατοχῆς, ἀθρόες περιπτώσεις τῆς εἰδικῆς ψώρας, ποὺ προκαλεῖται ἐκ σιτηρῶν, κουκκιῶν καὶ γενικῶς ὀσπρίων, λόγῳ τῆς ἀποθηκεύσεως ποσοτήτων ἀπὸ αὐτὰ στὰ σπίτια γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ χειμῶνος, ἔκρινα σκόπιμον, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψω καὶ γιὰ τὴν δερματικὴ αὐτὴ πάθησι τῆς ἐποχῆς. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἀνάγκασε ἰδιαιτέρως νὰ γράψω ἕνα ἐκλαϊκευτικὸ ἄρθρο γιὰ τὴν πάθησι αὐτή, ποὺ στὶς ἐπαρχίες εἶνε πολὺ συχνή, εἶνε ὅτι πλεῖστοι ἐξ ἀγνοίας των ἢ διάφοροι μὴ εἰδικοί, συγχέουν τὴν ψώρα ποὺ προέρχεται ἐκ τῶν σιτηρῶν καὶ τῶν ὀσπρίων, μὲ τὴν κοινὴ ψώρα, καὶ ἐφαρμόζουν καὶ σ' αὐτή, τὴν ἴδια θεραπεία μὲ τὴν θειαφαλοιφὴ ἢ μ' ἄλλα συναφῆ ἐρεθιστικὰ φάρμακα, ὁπότε ἀντὶ βελτιώσεως τῆς παθήσεως προκαλεῖται ἕνας ὀξύτατος καὶ ἀφόρητος ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος. Μὲ τὴν ἐρεθιστικὴ θειοῦχο ἀλοιφὴ ἢ μὲ τ' ἄλλα εἰδικὰ γιὰ τὴ θεραπεία τῆς κοινῆς ψώρας φάρμακα, προκαλεῖται στὰ συμπτώματα τῆς ψώρας ἐκ σιτηρῶν, μιὰ μεγάλη παρόξυνσι καὶ ἐπιδείνωσίς των, δηλαδὴ ἕνα σπάσιμο τῶν φυσαλλίδων τοῦ ἐξανθήματος, αὔξησις ἀφόρητος τῆς φαγούρας, πύκνωμα τοῦ ἐξανθήματος κ.τ.λ.

Ἄλλοι πάλιν τὴν συγχέουν μὲ τὴν ἀναφυλαξία καὶ ὑποβάλλονται ἄνευ λόγου σὲ μιὰ δίαιτα δίχως τελειωμὸ καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, ἐφ' ὅσον οἱ τροφὲς δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν αἰτιολογία τῆς παθήσεως, ἡ ὁποία εἶνε, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω, ὁλότελα ἐξωτερική.

Ἡ ψώρα, ποὺ προέρχεται εἰδικῶς ἀπὸ τὸ στάρι, τὸ ἀλεῦρι καὶ τὰ κουκκιὰ (σπανιώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα ὄσπρια), εἶνε ὅλως διόλου διάφορη ἀπὸ τὴν κοινὴ ψώρα, ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε. Ἡ ψώρα τῶν σιτηρῶν, ὀφείλεται σὲ εἰδικὸ ἄκαρι, ἕνα παράσιτο, ποὺ ζῆ καὶ ἀναπτύσσεται μέσα στὸ σπόρο τοῦ σταριοῦ, τῶν κουκκιῶν καὶ ἐν ἀφθονίᾳ στὶς ἀποθῆκες καὶ στὴ σκόνη τῶν τσουβαλιῶν ποὺ φυλάσσονται αὐτά. Στὸν ἄνθρωπο μεταδίδεται ἀπὸ αὐτὰ καὶ προσβάλλει πᾶσα ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ κυρίως τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος: τὸ πρόσωπο, τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὸν τράχηλο. Ἀκόμα προσβάλλει τὴν κοιλιὰ καὶ τὰ στήθη.

Τὴν πάθησι αὐτὴ τὴν παθαίνουν ἰδίως οἱ νοικοκυράδες ὡς καὶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν ἀποθήκευσι σιτηρῶν καὶ ὀσπρίων, οἱ ἐμπορευόμενοι ταῦτα καὶ γενικὰ ὅσοι ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ πολυκαιρισμένα ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ ἄδειανὰ σακκιά τους.

Συμπτώματα. — Ὁ προσβαλλόμενος παρουσιάζει ἐπάνω στὸ δέρμα του πυκνὰ κόκκινα στίγματα κνιδώσεως, ἀκριβῶς σὰν ἐκεῖνα ποὺ παρουσιάζουν πολλὰ ἄτομα ὅταν τρώγουν ψάρι, αὐγὸ κ.τ.λ., μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὰ στίγματα τῆς ψώρας τῶν σιτηρῶν ἔχουν καὶ μικρὲς φυσαλλίδες, ὡς καὶ ἕνα ἐμφανὲς πρήξιμο τοῦ τριγύρω ἀπ' αὐτὰ δέρματος. Ἰδίως ὅταν ἡ πάθησις προσβάλλει τὸ πρόσωπο, τότε αὐτὸ παίρνει μιὰ χαρακτηριστικὴ μορφὴ σὰν τῆς ἱλαρᾶς, πρήζεται, τὰ βλέφαρα φουσκώνουν καὶ τὰ μάτια γίνονται κατακόκκινα. Ὁ πάσχων αἰσθάνεται νυχθημερὸν μιὰ μεγάλη, ἐκνευριστικὴ καὶ βασανιστικὴ φαγοῦρα, σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Ἐκ τῆς παθήσεως προσβάλλονται πολλάκις ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ ἰδιαιτέρως ἐκεῖνα ἐξ αὐτῶν ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴ διαφύλαξί τους, μὲ τὸ καθάρισμά τους καὶ μὲ τὸ μαγείρευμα.

Προληπτικὰ μέτρα. — Δὲν πρέπει νὰ φυλάσσωνται σακκιὰ μ' ἀλεῦρι, μὲ στάρι ἢ μὲ κουκκιὰ μέσα σὲ ντουλάπια ὑπνοδωματίων, κάτω ἀπὸ τὰ κρεββάτια — ὅπως συνηθίζουν στὶς ἐπαρχίες — ἢ γενικῶς μέσα σὲ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ τρόφιμα αὐτὰ πρέπει νὰ φυλάσσωνται μέσα σὲ ὑπόγεια. Ἰδιαιτέρως τὰ πολυκαιρισμένα ἐξ αὐτῶν εἶνε πλέον ἐπικίνδυνα. Τὰ κουκκιὰ μόλις τὰ προμηθευθῇ κανεὶς πρέπει νὰ φουρνίζωνται ἐλαφρῶς, γιατὶ ἔτσι ξεφεύγει ὁ κίνδυνος ἀναπτύξεως τοῦ ἀκάρεως των καὶ καθίστανται ἀκίνδυνα. Τὸ στάρι πρέπει δυὸ φορὲς τὸ μῆνα, ν' ἁπλώνεται ἀρκετὰ στὸν ἥλιο. Ἅμα διαπιστωθῆ ὅτι ὑπάρχει ἄκαρι στὰ φυλασσόμενα ὄσπρια, θέλουν πέταγμα καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ ὅλα τ' ἄλλα ὅσα ἦσαν φυλαγμένα μαζί τους. Πρέπει νὰ γίνεται ἀσβέστωμα καὶ φλιτάρισμα τακτικὸ τοῦ μέρους ὅπου φυλάγονταν. Εἶνε ἐπίσης ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξερριζωθῆ τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ ἔνοικοι ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ὑποτροπῆς τῆς παθήσεως.

Θεραπεία. — Ἡ θεραπεία τῆς ψώρας τῶν σιτηρῶν εἶνε εὐκολωτάτη. Καθημερινὴ πλῦσις τῶν πασχόντων μερῶν μὲ μιὰ διάλυσι καλοῦ ξυδιοῦ καὶ νεροῦ, μὲ ἴσα μέρη. Κατόπιν πουδράρισμα μ' ἄφθονο τάλκ. Ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶνε ἐπαρκὴς καὶ ἡ πάθησις παρέρχεται ἐντὸς περίπου δέκα ἡμερῶν. Δὲν πρέπει ὅμως ἐπάνω στὸ ἐξάνθημα νὰ χρησιμοποιοῦνται ἐρεθιστικὰ μέσα: οἰνόπνευμα, κολώνιες, θειαφαλοιφὲς κ.τ.λ. Ἂν ὅμως οἱ δερματικὲς ἐκδηλώσεις ἔχουν ἐπιμολυνθῆ καὶ εἶνε πολὺ ἐκτεταμένες, τότε ὁ δερματολόγος γιατρὸς θὰ ἀναγράψη ἀναλόγως τὴν δέουσαν ἀντικνησμώδη καὶ γλυκοδερμικὴ ἀλοιφή, μὲ τὴν ὁποία αὐτὲς ταχέως θ' ἀποθεραπευθοῦν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ἰατρὸς Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μὴν περιφρονῆτε ποτὲ ἕναν ρευματισμό, ὅσο ἐλαφρὸς κι' ἂν εἶνε. Οὔτε νὰ φαντάζεστε ὅτι ρευματισμὸς εἶνε καὶ θὰ περάση. Ὁ κίνδυνος ἑνὸς ρευματισμοῦ δὲν εἶνε ἐκεῖ. Εἶνε στὴν καρδιά.

Καλὸ θὰ εἶνε νὰ θυμηθοῦνε ὅλοι οἱ πάσχοντες τὰ λόγια ἑνὸς μεγάλου γιατροῦ: «Ὁ ρευματισμὸς γλύφει τὶς ἀρθρώσεις καὶ δαγκώνει τὴν καρδιά».

*

«Ἀναρρώνω» εἶνε τὸ «θέλω νὰ γίνω καλά».

Ἡ ἀποθάρρυνσις εἶνε ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς θεραπείας τοῦ ἀσθενοῦς.

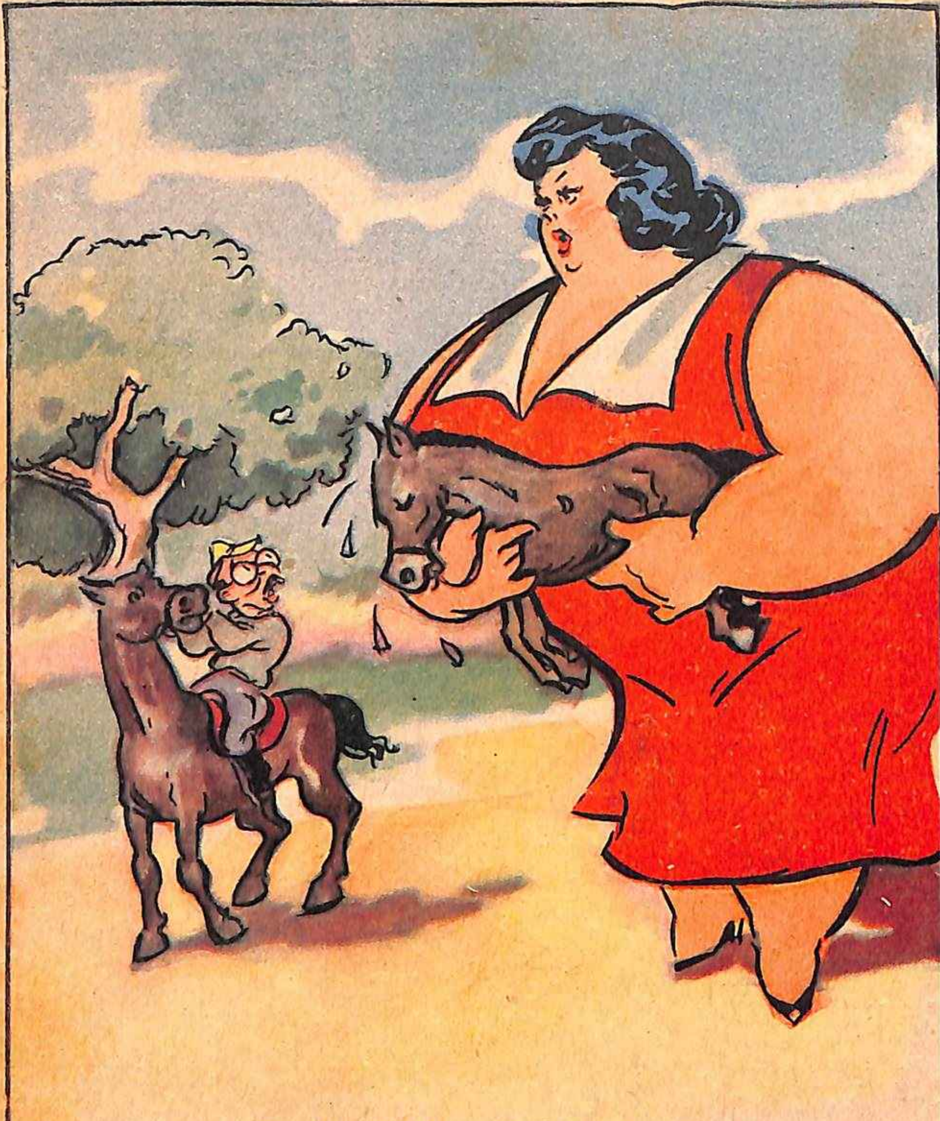

— Ζαχαρία, τὸ δικό μου ἄλογο κουράστηκε!...

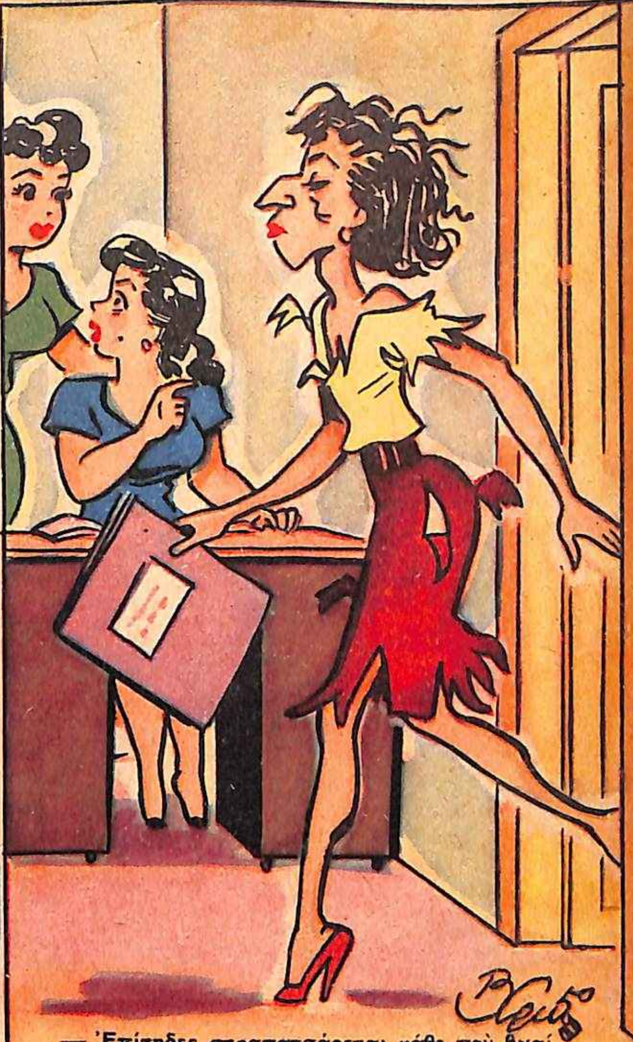

— Ἐπίτηδες στραπατσάρεται κάθε πού βγαίνει ἀπ' τὸ διευθυντή, γιὰ νὰ νομίζουμε καὶ καλὰ πὼς τῆς ρίχνεται!...

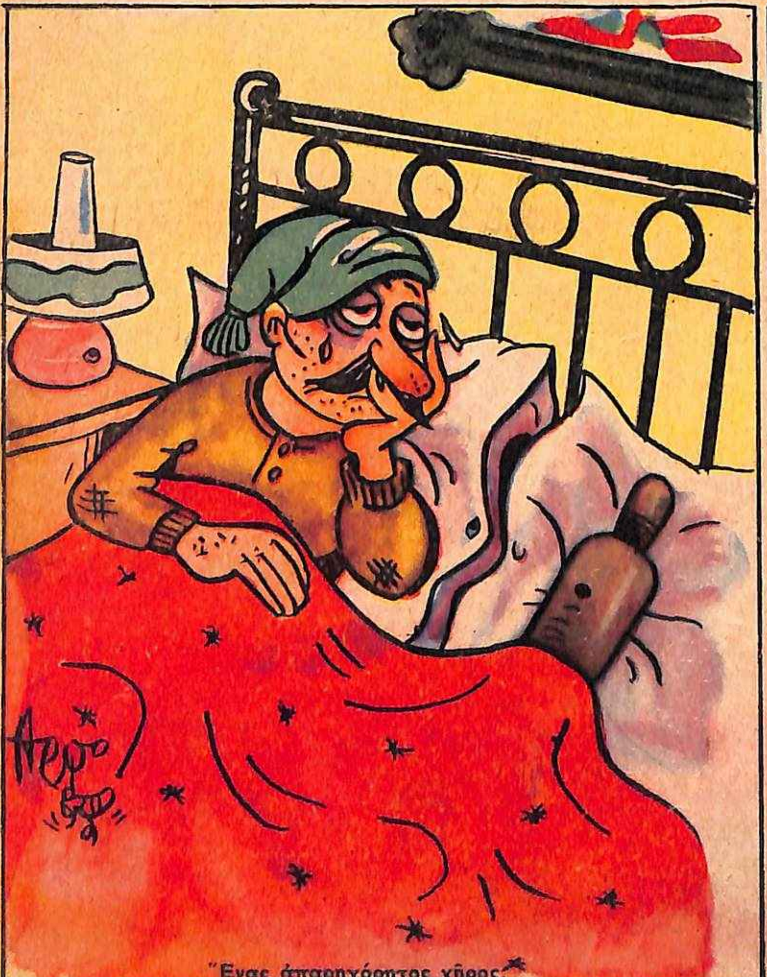

Ἕνας ἀπαρηγόρητος χῆρος.

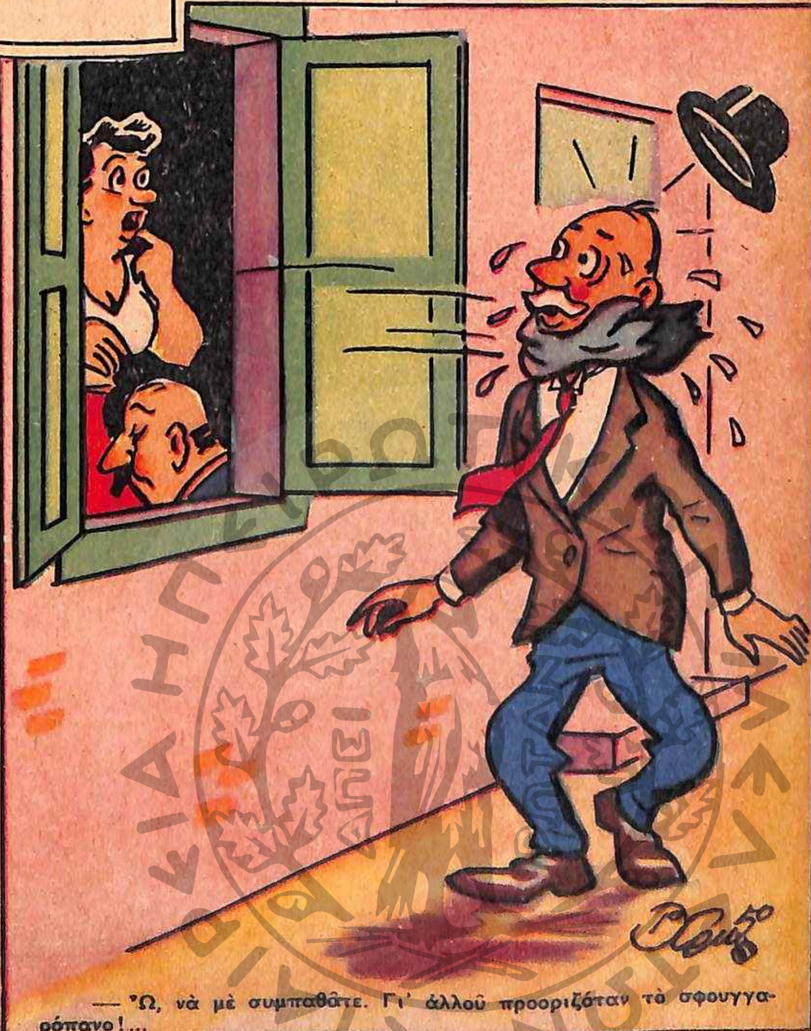

— Ὦ, νὰ μὲ συμπαθᾶτε. Γι' ἄλλου προοριζόταν τὸ σφουγγαρόπανο!...